

Giới thiệu Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi

Đối với những ai mê thể loại ngôn tình nữ cường thì Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi sẽ là tác phẩm mà bạn không nên bỏ qua. Truyện xoay quanh vì bị bạn trai bán đứng, cô đã có được cuộc tình một đêm 5 năm sau cô trở lại với đứa con trai. Số phận đưa đẩy để cho 2 người có duyên nên phận hay không? Câu hỏi này nên hỏi ông trời hay hỏi cậu bé trai 5 tuổi của họ nhỉ? Cùng tiếp tục chiêu mộ truyện hay để khám phá nhé. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 1: Bị Bạn Trai Bán Đi

Ban đêm thanh tịnh, trên trời đầy sao lóe ra hào quang như vô số ngân châu chi chít vây quanh màn đêm, hiện tại tâm tình Trình Mộ Thanh cũng vậy, kích động, sáng ngời, lại kích động ..

Trên người mặc bộ váy dài màu da cam, trang điểm nhẹ nhàng, một đôi mắt to long lanh, xuất hiện trước khách sạn Kiều Lợi Tư

Hôm nay là sinh nhật của cô, ngày mai thì sẽ sang Milan để du học, cho nên Kiều Tang nói giúp cô làm một cái party sinh nhật cũng như là tiệc chia tay

Kiều Tang nói đến phòng 318, tuy rằng là khách sạn nhưng cô và Kiều Tang cũng đã qua lại được một thời gian, dự tính sau khi du học về sẽ kết hôn cùng anh ta, cho nên hôm nay mới ngoại lệ mà đến đây.

Đứng trước cửa phòng 318, Trình Mộ Thanh hít sâu một hơi, sau đó sửa sang lại quần áo một chút rồi ấn chuông cửa ..

Sau hai tiếng chuông, nhưng lại là một người đàn ông xa lạ mở cửa, Trình Mộ Thanh sững sốt, nhướn đôi mi thanh tú, nở nụ cười ngượng ngùng- " Xin lỗi có thể tôi đã tìm nhầm phòng".

"À, cô là Trình Mộ Thanh?"- Lúc Trình Mộ Thanh định quay đi thì người đàn ông xa lạ hỏi, một đôi công việc, trộm mắt nhìn toàn bộ thân thể của cô, cái loại ánh mắt này khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái

"À .. Tôi là.."

"Cô thật xinh đẹp ! Vào trước đi, tôi là Hàn Lượng bạn của Kiều Tang"- Người kia không chút keo kiệt khách lễ mở cửa lớn ra.

Trình Mộ Thanh nhìn nhìn anh ta, gật gật đầu, cuối cùng vẫn bước vào

"A.... A....A.., dùng sức một chút, dùng sức dùng sức ..."- Mới đi vào cửa, bên trong căn phòng truyền đến giọng của người con gái, âm thanh dâm dăng, làm cho cả người Trình Mộ Thanh nổi da gà, loại âm thanh này chỉ nghe thôi thì cũng đã biết đang làm gì rồi, Trình Mộ Thanh dừng cước bộ - " Kiều Tang đâu?"

"Vào đi!"- Hàn Lượng không để ý đến lời nói của Trình Mộ Thanh, một tay đón thắt lưng của cô hướng vào bên trong, Trình Mộ Thanh bước tới.

Cô chán ghét đàn ông tiếp cận cô, cho dù là Kiều Tang, lúc trước nắm tay cô cũng phải rửa tay vài lần, này có tính là nhiễm chứng bệnh sạch sẽ không?

Trình Mộ Thanh vừa mới đi vào, liền nhìn đến cảnh tượng trên TV, còn có roi đánh, sáp đèn cày .. đồ vật diễn xiếc này nọ..

"Kiều Tang đâu?"- Trình Mộ Thanh lập tức cảnh giác với Hàn Lượng

Mà Hàn Lượng về mặt hèn hạ nở nụ cười, bắt đầu cởi quần áo của chính mình - " Nhắc đến anh ta làm gì? Hôm nay, làm cho tôi chơi thật thoải mái một chút"- Nói xong liền bỏ nài vào về phía trước ..

"Chờ một chút, anh ấy bị làm sao vậy? Anh đã làm gì Kiều Tang?"- Trình Mộ Thanh lo lắng hỏi

Hàn Lượng lại một bộ dạng dâm dăng nài vào tới -" Tôi không làm gì anh ta cả, chỉ là anh ta đã bán cô cho tôi, tôi cho anh ta cũng không ít tiền, nên nhất định hôm nay cô phải làm cho tôi chơi đùa thật đủ"- Nói xong, liền hôn Trình Mộ Thanh ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Bị Hạ Được

"Này, chờ một chút" - Trình Mộ Thanh lập tức dùng sức đẩy anh ta ra.

"Lại làm sao vậy?" - Hàn Lượng thoát nhìn rõ ràng đã không còn kiên nhẫn.

Trình Mộ Thanh nhìn nhìn căn phòng, nếu như đánh bừa thì khẳng định cô không đánh lại anh ta, hiện tại chỉ có thể dùng trí, nghĩ nghĩ, Trình Mộ Thanh trên mặt lộ ra sự xấu hổ - "Cái kia, anh nên cởi quần áo trước.."

Nhất thời, Hàn Lượng trên mặt biểu tình đồng ý - "A, nguyên lai em thích loại nhịp điệu này" - Nói xong, thuận thực đem cởi quần áo của mình

Nhìn thấy tiểu đệ đệ của anh ta đã sôi sục sẵn sàng chiến đấu, Trình Mộ Thanh không có chút ngượng ngùng ngược lại trắng trợn thưởng thức, liền một "tiểu cây tâm" còn cả ngày nghĩ để chơi đùa phụ nữ???

Trình Mộ Thanh che dấu ánh mắt gian xảo, ngẩng đầu nhìn anh ta khoe miệng mỉm cười, ngón tay chậm rãi thán nhiên dờ qua dịch lại trong lòng ngực của anh ta.

Thấy Mộ Thanh cười như vậy, xương cốt của Hàn Lượng đều đã mềm nhũn, anh ta hưng phấn chậm rãi nhắm mắt lại, một bộ dáng hài lòng - "Bảo bối nhanh lên, anh không chịu được..."

Trình Mộ Thanh tà ác cười, đặt hai tay lên bờ vai của anh ta, nhắc tới, dùng sức hướng đến tiểu đệ đệ của anh ta mà đá - "Chịu, chịu chịu... chịu con mẹ anh đó".

"Á..." Cái lực này của cô không nhỏ, Hàn Lượng lập tức ôm lấy "tiểu cây tâm" của mình, khuôn mặt nhăn nhó khó coi.

Trình Mộ Thanh xoay người bước đi,

"Con đàn bà thôi, đứng lại đó" - Nói xong, anh ta đã bắt cô lại, không cho cô đi.

Trình Mộ Thanh xoay đầu, hung hăng cầm túi xách nện lên người anh ta - "Hỗn Đản, đi chết đi" - Sau đó liền bỏ chạy.

Đứng ở cửa khách sạn, Trình Mộ Thanh như không thể thở được cảm di động gọi vào 1 dãy số nhưng tiếc là nó không reo.

Lúc sau, điện thoại cô vang lên, liền giật bắn mình - "Này, Tây Tây..."

"Mộ Thanh, bị làm sao vậy? Tôi nói cho cậu biết nha, Kiều Tang đang say ở trong phòng hơn nửa còn cùng với mấy người phụ nữ...." - Kiều Tây Tây chưa nói xong thì Mộ Thanh đã tắt máy, phóng đi.

Bên trong quán bar, ngọn đèn sáng lạn, trai gái có đủ, đang điên cuồng ở giữa sàn nhảy mà quay cuồng.

Trình Mộ Thanh vừa bước vào ngay lập tức nhìn thấy Kiều Tang cùng một đám trai gái say rượu bên trong, tay Kiều Tang còn giơ giơ một cái ly lên cao

"Kiều Tang" - Trình Mộ Thanh la lớn.

Kiều Tang sừng sốt, trong lòng cả kinh, tại sao cô lại ở đây? Nhưng sau đó vài giây anh ta liền chạy đến, lôi kéo cánh tay của Trình Mộ Thanh - "Em cưng, sao em lại ở đây?"

"Chát" một tiếng, Trình Mộ Thanh không chút do dự giơ tay tát cho anh ta một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chúng Ta Lên Giường Đi

"Nè, em làm gì vậy?" - Kiều Tang không thể tin được liền hỏi.

"Anh dám bán tôi cho bạn anh, hả?" - Trình Mộ Thanh hò hét, nước mắt trào ra.

"Không phải... cái đó... em nghe anh giải thích" - Kiều Tang muốn giải thích.

"Anh không cần giải thích, tôi không nghĩ anh lại đối xử với tôi như vậy, đồ đàn ông hèn hạ, bi ối, tiểu thư ngay lập tức sẽ vứt bỏ anh!" - Trình Mộ Thanh gầm lên, không nghĩ người đàn ông cô yêu lâu như vậy mà lại đối xử với cô như thế, phát tiết không đủ, cô bùng ly rượu tạt lên người anh ta.

Nhất thời mọi người chế giễu nhìn Kiều Tang, Trình Mộ Thanh xoay người bước đi.

"Chờ một chút"- Kiều Tang lên tiếng.

Trình Mộ Thanh dừng chân, quay đầu lại, ánh mắt ngập tràn sự thù hận.

"Em muốn chia tay? Có thể nhưng uống hết ly rượu này đi, rồi chúng ta sẽ chia tay"- Kiều Tang vô lại nói.

"Bệnh hoạn"- Trình Mộ Thanh mắng, lại định đi nhưng tay cô bị anh ta bắt lấy, cô quay đầu lại, ánh mắt ngập tràn thuốc súng - "Rốt cuộc anh muốn gì?"

"Tôi nói, uống hết ly rượu này là em có thể đi" – Trên mặt Kiều Tang hiện ba chữ " Không mắc cỡ".

Trình Mộ Thanh đưa mắt lạnh lùng dừng đảo qua, tiện tay lấy ly rượu một hơi uống sạch, sau đó nói ra hai từ - " Hồn đàn"- rồi xoay người bỏ đi.

"Oaoaoa, Kiều Tang, anh thật bẽ mặt nha, bị một người phụ nữ mắng..." Bạn bè của Kiều Tang nói.

Kiều Tang nhìn bóng dáng của Trình Mộ Thanh, khoe miệng khinh miệt nhếch lên, ánh mắt tàn nhẫn " Có là cái gì ... đợi lát nữa sẽ biết.."

Mới đi được vài bước, Trình Mộ Thanh phát hiện có gì đó không khỏe, vì sao mà người cô nóng rực như vậy? Hơn nữa cả người còn muốn phóng đàng..

Đầu tiên là nghĩ ngay tới ly rượu có vấn đề ! Chết tiệt, Trình Mộ Thanh mắng một câu, cô trước kia từng làm ở quán bar, chuyện như thế này đã sớm gặp qua, nhưng không nghĩ chính mình hôm nay lại bị trúng chiêu .. Thật con mẹ nó hồn đàn !

Tưởng tượng một lúc nữa Kiều Tang sẽ đuổi theo cô liền chạy ra ngoài

"Ỉnh"- một tiếng, cô đâm đầu trúng vào một người ..

"Trình Mộ Thanh" - Kiều Tang đuổi theo ..

Trình Mộ Thanh theo bản năng, ngẩng đầu nhìn người mình vừa đụng phải, một đôi người trong trẻo nhưng lạnh lùng, vẻ mặt khí suất rất đẹp nhưng không hề tà mị, ước chừng cao hơn cô một cái đầu, trên mặt mang theo vài phần sắc bén, thật là con bà nó, đẹp ác liệt, chỉ là hiện tại Trình Mộ Thanh không có tâm tình thương thức, câu đầu tiên cô nói ra chính là - " Chúng ta lên giường đi".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tôi Là Xử Nữ ...

Hách Liên Tuyệt đã từng gặp qua nhiều loại phụ nữ chủ động, nhưng chưa từng thấy người nào mà chủ động đến mức không biết xấu hổ như thế này, đối với sự chủ động của cô làm anh cảm thấy ghê tởm. Con người màu lục lạnh lùng đảo qua người cô, lạnh lùng hà khắc, khinh thường đẩy tay cô ra, chính là không ngờ cô gắt gao nắm chặt tay của anh, Hách Liên Tuyệt không khỏi nhũn mảy, ánh mắt sắc bén nhìn người phụ nữ trước mặt.

"Tôi thật sự nghiêm túc" - Con người trong suốt của Trình Mộ Thanh mang theo một tia nhu tình mê ly, hai gò má cũng bắt đầu ửng hồng, nhiệt độ trên cơ thể càng nóng lên làm cho cô biết mình đã bị hạ được.

Một chút mìa mai châm biếm lướt qua khoe miệng - " Cút Ngay", âm thanh từ tính mà tràn ngập uy nghiêm.

Chỉ là cô không thể cút, nếu không cô cần gì phải chịu bị huỷ đi trong tay tên hồn đàn này! - "Tôi còn là xử nữ"- Trình Mộ Thanh vẫn kiên trì nói, ánh mắt kiên định, cô biết làm như vậy đường đột, cũng thật là không biết xấu hổ nhưng cô không muốn rơi vào tay của Kiều Tang, lại càng không muốn rơi vào cái người bạn dơ bẩn của anh ta.

Hách Liên Tuyệt vốn định trực tiếp đẩy cô ra khỏi, nhưng chạm đến ánh mắt của Trình Mộ Thanh nhất thời giạt mình, trong đầu có chút cảm giác quen thuộc

Anh nhìn cô, đôi mày chau lại ..

"Anh rốt cuộc có phải đàn ông hay không vậy? Tôi đã chủ động như vậy ..." - Trình Mộ Thanh lo lắng hỏi, bởi vì chỉ một thước nữa, Kiều Tang liền sẽ chạy đến.

Theo ánh mắt của cô, Hách Liên Tuyết nhướn mắt lên nhìn thấy người đàn ông đứng đó không xa, tiếp theo là Trình Mộ Thanh nhón chân hôn lên mặt anh ...

Hành động này không thể nghi ngờ đối với Hách Liên Tuyết là một loại mạo phạm, nụ hôn này có một chút ảm áp, đôi môi mềm mại của cô làm cho người khác có cảm giác nhất định phải thâm nhập thật sâu, anh bỗng nhiên cảm thấy được có chút thú vị.

Nhưng ngay sau đó chỉ trong nháy mắt cô liền rời ra.

"Cầu anh" - Trình Mộ Thanh nhỏ giọng ghé vào lỗ tai anh cầu khẩn.

Kiều Tang nhìn Trình Mộ Thanh, ánh mắt ngập tràn kinh ngạc, cũng không dám tiếng lên, bởi vì trước mặt anh ta chính một nhân vật tuyệt đối không thể đùa giỡn được.

Hách Liên Tuyết liếc cô một cái - "đừng hối hận". Nói xong, liền ôm lấy Trình Mộ Thanh đến khách sạn, cô theo bản năng ôm lấy cổ anh ta, ánh mắt đảo đến Kiêu Tang đứng phía sau, không quên bỏ lại nụ cười lạnh tanh.

Bên trong căn phòng sang trọng-

Hách Liên Tuyết trực tiếp đem Trình Mộ Thanh đến giường, cả người nhào tới, cuồng nhiệt hôn lên đôi môi của cô

Trình Mộ Thanh bị đặt ở dưới, cơ thể như lửa cháy, trong đầu còn sót lại một chút lý trí - "A.. Nóng quá..." – Khuôn mặt Trình Mộ Thanh đỏ ửng, miệng lâm bầm trong khi hai con mắt không mở lên nổi, tay bắt đầu không tự giác cởi quần áo, Hách Liên Tuyết cúi người nhìn cô, khóe miệng gọi lên một nụ cười mỉa mai hoặc - "Đợi lát nữa, người cũng có cảm xúc mạnh mẽ".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Còn Không Mau Làm ..

Thân thể anh ngồi ở trên, ngạo nghễ dễ khiêu khích cô, nhìn thấy bộ dáng mê tình của cô anh thật có một chút động tình.

"A.. Không cần" - Trình Mộ Thanh áp nhỏ giọng nói, trong cơ thể lúc này nhiệt đã lan rộng toàn thân, ngay cả đầu ngón tay cũng nóng ..

"Vừa rồi không phải em cầu tôi sao? Hiện tại nói không thì đã muộn" - Nói xong, Hách Liên Nguyệt cởi quần áo của cô, trên người cảm giác mát mát, làm cho Trình Mộ Thanh ham muốn càng nhiều ..

Thân thể của anh rất đẹp, ban đêm ái muội tản ra từng trận u hương dụ hoặc .. Còn sót lại chút lý trí, Trình Mộ Thanh lấy tay che lấy bộ ngực của mình

Hách Liên Tuyết cầm tay cô dang ra, cúi người cắn lên đôi gò bồng đảo của cô, Trình Mộ Thanh không khỏi mẫn cảm run một trận.

"Không nghĩ em mẫn cảm như vậy" - Hách Liên Tuyết trêu đùa nói.

Hai gò má của Trình Mộ Thanh ửng đỏ, toàn thân vô lực, nghiêng răng- " Vô nghĩa, làm nhanh một chút".

"Làm? Em nóng vội vậy sao?" -Hách Liên Tuyết chọn mi, nói nhỏ bên tai cô, cắn vành tai mẫn cảm, hành động như vậy làm cho cô thật sốt ruột, động tác của Hách Liên Tuyết chậm rãi từ từ như đang tra tấn cô.

"Anh không thấy tôi bị hạ được à" - Trình Mộ Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nói, tuy rằng người đàn ông này rất tuấn tú nhưng thế nào lại cảm thấy thật chán ghét, biết rõ cô bị hạ được mà còn tra tấn cô kiểu này.

"Tốt, em rất biết chủ động"- Nghe được sự bất mãn của Trình Mộ Thanh, Hách Liên Tuyết hướng lên giường

Trình Mộ Thanh hai tay nắm chặt, từng đợt sóng nhiệt đánh vào người cô, đều làm cho lý trí của cô bị phá hủy. Xoay người, Trình Mộ Thanh ngồi lên người Hách Liên Tuyết, không biết nên bắt đầu như thế nào, ngây ngô cúi người hôn anh, chỉ là thân thể của cô càng lúc càng khó chịu.

"Ừ--" - Trình Mộ Thanh ngồi thẳng, ngừng đầu gầm nhẹ một tiếng- " anh không phải là bất lực chứ?"

Ánh mắt của Hách Liên Tuyết ngạc nhiên.

"Nếu vậy thì quên đi"- Nói xong Trình Mộ Thanh chống thân ngã xuống giường, cô sắp bị tra tấn đến điên rồi.

Nhìn thấy bóng dáng của cô, giây tiếp theo, tay bị nắm trụ, anh đem hết sức lực đặt cô lên giường, nét mặt có chút khó coi -" Đợi lát nữa đừng cầu tôi".

Nói xong, cởi quần áo cô ra, cúi người hôn lên thân thể cô, một tay thì cởi chính quần áo của mình, sau đó nhấc bàn chân thon dài của cô đặt lên vai, không một chút thương tiếc, anh ta liền tiến sâu vào bên trong ...

"A....." - Trình Mộ Thanh đột nhiên hét chói tai, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn vặn vẹo ..

Cũng là lần đầu tiên dùng tư thế như vậy quả thật muốn chết ..

"Em gái, hãy nhớ kĩ cho tôi ".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đáp Ứng Sự Mê Loạn

Một giọt nước mắt theo khóe mà tràn ra, cô biết là sẽ đau nhưng không nghĩ nó đau thế này, giống như thân thể bị người ta xé ra làm hai mảnh ..

"Chờ, chờ một chút" -Hạ thân đau đớn, giống như là lấy một củ cải nhét vào lỗ mũi vậy, Trình Mộ Thanh cắn môi, bàn tay động đậy muốn đem "Tiểu đệ đệ " của anh ta rút ra nhưng chính là cô không có dũng khí.

"Làm, ngàn vạn lần không cần chờ, hao phí tài nguyên" -Nói xong, anh ta bắt đầu xâm nhập vào bên trong thân thể, tốc độ càng lúc càng mãnh liệt, mỗi lần va chạm là tiến vào nơi sâu thẳm nhất của cô, theo đó Trình Mộ Thanh hét chói tai, còn gắt gao bám chặt vào sau lưng anh ta ..

A...aaaaa.... aa....

Nửa đêm thật dài đã trôi qua, Hách Liên Tuyết cũng không dừng lại, một mực kiên trì giữ bên trong thân thể của cô, cô thật chặt làm cho anh điên cuồng, làm cho anh không thể nào ngừng ham muốn cô, bỗng nhiên anh phát hiện ra anh yêu thương thân thể này

"Tôi... tôi không được, tôi phải nghỉ ngơi " -Trình Mộ Thanh thở gấp, cô hưởng thụ từng đợt sung sướng như lên tận mây, chỉ là anh không phải người, đã qua một lần kích tình bây giờ lại còn muốn cô, chẳng lẽ muốn hại cô ngày mai không thể rời giường?

"Cầu tôi... cầu tôi..." - Hách Liên Nguyệt nói nhỏ bên tai, tốc độ càng nói càng thêm nhanh

"Cầu... anh..."- Hiện tại ngay cả Hách Liên Tuyết nói cái gì cô cũng không biết, chỉ cần có thể buông tha chính mình, làm cho chính mình nghỉ ngơi một chút.

"Thân thể của em thật chặt, tôi thích, tôi nuôi em, làm bạn giường của tôi, thế nào..?"- Hách Liên Tuyết thở gấp ồ ồ nói, căn cứ vào thân thể anh nói ra những lời này.

"...Không có khả năng..."-Trình Mộ Thanh cự tuyệt nói, cô có sự kiên trì của cô, cùng anh phát sinh quan hệ không có nghĩa cô là người tùy tiện, kiếp này cô hy vọng có thể tìm một người đàn ông tuần tú sạch sẽ một chút ...

Nghe được cô cự tuyệt, Hách Liên Tuyết dùng sức, như là thẳng xuyên qua thân thể của anh .

"A..."- Trình Mộ Thanh tê tái hô nhỏ

"Có đáp ứng hay không?"- Hách Liên Tuyết dồn ép, bắt đầu từ khi nào mà anh ta đường đường là một Đại Tổng Tài lại ở trên giường áp bức một kỹ nữ như thế này?

"Không..... A" - Sự thật chứng minh, Trình Mộ Thanh không có quyền lợi để cự tuyệt, anh hung hăng đâm sâu càng thêm sâu vào thân thể cô.

"Có đáp ứng hay không?"

"Không cần.... tôi đáp ứng..."

Trong lúc bản thân đang chờ đợi một đáp án thì thân dưới cũng sắp tê liệt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười hài lòng, một lần nữa Liên Tuyết dùng sức tiến sâu vào thân thể cô, xuất ra hết tinh lực của mình.

Cô gái, em là của tôi ...

Trình Mộ Thanh thật không ngờ dưới tình huống này cô lại một câu - tôi đáp ứng anh - sau này không biết sẽ tạo ra hậu quả gì nữa ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Kinh Đô Thời Trang

Sáng sớm, ánh nắng chiếu vào căn phòng, Trình Mộ Thanh mở mắt, cả người đau nhức không thôi, nhất là phía bên dưới, ** rất đau.

Chuyện tình ngày hôm qua, rõ ràng trước mắt, Trình Mộ Thanh khó khăn từ tốn bước xuống giường, đi vào phòng tắm, lúc bước ra mới nhìn đồng hồ trên tường . Muộn rồi, máy bay sắp trễ rồi !

Nghĩ đến đây, Trình Mộ Thanh chạy nhanh nhất quần áo xoay người muốn đi nhưng bỗng nhiên cảm giác có vật gì hạ xuống, nhìn lại thì thấy một mảnh đồ sẫm trên ra giường, còn có – một người đàn ông ...

Nhưng cuối cùng, cô cũng xoay người rồi đi ...

Đóng cửa lại, người trên giường cũng tỉnh, nhưng người đi - nhà trống.

- Năm năm sau-

Kinh Đô Thời Trang, Milan

Một buổi trình diễn thời trang quy mô lớn, người mẫu mặc đủ loại trang phục đi trên sân khấu hình chữ T, các người trong giới, phóng viên đều ngồi bên trái, ngọn đèn lóng lánh chiếu vào.

"Cuối cùng, chúng ta sẽ gặp chính là nhà thiết kế nổi tiếng, chủ nhân của những bộ trang phục này - Trình Mộ Thanh", này đây chính là " Hạnh phúc " do người mẫu Chu Lâm Na biểu diễn " –Giọng nói vừa xướng lên xong, Chu Lâm Na liền từ trong bước ra, dáng người cao gầy, làn da trắng nõn, mặc một bộ váy đơn giản màu vàng nhạt, cao nhã nhưng không mất phần ôn nhu, tư thế của cô rất đẹp, mỗi một bước đi đều tượng trưng cho hạnh phúc của người phụ nữ.

Cũng bởi vì dạng này dưới ánh đèn càng thêm lóng lánh ...

Sau khi triển lãm xong, thì nhận được rất nhiều lời khen thưởng " Chúng ta hoan nghênh chào đón nhà thiết kế - Trình Mộ Thanh tiểu thư" - Người chủ trì nói, Trình Mộ Thanh từ trong bước ra, ăn mặc rất đơn giản, tóc búi cao, thoát nhìn cứ như một sinh viên thanh tươi trong trắng, vừa bước ra cô không khỏi thu hút rất nhiều ánh mắt ..

Nói mấy lời dạo đầu, nhận được sự khen thưởng, một đám phóng viên liền vây lấy- " Xin hỏi Trình Tiểu Thư, ở đây chỉ ngắn ngủi vài năm đã đạt được thành tích tốt như thế, không biết cô có dự tính gì cho tương lai không?"

Những lời này, là hỏi tới trong lòng Trình Mộ Thanh, cô nở nụ cười - " Tôi sẽ quay về nước của tôi, Trung Quốc để tiếp tục phát triển"

Mới vừa xong việc, một cậu nhóc mặc áo khoác cầm bó hoa bách hợp xuyên qua đám người đến trước mặt Trình Mộ Thanh - " Mẹ, surprise!"

Nhìn đến cậu nhóc, Trình Mộ Thanh lộ ra một nụ cười tươi tắn, cúi người bước đến trước mặt Tiểu Trạch.

"Sao con lại đến đây?" -Trình Mộ Thanh cười hỏi

"Hắc hắc, đừng quên mẹ đáp ứng chuyện của con".

"Cũng không thể là ngày mai chứ?" -Trình Mộ Thanh nhún mày

"Mẹ, mẹ muốn cho nơi này nổ mạnh phải không?"

"Hành lý còn chưa thu xếp ."

"À, con đã nhờ người đưa đến sân bay.."

"...Được rồi, đi thôi"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8

Trên máy bay, Trình Mộ Thanh mang theo đồ che mắt, hai tay khoanh trước ngực, ngủ bù ...

Tiểu Trạch lần đầu tiên về nước nên rất hưng phấn, ở trên máy bay không ngừng đùa giỡn, làm cho hành khách liên tiếp bật cười

Trình Mộ Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, đứa con rất là mạnh động, rất được hoan nghênh, cô cũng không có biện pháp.

"Cậu bạn nhỏ, cháu lớn lên thì giống ba ba hay giống mẹ?" - Một hành khách nữ hỏi

"A, Tiểu Trạch không có ba, nên giống mẹ"

"Không có ba? Như thế nào lại vậy?"

"Mẹ nói, ba đã vứt bỏ mẹ con cháu nên Tiểu Trạch không cần ba..."

Trình Mộ Thanh nghe được, mặt không khỏi run một chút ..

Từ Milan bay về thành phố A, rốt cuộc cũng đã đến.

Mặc chiếc quần legging, giày cao gót, chiếc áo sơ mi đơn giản, tóc được vén ra đằng sau, một chiếc kính to được đeo trên khuôn mặt thanh thuần xinh đẹp, cả người thoát nhìn giống như một người phụ nữ có chức quyền vậy

Mà Tiểu Trạch mặc chiếc áo khoát nhỏ, đôi giày cổ cao, trên mặt cũng đeo một cái kiếng râm, hai người xuất hiện tại sân bay làm cho không ít người phải quay đầu lại để nhìn

"Mẹ, người đâu?" - Tiểu Trạch nhìn xung quanh bốn phía, không ai đến đón bọn họ.

"Có phải còn chưa tới hay không?" - Trình Mộ Thanh nhìn đồng hồ, sẽ không, hẳn là phải tới rồi chứ ...

Tiểu Trạch lắc đầu - "Mẹ, bạn của mẹ như thế nào lại không tới .."

"... .."

Vào lúc này di động của Mộ Thanh vang lên - "A, Mộ Thanh, thật xin lỗi, công ty có cuộc họp gấp, không thể ra, mình đem địa chỉ nơi đến cho cậu, cái chìa kia nằm trong hộp thư ngay cửa"

"Không sao, mình tự gọi xe về là được" - Đối với những chuyện nhỏ nhặt này, Trình Mộ Thanh vẫn là tự giải quyết cho gọn .

"Ừ, sau khi mình tan ca liền đi tìm hai người, tôi còn muốn nghe con nuôi của tôi nói một tiếng, a .. không nói nữa phải họp rồi". Nói xong Kiều Tây Tây lập tức cúp điện thoại

Cúp điện thoại, Trình Mộ Thanh xoay người nhìn Tiểu Trạch - "Đi thôi bảo bối, Dì Tây Tây có chuyện gấp nên không thể đến được..."

Tiểu Trạch tỏ vẻ bất đắc dĩ gật đầu, hai người cầm vali hướng ra ngoài, thật vất vả mới gọi được taxi lại bị người ta giành

Tiểu Trạch cùng Mộ Thanh liếc một cái - "Chờ một chút" - Trình Mộ Thanh đang tính bỏ đi thì liền bị Tiểu Trạch ngăn cản.

Tiểu Trạch nhìn chằm chằm vào chiếc xe, ánh mắt như thôi miên hai tay nắm chặt

"Rè" một tiếng, chiếc xe vừa rời đi thì lớp xe liền bị thùng ..

Trình Mộ Thanh quay đầu nhìn Tiểu Trạch cười cười - "Hắc hắc, con thật hư nha".

Lúc này, Trình Mộ Thanh đi đến, nhìn tài xế "Vị tiên sinh này, ngồi xe đều phải có thứ tự trước và sau, nếu vị tiểu thư này ngồi xe của ông, thì xe tiếp tục bị thùng".

Lái xe sừng sốt, bán tín bán nghi

Trình Mộ Thanh nhìn người phụ nữ trước mặt, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, nhất thời ghét bỏ khi nhìn cô ta - "Vị này--- Bác gái ! Bộ quần áo này tuy rằng là mới nhất rất xứng với dung mạo của bà, tuy vậy sự tạo hình của bà thật sự quá hạ thấp giá trị của bộ quần áo này."

"Cô..."

Không đợi phụ nữ kia phản bác, Tiểu Trạch gọi một chiếc Taxi khác, gọi Trình Mộ Thanh lên xe.

Trước khi lên xe, Trình Mộ Thanh quay đầu lại, cảm thấy sau lưng có một ánh mắt chăm chú nhìn cô, nhưng đến khi quay lại chỉ thấy bóng một người đàn ông đã xoay mình lên xe, rồi đi

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Văn phòng sang trọng của Tổng Tài--

"Tổng Tài, đây là bản vẽ trang sức sẽ được trình diễn trên sàn catwalk, tiếc là cái này không hợp với yêu cầu của nhà thiết kế, bọn họ rất là phách lối, trống rỗng, không thể làm cho trang sức của chúng ta được tôn vinh lên, hơn nữa cuối cùng áp trực là Chu Lâm Na lên sân khấu, cô ấy đối với trang phục lần này yêu cầu cũng rất cao" - Hàn Dã đứng bên cạnh Hách Liên Tuyết nói.

"Cậu có ý tưởng gì không?" - Hách Liên Tuyết ngồi trên ghế xoay, cao quý, tao nhã tựa hồ như không có chút khẩn trương gì.

"Tôi nghe nói có một nhà thiết kế vừa từ Milan về, cô ấy ở Milan rất được nhiều giải thưởng, chúng ta có thể mời cô ấy đảm nhiệm thiết kế trang phục cho lần này".

"Ok, giao cho cậu làm việc này"

"Nhưng mà....."

"Còn có chuyện gì sao?"

"Chu tiểu thư tựa hồ không phối hợp với hoạt động tuyên truyền lần này.."

Hách Liên Tuyết suy nghĩ, trong đôi mắt hiện một tia phức tạp - "Cậu cứ chuẩn bị mọi việc cho tốt".

"Được.."

Ban đêm, bên trong căn phòng - thật im lặng .

Chu Lâm Na mặc một bộ váy dài, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, xứng với vẻ trang điểm nồng đậm, cả người thoát nhìn *** cực kỳ

Mà đối diện chính là một người mặc bộ tây trang màu đen, cả người tản ra hơi thở thần bí, hai chân vắt chéo cùng một chỗ làm cho anh càng thêm hoàn mỹ.

Chi Lâm Na loạng choạng cầm ly rượu trong tay, thần nhiên cười, mang theo vài phần tự tin - "Tuyết, anh tới tìm em sao?"

Hách Liên Tuyết bộ dạng không có gì phức tạp hoặc là do anh che dấu rất tốt - "Vì cái gì không phối hợp?"

Chu Lâm Na cười ha hả, nháy con ngươi động lòng người - "Bởi vì anh nên mới đáp ứng hoạt động lần này, trang phục căn bản không xứng để em mặc, chẳng lẽ ngay cả quyền lợi chọn quần áo- em cũng không có sao?"

"Ngày mai sẽ có một nhà thiết kế ở Milan đảm nhiệm về phần trang phục của cô, tôi hy vọng cô có thể phối hợp thật tốt"- Nói xong Hách Liên Tuyết đứng dậy xoay người bước đi

"Tuyết.."- Nhìn thấy anh bỏ đi, Chu Lâm Na đứng dậy ôm từ đằng sau lưng của anh, trên mặt dần mất đi nụ cười, sợ mình sẽ mất đi anh .

"Chu Tiểu Thư, mời cô buông tay" - Hách Liên Tuyết thẳng người, lạnh lùng nói.

"Không, em không buông, em biết anh vẫn còn trách em, Tuyết, chẳng lẽ chúng ta không thể cùng nhau ở một chỗ sao?"- Chu Lâm Na càng nói càng ôm anh chặt hơn, sau đó chuyển đến trước mặt Hách Liên Tuyết, ôm anh, nhón chân vội vàng hôn lên đôi môi của anh .

Chính là ba giây sau, Hách Liên Tuyết đẩy cô ra, ánh mắt xa lạ " Từ giờ trở đi, tôi hy vọng chúng ta chỉ có quan hệ vì công việc, chỉ thế thôi".

"Không, em biết anh còn yêu em, em sẽ không cho anh đi, tuyệt đối sẽ không ! Anh nhất định sẽ trở về bên em " - Chu Lâm Na nhìn Hách Liên Tuyết tự tin nói.

"Chỉ sợ lúc này phải làm cô thất vọng rồi" - Chỉ lưu lại một câu, Hách Liên Tuyết xoay người rời đi

Nhìn bóng dáng của anh, Chu Lâm Na tự tin nở nụ cười, vừa rồi anh đã động tình ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Đêm, Kiều Tây Tây lập tới tới thẳng đây, đã lâu không có gặp Trình Mộ Thanh làm cho cô thật cao hứng, nhất là khi nhìn thấy Tiểu Trạch, bộ dạng thật rất là xinh đẹp, quả thực y như Trình Mộ Thanh.

"Tỷ Tỷ xin chào" - Nhìn thấy Kiều Tây Tây, Tiểu Trạch liền nhin không được lưu manh.

"Tỷ tỷ?" – Chỉ một câu làm cho Kiều Tây mờ mịt, cuối cùng nhin cười nhìn Mộ Thanh - " Thanh, thằng bé gọi tôi là tỷ tỷ .."

Trình Mộ Thanh lướt qua Tiểu Trạch - " Kêu Dì".

" Không, phải là kêu là mẹ Tây Tây mới đúng" - Tiểu Trạch còn chưa trả lời, Kiều Tây Tây liền nói thẳng, con trai tốt thì phải cùng nhau chia sẻ chứ

"Mẹ Tây Tây" - Tiểu Trạch nhu thuận gọi theo.

Tiểu Trạch lưu manh tiếp tục không lui bước.

"Đi rửa trái cây đi" - Trình Mộ Thanh phân phó

"Dạ..."

Nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ của Tiểu Trạch đi vào trong bếp, Kiều Tây Tây hai mắt tỏa sáng tiến đến trước mặt Mộ Thanh, có loại hâm mộ và một chút ghen tị

"Này, Trình Mộ Thanh, thằng bé rốt cục là con ai?"- Nhớ năm năm trước lần cuối cùng bọn họ nói chuyện là bảo cô đến quán bar, sau đó thì Mộ Thanh ra nước ngoài.

"Chẳng lẽ là của Kiều Tang?" - Kiều Tây Tây hỏi

"Không phải....."- Trình Mộ Thanh lắc đầu ... " Thật ra mình cũng không biết người đàn ông đó là ai"

"Làm sao có thể!".

"Chỉ là tình một đêm mà thôi, thậm chí mình còn không biết tên của anh ta"- Trình Mộ Thanh thành thật nói

"Vậy cậu cũng thực cố chấp khi mang thai, bất quá bộ dạng anh ta thế nào?" - Kiều Tây Tây chớp chớp mi ra vẻ tò mò, bởi vì Tiểu Trạch rất là đáng yêu, rất cuộc thì cái dạng gì mà có di truyền xinh đẹp như vậy a.

Trình Mộ Thanh nhú nhú mi - " Nhìn Tiểu Trạch cậu có thể nghĩ ra được không?"

"Thằng bé kia lớn lên giống cậu, ai biết ba của nó là ai!" -Kiều Tây Tây muốn nghe chính miệng Trình Mộ Thanh nói.

"Rất tuần tú.."

"Thật sao?"

"Ừ" -Trình Mộ Thanh thề, những gì cô nói là thật.

"Ha Ha Ha, Thanh, nhìn cậu như vậy, sự nghiệp lại thành công còn có một đứa con đáng yêu nữa, người đàn ông kia cũng có thể rất hạnh phúc, bỗng nhiên mình muốn tình một đêm giống cậu vậy, sinh ra một đứa nhỏ giống Tiểu Trạch" - Kiều Tây Tây vô vạn khát khao

"Đừng, Tiểu Trạch nhà mình thì chỉ có di truyền xinh đẹp như mình mới có thể sinh ra thôi, cậu vẫn là kiểm chế đi"

"Cậu nói cái gì, tốt xấu gì cũng là mỹ nữ, cậu nói thế ý gì ... xem tôi giáo huấn cậu thế nào .." - Nói xong liền bẻ tay răng rắc

"Ha Ha, bỏ đi bỏ đi, cậu muốn sinh thì sẽ sinh, ha ha ha " - Vì thế hai cô gái hòa bình, lâu rồi không gặp càng thêm thân thiết hơn.

Mà Tiểu Trạch bên trong phòng bếp lại nghe được đoạn đối thoại này, âm thầm ghi nhớ lại trong lòng, cuối cùng thì ba có cái bộ dạng gì?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cùng Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tiến Vào Tập Đoàn Tcl

Đêm qua Kiều Tây Tây rất khuya mới rời đi, Trình Mộ Thanh ngủ cũng rất trẻ.

Buổi sáng lúc cô còn đang ngủ, Tiểu Trạch chạy vào nhìn người đang ngủ vùi ngủ dật, hai tay chống nạnh, chân nhỏ dạn ra " Trình Mộ Thanh, bốn thiếu gia cho người một phút đứng dậy nếu không đừng trách tại sao giường bị sập".

"59"

"58"

"57"

"56"

Người nằm trên giường vẫn như cũ không có nửa điểm động dậy.

"5....4....3....2.."

Một giây cuối cùng, cô mở to mắt, từ trên giường nhảy xuống vọt vào phòng tắm ngoan ngoãn làm vệ sinh cá nhân.

Tiểu Trạch lúc này vừa lòng nở nụ cười xoay người rời đi ra ngoài bắt đầu ăn sáng, đối với thủ đoạn như vậy, trăm thử trăm thắng.

Sau 10 phút, Trình Mộ Thanh đến bàn ăn - " mẹ nói với con nha, những thứ đó toàn bộ là đồ thuê, con đừng có tức giận mà làm gãy hay làm bể gì cả nhá, nếu không, phải bồi thường tiền."

Cũng không biết vì sao, đứa con này cô sinh ra căn bản không hề giống cô, chỉ cần thẳng bẻ tức giận liền đem đồ đạc quăng lung tung, đây cũng chính là nguyên nhân mà ở sân bay cái lớp xe taxi bị thùng ...

Vốn đang nghĩ thẳng bẻ có gì khác dị, ngoại trừ mấy thứ này, thì tất cả những gì còn lại thẳng bẻ hết thấy bình thường đương nhiên không bao gồm chỉ số thông minh

Tiểu Trạch gật gật đầu - " chỉ cần mẹ ngoan ngoãn, con không tức giận thì nơi này sẽ bình an....."

Trình Mộ Thanh liếc thẳng bẻ, như thế nào cảm giác trong lời nói giống như là đang uy hiếp cô vậy?

Bất quá nhiều năm nay đây là biện pháp duy nhất thẳng bẻ dùng để kêu cô rời khỏi giường, nếu không cô nhất định sẽ không ngồi dậy .

"Tốt lắm bảo bối, mẹ phải ra ngoài, hôm nay có công ty tìm mẹ, con ở trong nhà đợi, chờ mẹ về sẽ dẫn con đi tìm nhà trẻ"

"Dạ, mẹ đi đi"- Tiểu Trạch có vẻ rất hiểu chuyện.

Nửa tiếng sau, tập đoàn TCL

Lúc Trình Mộ Thanh xuất hiện ở công ty, nhất thời tiếng người ồn ào, cô không phải là nhân viên của công ty nhưng là nhà thiết kế đảm nhiệm thiết kế trang phục lần này ..

Trang phục đơn giản thanh thuần của cô, làm cho người ta ấn tượng vài phần, hơn nữa người trợ lý đặc biệt chiêu đãi - " Xin chào, tôi là Hàn Dã, trợ lý của Tổng Tài."

"Xin chào, Tôi là Trình Mộ Thanh" - Trình Mộ Thanh hào phóng nói.

"Tổng Tài sẽ đến ngay, mời tiểu thư đến phòng khách trước"- Hàn Dã lễ phép nói, thật ra Trình Mộ Thanh đã tạo ra một ấn tượng sâu sắc cho anh, không nghĩ tới cô là một thiếu nữ xinh đẹp như vậy

"Được, cảm ơn"- Trình Mộ Thanh vừa định đi liền gặp Kiều Tây Tây đang vô cùng kích động .

"Này, Mộ Thanh, sao cậu đến đây?" - Kiều Tây Tây chạy đến hỏi

"A, lần này biểu diễn trang sức cho công ty, trang phục là mình thiết kế"

"Thật sao? Mọi người nói nhà thiết kế từ Milan trở về là cậu? Mình ngu thật, nên nghĩ sớm hơn chứ" - Kiều Tây Tây nói - " Như vậy chúng ta mấy ngày nay đều có thể làm việc cùng một chỗ?"

"Tất nhiên" - Trình Mộ Thanh nhỏ giọng -" Được rồi, không thèm nghe cậu nói nữa, hiện tại phải đi họp, chút nữa cùng nhau ăn cơm".

"Được".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Oan Gia Ngõ Hẹp

Sau khi Trình Mộ Thanh đi, Tiểu Trạch lấy ipad ra, sau đó tìm kiếm tư liệu về Kiều Tây Tây.

Mẹ nói, cha bỏ chạy, không cần mẹ con cậu, chính là đêm qua những gì mẹ nói với mẹ Tây Tây thì bé đã nghe được hết, cho nên nhất định phải điều tra cho rõ, đương nhiên phải nhờ mẹ Tây Tây xuống tay.

Không có biện pháp, không như những đứa nhỏ khác, bé không có nét nào giống b aba của mình, nếu không cần gì bé phải nhọc công nhọc sức đi điều tra, tìm hiểu chứ!

Lớn lên mà giống mẹ, cũng là một loại thống khổ a!

-Tập Đoàn TCL-

Nhìn vào thời gian, Tiểu Trạch cười hắc hắc, hiền phụ, giữa trưa tiện lợi đi gặp tình yêu.

-Tập đoàn TCL-

Trình Mộ Thanh ngồi trong phòng khách, thư ký bưng một ly cafe lên, cô chuyên chú nhìn bản thảo thiết kế trong tay.

Lúc sau, nhân viên lần lượt đi vào, Trình Mộ Thanh biết đã sắp đến cuộc họp nên khép bản thiết kế lại, phân chấn tinh thần.

"Mời Tổng Tài" -Hàn Dã lên tiếng, Hách Liên Tuyết đi đến.

Trình Mộ Thanh hít sâu một hơi, nhất định phải làm cho tốt, nhưng vừa thấy người đàn ông kia, trong nháy mắt cô như bị sét đánh trúng.

Như thế nào là anh ta? Chính là người năm năm trước cùng cô phát sinh xxoo, đây không phải gọi là oan gia ngõ hẹp chứ?"

Cô về nước lần đầu tiên liền gặp anh ta. Hơn nữa anh ta còn là tổng giám đốc của TCL?

Trình Mộ Thanh có chút trở ngại, tương phản, Hách Liên Tuyết cũng nhìn thấy cô, nhưng chỉ thần nhiên đảo qua, đi đến trung tâm - " Xin chào mọi người, tôi là Hách Liên Tuyết".

Hách Liên Tuyết? Là tên của anh ta?

Không hiểu sao, Trình Mộ Thanh bắt đầu khẩn trương ..

"Xin mời Trình Tiểu Thư giới thiệu qua khái niệm lần này với mọi người..."- Hách Liên Tuyết tuyên bố

Vì thế thật lâu không hề thấy động tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn Trình Mộ Thanh.

"Trình Tiểu Thư, Trình Tiểu Thư...." - Hàn Dã kêu hai tiếng, Trình Mộ Thanh giật mình ngẩng đầu nhìn bọn họ.

"Tổng Tài mời cô giới thiệu khái niệm của lần này" - Hàn Dã nhắc nhở.

"A"- Trình Mộ Thanh cố gắng làm cho cảm xúc trấn định lại, vừa rồi anh ta tiến vào căn bản hoàn toàn xem cô như người xa lạ.

Trước hết không cần tự hỗn loạn như vậy ...

Nghĩ nghĩ, Trình Mộ Thanh hít sâu, đi qua - " Hiện tại tôi muốn giới thiệu đơn giản cho mọi người, lần này trang sức của tập đoàn TCL tượng trưng cho sự thuần khiết, hạnh phúc..."

Hách Liên Tuyết ngồi trên ghế, một tay để lên bàn, sắc mặt tàn ra, nhìn đến Trình Mộ Thanh đang từ từ nói, hào phóng, giới giang như là một cao thủ ..

Phụ nữ như vậy, nguyên lai cũng có thể hấp dẫn người ...

Trình Mộ Thanh chính là người khi tập trung đến công việc sẽ quên hết mọi thứ, cho nên lúc cô giảng thuật, sớm đã đem Hách Liên Tuyết lên đến chín tầng mây ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Phục Vụ

Hội Nghị vừa chấm dứt, Trình Mộ Thanh vội vã đi ra ngoài.

"Trình Tiểu Thư.." - Mới đi được vài bước, Hàn Dã đã gọi cô lại

Mộ Thanh quay đầu, nhìn anh ta - " Có chuyện gì sao?"

"Tổng giám đốc mời cô đến văn phòng một chuyến" -Hàn Dã nói, vừa này lúc họp tổng giám đốc nhìn cô không rời mắt, chẳng lẽ Tổng Tài coi trọng cô ấy?

Nhưng mà Tổng Tài không phải thích Chu Tiểu thư sao?

"Có thể không đi được không?" - Trình Mộ Thanh hỏi

Hàn Dã sừng sốt, từ trước đến nay chưa có một người phụ nữ nào từ chối đến văn phòng Tổng Tài, sau đó cười cười- " Cô vẫn là nên đến văn phòng đi..."

"... .."

Vì thể hiện tại Trình Mộ Thanh chỉ có thể kiên trì đến ... Không có việc gì, dù sao cũng chỉ là một lần họp tác, sau này sẽ không gặp lại nữa, cho dù chết cô cũng không thừa nhận ! Tính toán một chút vẫn là đến văn phòng, Trình Mộ Thanh gõ cửa.

"Vào đi".

So với năm năm trước thì âm thanh bây giờ có thêm " từ tính " hơn, Trình Mộ Thanh đẩy cửa vào, nở một nụ cười -" Xin hỏi, Hách Tổng có chuyện gì tìm tôi sao?"

Hách Liên Tuyết ngẩng đầu, tùy ý đảo qua thân thể cô, sau đó nhấn điện thoại nội bộ -" Đem một ly cafe vào đây".

"Không, không cần"- Trình Mộ Thanh cự tuyệt, chính là Hách Liên Tuyết căn bản không để ý đến lời nói của cô.

"Ngồi đi".

Trình Mộ Thanh lại muốn cự tuyệt, nhưng nghĩ rằng anh ta cũng không để ý đến mình nên từ tốn ngồi xuống, lúc này thư kí đem cafe đến trước mặt cô -" Cảm ơn".

Thư kí mỉm cười lui ra ngoài ...

"Hách Tổng, tìm tôi có chuyện gì sao?" - Trình Mộ Thanh theo bản năng hỏi.

Lúc này anh ngẩng đầu, con ngươi màu lục mang theo vài phần phức tạp nhìn cô -" Cô nhìn thật rất quen..."

"Lạch cạch" một tiếng, Trình Mộ Thanh không cẩn thận bị đổ cafe lên người, cô nhanh đứng dậy lau chùi ...

Hách Liên Tuyết khoe miệng gọi lên, thân hình lười biếng nghiêng sang một bên - "Nhìn thật khản trương".

Trình Mộ Thanh cười, phủ nhận - " Không có".

"Không có? Phải không?" - Hách Liên Tuyết im bật, đứng dậy, chậm rãi thản nhiên đến trước mặt của cô, bóng dáng cao lớn lập tức liền làm cho dáng hình của cô trở nên nhỏ bé .

Trình Mộ Thanh mang giày cao gót, không khỏi lui về phía sau, chính là không cẩn thận thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống đất, Hách Liên Tuyết nâng tay đỡ vòng eo mảnh khảnh của cô ..

Chính là gần gũi như vậy, gương mặt của Trình Mộ Thanh có chút ửng đỏ, cúi đầu đẩy anh ra - " Cảm ơn".

Nhưng sau đó Hách Liên Tuyết không buông cô ra, tao nhã nâng cánh tay chậm rãi vén tóc trên trán của cô, cho dù là mang giày cao gót nhưng Hách Liên Tuyết cũng cao hơn cô một cái đầu, cô ngẩng lên nhìn anh, một gương mặt hoàn mỹ không tì vết, lông mi rậm, con ngươi màu lục làm cho tâm của cô nháy loạn .

"Hách Tổng, anh có thói quen phục vụ phụ nữ như vậy?" - Trình Mộ Thanh có chút tức giận, trừng to mắt nhìn anh .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Khái Niệm Của Phục Vụ

"Phục vụ?" - Anh nhú mày, buông cô ra, Trình Mộ Thanh lúng túng ..

"Bình thường đối với đàn ông mà nói phục vụ thì chỉ có một loại"- Hách Liên Tuyết chậm rãi nói.

"Một loại gì?" - Trình Mộ Thanh theo bản năng thốt hỏi.

"Phục vụ trên giường".

Gương mặt Trình Mộ Thanh ửng đỏ đến mang tai, cái sự tò mò giết chết con mèo chính là đây ..

Nhìn thấy bộ dáng lúng túng, gương mặt ửng đỏ của cô, tâm tình của Hách Liên Tuyết trở nên tốt hơn, nét mặt biểu lộ một độ cong - " Trình Mộ Thanh, cô còn....." - Hách Liên Tuyết định nói thì cửa phòng làm việc bị đẩy ra

Chu Lâm Na xuất hiện ở cửa, thấy được hai người đang trong phòng, nhất thời nụ cười trên mặt lập tức trở nên tối sầm lại.

Trình Mộ Thanh cùng Hách Liên Tuyết quay lại nhìn thấy Chu Lâm Na.

Là cô ấy? Chu Lâm Na?

"Tuyệt...." - Nhìn Hách Liên Tuyết, bắt đầu dĩ tái sinh khí, ghen tị, nhưng phải giả vờ duy trì nụ cười .

Vào cái giây phút nhìn thấy Chu Lâm Na ngay lập tức nụ cười trên mặt Hách Liên Tuyết cũng không còn nữa - " Sao cô lại đến đây?"

"Đến tìm anh ăn cơm ." Nói xong, Chu Lâm Na đi qua, nắm trụ cánh tay của anh vô cùng thân thiết, nhưng Hách Liên Tuyết dừng lại, đẩy cô ra.

Chu Lâm Na đầu tiên là cười xấu hổ, nhưng không làm gì hết ..

" Giới thiệu cho cô, đây chính là nhà thiết kế vừa từ Milan trở về - Trình Mộ Thanh tiểu thư, cũng là người đảm nhiệm thiết kế trang phục cho cô lần này" - Hách Liên Tuyết giới thiệu.

Nghe được tên Trình Mộ Thanh, Chu Lâm Na xoay người - " Thì ra là cô?"

Trình Mộ Thanh nở nụ cười - " Chu Tiểu Thư, chúng ta lại gặp nhau rồi".

"Tuyệt nói với tôi là có một nhà thiết kế từ Milan trở về nhưng tôi không nghĩ chính là cô"- Chu Lâm Na cao hứng, nếu như là Mộ Thanh thì sẽ không có

quan hệ gì với Tuyết, như vậy càng yên tâm hơn.

"Ừ, thật đúng lúc tôi có việc phải đi, hai người cứ từ từ nói chuyện" - Trình Mộ Thanh nói.

"Ừ, tạm biệt"

"Tạm Biệt"

Nhìn thấy hai người quen biết cùng nhau nói chuyện, Hách Liên Tuyết trở nên lạnh như băng chậm rãi đứng dậy.

Trình Mộ Thanh đi rồi, Chu Lâm Na đến trước mặt anh .

"Hai người quen nhau sao?"

"Lúc em đi Milan biểu diễn, chính là do cô ấy thiết kế trang phục, cô ấy thật sự rất tài năng" - Chu Lâm Na nói.

"À!"

"Cho nên anh không cần chú ý"

"Nếu tôi nhất định chống lại nó?" - Hách Liên Tuyết nghiêng người hỏi Chu Lâm Na.

Nhất thời gương mặt của Chu Lâm Na trở nên khó coi - "Tuyết, anh nhất định phải dùng biện pháp này để nổi cáu với em sao?"

Hách Liên Tuyết nở một nụ cười tao nhã có cả nguy hiểm, đôi con ngươi thay đổi - "Nếu không phải là nổi cáu mà là thật thì sao?"

Hách Liên Tuyết vĩnh viễn không bao giờ làm người phải chờ đợi trong tình yêu ..

Chu Lâm Na nhìn anh, tạm dừng một chút, cuối cùng vô lực cười - "Em biết anh sẽ không...."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chú Ấy Là Ba Cháu

Vào lúc giữa trưa, Tiểu Trạch cầm chính tình yêu của mình xuất hiện ở TCL, bây giờ đã đến giờ cơm trưa, người đến người đi, tuy rằng TCL có nhà ăn nhưng rất nhiều người thừa dịp nghỉ trưa để ra ngoài một chút.

Tiểu Trạch mặc áo khoát nhỏ, lưng đeo ba lô xuất hiện, rất nhiều người nhìn thấy Tiểu Trạch, sau đó mỉm cười, đùa nhả ai mà đáng yêu như vậy?

Nhưng mà ngoài cửa có bảo vệ nên Tiểu Trạch không được vào trong ..

Lúc sau, Huyết Liên Tuyết từ trong đi ra, ngay lúc Tiểu Trạch đang nhúc nhích đầu thì liền thấy anh vì thế bật người chạy tới - "Chú ơi..."

Nghe được tiếng gọi, Hách Liên Tuyết nhủ mảy, cúi đầu nhìn đến tiểu tử nhỏ trước mặt mình, nhìn thấy Tiểu Trạch, anh có một loại cảm giác thật thân thiết, anh ngồi xổm xuống, nhìn nhìn, thật sự cảm thấy giống người nào đó ...

"Cháu gọi chú sao?" - Hách Liên Tuyết hỏi

"Đúng, là gọi chú đó, chú ơi, có thể mang cháu vào trong được không?" - Tiểu Trạch mỉm cười ngọt ngào hỏi.

Hách Liên Tuyết quay đầu lại, thấy thằng bé chỉ vào công ty của mình, sau đó xoay người nhìn Tiểu Trạch - "Cháu vào đó làm gì?"

Nghe đến đây, tròn mắt Tiểu Trạch xoay chuyển - "Dạ, mẹ cháu làm trong đó, buổi sáng mẹ cháu vẫn chưa ăn sáng, giữa trưa mẹ cháu lại không thích ăn đồ bên ngoài mà dạ dày của mẹ thì không tốt cho nên cháu mới đem bento đến cho mẹ cháu"- Nói xong, thằng bé vỗ vỗ hộp bento ...

Nhìn thấy khuôn mặt thằng bé ề ề, nghĩ bất luận là kẻ nào cũng không thể cự tuyệt.

"Vậy tại sao cháu lại nhờ chú?" - Đối với thằng bé, Hách Liên Tuyết đặc biệt tốt bụng.

"Bởi vì trên người chú mặc toàn là Armani, một thân hàng hiệu nhất định là người có địa vị cao trong công ty này, à nhưng lí do chính là chú rất đẹp trai

..." - Tiểu Trạch cười hì hì, nói

Đẹp trai? Hách Liên Tuyết nở một nụ cười, từ 'đẹp trai' phát ra từ miệng của đứa nhỏ sẽ chân thật hơn so với vô ngàn phụ nữ khác.

"Không nghĩ cháu thật hiểu biết về hàng hiệu, được, chú mang cháu vào"- Hách Liên Tuyết nói

"Cảm ơn chú. Ôm một cái nào" - Tiểu Trạch vươn hai cánh tay nhỏ bé ra.

Ôm? Hách Liên Tuyết đã từng ôm rất nhiều người phụ nữ, nhưng ôm đứa nhỏ thì chưa từng, bất quá nhìn Tiểu Trạch không hiểu sao anh có cảm giác không thể nào cự tuyệt được vì thế ngồi xổm xuống ôm thẳng bé đứng dậy.

"Tổng Tài cái việc này...?" - Người bảo vệ nhìn thấy Tổng Tài ôm một đứa nhỏ nhin không được hỏi.

"Chú ấy là ba cháu"- Hách Liên Tuyết chưa trả lời thì Tiểu Trạch liền giành phần mở miệng, sau đó ôm Hách Liên Tuyết tuyên bố .

Hách Liên Tuyết run rẩy một chút, không nói gì ôm thẳng bé vào bên trong.

Hiện tại là giờ nghỉ trưa nên rất đông người, nhân viên trong công ty thấy Hách Liên Tuyết ôm một đứa nhỏ, không khỏi mà nhìn chăm chăm ..

"Chú ơi, để cháu ở đây là được rồi" - Tiểu Trạch mở miệng.

Hách Liên Tuyết ngồi xổm xuống, thả thẳng bé ra, kỳ lạ thật có cảm giác loại dị dị xẹt qua người.

"Chú ơi, vừa rồi cháu nói chú là ba cháu, chú có ngại không?" Tiểu Trạch mở to con mắt nhìn Hách Liên Tuyết hỏi, thẳng bé cố ý hỏi, bởi vì như vậy muốn đến công ty này sẽ dễ dàng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Cô Ấy Là Mẹ Cháu?

Nhìn đến ánh mắt kia, cảm giác giống một người phụ nữ nào đó....

"Vì cái gì mà cháu hỏi vậy?" - Hách Liên Tuyết hỏi

"Bởi vì Tiểu Trạch không có ba a..." - Tiểu Trạch mang theo vài phần đáng thương.

Nghe thẳng bé nói vậy, Hách Liên Tuyết có điểm đau long, sờ sờ đầu của thẳng bé - "Cháu tên Tiểu Trạch sao?"

"Vâng?! Mẹ cháu đặt cho cháu đó, có dễ nghe không?" - Tiểu Trạch sắc mặt thay đổi rất nhanh, vừa nãy là bộ dạng ưu thương thì bây giờ lại tươi cười.

"Tiểu Trạch, Tiểu Tử" - Hách Liên Tuyết nói hai tiếng, cuối cùng không khỏi bật cười

"Tiểu... Tiểu Trạch" - Kiều Tây Tây vừa lúc ra ngoài liền thấy Tiểu Trạch - "Con thế nào lại ở đây?"

"Mẹ Tây Tây"- Tiểu Trạch lôi kéo áo của cô - "Con mang bento đến cho mẹ ." - Nói xong Tiểu Trạch vỗ vỗ vào cái ba lô .

Hách Liên Tuyết đứng dậy, thân hình cao 1m8, như là thái sơn bao trùm cả Tây Tây nhú mày hỏi - "Cô là mẹ thẳng bé?"

Kiều Tây Tây cúi người nhìn Tiểu Trạch, xấu hổ gật đầu - "Vâng, đúng vậy"

Không hiểu sao trong lòng của anh có chút thấy vọng, Hách Liên Tuyết cúi người, tay ôn nhu sờ sờ tóc Tiểu Trạch - "Tốt lắm, chú phải đi".

"Chú ơi, chú tên là gì?" - Tiểu Trạch cười nói

Anh nở một nụ cười - "Hách Liên Tuyết"

"Vâng, chú ơi hẹn gặp lại..." - Tiểu Trạch phát phát tay, đối với người đàn ông này, ấn tượng để lại cho bé không nhỏ nha.

Nếu như ba ruột hẳn dẫn như trong lời nói thì người đàn ông này có thể làm ba của mình mà? Tiểu Trạch trong lòng tính toán.

"Hẹn gặp lại".

Nhìn thấy bộ dạng ôn nhu của Hách Liên Tuyết, Kiều Tây Tây nghĩ đến chính mình đang nhìn lầm rồi, không nghĩ anh ta ôn nhu đối xử với một đứa nhỏ như vậy!

Lắc lắc đầu, Kiều Tây Tây kéo Tiểu Trạch vào trong - "Tiểu Trạch, con như thế nào lại đến?"

"Mẹ Tây Tây, mẹ xem, cái này là con làm cho mẹ nha, có phải rất đáng yêu không? Mẹ ném thử một chút ..." - Tiểu Trạch miệng mồm nhanh nhẩu.

Hách Liên Tuyết đứng đó, nhìn thấy bọn họ vừa nói vừa ăn, lúc này di động vang lên.

"Tuyết, sao còn chưa đến?"

"Lập tức đến" - Hách Liên Tuyết cúp điện thoại hướng ra ngoài mà đi.

"Tốt lắm, con nói rõ cuộc vì chuyện gì mà tìm mẹ vậy?" - Kiều Tây Tây nhìn Tiểu Trạch hỏi.

"Không có chuyện gì, Tiểu Trạch chỉ là nhớ mẹ Tây Tây nha, nên muốn đến gặp mẹ..." - Tiểu Trạch lúi kéo tay của cô làm nũng

"Được, đứa con này, con làm mẹ Tây Tây phải ngắt đi thôi, muốn gì thì hỏi đi ..." - Kiều Tây Tây trêu ghẹo.

"Hắc hắc, chỉ biết là cái gì cũng không gạt được mẹ Tây Tây, là như vậy nè, mẹ có biết Tiểu Trạch không có ba, thường xuyên bị khi dễ" - Tiểu Trạch lại bán manh giả bộ vô tội đứng dậy ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Bên Trong văn phòng, Hách Liên Tuyết nhìn tạp chí trước mặt, đây là lúc Trình Mộ Thanh ở Milan, tuyên bố bộ sưu tập mới, bộ sưu tập này nhận được rất nhiều lời tán thưởng của tạp chí bên Milan.

Cho dù mỗi lần nhận phần thưởng, cô có trang điểm nhưng vẫn không che được vẻ bề ngoài thanh thuần của cô, ánh mắt trong suốt, nụ cười sạch sẽ tự tin ...

Lúc sau, Hàn Dã xuất hiện, sờ sờ cằm cười, Hách Liên Tuyết nâng mày, Hàn Dã giật mình lập tức thu hồi nụ cười - "Tổng Tài".

Hách Liên Tuyết không để ý đến Hàn Dã, cả người tựa vào ghế.

Hàn Dã đã theo Hách Liên Tuyết mười mấy năm rồi, cũng biết rõ tính tình của anh, sau đó lưu manh tiến gần đến - "Tổng Tài, tôi phát hiện dạo này anh thật để ý đến Trình Tiểu Thư ..."

Hách Liên Tuyết nhìn Hàn Dã - "Có vẻ như cậu thật hiểu tâm tư của tôi?"

Hàn Dã cười hắc hắc - "Tôi theo anh đã mười mấy năm qua rồi....."

"Vậy cậu nói xem tôi nên dùng biện pháp gì để cho cô ấy ở lại công ty?" - Hách Liên Tuyết sờ sờ cằm tròn trịa nói.

"Ý của anh là?"

Hách Liên Tuyết không nói gì, Hàn Dã nói ra một câu - "Tôi có biện pháp".

"Được, giao cho cậu" - Hách Liên Tuyết nói.

"Được!"

***** <http://nhanthuyvy-share.blogspot.com>

"Cái gì? Sợ tiết lộ bí mật nên tôi phải tăng ca ở công ty?" - Trình Mộ Thanh cầm điện thoại gào thét hỏi

"Được, được, tôi biết rồi" - Cúp điện thoại, Trình Mộ Thanh ngồi trên sofa cắn một quả dưa leo, đây là nguyên nhân gì thế? Có liên quan sao?

Phía sau Tiểu Trạch bước đến - " Mẹ, làm sao vậy?"

Trình Mộ Thanh cắn cắn quả dưa leo lộp cộp lộp cộp -" Không có gì, chỉ là về sau mẹ phải tăng ca".

"A" - Tiểu Trạch lên tiếng-“ Không có việc gì, mẹ cứ đi, con sẽ đứng hạn đem bento đến cho mẹ" - Tiểu Trạch nói

Có một đứa con như vậy, cuộc đời này như vậy là đủ rồi .. Thế nhưng một lúc sau, Trình Mộ Thanh bỗng nhiên nhớ tới Hách Liên Tuyết.

Hách Liên Tuyết, Hách Liên Trạch, ha ha, tình cờ thế mà tên con trai lại như khuôn đúc, ha ha, cô thật sự là thiên tài.

Chẳng qua là, hiện tại đã gặp lại Hách Liên Tuyết, ngộ nhờ anh ta đụng mặt Tiểu Trạch thì thế nào? Không được, trước đó phải ra chiêu thôi.

"Tiểu Trạch, mẹ muốn nói chuyện với con" - Nói xong Trình Mộ Thanh liền ôm lấy Tiểu Trạch.

"Nói đi" - Tiểu Trạch mở to mắt, chờ đợi .

" Là như vậy, về sau nếu trên đường nhìn thấy một người đàn ông rất tuấn tú,rất rất tuấn tú, ngàn vạn lần không cần để ý, nếu như nhìn thấy mẹ cùng cái người đàn ông rất tuấn tú kia thì con đừng nói mẹ là mẹ của con, biết không?"

"Vậy gọi mẹ là gì?" Tiểu Trạch chớp chớp con mắt hỏi

"Gọi mẹ là,... Mộ Thanh! Con không phải rất thích gọi như vậy sao?"- Trình Mộ Thanh hỏi.

"Nhưng tại sao?" -Tiểu Trạch tiếp tục chớp chớp con mắt hỏi, chẳng lẽ mẹ chuẩn bị cho mình tìm ba? Trực giác nói cho bản thân biết, mẹ nhất định có chuyện giấu diếm

Trình Mộ Thanh cũng không biết nên giải thích với con trai như thế nào - " Tóm lại, Tiểu Trạch, con nhất định phải nghe theo lời mẹ, biết không?"

".....dạ....." -Tiểu Trạch có chút mất hứng.

Chính là không có biện pháp, Trình Mộ Thanh đã chuẩn bị xong, thành phố A lớn như vậy thế mà ngày đầu tiên về nước đã gặp Hách Liên Tuyết, cô thật sự sợ hãi Hách Liên Tuyết sẽ biết đến sự tồn tại của Tiểu Trạch và sẽ cướp đoạt con trai đi thì cô biết làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Không Đứng Dấn

Không thể không nói ở công việc Trình Mộ Thanh rất có năng lực, hơn nữa bộ dạng của cô khi làm việc càng làm cho con người ta say mê hơn, dựa theo quy định TCL, mấy ngày nay cô đều tăng ca ở công ty, Tiểu Trạch cũng chỉ có thể nhờ Tây Tây chăm sóc ... Còn hai ngày nữa thôi, buổi biểu diễn trang sức sẽ bắt đầu . Bất quá lần tuyên truyền hoạt động này, những bộ trang sức, quần áo được thiết kế đều phải trong phạm vi giữ bảo mật, nếu bị tiết lộ ra ngoài thì không thể nào tưởng được sự hao tổn của công ty ..

Vì công việc, Trình Mộ Thanh chỉ có thể thỏa hiệp, dù sao cũng không phải chỉ có một mình cô ..

Về gần hơn 3 tiếng, Trình Mộ Thanh mới đứng dậy hoạt động một chút, bỗng nhiên cảm thấy khát nước cầm ly đến phòng trà.

Hiện tại đúng là rất bận rộn nên phòng trà cũng chỉ có mình cô, Trình Mộ Thanh tựa vào đó, xoay xoay vai một chút.

Vừa xoay đầu lại - " A" -Trình Mộ Thanh hét lên, cái ly đang cầm trên tay cũng rơi xuống người của anh ta ..

Hách Liên Tuyết đang đứng đằng sau nhìn nước trên người, không nói gì.

Thấy rõ ràng khuôn mặt của người trước mặt, Trình Mộ Thanh phản nộ vỗ bộ ngực - " Anh ác nhân, tính hù chết người à?"

"Như vậy, có nên tố cáo kẻ ác nhân không?" -Anh hỏi.

Trình Mộ Thanh nhìn nước đổ trên người anh ta, cái miệng đáng yêu đang lập bả lập bập liền nhanh tay lấy khăn giấy - " Đây cũng không thể trách tôi, ai biểu anh đứng đằng sau mà không lên tiếng ..."

"Không phải là không lên tiếng nhưng cô đang rất chuyên chú suy nghĩ sự tình, tôi gọi cô hai tiếng, cô không hề trả lời"- Hách Liên Tuyết nói.

"Phải không?" - Trình Mộ Thanh nhú mày

Đương nhiên không phải, Hách Liên Tuyết chỉ tùy tiện nói thôi, ai ngờ cô cũng tin.

"Quần áo của tôi ít nhất phải mấy vạn, hiện tại ướt rồi, cô nói phải làm sao?"- Hách Liên Tuyết liếc nhìn Trình Mộ Thanh hỏi.

"Giúp anh hong khô, thế nào? Anh muốn dọa tôi sao? Anh đừng quên tôi chuyên ngành về trang phục" - Trình Mộ Thanh nhấn mạnh thân phận của mình.

"Học thiết kế trang phục thì sao? Chẳng lẽ làm ướt quần áo của người khác thì không cần đền? Cô học về trang phục thì chắc cũng biết quần áo của tôi giá trị rất xa xỉ, đúng không?" Hách Liên Tuyết ép bức hỏi

Kì nha, Trình Mộ Thanh cảm thấy cái người đàn ông này như đang cố ý kiếm chuyện.

"Này, không phải là ướt sao? Tôi hong khô cho anh là được"- Trình Mộ Thanh nói - "Anh cởi áo ra, nơi này có máy sấy tôi sẽ hong khô cho anh".

Vì thế, cửa đóng lại, Hách Liên Tuyết cởi bỏ quần áo, tình thế này, Trình Mộ Thanh có chút đỏ mặt, cảm giác này giống như cảm giác vụng trộm yêu đương vậy?

"Này, sao lại đóng cửa?" - Trình Mộ Thanh nhìn anh ta hỏi, hai má đỏ ửng.

"Không đóng cửa vậy muốn tôi làm trò hề cho người khác sao?" Hách Liên Tuyết hỏi lại.

"Ok, coi như tôi chưa hỏi gì" -Trình Mộ Thanh thỏa hiệp, sau đó bước đến.

Hách Liên Tuyết khước miệng nhếch lên, chậm rãi kẻ sát cô - "Hay cô suy nghĩ đến chuyện không đứng đắn ?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thử ...

Trình Mộ Thanh cả kinh xoay người kháng nghị - " Cái gì không đứng đắn, anh đang nói bậy bạ gì vậy"

Chính là quay người liền ngã vào lòng ngực ấm áp, mà cánh tay cô còn đặt trên tay của anh ta, nhất thời mặt càng đỏ hơn, không khí càng thêm ái muội.

Lúc này, Hách Liên Tuyết đã cởi áo, lộ ra cơ bắp rắn chắc, ôm Trình Mộ Thanh, khước miệng tà mị cười, con ngươi tỏa quang...

"Anhh...anh..." -Trình Mộ Thanh nuốt nước miếng, lùi về sau.

"Tôi làm sao?" - Cô càng lùi về sau thì anh càng bước tới, cho đến khi cô không còn đường để lùi nữa, dựa vào sát vách tường.

"Khoảng cách thân cận quá....."- Trình Mộ Thanh cố gắng giữ mình, tên này cũng quá cực phẩm, lại còn đẹp trai nữa chứ? Ngộ lát nữa người không cầm giữ được thì sao?

"Mặt của cô, đỏ" Hách Liên Tuyết nói.

"Tôi..." - Trình Mộ Thanh không biết nói gì..

"Vừa rồi, cô suy nghĩ, muốn tôi...?"- Hách Liên Tuyết cúi người, ghé sát vào tai cô nói hai chữ, nhất thời Mộ Thanh toàn thân đỏ lên.

Bị người châm chọc, cảm giác này thật không tốt.

"Anh... anh anh..... không cần nói bậy, tránh xa tôi một chút..." - Trình Mộ Thanh bắt đầu lúng túng, nói năng lộn xộn

Lúc này, Hách Liên Tuyết ôm cô, bàn tay chậm rãi dờn đến trước ngực mềm mại của cô, chỉ kém 0,1cm mà thôi.

"Dừng tay" - Trình Mộ Thanh hô

"Loại cảm giác này, có phải rất quen thuộc không...?"

Trình Mộ Thanh mở to mắt, nhìn anh ta - " Anh, rốt cục muốn nói gì?" - Trình Mộ Thanh thử hỏi, bởi vì bây giờ không biết anh ta có nhớ rõ không.

"A..."- Tiếng cười từ tính xẹt qua tai.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nụ Hôn Trùng Phạt

Trình Mộ Thanh mở to mắt, nhìn anh ta, trực giác nói cho cô biết, người đàn ông này không dễ chọc, gặp phải cũng không thể thoát được

Hiện tại cô càng thêm kiên định, công việc lần này xong sẽ quay lại Milan, vì ở đây thật nguy hiểm.

Cúi người, không hề ra dấu hiệu, một cái hôn liền áp trụ lên môi của Trình Mộ Thanh, ánh mắt mở to thêm, tình huống này là cái loại gì?

Mà bộ dáng của Hách Liên Tuyết khi ôm cô lại rất hưởng thụ, sự ngây ngô của cô và năm trước vẫn giống nhau.

A, cái loại này tính là gì? Cường hôn?

Cô dùng sức đẩy anh ra, khuôn mặt nhỏ nhắn thờ phờ, vừa định giơ tay cho anh một bạt tay thì liền bị anh nắm trụ lại.

"Anh...." - Trình Mộ Thanh nhú mày, khuôn mặt rất tức giận.

Hách Liên Tuyết nắm chặt cổ tay cô, dễ dàng - " Vừa rồi nụ hôn đó là bài học kinh nghiệm cho cô, tiền của bộ quần áo này không cần đền, còn bây giờ thì hong khô quần áo đi.... .."

"Hả ?" - Trình Mộ Thanh mờ mịt.

"Như thế nào? Còn muốn thử nữa sao?" - Hách Liên Tuyết nhướn mày.

Ngay sau đó, Trình Mộ Thanh liền cầm quần áo chạy nhanh đến mấy sáy mà hong khô cho anh, lông mi dài bao trùm thùy mây, vừa rồi nụ hôn kia vẫn còn hương vị trên môi cô, chính là chết tiệt, lòng của cô lại bay nhanh bay nhanh, thiếu chút nữa tiếng nói đã nhảy ra.

Nhìn theo bóng dáng của cô, Hách Liên Tuyết đứng phía sau, khóe miệng nâng lên nở một nụ cười ...

Đang đứng phía sau, có người gõ cửa

"Kì thật, sao cửa mở không ra? Có người bên trong sao?"

Trình Mộ Thanh quay đầu nhìn Hách Liên Tuyết - " Anh khóa cửa?"

Hách Liên Tuyết gật gật đầu ..

"Mẹ nó, sao lại khóa cửa? Anh khóa cửa như vậy người khác mà biết còn tưởng chúng ta ở trong đây làm cái gì thì sao..." - Trình Mộ Thanh không chút khách khí buông lời thô tục.

Hách Liên Tuyết nhú mày - " Tôi đang không mặc gì, không lẽ nên để cửa mở ? Khi có người vào đây sẽ thấy hết thì sao ?"

Trình Mộ Thanh trực tiếp cầm quần áo của anh, hai tay nắm chặt - " Anh là cố ý !"

"Tin tôi, nếu tôi cố ý, sẽ trực tiếp đặt cô ở đây, hơn nữa sẽ không khóa cửa."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Hách Liên Tuyết không sốt ruột, chậm rãi mặc quần áo vào, lúc sau anh còn không quên đùa giỡn.

"Này, nói chuyện với anh" - Trình Mộ Thanh lo lắng lớn tiếng.

"Cầu tôi, cầu tôi nghĩ ra biện pháp" - Hách Liên Tuyết nhẹ giọng nói

".....Đê tiện" - Trình Mộ Thanh nghiêng răng nghiêng lợi.

Hách Liên Tuyết trầm mặc.

Nhìn thấy bộ dáng của anh ta một chút sốt ruột cũng không có, Trình Mộ Thanh thật tức giận, hơn nữa nghe âm thanh bên ngoài dường như đã sắp cạy cửa vào

"Cầu anh..." - Trình Mộ Thanh nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhìn thấy Tiểu Mèo Hoang đã chịu thua, Hách Liên Nguyệt liền tươi cười, xoay người, đi ra mở cửa.

Mà bên ngoài quản lý cầm công cụ trong tay vừa định cạy cửa bỗng nhiên cửa mở, lại nhìn thấy hai người bên trong, mọi người không khỏi sùng sốt.

"Tổng....Tổng....Tài"

"Khóa này, nên đổi đi" - Nói xong liền đi

Trình Mộ Thanh há hốc mồm, anh ta, anh ta liền như vậy hào phóng thản nhiên ra ngoài sao?

Mẹ nó, cái gì mà biện pháp?

Lúc sau "n" công nhân nhìn thấy Trình Mộ Thanh, mọi người nhiệt tình chạy đến - "Này này này, vừa rồi cô cùng Tổng Tài ở trong đây sao?" - Một người lại tò mò - "Hai người....hắc hắc?"

Trình Mộ Thanh cái trán xẹt qua 3 đường màu đen, bất quá, bất quá - "Không có".

"Thật sao? Các người trong đây không có.... bộ dạng cô xinh đẹp như vậy mà"- Cô gái trẻ tò mò, ánh mắt trộm nhìn đánh giá Mộ Thanh.

"Đương nhiên là không có, chỉ là khóa cửa hư mà thôi, mọi người nghĩ gì đâu không" - Trình Mộ Thanh kiên quyết phủ định, nhưng chính là nhớ đến nụ hôn vừa rồi mặt không khỏi ửng đỏ.

"Kia, Mộ Thanh, mặt của chị như thế nào lại đỏ vậy? Các người sẽ khôngthật chứ".

"Đừng nói bậy bạ, miệng lưỡi thiên hạ đáng sợ"- Trình Mộ Thanh cảnh cáo

"Tốt, chỉ giận thôi mà, nhưng mà tôi nghe được một tin tức nhỏ là hiện tại Tổng Tài của chúng ta đang kết giao với ngôi sao Chu Lâm Na đó, tôi còn nghe nói Tổng Tài tặng cho cô ấy một cái biệt thự, đối xử rất tốt với cô ấy"-Cô gái trẻ hâm mộ nói.

Lúc này Trình Mộ Thanh mới thở dài một hơi, sợ chuyện gì không đâu ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Cấp Tốc ..

Mới vừa trở lại văn phòng, liền trông thấy Hách Liên Tuyết đang chăm chú vào công việc, Trình Mộ Thanh quên đi chuyện lúc nãy trong phòng trà, đi đến chỗ ngồi bắt đầu thiết kế trang phục.

Biết cô đến, Hách Liên Tuyết chọn mì, khoe miệng cong lên nhưng không có ngừng đầu, mới vừa an tĩnh vài phút, thì một đoạn nhạc Anh không thích vang lên, Trình Mộ Thanh phát hiện ra mình quên đề chế độ yên lặng, vì thế cảm thấy có chút khó xử nhanh chóng lấy đi động nhìn trên dây số là Bảo Bối, liền nhẹ giọng nhận điện thoại

"Alo.... .."

"Alo, mẹ đang ở đâu ?" - Tiểu Trạch ở bên kia hữu khí vô lực nói

"Hiện tại mẹ đang ở công ty tăng ca, ngày mai sẽ trở về, con làm sao vậy bảo bố?" - Trình Mộ Thanh hỏi

"Không có gì, chỉ là Tiểu Trạch nhớ mẹ"- Tiểu Trạch cười nói - " Mẹ có muốn con đem bento đến cho mẹ không?"

Trình Mộ Thanh muốn nói “muốn”- nhưng nhớ đến Hách Liên Tuyết, theo bản năng từ chối - " Không cần".

"Tại sao?"

"Bởi vì... nơi này đang phong bế dù cho con đến cũng không gặp được mẹ".

"Nhưng mà ... con đã đứng ở cửa...."

"Cái gì?!" - Trình Mộ Thanh bỗng nhiên đứng lên sau đó lại ý thức được cái gì liền hạ giọng - " Con... con biết công ty của mẹ ở đâu sao?"

"Là mẹ Tây Tây nói cho con biết a..." - Tiểu Trạch bên kia nở nụ cười.

Trình Mộ Thanh lòng nhảy loạn xạ, trong đầu hiện lên một dấu chấm hỏi to, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ ? Làm sao bây giờ??

Tuyết đối không thể để cho Hách Liên Tuyết biết đến sự tồn tại của Tiểu Trạch, tuy rằng Tiểu Trạch giống cô nhiều hơn, nhưng mỗi động tác, mỗi ánh mắt của thằng bé thì cực kỳ giống Hách Liên Tuyết, chỉ cần cô bước xuống thì khẳng định sẽ bị phát hiện.

"Mẹ... mẹ...mẹ....."- Tiểu Trạch bên kia hô

"A? Mẹ ở... ở..."

"Vậy mẹ mau ra đây đi"

" Um !" - Nghĩ nghĩ, cô chỉ có thể đáp ứng đi xuống ..

Cúp điện thoại, Trình Mộ Thanh vừa ngẩng đầu liền đụng phải đôi mắt dò xét, nhất thời đáy lòng chợt lạnh ..

Đồ mắt hồ lang ! Con mẹ nó, cô hoảng cái gì a? Cố gắng trấn an, Trình Mộ Thanh hít sâu, cuối cùng lấy di động ra, hiện tại chỉ còn một biện pháp, đứng dậy lên đến chỗ nghiệp vụ tìm Kiều Tây Tây.

"Tây Tây, cậu giúp mình một việc, đang vội lắm"- Trình Mộ Thanh hấp tấp nói.

"Làm sao vậy?"- Kiều Tây Tây nhìn thấy bộ dạng không bình tĩnh của Mộ Thanh ngay ngắn cả người.

Lập tức, Trình Mộ Thanh liền nắm bắt bên tai của Tây Tây.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Hôn Môi Trước Mặt Mọi Người

Nghe được Trình Mộ Thanh nói, Kiều Tây Tây chạy ra ngoài, Trình Mộ Thanh thở phào nhẹ nhõm, xoay người lại thì Hách Liên Tuyết đã đứng đằng sau, bóng dáng cao lớn dựa trên vách tường, cặp mắt nhìn thẳng về cô, khụ khụ, Trình Mộ Thanh làm bộ trấn tĩnh, thản nhiên như không thấy.

"Trình Tiểu Thu"- Vừa đi ngang thì đã bị anh ta gọi lại.

"Có chuyện gì sao?" - Cô cố gắng hỏi, duy trì nụ cười trên gương mặt.

"Mong cô chú ý đến công việc một chút, đặc biệt là lúc cô gọi điện thoại"- Hách Liên Tuyết nhắc nhở.

Trình Mộ Thanh gượng gạo cười, hít sâu một hơi - " Tôi biết".

Hách Liên Tuyết xoay người rời khỏi, mà cô thì thấy anh giống như thấy quỷ !

Buổi trình diễn trang sức của TCL --

Trình Mộ Thanh mặc một chiếc váy màu hồng bó sát người, tóc dài uốn xoắn xòa ra sau lưng, nhìn mọi người bố trí hiện trường.

Còn có 10phút nữa thôi là chương trình bắt đầu rồi, bên ngoài một trận nhí nhố.

Trình Mộ Thanh quay đầu lại, Chu Lâm Na trang điểm lộng lẫy bước vào, trên mặt khéo léo nở một nụ cười, phóng viên không ngừng chụp ảnh Chu Lâm Na sau đó hỏi vài vấn đề nhưng Chu Lâm Na không trả lời gì.

Nhưng điều quan trọng là Chu Lâm Na khoát tay một người đàn ông, là người ngoại quốc, Trình Mộ Thanh không biết là ai nhưng nhìn anh ta rất phong độ chắc chắn anh ta là người có tiền.

"Xin hỏi hai người quan hệ là gì? Là người yêu sao? Chu Tiểu Thư cô có thể cho chúng tôi biết không?" - Phóng viên không ngừng vây quanh bọn họ hỏi.

Chu Lâm Na không nói gì, nhưng người ngoại quốc kia thỉnh thoảng nói vài câu, như vậy thoạt nhìn rất thân mật, cuối cùng anh ta và Chu Lâm Na còn hôn nhau, đang ở phía sau, Trình Mộ Thanh cảm giác được có hơi thở, di chuyển ánh mắt nhìn thấy Hách Liên Tuyết đang tới.

Lúc này, trong đầu cô liên lập tức nhớ đến mọi người trong công ty nói Hách Liên Tuyết thích Chu Lâm Na

Như vậy hiện tại....

Hách Liên Tuyết vừa bước vào liền thấy Chu Lâm Na và người đàn ông ngoại quốc hôn môi nhau, Chu Lâm Na quay đầu lại thấy Hách Liên Tuyết, sắc mặt liền thay đổi muốn hỏi tên của anh ta nhưng vấn đề là có quá nhiều phóng viên ở đây, cô phải duy trì hình tượng cho chính mình.

Trình Mộ Thanh vốn tưởng Hách Liên Tuyết sẽ nổi giận, nhưng bất ngờ là anh ta không có để ý đến xoay người đi về phía cô, cô đang nghĩ ngợi phải chào hỏi như thế nào thì Hách Liên Tuyết đã bước tới, ngón tay thon dài trực tiếp ôm ốt, đôi môi áp trụ lên môi của Trình Mộ Thanh.

Trình Mộ Thanh tròn tròn mắt, à đây là tính huống gì đây? Trong nháy mắt, đám phóng viên liền chuyển mục tiêu về bọn họ, ngọn đèn lóng lánh đua nhau mà chớp, nhưng Trình Mộ Thanh ghét nhất là chính mình bị đem ra làm đề tài, cô muốn phản bác lại nhưng đã bị Hách Liên Tuyết bắt được.

"Không nên cử động" - Đôi môi vẫn áp trụ như cũ, âm thanh từ tính thì thảo truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nữ Nhân Ghen Tị

Không hiểu mà xui quỷ khiến thế nào mà cô không đẩy anh ta ra nữa, bắt quá tay cô gạt gao ngắt tay của anh ta, dùng sức ngắt, hừ, dám lấy cô ra làm bia đỡ đạn hừ ? Ngô là Hách Liên Tuyết không tỏ ra đau đớn, mặt mày cũng không nhăn nhó gì ..

Chu Lâm Na nhìn thấy cảnh tượng này hai tay nắm chặt, hé ra chút ghen tị .. Vài giây sau, Hách Liên Tuyết buông Trình Mộ Thanh ra, khoe miệng nhếch lên một độ cong mê ly, anh vươn tay vén tóc cô, sủng nịch mười phần -" Tối nay chúng ta cùng nhau ăn cơm".

Nụ cười tao nhã, mê say, như là cây hoa thuốc phiện làm cho người ta say mê mãi không muốn rời .. Nếu như Trình Mộ Thanh không biết anh thích Chu Lâm Na thì có thể cô cũng đã say đắm bởi nụ cười đó rồi, nhưng hiện tại cô đã ra sức tỉnh táo lại.

Cô xoay người nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi -" Lần sau anh dám đem tôi ra làm bia đỡ nữa thử xem"- Nói xong, thờ phỉ phỉ xoay người rời đi.

“N” phóng viên vây quanh Hách Liên Tuyết hỏi chuyện, nhưng anh cự tuyệt một câu cũng không trả lời, rồi xoay người bỏ đi

Lúc này, Chu Lâm Na vừa định tiến lên thì người chủ trì tuyên bố buổi biểu diễn sắp bắt đầu, Chu Lâm Na không thể không chuẩn bị, bên trong hậu trường thay quần áo, Trình Mộ Thanh hướng dẫn cho người mẫu thay đồ .

Lúc sau Hàn Dã chạy đến -" Ông chủ".

Nhìn thấy ánh mắt kích động của Hàn Dã, Hách Liên Tuyết thân nhiên liếc một cái -" Nói".

"Chu Tiểu Thư nói không hài lòng với trang phục lần này, yêu cầu phải sửa chữa"- Hàn Dã nói.

Hách Liên Tuyết dừng lại một chút, sau đó rảo bước.

Trong phòng thay đồ, Trình Mộ Thanh đứng đó, Chu Lâm Na hai tay khoanh trước ngực vẻ mặt không vui.

"Sao lại trẻ con như vậy?" - Hách Liên Tuyết hỏi

Trình Mộ Thanh không nói gì, Chu Lâm Na nhất định bởi vì chuyện Hách Liên Tuyết hôn cô lúc nãy cho nên mới tìm cớ gây sự .. Hách Liên Tuyết thấy bộ dạng bất động của Mộ Thanh, đi đến trước mặt Chu Lâm Na khẩu khí chất vấn - " Cô lại muốn gì?"

"Em không muốn gì cả, chỉ đơn giản quần áo lần này căn bản không phải là phong cách của em, em có quyền yêu cầu sửa chữa".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Ngoài Ý

"Cô lên sân khấu đi".

Trình Mộ Thanh chớp mắt nhìn anh - " Anh đừng giỡn chứ".

"Tôi nói thật, hiện tại cô hãy lên đi" - Hách Liên Tuyết nói, con ngươi lộ vẻ khẳng định

Trình Mộ Thanh hất anh ra - " Quần áo tôi đều dựa theo cô ấy mà thiết kế ".

"Cô là nhà thiết kế, chuyện này cô tự biết điều chỉnh, tóm lại cô nhất định phải lên sân khấu, cô còn 3phút chuẩn bị" - Hách Liên Tuyết nói

Chu Lâm Na đứng ở nơi đó, quả thật không tin vào lỗi tai của mình, Hách Liên Tuyết như thế nào lại cho Trình Mộ Thanh lên sân khấu? Chu Lâm Na cũng không biết nên nói gì cho tốt ..

Nghe được âm thanh, Chu Lâm Na quay đầu lại, bất khả tư nghị nhìn Trình Mộ Thanh, nhìn mà xem, cô ấy?

Hách Liên Tuyết cũng nhìn Trình Mộ Thanh, con ngươi hẹp dài nheo lại, khóe miệng chậm rãi nhếch lên, nhìn thấy phản ứng của Hách Liên Tuyết, Chu Lâm Na gắt gao nắm chặt quần áo, tựa hồ như muốn phun ra hỏa .

Ba phút sau

Buổi diễn trang sức bắt đầu, Trình Mộ Thanh mặc một chiếc váy ngắn màu bạch bô sát người, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn, trên vai là một sợi dây chuyền viên hoa màu trắng sáng chói, tay đeo một cái nhẫn tinh xảo tạo hình độc đáo, diện mạo của cô thật thanh thuần cho dù có trang điểm cũng không che dấu được sự thanh thuần đó, bề ngoài của cô phối hợp với chiếc nhẫn tựa như một mùa xuân đang tìm kiếm tình yêu vậy, cô thu hút rất nhiều ánh mắt của mọi người.

Hách Liên Tuyết đứng phía dưới, nhìn cô trên sân khấu, anh cười, cô giống như là trời sinh ra định cho làm người mẫu vậy, chói mắt, năm năm trước, và năm năm sau vẫn mỹ ngọc như vậy.

Sân khấu chữ T chỉ còn lại Trình Mộ Thanh, đảo qua một vòng, Trình Mộ Thanh cảm thấy choáng bởi vì bên dưới quá ồn ào, ngọn đèn chói mắt nhưng căn bản không ai phát hiện ra.

Hách Liên Tuyết đứng đó không xa mà nhú chặt, lúc này, "inh" một tiếng Trình Mộ Thanh ngã xuống, hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, tất cả mọi người thấy vậy nháo nhào lên, Hách Liên Tuyết cũng thay đổi sắc mặt, nhanh chóng chạy lên sân khấu

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Cố Ý Gây Thương Tổn....

Lúc Hách Liên Tuyết xông lên thì Trình Mộ Thanh đã hôn mê, rất nhiều người vây quanh, rất nhiều phóng viên cũng thừa dịp này mà thay nhau chụp hình.

Hách Liên Tuyết ngồi xuống ôm lấy cô, xoay người - "Cút hết cho tôi".

Trong nháy mắt, đám phóng viên cả kinh, biết Hách Liên Tuyết chính là nhân vật không thể trêu chọc, nên tránh ra.

"Hàn Dã, lái xe" - Hách Liên Tuyết hô to.

"Được" - Hàn Dã lên tiếng chạy nhanh ra ngoài.

Vào lúc Hách Liên Tuyết ôm Trình Mộ Thanh ra ngoài, Chu Lâm Na cũng xuất hiện phía sau, ánh mắt ra vẻ lo lắng.

Bệnh viện

Trình Mộ Thanh được đưa vào bên trong, Hách Liên Tuyết và Hàn Dã đứng bên ngoài chờ ..

"Hàn Dã, mau nhanh chóng ngăn chặn tin tức truyền thông" - Hách Liên Tuyết phân phó.

"Tôi biết nên làm thế nào rồi".

"Còn nữa, tôi muốn người thiết kế sân khấu phải vào tù " - Hách Liên Tuyết âm u nói, cả người tản ra hơi thở làm cho người ta thấy sợ.

"Được, tôi lập tức đi làm ngay" - Nói xong, Hàn Dã bước ra ngoài.

Qua một tiếng sau, cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ bước ra ngoài.

"Thế nào rồi bác sĩ?" - Hách Liên Tuyết ào tới.

"Bệnh nhân chính là đã bị va chạm nên mới dẫn đến hôn mê, may mắn là chỉ đụng vào cổ và sau lưng thiếu chút nữa là vào đầu rồi, cho nên hiện tại không vấn đề gì, nhưng bất quá sau lưng của cô ấy sẽ lưu lại một cái sẹo, đợi đưa đến phòng bệnh bình thường, quan sát hai ngày nữa không có việc gì thì có thể xuất viện ." Bác sĩ nói.

Nhìn thấy cô, nhớ tới cái đêm của năm năm trước, cô bị người khác hạ được, cầm lấy tay anh nói ra hai câu nói, đến bây giờ anh đều nhớ rất rõ, cứ nghĩ cô như vậy mà đi rồi sẽ không bao giờ gặp lại nữa, không ngờ cô lại xuất hiện trước mặt anh, cô so với năm năm trước còn đẹp hơn làm cho người khác không thể rời tầm mắt được ..

Lúc sau, Hàn Dã chạy đến- " Ông chủ, theo tôi kiểm tra, dây trên ngọn đèn là có người cố ý nói lòng."

"Cố ý?"... Hách Liên Tuyết nhíu mày, con người trở nên u ám " Là ai?"

Hàn Dã có chút khó xử mở miệng - " Cái thời điểm đó có người nhìn thấy Chu Tiểu Thư...."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Nghe được tên Chu Lâm Na, Hách Liên Tuyết có chút thâm trầm - " Tôi biết rồi, cậu đi trước đi, tôi sẽ xử lý chuyện này".

"Được" - Hàn Dã bỏ đi.

Hách Liên Tuyết đứng ngay cửa, con người híp lại, hé ra sắc mặt yêu nghiệt, suy nghĩ xong khóe miệng cong lên xoay người đẩy cửa vào.

Trình Mộ Thanh lúc này đã tỉnh lại, nhìn thấy anh, cô có chút kinh ngạc - " Là anh?"

"Thế cô nghĩ là ai?" - Hách Liên Tuyết đến ngồi trên giường, Trình Mộ Thanh muốn đứng dậy nhưng chính là sau cổ rất đau ..

Cô nâng mi, phía sau thật đau muốn chết, đầu cũng có chút chút, nhớ mang máng là đang đi trên sân khấu bỗng nhiên có đồ vật gì đó rớt xuống, sau đó thì cô hôn mê bất tỉnh.

"Thế nào? còn đau không?" - Hách Liên Tuyết hỏi

Trình Mộ Thanh liếc một cái - " Không có việc gì, còn chưa chết đâu".

"Cô nhất định phải hiểu thẳng vậy sao?" - Hách Liên Tuyết ninh mĩ.

"Đây còn không phải do anh ban tặng tôi sao? Nếu không phải do anh, tôi có thể trở thành bộ dạng này à?" - Trình Mộ Thanh trừng mắt liếc anh .

Nghe nói vậy, Hách Liên Tuyết nhũn mày - "A? Nghe cô nói vậy hình như là muốn tôi chịu trách nhiệm với cô?"

"Chịu trách nhiệm? Anh muốn chịu trách nhiệm sao?" - Trình Mộ Thanh lại hỏi - "Tiền lương của tôi, cuộc sống của tôi, của tôi" - Trình Mộ Thanh nghĩ muốn nói đứa con của tôi nhưng rốt cuộc phải nuốt xuống - "Tất cả hết thảy của tôi, anh bồi thường như thế nào?"

Hơi thở của Hách Liên Tuyết lúc này chậm rãi hạ xuống, thì ra lại là một phụ nữ vì tiền ..

"Năm trăm vạn đủ không?"

Trình Mộ Thanh sững sốt, nâng con ngươi khó hiểu nhìn anh ta - "Anh, anh nói gì?"

"Không phải là vì tiền sao? Năm trăm vạn, tôi bao dưỡng cô".

Tiếp giây theo.

"Cút" - Trình Mộ Thanh quát to, bởi vì âm thanh quá lớn nên liên lụy đến vết thương đang đau nhói - "Anh mau cút cho tôi, anh đem tôi trở thành cái loại gì?" - Nói xong, cô nhắc chân ra xuống giường, không ngừng đẩy anh - "Hỗn đản, đi ra ngoài, đi ra ngoài mau".

Trong giây lát, Hách Liên Tuyết ôm lấy thắt lưng của cô, gương mặt tà mị anh tuần kè sát - "Như thế nào ? Hiện tại lại giả vờ ngây thơ?"

"Ngây thơ cái rắm, anh mau cút ra ngoài cho tôi" - Trình Mộ Thanh tức giận hét, chính là vô luận dù cho cô dùng sức đẩy thế nào thì anh vẫn ôm lấy thắt lưng của cô không rời ..

Tiếp giây theo, anh ôm cô để sát tường, áp trụ lên đôi môi mềm mại .. Trình Mộ Thanh dùng sức đẩy anh ra - "Lưu manh".

"Lưu manh? Tôi lưu manh bằng em không? Em quên rồi sao? Năm năm trước là em cầu tôi lên giường với em, hơn nữa còn đáp ứng làm tình nhân của tôi nữa kia".

Trình Mộ Thanh ngẩng đầu, há hốc mồm ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

"Anh ... anh vừa rồi nói cái gì?" - Cô nhìn anh, cô có phải đang nghe lầm không?

"Như thế nào? Quên rồi sao? Muốn hay không tôi giúp em quay về đêm hôm đó?" - Nói xong, Hách Liên Tuyết bước đến gần sát, hé ra sắc mặt ngập tràn tà ác, ánh mắt hận không thể nuốt cô một ngụm vào bụng.

"Không.....Anh" - Trình Mộ Thanh muốn đẩy anh ra chính là không thể, trong đầu hồi tưởng lại cái đêm của năm năm trước, hai má đỏ ửng, cô mơ hồ bị anh áp bức đáp ứng ...

"Như thế nào? Nhớ ra chưa?" - Hách Liên Tuyết hỏi.

Lúc này, Trình Mộ Thanh hoàn hồn, nâng con ngươi nhìn anh - "Anh không quên?"

"Ha..." - Hách Liên Tuyết thú vị nở nụ cười.

"Làm tình nhân của tôi, là chính miệng em đáp ứng, tôi như thế nào có thể quên?" - Hách Liên Tuyết chậm rãi vén tóc cô lên, hơi thở triền miên trên cơ thể anh, trong phòng không khí trở nên ngột ngạt.

Trình Mộ Thanh ra sức đẩy anh ra - "Cho nên ngày đầu tiên anh liền nhận ra tôi? Mà anh cũng không nói cho tôi biết?" - Cô có một loại cảm giác chính mình bị đem ra đùa giỡn.

"Ngày đầu tiên em cũng nhận ra tôi? Và em cũng không nói cho tôi biết?" - Hách Liên Tuyết phản pháo lại.

"Anh... Quên đi, tôi nói với anh đêm đó là ngoài ý muốn, hơn nữa chúng ta đều là người trưởng thành nên hãy quên chuyện đó đi".

"Quên đi?" Hách Liên Tuyệt nhướn mày, khóe miệng lập tức xẹt qua một tia cười - "Đúng, tôi có được em, em có được tôi, chúng ta huề nhau".

"Anh nghĩ như vậy là tốt rồi" - Trình Mộ Thanh cảm tạ anh có thể thông suốt.

"Nhưng chính là em đã đáp ứng làm tình nhân của tôi, chuyện thế này tính làm sao đây?" - Hách Liên Tuyệt liếc hỏi.

"Tôi..." - Trình Mộ Thanh nhìn anh, cảm thấy anh không muốn quên cái chuyện này.

Khóe môi cô nở nụ cười khê, ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới - "Tôi làm tình nhân của anh? Vậy thì anh phải làm nô nệ của tôi..."

"Nô lệ?" - Hách Liên Tuyệt nhướn mày, con ngươi hẹp dài nheo lại, nhìn nhìn cô - "Thì ra mồm miệng cũng ghê gớm vậy?"

Trình Mộ Thanh thiệt tình bị đánh bại - "Anh toàn nói cái gì đâu?"

"Được, em đã nói vậy, tôi sẽ chịu trách nhiệm, mấy ngày nay tôi sẽ chăm sóc cho em, cho đến khi em khỏe hẳn" - Hách Liên Tuyệt lại nói.

"Cái gì?" - Trình Mộ Thanh ngẩng đầu, mấy ngày này lòng của cô thật đúng là yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Dưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tiểu Trạch Đến Thăm

Trình Mộ Thanh nghĩ Hách Liên Tuyệt chỉ nói tùy tiện vậy thôi chứ không nghĩ tới là anh đến thật ..

Nghĩ nghĩ một chút, liền tự an ủi, nếu "Nô lệ" này thoát cũng không xong, chỉ có thể tạm ép hường thụ.

Một ngày ba buổi cơm, đều là Hách Liên Tuyệt mua từ ngoài đem vào, chỉ là thường xuyên đánh lén, ăn bớt.

Ngày hôm đó, Hách Liên Tuyệt có chút việc ra ngoài, Trình Mộ Thanh rốt cục cũng thả lỏng lấy đi động ra gọi cho Tiểu Trạch.

Biết tin cô gặp chuyện không may, Tiểu Trạch rất lo lắng, làm bento tình yêu mang đến bệnh viện, vừa vặn Hách Liên Tuyệt lái xe ra ngoài cũng không có chú ý đến Tiểu Trạch.

Tiểu Trạch đến bệnh viện, trong tay Trình Mộ Thanh còn đang cầm di động nhìn thấy thằng bé tìm nhảy ra ngoài - "Tiểu Trạch sao con lại đến đây?" - Cô nhìn có chút khẩn trương, cũng không biết anh và Tiểu Trạch có chạm mặt không?

"Tiểu Trạch biết cậu xảy ra chuyện liền âm ỉ đòi vào đây, mình không lay chuyển được thằng bé, nên đành cho nó tới" - Kiều Tây Tây thành thật khai báo.

Tiểu Trạch phía sau cầm hộp bento tình yêu đến trước mặt Trình Mộ Thanh - "Mẹ, này là Tiểu Trạch làm cho mẹ, biết đồ bệnh viện không thể ăn nên Tiểu Trạch cố ý làm cho mẹ, còn có hai cái trứng cút nữa đây" - Tiểu Trạch cười cười nói.

Thật nào ngờ, Trình Mộ Thanh ở bệnh viện ăn không biết bao nhiêu là đồ ngon, sự lo lắng của cô lập tức biến mất, cái tên kia vừa đi chắc sẽ không nhanh mà trở về, một lòng liền cảm động vì bento của Tiểu Trạch.

"Vẫn là Tiểu Trạch ngoan nhất, đến đây, mẹ hôn một cái" - Nói xong, Trình Mộ Thanh liền hạ người hôn thằng bé.

Nhìn thấy mẹ không tức giận, Tiểu Trạch bắt đầu bán manh đứng dậy - "Mẹ, mẹ bị thương có nặng hay không? Có muốn Tiểu Trạch ở bệnh viện cùng mẹ không? Mẹ ở bệnh viện nhất định rất nhàm chán..."

Thì ra cái Tiểu Tử này muốn bên cạnh cô. Bất quá cô cũng muốn vậy ..Nếu không phải Hách Liên Tuyệt ở lại như anh nói cô sẽ để Tiểu Trạch ở lại nhưng anh sẽ trở về nên phải xử lý tốt.

"Tiểu Trạch mấy ngày nay con ở cùng chỗ với mẹ Tây Tây nha, cho đến khi mẹ xuất viện thì về nhà có nghe không? Bệnh viện nhiều vi khuẩn lắm, mẹ không muốn để cho con ở đây" - Trình Mộ Thanh nói.

"Nhưng mà.... .."

"Không có nhưng mà... Đây là vì sức khỏe của Tiểu Trạch có biết không?" - Trình Mộ Thanh nghiêm túc hỏi.

Nhìn thấy ánh mắt của cô, Tiểu Trạch thỏa hiệp, chu cái miệng nhỏ nhắn ra, không tình nguyện gục đầu xuống - "Được rồi.." Thấy bộ dáng của con trai, người ta nhìn vào mà không biết sẽ tương cô ngược đãi thẳng bẻ, làm cho người khác không nhận được mà đau lòng.

Nhưng chính là cô không thấy được con người kia toát lên một tia gian xảo...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Trong khách sạn-

Hách Liên Tuyết vừa bước vào, một khối thân thể mềm mại nóng như lửa liền bỏ nhào về phía sau cùng mang theo một chút vội vàng tay sờ soạn vào trong quần áo của anh...đôi môi đỏ tươi dùng sức hôn lưng của anh.

Hách Liên Tuyết xoay người, Chu Lâm Na nhón chân một đôi tay vịn mặt của anh, cuồng nhiệt hôn lên...

Một bên hôn, một bên thân thể cọ cọ vào người anh "Tuyệt, muốn em, muốn em....." - Chu Lâm Na lẩm bẩm nói, tựa hồ chỉ có loại cảm giác này mới làm cho cô thỏa mãn.

Hách Liên Tuyết đột nhiên ôm lấy cô, đem đến giường, ngón tay thon dài lướt toàn thân Chu Lâm Na.

"Ừm....."- Chu Lâm Na nằm trên giường, thân vồn lên, hai tay nắm chặt hông thụ, ngâm nga một tiếng.

Hách Liên Tuyết thần nhiên, trên mặt không biểu thị gì, một bàn tay chậm rãi hạ xuống nửa thân dưới, nhẹ nhàng vuốt ve nơi mẫn cảm.

Chu Lâm Na thoải mái nhưng cũng rất khó chịu không ngừng giãy dụa, thì thảo bên tai anh - "Tuyệt, em muốn...hôm nay lúc chụp hình ở trên giường (ôi không hiểu nói cái gì, bản W ghi ** nên không hiểu ý câu này), em khó chịu..."

Trong nháy mắt, Hách Liên Tuyết dừng lại, đôi mắt lục nhìn hạ thân Chu Lâm Na chậm rãi dao động, không nói thêm gì..

Chu Lâm Na đang hưởng thụ cảm giác được anh dừng lại, liền ý thức được mình đã nói gì, chậm rãi đứng dậy vươn tay vòng qua cổ anh, từ bị động đổi thành chủ động khi định hôn lên môi thì bị anh ngăn cản lại.

"Nếu muốn lên giường thì tìm diễn viên cấp ba đi" - Hách Liên Tuyết lạnh lùng nói, xoay người bước đi ánh mắt rất sắc bén.

"Tuyệt..." - Chu Lâm Na bật người nhảy xuống, chạy đến ôm anh từ phía sau, hai má áp sát vào lưng anh - "Tuyệt, em xin lỗi em sai rồi,nhưng anh có biết em chỉ muốn mình anh thôi, đừng đi, ở lại với em được không? Em cần anh.....".

Hách Liên Tuyết vẫn như cũ bóng dáng cao lớn đứng yên đưa lưng về phía Chu Lâm Na chậm rãi đẩy tay cô ra, xoay người, ánh mắt cảnh cáo - "Nếu lần sau, cô còn ý niệm trong đầu làm tổn thương Trình Mộ Thanh, thì nhất định kết quả sẽ không đơn giản như bây giờ".

Chu Lâm Na cả kinh, nhìn anh - "Anh, anh nói gì?"

"Đừng tưởng rằng hành động của mình, thần không hay quỷ không biết, nếu không muốn thân bại danh liệt thì cách xa cô ấy một chút".

Chu Lâm Na thế nào cũng không bao giờ nghĩ anh sẽ vì người phụ nữ khác mà giáo huấn cô như thế.-

"Hách Liên Tuyết, anh thật sự yêu cô ấy sao?"- Chu Lâm Na trừng to hai mắt gào lên.

"Ha..."- Lưu lại cho Chu Lâm Na một nụ cười lạnh, Hách Liên Tuyết mở cửa rời đi.

Bên trong căn phòng, Chu Lâm Na đứng đó hai tay nắm chặt, ánh mắt trở nên hung ác, Trình Mộ Thanh..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Tiểu Trạch rời khỏi, Hách Liên Tuyết trở lại, mới vào cửa liền thấy cô ngồi trên giường cầm chiếc đĩa ăn com bento tình yêu của Tiểu Trạch làm cho cô, vừa ăn vừa cười hóm hờ.

"Anh không phải đi mua đồ ăn sao? Chạy đi đâu vậy?" - Trình Mộ Thanh hỏi.

Hách Liên Tuyết sùng sốt, anh đã quên mất chuyện này.

"Chắc, biết là anh sẽ quên....." - Trình Mộ Thanh than thở một câu, may mắn là Tiểu Trạch đem bento tình yêu đến cho cô nếu không đã bị đói rồi.

Nhìn đến bộ dáng vui vẻ khi cô ăn bento, Hách Liên Tuyết nhủ mày - "Em đang ăn cái gì?"

"Bento tình yêu" - Trình Mộ Thanh nói từng chữ sau đó tiếp lấy cái nĩa ghim vào một quả mâm xôi bỏ vào miệng, vẻ mặt rất hạnh phúc.

Bento tình yêu? Nghe đến bốn chữ này, Hách Liên Tuyết ngoài ý muốn nghĩ đến chú nhóc kia, nhớ đến khi thằng bé nói Bento tình yêu.

"Là ai làm cho em?" - Hách Liên Tuyết nhìn nhìn hộp bento.

"Không nói cho anh biết.." - Trình Mộ Thanh bĩu môi, lắc lắc đầu

Hách Liên Tuyết nhìn cô, tuy rằng cô nói chuyện có chút khiếm nhã nhưng giờ phút này cảm thấy biểu tình của cô thật đáng yêu, ngồi xuống nhím chăm chăm hộp bento - "Tôi cũng chưa ăn gì" .Nói xong cầm nĩa lấy một miếng, chậm rãi nhấm nháp, tao nhã gật gật đầu - "Ừ, hương vị cũng không tệ lắm".

Trình Mộ Thanh ngây người, anh đường đường là Tổng Tài lại có thể cùng cô ăn cái này sao? Không thể được, đây là do Tiểu Trạch của cô làm, Trình Mộ Thanh trong lòng có chút tiểu nữ nhân nghĩ đến chính mình bị người khác dò xét.

"Này, đủ rồi nha, đây là của tôi a..."

"Cùng nhau ăn thôi, hương vị không tệ, ăn cũng ngon lắm"

Trình Mộ Thanh nhìn Hách Liên Tuyết, chính là anh nói Tiểu Trạch làm bento ngon, nếu Tiểu Trạch biết nhất định thằng bé rất cao hứng .. Nhưng nếu như anh biết sự tồn tại của Tiểu Trạch thì sao? Có nhận thằng bé không?

Trong giây lát, Trình Mộ Thanh lắc lắc đầu, lập tức đánh gãy ý nghĩ trong đầu, nhất định không thể cho anh biết sự tồn tại của Tiểu Trạch, Tiểu Trạch là của cô ! Nghĩ đến đây, Trình Mộ Thanh cúi đầu, ánh mắt trống rỗng mờ to nhìn vào hộp bento..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chia Rẽ Tình Cảm

Ngày hôm sau, bệnh viện náo nhiệt, nữ minh tinh Chu Lâm Na đi vào bệnh viện thăm bệnh, mọi người đều nháo nhào ngoài phòng bệnh của Trình Mộ Thanh, nhưng may mắn khi Chu Lâm Na đi vào có bảo vệ nên đã chặn bọn họ ngoài cửa.

Chu Lâm Na cầm lồng hoa tươi, sự xuất hiện của Chu Lâm Na làm cho Trình Mộ Thanh có chút ngoài ý muốn.

"Trình Tiểu Thư, thật xin lỗi, ngày đó nếu không phải cô thay thế tôi lên sân khấu đã không gặp chuyện như thế này ... Thật có lỗi với cô quá" - Chu Lâm Na nói xong, nếu như buổi tối hôm đó không để ý đến sắc mặt của Chu Lâm Na thì chắc Trình Mộ Thanh đã bị cảm động rồi, quả thực không hổ danh là diễn viên.

Nhưng Trình Mộ Thanh vẫn hào phóng nở nụ cười ngồi trên giường liếc nhìn Chu Lâm Na - "Chu Tiểu thư đừng quá khách khí, chỉ cần về sau cô đừng làm cho cục diện rối rắm, tôn trọng công việc của cô là tốt rồi".

Trong nháy mắt, Chu Lâm Na xấu hổ vài phần - "Trình Tiểu Thư, tôi chỉ hy vọng cô đừng trách Tuyết, anh ấy cũng là vì lo lắng cho sự an toàn của tôi, tất cả viện phí chữa trị của cô tôi sẽ chịu trách nhiệm".

Cái lời nói này sao Trình Mộ Thanh nghe có chút không tự nhiên vậy? Cô xoay người, nhìn Chu Lâm Na - "Ý của cô là anh ấy vì sự an toàn của cô nên mới đem tôi ra làm người chết thay sao?"

Chu Lâm Na nở nụ cười - "Thật ra mà nói, Tuyết làm như vậy là anh ấy không đúng nhưng tôi cũng không thể trách anh ấy, cũng tại anh ấy quá lo lắng cho tôi mà thôi, cô biết đó, chúng tôi đã yêu nhau năm năm rồi..." - Chu Lâm Na nói, sắc mặt không có chút gì gọi là giải thích

"Đúng vậy, năm năm, nhưng không phải là tôi nghe Tuyết nói tình cảm của hai người đã sớm thay đổi rồi sao? Năm năm, cùng cô một chỗ lâu như vậy, quả thật rất ngắn à nha..." - Trình Mộ Thanh biểu tình hơi hốt, chính là trong lòng cũng bắn ra.

Nghe được Trình Mộ Thanh nói vậy, sắc mặt Chu Lâm Na liền thay đổi nắm chặt hai tay - "Cô nói cái gì?"

"Còn muốn tôi nói lại một lần nữa cho cô nghe sao?" - Trình Mộ Thanh chớp chớp con mắt hỏi

"Tuyết nói cái gì với cô? Điều đó không có khả năng, sẽ không có khả năng" - Chu Lâm Na vội vàng phủ nhận - "Cô đừng chia rẽ tình cảm của chúng tôi" Chu Lâm Na cảnh cáo.

Trình Mộ Thanh nhún nhún vai - "Không tin thì thôi ! bắt quá cô cũng có thể đi hỏi anh ấy".

Chu Lâm Na nhìn Mộ Thanh, ánh mắt nảy sinh sự ác độc, lần đầu tiên Chu Lâm Na có cảm giác sợ hãi, người phụ nữ này dám uy hiếp cô sao? Nhất định phải diệt trừ .. Sau đó Chu Lâm Na liền rời khỏi, rất nhiều người nháo tới nhưng cô che mắt kính nhanh chóng biến mất.

Nhìn thấy bóng dáng của Chu Lâm Na bỏ đi xong, Trình Mộ Thanh xuống giường thu dọn đồ đạc về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Chu Lâm Na vừa bước ra bệnh viện một đám người liền theo sau, hai người bảo vệ ngăn lại cho Chu Lâm Na lên xe rồi đi.

Phía sau, Tiểu Trạch lên xuất hiện ở bệnh viện, xe vừa rời đi, Tiểu Trạch liền nhìn chăm chăm vào chiếc xe, ánh mắt từ từ thay đổi, cuối cùng hai tay nắm chặt, "Phanh" một tiếng, xe nổ lốp.

(JJ chết khiếp với cậu bé này =)) có chiều này cực hay)

Mọi người chạy đến, kích động vây quanh xe xin chữ kí của Chu Lâm Ba.

Thật bất đắc dĩ Chu Lâm Na chỉ có thể xuống xe, vì mang giày cao gót mà mọi người thì không ngừng vây quanh nên cuối cùng loạn choạng làm cô té xuống mặt đất, rất nhiều bàn chân dẫm lên bàn tay của cô, Chu Lâm Na hô to, lúc sau bảo vệ chạy đến ngăn lại ..

Nhìn đến cảnh tượng này, Tiểu Trạch khóe miệng cong lên, xoay người rời đi.

Hách Liên Tuyết trở lại bệnh viện thì Trình Mộ Thanh đã xuất viện, a cái người phụ nữ này tuyệt nhiên dám sau lưng lên chạy trốn? Xem ra phải giáo huấn lại cô rồi.

Từ Hàn Dã biết được địa chỉ của Trình Mộ Thanh, Hách Liên Tuyết liền trực tiếp lái xe đến.

Vừa về đến nhà, tắm rửa một cái thay đổi quần áo chuông cửa lại vang lên, Trình Mộ Thanh tưởng là Tiểu Trạch nên trên miệng thoáng nở nụ cười đi ra mở cửa, nhìn đến người đứng trước cửa còn có một đám bụi dính đầy mặt, theo bản năng cô vội đóng cửa nhưng đã trễ, Hách Liên Tuyết lấy tay chặn lại.

"Này, anh làm gì?" - Trình Mộ Thanh nhíu mày hỏi, đối với anh không chút hoan nghênh.

Hách Liên Tuyết dùng sức đẩy cửa đi vào, bóng dáng to lớn của anh so với nơi này có chút không hợp.

Nhìn thấy anh hoàn toàn không xem chính mình là người ngoài, Trình Mộ Thanh tức giận - "Anh đến đây làm gì?"

"Tìm em".

"Tìm tôi để làm gì?"

"Tôi đã nói rồi, tôi sẽ chăm sóc cho đến khi em khỏe hẳn mới thôi" - Hách Liên Tuyết gằn từng chữ.

"Không cần, tôi có thể tự chăm sóc"- Trình Mộ Thanh trực tiếp cự tuyệt.

Lúc này, Hách Liên Tuyết xoay người ánh mắt chậm rãi hạ du nhìn thấy cô vừa tắm xong trên người chỉ mặc duy nhất áo choàng tắm, lộ ra cái vai nhỏ bé, cả người không trang điểm thoạt nhìn rất tự nhiên, hơn nữa trên người tản ra mùi hương của sữa tắm rất thơm.

Ánh mắt anh dừng trước ngực của cô, khoe miệng gọi lên, sau đó chậm rãi sáp đến - " Em không phải là biết tôi đến nên mới ăn mặc thế này chứ?... Dù đồ tôi sao?" - Anh đảo mi, động tác giống một kẻ lưu manh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Nhìn anh thật yêu nghiệt đứng trước mặt mình, tâm của Trình Mộ Thanh không khỏi nhảy loạn xạ, người đàn ông này có hà tất phải khoe khuôn mặt tuấn tú như vậy không?

" Bệnh thần kinh"- Trình Mộ Thanh đẩy anh ra.

Hách Liên Tuyết nhìn nhìn, khoe miệng hiệu quả và lợi ích chậm rãi khuếch trương.

Trình Mộ Thanh đi vào bên trong, ánh mắt không vui vẻ - " Anh ra ngoài, tôi thay quần áo".

Hách Liên Tuyết tiếp tục đảo mi - " Cứ thay, tôi sẽ không nhìn em.."

"Anh....."

Trình Mộ Thanh như thế nào lại không phát hiện ra, người này thật vô lại - " Anh không nhìn nhưng không có nghĩa là tôi sẽ thay quần áo trước mặt một người đàn ông xa lạ, ra ngoài, đi ra ngoài "- Nói xong, một tay của cô che khăn tắm trước ngực, một tay đẩy anh ra ngoài.

Trong giây lát, Hách Liên Tuyết kéo cô hướng tới trên giường

"A——" -Trình Mộ Thanh hô to một tiếng, trong đầu nhớ về cái đêm của năm năm về trước.

Hách Liên Tuyết đặt cơ thể của anh bên trên, hưởng thụ, ngón trỏ chậm rãi phát qua hai má của cô, Trình Mộ Thanh vừa muốn cử động thì liền truyền đến âm thanh từ tính của anh - " Đừng nhúc nhích...".

Theo bản năng, cô bị âm thanh của anh ta cuốn hút, nằm trên giường một tay gắt gao nắm khăn tắm trước ngực, tâm bắt đầu khẩn trương.

Hách Liên Tuyết chuyên chú nhìn ánh mắt của cô, con người hơi híp lại, một bàn tay dần dần phớt qua gương mặt nhỏ nhắn, giống như đang sờ vào trán châu bảo bối vậy.

Trình Mộ Thanh nhìn anh, lông mi thật dài vệt sáng, ngay lúc đôi môi của anh chậm rãi dôi xuống, cô nhanh chóng nhắm chặt hai mắt lại.

"Hôm nay ở bãi đỗ xe của bệnh viện, mình tỉnh trẻ Chu Lâm Na bị người hâm mộ làm cho bị thương...".

Thật không đúng lúc, đôi môi của anh đang dịch chuyển xuống thì tin tức trên TV phát lên, xoay người, nhìn thấy bộ dạng của Chu Lâm Na bị té xuống, Liên Tuyết nhũn mảy, tay cũng dừng lại, đứng dậy nhận điện thoại.

Mặt của anh trở nên khó coi, tay cầm điện thoại run run, âm thanh mang theo áp lực nói - " Tôi biết, sẽ tới ngay."

Cúp điện thoại anh liền xông ra ngoài, thậm chí ngay cả một câu nói với Trình Mộ Thanh cũng không có, cô đứng dậy nhìn theo bóng dáng của anh, rồi ánh mắt liền dừng trên tin tức ở TV, cuối cùng khoe miệng chậm rãi nhếch lên, thùy mây, một mặt trào phúng xẹt qua...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Lần trước lúc vào thăm Trình Mộ Thanh, Tiểu Trạch im lặng nghe trộm, trải qua vài ngày nghe lén, thằng bé cơ hồ đã biết ba mình là ai.

—— Hách Liên Tuyết —— người này vô cùng có khả năng, không nghĩ tới mẹ nói đúng, ba bên ngoài có người phụ nữ khác, mà người phụ nữ này còn

dám khi dễ mẹ a..

Cho nên Tiểu Trạch mới dùng tới một chút đặc dị công năng cho người phụ nữ đó chút giáo huấn.

Lúc Hách Liên Tuyết đến bệnh viện thì Chu Lâm Na đang nằm trên giường bệnh, tay phải bị băng bó, sắc mặt có chút tiêu tụy, nhìn thấy Hách Liên Tuyết đến, liền vùi vào trong ngực anh khóc lên - "Tuyết, em đau quá... đau quá...."

Hách Liên Tuyết ôm Chu Lâm Na, tâm cũng theo âm thanh mà run rẩy, nhẹ tay vỗ vỗ - "Không có gì, có anh đây rồi".

Lúc này Chu Lâm Na ngẩng đầu lên, ánh mắt ngập tràn vẻ xáo quyet - "Tuyết, em muốn về nhà".

Hách Liên Tuyết nhìn Chu Lâm Na, lo lắng nhíu mày - "Không muốn nằm viện sao? Hay là kiểm tra lại lần nữa? Ngộ nhớ em bị di chứng gì thì làm sao?".

"Không, em muốn về nhà, em không muốn ở trong này, em không thích mùi vị ở đây" - Chu Lâm Na khóc, lắc lắc đầu nói.

Nhìn thấy Chu Lâm Na khóc đến đỏ mắt, Hách Liên Tuyết cũng hiểu nên gật gật đầu làm giấy thủ tục xuất viện, mang theo cô ta về nhà.

Vĩnh Biệt Thự

Hách Liên Tuyết đứng trước cửa sổ, xoa mày, con người hẹp lại làm cho người khác không thể biết anh nghĩ gì, phía sau Chu Lâm Na vừa tắm rửa xong mặc áo ngủ đi ra, cánh tay còn bị băng bó, chậm rãi bước đến ôm từ phía sau lưng anh, hai má cọ cọ vào lưng, nhắm mắt lẩm bẩm nói - "Tuyết, em yêu anh".

Hách Liên Tuyết không hề động, tầm mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cảm giác được anh không thích hợp, Chu Lâm Na đi qua, ánh mắt say đắm nhìn anh - "Tuyết, anh làm sao vậy?"

"Ông ấy đã trở lại" - Hách Liên Tuyết lạnh lùng nói.

Sắc mặt Chu Lâm Na thay đổi mang theo vài tia sợ hãi - "ông ấy, ông ấy đã trở lại?"

"Ừ" - Hách Liên Tuyết nặng nề trả lời.

"Ông ấy không phải ở Mỹ sao? Như thế nào lại về đây?" - Nhắc đến ông ta, Chu Lâm Na trong lòng có chút oán nhục và cay nghiệt.

"Ông ấy tạo ra một cái công ty lớn như vậy làm sao không cần tới ? Ông ấy sớm hay muộn cũng sẽ về thôi, chỉ là so với anh tưởng thì nhanh hơn nhiều" - Hách Liên Tuyết nghiêm mặt, khóe miệng xet qua một tia cười lạnh.

Ngay lúc đó, điện thoại di động vang lên, nhìn đến dãy số, tạm dừng một chút nhưng vẫn tiếp - "Alo".

"Hiện tại trở về ngay lập tức" - Bên kia truyền đến âm thanh hùng hậu mà hữu lực.

"Được"

"Còn nữa, đem cái người đàn bà kia về luôn".

Hách Liên Tuyết nhìn Chu Lâm Na, dừng một chút - "được".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cha Con Chiến Tranh

Trở lại nơi này, Hách Liên Tuyết tâm tư thoát nhìn cứng lại, Chu Lâm Na sắc mặt cũng không phải tốt lắm, xe vừa dừng lại, quản gia đến đem vào trong gara, Hách Liên Tuyết mang Chu Lâm Na vào trong nhà.

Giữa phòng khách, một người đàn ông cỡ hơn 40 ngồi trên sofa, vẻ mặt uy nghiêm, tóc mai có chút trắng. Chu Lâm Na nhìn thấy không khỏi nắm chặt cánh tay Hách Liên Tuyết.

"Lão gia, Thiếu Gia đã trở lại" - Quân Gia cúi đầu nói, sau đó lui ra ngoài.

Hách Liên Hùng ngược mắt nhìn lên, ánh mắt sắc bén đảo qua Hách Liên Tuyết và Chu Lâm Na, Chu Lâm Na theo bản năng nắm chặt cánh tay của Hách Liên Tuyết, ánh mắt có chút khiếp đảm, bởi vì cô đã chính mắt nhìn thấy Hách Liên Hùng đã từng làm những chuyện rất tàn nhẫn.

Lúc trước cô chính mắt nhìn thấy một người phụ nữ đến đây nói là đứa nhỏ trong bụng là của Hách Liên Tuyết, kết quả đã bị Hách Liên Hùng cấp bách cho người đem người phụ nữ đó đi phá thai, kia một cảnh tượng làm cho cô đến giờ vẫn chưa quên.

"Ba" - Hách Liên Tuyết cứng ngắc kêu một tiếng

Hách Liên Hùng nhìn anh, ánh mắt không có nửa phần tình cảm - "Ta nghe nói mấy ngày nay, con không có trong công ty?"

Hách Liên Tuyết trong lòng cười lạnh, không nghĩ đến ông ấy vừa về đã tìm người điều tra ...

"Đúng" - Hách Liên Tuyết sáng khoái thừa nhận.

"Con đem công ty trở thành loại gì? Muốn thì thì đi, không lo lắng? Không muốn đảm nhiệm công ty hay không đảm nhiệm chức vụ? Nói cho con biết nếu như làm không tốt thì ngay lập tức giao lại công ty cho ta" - Hách Liên Hùng đứng dậy, quát thẳng vào mặt Hách Liên Tuyết.

Hách Liên Tuyết trầm tĩnh, ngẩng đầu - "Ba, ba tìm người điều tra công ty có đúng không? Vậy sao ba không cho người điều tra xem công ty gần đây có tăng trưởng không?" - Anh không nhanh không chậm trả miếng.

Hách Liên Hùng sắc mặt khẽ biến một chút, ông đương nhiên có tìm nhưng chẳng qua là không nói ra, trời sinh ông là người làm ăn kinh doanh, chính là những năm gần đây phát hiện càng ngày càng không thể khống chế cho nên nghĩ ra biện pháp giao công ty cho Hách Liên Tuyết.

"Làm cho công ty gia tăng chẳng lẽ đây không nên sao?" - Hách Liên Hùng hỏi ngược lại.

"Cho nên ba yên tâm, mặc kệ con làm gì, chuyện công ty sẽ không bị xấu đi" - Công ty có thể trở thành hùng mạnh ở Châu Á, cũng chính là do một tay anh cực khổ làm nên, Hách Liên Hùng ban đầu chỉ tạo cơ hội mà thôi.

"Tốt nhất là vậy" - Hách Liên Hùng giọng lạnh lùng nói, lúc này ánh mắt dừng lại trên người Chu Lâm Na.

Chu Lâm Na theo bản năng né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Diễn Viên Cấp Ba

"Về phần cô, Chu Tiểu Thư có biết hôm nay tôi gọi cô đến đây có việc gì không?" - Hách Liên Hùng nhìn Chu Lâm Na hỏi

"Ba, chuyện này không liên quan đến cô ấy" - Hách Liên Tuyết mở miệng bảo vệ Chu Lâm Na.

"Câm miệng, ba không hỏi con" - Hách Liên Hùng quát.

Hách Liên Tuyết nhìn ông, trên mặt ần ần về tức giận, nhưng không nói thêm gì nữa.

Chu Lâm Na lắc đầu - "Không biết".

Hách Liên Hùng lạnh lùng cười - "Tôi hôm nay gọi hai người đến đây là muốn nói cho hai người biết tôi tuyệt đối sẽ không cho phép hai người ở cùng với nhau, một người phụ nữ vì tiền bán đứng chính mình, thì tuyệt đối sẽ không hợp với Hách Gia, còn nữa, rất nhanh Hách Liên Tuyết sẽ quay về Mỹ kết hôn cùng Lê Tát, cho nên cô hãy sớm hết hy vọng đi" - Hách Liên Hùng gần từng chữ.

Hách Liên Tuyết đột nhiên nhắc con ngơ lên - "Chuyện này là sao? Sao con lại không biết?".

"Con không cần biết, chỉ cần nghe theo là được" - Hách Liên Hùng đứng ở đó, bộ dạng ông chủ lớn.

"Bác trai, con là thật lòng thích Liên Tuyết" - Chu Lâm Na nói.

"Cô chẳng qua chỉ là diễn viên cấp ba mà thôi, ngay cả việc xách giày dép cho Hách Gia còn không có tư cách hướng gì nghĩ đến chuyện làm con dâu của Hách Gia? Tôi không gọi cô đến đây để thương lượng, mà là báo tin cho cô biết, nếu như cô còn không rời nó, tôi tin tôi sẽ có rất nhiều biện pháp để cô rời khỏi" - Hách Liên Hùng nói, trên mặt ngập tràn sự tức giận.

"Ba" - Lúc này, Hách Liên Tuyết lên tiếng - "Con ở chung với ai, kết hôn với ai đó là tự do của con, con tuyệt đối sẽ không nghe theo sự sắp xếp của bất kì ai".

"Con nói cái gì?" - Nghe Hách Liên Tuyết nói, Hách Liên Hùng trừng to mắt, đề cao âm thanh, sắc mặt cứng lại.

"Hơn 20 năm qua con một mực thuận theo ý ba mà sống, nhưng lúc này đây con tuyệt đối sẽ không nghe theo sự sắp xếp của ba nữa, sẽ không" - Hách Liên Tuyết nói xong liền kéo tay Chu Lâm Na xoay người rời đi.

"Hách Liên Tuyết, quay về đây" - Hách Liên Hùng phía sau la to - "Nếu dám bước đi, thì con sẽ mất tất cả".

Lúc này, Hách Liên Tuyết dừng cước bộ quay đầu lại, Hách Liên Hùng khòe miệng nhếch lên nghĩ đến mình đã thắng.

Nhưng ai ngờ - "Ba, nếu TCL không có con, còn có thể tiếp tục phát triển vậy thì con có thể rời khỏi" - Nói xong, kéo Chu Lâm Na đi.

"Con." - Hách Liên Hùng nhìn theo bóng dáng hai người, hai tay nắm chặt, Hách Liên Tuyết xem ra càng ngày càng không biết nghe lời, nếu như không phải còn giá trị lợi dụng, ông đã nhất định nghĩ đến biện pháp loại trừ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Biết Trình Mộ Thanh trở về, Tiểu Trạch trực tiếp chạy về nhà.

"Mẹ, chúc mừng mẹ bình an xuất viện~" - Nhìn thấy Trình Mộ Thanh, Tiểu Trạch liền cho một cái hôn thật to.

"Thank you" - Trình Mộ Thanh nói xong, tiếp tục thu thập đồ đạc.

"Í? Mẹ, mẹ làm gì?" - Tiểu Trạch nhìn thấy cô sắp xếp đồ tò mò hỏi.

Trình Mộ Thanh suy nghĩ, sau đó nhìn Tiểu Trạch - "Tiểu Trạch, chúng ta quay về Milan được không?"

Tiểu Trạch nhăn mặt, mày chau lại - "Tại sao?"

"Công việc của mẹ đã hoàn thành rồi hơn nửa theo mẹ nơi này không hợp phong thủy, nếu ở đây sẽ không hay ho nên chỉ bằng chúng ta trở về Milan" - Trình Mộ Thanh nói.

Tiểu Trạch biết, mẹ nhất định là trốn tránh - "Nhưng mà mẹ, nơi này là nơi từ nhỏ mẹ lớn lên, mẹ bỏ được không?" - Tiểu Trạch hỏi ngược lại.

Trình Mộ Thanh m2y nhủu chặt, sau đó nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Trạch - "Chỉ cần có Tiểu Trạch, đi đến nơi nào cũng được, dù sao ở đây mẹ cũng không vẩn vương gì, bên Milan mẹ vẫn có thể nuôi sống con".

Tiểu Trạch nghĩ nghĩ, mẹ như vậy, khẳng định hơn phân nửa là vì ba, nếu không tại sao ngay từ đầu muốn trở về, bây giờ lại muốn chạy đi.

"Mẹ, mẹ có thể đáp ứng Tiểu Trạch một việc không?"

"Chuyện gì?" - Trình Mộ Thanh hỏi

"Một tháng, nếu một tháng sau mẹ vẫn muốn rời đi thì Tiểu Trạch sẽ theo mẹ đi" - Tiểu Trạch nói - "Con không muốn mẹ sẽ bị tiếc nuối".

Nhìn thấy con trai, Trình Mộ Thanh tổng cảm giác đứa con này của mình, có điểm... thần bí, nhưng cũng không nói được gì, cô nhin mi nhìn Tiểu Trạch - "Nói như vậy, ngày mai mẹ phải đi tìm công việc".

Tiểu Trạch cười hắc hắc, chỉ biết mẹ đáp ứng rồi, vì thế lập tức cánh tay nhỏ bé ôm lấy cô - "Mẹ, mẹ giỏi như vậy chắc chắn sẽ có khả năng, đi đến đâu cũng là cướp công việc của người khác..."

"Xú tiểu tử, miệng ngọt như thế..."

"Hắc hắc.."

Vì thế Tiểu Trạch nhanh như chớp đem quần áo của cô thu xếp lúc nãy mang về chỗ cũ, tính toán trong lòng Tiểu Trạch chắc chắn sẽ làm xong chuyện mà mình muốn trong vòng một tháng.

Ngày hôm sau, Trình Mộ Thanh đi nhận một cái case, vừa đẩy cửa vào liền thấy một bóng dáng hoang mang chạy vọt ra, thân thể va chạm, Trình Mộ Thanh có điểm không vui ngẩng đầu nhìn người trước mặt - "Là cô?"

"Có người, có người muốn giết tôi..."- Chu Lâm Na hoảng sợ nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Trình Mộ Thanh nhíu mày, sau đó nhìn thân thể của Chu Lâm Na, rồi đẩy cửa ra nhìn bên trong không có gì, xoay người nhìn về mặt hoảng sợ của Lâm Na - "Cô không sao chứ? ai muốn giết cô?" Mặt mày không che lấp được sự khó hiểu của Trình Mộ Thanh.

Nhìn thấy phía sau không có ai, Chu Lâm Na mới thả lỏng một chút, chậm rãi thản nhiên rời đi, chẳng lẽ nhìn lầm sao?

Trình Mộ Thanh bước qua, liếc nhìn Chu Lâm Na - "Có phải do cô làm quá nhiều việc trái với lương tâm không?"

"Cô.."

Chu Lâm Na muốn phản bác, đột nhiên phía sau cánh cửa đi ra hai người, trên mặt đeo khẩu trang đen, ánh mắt hung ác, cầm gậy gộc trong tay, hướng về phía Chu Lâm Na, trong nháy mắt Chu Lâm Na theo bản năng kéo Trình Mộ Thanh làm bia chắn cho mình.

"Ình" một tiếng, một cái gậy đánh vào sau lưng Trình Mộ Thanh

"A——" - Trình Mộ Thanh thét ra tiếng, té trên mặt đất ánh mắt kinh ngạc nhìn Chu Lâm Na.

Chu Lâm Na không nhận được liền bỏ chạy, mà cùng thời gian, Hách Liên Tuyết cũng xuất hiện, vừa thấy được màn này.

"Tuyết, cứu em" - Chu Lâm Na chạy nhanh đến anh .

Mà cái người đàn ông kia nhìn đến Hách Liên Tuyết, ánh mắt lộ lên tia do dự, cuối cùng bỏ đi, nhìn thấy anh ta bỏ đi, Chu Lâm Na lo lắng hãi hùng ôm Hách Liên Tuyết - "Tuyết, may quá anh đến rồi bằng không sau này anh sẽ không bao giờ thấy em nữa".

Hách Liên Tuyết nhướn mi, không nghĩ đến ba mình làm chuyện như vậy.

Ánh mắt căng thẳng, thấy Trình Mộ Thanh trên mặt đất, Hách Liên Tuyết nhíu mày theo bản năng đẩy Chu Lâm Na ra đi về hướng Mộ Thanh - "Em thế nào rồi?"

Thấy Hách Liên Tuyết, Trình Mộ Thanh đảo qua Chu Lâm Na, từ từ đứng dậy, không nói xoay người định rời đi, bộ dáng của cô làm cho người khác thật đau lòng.

"Anh mang em đến bệnh viện" - Hách Liên Tuyết nói xong, định sẽ đỡ cô ..

"Đừng đụng vào tôi" - Trình Mộ Thanh bỗng nhiên lên tiếng, sau đó ánh mắt nhìn Chu Lâm Na rất tàn nhẫn - "Vì sinh mệnh của chính mình mà đem người khác ra thế chết cho cô sao? A, Chu Lâm Na thì ra cô rất xem trọng mạng sống của mình? Chuyện này, tôi sẽ không dễ dàng quên đi".

Chu Lâm Na không biết trả lời thế nào, xấu hổ nhìn Trình Mộ Thanh, động tác vừa rồi hoàn toàn là theo bản năng.

Nói xong, Trình Mộ Thanh chậm rãi bước đi, vết thương sau lưng vừa lành lại bị một gậy như vậy thiếu chút nữa cô đã đau đến ngất xỉu rồi.

Nhìn bóng dáng của Trình Mộ Thanh, Hách Liên Tuyết có loại cảm giác không nói thành lời ..

Chương 40: Tiểu Trạch Xuất Động

"Ba, con nói rồi, con tuyệt đối sẽ không kết hôn cùng con gái của trùm dầu mỏ như ba nói đâu, mặc kệ ba làm chuyện gì, con cũng không nghe theo" - Hách Liên Tuyết nói từng chữ trước mặt Hách Liên Hùng

"Con chạy đến đây là để tuyên bố điều này sao?" - Hách Liên Hùng tựa như không có để ý đến lời nói của Hách Liên Tuyết.

"Cho nên, con hy vọng ba có thể thu tay lại" - Hách Liên Tuyết kiên định nói.

"Không có khả năng ! Con là đứa nhỏ Hách Gia, có trách nhiệm phụ trách chức trách gia đình, nếu như con không đồng ý cũng không vấn đề, ba có cách làm cho con đồng ý" - Hách Liên Hùng cường ngạnh nói, ánh mắt nhìn Hách Liên Tuyết rất tức hận.

Hận như vậy, không nên xuất phát từ ánh mắt của một người ba đối với con ? Hách Liên Tuyết nhìn Hách Liên Hùng, hai người như vậy giằng co.

"Có phải nếu như con không phải con cháu nhà Hách Gia thì không cần đảm nhiệm chức trách này?" - Hách Liên Tuyết đột nhiên hỏi

Hách Liên Hùng nhìn anh, hai tay nắm chặt, gân xanh nổi lên-

"Nghịch tử" - Hách Liên Hùng quát.

"Nghịch tử thì cũng là từ ông mà ra" - Hách Liên Tuyết thản nhiên nói.

Hách Liên Hùng nhìn anh, ông hy vọng Hách Liên Tuyết sẽ theo quỹ đạo lớn dần, chính là vài năm nay Hách Liên Tuyết lớn quá mức, làm cho ông trở tay không kịp, chính là dù cho vậy, ông cũng muốn khống chế Hách Liên Tuyết, nếu không liền khai trừ.

"Nếu như muốn ta thu tay lại, ngày mai đến khách sạn Kiều Lệ Tư".

Hách Liên Tuyết gườm gườm cuối cùng xoay người rời đi, nhà này không phải nhà của anh, một giây cũng không muốn trụ lại.

Mới vừa ra ngoài, di động liền vang lên - "À, ông chủ! đã tra được".

"Thế nào?"

"Không phải ông tổng làm, mà là lái xe trước của Chu Tiểu Thu, chính là vì cô ấy nên anh ta ta mất đi công việc, không có tiền chữa bệnh cho con mình nên mới ra tay với Chu Tiểu Thu" - Hàn Dã nói

Hách Liên Tuyết tạm dừng một chút - "Được, đã biết".

Cúp điện thoại, Hách Liên Tuyết lái xe rời đi, lần này không phải ông ấy ra tay nhưng cũng không có nghĩa sau này ông ấy sẽ không !

Lái xe bắt tri bắt giác tới nhà thuốc, nhớ lúc này Trình Mộ Thanh bị thương, vì vậy mở cửa xe mua chút thuốc đi đến nhà Trình Mộ Thanh.

Trình Mộ Thanh đã nói, nơi này không hợp phong thủy, mới về nước vài ngày đã dồn dập bị thương ..

Sợ Tiểu Trạch phát hiện ra cái gì, nên lúc trở về cô đem áo giặt sạch một chút, nhìn thấy vết thương hồng hồng sau lưng trắng nõn của cô đã sưng lên một chút.

Tiểu Trạch đứng ở ban công, không phải là không biết, chính là không muốn vạch trần cô thôi, suy nghĩ chút, xuống lầu mua thuốc, lúc này có một chiếc xe đứng dưới lầu nhà của họ.

Tiểu Trạch nhủ mảy, trực giác nói đó là Hách Liên Tuyết, vì thế nhanh trốn đi ..

Chương 41

Hách Liên Tuyết bước xuống xe đứng dưới lầu không biết nên vào như thế nào, Tiểu Trạch đứng trên ban công nhìn thấy Hách Liên Tuyết khoe miệng chậm rãi nhếch lên cuối cùng cũng không làm cho thằng bé thất vọng

Chính là ông ta đang đứng dưới lầu lưỡng lự? Trong tay còn cầm thêm bịch thuốc? Vậy lên đi, lên đi a !

Tiểu Trạch cõ lòng mong đợi ông ta bước lên nhưng ông ta vẫn đứng dưới, đại khái qua năm sáu phút vẫn không lên, Tiểu Trạch lo lắng không thôi.

Sau đó Hách Liên Tuyết bước lên xe muốn quay đầu trở về, Tiểu Trạch nóng nảy, người ba này thật là không có khí phách gì cả !

Nếu như vậy thì để cho Tiểu Trạch giúp một phen đi, Tiểu Trạch nhìn chăm chăm vào cái xe, ánh mắt chậm rãi biến hóa sau đó nắm chặt hai tay ""Phanh ""một tiếng, xe nổ lốp (JJ không biết về sau còn bao nhiêu chiếc xe nổ lốp vì em? =))]

"Đa" - Tiểu Trạch cao hứng làm một cái tư thế thắng lợi.

Hách Liên Tuyết ngồi trên xe vừa định rời đi thì xe nổ lốp, buồn bực bước xuống xe nhìn nhìn như thế nào có thể nổ lốp vậy?

Mà Lúc này Tiểu Trạch đứng trên lầu, cười hềnh hếch.

"Tiểu Trạch, con làm gì vậy?" - Trình Mộ Thanh vừa tắm rửa xong bước ra hỏi.

Nghe được âm thanh của Trình Mộ Thanh, Tiểu Trạch rón rén lui về.

"Mẹ, nhìn xem dưới lầu của chúng ta có chiếc xe RollsRoyce"- Tiểu Trạch ưỡn ngực nói.

Im lặng ngồi trên bàn ăn, cô chẳng hề để ý - "Nào lại có?"

"Nhưng còn có một người đàn ông đứng đó nữa nha" - Tiểu Trạch nói tiếp.

"Tiếp đó thì sao?"

"Người đàn ông đó rất tuấn tú" - Tiểu Trạch khẳng định gật gật đầu.

"Vào trọng điểm" - Trình Mộ Thanh uống một chút sữa.

"Trọng điểm chính là chú đó hình như là Tổng Tài của TCL, hiện tại đang đi lên lầu của chúng ta ".

"Phốc" - Trình Mộ Thanh không bình tĩnh phun sữa trong miệng ra, Tiểu Trạch tránh thật xa nên hên cũng không có bị dính vào.

"Mẹ, mẹ rất không bình tĩnh a" - Tiểu Trạch nén giận nói.

"Bình tĩnh cái rắm, Tiểu Trạch, mẹ nói với con hiện tại đi xuống lầu" - Trình Mộ Thanh khẩn trương.

Nói, tên hỗn đản vô lại khó chơi, ai biết hôm nay anh ta đến đây làm gì? Ở bệnh viện đã rút được kinh nghiệm phải phòng bị trước.

"Tại sao?" - Tiểu Trạch vô tội hỏi

"Tiểu Trạch hiện tại mẹ không có thời gian nói nhiều với con, hôm nay ủy khuất con chấp nhận đến ở một đêm với mẹ Tây Tây, khi nào trở về mẹ sẽ giải thích với con"- Nói xong, cầm lấy ba lô của Tiểu Trạch bước ra ngoài, Trình Mộ Thanh lo lắng, còn tự mình đem thằng bé đến cửa.

Tiểu Trạch quay đầu nhìn cô, ánh mắt tội nghiệp như là đứa nhỏ bị đuổi ra đường vậy... nếu giờ khác này Trình Mộ Thanh nói thêm câu " Con ơi, đi đi" liền phù hợp vô cùng.

Chính là Tiểu Trạch cuối cùng nói một câu - " Mẹ, cô lên" - sau đó chạy nhanh như chớp, kỳ thật mẹ làm vậy càng có thể xác định Hách Liên Tuyết là ba nha, nếu không thì vì cái gì không muốn ông ta nhìn thấy mình? Tiểu Trạch hài lòng vì đã hoàn thành mục đích.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Nhìn thấy Tiểu Trạch đi rồi Trình Mộ Thanh mới yên lòng, nghĩ đến Hách Liên Tuyết tới, cô nhanh chạy về nhà, ra ban công nhìn xem. Liền ngay phía sau cô người đi tới nhưng cô không có phát hiện ra, cô ghé vào ban công nhìn chiếc xe phía dưới quả thật là anh đến, xoay người.

Trong tích tắc, va vào một cái ôm rất ấm áp, Trình Mộ Thanh sợ tới mức lui về phía sau, thì một đôi tay liền ôm thắt lưng cô lại.

"Em đang đợi tôi?" - âm thanh từ tính của Hách Liên Tuyết truyền đến, về mặt tao nhã bí hiểm.

Nhìn thấy anh, Trình Mộ Thanh không đùa giỡn - "Ai chờ anh?" Nói xong dùng sức đẩy anh ra, chính là động tác biên độ quá lớn nên đụng đến vết thương đằng sau lưng, cô không khỏi hô đau một tiếng.

Đôi mắt tròn lên hết mức có thể, thân thể bật ngược trở lại vào người của Liên Tuyết, nhất thời anh ôm lấy cô đi đến phòng khách.

Cảm giác được thân thể mình bị nhấc lên, Trình Mộ Thanh nhanh ôm lấy cổ anh - "Này, anh làm gì? Buông tôi xuống! Này, nói mau, anh làm gì".

"Cường gian em".

... ..

Đối với lời nói trắng trợn không chút gì xấu hổ của anh, Trình Mộ Thanh có chút ửng đỏ.

Vừa ôm cô đến phòng khách, đặt cô lên sofa, định sẽ nhấc váy ngủ của cô lên, liền bị cô ngăn lại - "Hách Liên Tuyết, anh đủ rồi nha".

Hách Liên Tuyết không để ý đến lời nói đó, lấy thuốc đã mua ở trên bàn ra.

Trình Mộ Thanh nhìn anh, cái này là do anh mua sao? Trình Mộ Thanh có chút thụ sủng nhược kinh.

Lúc Hách Liên Tuyết cảm lo thuốc cao cấp đưa cho Trình Mộ Thanh, thì cô nhìn thẳng vào anh - "Anh hiện tại đang giả vờ làm người tốt sao?"

Hách Liên Tuyết nhìn một cái - "Nằm úp xuống".

Vù vù-- Trình Mộ Thanh phải bình tĩnh, người đàn ông này thật sự.....kiếm nhả!

"Nếu là anh vì lương tâm bất an của Chu Lâm Na mới làm vậy thì tôi nói cho anh biết, hiện tại anh có thể đi rồi, chuyện này tôi sẽ không dễ quên đâu" - Trình Mộ Thanh xoay người nói.

Ngoài ý muốn, Hách Liên Tuyết không có tức giận, mà cầm lấy tay cô cường ngạnh đem cô ấn trên sofa, sau đó vén váy đắp thuốc ..

Nhưng mà nhìn đến quần chip hoạt hình của cô, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

Cảm giác dưới thân chột lạnh, Trình Mộ Thanh thật là mắc cỡ chết được, mặt có chút đỏ ửng, cô vừa tắm xong, chỉ có mặc chiếc quần chip nhỏ thôi ...

"Hách Liên Tuyết, anh thật không biết xấu hổ" - Trình Mộ Thanh mắng, vừa định xoay người liền vịn vẹo vết thương đằng sau thật là đau ..

"Không muốn đau thì đừng động đây" - Hách Liên Tuyết thản nhiên nói.

"Hỗn đản, tôi không cần anh giúp, buông" - Trình Mộ Thanh nếu như có thể động đây sẽ quay lại cho anh một quyền ngay.

"Em yên tâm, tôi sẽ không vì bụng đói mà xuống tay với người đang bị thương đâu" - Hách Liên Tuyết tỉnh bơ nói.

Trình Mộ Thanh cũng im lặng, nghiêng mặt đi - "Nhắm mắt lại".

Bởi vì đang úp trên sofa, lộ nửa mông còn đằng sau lưng nữa, nên cô thật cảm thấy không tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Mèo Hoang Phát Uy

Động tác của Hách Liên Tuyết rất nhẹ, thuốc bôi trên vết thương tròn tròn cũng lạnh lạnh.

Chính là Trình Mộ Thanh càng thêm xấu hổ vội vì ngay cả nội y cô cũng không có mặc theo bản năng cô lúi lúi kéo kéo quần áo xuống.

Nhìn thấy cô mờ mờ ám ám, Hách Liên Tuyết khóe miệng gọi lên - "Không cần kéo, cũng không phải chưa từng xem qua, thậm chí tôi còn biết được là của em rất nhỏ nha, là ba..."

"Hách Liên Tuyết"- Trình Mộ Thanh quát, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Hách Liên Tuyết tao nhã câu thần nhưng không có nói nữa, sau khi bôi thuốc xong, Trình Mộ Thanh nhanh chóng kéo áo ngủ, đôi mắt trừng anh ta - "Nếu anh còn nói chuyện bừa bãi nữa thì lập tức cút đi"

Biết cô nổi giận, Hách Liên Tuyết hỏi lại - "Có thể ở lại đây không?"

Trình Mộ Thanh vừa muốn phát uy, Hách Liên Tuyết lập tức thỏa hiệp - "Ok..ok/..."

Cô đứng dậy, định rời đi, anh một lần nữa lại mở miệng - "Thì ra em thích mặc quần hình phim hoạt họa nha, a, thật đáng yêu nhưng chính là không đủ***, hôm nào tôi tặng em một bộ, em thích màu gì? Màu hồng phấn hay là....."

Trình Mộ Thanh vừa đi vài bước, hoàn toàn bị chọc giận, cô táo bạo xoay người nắm cổ áo của Hách Liên Tuyết, một bộ dạng Nữ Đại Vương trừng anh - "HIỆN TẠI - LẬP TỨC - LẬP TỨC - ĐI RA NGOÀI !"

Nhìn tay cô, Hách Liên Tuyết nhướn mi, trên mặt nở ra nụ cười tươi đẹp tuyệt hậu, giấy tiếp theo thuận thế chế trụ cổ tay cô, trong chớp mắt xoay người, vị trí hai người liền thay đổi, Trình Mộ Thanh bị đặt trên sofa, Hách Liên Tuyết nặng người đè lên cô - "Tôi nói tôi sẽ không bụng đói ăn quà nhưng là nếu em một mặt cứ khiêu khích tôi, tôi không ngại hiện tại sẽ ăn sạch em..."

"Hách Liên Tuyết, anh có thể đừng quá trơ trên không?" - Trình Mộ Thanh bị anh đặt bên dưới nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh, thật sự hận không thể hung hăng cắn anh một ngụm.

"Tôi có thể cho rằng là em đang mời gọi không?"- Hách Liên Tuyết hỏi lại, nếu hiện tại không phải phía sau lưng cô bị thương anh có thể đặt cô ngay tại đây và hung hăng ăn cô rồi.

"Cút".

Nhìn thấy bộ dạng tức giận của cô, giống như con tiểu mèo hoang vậy, cuối cùng Hách Liên Tuyết mang theo một nụ cười đứng dậy.

Trình Mộ Thanh cũng nhanh đứng dậy theo, chỉnh lại quần áo của mình, cảm tức hét vào mặt anh - "Nếu không còn việc gì mời anh lập tức rời đi".

"Có thể tối hôm nay tôi không thể rời đi được".

"Cái gì?" - Trình Mộ Thanh có điểm không tin vào lỗ tai của chính mình.

"Xe của tôi vô cớ bị nổ lốp, có thể tối nay tôi phải tá túc nhà em một đêm rồi!"- Nói xong, không chút khách khí bước vào phòng ngủ.

Nổ lốp? Êm đẹp như thế nào lại nổ lốp? Chẳng lẽ là..... Tiểu Trạch?

Trình Mộ Thanh bị suy nghĩ đó làm cho khiếp sợ ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Khách Sạn Quen Thuộc ..

Trình Mộ Thanh không còn nhớ làm cách nào mà trừng phạt Hách Liên Tuyết, hoặc Hách Liên Tuyết bằng cách nào mà trừng phạt cô, cuối cùng cả hai mệt mỏi ngủ gục trên giường..

Sáng sớm hôm sau, Trình Mộ Thanh lúc tỉnh lại trong phòng đã không có ai, làm vệ sinh cá nhân thay đồ xong định ra cửa nhìn thấy trên bàn có điểm tâm, không khỏi nhíu mày chậm rãi bước đến.

Tiểu Trạch trở lại? Sẽ không, không có nghe thằng bé đến giường kêu.

Chẳng lẽ là Hách Liên Tuyết? Anh thế nào chuẩn bị bữa sáng?

Trình Mộ Thanh buông túi xách, ngồi vào bàn ăn trong lòng có cảm giác kỳ quái

Khách Sạn Kiều Lệ Tư

Hách Liên Tuyết ngồi vào vị trí đối diện là một người phụ nữ xinh đẹp, giống như lai vậy, cũng rất dịu dàng, mà cô chính là con gái của trùm dầu mỏ bên Mỹ — Cách Thụy Ti —

Hách Liên Tuyết không có mở miệng nói chuyện, anh chỉ vì đáp ứng Hách Liên Hùng nên mới đến đây thôi, cũng không có đáp ứng ông ta phải có tình cảm với người phụ nữ này, hiện tại anh chỉ không muốn Hách Liên Hùng làm âm ỉ lên vì còn một số chuyện chưa có làm rõ.

Nhìn Thấy Hách Liên Tuyết trầm mặc, người phụ nữ đối diện cũng không dám nói chuyện, chính là không rời mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn tú của anh, một con nai trong lòng bang bang ..

Lúc này bên ngoài xuất hiện một bóng dáng mộc mạc xinh đẹp, con người Hách Liên Tuyết nheo lại, tập trung trên bóng dáng đó ...Trình Mộ Thanh mặc chiếc váy bó hồng nhạt và áo sơ mi màu trắng, thoát nhìn giới giang xinh đẹp, đôi cao gót khéo léo làm tôn thêm đôi chân dài trắng nõn mê người của cô.

Trình Mộ Thanh đi vào không nghĩ là Hách Liên Tuyết lại ở đây mà anh cũng nhìn cô với ánh mắt mang theo một tia si tình.

Nhìn thấy anh, nghĩ đến chuyện tình ngày hôm qua, lúc này Trình Mộ Thanh nhìn đến người phụ nữ đối diện anh, dư quang liếc cho anh một cái, ngay cả đón tiếp cũng không có, liền hướng đến một chỗ không xa ngồi xuống.

"Lí Tổng, thật ngại tôi đến trễ" -Trình Mộ Thanh liền chuyên nghiệp, nở nụ cười nói.

"Không có gì, tôi cũng vừa xong việc" -Nhìn Trình Mộ Thanh, ngài Lí Tổng kia cũng đứng dậy, hai người theo hình thức mà bắt tay.

Sau đó hai người bàn chuyện với nhau, Hách Liên Tuyết dựa vào ghế, con người hẹp dài híp lại, trên mặt lộ nét mặt nghiền ngẫm nhìn Trình Mộ Thanh.

Lúc sau, một đám truyền thông đến, loạn xạ chụp hình Hách Liên Tuyết và người phụ nữ kia, rồi tranh nhau mà hỏi -" Hách Tổng Tài, nghe nói Tập đoàn TCL và tập đoàn dầu mỏ của Mỹ kết thông gia, sự việc này có đúng không?"

"Hách Tổng Tài, xin hỏi khi nào hai người công bố tin tức?"

"Xin hỏi hai người dám hỏi là vì kinh tế của TCL có trục trặc sao?"

Một đám phóng viên chụp hình Hách Liên Tuyết và Cách Thụy Ti, mà Cách Thụy Ti cũng không nói gì chỉ trầm mặc im lặng, đối với trường hợp này cô không có sợ hãi mà chỉ là cảm thấy thật phản cảm.

Lúc này, sự ồn ào cũng quá nhiều đến Trình Mộ Thanh, cô cũng không khỏi nhìn sang bên kia.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Hách Liên Tuyết ngồi chỗ cũ, hai tay khoanh trước ngực, không nói gì, đám phóng viên này không ai nâng đỡ, bọn họ không dám tùy tiện chọc giận Hách Liên Tuyết, cho nên nhất định có người sau lưng mó tay mó chân, bức anh vào khuôn khổ, ha, chiều này cũ rồi.

Hách Liên Tuyết đứng dậy, truyền thông kích động -" Hách Tổng Tài, xin hỏi ngài có điều gì muốn nói không?"

"Có ! Tôi là muốn đính hôn" - Nói xong anh xoay người nhìn Cách Thụy Ti, cô cũng nâng đôi mắt con lai nhìn anh có một chút chờ mong, Hách Liên Tuyết tao nhã nở nụ cười sau đó nói một cách chắc chắn- " Bất quá không phải là cô ấy".

Truyền thông vốn cảm thấy anh sẽ có gì tuyên bố nhưng không nghĩ tới anh nói ra những lời này.

Đang lúc buồn bực, Hách Liên Tuyết đi ra ngoài.

Không Tốt ! Trình Mộ Thanh thế nào cảm giác gió từng trận kéo đến vậy? Trình Mộ Thanh nhìn anh đang hướng phía mình, trong lòng căng thẳng, không phải cô, không phải cô.....

Quả nhiên, Hách Liên Tuyết đi qua, kéo Trình Mộ Thanh một phen ôm vào lòng ngực - " Đây mới là người phụ nữ của tôi".

Trình Mộ Thanh chịu đủ rồi, nhìn đến truyền thông- " Đủ rồi" - cô hô to một tiếng, nhất thời tất cả đều im lặng - " Muốn biết thì nghe tôi nói".

Vì thế, tất cả phóng viên nghe cô nói . Hách Liên Tuyết cũng nhũn mày nhìn cô

"Tôi và Hách Liên Tuyết không có quan hệ gì cả, tôi cũng không có tái kết giao cùng anh ta ..."- Trình Mộ Thanh còn chưa nói xong, thân thể đột nhiên bị lôi kéo, tiếp giây theo liền có đôi môi ấm áp áp lên môi của cô, Trình Mộ Thanh trừng to mắt, đầu óc như có luồng điện xẹt qua ..

Hách Liên Tuyết bàn tay cô định trụ sau ót Trình Mộ Thanh, hôn cô một nụ hôn thật sâu.

Một màn này, càng làm cho phóng viên thêm nháo nhào, không ngừng đưa nhau chụp ảnh.

Qua vài giây, Hách Liên Tuyết mới buông ra, cái trán để lên trán cô, ngón tay vòng qua eo, ngẫu khí sùng nịch nói - " Bảo bối, anh biết em còn giận anh . Chính là không cho nói ra lời như vậy, người anh yêu là em".

Một câu mọi người liền ồ lên, thì ra là thế ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Hiện tại dù Trình Mộ Thanh vô luận giải thích như thế nào thì mọi người cũng chỉ nghĩ do bọn họ cãi nhau giận dỗi mà thôi ..

"Hách Tổng Tài, xin hỏi lúc trước hai người đã từng yêu nhau sao?" - Một người phóng viên nữ hỏi

Hách Liên Tuyết nở nụ cười - " Có tin tốt chắc chắn sẽ chia sẻ cùng mọi người" - Nói xong liền kéo Trình Mộ Thanh đi.

"Này, tôi đang làm việc đó?" - Trình Mộ Thanh có chút tức giận.

"Em muốn tiếp tục ở lại đây để phóng viên bao vây sao?" -Hách Liên Tuyết hỏi lại.

Vì thế, cô chỉ còn có thể im lặng thôi.

"Hách Liên Tuyết" - Vừa đi được vài bước, Cách Thụy Ti đứng dậy hô tên của anh.

Hách Liên Tuyết ôm Trình Mộ Thanh quay đầu lại, nở nụ cười tao nhã với Cách Thụy Ti - " Thật có lỗi, cô không phải đồ ăn tôi thích, cô ấy mới phải" - Nói xong ôm lấy Trình Mộ Thanh bỏ đi.

Trên Tv, Chu Lâm Na xem thấy tin này, tức đến điên rồi.

"Ba" một tiếng liền ném remote TV.

Như thế nào có thể như vậy? Như thế nào có thể như vậy?

Nói xong, liền cầm điện thoại gọi nhưng điện thoại tạm thời không gọi được, Chu Lâm Na bị chọc giận đến điên .

Nhất thời, ánh mắt Chu Lâm Na hiện lên một tia độc ác . Trình Mộ Thanh, sự tồn tại của cô chính là phá hoại, như vậy đừng trách tôi không khách khí !

Cũng giống như vậy, Hách Liên Hùng tưởng rằng chính mình đã một tay an bài thật tốt nhưng nhìn đến tin tức trên Tv, mặt giận đến tím lại.

"A Cường"

" Vâng"

"Lập tức đi tìm hiểu thân phận của người phụ nữ này, thời điểm cần thiết, diệt trừ " -Nói những lời này, đôi mắt thoát lên tia tàn độc, không ai có thể phá hư kế hoạch của ông, không ai!

"Được" -A Cường chính là người bảo vệ của Hách Liên Hùng, và cũng là động vật máu lạnh không thua kém gì ông ta.

Sau khi A Cường đi, Hách Liên Hùng đứng ở nơi đó, rất là tức giận ...

Mấy phút sau, Quán Gia bước đến - " Lão Gia, điện thoại của ông".

Hách Liên Hùng thu lại cảm xúc xoay người nhận điện thoại.

"Alo, Phi Khắc Lạc? Tin tức đó không phải là sự thật, yên tâm tôi sẽ xử lý tốt... " -Hách Liên Hùng nói

Tin tức này đã truyền đi rất nhanh, Tiểu Trạch ngồi trước Tv cười hi hi, không thất vọng,thật không thất vọng

So với ngày hôm qua thì càng làm cho thằng bé hưng phấn hơn ..

Lúc này, bàn tay của Tiểu Trạch đang gõ bàn phím bỗng nhiên dừng lại, Tiểu Trạch khòe miệng càng mở ...

Không nghĩ tới, chú Thần Bí cũng nhanh như vậy biết tin _ Chú Thần Bí là do khi ở bên Milan quen biết được, chưa bao giờ lộ mặt nhưng rất tốt với mẹ con họ, và đưa cho Tiểu Trạch một con chó ngao Tây Tạng.

Tin tức này cũng đã lan truyền, làm cho mọi người trong TCL đều biết, nhất là Kiều Tây Tây, lúc cô biết tin này cũng tròn tròn mắt.

Cả đám đồng nghiệp vây quanh vì mọi người biết quan hệ của cô và Mộ Thanh rất tốt đương nhiên phải moi móc thông tin một chút ...Cuối cùng Tây Tây cũng công khai thừa nhận nhưng có chút nói bót ...

Có thể Kiều Tây Tây không biết hết mọi việc, chẳng lẽ cái đêm bọn họ ở nhà Trình Mộ Thanh, người Mộ Thanh nói đến là Tổng Tài Hách Liên Tuyệt?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Rõ cuộc thoát ra khỏi đám phóng viên, Hách Liên Tuyệt lái xe rời đi.

Trình Mộ Thanh rất muốn nổi giận, mỗi lần gặp anh là chuyện không tốt xảy đến với cô, là do bộ dạng của cô dễ ức hiếp sao? Sao mọi người ai cũng cứ lấy cô ra làm bia đỡ vậy?

Trình Mộ Thanh xoay người, nhìn anh ta về mặt không vui - " Chúng ta nói chuyện đi".

"Kết——“ - xe dừng lại.

Hách Liên Tuyệt quay qua, nở nụ cười tao nhã mê người, biểu hiện tinh thần của anh quả không tồi - " Em muốn nói chuyện gì? Chuyện luyến ái? Đây tôi phải lo lắng nha."

Vù Vù !Trình Mộ Thanh, nhất định phải bình tĩnh !

Cô hít sâu một hơi, nhìn anh -" Lần trước là vì anh giận Chu Lâm Na nên đem tôi ra làm bia đỡ, lần này lại tiếp tục đem tôi ra làm bia đỡ ... Anh xem tôi là cái loại gì?" - Trình Mộ Thanh mở miệng không vui hỏi.

Hách Liên Tuyệt nhú mày, tựa hồ có chút suy nghĩ, khóe môi gợi lên, ngoắc ngoắc ngón tay út, Trình Mộ Thanh không thềm đề ý.

"Muốn làm gì?"- Cô nhìn anh, thực chán ghét cái màn lỗ mãng này của anh- " Tôi biết anh có tiền, anh có thể đùa giỡn với truyền thông, có thể đem vận mệnh của người khác ra đùa giỡn trong lòng bàn tay nhưng chính là không có nghĩa ai cũng cam tâm làm trò đùa cho anh" -Trình Mộ Thanh muốn nói những gì trong lòng nghĩ.

Nhìn thấy bộ dạng của cô, Hách Liên Tuyệt dừng lại ..

" Ít nhất tôi cũng là một trong những người không cam lòng" - Trình Mộ Thanh huych tệt, nhấn mạnh nói với anh ta.

"Em không cam lòng cái gì?"- Hách Liên Tuyệt hỏi, ánh mắt bắt đầu ngưng tụ, đôi ngươi chậm rãi thay đổi

"Tôi không cam lòng mỗi lần anh đều đem tôi ra làm bia đỡ, anh có hỏi qua ý kiến của tôi không? Chuyện đó là của anh? Còn tôi thì sao? Tôi cũng bị truyền thông ép dồn hỏi bao lâu?" Trình Mộ Thanh kích động.

Chậm rãi, Hách Liên Tuyệt đến gần sát cô, âm thanh từ tính nhẹ nhàng -" Nếu, tôi thật sự thích thì sao?"

Đôi mắt màu lục, ánh mắt này làm cho cô thiếu chút nữa tin là thật ...

"Còn sự thật? Ok, ý của anh là phải theo đuổi tôi sao? Còn Chu Lâm Na thì sao?" Trình Mộ Thanh ánh mắt chớp nháy hỏi

Quả nhiên nhắc đến Chu Lâm Na, đôi mắt anh hiện lên một tia do dự, trầm mặc, nhưng sau đó ánh mắt vẫn như trước - "Em và cô ấy không giống nhau..." - Ngữ khí khẳng định

"Là không giống với..." - Trình Mộ Thanh cũng muốn thăm dò anh muốn nói không giống với cái gì.

Trình Mộ Thanh cười, đẩy anh ra - "Hách Liên Tuyết, tôi hy vọng quan hệ của chúng ta đến đây chấm dứt, về sau chúng ta sẽ thành người lạ" - Nói xong, đẩy cửa bước xuống xe.

Hách Liên Tuyết ngồi trong xe, nhìn bóng dáng kiên cường của cô, một bóng dáng không chút do dự, cảm thấy có chút mất mát ...

Trở thành người lạ.....A.... ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

"Lão gia, tìm được rồi" - A Cường xuất hiện, cầm tư liệu trong tay giao cho Hách Liên Hùng.

Mở tư liệu ra, Hách Liên Hùng lại càng tức giận, Trình Mộ Thanh nhà thiết kế vừa từ Milan về, còn mang theo một đứa nhỏ, như vậy lại là một người phụ nữ muốn tiến vào Hách Gia sao !

"Chưa lập gia đình?" - Nhìn thấy cái này, Hách Liên Hùng nhíu mày.

"Vậy ba của đứa nhỏ là ai?"

"Không rõ, tư liệu không có ghi, đứa nhỏ là cùng họ cô ấy, Trình Tiểu Trạch" - A cường nói

Lúc này Hách Liên Hùng nhăn mặt, cái đứa nhỏ kia có phải là con của Hách Liên Tuyết không? Vài năm nay Hách Liên Tuyết rục rịch, không nghe theo sự an bài của ông, cho nên điều này có khả năng, vô cùng có khả năng ! ...Nghĩ đến đây, Hách Liên Hùng nở một nụ cười lạnh, Hách Liên Tuyết muốn cho người biết hậu quả của việc không nghe lời là gì ...

"A Cường"

"Dạ.."

"Đem người phụ nữ kia còn có đứa nhỏ nữa..." - Nghe Hách Liên Hùng nói, khuôn mặt A Cường không thay đổi, máu lạnh gật gật đầu - "Được.."

"Trình Mộ Thanh, thành thật khai báo nếu kháng cự không nói sự thật từ này về sau đoạn giao" - Kiều Tây Tây dầm dẫm sofa, cầm trong tay một miếng dưa hấu dòn ép hỏi.

Trình Mộ Thanh ngồi trên sofa ăn dưa hấu, xoay người ... tùy ý nhìn Tây Tây - "Được rồi, ngồi xuống".

"Không ! Trước tiên nói đi" - Kiều Tây Tây chấp nhất

"Chẳng lẽ muốn mình la lớn lên?" Trình Mộ Thanh nhíu mày hỏi lại.

Nghĩ nghĩ - "A" - Kiều Tây Tây ngồi xuống, cầm lấy một miếng dưa hấu, hai người cùng nhau nói chuyện ...

"Tiểu Trạch đâu?"

"Đang tắm"

Sau khi suy nghĩ, Trình Mộ Thanh vẫn là nói cho Kiều Tây Tây biết ..

"A a a, cái gì? Cậu nói Tiểu Trạch là con của Tổng Tài?" - Kiều Tây Tây quả thực không thể tin hô to, biểu tình chịu không nổi ..

Trình Mộ Thanh nghe đến nhanh chóng lấy tay bịt miệng cô lại " Nhỏ giọng một chút, đừng để cho Tiểu Trạch nghe được ".

Kiều Tây Tây dựa vào sofa, chớp chớp mắt tỏ vẻ hiểu chuyện, Trình Mộ Thanh mới buông cô ra, chính là cô một nửa hưng phấn một nửa kinh ngạc ...

"Kia, Hách Liên Tuyệt biết không?" -Kiều Tây Tây ghé vào tai Trình Mộ Thanh hỏi ...

"Vô nghĩa, có thể cho anh ta biết sao?" - Trình Mộ Thanh liếc nhìn - " Tớ cảnh cáo cậu chuyện này dám nói với ai khác chúng ta liền tuyệt giao".

Kiều Tây Tây bật người làm động tác ngậm miệng.

Trình Mộ Thanh lúc này mới vừa lòng, gật gật đầu - " Thật ra, mình cũng không nghĩ về đây sẽ gặp anh ta".

"Đây là duyên phận" -Kiều Tây Tây nói

"Được rồi, anh ta chính là đã có người yêu, nên mình không muốn cho anh ta biết sự tồn tại của Tiểu Trạch, anh ta là loại người thế nào, cậu chắc sẽ rõ hơn mình" - Trình Mộ Thanh nói

Nghĩ nghĩ, Kiều Tây Tây gật đầu - " Cũng đúng.."

Nhưng, Hách Liên Tuyệt đẹp trai như vậy, anh ta độc nhất vô nhị, anh ta thần bí tao nhã, này là không thể phủ nhận ...

Vì thế Kiều Tây Tây ghé vào bên tai Trình Mộ Thanh, làm nũng - " Thanh, Vậy nói cho mình biết, công phu của tổng giám đốc trên giường như thế nào?"

"Cút--"

"Ai nha, đừng nhỏ mọn vậy được không? Chỉ nói cho mình biết thôi" - Kiều Tây Tây không thuận theo.

"Hỏi lần nữa liền trực tiếp đem cậu ném ra ngoài"

"Nếu như cậu không nói cho mình biết thì mình liền nói sự thật cho Tiểu Trạch".

"Cậu--"

"Hắc hắc, nói đi nói đi"

"Ba phần chung".

"Phốc"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Về sau mỗi lần đi làm, chỉ cần Kiều Tây Tây thấy Hách Liên Tuyệt thì liền hiện lên ba phần chung a, ba phần chung.

Quả thật ... !

Ai có thể nghĩ đến Tổng Tài cao lớn uy mãnh, thế nhưng trên giường chỉ có ba phần chung? Ai, Kiều Tây Tây tiếc hận lắc đầu..

Trình Mộ Thanh nhận được điện thoại thần bí cô liền chạy đến quán cà phê.

Mới vừa đi vào, nhìn thấy vẻ mặt uy nghiêm của Hách Liên Hùng, Trình Mộ Thanh suy nghĩ rồi tiến đến - " Xin chào, xin hỏi ông là..."

"Ngồi" -Trình Mộ Thanh còn chưa nói xong, Hách Liên Hùng liền cắt ngang.

Trình Mộ Thanh sững sốt, chau mày ngồi xuống.

"Không nói nhiều, tôi là Hách Liên hùng, chỉ vậy thì chắc cô biết tôi là ai rồi" - Hách Liên Hùng nói.

"Hách Liên Hùng?" -Nghe cái tên này, Trình Mộ Thanh đánh giá, ông ta tầm 40 hay 50 tuổi, gương mặt cương nghị, không khó nhìn vào là đang tức giận ... Vậy ông ta chính là ba của Hách Liên Tuyệt?

Suất khí như vậy, ngay cả Hách Liên Tuyết cũng không giống

"Ông là ba của Hách Liên Tuyết?" - Trình Mộ Thanh đoán

"Cô biết là tốt rồi, Hách Liên Tuyết là cùng con gái của trùm đầu mỏ kết hôn, nó không có khả năng cùng một chỗ với cô, cô ra giá đi" - Hách Liên Hùng nói.

"Ra giá?" - Trình Mộ Thanh nhú mày, có chút kinh ngạc nhìn ông ta - "Vị này - Tiên sinh, tôi không hiểu ông nói gì"

"Hãy bớt lảm lời đi, năm trăm vạn đủ hay không?" - Hách Liên Hùng nói, vĩnh viễn ông ta luôn chủ động.

Trình Mộ Thanh sững sốt, mím môi - "Tiên sinh, tôi nghĩ ông đã lảm rồi, không phải ai cũng muốn cùng anh ta ở một chỗ, tôi và anh ta không giống quan hệ như ông nghĩ" - Trình Mộ Thanh giải thích.

"Làm người không cần tham lam đâu, năm trăm vạn đã là coi trọng cô rồi" - Hách Liên Hùng nói.

Hít sâu, thở ra, hít sâu, thở ra, Trình Mộ Thanh hít sâu, người nhà Hách Gia quả thật đúng là làm cho người ta phải phát điên nha ...

Thực rõ ràng, đối với người trước mặt cô không bảo trì tốt phong độ được, liền cười - "Hách tiên Sinh, năm trăm vạn là coi trọng tôi, nhưng có phải hay không hạ thấp cho Hách Gia? năm trăm vạn? Hách Tiên sinh cũng có thể mở miệng?" - Nhìn như Trình Mộ Thanh đang đánh giá thấp chính mình, mỗi câu đều châm chọc Hách Liên Hùng.

"Cô--" - Hách Liên Hùng cảm tức người phụ nữ bị tiền làm mờ mắt, quả thật đúng là lòng tham không đáy ...

Lập tức, Hách Liên Hùng lạnh giọng cười - "Nếu như Hách Liên Tuyết biết cô là người đã có con thì có thể còn thích cô không? Năm trăm vạn cho người phụ nữ như cô là quá đủ rồi" - Hách Liên Hùng châm chọc nói.

Đưa nhỏ? Nhắc tới Trình Mộ Thanh có chút run rẩy, rõ ràng ông ta đã kiểm người điều tra cô! Bất quá trên tư liệu cô cũng không ghi ba của Tiểu Trạch là ai, bởi vì lúc đó cô cũng không biết anh ta tên là gì ..

Trình Mộ Thanh trong lòng vừa cảm vui một chút thì lo lắng lại càng nhiều..

Trình Mộ Thanh đã lười phải nhiều lời cùng ông ta, ngược mắt cười vuron tay - "Được, năm trăm vạn, đưa đây".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Nhìn thấy hành động này, Hách Liên Tuyết thật chán ghét, bất quá một người phụ nữ có thể dùng tiền để điều khiển thì tốt rồi.

Ông dúi tay ra, A Cường phía sau đưa chi phiếu đến cho Trình Mộ Thanh.

"Ai, kẻ có tiền thật không giống nha, dùng chi phiếu để đưa" - Trình Mộ Thanh châm chọc, lúc này, cô mở túi xách ra, đem một khối tiền xu sau đó “keng” một tiếng đổ lên trước mặt Hách Liên Hùng, hai tay chống cằm - "Tôi cho ông năm trăm vạn thêm một khối tiền nữa, để cho đứa con của ông từ nay về sau đừng phiền tôi nữa".

"Cô--" - Hách Liên hùng hoàn toàn không nghĩ cô sẽ làm vậy

Trình Mộ Thanh cười, cầm lấy túi xách - "Nếu không có việc tôi đi trước, không phụng bồi" - Nói xong mang giày cao gót ba tấc liền đi ra ngoài.

Hách Liên Hùng ngồi chỗ cũ, hai tay cầm quả trứng, nắm chặt ! Không biết suy xét..

"A Cường" - Hách Liên Hùng hô to một tiếng ..

"Vô liêm sỉ, ai cho anh làm như vậy?" - Hách Liên Hùng quát to nhìn Hách Liên Tuyết

Hách Liên Tuyết vẫn như cũ, tựa hồi nằng cũng không sao - "Con nói rồi, sẽ không chấp nhận sự an bài của ba nữa" - Hách Liên Tuyết khẳng định

"A? Phải không? Vậy muốn cùng người đàn bà kia một chỗ? Cho rằng tiền trăm hậu tấu thì ta sẽ đáp ứng sao? Nói cho anh biết, dù muốn cũng không

thể" -Hách Liên Hùng quát to, nguyên bản ông nghĩ rằng một ngày Hách Liên Tuyết sẽ ở cùng Chu Lâm Na nhưng không ngờ ở trên TV lại là người khác nữa.

Trầm tư của người kia càng ngày càng lúc càng thâm trầm, cũng làm cho người khác mò không ra.

"Phải, cùng một chỗ với ai là chuyện của con, không phải ba nói có thể ba cưới cô ta, con không ngại có một kẻ mẫu trẻ đâu" -Hách Liên Tuyết châm chọc.

"Vô liêm sỉ, nghịch tử" - Lời vừa nói xong, Hách Liên Hùng dùng quả trượng đánh tới.

Hách Liên Tuyết đứng đó không né tránh, cố gắng chịu đòn lần này...Hách Liên Hùng nhìn anh, mặt cũng không có chuyển biến gì tốt.

Mắt nhướn lên, con người tản ra u ám, Hách Liên Tuyết như là ma vương đến từ địa ngục, làm cho người ta sợ

Ánh mắt quen thuộc này, làm cho Hách Liên Hùng không khỏi run rẩy ...

"Nói thì con đã nói rõ ràng rồi, mặc kệ ba làm thế nào" - Nói xong, Hách Liên Tuyết xoay người rồi đi.

Hách Liên Hùng Đứng ở đó, nhìn bóng dáng Hách Liên Tuyết, càng ngày nó càng không biết khống chế, xem ra là thời điểm...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Ở Quán bar

Chu Lâm Na trong góc suy sụp, mặc cho trợ lý nói thế nào cũng không dừng được, cuối cùng không còn cách nào liền gọi cho Hách Liên Tuyết.

Nhân được điện thoại của trợ lý Chu Lâm Na, Hách Liên Tuyết liền tới.

"Í, không phải đại minh tinh sao? Như thế nào lại ở đây uống rượu giải sầu? Muốn chúng tôi uống cùng cô không?"- Nói xong, hai gã thô tục đi qua bên cạnh Chu Lâm Na.

"Này, các người làm gì?" - Trợ lý phía sau chạy nhanh tới ngăn lại.

"Ai, lại đây một chút" – một trong hai gã nói- "Đại Ca, người đẹp này tặng em đi" -Ánh mắt dâm loạn.

"Được, không thành vấn đề, tặng cậu" – Kẻ vừa nói trông thật tục tằn.

"Tặng con mẹ nó" -Nói xong trợ lý cầm ly rượu tạt lên hai tên hỗn đản kia, sau đó nhanh đến trước mặt Chu Lâm Na - "Lâm Na, tỉnh, mau tỉnh"

Tức là ChuLâm Na đã bất tỉnh nhân sự, miệng vẫn không ngừng hô tên Hách Liên Tuyết.

Biết là tới đây sẽ không an toàn không ngờ nó sự thật xảy ra ...

"Mẹ nó, dám dùng rượu tạt tao sao, chán sống rồi à?" - Nói xong, gã đàn ông định giơ tay lên đánh, đúng lúc đó lại bị người khác nắm trụ lại, không thể động đậy được.

"A.. đau..." - Tên hỗn đản quay đầu lại,đụng phải đôi mắt màu lục, sắc mặt Hách Liên Tuyết trở nên lãnh khốc cực điểm, cả người tản ra hơi thở lạnh băng.

"Cút" -Hách Liên Tuyết bỏ tay ra, hai tên kia té nhào xuống đất, nhìn thấy không ổn vội chạy nhanh.

Thấy Hách Liên Tuyết đã đến,trợ lý mới an tâm, Hách Liên Tuyết bước qua -" Cô ấy thế nào?"

"Uống rất nhiều, tôi khuyên sao cũng không được, không ngừng hô tên anh, không còn cách nào nên mới gọi điện cho anh" - Trợ lý lo lắng nói.

Hách Liên Tuyết trầm tư - " Về trước đi, nơi này có tôi rồi."

"Vây được rồi" -trợ lý gật gật đầu, lập tức bước đi.

Lúc này, Chu Lâm Na mở to mắt, nhìn anh - "Tuyết, là anh sao? Là anh phải không?"

"Là anh."- nói xong, nước mắt Chu Lâm Na rơi xuống -" Vì cái gì em gọi điện cho anh, anh không nghe?....Anh không thương em phải không.....?"

"Em uống say rồi, anh chở em về"

"Không.. Tuyệt,Tuyệt"- Nói xong, Chu Lâm Na nhào vào trong lòng ngực anh, hai tay trụ cổ của anh, chủ động hôn lên môi anh .

Hách Liên Tuyết muốn né tránh nhưng bị Chu Lâm Na gắt gao ôm lấy, cảm giác được sự sợ hãi của cô ta nên Hách Liên Tuyết cũng do dự hôn lại, nhưng lúc này trong đầu lại hiện lên một khuôn mặt nhỏ nhắn khác...

Cảm thấy được đáp lại, Chu Lâm Na cao hứng - " Tuyệt, về sau đừng rời em nữa được không?"

"... ..Ừ"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Văn phòng Tổng Tài TCL

Sáng sớm, cửa phòng bị giật tung, một bóng dáng nhẹ nhàng tiến vào ..

"Ba ——“ một tiếng, người diện mạo cực kỳ xinh đẹp đem báo chí đập lên bàn, ánh mắt hoa đào sắc bén - " Hách Liên Tuyết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Hách Liên Tuyết chau mày, nhìn thư kí, phát tay, thư kí lui ra ngoài.

Mà người trước mặt cũng không sợ, ngẩng đầu, tầm mắt dồn ép hỏi Hách Liên Tuyết.

Xem xét đến hình ảnh trên tờ báo, Hách Liên Tuyết nhú mày -" Ngoài ý muốn"

"Ngoài ý muốn?" -Nghe thế người kia không khỏi tức giận, xắn tay áo bước đến bên cạnh Hách Liên Tuyết - " Không phải đã cùng cô ấy cắt đứt liên hệ rồi sao? Vì sao lại chụp được những hình này? Mặc kệ là ai cũng không thể là người phụ nữ này".

Hách Liên Tuyết xiết mi -" Tốt, Ngôn Dục, tôi tìm cậu tới là có chuyện".

Ngôn Dục tỏ vẻ không quan tâm

"Trong vòng ba giờ, làm cho bài báo này không còn nữa".

"Ồ, cũng không cần lâu lắm, nói đi, tìm tôi đến có sự tình gì?" Nói xong, Ngôn Dục không khỏi phóng tới trên người Hách Liên Tuyết.

(JJ muốn nói một xiu, có thể những chương này cách xưng hô hơi lộn xộn một chút nha, vì mình không có đọc truyện trước nên mình không rõ Ngôn Dục này là trai hay gái nữa T_T, rất không biết xưng hô làm sao cho phù hợp nữa)

Hách Liên Tuyết nhú mày, ánh mắt dừng lên cánh tay trên vai, Ngôn Dục chớp chớp ánh mắt đào hoa mê người không chết không ăn tiền ..

"Có chừng có mực "- Hách Liên Tuyết nhắc nhở

"Xi, keo kiệt" - Nói xong, Ngôn Dục thuận tiện bỏ xuống bàn tay nhỏ bé trắng nõn ..

"Tôi muốn cậu đi bảo hộ một người" - Hách Liên Tuyết đi thẳng vào vấn đề.

Ngôn Dục tạm dừng một chút sau đó nghiêng đầu - " Ai?"

(JJ: bởi vì vấn đề này nên mới rối rắm đây T_T)

Hách Liên Tuyết chỉ lên người trên báo.

Trong phúc chốc, Ngôn Dục trừng to đôi mắt -" Cô ta đủ xinh đẹp".

"Chú ý không cho phép cậu đánh cô ấy..."

"Mình không đánh cô ấy chính là ngộ nhờ cô ấy không chống lại được mi mao của mình thì sao? Đối với Bá Vương là mình đây giữ lòng không nổi thì làm sao?"- Nói xong, Ngôn Dục hất nhẹ mái tóc dài màu đen của anh ta.

"Tôi liền biến cậu thành kẻ bất nam bất nữ!" Hách Liên Tuyết nói

"Chán ghét".

"Được rồi, đây là địa chỉ của cô ấy, nếu không có lệnh của tôi, cậu nhất định phải bảo vệ tốt cô ấy"- Hách Liên Tuyết phân phó cho Ngôn Dục

Lúc này, Ngôn Dục xoay người, nhìn Hách Liên Tuyết, tay đặt trên vai anh - "Tuyết, anh biết mình ghét nhất bên cạnh anh có phụ nữ à nha, hiện tại lại muốn mình đi bảo hộ cho tình địch? Nói xem phải an ủi mình như thế nào?"

Hách Liên Tuyết liếc anh ta - "Muốn tôi đưa cậu đi nhân đạo hủy diệt để an ủi không?"

Một câu, Ngôn Dục bật người đình chỉ, đôi mắt anh đảo cảm tức liếc anh - "Xì, không cần, mình đi tìm cô nàng trong ảnh chụp đây, cô ấy nhất định không chống lại được mỹ mạo của mình à nha.." Nói xong, nhanh như chớp bỏ chạy

Nhìn thấy bóng dáng của anh ta, Hách Liên Tuyết dậm chiêu ... Lúc sau, phòng lại bị đẩy cửa vào, là Chu Lâm Na đến, trực tiếp bá cổ của Liên Tuyết - "Tuyết, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm."

Nhìn thấy cô, Hách Liên Tuyết chỉ vào tờ báo - "Đây là phóng viên em tìm tới sao?"

Chu Lâm Na nhún mày, ôm anh - "Như thế nào chứ, kẻ ra người vào trong quán bar đều là trộm thôi, nên em cũng không biết thế nào lại bị chụp".

"Đi, cùng nhau ăn cơm".

"Ừ"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Chương 53

Trình Mộ Thanh thức dậy thì đã hơn 10g, tắm rửa xong, cô đến bàn ăn, vừa chuẩn bị ăn thì thấy tin tức trên báo, còn có ảnh của Hách Liên Tuyết và Chu Lâm Na hôn nhau nữa...

Cái gì, Minh tinh trẻ kết thân với Tổng Tài, vị hôn thê bị bỏ ! Tiêu đề đủ vang, cũng đủ ấn tượng ..

"Phốc——" sau đó nhìn đến ảnh bên cạnh, thiếu chút nữa cô đã phun hết đồ ăn ra rồi, còn có ảnh chụp của cô nhưng lại là ảnh đang khóc, bên cạnh tiêu đề là " Có mới nói cũ"

Mẹ nó, ảnh chụp khóc này là khi nào? Cô như thế nào lại không biết?

Trình Mộ Thanh không thể không chấp nhận là càng ngày kỹ thuật càng hiện đại nha, truyền thông cũng thật là cao thủ ..

Càng nhìn, Trình Mộ Thanh càng không thể nhẫn nại được, mấy hôm trước đã bị truyền thông bám, phỏng chừng hôm nay đều xảy ra...

Cầm di động, gọi cho một dãy số

"Hách Liên Tuyết, nếu anh muốn tùy tiện lên báo thỉnh không cần làm liên lụy đến người khác, cho anh một ngày, đem xóa bỏ hết những tin tức trên tờ báo cho tôi" - Trình Mộ Thanh rú lên.

"Tôi tin rằng, trừ tờ báo em cầm trong tay, sẽ không còn một tờ nào thứ hai".

Trình Mộ Thanh chớp chớp mắt, này là có ý gì?

Cúp điện thoại, sừng sốt, tốc độ có nhanh đến vậy?

Nếu anh nói vậy, cô cũng yên tâm thay đổi một chút liên chuẩn bị đi ra ngoài, vừa mở cửa ngay ngắn cả người.

"Hey.." -Ngôn Dục đứng ở cửa, làm một cái tư thế ****, thân mặc áo màu hồng, quần bò, thoát nhìn càng giống phái nữ.

(JJ: a cúi cùng cũng biết giới tính =))

Trình Mộ Thanh chớp chớp con ngươi - " Tiểu thư, cô tìm ai?"

Ngôn Dục nở nụ cười quyến rũ, hất mái tóc dài - " Hãy gọi tôi là công tử".

Trình Mộ Thanh lấy điện thoại ra, ấn một dãy số - " Đây, là 110 phải không? Nơi này của tôi có bệnh nhân tâm thần trốn viện a..."

"Nè, người phụ nữ này" - Trình Mộ Thanh còn chưa nói xong, Ngôn Dục trực tiếp đoạt lấy điện thoại cúp - " Cô mới là từ bệnh viện tâm thần ra .." Anh ta tức giận

Quái nhân hàng năm đều có nhưng năm nay đặc biệt nhiều hơn..

"Tiểu thư, à không Tiên Sinh, phiền toái anh hãy trở về nơi của mình đi được không?" - Nói xong, Trình Mộ Thanh đi ra ngoài, lo sợ anh ta vào nhà nên cô cố ý khoá cửa kỹ, thái độ cao ngạo ba tấc bước đi..

Một loạt động tác của cô làm cho Ngôn Dục tức giận, Tuyệt kêu anh ta bảo hộ cái loại phụ nữ gì thế này, thật là.....

Bất quá..... Vẫn là có điểm đặc sắc...

Anh ta tin rằng không có ai có thể thoát khỏi mỹ mạo của anh ta ..

"Đây, tôi trước tự giới thiệu, tôi tên là...."

Trong giây lát, Trình Mộ Thanh xoay người nhìn anh ta - " Không cần, mong đừng theo tôi nữa là được"

"Tôi tên là..."

Ngôn Dục còn chưa nói xong, xa xa thấy một chiếc xe chạy lại nhanh như chớp hướng về phía Trình Mộ Thanh.

Đôi mắt nhìn chăm chăm, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một tia tàn nhẫn.

"Cẩn Thận"- Ngôn Dục hô to một tiếng nhào đến đẩy Trình Mộ Thanh sang một bên ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Trong nhà Trình Mộ Thanh, Ngôn Dục ngồi trên sofa, Trình Mộ Thanh trong tay cầm thuốc đi đến trước mặt anh ta sau đó giúp anh ta bôi lên.

"Anh thật không cần đi bệnh viện?" - Trình Mộ Thanh nhíu mày hỏi.

"Không cần, chỉ là vết thương nhỏ giúp tôi thoa thuốc là được ... à thuận tiện thôi cho tôi nữa nếu không sẽ đau đó.." - Ngôn Dục nháy mắt, cũng không quên phát ra sức quyến rũ ..

Trình Mộ Thanh không để ý, cầm cồn để vào vết thương ..

"A——Muốn giết người sao" - Đột nhiên Ngôn Dục hét to lên, băng bó cánh tay của chính mình, đau đến mặt mày nhăn nhó, nhe răng nhếch miệng ...

"Tôi làm sao muốn mưu sát? Rõ ràng tôi đang loại bỏ độc ra khỏi vết thương cho anh" - Trình Mộ Thanh trong sạch vô tội nói.

"Rõ ràng là cô cố ý" - Ngôn Dục chu môi, oán giận nhìn cô.

"Đúng"- Trình Mộ Thanh khẳng khái thừa nhận - " Cho nên tốt nhất an phận một chút" - Nói xong, cô cầm thuốc bôi bôi lên vết thương.

Theo bản năng, Ngôn Dục muốn rút tay về.

"Đừng nhúc nhích" - Trình Mộ Thanh nhẹ giọng quát, âm thanh có chứa sự uy nghiêm như đối với phạm nhân vậy.

Quả thực, Ngôn Dục nhìn cô một cái không động đậy nữa, chỉ là đôi mắt hoa đào nhìn chăm chăm vào cô ..

Không tệ, mặc dù tính tình có chút đáng ghét nhưng tóm lại cũng không làm cho người ta chán ghét ..

Dùng sức băng bó vết thương, Trình Mộ Thanh đứng dậy - "Tôi chỉ xử lý đơn giản thôi, kêu anh đi bệnh viện thì anh không đi, đến khi có việc gì đừng trách tôi".

"Yên tâm tôi ổn, chẳng qua là hai ngày rồi không ngủ, bây giờ tôi cần ngủ trước rồi có gì nói sau"- Nói xong, Ngôn Dục đứng dậy tìm nơi ngủ.

"Này, anh không đi hả?" -Trình Mộ Thanh thắc mắc, hỏi anh ta.

"Ừ đúng vậy, tôi cũng không có nơi nào để đi ! Thôi không nói nữa, muốn đi ngủ một cái để duy trì sắc đẹp đã, đúng rồi tôi ngủ ở đâu?"- Ngôn Dục cũng không xem mình là người ngoài.

"Không được, anh sao lại không đi?" Trình Mộ Thanh hỏi

"Nếu như không nói tôi tự tìm ! Được, cái phòng này đi" - Ngôn Dục hướng đến phòng của Trình Mộ Thanh.

"Này, đó là phòng của tôi" - Trình Mộ Thanh đối với người đàn ông không biết khách khí này đã muốn phản cảm.

Quay đầu lại, Ngôn Dục hất tóc dài, đôi mắt quyến rũ hướng đến cô - "Muốn cùng nhau ngủ không ?"

Trình Mộ Thanh không khỏi rùng mình, nói xong Ngôn Dục hướng đến phòng, Trình Mộ Thanh lúc này mới phản ứng kịp vội hồi hả chạy theo.

Đúng là chết bầm, Ngôn Dục đang đùa nghịch đồ trang điểm của cô .

"Ê, anh làm gì vậy?"

"Ai nha, cô thật có nhiều đồ trang điểm, nhưng cái này không có bằng Lamer, thôi quên đi, chặc, đắp mặt nạ ẩm một chút là được"-Nói xong, anh ta lấy ra một cái mặt nạ chuẩn bị đắp rồi đi ngủ.

Trình Mộ Thanh thật không thể bình tĩnh, đi ra một phen nắm quần áo của anh ta quá lớn - "Này, anh rốt cuộc là đàn ông hay đàn bà hả?"

Ngôn Dục nửa tỉnh nửa mê nhìn nhìn cô, lộ ra cái vai trắng nõn, sau đó cười quyến rũ - "Vậy cô cần đàn ông hay đàn bà."

A...A...A !

Trình Mộ Thanh trực tiếp kéo anh ta ra ngoài, đến phòng khác, trực tiếp đẩy anh ta - "Anh, ngủ ở đây".

"Buổi tối tốt nhất an phận một chút, đừng có đi ra mà dọa người"- Nói xong, cô trực tiếp rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Trình Mộ Thanh vừa ra ngoài, Ngôn Dục lúc này đã không còn nghe tiếng động bên ngoài nữa mới lấy 1 vật dụng nhỏ trên người ra.

"Tuyệt, cô gái này một chút cũng không đáng yêu"- Há mồm, Ngôn Dục liền oán giận nói.

"Này đối với cậu mà nói là trừng phạt nên tốt nhất an phận cho tôi" - Hách Liên Tuyệt nói

"Ghét, chỉ biết tổn hại tôi"-Ngôn Dục nói

"Nhờ kỹ mục đích của mình lần này, cũng nhớ rõ đừng làm cho cô ấy biết là tôi phái cậu đi" -Hách Liên Tuyệt phân phó.

"Được rồi, được rồi....Tôi đã biết".

"Ừ, tôi còn có việc, cúp trước đây".

"Chờ một chút".

"Còn có chuyện gì?"

"Tuyệt, cô gái này có phải thích phái nữ không? Không đúng a, cho dù là thích phái nữ cũng không trốn nổi mỹ mạo của tôi a.."

"... .."

Ngôn Dục lúc sau đang ngủ, nhận được điện thoại của Hách Liên Tuyết trực tiếp gọi từ Mĩ về, cũng chưa tròn giấc nên cúp điện thoại liền ngủ tiếp...

Mà quan hệ của Ngôn Dục và Hách Liên Tuyết không chỉ một câu, hai câu là giải thích rõ ràng được, tóm lại Hách Liên Tuyết giao Trình Mộ Thanh cho anh ta, nói vậy cũng có thể hiểu được ý nghĩa như thế nào rồi.

Ngủ một giấc, thẳng đến 8g ..

Trình Mộ Thanh còn đang ngủ, Ngôn Dục tiến vào, trực tiếp lôi Mộ Thanh bước đi

"Này này này đang làm gì vậy? Muốn dẫn tôi đi đâu?"

"Mua chút đồ vật này nọ.."

"Mua cái gì a....."

"Đi sẽ biết"

Bên trong khu trung tâm mua sắm, tất cả mọi người nhìn thấy một người đàn ông xem ra còn đẹp hơn so với phái nữ ba phần, ai cũng quay đầu nhìn lại, bất quá bên cạnh anh ta dắt theo một người phụ nữ nên có điểm chú ý.

Mặc chiếc áo sơ mi chữ T kết hợp váy ngắn, tóc dài tùy ý buông xoã trên mặt còn đeo cái mắt kính thoát nhìn như vừa tỉnh ngủ ..Không ít người hướng đến Trình Mộ Thanh hâm mộ lẫn ghen tị.

Làm ơn, Trình Mộ Thanh một chút cũng không muốn cùng một chỗ với người đàn ông nam không ra nam, nữ không ra nữ thế này đâu, trên đường đi cô cố gắng cách xa anh ta hoặc nếu không liền che mặt lại.

Ngôn Dục mới không cho là vậy, anh ta ước gì người ta thương thức sự đẹp đẽ của anh ta, quỳ dưới chân anh ta mà cầu xin..

"Này, rốt cuộc muốn mua gì ?" -Trình Mộ Thanh hữu khí vô lực hỏi ...

"Tối rồi" -Nói xong, Ngôn Dục bước đến một gian hàng -" Cho tôi một RéVive Intensité Volumizing Serum".

"Được".

Trình Mộ Thanh đột nhiên mở to mắt, đi qua trước mặt anh ta -" Này, cái đó giá phải là 600\$ nha".

"Tôi biết".

"Biết sao còn mua".

"Bình thường tôi vẫn dùng loại này a" - Ngôn Dục vô tội nói.

Trình Mộ Thanh hiện tại đã hiểu rõ vì sao anh ta nói đồ trang điểm của cô là thấp kém rồi, vì thế một cái khu trung tâm mua sắm lớn như thế này, cũng không biết cái mùi thính của Ngôn Dục như thế nào mà anh ta chạy tùm lùm nhưng mọi thứ anh ta mua đều là đồ tốt nhất _ Quần áo, Áo Ngủ, Giày, ngay cả dép lê anh ta cũng mua loại tốt nhất ..

Cũng biết mua nhiều đồ như vậy cô có thể khẳng định chính là, anh ta không phải người bình thường, hẳn sẽ phải rất có tiền, rốt cuộc lai lịch của anh ta là như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Một chiếc xe Ferrari màu hồng, cùng bộ mặt của Ngôn Dục thật sự hợp, giống như hoa và bướm vậy ..

Như vậy càng làm cho Trình Mộ Thanh tò mò - " Này, rốt cuộc anh là ai? Đang làm gì? Vì cái gì lại ở lì trong nhà tôi không chịu đi?".

Ngôn Dục xoay người ... liếc liếc cô một mắt, hé ra một nụ cười còn đẹp hơn với phụ nữ ba phần, chớp chớp cặp mắt anh đào - "Như thế nào? Có phải phát hiện ra tôi tốt lắm? Muốn dự định ôm ấp tôi? Tôi tùy lúc nào cũng hoan nghênh a..."

Trình Mộ Thanh trầm nghĩ cô đã gặp phải một người tinh thần không bình thường ..

Nhìn thấy cô nhú mày, Ngôn Dục mới khôi phục lại đứng đắn một chút - "Cô yên tâm, tôi sẽ không làm thương tổn chuyện của cô, thời cơ đến tôi tự nhiên sẽ rời đi".

Trình Mộ Thanh liếc anh ta một cái - "Xì, ai sợ anh tổn thương a?" - Nói xong, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ

Ngôn Dục nhìn Trình Mộ Thanh, khoe miệng không khỏi cong lên.

"Dừng xe" - Bỗng nhiên Trình Mộ Thanh hô lớn.

"Két——" - một tiếng, xe lập tức dừng lại, Ngôn Dục xoay người, khuôn mặt xinh đẹp có vài phần khó hiểu - "Để làm chi?"

Trình Mộ Thanh tháo giày an toàn, đẩy cửa ra - "Ồ đây đợi tôi một chút" - Nói xong liền chạy vào KFC.

Ngôn Dục nhú mày, vốn không định xuống xe nhưng vì thấy cô đang ngoắc ngoắc nên bắt đầu đi đánh xuống.

Ngôn Dục vừa đi vào, người bán hàng thiếu chút nữa đứng hình vì anh ta ..

"Kêu tôi vào đây làm gì?" Ngôn Dục hỏi, tuy rằng gương mặt có chút giống nữ nhưng vóc dáng của anh ta so với Trình Mộ Thanh vẫn cao hơn một cái đầu.

"Lấy tiền ra, tôi không có mang theo tiền" - Trình Mộ Thanh vươn tay nói.

Ngôn Dục run rẩy một chút, sau đó lấy tiền đưa cho cô, cô cũng không ngại lấy tiền rồi thanh toán, nhưng người tính tiền như là đang dạo chơi ngoài vũ trụ vậy.

"Tiểu Thư, không cần nhìn nữa, anh ta là nữ nha, lấy tiền đi" Trình Mộ Thanh đưa tiền nói.

Ngôn Dục đứng một bên lại lần nữa run rẩy . Nghe được lời nói của Trình Mộ Thanh người nữ phụ vực hoàn hồn, một bên lấy tiền một bên ánh mắt tiếc hận nhìn Ngôn Dục.

À, anh ta thật chán ghét ánh mắt như vậy !!

Lúc Ngôn Dục vừa muốn làm sáng tỏ mình chính là con trai thì Trình Mộ Thanh liền ôm trụ anh ta đi ra ngoài - "Đi thôi"

"Này, người phụ nữ này buông ra..." - Ngôn Dục tỏ vẻ bất mãn, người phụ nữ này không có chút gì là giống phụ nữ cả, thật là thô lỗ !

Nhìn thấy cô ôm mấy bao đồ ăn, Ngôn Dục liền tỏ vẻ ghét bỏ "Này, tất cả thứ này là thực phẩm rác rưởi".

"Cũng không phải cho anh ăn" - Trình Mộ Thanh trả lời

"Trong nhà chúng ta chỉ có hai người, không phải chúng ta ăn thì còn có ai a?" - Ngôn Dục hỏi.

"Con tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Trình Mộ Thanh thoải mái ôm phần KFC, còn Ngôn Dục cầm mấy túi đồ của anh ta, chậm chạp bước đằng sau.

Vừa đến nhà, Ngôn Dục nhìn không được phát lao - "Này, không biết giúp tôi sao".

"Ai mua thì người đó xách"- Trình Mộ Thanh lắc lắc eo nhỏ rồi đi vào.

Vừa vào trong, liền thấy một bé trai đứng trong phòng.

"Mẹ, mẹ đã trở lại?" - Nhìn thấy Trình Mộ Thanh bước vào, Tiểu Trạch chạy đến cầm lấy KFC - "Cám ơn mẹ"- nhìn thấy KFC, ánh mắt Tiểu Trạch sáng lên, hôn cô một cái.

"Ngoan".

Nhìn thấy Tiểu Trạch, nhất thời đồ đạc trong tay Ngôn Dục rơi xuống há hốc mồm nhìn mẹ con bọn họ.

"Cô thật sự có con?"

"Vô nghĩa, nghĩ rằng tôi giỡn sao?" - Trình Mộ Thanh liếc anh ta một cái.

"Cô là mẹ ruột của đứa bé?" -Ngôn Dục vẫn là không thể tin.

"Ngôn Dục, anh có thể hay không đừng hỏi những câu vô nghĩa nữa?"- Trình Mộ Thanh không kiên nhẫn nói, sau đó đến sofa ngồi xuống- " Tây Tây, hôm nay ở lại ăn KFC".

Thật lâu không có nghe thấy ai trả lời, quay đầu lại nhìn thấy cảnh tượng Kiều Tây Tây đang chảy nước miếng ngắm nhìn Ngôn Dục.

Trình Mộ Thanh phủ mị, này là cái thói đời gì vậy?

"Mẹ, ông đó là ai vậy?" - Tiểu Trạch nhìn Ngôn Dục, vì cái gì mà anh ta nhìn mình ánh mắt quái dị như vậy ..

"À, chú ấy tên Ngôn Dục".

Ngôn Dục ngồi xổm xuống, hai tay cầm lấy tay Tiểu Trạch - " Cháu tên gì?"

"Tiểu Trạch"- Thằng bé thành thật trả lời.

"Ba cháu đâu?"

Tiểu Trạch sững sốt, sau đó nhìn Trình Mộ Thanh đang ngồi trên sofa, sợ hãi nói - " Tiểu Trạch không có ba".

"Không có ba? Như thế nào lại vậy? Ba cháu không phải...." Nói đến một nửa, Ngôn Dục thắng lại kịp.

Thằng bé này không phải là con trai của Tuyệt chứ? Nếu nói đúng vậy thì Tuyệt sẽ đề cập đến, nhưng trước giờ chưa từng nghe qua! Cho nên cái này có thể rất căng thẳng ! Chẳng lẽ Tuyệt thích một người có con rồi sao? Sao chuyện rối rắm thế này? Đây là chuyện lớn nha!

Nhìn Thấy Ngôn Dục hỏi, Kiều Tây Tây lấy lại tinh thần, bước đến trước mặt Trình Mộ Thanh - " Thanh Thanh, cậu khi nào tìm được một người đẹp trai đến vậy? Sao lại không nói cho mình biết?"

"Cậu xem anh ta là nam?" - Trình Mộ Thanh nhún mày hỏi lại.

"Vô nghĩa, giọng nói là nam hơn nữa theo sự quan sát của mình, anh ta có trái táo ngay cổ nha" -Kiều Tây Tây hưng phấn nói.

Trình Mộ Thanh trừng mắt liếc Tây Tây - " Quan sát cẩn thận, thật cẩn thận".

"Điều đó là đương nhiên".

Nhìn thấy Ngôn Dục còn đang kinh ngạc, bất tri bất giác Tiểu Trạch chậm rãi nhìn đến di động của anh ta, tất cả chuyện tình đều sáng tỏ, nguyên lai người này là ba phái tôi !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Ngôn Dục còn đang trong tình trạng khó hiểu, chờ đến khi anh ta lấy lại tinh thần thì Trình Mộ Thanh, Kiều Tây Tây và Tiểu Trạch đã ngồi xuống cùng nhau ăn KFC.

"Này, các người làm gì không đợi tôi?" -Ngôn Dục hỏi.

Trình Mộ Thanh gặm chân gà, gong kính che khuất hơn nửa khuôn mặt - " Là chính anh nói đây là thực phẩm rác rưởi, nên mới không gọi anh".

"Cô--" - Ngôn Dục nhìn Trình Mộ Thanh, người phụ nữ này thật biết cách chọc giận người khác.

"Để nhìn, anh muốn hay không đến ăn một chút"- Kiều Tây Tây vừa ăn vừa hỏi.

"Chính là thực phẩm rác rưởi"- Ngôn Dục nhấn mạnh từng chữ, lấy di động gọi một dãy số - " Đây, là khách sạn Kiều Lệ Tư phải không...."

Ngay sau đó, trên bàn xuất hiện một màn ..

Trình Mộ Thanh, Kiều Tây Tay, Tiểu Trạch ngồi ăn KFC, còn - một bên tao nhả ăn thịt bò uống rượu đỏ...

Cái tình cảnh này thật là thập phần khôi hài..

Ngôn Dục không để ý đến bọn họ, chậm rãi ăn thịt, ngược lại Kiều Tây Tây và Tiểu Trạch tròn mắt nhìn anh ta ăn miếng thịt bò, nha, cái thịt bò này là loại một a !!!

Kiều Tây Tây nhìn nhìn, thừa dịp này Ngôn Dục muốn hỏi thăm Tiểu Trạch ba thằng bé rốt cục là ai, không nghĩ tới Trình Mộ Thanh là người phụ nữ đã có con, như thế nào cũng không thấy xuất hiện cùng?

Ngôn Dục hỏi thật lâu cũng không đề cập đến Hách Liên Tuyết, nhưng Tiểu Trạch cũng không nói ba mình là ai, có lẽ đáp án này chỉ còn có thể đi gặp Hách Liên Tuyết thôi.

Cấp bách gọi cho Hách Liên Tuyết, nhưng không có cách nào liên lạc được nên cách cuối cùng là Ngôn Dục phải đi ngủ.

Nhìn bóng dáng của Ngôn Dục, Tiểu Trạch trộm nở nụ cười, hết thấy chuyện tình đều tiến triển, có lẽ rất nhanh ba sẽ biết đến sự tồn tại của mình, xem ra, mất ngày nay ăn mặc tốt một chút ...

--Ngày hôm sau--

Ngôn Dục xuất hiện ở phòng của Hách Liên Tuyết, đặt mông ngồi trên sofa, đôi môi đỏ tươi hừ lạnh một tiếng.

Hách Liên Tuyết đang xem tài liệu, nhìn thấy Ngôn Dục, khép tài liệu lại hai tay khoanh trước ngực - " Ai đấy tôi với cậu?"

Lúc này, Ngôn Dục xoay người, vẻ mặt không hài lòng - " Tuyết, không phải là anh thích Trình Mộ Thanh rồi chứ?"

(JJ: xưng hô vậy không biết có hợp không ta??)

Hách Liên Tuyết không dự đoán được anh ta sẽ hỏi vấn đề này, con ngươi hẹp lại một chút sau đó cười cười - " Cô ấy lại làm gì cậu rồi?"

"Cô ấy không làm gì tôi, là anh thì đúng hơn, tôi thật không nghĩ tới anh sẽ thích một người phụ nữ có con rồi nha, hay là cái đứa nhỏ đó là của anh?" - Nói xong, Ngôn Dục đứng lên, nhấc mông đặt lên bàn, hai tay chụp lên vai, thân hình nhào về phía trước chấn chấn.

(JJ: nếu dùng cách xưng hô có sai sót xin bỏ qua~)

"Đứa nhỏ? Cái gì đứa nhỏ?" - Hách Liên Tuyết nhíu mày.

" Đừng nói là anh không biết".

"Cậu nói, Trình Mộ Thanh có con?" - Hách Liên Tuyết hỏi ngược lại, âm thanh mang theo một chút độ mạnh yếu.

Ngôn Dục chớp chớp con mắt, nhíu mày - " Thật sự không biết? Đứa nhỏ không phải của anh?"

"Đáng chết" - Hách Liên Tuyết đột nhiên đứng dậy, kéo cổ áo của Ngôn Dục - " Đem mọi việc làm sáng tỏ cho tôi".

Ngôn Dục chớp chớp con mắt anh đào, không nghĩ Hách Liên Tuyết kích động như vậy, đối với mình anh ta rất ít như vậy a ! ..

Sau đó, Ngôn Dục gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Ngôn Dục nói chuyện với Hách Liên Tuyết xong, nghe được Kiều Tây Tây ở công ty này làm việc nên Ngôn Dục chỉ có thể lên lúc xuất hiện nhưng vẫn đề anh ta là như đẹp mỹ như vậy, để cho người khác phát hiện cũng không hề khó.

Hiện tại, đầu óc của Hách Liên Tuyết xoay quanh lời nói của Ngôn Dục, Trình Mộ Thanh thế nào lại có con ..

Tiểu Trạch... là đứa nhỏ ngày đó anh đã gặp sao? Hèn gì, chả trách được vì sao anh cảm thấy đứa nhỏ đó quen thuộc đến như vậy . Nhưng không phải mẹ thằng bé là Kiều Tây Tây sao?

Nghĩ đến đây, Hách Liên Tuyết ấn điện thoại nội bộ - " Gọi Kiều Tây Tây vào đây".

Kiều Tây Tây còn đang buồn bực, Ngôn Dục thế nào lại xuất hiện ở đây? Thì lúc sau liền bị thư kí gọi cô vào văn phòng Tổng Tài.

Đứng bên ngoài, Kiều Tây Tây không biết rằng có chuyện không ổn xảy ra, ngoại trừ tâm lý tiếc hận Tổng Tài ba phút trên giường thì không còn gì khác.

Hách Liên Tuyết nhìn cô, ánh mắt ngưng lại - " Kiều Tây Tây, tôi nhớ rõ cô hẳn là chưa kết hôn?".

Kiều Tây Tây đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hách Liên Tuyết, Tổng Tài khi nào thì cũng quan tâm đến đời tư của người khác a?

"Không, không có" -Kiều Tây Tây không biết làm sao, có điểm mờ mịt.

"Ở trên hồ sơ của cô ghi cô ở đây chỉ có một mình, ba mẹ đều ở nước ngoài đúng không?"

".....Đúng".

Cái tư liệu này mọi người ai cũng biết !

"Vậy con cô thì sao?" - Hách Liên Tuyết hỏi

"Đứa con? Tôi đâu có con" - Kiều Tây Tây lập tức phủ nhận, chính là vừa nói xong cô lập tức tỉnh lại chẳng lẽ đứa con mà Hách Liên Tuyết nói chính là Tiểu Trạch?

"A, là Tiểu Trạch sao ? Đứng thẳng bé là con tôi"- Dận dò của Mộ Thanh là không để cho anh ta biết nên Kiều Tây Tây chỉ còn có thể kiên trì thừa nhận.

Hách Liên Tuyết liếc Tây Tây, thực hiện nhiên sau khi nói dối theo bản năng người ta sẽ phủ nhận cho nên đó là sự thật.....

Anh ta cầm tư liệu đập lên bàn, sau đó quăng ra - " Cô cầm tư liệu đến phòng nhân sự lấy tiền lương tháng này ".

"A?!"- Kiều Tây Tây ngẩn cả người - " Vì .. vì cái gì?"

"Cô bị đuổi việc".

Kiều Tây Tây không thể tin được, không có công việc này thì cô ăn không khí để sống sao?

"Tổng Tài, làm ơn cho tôi một lời giải thích chẳng lẽ bởi vì đứa nhỏ mà đuổi việc tôi?"- Kiều Tây Tây can đảm hỏi.

"Thật sự, bởi vì TCL không cần một nhân viên nói dối" - Hách Liên Tuyết nói.

Nhìn đến bộ dáng lạnh nhạt của anh ta, chẳng lẽ chính là bởi vì chuyện này?

Suy nghĩ một lát, Kiều Tây Tây nhìn Hách Liên Tuyết - " Tổng giám đốc, kỳ thật đứa nhỏ không phải là con tôi mà là con của một người bạn".

"A? Phải không?" - Hách Liên Tuyết chọn nín, tuy rằng biểu tình thoát nhìn rất bình tĩnh nhưng trong lòng đã sớm không giữ được xúc động.

"Đúng vậy, đúng vậy" -Kiều Tây Tây nhanh chóng thừa nhận.

Ngay giây tiếp theo, Hách Liên Tuyết đã đến trước mặt cô, một thân hình cao to 1m8, con người tản ra sự kiêu diễm -" Cô đang nói đến bạn của cô là Trình Mộ Thanh sao?".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

"Hà?" Kiều Tây Tây ngẩng đầu nhìn Hách Liên Tuyết, cái ánh mắt của anh như đang nhìn thấu nội tâm của cô nên làm cho cô không có cách nào mà nói dối nữa.

"Đúng hay là không?" - Hách Liên Tuyết dồn ép tra hỏi.

"Đúng" - Kiều Tây Tây cắn răng thừa nhận.

Mộ Thanh, thật xin lỗi cậu, trở về rồi cậu muốn giết muốn chém thế nào tùy cậu ...

"Vậy ba đứa nhỏ đó là ai?" - Hách Liên Tuyết tiến về phía trước kích động hỏi, Kiều Tây Tây sợ hãi lui về sau, thiếu chút nữa ngã xuống đất - "Không, tôi không biết... Năm năm tôi không có gặp cô ấy, đến khi cô ấy trở về thì đã mang Tiểu Trạch theo rồi"

Con người hẹp dài nheo lại, Hách Liên Tuyết dừng lại hai tay gắt gao nắm chặt, trong đầu hiện lên cảnh năm năm trước ..

"La thật" - Kiều Tây Tây trộm nhìn, gật gật đầu nói.

Đào mắt qua Kiều Tây Tây một cái, Hách Liên Tuyết mở cửa chạy ra ngoài.

Kiều Tây Tây đứng trong văn phòng nhìn bóng dáng của anh, cuối cùng thở dài một hơi, nghĩ nghĩ, cô lấy điện thoại gọi cho Trình Mộ Thanh.

Vô luận gọi thế nào, bao nhiêu lần thì cũng chỉ có một câu " Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau".

Nhìn bóng dáng Hách Liên Tuyết, lời nói vừa rồi Kiều Tây Tây cố ý vì cô đương nhiên biết ba của Tiểu Trạch là Hách Liên Tuyết, chính là anh ta hết thấy phát hiện không phải sao?

Cũng tương đương là ám chỉ cho anh ta ... Nếu như Trình Mộ Thanh có thể hạnh phúc, thì cô cũng thật sự cao hứng !

Hách Liên Tuyết chạy xe thẳng đến nhà Trình Mộ Thanh nhưng chính là tới cửa lại do dự !

Nhìn phòng trên lầu, hiện tại quan trọng nhất chính là xác định cái đứa nhỏ kia rốt cuộc có phải của anh hay không, nghĩ đến đây, lấy điện thoại gọi cho Ngôn Dục.

"Ngôn Dục, là tôi..."

Mười phút sau, Ngôn Dục mang Tiểu Trạch đến nhà ăn.

"Tốt lắm, tôi mang thằng bé đến, hai người tán gẫu với nhau đi, lát nữa xong tôi sẽ quay lại đón thằng bé" - Nói xong, Ngôn Dục ngồi xổm nhìn Tiểu Trạch - " Tiểu Trạch..."

"Yên tâm, cháu không sao, cháu và chú oi này quen biết mà" - Tiểu Trạch cười nói.

Ngôn Dục có chút kinh ngạc, nhìn Tiểu Trạch ...

"Tuyệt" - quay đầu lại, Hách Liên Tuyết cũng không rời tầm mắt khỏi Tiểu Trạch, có một số việc anh cần phải tự mình phát hiện ra !

Lúc sau, Tiểu Trạch nở nụ cười nhìn Hách Liên Tuyết - " Chú oi, tìm cháu có việc gì sao?"

Thật ra, trong lòng Tiểu Trạch rất cao hứng, không nghĩ ba đến tìm mình nhanh như thế, may mắn đã chuẩn bị nên không phải thất lễ

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Hách Liên Tuyết nhìn Tiểu Trạch, thằng bé lớn lên cực kỳ giống Trình Mộ Thanh, ngay cả nụ cười cũng giống.

Kỳ thật nhìn đến Trình Mộ Thanh và Tiểu Trạch anh nên sớm biết rồi chứ! Hai người trùng hợp xuất hiện, lại giống nhau như vậy !!

Nếu đứa nhỏ này thật sự là của anh như trong lời nói...

"Chú ơi, làm sao vậy?" - Tiểu Trạch quơ quơ tay trước mặt Hách Liên Tuyết.

Hách Liên Tuyết lấy lại tinh thần, nhìn nhìn thằng bé tuy nhiên khi nghe Tiểu Trạch gọi mình là chú ơi trong lòng có điểm không thoải mái !

"Tiểu Trạch, cháu còn nhớ rõ chú sao?" - Hách Liên Tuyết cố gắng làm cho chính mình thoát nhìn bình thường, thân mật một chút.

"Đương nhiên rồi. " - Tiểu Trạch gật gật đầu cười, nụ cười này Hách Liên Tuyết xem đó là nụ cười hồn nhiên nhất thế giới này ..

"Tiểu Trạch, chú có thể hỏi cháu điều này không?" - Hách Liên Tuyết ước lời.

Tiểu Trạch gật đầu - " Được, chú hỏi đi" - Nói xong liền cầm ly nước uống.

"Mẹ cháu là Kiều Tây Tây sao?"

"Không ạ, mẹ Tây Tây chỉ là mẹ nuôi thôi"- Tiểu Trạch thành thật nói, thằng bé hôm nay đã chuẩn bị hết mọi thứ.

"Vậy, mẹ cháu tên là gì?" - Tuy rằng đã biết nhưng Hách Liên Tuyết vẫn muốn chính miệng Tiểu Trạch nói ra.

Vừa nói đến Trình Mộ Thanh, Tiểu Trạch có chút hưng phấn -" Cháu nói cho chú nghe nha, mẹ cháu chính là nhà thiết kế từ Milan trở về, mẹ rất tài giỏi nên ở Milan nhận được nhiều giải thưởng, nếu chú mua đại một quyển tạp chí đều có thể thấy tên mẹ cháu a, mẹ cháu chính là Trình Mộ Thanh".

Trình Mộ Thanh!

Nghe được từ chính miệng Tiểu Trạch, Hách Liên Tuyết thiếu chút nữa không thể ngăn chặn sự xúc động trong lòng mình.

"Vậy ba của cháu đâu?" - Hách Liên Tuyết tiếp tục hỏi.

Nhắc tới điều này, Tiểu Trạch giả vờ ra dáng vẻ khổ sở, nước mắt long lanh - " Mẹ cháu nói, ba cháu bên ngoài có phụ nữ khác, không cần mẹ con cháu nữa".

Phụ nữ?

Nghe cái này, Hách Liên Tuyết không khỏi run rẩy một chút, đây chính là cách Trình Mộ Thanh giáo dục con sao?

"Vậy cháu biết tên ba của cháu là gì không?"- Hách Liên Tuyết cẩn thận hỏi, đây chính là đáp án sẽ làm cho anh thoát khỏi sự rối rắm.

Tiểu Trạch lắc đầu.

"Từ lúc cháu nhận biết được thì cũng chỉ có cháu và mẹ thôi ! Mẹ một mình phải chăm sóc Tiểu Trạch, một bên thì kiếm tiền để lo cho cuộc sống và học tập .. thật rất vất vả" - Tiểu Trạch nhỏ giọng nói, biểu tình càng ngày càng khổ - " Cho nên Tiểu Trạch rất muốn có ba, như vậy thì mẹ sẽ không cần vất vả".

Nhìn thấy Tiểu Trạch như vậy, khó có thể tưởng tượng, một người phụ nữ một mình mang theo con ra nước ngoài sống, Hách Liên Tuyết thực sự hận anh không thể gánh hết tất cả cho hai mẹ con ..

"Tiểu Trạch, cháu có muốn biết ba mình là ai không?"

Tiểu Trạch nghĩ nghĩ sau đó gật gật đầu, thật ra rất đơn giản, Hách Liên Tuyết mang Tiểu Trạch đi xét nghiệm DNA là liền biết thằng bé có phải con anh không, nhưng tựa hồ anh không muốn làm thế !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Ban đêm, một chiếc RollsRoyce đứng dưới lầu, một bóng dáng tựa vào trên xe, tay cầm thuốc hút, bộ dạng nhìn hết sức buồn chán.

Lúc sau, Trình Mộ Thanh vừa lúc trở về, mới vừa xuống xe nhìn thấy anh, không định nói chuyện, trực tiếp đi qua.

"Chờ một chút".

Trình Mộ Thanh giật mình, dùng cước bộ đưa lưng về phía anh không quay đầu lại - " Có chuyện gì sao?"

"Tôi muốn nói chuyện với em" - Hách Liên Tuyết âm thanh có chút vô lực cộng với áp lực.

Trình Mộ Thanh lạnh lùng, khoé miệng cong lên, xoay người liếc anh - " Chúng ta còn gì để nói sao?"

Hách Liên Tuyết quăng điều thuốc xuống đất, lấy chân đạp lên, bước qua, một bóng dáng cao 1m8 bao phủ đáng dóc gầy gộc của cô - " Có".

"Thật có lỗi, tôi không biết chúng ta còn có gì để nói" -Lưu lại một câu, Trình Mộ Thanh xoay người định bước đi.

"Đưa nhỏ !"

Hách Liên Tuyết nói một tiếng, làm cho Trình Mộ Thanh dừng lại, không khỏi giật mình, cả người như bị sét đánh .

"Tiểu Trạch"- Hách Liên Tuyết nhìn bóng dáng của cô, nói ra hai chữ.

Trình Mộ Thanh đứng ở nơi đó, đưa lưng về Hách Liên Tuyết, sắc mặt trở nên khó coi -" Tôi không biết anh đang nói gì" -Vừa định đi thì anh lại bước đến trước mặt -" Trình Mộ Thanh, em đang trốn tránh cái gì? Hay là muốn nói thẳng bé chính là con trai của tôi?" -Hách Liên Tuyết la lớn.

Trình Mộ Thanh một phen đẩy anh - " Tôi thật không biết anh đang nói gì?".

"Tôi đã gặp qua thằng bé"- Hách Liên Tuyết cầm cánh tay của Mộ Thanh lớn tiếng - " Nói cho tôi biết, thằng bé có phải là con trai của tôi không?" - âm thanh của Hách Liên Tuyết mang theo một cỗ vô lực.

Lúc này, Trình Mộ Thanh ngẩng đầu, một đôi con ngươi thoát ra sự tàn nhẫn -" Không phải".

Hách Liên Tuyết nhìn cô -" Em nói cái gì?"

"Tôi nói không phải" -Trình Mộ Thanh kiên định -" Tôi không biết anh như thế nào lại quen biết Tiểu Trạch nhưng anh đừng có tự đa tình, thằng bé với anh không có nửa điểm quan hệ" -Cô gằn từng chữ, đem tất cả quan hệ đó xé nát ra thành từng mảnh.

"Phải không? Như vậy năm năm trước....."

"Không cần nhắc lại 5 năm trước nữa được không? Năm năm trước tôi quen cũng không phải chỉ là một người" -Trình Mộ Thanh bỗng nhiên đánh gãy lời nói của anh .

Nhìn côCon người Hách Liên Tuyết thật sâu chằm chú ..

Trình Mộ Thanh ngẩng đầu, đối diện con người đó, không chút sợ hãi cũng không để lộ một chút dấu vết nói dối nào ..

Cô không phải không thừa nhận mà là không dám thừa nhận cũng không thể thừa nhận !

Một khi thừa nhận, thì quan hệ của bọn họ sẽ thay đổi, Tiểu Trạch cũng có thể bị anh ta cướp đi, cô không thể mạo hiểm như vậy !

"Tôi là sau khi đến Milan mới mang thai, cho nên thằng bé không phải con anh, mong anh từ nay về sau đừng đến quấy rầy mẹ con tôi nữa" - Nói xong, Trình Mộ Thanh bước đi không hề quay đầu lại ..

Lúc sau, Tiểu Trạch trên lầu đi xuống -" Mẹ, mẹ về rồi.."

Nhìn thấy Tiểu Trạch, Trình Mộ Thanh không nói hai lời trực tiếp kéo thằng bé lên lầu, Hách Liên Tuyết đứng phía sau nhìn đến bộ dạng hai mẹ con, Tiểu Trạch thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cưng Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Mới vừa trở lại nhà, Trình Mộ Thanh tức giận ngồi trên sofa, Tiểu Trạch đi qua nhìn cô -" Mẹ, mẹ làm sao vậy?"

Trình Mộ Thanh hít sâu, hít sâu, cố gắng làm cho nước mắt trở ngược lại vào trong, Trình Mộ Thanh, không thể khóc, không thể mềm lòng, không thể !

"Mẹ không có sao, mẹ đi tắm trước" - Trình Mộ Thanh nói xong, liền xoay người bước vào nhà tắm.

Nhìn cái bộ dạng ngấm ngấm chịu đựng của cô, Tiểu Trạch trong tâm hiện lên tia áy náy.

Một lúc sau, Ngôn Dục cũng làm bộ thản nhiên trong phòng bước ra, nhìn thấy Trình Mộ Thanh đã vào phòng tắm liền đến kế bên Tiểu Trạch- " Tiểu Trạch, cháu nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng nói với mẹ cháu là chú dẫn cháu đi gặp chú kia a".

Tiểu Trạch có chút mất hứng, gật gật đầu, thấy vậy Ngôn Dục mới yên tâm.

Trong phòng tắm, Trình Mộ Thanh đứng trước gương, nhìn vào khuôn mặt mình trong đó, tựa như hai người xa lạ vậy.

Trình Mộ Thanh, Tiểu Trạch chỉ có mình mình là người thân, thế giới này chỉ có một mình mình mà thôi, cho nên tuyệt đối không thể mềm lòng, cũng không thể buông tay !

——KHÔNG THỂ——

"Tuyệt, anh làm sao vậy? Đang suy nghĩ cái gì?" - Chu Lâm Na nhìn Hách Liên Tuyết hỏi, cả một buổi tối anh cứ thấp thòm không yên.

"Tuyệt..." - Chu Lâm Na vươn cánh tay lắc lắc anh một chút, lúc này anh mới lấy lại tinh thần, nhũn mảy - " Sao vậy?"

"Là em muốn hỏi anh làm sao thì đúng hơn? Cả một buổi tối anh đều không yên lòng, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?" Chu Lâm Na lo lắng hỏi

"Không có gì" - Hách Liên Tuyết thản nhiên nói.

Chính là thấy anh thế nào cũng như không có gì, nghĩ nghĩ Chu Lâm Na cầm tay anh - " Tuyệt, em mệt rồi, chở em về nghỉ ngơi đi".

"Ừ" - Hách Liên Tuyết gật gật đầu, sau đó hai người hướng ra ngoài.

Nhà trọ của Chu Lâm Na, Hách Liên Tuyết đứng trước cửa sổ, tựa như đang suy nghĩ việc gì đó, cặp mày cả đêm chau lại không giãn ra.

Chu Lâm Na đứng cách đó không xa, quần áo trong người hờ hang, lộ ra cái Bra màu đen, một bộ ngực đang thách thức quyền rũ người khác.

Cánh tay vòng quanh cổ của anh, nhón chân, đôi môi đỏ tươi chủ động hôn, theo bản năng Hách Liên Tuyết bắt lấy, ngăn chặn nụ hôn đó lại.

Chu Lâm Na nhìn nhìn, sắc mặt có chút không tốt - " Tuyệt, anh muốn từ chối em sao?"

"Lâm Na, tối nay anh không có hứng" - Hách Liên Tuyết nhẹ giọng nói.

"Em mặc kệ, tối nay là anh thuộc về em, nên em hy vọng trái tim của anh, tâm trí của anh chỉ dành cho em, ai cũng không được nghĩ đến"- Chu Lâm Na bá đạo nói.

Nhìn cô, Hách Liên Tuyết dần nói lỏng cánh tay, Chu Lâm Na nở nụ cười, nhón chân liền hôn lên đôi môi anh ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Trên giường, Chu Lâm Na chủ động cởi quần áo của chính mình, duy nhất trên cơ thể chỉ còn một cái áo ngủ mỏng màu đen, cô ngồi trên người Hách Liên Tuyết, mà anh nằm đó mặt không chút thay đổi nhưng có thể nhìn ra được cơ bản tâm tư anh không ở nơi này ..

Dáng người là lướt có chút hứng thú, hơn nữa lại hé ra một khuôn mặt tuyệt mỹ, những thứ đó đều có trên thân thể của cô nên không có người đàn ông nào mà chống lại được sự dụ hoặc đó.

Khoé miệng mỉm cười, cánh tay mảnh khảnh chạm rài còi áo của anh . Chạy? cô không tin, cô đã chủ động như vậy thì làm sao anh không động tâm không phản ứng được...

Phía dưới, mặc duy nhất chiếc quần tam giác nhỏ màu đen, ngồi trên đỉnh, cảm giác được nó phản ứng, cái mông nhỏ nhấn chạm rài dịch chuyển, sau đó

cọ cọ mà xát vào nơi yếu đuối của anh ...

Ngước mắt, chạm đến khuôn mặt anh tuấn của Hách Liên Tuyết, kỳ thật cho dù anh có yêu cô nhiều hay không chỉ cần hai người bên cạnh cô sẽ làm cho anh phải điên cuồng.

Trên người như có loại ma lực, làm cho cô nhìn khuôn mặt của anh, cũng vô pháp quên, không thể vứt bỏ, chỉ cảm thấy người đàn ông này không thuộc về mình, chính là cô vẫn muốn giữ bên mình, vô luận là dùng biện pháp gì..

Cúi người, đôi môi của cô chậm rãi hôn từng chút từng chút một trên thân thể anh, đối với người nhiều kinh nghiệm như cô thì trên giường cô chính là cao thủ, cô biết cách như thế nào để khơi dậy dục vọng của một người đàn ông.

Hách Liên Tuyết nhắm mắt lại, trong đầu óc đều nghĩ đến lời nói của Trình Mộ Thanh, dần dần suy nghĩ trở lại năm năm về trước ..

"Trình Mộ Thanh..." - Không nhận được anh ta gọi tên Trình Mộ Thanh

Cũng đang lúc khơi dậy dục vọng của anh, Chu Lâm Na nghe được, trong nháy mắt như bị sét đánh, nâng con người nhìn anh..

Anh như thế? đang cùng lúc làm cái chuyện ân ái cùng cô mà kêu tên người khác? Còn lại là Trình Mộ Thanh!

Chu Lâm Na như bị con dao nhỏ từng chút một cắt vào da thịt, Trình Mộ Thanh ... chỉ cần nghe đến tên này, trong con người ngập tràn sự ghen tị, lửa giận.

Hách Liên Tuyết chỉ có thể thuộc về một mình cô ! Một mình cô!

Lúc này, Hách Liên Tuyết mở mắt, nhìn đến ánh mắt oán giận của Chu Lâm Na, bỗng nhiên giật mình vừa rồi anh cũng không ngờ lúc mình làm chuyện này lại kêu tên Trình Mộ Thanh ..

Chu Lâm Na dừng một chút, một đôi con người thống khổ cùng thất vọng, sau đó tiếp tục cúi người.

Hách Liên Tuyết, chỉ có thể là của cô !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Chương 65

Tay của Chu Lâm Na kéo khoá quần của anh, một tay tham lam mò vào, nhưng trong giây tiếp theo cánh tay bị nắm lại, ngước mắt lên nhìn.

" Thật có lỗi, hôm nay anh không có hứng" - Hách Liên Tuyết cảm thấy có lỗi nói.

Chu Lâm Na không để ý đến, tiếp tục mò vào quần của anh.

Chính là tiếp theo đó, Hách Liên Tuyết đột nhiên xoay người, đem cô đặt bên dưới, con người mang theo tia phức tạp - " Không cần miễn cưỡng anh".

"Nhưng, anh đã có phản ứng với em" - Chu Lâm Na sốt ruột nhìn anh, trần thuật sự thật.

Hách Liên Tuyết đôi mắt đỏ rực - " Không có lòng dạ nào ".

...Không có lòng dạ nào ...

Nghe thấy vậy, Chu Lâm Na bỗng nhiên buồn cười, cô không tin, anh thật sự đẩy cô ra ! Phải biết rằng, định lực của mỗi người đàn ông đều có hạn..

Hách Liên Tuyết vừa đứng dậy, Chu Lâm Na liền ôm từ đằng sau - " Không, anh là của em, là của em . Tuyết, vì anh, em nguyện từ bỏ thế giới showbiz, em nguyện sinh cho anh một đứa con, đừng cự tuyệt em" - nói xong, Chu Lâm Na như nổi điên, bắt đầu cởi quần áo của Hách Liên Tuyết.

Nếu là lúc trước, với những lời nói này Hách Liên Tuyết không chút do dự đặt cô bên dưới, nhưng chính là hiện tại anh không làm được bởi vì trong tâm trí của anh không ngừng hiện lên khuôn mặt của người phụ nữ kia !

"Đừng náo loạn" - Hách Liên Tuyết có chút không vui nói.

"Náo loạn? Hách Liên Tuyết, vừa rồi là em với anh cùng chỗ, là em cùng anh làm chuyện ân ái, là em, không phải người khác, không phải" - Lâm Na kích động thét, nói xong, mở dạng hai chân ngồi lên người anh, ôm đầu anh, điên cuồng hôn lên môi anh.

Hách Liên Tuyết không nghĩ đến Chu Lâm Na sẽ như vậy, dùng sức đẩy cô ra, Chu Lâm Na té trên giường, hai tay chống lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn anh ..

Anh thật vô tình như vậy, đẩy cô ra ...

Hách Liên Tuyết đứng dậy, sửa sang quần áo - "Vài ngày sau sẽ tìm đến em" - Nói xong, không quay đầu thản nhiên rời đi.

Chu Lâm Na ngồi trên giường, nhìn cánh cửa bị đóng lại, anh thật sự đi rồi, đi rồi...

Anh nói sẽ không bỏ lại cô, sẽ không rời đi nhưng anh vẫn là đi rồi ...

Đáy lòng thật đau đớn, nếu không có Trình Mộ Thanh, anh đã là của cô, là của cô ! Nghĩ đến đây, Chu Lâm Na nắm chặt ra giường, ánh mắt trở nên tàn nhẫn, mặt nhăn nhó lại.

Trình Mộ Thanh là cô phá hủy cuộc sống của tôi, nên bắt buộc cô phải biến mất!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chương 66

Sáng sớm, chuông cửa vang lên không ngừng, Trình Mộ Thanh đang chờ một ai khác sẽ ra mở cửa dù cô nhưng chính là nửa ngày vẫn không ai ra, cuối cùng đành miễn cưỡng bò dậy bước ra mở cửa.

Mở ra nhìn thấy người đứng trước nhà là Kiều Tây Tây, Trình Mộ Thanh quay trở về nói - "Kiều Tây Tây, cậu có biết quấy rầy giấc mộng của Thanh Thanh là vô đạo đức không?" - Nói xong liền nằm lên sofa, ôm một cái gối tiếp tục giấc mộng.

"Là lúc nào rồi mà còn ngủ!" - Kiều Tây Tây vừa nói vừa đóng cửa lại, sau đó ngồi bên cạnh Mộ Thanh - "Thanh, Hách Liên Tuyết có tới làm phiền cậu không? Anh ta hẳn là không biết Tiểu Trạch là con anh ta đi?" - Kiều Tây Tây lo lắng hỏi.

Nguyên bản Trình Mộ Thanh vẫn đang lơ lửng trong giấc mộng nghe đến đây liền mở to hai mắt, nghiêng đầu ánh mắt thăm hỏi nhìn Kiều Tây Tây - "Cậu như thế nào biết anh ta đến tìm mình?"

"Minh..." - Nói được một nửa, Kiều Tây Tây ngẩng người, đáng ra cô không nên hỏi những điều này.

"Là cậu nói cho anh ta biết sao?" - Trình Mộ Thanh vẻ mặt không vui dò hỏi.

"Không phải mình" - Kiều Tây Tây lập tức phủ nhận - "Mình cũng không biết anh ta làm sao biết được, hôm đó bỗng nhiên gọi mình vào văn phòng hỏi mình này nọ nhưng cậu yên tâm, mình không có nói gì hết, thế đó" - Nói xong, Kiều Tây Tây gơ gơ ngón tay lên làm tư thế thề thốt với trời, tỏ vẻ chứng minh mình trong sạch.

Trình Mộ Thanh liếc nhìn Tây Tây - "Quên đi, tin cậu".

"Hắc hắc..."

"Nhưng mà thật kỳ quái là làm sao anh ta biết được" - Trình Mộ Thanh bởi vì chuyện này mà đêm qua đến tận khuya cô mới ngủ ..

Kiều Tây Tây cũng dựa người vào sofa, ngira đầu tự hỏi, công người thành một đoàn giống như hai con mèo - "Đúng vậy, mình nhớ rõ lần đầu tiên Tiểu Trạch đến công ty tìm mình, mình cũng nói với Tổng Tài thẳng bé là con của mình, chính là như thế nào anh ta lại phát hiện ra?"

Trình Mộ Thanh đột nhiên xoay người - "Cậu nói gì? Bọn họ đã từng gặp nhau?"

"Đâu chỉ là gặp qua, lần đó Tiểu Trạch đến công ty là do Tổng Tài bế thẳng bé vào mà, bất quá lúc ấy mình và Tiểu Trạch đều không biết Tổng Tài chính là ba của thẳng bé, nên Tiểu Trạch nói với Tổng Tài mình chính là mẹ, nhưng rồi ngày hôm qua bị vạch trần" - Kiều Tây Tây trần thuật.

Trình Mộ Thanh nghe một bên, một bên hô hấp ngừng lại, Hách Liên Tuyết còn ôm Tiểu Trạch? Cho dù anh ta thật sự biết Tiểu Trạch là con mình, anh ta sẽ làm sao? Giọng điệu kia của anh ta chính là muốn cướp Tiểu Trạch đi, nghĩ nghĩ Trình Mộ Thanh càng thêm khẩn trương.

"Không đúng, cái thời điểm kia, mình còn thấy Ngõn Dục vào công ty của mình nữa, anh ta còn thẳng vào văn phòng mà không cần thông báo trước.." -

Nói xong, xoay người nhìn Trình Mộ Thanh, ánh mắt hai người trùng to giống như trao đổi tin tức cùng nhau.

Tiếp giây theo, Trình Mộ Thanh vọt vào bên trong phòng của Ngôn Dục, lục lọi tìm kiếm !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Lúc Ngôn Dục mang Tiểu Trạch trở về nhất thời trợn tròn mắt, tất cả đồ đạc của anh ta, đồ trang điểm, áo ngủ, dép lê, quần lót đều bị ném ra ngoài cửa.

Ngôn Dục và Tiểu Trạch liếc nhìn nhau, tưởng rằng kẻ trộm, lúc sau Trình Mộ Thanh lại mở cửa ra, cầm đồ đạc vứt ra ngoài, Kiều Tây Tây ngăn lại - "Thanh, cậu vẫn nên chờ Ngôn Dục trở về rồi nói sau." - Vừa dứt lời liền thấy Ngôn Dục và Tiểu Trạch đứng ngay cửa.

Ngôn Dục trừng to mắt nhìn Mộ Thanh, vô hạn đau lòng - "Này, Trình Mộ Thanh, cô lại ăn trộm cái gì không đúng à?"

Khi anh ta nói những lời này, Kiều Tây Tây không ngừng chớp chớp mắt nhìn anh ta.

Đột nhiên, Trình Mộ Thanh đem chăn ném lên người anh ta - "Cút nhanh cho tôi, càng xa càng tốt" - Nói xong, kéo Tiểu Trạch qua đi vào trong phòng, "Phanh" một tiếng cửa phòng đóng lại.

Ngôn Dục nổi giận, dùng sức vỗ vỗ cửa - "Trình Mộ Thanh, mở cửa, nói rõ ràng cho tôi, vì cái gì mà cô lại phát điên?"

Vừa dứt lời, cửa mở ra, Ngôn Dục sắc mặt đang tức giận trở thành mỉm cười - "Tôi biết phụ nữ sẽ có một vài ngày khó chịu, nhưng chuyện gì thì cũng từ từ..."

"Anh là gian tế, tốt nhất cút xa cho tôi" - Nói xong lại quăng một cái khăn ra, rồi đóng cửa lại, Ngôn Thục theo bản năng chụp lại - "Người phụ nữ này thật sự lãng phí, cô có biết cái khăn này bao nhiêu tiền không."

Ngoài miệng nói như vậy nhưng nghĩ lại vừa rồi Trình Mộ Thanh gọi anh là gian tế? Chẳng lẽ phát hiện rồi?

Vô luận anh ta bên ngoài gọi như thế nào, đập cửa như thế nào thì Trình Mộ Thanh vẫn không chịu mở cửa.

-TCL-

Ngôn Dục mặt mày xám tro xuất hiện ở văn phòng Hách Liên Tuyết.

"Này, làm sao vậy? Như thế nào sắc mặt lại như vậy" - Hách Liên Tuyết hỏi.

"Tôi bị người phụ nữ kia đuổi ra ngoài, cảm thấy hình như cô ấy đã phát hiện ra" - Ngôn Dục nói

Hách Liên Tuyết nhún mày, trầm nghĩ, Trình Mộ Thanh thật thông minh, lần đầu tiên thấy ánh mắt của cô, anh đã biết cô có thể phát hiện ra, đó là nằm trong vòng dự đoán của anh.

"Hiện tại làm sao bây giờ?"

"Tôi phỏng chừng ông ấy sẽ hành động, cậu phải trở lại bên cạnh cô ấy" - Hách Liên Tuyết khẳng định nói - "Chỉ cần không thừa nhận cô ấy cũng không có biện pháp".

"Tuyệt, anh có thể điều động người âm thầm bảo vệ cô ấy, vì cái gì nhất định là tôi?" - Ngôn Dục vẻ mặt đau khổ hỏi.

"Tôi tạm thời không nghĩ ra hành động của ông ta nên chỉ có thể tìm cậu, hơn nữa tôi tin tưởng cậu" - Hách Liên Tuyết nói dứt khoát.

Tin tưởng anh? Vừa nghe đến này, Ngôn Dục lập tức nhảy đến bên người, một đôi mắt hoa đào khôi sáng - "Tuyệt, ý của anh là.... .."

"Mặc kệ là gì, mặc kệ dùng biện pháp gì nhất định phải quay trở lại bên cạnh cô ấy".

"Vậy cho tôi hôn một cái".

"Tôi trực tiếp đưa cậu đi Phi châu khai phá."

"chán ghét... mặc kệ, sau này phải hôn tôi một cái a.."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Trở về phía Trình Mộ Thanh, cửa vẫn khoá chặt, Ngôn Dục nhớ đến lời nói của Hách Liên Tuyết, nhớ đến cái hôn kia vì vậy liền đi đến trước cửa, dùng sức vỗ cửa- "Trình Mộ Thanh, mở cửa ra, có chuyện gì chúng ta mặt đối mặt nói".

Nguyên bản nghĩ anh ta đi rồi, không nghĩ còn dám trở về.

"Cút" - Trong phòng trực tiếp bùng nổ một chữ.

"Cô mau mở cửa ra, nếu không mở tôi thế nào cũng sẽ không đi". Ngôn Dục bất chấp đạo lý nói lại.

Trình Mộ Thanh ngồi trong phòng, thờ phỉ phỉ chính là không muốn mở cửa, nhìn thấy bộ dạng tức giận của cô, Tiểu Trạch và Kiều Tây Tây ai cũng không dám hé răng, lại càng không dám chọc cô.

"Trình Mộ Thanh, nếu không mở cửa, tôi sẽ đứng đây ca hát, hát không ngừng nghỉ" - Ngôn Dục tức giận hô.

"Ăn cái gì" - Trình Mộ Thanh lười nghe anh ta làm nhảm, đứng dậy định đi ăn cái gì, Kiều Tây Tây và Tiểu Trạch không ai nói gì ngoan ngoãn đi theo sau.

Lông gà tây không nhỏ được làm cho bọn họ mệt mỏi, vì thế định tìm cái gì khác ăn, bên ngoài lại vang lên một trận tạp âm.

A nga a nga

A tê a tê

A tê Lạc Lạc

A tê lạc lạc .. a tê a tê

Trình Mộ Thanh vừa định tìm đồ ăn nhưng bên ngoài một trận gào khóc thảm thiết, cô tức giận, nắm chặt hai tay, nhin nhin, nhẩn nhẩn !

Mặc kệ Ngôn Dục bên ngoài hát như thế nào, cô bên trong vẫn cực lực nhẫn nại, chính là Kiều Tây Tây và Tiểu Trạch bịt lỗ tai lại, nhìn rất cực khổ, tạp âm a a a.....

Trình Mộ Thanh lúc này, gương mặt cũng rất khó xem, chính xác, cái âm thanh bên ngoài cực kì khó nghe, anh ta bên ngoài không ngừng hát hò, hàng xóm đều mở cửa đi ra vừa định mở miệng mắng thì nhìn thấy đến Ngôn Dục là một người đẹp mĩ như vậy nên không có cách nào đành lòng mở miệng mắng, chỉ chốc lát sau, trước cửa nhà của Trình Mộ Thanh đứng chật cứng người !

Ngôn Dục đời này cũng chưa mất thể diện quá như vậy ! Vì thế cầm khăn bịt mắt, hát không ngừng nghỉ, rốt cục hàng xóm xen lẫn chỉ trích Trình Mộ Thanh, thậm chí còn giúp Ngôn Dục gõ cửa, một nhẩn hai nhin, không cần nhin nữa.

"Rệt" một tiếng đứng dậy đi đến trước cửa, mở cửa ra, Ngôn Dục nghe được âm thanh này, lập tức đứng dậy.

Thoáng một bóng dáng thoát tóit, Ngôn Dục còn chưa phản ứng, thì một bàn tay đã bắt anh ta, trực tiếp ép sát tường - "Này, anh có biết hay không, anh hát thật tệ, giọng hát thật như giết người, và cái loại âm thanh đó nghe thật dâm đẳng, như tiếng rên rỉ trên giường vậy".

Một câu nói ra, mọi người ô lên !

"Có thể buông trước rồi nói sau không?"- Ngôn Dục xấu hổ, cái người phụ nữ này thế nào sức lực lại lớn như vậy a!

Trình Mộ Thanh liếc anh ta một cái, tức giận buông ra, xoay người bước đi.

Cửa bị đóng lại, hàng xóm tán ra, Ngôn Dục theo Trình Mộ Thanh đi vào.

"Trình Mộ Thanh, có cái gì không thể từ từ nói nhất định phải làm vậy sao? Cô có biết vừa rồi tôi bị bao nhiêu người dòm ngó không? Thật là mất mặt".

"Hãy bớt sàm ngôn đi, có phải anh chính là người Hách Liên Tuyết phái tới?" - Trình Mộ Thanh lười nói nhiều với anh ta, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Chương 69

"À..." - Ngôn Dục ngây ngẩn cả người, sau đó nở một nụ cười đầy mê hoặc - "Hách Liên Tuyết? Người đó là ai? Tôi không biết nha.."

"Phải không?"- Trình Mộ Thanh nhướn mày nhìn anh ta.

"Đúng vậy" -Ngôn Dục can đảm nói, nói như thể nào anh ta cũng là đàn ông nha, không thể mất thể diện như vậy !

"Chính là Kiều Tây Tây tận mắt thấy anh đến công ty của Hách Liên Tuyết, hơn nữa vào văn phòng của anh ta mà không cần phải thông báo hay gặp trở ngại gì, tôi nghĩ quan hệ của hai người thật không đơn giản đi?" - Trình Mộ Thanh nheo cặp mắt trong suốt, tản ra sự khôn khéo.

Ngôn Dục ánh mắt nhìn về Kiều Tây Tây, Kiều Tây Tây cũng nhìn anh ta - "Đừng hy vọng dùng đến bộ mặt mê người của anh mà mê hoặc tôi, tôi chỉ thấy thế nào nói thế đó thôi, không nghĩ anh thật là gian tế".

"Gian tế cái gì tế tế a" - Ngôn Dục hô, sau đó nhìn Trình Mộ Thanh, nhẹ nhàng bước đến trước mặt cô - "Trình Mộ Thanh, tôi nghiêm túc nói với cô, hiện tại cô đang rất nguy hiểm, tôi xuất hiện là vì bảo vệ cô cho nên tốt nhất cô hãy ngoan ngoãn hợp tác một chút".

Anh ta rống lên như vậy, sau đó căn phòng trở nên im lặng vài giây..

Lập tức, Trình Mộ Thanh đứng lên, một tay để sau lưng, một bàn tay đập vào ngực anh ta - " Cho dù tôi có chết cũng không liên quan đến anh".

"Cô"- Ngôn Dục chưa từng gặp qua người phụ nữ nào không biết phân biệt như vậy, chính là cánh tay anh ta vuron dài chỉ chỉ vào vết thương trên miệng - " Cô xem, đây là vết thương lần đầu tiên tôi cứu cô, cô hiện tại thế nào? Lấy oán trả ơn? Đuổi tôi đi sao?"

Trình Mộ Thanh cũng trừng to đôi mắt nhìn anh ta, chết tiệt, anh ta như thế nào lấy cái vết thương này áp chế cô? Mà chết tiệt hơn nữa cô thế nào lại cảm thấy dao động?

Con người chớp chớp vài cái, bỗng nhiên bàn tay hung hăng đập vào vết thương của anh ta.

"A——“ Ngôn Dục hét lên một tiếng.

"Nếu như để tôi phát hiện ra, anh và Hách Liên Tuyết có quan hệ gì tôi nhất định sẽ không để anh yên thân" - Nói xong, Trình Mộ Thanh lắc lắc cái móng quay trở về phòng.

Tuy rằng ngoài miệng Trình Mộ Thanh không nói gì nhưng Ngôn Dục biết cô mềm lòng ..

Quay đầu lại, làm cái động tác thẳng lợi, Kiều Tây Tây cũng lườm anh ta một cái rồi rời đi.

Tiểu Trạch đi qua đi lại, bắt đầu dĩ lắc lắc đầu sau đó cũng rời đi ..

"Này, các người không ai giúp tôi thu dọn đồ đạc hả....." Ngôn Dục hỏi, kết quả không ai quay đầu lại.

"Thật là, một chút cũng không đáng yêu" - Nói xong, vẫn là chính mình tự mở cửa thu nhập đồ đạc vật phẩm đắt tiền

Nhìn trên ảnh chụp, dĩ nhiên là Hách Liên Tuyết và chú bé cùng một chỗ, hơn nữa cảm thấy ánh mắt đều không đồng nhất ...

Đứa nhỏ này thật quen mặt, giống như đã từng gặp qua ở đâu rồi? Đúng rồi ! ở Milan, trong buổi diễn thời trang đã từng thấy đứa nhỏ này, lúc đó thằng bé cầm hoa đến trước mặt Trình Mộ Thanh, kêu cô ấy làMẹ????? Trình Mộ Thanh có đứa con lớn như vậy?

Chương 70

Hách Liên Tuyết biết cô ấy có đứa con lớn như vậy? Chẳng lẽ đứa con này là của anh ?

Không đúng, đứa nhỏ này ít nhất thoát nhìn cũng cỡ 6 tuổi, cái thời điểm kia bọn họ ở cùng nhau, tuyệt đối Hách Liên Tuyết không làm chuyện phản bội.

Vậy rốt cuộc là gì? Tuyết ở cùng chỗ với đứa nhỏ lại là ánh mắt như vậy ...

Chu Lâm Na rất không thoải mái, ngày đó bọn họ làm chuyện ân ái, anh lại gọi tên Trình Mộ Thanh, nói cho đúng thì anh yêu Trình Mộ Thanh nên yêu luôn cả đứa con của cô ấy?

Buồn cười, rất buồn cười ! Hách Liên Tuyết sẽ không nhận một người phụ nữ đã có con ! Không được, dù thế nào cũng không thể để cho bọn họ ở chung với nhau, Hách Liên Tuyết là của cô, là của cô !

Đem ảnh chụp cất đi, hé ra chi phiếu -" Giao dịch của chúng ta đã xong, tiền cũng đã đưa rồi, chính là tôi muốn tất cả toàn bộ phim ảnh".

"Chu Tiểu Thư, cô yên tâm, tôi làm thám tử tư rất có đạo đức nghề nghiệp" - Người đàn ông nói, vì thế đem một sấp bìa ra cho Chu Lâm Na - " Đây là tất cả hình ảnh".

"Được" - Đem sấp bìa thu hồi.

"Nếu không có việc gì, tôi đi trước có cần Chu Tiểu Thư bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tôi".

"Ừ" - Chu Lâm Na miễn cưỡng lên tiếng.

Thám tử tư đi rồi, Chu Lâm Na ngồi ở chỗ cũ một tay khoáy cà phê tự hỏi chính mình nên làm cái gì .. suy nghĩ xong, Chu Lâm Na đeo kính đội mũ thần nhiên bước ra ngoài.

Tiểu Trạch một mình mang balô bước trên đường cái, trong lòng muốn theo sát chuyện tình của ba mẹ ...

Aizz, nên làm cái gì bây giờ? Ba mẹ hiện tại như thế nào cũng không nói? Chỉ cần nghĩ đến chuyện ba mẹ cãi nhau dưới lầu hôm đó, Tiểu Trạch liền phát sầu, có biện pháp nào làm cho họ cùng một chỗ?

Nhưng mà lúc sau, bỗng nhiên có hai người đàn ông bước tới - " Cháu chính là Tiểu Trạch ?"

Tiểu Trạch nhìn bọn họ, thật xa lạ, sau đó gật gật đầu.

"Chú là bạn của mẹ cháu, cô ấy có chút việc bận gọi chú đến đón cháu, cháu theo chú đi thôi".

Bạn của mẹ? Mẹ chỉ có một người bạn chính là mẹ Tây Tây, làm sao còn có người khác?

Bất quá....

Tiểu Trạch ma mãnh cười - " Phải không? Chú ơi chúng ta đi thôi" Nói xong, Tiểu Trạch chủ động kéo tay người đàn ông đó đi.

"A? Được" – Người đàn ông thật hiển nhiên không nghĩ đến có thể dễ dàng lừa thằng bé đến vậy.

Mới vừa lôi kéo tay anh ta, Tiểu Trạch có thể cảm nhận được nội tâm của anh ta.

"Chú ơi, nữ minh tinh kia kêu chú bắt cháu làm gì a?"

"Thật ra chú cũng không rõ, chú chỉ bắt cháu vì tiền thôi....." Nói đến một nửa, người đàn ông dừng lại, theo bản năng nhìn Tiểu Trạch - " Cháu vừa ... vừa nói cái gì?"

Tiểu Trạch cười - " Mẹ cháu từ trước đến giờ sẽ không bao giờ nhờ bạn bè đến tìm cháu, năng lực chú thật kém, nói dối không xong."

Tên đàn ông tàn nhẫn cười - " Thì ra đã biết, vậy đừng trách tao không khách khí" - Nói xong, một tay kéo khăn trong áo ra, bịt miệng Tiểu Trạch ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Tiểu Trạch trước anh ta một bước, hé miệng cắn vào cánh tay anh ta.

"A——“ Người đàn ông hét lên một tiếng, cố gắng ngăn chặn, cầm khăn bịt miệng Tiểu Trạch, nhất thời Tiểu Trạch trở nên vô lực, đôi mắt chậm rãi đóng lại, một phen rút dao từ đằng sau dùng sức vạch vào tay người đàn ông.

Người đàn ông không nghĩ tới một tiểu hài tử lại mang theo dao, tùy tay phản đoạt, Tiểu Trạch dù sao cũng chỉ là đứa bé, trở nên hỗn loạn, tên đó thừa cơ hội đoạt lấy dao trên tay Tiểu Trạch, chính là lúc phản ứng được, Tiểu Trạch đã té trên mặt đất, người đàn ông sợ hãi cứ tưởng mình đã giết thẳng bé.

"Này, làm gì" -Lúc này, có cảnh sát đi qua, hô to, người đàn ông nâng nhìn thấy cảnh sát sợ tới mức chạy trốn thật nhanh.

Cảnh sát chạy đến, nhìn thấy trên tay của Tiểu Trạch có vết thương, vì thế nhanh chóng đem thẳng bé đến bệnh viện ..

Trình Mộ Thanh định ra cửa, bỗng nhiên nhận được điện thoại, nói Tiểu Trạch đang ở bệnh viện, cô sợ đến hai chân đều mềm nhũn ra.

"Được, tôi lập tức tới ngay" -Nói xong, Trình Mộ Thanh cúp điện thoại.

Ngôn Dục ở trong phòng, nghe được bên ngoài Trình Mộ Thanh nói điện thoại, biết được Tiểu Trạch đã xảy ra chuyện, lập tức gọi cho Hách Liên Tuyết, sau đó cầm chìa khóa trực tiếp chạy ra ngoài - "tôi chờ cô đi".

Trình Mộ Thanh nhìn anh ta, lo lắng gật gật đầu.

--Trong Bệnh viện--

Lúc sau,một cảnh sát đi tới, chờ Tiểu Trạch tỉnh lại để lấy khẩu cung.

Nghe được Tiểu Trạch thiếu chút nữa bị bắt cóc, Trình Mộ Thanh lo lắng sợ hãi, có chuyện gì mà một người đàn ông lại bắt cóc đứa nhỏ?

Lúc này, Hách Liên Tuyết chạy đến, lời nói của cảnh sát anh cũng nghe rồi nhưng cũng không nói gì, một đôi người lục màu làm cho người khác không biết anh đang nghĩ gì ..

Tiểu Trạch tỉnh lại, Trình Mộ Thanh bước vào, cảnh sát cũng đi vào lấy khẩu cung, Mà Hách Liên Tuyết cầm di động vừa đi vừa gọi - "Hàn Dã, nhất định phải tìm được người đó"

"Tôi đã biết".

Cúp điện thoại, xoay người nhìn thấy cái bộ mặt xinh đẹp yêu nghiệt của Ngôn Dục

"Xem ra, anh thật lo lắng nha" -Ngôn Dục nói

Hách Liên Tuyết liếc anh ta một cái, không nói gì, xoay người bước vào trong.

"Bác sĩ, con tôi như thế nào rồi? Trình Mộ Thanh lo lắng hỏi.

"A, đứa bé không có gì trở ngại, vết thương trên cánh tay chỉ là vết thương nhẹ, không ảnh hưởng đến gân cốt, mất máu một chút nên một lát nữa sẽ tỉnh lại" -Bác Sĩ nói.

Nghe như vậy, Trình Mộ Thanh mới thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

"Tiểu Trạch, con sao rồi? Có đau lắm không? Nếu có đau ở đâu thì phải nói với mẹ nha"- Trình Mộ Thanh nhìn Tiểu Trạch khẩn trương nói.

Tiểu Trạch lắc lắc đầu - " Mẹ, con không sao" -Tuy rằng nói vậy nhưng sắc mặt của thằng bé tái nhợt

"Tiểu Trạch, con nói cho mẹ biết, người kia vì sao lại bắt cóc con?" -Trình Mộ Thanh lo lắng hỏi.

Tiểu Trạch mặt mày nhăn nhó - " Con cũng không biết, người đó nói là có người trả tiền nên mới làm, cụ thể là ai thì cũng không biết".

Thật ra nói như vậy làm cho Trình Mộ Thanh không hiểu nhưng có người biết được, thằng bé chính là cố ý để cho người đó biết, quả nhiên, con người của Hách Liên Tuyết sắc sảo, mưu nhuệch.

Tiểu Trạch không bỏ qua biểu tình này, trong lòng cũng an ủi một chút.

Trình Mộ Thanh cũng cau mày - "Chết tiệt, rốt cuộc là ai? Nếu để cho mẹ biết, nhất định mẹ sẽ không bỏ qua"- Cô oán hận nói, dám làm đau Tiểu Trạch bảo bối của cô, nếu để cho cô biết là ai, nhất định sẽ liều mạng với tên đó.

Nhìn thấy ánh mắt ác liệt của Trình Mộ Thanh như đang đối địch, Hách Liên Tuyết trầm mặc, quay đầu nhìn về phía Tiểu Trạch- "Cháu ở đây nghỉ ngơi cho tốt, đừng làm gì hết, cũng đừng chạy lung tung, biết không?"

Tiểu Trạch nhìn Hách Liên Tuyết gật gật đầu - "Cháu đã biết".

Trình Mộ Thanh một bên nhìn bọn họ, cô có nên nói ra sự thật không? Nếu như không nói có phải đối với họ quá là không công bằng? Cô có chút do dự.

Hách Liên Tuyết đưa mắt, nhìn thoáng qua Trình Mộ Thanh, sau đó cấp cho Ngôn Dục một cái ánh mắt rồi xoay người rời đi, nhìn bóng dáng anh ta, cô tiếp tục rồi rầm, nếu Hách Liên Tuyết không cướp Tiểu Trạch khỏi cô thì cô liền nói cho anh biết rồi ..

Mới đi không lâu, điện thoại Trình Mộ Thanh vang lên.

"Alo? xin chào, là Trình Mộ Thanh Tiểu Thư phải không?"

"Ừ, tôi là..."

"Đây là cục cảnh sát, đã tìm được bọn bắt cóc rồi"

"Tìm được rồi? Được tôi lập tức tới ngay".

Cúp điện thoại, Ngôn Dục nhìn nhìn cô - "Sao vậy?"

"Người bắt cóc Tiểu Trạch đã tìm được rồi, hiện tại tôi sẽ đến đồn cảnh sát " - Trình Mộ Thanh nghiêm túc nói.

"Được, tôi cùng cô đi.

"Không cần, anh ở đây chăm sóc Tiểu Trạch, tôi có thể tự mình đi được".

"Nhưng mà...."

"Tôi nhất định phải đến đó để làm rõ mọi việc " - Trình Mộ Thanh khẳng định, bởi vì cô có cảm giác chuyện này không đơn giản như vậy.

Nhìn thấy bộ dạng kiên quyết của cô, Ngôn Dục cũng không nói thêm gì trực tiếp đem chìa khoá xe ra - "Lấy xe của tôi mà đi".

"Ừ" - Trình Mộ Thanh gật đầu thật mạnh, sau đó rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cảnh Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Bên trong cục cảnh sát, Chu Lâm Na che kín mít, nhìn gã đàn ông trước mặt, có đôi phần phần nộ - "Anh muốn thế nào? Tôi kêu anh mang đứa nhỏ kia đến, anh thế nào lại làm sự tình trở nên nghiêm trọng như vậy?"

Hắn nhìn Chu Lâm Na - "Tôi cũng muốn nhưng có ai biết được đứa nhỏ đó tinh ranh như vậy, tôi cũng không cố tình gây thương tích cho thằng bé, hiện tại cô đừng nói gì hết, mau nộp tiền bảo lãnh tôi ra ngoài, tôi không muốn ngồi tù" –Hắn lo lắng nói.

Chu Lâm Na khẩu khí không nhẹ - "Cảnh sát nói hiện tại không thể nộp tiền bảo lãnh, phải xác định đứa nhỏ kia không có việc gì với lại để xem bọn họ có khởi tố anh hay không nữa".

"Cô đang đùa gì vậy? Bọn họ tất nhiên khởi tố tôi rồi, mau dùng biện pháp bảo lãnh tôi ra ngoài" – Tên đàn ông lo lắng hét to.

"Anh hết cái gì mà hét, nhỏ giọng thôi"- Chu Lâm Na khó thở, nhìn nhìn xung quanh sợ người khác sẽ nghe được.

"Nhỏ giọng cái gì mà nhỏ, Chu Lâm Na, tôi nói cho cô biết nếu cô không cứu tôi ra tôi sẽ đi khai báo là cô chỉ thị cho tôi làm thì dù có ngồi tù chúng ta cũng sẽ ngồi cùng nhau" - Gã tức giận hét lớn.

"Anh nói xem, nếu anh nói ra có người nào sẽ tin anh không"- Chu Lâm Na cũng hung hăng nói.

"Hừ,tôi nói cho cô biết, điện thoại của tôi đã lưu lại cuộc trò chuyện của chúng ta, nếu cô không cứu tôi, tôi trực tiếp giao cho cảnh sát nói cô chỉ thị tôi làm vậy"- Gã đàn ông tức giận, cười nói.

"Anh——“

Chu Lâm Na thiếu chút nữa đã lên cơn suyễn, cảm tức nhìn anh ta, không nghĩ đến lần này lại chuốc họa vào thân như thế ..

"Yên tâm, người sẽ không được ra" -Lúc này, một giọng nói từ tính lạnh lùng truyền tới.

Nghe đến âm thanh này, Chu Lâm Na cả người bay ở nơi nào rồi? Sau đó sợ tới mức xoay mặt chạy nhanh, trốn tránh.

Hách Liên Tuyết cao 1m8 hiện ngang xuất hiện, trời sinh cho anh dáng vẻ tao nhã nhưng thần bí lại còn mang theo hàn khí đến dọa người .Anh nhìn chăm chăm vào phụ nữ đang bó kín.

Chu Lâm Na đưa lưng về phía anh, nhưng cũng có thể cảm giác được ánh mắt đáng sợ đang đến gần, sợ tới mức cô gắt gao nắm chặt mũ, miệng không dám nói lời nào ..

Đôi mắt màu lục nhìn chăm chăm vào cái bóng dáng gầy yếu, ánh mắt biến hoá một chút, cũng không có vạch trần Chu Lâm Na, ngược lại nhìn người đàn ông - " Cả đời cũng đừng mong ra ngoài được".

"Anh là——“ -Gã tuy rằng không biết Hách Liên Tuyết, nhưng trên người người đàn ông này phát ra khí thế uy quyền, làm cho người gã không khỏi sợ hãi.

Khí thế của anh đã giải thích rõ ràng năng lực của anh !

"Đừng quan tâm tôi là ai, hãy đem bản ghi chép trò chuyện cho tôi, tôi có thể suy xét lại việc thả anh ra" -Hách Liên Tuyết nói.

Nhất thời, bóng dáng đưa lưng về phía anh run lên một trận.

"Thật ?" –Tên đó hỏi lại, nhìn Hách Liên Tuyết nhưng sau đó nghĩ nghĩ - " Tôi tại sao phải tin anh?"

"Hiện tại chỉ có thể lựa chọn một là tin tưởng tôi, hai là không tin, chỉ cần một câu dứt khoát, vĩnh viễn anh sẽ không ra được" -Hách Liên Tuyết nói từng chữ.

"Tôi có thể cho anh" – Tên đó gật đầu.

Lấy qua chứng cứ, Hách Liên Tuyết liền rời đi, Chu Lâm Na sùng sốt, nghĩ không ra, Hách Liên Tuyết tại sao phải làm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Ngẩng đầu, Chu Lâm Na cảm tức liếc người đàn ông một cái sau đó liền xoay người bước ra ngoài.

"Tuyết" -Chu Lâm Na hô từ phía sau.

Hách Liên Tuyết hơi sùng sốt nhưng không có dừng lại, tiếp tục đi.

"Tuyết" -Chu Lâm Na chạy tới, lấy tay ngăn anh lại.

Hách Liên Tuyết dừng lại, con ngươi không chút để ý cô, Chu Lâm Na tháo mắt kính ra, ngẩng đầu ánh mắt nhìn thẳng vào anh - " Anh biết là em đúng không?"

Hách Liên Tuyết như cô đoán, trên mặt không có chút biểu tình gì.

Chu Lâm Na không cam lòng, ngăn anh lại - " Anh chẳng lẽ thật muốn em ngồi tù sao?"

"Tôi không nghĩ rằng, cô nhẫn tâm như vậy "- Hách Liên Tuyết ánh mắt tàn nhẫn đảo qua cô - " Làm tổn thương ai cũng được nhưng không nên tổn thương thằng bé".

Chu Lâm Na hốt hoảng, nhìn Hách Liên Tuyết -" Em không có muốn đả thương thằng bé, chỉ vì em muốn xem thằng bé có phải con trai của anh không, em cũng không ngờ sự tình lại nghiêm trọng như vậy . Tuyết, chẳng lẽ anh không phát hiện ra, anh thay đổi sao?" -Đột nhiên, Chu Lâm Na hướng đến phía anh lớn tiếng, nhìn thấy ánh mắt của anh như bị thương vậy.

Hách Liên Tuyết dừng lại -" Thằng bé chỉ là một đứa nhỏ, cô cũng nhẫn tâm ra tay ! Cô khi nào thì trở nên tàn nhẫn như vậy?"

Ngay lúc đó, phía sau, Trình Mộ Thanh vội vàng tới đồn cảnh sát, vừa mới xoay người chợt nghe đến cuộc đối thoại giữa bọn họ, giống như có liên quan đến Tiểu Trạch, theo bản năng, cô tránh không xuất hiện.

"Tàn nhẫn?" -Chu Lâm Na nói lên hai chữ, khoé miệng xẹt qua một tia cười lạnh - " Em có tàn nhẫn bằng anh không? anh nói sẽ không rời em đi, sẽ không buông tay em nhưng hiện tại thì anh đang đối xử với em như thế nào? Vì anh,em tình nguyện từ bỏ giới showbiz, chính là anh vẫn lạnh nhạt đối với em, em có tàn nhẫn bằng anh không?" - Chu Lâm Na tức giận nói to, đem những điều ghen ghét trong lòng nói ra.

"Nhưng vấn đề thằng bé chỉ là một đứa nhỏ, cô không cần đem sự tình liên lụy đến thằng bé, chuyện này Trình Mộ Thanh mà biết, chắc chắn sẽ không buông tha cho cô" -Hách Liên Tuyết nói từng chữ.

"Trình Mộ Thanh" -Nhắc tới ba chữ này, Chu Lâm Na giống như bị kích thích- " Nếu như anh không nói làm sao cô ấy biết? Lần trước khi biểu diễn trang sức, cái đèn bị rơi lông chính là em làm, anh cũng đâu có nói với cô ấy? Vì cái gì lúc này anh lại không tiếp tục giúp em? Nếu anh nói ra ngoài thì tất cả mọi việc của em đều bị phá hủy..." - Chu Lâm Na hét lớn, nước mắt cũng theo khoé mà tràn ra.

Mà Trình Mộ Thanh đứng bên góc nghe hết được, cả người giật mình, thì ra chuyện kia chính là cô ta làm, mà Hách Liên Tuyết đến bệnh viện chăm sóc cô còn nói rằng do sân khấu có vấn đề? Thì ra chỉ muốn giúp con ả đó giấu diếm mà thôi ! Còn có lần Chu Lâm Na đem chính cô ra làm bia đỡ...

"Tuyết, em cầu anh, đừng nói ra được không? Nếu anh nói thì mọi thứ hiện tại và cả tương lai của em đều bị phá hủy..."- Nói xong, Chu Lâm Na đi qua, lay lay cánh tay của Hách Liên Tuyết khẩn cầu nói.

Trình Mộ Thanh rút cuộc không nhịn được nữa, trực tiếp xông ra ngoài, đi đến trước mặt Chu Lâm Na " Bốp" một tiếng chuẩn xác vô cùng, một cái tát lên mặt Chu Lâm Na, âm thanh thanh thúy vang lên..

"Tiện nhân, chuyện này, tôi sẽ không để yên".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cưng Cho Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Chu Lâm Na thế nào cũng không nghĩ Trình Mộ Thanh sẽ nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, cũng không nghĩ đến cô sẽ cho mình một bạt tai.

Ngay cả Hách Liên Tuyết cũng ngỡ ngàng, Trình Mộ Thanh không phải đang ở bệnh viện sao? Lời nói lúc nãy, cô đều nghe hết?

Trình Mộ Thanh đầy oán giận nhìn Chu Lâm Na, giọng điệu tràn ngập cảnh cáo -" Cô thương tổn tôi như thế nào cũng được nhưng tốt nhất đừng đụng đến con trai tôi . Chu Lâm Na, tôi nhất định sẽ cho cô vào tù mà bóc lột"- Nói xong, hận không thể cho Chu Lâm Na thêm một cái bạt tai nữa, mới vừa giờ tay lên, Chu Lâm Na liền chạy nhanh núp sau lưng Hách Liên Tuyết.

Hách Liên Tuyết một phen cảm trụ tay cô, mặt không thay đổi -" Chuyện này chúng ta cần nói chuyện".

Trình Mộ Thanh phần nộ nhìn anh- "Không có gì để nói cả, Hách Liên Tuyết, từ nay về sau anh hãy cắt khỏi thế giới của tôi và Tiểu Trạch, tôi nói rồi thằng bé không phải con anh, anh không việc gì phải lo lắng, nếu như anh muốn thay cô ta để nói chuyện với tôi thì tôi cũng nói cho anh biết là không cần, chuyện này cộng thêm chuyện lần trước, tôi nhất định sẽ tố cáo cô ta, cho đến khi cô ta vào tù mới thôi " -Nói xong, Trình Mộ Thanh xoay người vào trong.

Hách Liên Tuyết đứng tại chỗ nhìn bóng dáng của cô, vừa rồi khựng lại, anh thấy cô rơi nước mắt ...Mà Chu Lâm Na cũng nhìn bóng dáng của Trình Mộ Thanh, trên mặt lại hiện lên một tia cười tàn nhẫn.

Gặp qua bọn bắt cóc, Trình Mộ Thanh trực tiếp quay về bệnh viện, tức nhất chính là chứng cứ bị Hách Liên Tuyết lấy đi.

Con mẹ nó, Chết tiệt !

Hiện tại muốn tố cáo Chu Lâm Na thì chỉ có cuộc ghi chép trò chuyện trong tay Hách Liên Tuyết, còn về chuyện cái đèn lần trước đã qua lâu rồi bây giờ muốn tìm bằng chứng rất khó !

Trình Mộ Thanh trong bệnh viện phát hoả, Ngôn Dục nói mấy câu liền bị cô gào thét vài lần liền trở về, sợ tới mức cũng không nói thêm gì nữa.

Kiều Tây Tây tan ca, nghe được tin tức liền chạy tới, thiết là nghe lời nói của Trình Mộ Thanh kể lại, cô cũng nổi giận.

"Không nghĩ tới Chu Lâm Na, con nhỏ đó thoát nhìn thì thiện ý nhưng tâm lại tà ác như vậy . Hừ, thật là tiện nhân, ngay cả đứa bé cũng không buông tha, thực mụ nội nó, không phải là người, như vậy cả đời không xứng làm mẹ, sinh ra đứa con chắc chắn sẽ giống con mụ đó, chua ngoa, đề tiện như vậy, căn bản là không sinh được cho rồi" -Kiều Tây Tây lần đầu tiên tuôn ra lời thô tục, Ngôn Dục và Tiểu Trạch một bên nhìn thấy liu lười.

Trình Mộ Thanh cũng không ngờ, xoay người nhìn nhìn cô - " Không nghĩ là cậu mắng chửi người lại lợi hại như vậy".

Kiều tây Tây bước qua ôm Tiểu Trạch - " Hừ, chỉ cần ai dám đá thương con nuôi của mình, mình sẽ liều mạng".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Trình Mộ Thanh mới từ ngoài trở về, liền thấy cái bóng dáng cao lớn trong phòng, chỉ cần nhìn thấy anh, cô nhịn không được những ản khuất trong lòng, tiến lên, ánh mắt căm thù nhìn anh - " Ngài tới đây làm cái gì?"

"Anh đến để thăm Tiểu Trạch"- Hách Liên Tuyết nói, trong tay còn cầm rất nhiều đồ ăn ngon.

"Không cần, nơi này không hoan nghênh ngài đâu, xin mời ngài đi cho" -Trình Mộ Thanh trực tiếp đuổi khách, đối với Hách Liên Tuyết cô đã không còn muốn nói thêm gì.

Ngôn Dục, Tiểu Trạch, cả Kiều Tây Tây ba người nhìn thấy, ai cũng không dám xen vào ..

Hách Liên Tuyết đảo qua ba người bọn họ - " Anh nghĩ anh và em nên nói chuyện với nhau".

"Nói chuyện gì? Là nói về Chu Lâm Na hay Tiểu Trạch? Nếu là chuyện của Tiểu Trạch thì tôi cũng nói rõ cho anh hiểu và cũng khẳng định rằng không phải ! Cho nên đừng tự mình đa tình rồi tới đây để tỏ vẻ nịnh bợ, thằng bé không phải con anh, anh không cần phí thời gian mà đến đây nữa".

Đôi mắt màu lục của anh nhìn chằm chằm vào cô, Trình Mộ Thanh cũng nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau, không ai chịu nhận thua, hiện tại Trình Mộ Thanh cảm thấy cái chuyện cô đã từng muốn nói ra sự thật với anh thật là ngu xuẩn, rất ngu xuẩn !

Xoay người, Hách Liên Tuyết bước đi.

"Hách Liên Tuyết" -Vừa đi, Trình Mộ Thanh đã kêu lại - " Tôi biết thể lực tài lực của anh rất lớn nhưng cũng khẳng định rằng tôi không sợ anh, mặc kệ anh giúp Chu Lâm Na giữ gìn như thế nào, tôi nhất định sẽ tố cáo cô ta" -Trình Mộ Thanh gằn từng chữ.

Hách Liên Tuyết không nói gì trực tiếp rời đi.

Anh không nói lời nào? Là biểu thị ý gì? Trình Mộ Thanh cảm thấy trong lòng bẽ tắc.

Ngôn Dục bước qua - " Thôi thôi, không cần giận giữ, nhiều đồ ăn ngon như vậy, cô chắc vẫn chưa ăn gì, ăn một chút trước đi" -Ngôn Dục giảng hoà nói.

"Không ăn, ném đi" -Trình Mộ Thanh nhìn thấy những thứ đó cảm thấy phiền lòng.

Ngôn Dục cùng Kiều Tây Tây nhìn về cô.

"Mẹ, cho dù là mẹ tức giận cũng không thể lãng phí lương thực nha"- Tiểu Trạch mở miệng.

Trình Mộ Thanh nhìn thằng bé không nói gì nhưng trong lòng rất ghen ghét.

"Í? Di động của ai?"- Ngôn Dục bỗng nhiên cầm lấy di động trên bàn hỏi.

"Không phải của tôi" -Kiều Tây Tây lắc đầu.

Tiểu Trạch cũng lắc đầu - " Con cũng chưa từng thấy qua".

Lúc này, Trình Mộ Thanh quay đầu lại nhìn di động trong tay Ngôn Dục.

"Thiệt là cái nhãn hiệu rẻ tiền, không biết ai loạn xạ quăng cái loại rác rưởi này ở đây" -Nói xong, Ngôn Dục định vứt bỏ.

"Chờ một chút" - Trình Mộ Thanh đi qua, cầm lấy di động mở ra, bên trong liền truyền phát ra một đoạn nói chuyện.

Đây chính là bản ghi chép của Chu Lâm Na và bọn cướp, cũng là chứng cứ quan trọng nhất hiện tại, chính là di động này không phải trong tay Hách Liên Tuyệt sao? Chẳng lẽ anh không cẩn thận để quên lại? Hay là.....Anh cố ý? Trình Mộ Thanh càng thêm rối rắm ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Ban đêm, Trình Mộ Thanh ngồi bên cạnh giường ngủ của Tiểu Trạch, nửa đêm bỗng nhiên nhận được một cuộc điện thoại, gọi cô xuống lầu lấy đồ vì có người chuyển giao.

Nhưng mà sau khi cô bước ra ngoài, liền có hai người mặc áo màu trắng bước vào phòng Tiểu Trạch, chỉ chốc lát sáu liền mang thẳng bé ra, nhìn nhìn xung quanh rồi hướng đến cầu thang ...

Bọn họ vừa đi, Trình Mộ Thanh trong thang máy bước ra, cầm trong tay một cái hộp, ai mang đến bệnh viện ?

Đang nghĩ nghĩ, Trình Mộ Thanh đẩy cửa ra, trong phòng không còn ai, cô sững sờ nhìn xung quanh không thấy Tiểu Trạch, cô thật lo lắng, cho dù thằng bé có đi vệ sinh cũng đã quay lại rồi chứ. Mấy phút sau cô đi tìm y tá, bác sĩ, mọi người ai cũng hỗ trợ đi tìm, chính là Tiểu Trạch như bốc hơi khỏi bệnh viện, tìm khắp nơi mà không ai thấy, Ngôn Dục và Tây Tây nhận được tin cũng liền tới bệnh viện.

"Thanh Thanh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tiểu Trạch đang yên đang lành như thế nào lại mất tích?" -Kiều Tây Tây chạy tới lo lắng hỏi.

"Mình...Mình cũng không biết, vừa rồi mình xuống lầu lấy ít đồ thì lúc lên đã không thấy Tiểu Trạch đâu nữa, mình và y tá đều tìm khắp nơi nhưng cũng không ai thấy thằng bé đâu, Tiểu Trạch chưa bao giờ làm mình lo lắng đến vậy" -Trình Mộ Thanh không bình tĩnh nói ..

Nhìn đến bộ dạng phát hoảng của Trình Mộ Thanh, Ngôn Dục có điểm đau lòng, ngược mắt nhìn lên camera ở hành lang.

Sau đó gọi một người y tá lại- " Xin hỏi camera ở đây đều mở 24/24 sao?"

Y tá vừa thấy Ngôn Dục, khuôn mặt hoàn mỹ của anh ta xém tí đánh mê cô ngất xỉu rồi -" Đúng..... Đúng..Vậy"

"Phiền cô đem camera ra đây, tôi muốn xem" - Ngôn Dục nói.

"Được".

Nghe được Ngôn Dục nói vậy, Trình Mộ Thanh cảm thấy có chút hi vọng, nhất thời hỗn loạn, căn bản là không ngờ...

Lúc này, bên trong đoạn ghi hình của camera, vào thời gian nửa đêm trên hành lang tựa như có hai người mặc áo màu trắng mang Tiểu Trạch đi.

Trình Mộ Thanh, Ngôn Dục, Kiều Tây Tây, ba người nhìn chăm chăm vào trong màn hình, hai người mang Tiểu Trạch đi cơ bản là họ chưa từng gặp qua, mà bệnh viện người ta cũng nói, đây không phải người trong bệnh viện, như vậy hiện tại, Tiểu Trạch lại bị bắt cóc !

"Có phải lại là Chu Lâm Na? Nhất định là cô ta, nhất định là cô ta đã mang Tiểu Trạch đi" -Trình Mộ Thanh kích động nói.

"Thanh Thanh, cậu bình tĩnh một chút, nếu là cô ta, chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua" -Kiều Tây Tây an ủi nói.

"Tôi cảm thấy không phải là cô ấy" -Ngôn Dục thật tình nói.

"Nếu không phải là cô ta thì còn ai vào đây? Còn ai muốn mang bắt lợi đến cho Tiểu Trạch? Nhất định là cô ta" -Trình Mộ Thanh gầm gừ.

"Hiện tại chuyện của cô ấy đã đủ tai tiếng rồi, cô ấy sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, tôi khẳng định chuyện này là do một người khác" - Ngôn Dục kết luận, sau đó buộc anh hỏi vào điểm nghi vấn-“Nửa đêm cô xuống dưới làm gì?"

"Có người gọi cho tôi, nói có thứ chuyển giao cho tôi muốn tôi xuống lấy nhưng tôi cũng không biết là ai mang đến . Nếu tôi không xuống, thì Tiểu Trạch đã không xảy ra chuyện rồi" -Trình Mộ Thanh tự oán trách mình.

"Chuyển giao? Cái gì chuyển giao?" -Ngôn Dục phát hiện ra có gì đó không đúng -" Có thể đưa cho tôi xem được không?"

"Ở trong phòng bệnh của Tiểu Trạch".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Trong hộp chính là một cây bút ghi âm, Trình Mộ Thanh không nghĩ tới người bắt cóc Tiểu Trạch chính là Hách Liên Hùng, là ông nội của Tiểu Trạch !

Và mục đích của ông ấy chính là trả thù cô . Ngôn Dục cũng không ngờ, Hách Liên Tuyết phải anh ta đi bảo vệ Trình Mộ Thanh, anh ta lại vô ý xem nhẹ Tiểu Trạch.

Đáng chết, thật sự là đáng chết !

"Không được, tôi sẽ đi tìm ông ta " -Trình Mộ Thanh một giây cũng không chò được, nói xong định ra ngoài tìm Hách Liên Hùng.

"Thanh Thanh, mình đi cùng cậu" -Kiều Tây Tây nói.

"Không được"- Ngôn Dục ngăn cản- " Hai người không ai được đi ! Mục đích của ông ta chính là nhắm vào cô đó Trình Mộ Thanh, nếu cô đi chính là tự đâm đầu vào chỗ chết".

"Nhưng Tiểu Trạch đang trong tay của ông ta"- Trình Mộ Thanh lo lắng nói.

"Nhưng mà a... Tôi không tin ông ta sẽ giết chúng ta " - Kiều Tây Tây nói.

Nhưng đối lại là ánh mắt nghiêm túc của Ngôn Dục, một đôi mắt yêu nghiệt đang nhìn cô, anh nói: "Ông ta rất có thể sẽ làm thế."

Kiều Tây Tây sùng sốt.

"Hai năm trước, có một người phụ nữ đến gặp ông ta nói rằng đứa con trong bụng là của Hách Liên Tuyết, muốn tiến vào Hách Liên Gia, kết quả ông ta đem người phụ nữ đó đi phá thai, hơn nữa đứa bé đó đã sáu tháng, đã thành hình rồi.." - Ngôn Dục nói.

"Hả?" -Kiều Tây Tây trừng to mắt, sau đó tỏ thái độ muốn nôn- " Đây cũng quá tàn nhẫn".

"Ở trong thế giới của Hách Liên Hùng, ông ta muốn mọi người đều chịu sự khống chế của ông ta, mà Hách Liên Tuyết chính là quân cờ tốt nhất đó, cho nên vì có thể khống chế Hách Liên Tuyết, ông ta không tiếc gì cả ." Ngôn Dục nói, lại nghĩ tới Hách Liên Tuyết, trong mắt hiện lên một tia sát ý, người như vậy, căn bản không xứng làm ba.

Trình Mộ Thanh cứng đờ nơi đó, nghe anh ta nói, bỗng nhiên cảm thấy rét lạnh -" Ý của anh là? Ông ta sẽ mang bất lợi cho Tiểu Trạch đúng không?"

"Đúng ... cả cô ông ta cũng sẽ giết, cô không đi, tạm thời thằng bé sẽ không có nguy hiểm, bởi vì ông ấy chính là muốn mẹ con cô đều chết".

"Thế giới này không còn pháp luật sao? Ông ta hẳn phải bị pháp luật trừng trị chứ" -Kiều Tây Tây phẫn nộ nói, trên thế giới làm sao có người như vậy.

"Nếu như pháp luật có thể trừng trị tất cả mọi người,hiện tại cũng sẽ không có hắc đạo như lời nói, ông ta cũng sẽ không tồn tại " -Ngôn Dục thần nhiên nói.

"Kia ..kia làm thế nào bây giờ?"- Kiều Tây Tây khẩn trương.

"Mặc kệ thế nào, tôi phải đi cứu Tiểu Trạch ! Nếu thằng bé xảy ra chuyện gì tôi cũng không muốn sống nữa"- Trình Mộ Thanh nói từng chữ.

"Trình Mộ Thanh, cô bình tĩnh một chút, sự xúc động của cô sẽ hại chết Tiểu Trạch, hiện tại lúc này tất cả mọi thứ cô nên làm chính là phải bình tĩnh lại"- Ngôn Dục nhắc nhở.

"Vậy anh nói xem tôi làm gì bây giờ?"- Trình Mộ Thanh hỏi- " Nếu Hách Liên Hùng là người tàn nhẫn như vậy, Tiểu Trạch nhất định sẽ bị ông ta tra tấn đến chết" -Trình Mộ Thanh nói, nước mắt từng giọt rơi xuống.

Ngôn Dục ngẫm nghĩ, nhìn cô - " Hiện tại biện pháp tốt nhất chính là để cho Hách Liên Tuyết đi cứu Tiểu Trạch, chỉ có Tuyết mới có thể cứu thằng bé".

Trình Mộ Thanh ngẩng đầu nhìn Ngôn Dục, đôi mắt long lanh đầy nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Trình Mộ Thanh cùng Ngôn Dục xuất hiện trong biệt thự của Hách Liên Tuyết, nhìn thấy anh, Trình Mộ Thanh nước mắt đầy mặt, cuống cuống nói - " Em cầu anh, hãy đến cứu Tiểu Trạch, van xin anh hãy cứu thằng bé".

Hách Liên Tuyết có chút khó hiểu nhìn cô, thấy Mộ Thanh nói không rõ ràng, Ngôn Dục đem mọi việc kể lại cho Hách Liên Tuyết.

"Hách Liên Tuyết, hiện tại chỉ có anh mới có thể cứu Tiểu Trạch, cầu anh, cứu thằng bé..."

Hách Liên Tuyết nhìn cô, đôi mắt ngập tràn vẻ vô tình - " Trình Mộ Thanh, em thay đổi thật là nhanh, ngày hôm qua còn đuổi anh đi, hôm nay đã chủ động đến van cầu anh? Em nói thằng bé không phải con anh, thế thì vì cái gì phải cứu nó?"

"Không" - Trình Mộ Thanh nhìn anh, nước mắt giàn dụa - " Mặc kệ việc gì, thằng bé đều vì anh mới gặp chuyện không may ... Huống gì.... thằng bé..... chính là con anh" - Trình Mộ Thanh cắn môi, gian nan nói ra từng chữ.

"Chính hôm qua em cự tuyệt, khẳng khái nói thằng bé không phải con anh, hôm nay lại đến đây nói rằng Tiểu Trạch là con của anh? Em không phải là đang đùa với con nít chứ? Em cho rằng tất cả đàn ông đều phải vây quanh em sao?" - Hách Liên Tuyết lạnh lùng nói, giọng điệu lộ vẻ châm chọc.

"Tiểu Trạch chính là con của anh, là của anh" - Trình Mộ Thanh không biết nói thế nào anh mới tin tưởng - " Đó là sự thật, năm năm trước, cái đêm đó em và anh cùng nhau ... hôm sau em phải đi Milan, chính là qua đó em mới biết mình mang thai, đứa bé là của anh, là của anh .. thật sự ... van cầu anh cứu thằng bé" - Trình Mộ Thanh nói, một bên gào khóc, cơ hồ cầu xin anh giúp cô.

Hách Liên Tuyết con ngươi nheo lại, ánh mắt dừng trên người cô, Trình Mộ Thanh nhìn anh, sau đó hai chân quỳ xuống, bắt ngờ vì hành vi của cô, Liên Tuyết tròn mắt nhìn đưa tay ra đỡ cô, nhưng rồi không hiểu sao, anh lại rút tay lại.

Lúc đó, Ngôn Dục cũng thật ngỡ ngàng nhìn cô.

"Em biết, không cho anh và Tiểu Trạch nhận thức là rất đáng giận, anh muốn hận em thì hận, còn Tiểu Trạch thì vô tội, thằng bé không biết gì hết, cho nên van cầu anh cứu thằng bé, nó cũng là con của anh, chẳng lẽ anh muốn ba của anh giết Tiểu Trạch sao?" Trình Mộ Thanh khóc lớn hỏi

Hách Liên Tuyết nhìn cô, sau đó tàn nhẫn đến gần dồn ép - " Không cần ở đây đóng kịch nữa, nếu như theo lời em nói, anh nhớ không lầm thì nó có thể là con của bất kì ai".

Trình Mộ Thanh kinh sợ, há hốc mồm nhìn anh, khoé miệng nhếch lên một tia cười lạnh sau đó chậm rãi đứng dậy - " Được, anh không giúp, tôi sẽ tự đi, cho dù chết, tôi cũng sẽ chết một chỗ cùng Tiểu Trạch" - Nói xong xoay người bước đi.

Nhìn thấy Trình Mộ Thanh như vậy, Ngôn Dục nóng nảy - " Tuyết..."

Hách Liên Tuyết đôi lông mày không ngừng nhíu lại, nhìn theo bóng dáng của cô, trong mắt lộ rõ vẻ đấu tranh gay gắt ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

(Chương 80 là cảm nghĩ của Tác Giả không liên quan đến truyện nên mình bỏ qua nha, vẫn post đúng 81 cho tròn chương)

"Tuyệt, thật không nghĩ anh nhẫn tâm vậy, không đi thì thôi, tôi đi" -Ngôn Dục tức giận, cảm tức liếc anh ta một cái rồi cũng xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng bọn họ, Hách Liên Tuyệt chỉ nheo mi, trong lòng suy gì nghĩ gì cũng không sao biết được.

Trình Mộ Thanh vừa chạy ra cửa, Ngôn Dục liền đuổi theo - "Tôi đi cùng cô".

Trình Mộ Thanh nhìn anh ta, cũng lười nói thêm gì, gật gật đầu lên xe, quay đầu lại nhìn biệt thự, ánh mắt lạnh lẽo thống hận, Ngôn Dục nghiêng đầu, nhíu mày - "Thật ra ... Tuyệt ... cũng có chút khó xử.."

"Quên đi, hiện giờ, tôi và Tiểu Trạch với anh ta không có quan hệ gì cả" - Trình Mộ Thanh đánh gãy lời nói của Ngôn Dục.

Ngôn Dục mặt mày càng nhăn nhó - "Ý cô là, Tiểu Trạch thật sự là con của Tuyệt sao?"

"Không, hiện tại thì chỉ còn là con của tôi thôi, một mình tôi"- Trình Mộ Thanh kiên quyết nói.

Ngôn Dục liếc cô một cái, hiểu được lời nói của cô, đồng thời âm thầm nghĩ đến đặt lễ đính hôn, nếu không phải Tuyệt vì lo lắng, phái anh ta tới nơi này để sau này không có hối hận, huống chi. ...

Nghĩ đến đây, Ngôn Dục cứ thế lái xe về phía trước ..

"Chúng ta đi đâu bây giờ?" - Trình Mộ Thanh hỏi

"Cứu Tiểu Trạch".

"Nhưng hiện tại chúng ta cũng không biết Tiểu Trạch bị nhốt ở đâu" -Trình Mộ Thanh lo lắng nói.

Đôi mắt của Ngôn Dục lúc này trở nên tàn nhẫn, nở nụ cười tà ác " Ai nói không biết?"

Trình Mộ Thanh nhìn nhìn anh ta " Anh ——“

Ngôn Dục không có trả lời lại, mà tốc độ xe càng nhanh hơn, hướng đến cái nơi kia mà chạy, trong lúc bọn họ nói chuyện, anh ta đã tìm được nơi Tiểu Trạch đang ở, xe chạy trên giường vèo vèo như trận bão táp, hai mươi phút liền đến một cái nhà máy đã bỏ hoang ..

Bên ngoài có chiếc xe đậu, còn có thêm hai người đàn ông ..

Ngôn Dục quay đầu lại, sắc mặt yêu nghiệt mang theo vài phần tàn nhẫn, trưng ra vài phần mỉa hoặc lòng người - " Thế nào? Có sợ không?"

"Sợ" -Trình Mộ Thanh nói - " Nhưng cũng phải đi"- Lúc nói câu này, ánh mắt cô trở nên sắc đá.

Ngôn Dục rất quen với cách nói chuyện của cô, tà mỉa cười, đi lên thoải mái giải quyết hai người giữ cửa, Trình Mộ Thanh không ngờ anh ta lại thân thủ tốt như vậy, không khỏi nhìn anh ta với cặp mắt khác xưa, lúc này có chút tin tưởng.

Ngôn Dục trấn định lại vẻ mặt yêu nghiệt, bước chân nhẹ nhàng đi vào, Trình Mộ Thanh theo sát..

Mặt sau của Ngôn Dục, anh ta vẫn là người đàn ông rất có sức quyến rũ ..

Cửa sắt mở ra

Bên trong, 20 người mặc trang phục màu đen, mặt lạnh băng không chút thay đổi, còn có Tiểu Trạch đang bị trói trên mặt đất, cái miệng của thằng bé bị bịt lại, ánh mắt cũng bị che đi.

"Tiểu Trạch..." - Nhìn thấy Tiểu Trạch, Trình Mộ Thanh định xông lên.

Lúc này, Ngôn Dục bắt được cánh tay của cô, sau đó lắc lắc đầu, vì vậy cô nhịn xuống, chính là trong lòng muốn mắng Hách Liên Hùng ngàn vạn lần.

Ngôn Dục cùng Trình Mộ Thanh hướng đến phía trước, mà Hách Liên Hùng cũng đã an vị trong một cái ghế, tay cầm quả trứng, trên mặt nở nụ cười tàn nhẫn, tựa hồ như ông ta là chúa tể của thế giới này.

Trình Mộ Thanh dùng ánh mắt hung hăng nhìn ông ta/

"Các người rốt cuộc đến để làm gì? Bất quá ngoài dự kiến chỉ có hai người " - Hách Liên Hùng chậm rãi nói, trên mặt nở nụ cười cực kì tàn nhẫn.

"Hai người thì sao? Chẳng lẽ Hách Liên Lão sợ?" -Ngôn Dục mỉa hoặc, giọng nói mang theo vài phần uy nghiêm, nhìn Hách Liên Hùng, cả người phát ra một trận lạnh lẽo, lúc này Ngôn Dục khác với bình thường ..

"Sợ? Ha ha ha, tiểu tử, khẩu khí của cậu có phải rất điên cuồng ngang ngược?" Hách Liên Hùng mạnh mẽ cười một tiếng.

"Tôi luôn luôn điên cuồng ngược như vậy..." -m thanh Ngôn Dục mỉa hoặc nói.

"Hôm nay, cho dù các người biến khỏi thế giới cũng không là vấn đề".

"Thật sợ ông không có đủ sức làm nổi đó thôi." Ngôn Dục nói –“nhưng mà vậy, tôi tôi đây không phải múa mép khua môi với ông, muốn thế nào mới thả Tiểu Trạch?"

"Thả? Tôi bắt nó, không có tính sẽ thả"- Hách Liên Hùng nói.

Vừa nghe đến đây, Trình Mộ Thanh càng thêm nóng nảy - " Hách Liên Hùng, có chuyện gì thì hãy hướng đến một mình tôi thôi, bắt cóc một đứa nhỏ thì anh hùng sao?" Trình Mộ Thanh quát lớn, nguyên bản nghĩ đến ông ta chỉ là **, không nghĩ ra ông ta tàn nhẫn như vậy.

(JJ: không thoải,((thằng cha già này quá ác, nhưn bản W không có ghi từ để diễn tả, cứ ** làm cho mình không thể nào thay đổi được, cũng không có cách nào dùng từ để diễn tả ông già này)

"Một đứa con hoang giả mạo là của Hách Liên Gia, tất nhiên ta phải diệt trừ ! Ta tuyệt đối không cho phép ai hủy hoại thanh danh của Hách Liên Gia" - Hách Liên Hùng nói, nhìn Trình Mộ Thanh, tràn ngập hận thù, thậm chí hận đến mức không thể mau giết cô cho xong.

"Ai giả mạo đứa nhỏ của Hách Gia? Tiểu Trạch với Hách Gia nữa điểm cũng không có liên quan, ông nhanh chóng thả thằng bé ra"- Trình Mộ Thanh nóng nảy quát, trong lòng ngập tràn sự sợ hãi, lão Hách Liên Hùng không phải điên rồi chứ!

Ngôn Dục theo dõi ông ta, khoé miệng cũng chậm chậm gọi lên - " Hách Liên Lão, Tiểu Trạch có phải con trai của Hách Liên Tuyết hay không thì có lẽ ông đã biết rồi, nếu vậy thì có cần giả mạo không?"

“Cậu....”

Hách Liên Hùng sắc mặt có chút thay đổi.

"Lúc trước, vô luận ông giết đứa nhỏ của Tuyết, anh ấy cũng không phản kháng, bởi vì Tuyết biết đó không phải là con của anh ta, nhưng lúc này, nếu Tuyết biết, sẽ dễ dàng buông tha sao?" Ngôn Dục trong lời nói như là có ma lực đánh vào trong tâm lý của Hách Liên Hùng.

Trình Mộ Thanh hoảng sợ nhìn Ngôn Dục, ý của anh ta phải là.... ...

“Cậu nói hưu nói vượn cái gì? Rốt cuộc cậu là ai? Là ai?"

"Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là nếu ông thật sự làm vậy, Tuyết nhất định sẽ thoát ra khỏi sự sắp xếp của ông, thoát ra khỏi sự khống chế của ông"- Ngôn Dục giống như cũ, đánh vào tâm lý của ông ta

"Cậu..."

" Hách Liên Hùng thay đổi sắc mặt, càng thêm khó coi, căm tức.

Trình Mộ Thanh đứng một bên, trong lòng lo lắng bất an.

"Ha ha “-Hách Liên Hùng cười vang hết sức lý thú - " Nếu như vậy, tôi chỉ có thể tặng các người một vé rời khỏi thế giới mà không chút động tịnh gì, vĩnh viễn sẽ không ai biết đến..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82

Nguyên bản chỉ cho rằng ông ta đối với đứa nhỏ giả mạo của Hách Liên Gia thật tàn nhẫn, nhưng cô không ngờ ông bản chất không phải là tàn bạo mà là giống như động vật máu lạnh, giết người không chớp mắt . Nụ cười lạnh lùng tàn nhẫn như thế làm cho người khác không khỏi run lên.

Hách Liên Hùng vung tay, những tên mặc bộ trang phục màu đen chậm rãi vây quanh bọn họ, Ngôn Dục và Trình Mộ Thanh ở bên trong, lúc này Ngôn Dục kéo cô vào sát người, dùng âm thanh nhỏ nhất chỉ có hai người có thể nghe được nói - " Chờ một chút, tôi câu chân bọn họ khi thời điểm đến cô bỏ

chạy cứu Tiểu Trạch, sau đó dẫn thẳng bé chạy đi, dùng sức mà chạy đừng quay đầu lại, chìa khoá xe tôi đã để vào trong người của cô rồi..."

Trình Mộ Thanh hoảng sợ, ngược mắt lo lắng nhìn anh ta - "Vậy còn anh thì sao?"

Cái miệng của anh ta tà mị gọi lên, một đôi mắt hoa đào tựa như có ma lực làm cho người ta nhìn không được mà bị hút vào, chính là hiện tại Trình Mộ Thanh không có tâm trí nhàn hạ để thưởng thức điều đó.

"Cô yên tâm, tôi sẽ không có việc gì..." - Vừa mới dứt lời, Ngôn Dục như trận gió liền xông ra ngoài, ra đòn với những tên vệ sĩ.

Trình Mộ Thanh không quên lời anh ta dặn dò, hiện tại phải trấn trọng từng giây, theo đám người chạy ra hướng tới Tiểu Trạch, Hách Liên Hùng ngồi yên, tựa như một chút cũng không lo lắng gì, thấy cô hướng đến Tiểu Trạch, ông ta gọi A Cường nói nói, A Cường gật gật đầu, khuôn mặt máu lạnh hướng đến Trình Mộ Thanh.

Ngôn Dục thân thủ nhanh nhẹn, thậm chí mỗi động tác đều tản ra sự độc đáo, đẹp để không cần làm ra vẻ mà chính là tự nhiên, quan trọng hơn là, anh ta thoát nhìn rất bình thản xuống tay cực kỳ mạnh, không hề sợ xuất gì.

Đang lúc đánh nhau, ánh mắt liếc liền thấy A Cường đang đi về hướng Trình Mộ Thanh, A Cường chính là người xuất ngũ trong bộ đội đặc chủng, đã từng trải qua quá trình tôi luyện, anh ta là dạng người không bao giờ nói đến tình cảm, cũng chẳng có tính người, như một con rô-bốt, chỉ biết có vâng theo lời người khác!

"*****"! Ngôn Dục đá một cước đến người trước mặt sau đó chạy sang phía Trình Mộ Thanh.

"Cẩn Thận"

Lúc A Cường đang hạ cây gậy xuống, Ngôn Dục đã không kéo kịp cô, chỉ có thể bay nhanh đến mà nhận đỡ đòn của cái gậy dìm cô.

"

A——“

Ngôn Dục đưa đầu ra, phát ra âm thanh nặng nề

Trình Mộ Thanh đang cời dây giúp Tiểu Trạch, nghe được âm thanh đau đớn bên tai, quay đầu lại Ngôn Dục đã ngã trên thân thể của cô.

"Ngôn Dục" - Trình Mộ Thanh trừng to mắt, hét ra một tiếng.

Tiếp gậy theo, A Cường lại tiếp tục hạ gậy xuống, Trình Mộ Thanh xoay người, ôm Ngôn Dục vào trong lòng, vì thế cái cú đánh hạ của A Cường hoàn toàn đổ lên người của cô.

"

A——”

Trình Mộ Thanh hét lên, xương cốt phía nhau tựa như vỡ nát ra.

Ngôn Dục nhìn thấy cô ôm mình, một đôi mắt hoa đào mở to, tràn đầy hoảng sợ - "Cô ——“

Trình Mộ Thanh kiên cường nhìn xuống, lấy cánh tay chống đỡ đứng dậy, nói từng chữ một - "Anh có thể bảo vệ tôi, vậy vì cái gì mà tôi không thể bảo vệ lại anh?"

Bảo vệ, chưa từng có ai nói qua bảo vệ anh ta cả, ngay cả người phụ nữ kia cũng chưa từng... Nhìn Trình Mộ Thanh, ánh mắt tràn ngập sự khẳng định...

"A Cường, trực tiếp nổ súng giết bọn họ" - Hách Liên Hùng phân phó hô.

Trình Mộ Thanh không tin vào lỗ tai của mình, quay đầu cảm tức nhìn Hách Liên Hùng - "Đúng là người máu lạnh, vậy mà còn vọng tưởng không chế vận mệnh người khác, cuộc đời này ông nhất định sẽ thua, ông đúng là kẻ đáng thương sẽ gặp báo ứng, đời này, ông sẽ cô độc một mình đến chết".

"A Cường, giết cô ta, giết bọn họ" - Hách Liên Hùng tức giận hô.

Trình Mộ Thanh cảm tức, một chút cũng không sợ hãi.

A Cường nhìn Trình Mộ Thanh cùng Ngôn Dục, trên mặt không biểu hiện sự thương hại gì, lấy súng ra nhắm ngay bọn họ.

Ngôn Dục cắn răng liều mạng.

"Đừng" - Một tiếng, Ngôn Dục vừa định ra tay liền thấy A Cường té trên mặt đất, ôm cánh tay đầy máu của mình, máu chảy ra ngoài không ngừng, ngoài đầu nhìn lại một bóng dáng mặt bộ đồ trắng đứng đằng sau, quần áo đối lập cùng thân thể, bất đồng chính là anh nhìn rất đơn giản, nhưng ẩn ẩn một cổ

khí phách làm cho người ta không thể khinh thường.

Nhiều mây, đảo qua Trình Mộ Thanh trên mặt đất, đôi mắt lộ vẻ đau tiếc, chỉ là một cái liếc phớt qua, nhưng cho dù như vậy, cũng bị Ngôn Dục bắt được.

Hách Liên Hùng đứng dậy nhìn anh ta - "Người là ai? muốn làm gì?"

Người mặc đồ trắng, khoé miệng nhẹ nhàng gọi lên - "Tôi là ông nội của ông, đến để chống lại ông".

Hách Liên Hùng thay đổi sắc mặt, lập tức trở nên khó coi.

Ngôn Dục quay đầu lại, ánh mắt nghi hoặc nhìn Trình Mộ Thanh - "Bạn của cô sao?"

Trình Mộ Thanh lắc đầu - "Không biết".

Ngôn Dục thực rõ ràng không tin, ánh mắt vừa rồi không giống nhau.

"Các người sao rồi?" - Người mặc quần áo trắng hỏi.

Ngôn Dục đứng dậy, nhìn anh ta, một đôi mắt hoa đào mang theo một tia địch ý - "Không sao".

"Các người hôm nay ai cũng không được rời khỏi đây" - Hách Liên Hùng gầm lên, sau đó vung tay - "Đem bọn họ toàn bộ giết chết cho ta".

Nhận được mệnh lệnh của Hách Liên Hùng, tất cả đều vọt lên, A Cường vừa rồi bị thương cũng chạy đến.

Trong khoảng thời gian ngắn, lại phải đánh nhau, người mặc đồ trắng cùng đánh nhau với A Cường, còn Ngôn Dục giải quyết những tên mặc đồ đen, Trình Mộ Thanh phía sau thì giải cứu cho Tiểu Trạch.

"Mẹ" - Tiểu Trạch hô.

"Tiểu Trạch không phải sợ, mẹ tới cứu con đây" - Trình Mộ Thanh nói, một bên cời bỏ dây thừng ra.

"Mẹ"

Cẩn Thận" - Tiểu Trạch hô to.

Phía sau, Hách Liên Hùng đi đến gần Trình Mộ Thanh, cầm khẩu súng chia thẳng vào đầu của cô.

"Các người toàn bộ dừng tay lại" - Hách Liên Hùng quát.

Người bị xử lý cũng đã hết 7,8 phần, chỉ còn lại người mặc áo trắng đang đánh nhau cùng A Cường, nghe được giọng nói của Hách Liên Hùng cũng dừng tay lại.

Ngôn Dục nhìn Hách Liên Hùng, còn có cây súng đang chia vào đầu Trình Mộ Thanh, nhất thời gương mặt tuyệt mỹ hiện lên tia sát ý - "Lão già kia, ông dám đá thương cô ấy, tôi sẽ giết ông".

Hách Liên Hùng khoé miệng nhướn lên - "Được, lúc anh giết ta thì trước tiên nên nhìn xem là súng của ai nhanh hơn".

Trình Mộ Thanh chậm rãi đứng dậy, nhìn Ngôn Dục - "Ngôn Dục không cần lo cho tôi, nhất định anh phải cứu Tiểu Trạch ra khỏi đây".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

"Không, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ cô lại đây" - Ngôn Dục gần từng chữ, một đôi con ngươi căm giận nhìn Hách Liên Hùng.

Người mặc bộ đồ trắng - Uất Sâm Dạ dương súng, nhắm ngay Hách Liên Hùng, con ngươi nheo lại, âm thanh tràn ngập khí phách - "Nếu ông dám bắn cô ấy, ông cũng không còn cơ hội để sống".

"Được, vậy thử xem" - Nói xong, Hách Liên Hùng ấn nhẹ vào nòng súng, hơi dùng sức kéo cô về phía sau.

"Không cần" -Ngôn Dục rít lên, chết tiệt, Hách Liên Hùng lấy cô làm bia ngắm.

Trình Mộ Thanh trong tay đồ mờ mờ, nói không sợ chỉ là giả thôi.

"Hách Liên Hùng, có bản lĩnh thì liên nổ súng đi, đừng tưởng tôi sợ ông, chỉ cần tôi ngã xuống rồi, người kế tiếp chính là ông" - Trình Mộ Thanh lớn tiếng mắng.

"Cầm miệng, cầm miệng lại cho ta" - Chỉ cần Trình Mộ Thanh mở miệng, Hách Liên Hùng có cảm giác thật căng thẳng.

"Tôi chính là không cầm miệng, tôi đếm một tới ba, ông nổ súng"- Trình Mộ Thanh bức bách nói.

Hách Liên Hùng nhìn cô, súng để trên cổ, tay không khỏi bắt đầu run rẩy, mỗi người đều đang đối diện với thần chết, nên trở nên cực kỳ kích động, nhất là Hách Liên Hùng lấy một tay che trời có dã tâm.

"Trình Mộ Thanh, cô điên rồi" -Ngôn Dục quát lên, trừng to đôi mắt.

Trình Mộ Thanh giống như không để ý, lần này tới cứu Tiểu Trạch cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, đôi mắt hướng về người mặc áo trắng, ánh mắt của cô như đang nói với người đó rằng - " Tôi tin tưởng anh".

Lúc Hách Liên Hùng muốn nổ súng, một giọng nói từ tính khàn khàn truyền đến, giọng nói không lớn lắm nhưng uy lực mười phần - " Nếu ông dám nổ súng, trong nháy mắt nơi này sẽ nổ tan nát".

Nghe giọng nói đó, Ngôn Dục mặt nhăn lại, quay đầu nhìn lại thấy một người đeo mặt nạ đen đi tới.

Quần áo màu đen, tóc đen, mặt nạ đeo cũng là đen, cả người như là ma vương trong đêm tối đang đi đến.

Hách Liên Hùng nhìn anh ta, thật sự cảm thấy có điểm quen thuộc nhưng cũng xa lạ - " Anh là ai?"

"Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là ... nơi này đã được cài sẵn bom, chỉ cần tiếng súng của ông vang lên, bom cũng sẽ tùy theo mà nổ đến lúc đó đừng hòng có một người nào mong muốn rời khỏi đây" -Người đeo mặt nạ đen nói từng chữ.

"Anh cho là ta sẽ tin sao?"- Hách Liên Hùng lạnh lùng hỏi, không nghĩ tới vì một người phụ nữ này mà lại biết bao nhiêu người đàn ông xuất hiện tại đây, điều này càng làm cho ông ta thêm phẫn nộ.

"Ông có thể đánh cược, nổ súng thử xem" -Người đeo mặt nạ đen nói.

Ngôn Dục cùng Uất Sâm Dạ đứng đó nhìn ông ta, thực rõ ràng, Hách Liên Hùng lo lắng, nhìn thấy ánh mắt của Trình Mộ Thanh không giống nhau, xem ra bên cạnh cô có thật nhiều người giúp đỡ !

Suy nghĩ - " A Cường, chúng ta đi"- Nói xong, A Cường bước lên, dẫn Trình Mộ Thanh lùi từ từ ra cửa.

Ngôn Dục chạy nhanh tới đem còi dây thần cho Tiểu Trạch, đem thằng bé ôm vào lòng ngực - " Tiểu Trạch, cháu thế nào?".

Tiểu Trạch không nói gì, mặt tái nhợt, môi cũng trắng bệch, chính là ánh mắt nhìn chăm chăm vào Trình Mộ Thanh, nhìn chăm chăm vào người muốn đã thương cô.

Người đeo mặt nạ đen cùng Uất Sâm Dạ nhìn Hách Liên Hùng cũng di chuyển rời đi.

Đi đến cửa, Hách Liên Hùng miệng nhếch lên, đột nhiên cầm súng hướng đến Trình Mộ Thanh - " Các người hãy đi chết đi!"

Ngay trong nháy mắt, người đeo mặt nạ đen cùng Uất Sâm Dạ xông tới.

Uất Sâm Dạ ôm lấy Trình Mộ Thanh, còn người đeo mặt nạ đen thay cô đỡ đạn !

Tiểu Trạch nắm chặt tay, viên đạn bắn ra, vừa vặn trượt bờ vai của anh ta.

Hách Liên Hùng không thể tin nhìn cây súng trong tay, trở nên gấp khúc, nhưng lúc này không suy nghĩ được nhiều, bất chấp tất cả bỏ lại súng xoay người bỏ chạy.

Tất cả mọi việc đều lọt vào tầm mắt của Ngôn Dục, sau đó cúi đầu nhìn Tiểu Trạch, thằng bé đã muốn ngất đi.

"Còn có ba phút bom sẽ nổ ! Dẫn bọn họ rời đi" -Người đeo mặt nạ ôm cánh tay hướng đến Uất Sâm Dạ hô to.

Ngôn Dục cùng Uất Sâm Dạ cả kinh, mới đầu chỉ nghĩ anh ta muốn hù dọa Hách Liên Hùng, chứ không nghĩ tới đó là thật, trong nháy mắt Ngôn Dục mang Tiểu Trạch chạy ra ngoài.

Uất Sâm Dạ cũng đỡ Trình Mộ Thanh chạy ra, đi ngang qua người đeo mặt nạ màu đen, Trình Mộ Thanh còn bắt lấy tay anh ta nói - " Cùng nhau đi".

Mọi người đều đang mong đợi người đeo mặt nạ màu đen, Trình Mộ Thanh nhìn vào mắt của anh ta, trong lòng cả kinh, còn không kịp phản ứng liền lùi kéo cô chạy ra ngoài.

"Ầnh" - Một tiếng, bom vang lên, ngọn lửa bùng phát dữ dội.

Ngôn Dục ôm Tiểu Trạch trong ngực, hướng đến một nơi để núp.

Uất Sâm Dạ cũng ôm Trình Mộ Thanh vào một nơi, gắt gao ôm cô vào trong lòng ngực sợ cô bị thương ... Âm Thanh đã yên lặng trở lại, Trình Mộ Thanh ngồi dậy, trong tay nắm chặt Uất Sâm Dạ, quay đầu tìm kiếm người đeo mặt nạ màu đen nhưng lại không thấy tung tích của anh ta đâu.

——Bệnh viện——

Tiểu Trạch không bị gì chỉ là thân thể có chút suy yếu, còn Ngôn Dục và Trình Mộ Thanh ngoại trừ vết thương sau lưng thì cánh tay cũng có chút trầy trụa, bác sĩ băng bó một chút thì cũng không có gì đáng ngại.

Đứng ở hành lang, Trình Mộ Thanh có chút hoảng hốt, người kia là ai? Vì cái gì lại đeo mặt nạ? Cô rõ ràng nhớ lúc lùi kéo tay cô chạy ra, vì sao ra ngoài thì không thấy tung tích đâu nữa.

Lúc sau, Ngôn Dục đi tới, nhìn cảnh bên ngoài " Yên tâm, tạm thời Hách Liên Hùng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ nữa".

Trình Mộ Thanh không có quay đầu lại, nhiu mày - " Tôi không có suy nghĩ về chuyện đó"

"Vậy cô đang nghĩ về người đeo mặt nạ màu đen sao?" - Ngôn Dục nghiêng đầu nhìn cô, hỏi trùng tim đen ..

Trình Mộ Thanh quay đầu, kinh ngạc nhìn anh ta một cái, cũng

"Anh ta sẽ không sao đâu."

"Làm sao anh biết?" Trình Mộ Thanh hỏi

"Trực giác".

"Vậy anh biết anh ta là ai không?".

"Anh ta là người đã cứu cô, cô còn không biết thì tôi làm sao biết?".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

Bên trong phòng bệnh, Tiểu Trạch tán gẫu cùng Uất Sâm Dạ, cứ cảm thấy anh ta có chút quen thuộc, lại có chút xa lạ, một cảm giác kì quái không nói thành lời.

Ngược lại, Ngôn Dục dùng đôi mắt hoa đào lăm lăm nhìn anh ta, không phải là hâm mộ cũng chẳng phải là ghen tị mà là chán ghét !

Uất Sâm Dạ bỗng nhiên đến thành phố A, kiểu như thần không hay quỷ không biết, nhưng làm người khác kinh ngạc nhất chính là anh ta đi cứu Trình Mộ Thanh, bọn họ có quan hệ gì? Trực giác nói cho Ngôn Dục biết người đàn ông này nhất định không đơn giản trùng hợp xuất hiện như vậy ! Cho nên Ngôn Dục cứ nhìn chằm chằm vào Uất Sâm Dạ.

"Cái kia, cảm ơn anh đã cứu tôi cùng Tiểu Trạch, thật cảm ơn" - Trình Mộ Thanh chân thành nói lời cảm tạ.

Nhìn thấy Trình Mộ Thanh nói lời cảm tạ, Uất Sâm Dạ câu thần nở nụ cười - " Xem ra, cô thật sự không biết tôi là ai rồi"

Những lời này nghe như thế nào lại không tự nhiên? Chẳng lẽ trong công việc cô đã từng gặp qua Uất Sâm Dạ sao? Bằng không sẽ không nói như vậy ...

Xấu hổ cười - " Thật ngại, trí nhớ của tôi không được tốt lắm...".

"Mẹ ... mẹ thật không biết chú ấy là ai sao?" - Tiểu Trạch ngồi trên giường bệnh hỏi.

"Ai?"- Trình Mộ Thanh nhú mày, cô hẳn là biết sao?

"Chú ấy chính là “chú Thượng ời” á" -Tiểu Trạch khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt cuối cùng cũng đã có chút máu trở lại.

"Chú Thượng ời?" - Trình Mộ Thanh nhú mày thật lâu, cố gắng nhớ ra.

"Chính là bên Milan mỗi lần mẹ con mình gặp khó khăn, sẽ có một người tên là “người thần bí” trợ giúp chúng ta a, nhưng người đó chưa bao giờ lộ mặt, không nghĩ tới hôm nay được gặp" -Tiểu Trạch nhắc nhở Trình Mộ Thanh.

Trình Mộ Thanh vỗ vỗ đầu, sau đó trừng to đôi mắt nhìn Uất Sâm Dạ -" Là ... là anh?"

Uất Sâm Dạ cười, ánh mắt sùng nịnh nhìn cô -" Là tôi...".

Trình Mộ Thanh có điểm không thể tin được, ở Milan được 5 năm, anh ta cũng không chịu lộ diện, thế mà hiện tại anh ta lại xuất hiện còn cứu cô nữa, cô có chút không thể ngăn chặn sự kích động trong lòng, dù sao ở Milan anh ta cũng đã giúp đỡ cô không ít ...

Cô kích động nói -" Anh... anh thế nào lại đến thành phố A? Không phải ở Milan sao?"

Uất Sâm Dạ nhìn nhìn cô -" Biết cô nguy hiểm, tôi tới nhưng vẫn là chậm một bước, thật có lỗi".

Nghe anh ta nói vậy, Trình Mộ Thanh trong lòng tràn đầy kích động đối với người này .Tuy không có gặp mặt nhưng quan hệ cứ như ruột thịt vậy, thế nhưng khi nhìn thấy anh ta, bất giác xa lạ ..

Thấy bộ dạng kích động của Trình Mộ Thanh, Ngôn Dục thở hắt một tiếng, cái gì mà “người thần bí chú ời”, thì ra Uất Sâm Dạ này muốn diễn trò, xem lời nói của bọn họ ái muội như vậy, lại đối với Trình Mộ Thanh có tư niệm, Ngôn Dục bĩu môi, quay lưng không muốn nhìn bọn họ nhưng sau đó lại không nhịn được vẫn trộm trộm dòm dòm ...

Mà Tiểu Trạch ngồi trên giường, nhìn thấy Trình Mộ Thanh cười, sau đó con người mang theo chút lo lắng, trực giác nhất định không sai, người kia, nhất định là bà !

Nhất định là vậy! Bà tới cứu mình ! Bà không phải không cần mình ... ! Chỉ cần nghĩ đến đây, người Tiểu Trạch ngập tràn năng lượng.

Đến tối, sau khi hết dụ dỗ đến uy hiếp cuối cùng Tiểu Trạch cũng thuyết phục được Mộ Thanh đồng ý quay về nghỉ ngơi, Ngôn Dục ở trong bệnh viện cùng thằng bé, nghĩ đến thân thủ Ngôn Dục, Trình Mộ Thanh cũng yên tâm ngủ một chút ..

Nằm trên giường, nhắm mắt lại rồi chậm rãi mở to mắt, muốn ngồi dậy bỗng nhiên một khuôn mặt yêu nghiệt hiện ra trước mặt, dọa thằng bé nhảy dựng theo phản xạ tính quơ tay ra tát cho anh ta một cái.

"Này, cậu nhóc lại đánh người?"- Ngôn Dục sờ sờ cái má có chút không vui nói, sao lại tàn nhẫn đối với khuôn mặt anh ta yêu quý nhất mà đánh vậy !!!

Nhìn thấy Ngôn Dục, Tiểu Trạch nộ khí -" Ngôn Dục, người dọa người, sẽ giết chết người đó, hơn nữa, ai biết là chú, cháu còn nghĩ là người bắt cóc cháu kia..."

Ngôn Dục nhìn thằng bé, cái kiểu nói chuyện phức tạp này chẳng khác gì Trình Mộ Thanh, anh ta nhin tức giận, lờm một cái " Nói đi, kêu chú ở lại là có mục đích gì".

"Dạ..." -Tiểu Trạch nghĩ nghĩ, tặng cho Ngôn Dục một cái nhìn dò hỏi - " Chú có biết người đeo mặt nạ đen là ai không?"

Ngôn Dục cũng nghĩ nghĩ, liếc một cái - " Cháu hỏi chuyện này để làm gì?"

"Cháu muốn tìm người đó".

"Cháu không biết đó là ai thì làm sao tìm?"

"Chúng ta phải tìm Hách Liên Tuyệt, không lẽ chú còn không hiểu?" -Tiểu Trạch hỏi lại

Lúc này, Ngôn Dục ngẩn ra xoay người, ánh mắt hoài nghi nhìn thằng bé, Tiểu Trạch cũng nở nụ cười nhìn Ngôn Dục, một nụ cười hồn nhiên làm cho anh ta hoài nghi hai con mắt của mình.

"Chú không biết anh ta" -Ngôn Dục phủ nhận.

"Phải không? Chẳng lẽ không phải chú ấy kêu chú từ Mĩ trở về để bảo vệ mẹ cháu sao?" - Tiểu Trạch vạch trần.

Ngôn Dục cả kinh - "Cháu như thế nào biết?"

Tiểu Trạch cười hắc hắc thần bí, lúc sau Ngôn Dục nhớ tới lúc Tiểu Trạch bị trói, ánh mắt của thằng bé nhìn khẩu súng sau đó nắm chặt hay tai lại khẩu súng kia liền bị bẻ cong ... Nghĩ đến đây, Ngôn Dục cảm giác cả người như đóng băng ..

"Muốn chú đưa đi cũng được nhưng có một chút vấn đề"

Tiểu Trạch nhìn nhìn Ngôn Dục, hào phóng gật đầu - "Được, chú cứ hỏi".

Vì thế Ngôn Dục tiến đến bên cạnh Tiểu Trạch - "Ừm, chú hỏi cháu, ngày đó cháu...."

"Chỉ cần cháu hỗ trợ không cho mẹ cháu cùng cái người gọi là Uất Sâm Dạ ở cùng chỗ, chú liền dẫn cháu đi còn nữa đừng quên đáp ứng chuyện kia của chú".

"Được!"

Trải qua một phen bàn luận, hai người vỗ tay một cái, thống nhất mọi chuyện.

——Ban Đêm——

Trước cổng bệnh viện, đứng ở cửa, ánh trăng vàng vạc soi sáng, gió thổi nhẹ nhẹ, lạnh lạnh, thực sự rất khoan khoái.

Ngôn Dục nhíu mày, cúi nhìn - "Tiểu Trạch, cháu có thể "Vào" một cái liền biến mất không thấy, sau đó "vào" một cái lại xuất hiện?" - Đây là câu hỏi ngu ngốc nhất của Ngôn Dục trong 25 năm qua ..

Tiểu Trạch lờ mờ - "Cháu là người không phải thần thánh".

Ngôn Dục nghĩ nghĩ, nhưng vẫn cảm thấy tên nhóc này có cái đặc dị công rất kì dị, cuối cùng vẫn tìm thấy chiếc xe thể thao của mình, mang Tiểu Trạch chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85

Ngôn Dục mang theo Tiểu Trạch xuất hiện trong biệt thự của Hách Liên Tuyết.

Hách Liên Tuyết cầm ly rượu, trên người mặc quần áo thoải mái, tuy rằng quần áo rất đơn giản nhưng làm cho anh không thể nào thoát khỏi sự cao quý quyền rũ cả.

Trên cánh tay có vết trầy, chính là anh không để ý, thậm chí băng bó cũng không có, vết thương không chảy máu nhưng thoát nhìn có chút nhiễm trùng ..

"Sao lại tới đây?" - Hách Liên Tuyết nhìn Ngôn Dục, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Tiểu Trạch, sắc mặt của thằng bé đã tốt hơn nhiều, dò xét sau đó ánh mắt lại dịch chuyển đi nơi khác.

Ngôn Dục bước qua nhìn tay anh, ngưng mi - "Tuyết, người mang mặt nạ đen hôm đó có phải là anh?"

Hách Liên Tuyết bước đến sofa, hai chân vắt chéo, tao nhã uống một ngụm rượu - "Cái gì mà người đeo mặt nạ ? Hai ngày không thấy chú em rồi, ở đây nói bậy bạ gì?"

Ngôn Dục nhìn chăm chăm vào anh, tựa hồ như nhìn ra sơ hở từ anh - "Tuyết, không cần giả bộ với tôi, chúng ta quen biết nhiều năm rồi, chẳng lẽ ngay cả anh mà tôi cũng không hiểu sao?"

Hách Liên Tuyết khinh miệt nhếch môi, cầm ly rượu uống cạn sạch.

Tiểu Trạch một bên nhìn bọn họ nói chuyện, nhất là Hách Liên Tuyết, cái khuôn mặt không thể nhìn ra đang nghĩ gì.

Ngôn Dục thờ phỉ phỉ, cầm lấy tay anh - "Vậy nói cho tôi biết cái vết thương này là sao?"

"Trầy da mà thôi ! Có gì lớn lao mà thắc mắc?" - Hách Liên Tuyết nói, sau đó rút tay về.

Trầy da? Hách Liên Tuyết mà đánh 10 người thì cũng khó mà làm anh bị thương, hiện tại như thế nào lại bị trầy da? Lời nói dối thấp kém vậy mà cũng có thể nói ra.

"Được, cho dù anh không phải là người đeo mặt nạ, thì mấy hôm nay ở đâu sao tôi không thể liên lạc được?"

"Xuất ngoại làm chút chuyện" - Hách Liên Tuyết lưu loát trả lời, hoàn toàn không nhìn ra có gì khác lạ, ngoại trừ vết thương của anh, thật khó có thể khẳng định anh chính là người đeo mặt nạ.

Ngôn Dục nhìn Hách Liên Tuyết, mày chau lại, vì cái gì mà hiện tại Hách Liên Tuyết trở nên lạnh lùng, âm trầm như vậy?

Còn đang suy nghĩ, Tiểu Trạch chậm rãi đi tới, buông balo, sau đó lấy bên trong ra một số thuốc, bông băng, nước rửa vết thương và vài thứ linh tinh khác, một loạt để trên bàn, sau đó lấy tay Hách Liên Tuyết đặt trên đùi mình, cầm nước rửa rửa vết thương cho anh ...

Nhìn thấy bộ dạng nhỏ bé, cẩn thận của Tiểu Trạch, không khỏi xúc động, theo bản năng, Hách Liên Tuyết không rút tay về, mà tùy ý để cho Tiểu Trạch băng bó vết thương.

Động tác của Tiểu Trạch rất nhẹ nhàng nhưng có chút không thuần thục, Hách Liên Tuyết cũng không mở miệng nói gì chỉ chăm chăm nhìn Tiểu Trạch.

Hai người, không ai nói ai cái gì, nhưng có thể hiểu nhau, giống như có thần giao cách cảm vậy, hô hấp cũng trở nên khó hơn, loại cảm giác này thật kì quái.

Ngôn Dục kinh ngạc nhìn Tiểu Trạch, mấy thứ này thì khi nào thằng bé chuẩn bị vậy? Anh ta như thế nào cũng không biết? Mặc kệ là khi nào, mà cảnh tượng trước mặt này nhìn rất chua xót ...

Băng bó xong, Tiểu Trạch thu dọn đồ đạc một chút - "Ngôn Dục, chúng ta đi thôi".

Cả quá trình, thằng bé thậm chí không nói một câu với Hách Liên Tuyết, băng bó xong liền muốn rời đi.

"Tiểu Trạch..."

Tiểu Trạch dừng lại, ngẩn ra, quay đầu.

"Mấy ngày nay chú có việc, hãy bảo vệ tốt chính mình".

Tiểu Trạch nâng con ngươi nhìn Ngôn Dục, sau đó khoé miệng chậm rãi nở nụ cười.

"Cháu rốt cuộc nghe được cái gì?" - Ngôn Dục một bên lái xe hỏi

"Không có gì" Tiểu Trạch trả lời cho có lệ.

"Không có khả năng, nếu như không có gì, cháu làm sao biến thành cái dạng cao hứng này?" - Ngôn Dục không nhịn được hiếu kỳ hỏi, trên thế giới này, có thể thông qua con người bắt tay nói lời từ biệt, này thái thái rất--không có** ! (không hiểu câu này lắm)

"Ai nha, thật sự không có gì" - Tiểu Trạch không kiên nhẫn nói

"Không được, cháu có nói không? Nếu không nói chú liền méc mẹ cháu hôm nay cháu đi tìm Hách Liên Tuyết, nếu như cô ấy biết cháu đã biết sự thật là Hách Liên Tuyết là ba cháu thì cháu đoán xem mọi việc sẽ như thế nào?" - Ngôn Dục uy hiếp.

"Được được, chú cứ nói đi, nói đi, dù gì cũng là chú trở cháu đến tìm Hách Liên Tuyết a " Tiểu Trạch rõ ràng đùa giỡn lại

"Cháu

____“

Ngôn Dục nhìn nhìn, sau đó cường ngạnh gạt đầu - "Được, cháu là đồ sói lang, về sau có chuyện gì đừng cầu chú".

Tiểu Trạch sùng sốt, nhìn Ngôn Dục, gờm gờm - "Thật là, chú biết cách làm cho người khác ** a".

"Tâm tư của Tuyết rất khó đoán, có thể hiểu tâm tư của anh ta, xem như là viên mãn "- Ngôn Dục quay đầu nhìn Tiểu Trạch-“Cháu nghĩ cháu đoán được sao?”

Tiểu Trạch suy nghĩ, cân nhắc cuối cùng nhìn Ngôn Dục- "Được, cháu sẽ nói cho chú biết nhưng chú tuyệt đối đừng nói cho người khác biết".

Vừa nghe câu này, Ngôn Dục một đôi mắt hoa đào toả sáng - "Được, chú cam đoan".

Vì thế Tiểu Trạch khó xử mở miệng - "Lúc cháu giúp Hách Liên Tuyết bôi thuốc, chú ấy đã suy nghĩ.... .."

"Nghĩ gì?"- Ngôn Dục nhìn nhìn, một bộ dạng tò mò nóng vội -" Mau nói a..."

"Nghĩ đến năm năm trước cùng mẹ cháu xxoo, sau đó có cháu..."

Ngôn Dục sừng sốt, quay người nhìn Tiểu Trạch, không trách được vì sao thằng bé không nói ra thì ra là chuyện này ...

Bất quá nhìn Tiểu Trạch, gương mặt ửng đỏ, Ngôn Dục cười hắc hắc -" Con nít không nên nha".

"Xì, cái gì mà con nít không nên? Bác gái, bác ề là thì biết cái gì?" -Tiểu Trạch bắt mẫn phản bác.

"Bác gái? Ề là?" Ngôn Dục mặt đỏ lên -" Ngươi cái rắm tiểu hài tử, chú là đàn ông đích thật nha ! Cái gì mà ề là, ai dạy cháu hả?"

"Mẹ cháu dạy đó, mẹ còn nói không nên chấp nhặt với chú" - Tiểu Trạch không chút lưu tình, bán đứng Trình Mộ Thanh.

Ngôn Dục nhất thời tức giận, đột nhiên tăng tốc độ xe - "Trình Mộ Thanh, cô chết chắc".

Tiểu Trạch ngồi trên xe, đối với tốc độ này không có tác động gì, nhắm mắt lại nghĩ nghĩ đến tình cảnh bôi thuốc cho Hách Liên Tuyệt.

"Ngôn Dục....."

"Gọi chú ề làm gì nữa" - Anh ta còn đang trong cơn giận giữ.

"Lúc cháu bôi thuốc cho ba cháu, cuối cùng ba còn suy nghĩ giết người".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Cầm giấy xét nghiệm DNA trong tay, Hách Liên Hùng ánh mắt nảy sinh ác độc, tờ giấy kết quả cũng bị ông ta gắt gao vò nát ...

Không nghĩ tới đứa nhỏ kia thật là con của Hách Liên Tuyệt, anh ta dám bên ngoài có con, hơn nữa con đã lớn như thế ..

Nhiều năm qua như vậy, anh ta che dấu rất giỏi, hay anh ta căn bản là không biết?

Chính là hiện tại mặc kệ thế nào, ông ta cũng không cho phép đứa nhỏ đó sống ... !

Nghĩ đến đây, Hách Liên Hùng cầm điện thoại - " Chu Tiểu Thư, chúng ta gặp nhau nói chuyện đi".

Nhận được điện thoại Hách Liên Hùng, Chu Lâm Na sợ hãi ngoài ý muốn, nhưng vì là ở cùng một chỗ với Hách Liên Tuyệt, nên cô rất hiểu ông ta, ngay cả sợ hãi cô cũng phải đối mặt.

---Quán cafe---

Hách Liên Hùng ngồi đối diện Chu Lâm Na, lúc này Chu Lâm Na không còn bộ dáng siêu sa, ở trước mặt Hách Liên Hùng, chỉ cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh và thản nhiên .

"Chu Tiểu Thư, nếu cô làm theo lời nói của tôi, tôi sẽ đồng ý để cô và Hách Liên Tuyệt cùng một chỗ" - Hách Liên Hùng lười vòng vo, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

Chu Lâm Na thật không ngờ ông ta lại nói ra những lời này, hai tay nắm chặt, ngược nhìn Hách Liên Hùng -" Bác trai,ngài nói thật sao?".

"Cô không cần hoài nghi lời nói của tôi, nhưng tôi có điều kiện" -Hách Liên Hùng lên giọng.

Chu Lâm Na nở nụ cười, gật đầu -" Chỉ cần bác trai đồng ý cho cháu và Tuyệt ở cùng nhau, thì điều kiện gì của bác cháu cũng sẽ đáp ứng" - Chu Lâm Na thành khẩn nói.

"Phải không?" -Hách Liên Hùng không xác định hỏi -" cho dù là giết người, cô cũng sẽ làm sao?".

Một câu, làm cho sắc mặt Chu Lâm Na tái nhợt.

"Xem ra tôi đánh giá cô quá cao rồi" -Hách Liên Hùng giọng điệu thất vọng, định đứng dậy.

"Làm...: "

Chu Lâm Na nắm chặt tay, cắn răng nói, chỉ cần vì Hách Liên Tuyết thì cái gì cô cũng nguyện ý.

Chỉ cần Hách Liên Tuyết trở lại bên cạnh của cô mà thôi.

.Nhìn Chu Lâm Na, Hách Liên Hùng khoé miệng giờ lên một nụ cười đắc ý

Lúc sau, Hách Liên Hùng đưa ra tờ giấy, là xét kết quả xét nghiệm DNA của Hách Liên Tuyết và Tiểu Trạch.

Nhìn đến cái kết quả đó, Chu Lâm Na giống như sét đánh .

Ngày hôm sau, Ngôn Dục cùng Tiểu Trạch trực tiếp về ngủ, đã sớm quên sự tình ở bệnh viện, kết quả sáng sớm Trình Mộ Thanh chạy đến bệnh viện, hai người đều không thấy, chỉ nhìn thấy một bóng dáng ngoài ý muốn trên camera là Hách Liên Tuyết !

Hơn nữa đêm, anh ta vì cái gì xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ anh ta đem Tiểu Trạch đi rồi?

Trình Mộ Thanh căn bản không nghĩ nhiều, trực tiếp phẫn nộ chạy ra đến TCL.

"Tiểu thư, tiểu thư ... cô không thể vào" -Thư kí ngăn Trình Mộ Thanh, chính là thế nào cũng không ngăn được.

"Ba"- một tiếng, Trình Mộ Thanh dùng tay đập lên bàn công tác, vẻ mặt vênh vào hung hăng, nói ra từng chữ - " Mang Tiểu Trạch trả lại cho tôi".

Hách Liên Tuyết ngược mắt, thư ký một bên luống cuống, đối với Trình Mộ Thanh không có biện pháp gì, Liên Tuyết phất tay, thư kí lui ra ngoài.

Cả người dựa vào phía sau, hai tay khoanh trước ngực - " Vừa rồi em nói cái gì?".

"Đừng làm bộ làm tịch nữa ! Anh đã mang Tiểu Trạch đi đâu rồi? Mau đem thằng bé trả lại cho tôi" - Trình Mộ Thanh tức giận hô lên.

Hách Liên Tuyết nhủ mảy, nhớ đến chuyện ngày hôm qua Tiểu Trạch đến tìm anh, chẳng lẽ bây giờ lại mất tích? Sẽ không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy mà mất tích, hơn nữa về phía Hách Liên Hùng, anh đã cho người theo dõi rồi, có hành động gì anh nhất định sẽ biết, và lại Ngôn Dục bên cạnh Tiểu Trạch, nhất định sẽ không có gì xảy ra ...

Nghĩ đến đây, Hách Liên Tuyết liếc mắt lướt về phía cô, giọng lạnh lùng.

"Em không phải uống rượu chứ? Máy hôm trước đi cầu xin anh cứu thằng bé, hiện tại lại tới đây đòi thằng bé? em nghĩ em là ai?"

"Tôi ở trên camera thấy hình dáng của anh, anh nói xem, nửa đêm hôm qua anh làm gì?" Trình Mộ Thanh ào ào đặt vấn đề- " Nếu anh dám dẫm thương Tiểu Trạch, tôi liền liều mạng với anh".

Đêm qua, anh đến bệnh viện, chính là anh không nghĩ tới Tiểu Trạch sẽ đi tìm mình.

"Em nói gì? Nhìn thấy bóng dáng của anh? Anh ở bên ngoài làm việc như thế nào lại đến bệnh viện, em nhìn nhầm người rồi" -Hách Liên Tuyết thân nhiên nói.

"Không cần giả vờ nữa, cho dù anh có hoá thành tro tôi cũng nhận ra được là anh" -Trình Mộ Thanh thật sự kích động quát.

Nhìn thấy bộ dạng không phục của cô, Hách Liên Tuyết lấy điện thoại, nhấn một dãy số, rất nhanh liền thông.

"Alo.." - sáng sớm, âm thanh khàn khàn của Ngôn Dục, anh ta và Tiểu Trạch đang ngủ rất say trên giường.

Điện thoại được chuyển, Hách Liên Tuyết cầm di động ra đầu, ý bảo Trình Mộ Thanh tiếp điện thoại.

"Nói chuyện đi, không nói tôi cúp đó..." -Ngôn Dục lâu bâu.

Vừa nghe đến giọng nói của Ngôn Dục, Trình Mộ Thanh bạo phát- " Ngôn Dục, chết rồi có phải không? Anh mang Tiểu Trạch đi đâu ?"

"Đang ngủ a....".

"Ngủ ...Làm sao?"

"Nhà cô..."

Trình Mộ Thanh lấy lại bình tĩnh.

"Ngôn Dục chết toi, chờ tôi, tôi nhất định giết chết anh" -Cúp điện thoại, Trình Mộ Thanh ngây cả người, cô đúng là quá đáng? Chạy đến đây bạo phát làm người? Cuối cùng là diễn một trò khôi hài.

Xoay người, Trình Mộ Thanh chột dạ, ném điện thoại cho Hách Liên Tuyết, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng -" Cho dù không phải là anh mang Tiểu Trạch đi, nhưng anh vô duyên vô cớ xuất hiện trong bệnh viện, tôi có quyền nghi ngờ anh".

Con người sẫm màu của anh lướt qua thân thể cô lần nữa, khoe miệng nhếch lên, chậm rãi tiến gần cô -" Nếu em muốn tiếp cận anh thì không cần làm trò vui nhiều như vậy".

Trình Mộ Thanh theo bản năng lui về phía sau, chột dạ nhướn mắt -" Ai muốn tiếp cận anh ..."

Nhếch nhẹ môi cười như không cười, tay dơ lên nắm lấy cổ tay của cô, nhích lại gần—" Chẳng lẽ nói oan?".

"Không phải" - Trình Mộ Thanh bị anh chế ngự, khoảng cách giữa hai người lúc này làm cho cô hoảng sợ, cô cố gắng giả vờ.

Hách Liên Tuyết buông ra -" Không phải là tốt nhất, bởi vì đối với anh người phụ nữ có con rồi thì anh sẽ không hứng thú đâu".

Nhìn anh ta, anh ta rất máu lạnh tuyệt tình? Hay bản chất bộ dáng anh ta đã như vậy?

"Tôi chưa từng gặp qua ai máu lạnh giống anh đến vậy, thật hỗn đản ! Không, còn có một người nữa, chính là Hách Liên Hùng, hai người không hổ là cha con " - Nói xong, cô liếc anh ta một cái liền xoay người đi.

Nhìn theo cô, Hách Liên Tuyết nhún mày, trong mắt xẹt qua một sự xin lỗi ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87

Trình Mộ Thanh về đến nhà, một cước đá văng cửa phòng Ngôn Dục, quả thực, Ngôn Dục và Tiểu Trạch hai người đang nằm trên giường ngủ say như chết.

Trình Mộ Thanh thiếu chút nữa đã nhấc tay lên, từ tốn xoay người ra ngoài ...

Lại tiến vào, trong tay cầm chậu nước, tạt lên người Ngôn Dục

"oa .. trời mưa .. a mưa a .. trời mưa rồi a.." -Ngôn Dục đột nhiên mở mắt, ngồi dậy, gỡ gỡ tóc.

Trình Mộ Thanh đặt chậu nước xuống, một phen kéo Ngôn Dục ra ngoài.

Ngôn Dục mở to mắt, nhìn Trình Mộ Thanh, bỗng nhiên ý thức được cái gì -" Đây .. này này... thân là phụ nữ, cô không cần thô lỗ như vậy".

Trình Mộ Thanh nhin không được, lười phải trả lời anh ta.

Lúc sau, Tiểu Trạch cũng tỉnh lại, dụi dụi con mắt -" Sao mà âm ỉ quá thế."

"Tiểu Trạch, nhanh lên, mẹ cháu lại phát điên a. " Ngôn Dục hô

Tiểu Trạch nghe được, lập tức tỉnh vài phần xuống giường đi ra ngoài.

Lôi Ngôn Dục tới cửa, đang chuẩn bị tổng cổ anh ta ra ngoài, Ngôn Dục quay lại giữ lấy tay cô—"Cô là phụ nữ, nên làm thế này à?"

Câu hỏi không hoàn hảo, Trình Mộ Thanh càng thêm tức giận -" Dám hỏi tôi như vậy nữa sao? Các người hôm qua không về cũng không nói cho tôi biết một tiếng? Hại tôi chạy đến bệnh viện không thấy ai, điện thoại gọi cũng không được, kết quả hại tôi lại đi tìm.... anh thế nào một cuộc điện thoại cũng không gọi cho tôi?" -Trình Mộ Thanh thật tức giận.

Lúc sau, Ngôn Dục ngẩn người, còn không sợ chết hỏi -" Cô tìm ai?"

Cái này, Trình Mộ Thanh giận quá, dùng sức đem Ngôn Dục đá ra ngoài.

"Nghe tôi giải thích, Trình Mộ Thanh, Trình Tiểu Thu, Trình nãi nãi...."

"Không rảnh nghe anh khiếu nại".

"Này đừng trách tôi, là Tiểu Trạch muốn về nhà nên tôi dẫn thẳng bé về nha" -Ngôn Dục biết Trình Mộ Thanh rất yêu thương Tiểu Trạch, rõ ràng đem mọi việc đổ lên đầu Tiểu Trạch.

Tiểu Trạch sau khi nghe được, trừng to mắt, vừa muốn nói gì, Trình Mộ Thanh quay đầu lại, Tiểu Trạch lập tức đứng thẳng, lắc đầu - " Không phải là chuyện của con ... không phải.."

"Ngôn Dục, anh là người lớn, như thế nào đem chuyện đổ tội cho một đứa bé?"

"Tiểu Trạch, cháu không biết nói nghĩa khí".

"Phanh" một tiếng cửa đóng lại.

Tiểu Trạch chỉ có thể âm thầm cầu nguyện Ngôn Dục đứng ở hành lang không bị người ta cường gian mà thôi ..

Trình Mộ Thanh vừa muốn chất vấn Tiểu Trạch thì di động vang lên, là công ty gọi đến, nói có chuyện rất quan trọng, nên cô cũng không có thời gian hỏi Tiểu Trạch vội vàng mở cửa đi.

Nhìn thấy mẹ đi rồi, Tiểu Trạch rốt cục đoán lỗ hổng tiếp theo .. Quay người lại, nhìn thấy cửa sổ bị mở, Ngôn Dục chui vào cửa sổ đi vào.

Tiểu Trạch vừa định nói nói cái gì, Ngôn Dục đã xuống dưới, trực tiếp nhéo lỗ tai Tiểu Trạch hướng bên trong đi tới - " Ngươi, cái tiểu con sói, muốn làm tổn thương ta có phải hay không....."

Trình Mộ Thanh ngồi trong văn phòng, hai tay khoanh lại, ánh mắt dừng lại ở người trước mặt - " Tôi không tìm cô, mà cô còn dám tới tìm tôi sao?"

Chu Lâm Na mặc váy, trang điểm đậm, mang giày cao gót 1 gang tay, cao ngạo - " Tôi vì cái gì lại không dám?"

"Tôi nói cho cô biết, cái cuộc trò chuyện đó hiện tại đang nằm trong tay tôi, lúc nào tôi đều có thể tố cáo cô"- Trình Mộ Thanh nói, chỉ cần nghĩ đến người đàn bà này muốn hại Tiểu Trạch, cô thật rất muốn bóp chết Chu Lâm Na, cho dù là ngồi tù !

Chu Lâm Na hơi khựng lại, lập tức cười - " Phải không? Nào có thể? Nếu cô cảm thấy có thể tố cáo tôi, thì cứ việc".

Nghe khẩu khí của Chu Lâm Na, có 10 phần nắm chắc là Trình Mộ Thanh không tố cáo được cô ta...

Hay là cô ta có chỗ dựa vững chắc? Cái chỗ dựa đó lớn đến mức coi rẻ pháp luật?

Nhìn nhìn Chu Lâm Na, Trình Mộ Thanh cười - " Yên tâm, tôi sẽ không bỏ qua một cái gì có thể tố cáo cô ".

Chu Lâm Na nhướn nhướn mi, một chút cũng không thêm đề ý, không tỏ vẻ gì là sợ hãi.

"Cô tìm đến tôi, không chỉ là đơn giản như vậy đi?" - Trình Mộ Thanh nhíu mày hỏi.

"Không có, chỉ là đi ngang qua, thuận tiện lên nhìn xem .. A, đúng rồi, tôi nghĩ về sau chúng ta còn rất nhiều cơ hội hợp tác" -Lời của Chu Lâm Na vừa nói, bên ngoài vang lên một trận thốn thốc, còn có một chút va chạm ..

Lúc sau, Hách Liên Tuyết đi đến, liếc mắt thấy hai người nói chuyện, mày nhướn lên..

Trình Mộ Thanh ngẩn ra, Chu Lâm Na nhìn thấy liền cảm lấy áo khoát bước tới, tỏ ra vô cùng thân thiết trụ cánh tay của anh, lộ ra nụ cười ngọt ngào - " Tuyết, cảm ơn anh đến đón em" -Nói xong, nhón chân hôn lên mặt của anh - " chúng ta đi thôi".

Hách Liên Tuyết nhìn chằm chằm Trình Mộ Thanh.

Trình Mộ Thanh cũng đưa ra bộ mặt bình tĩnh - " Không tiễn".

Ngay lúc đó, Chu Lâm Na quét qua người Trình Mộ Thanh một cái, đôi môi cao ngạo nở nụ cười, cùng Hách Liên Tuyết đi ra ...

Bên ngoài, một đám người đổ nhào, Tổng Tài Đại Nhân Tập Đoàn TCL a !

Thật là may mắn nhìn thấy anh ta, giống như kì tích vậy, quan trọng hơn chính là anh ta cùng Chu Lâm Na xuất hiện lại càng thêm chọc người ...

Nhìn thấy bóng dáng bọn họ, Trình Mộ Thanh dùng bút hùng hăng chọc chọc, thật là phiền đến chết ! Kì thật, cô cũng không hiểu mình tức giận cái gì ..

Lúc sau, trợ lý Tiểu Kì tiến vào, nhìn bóng dáng bọn họ, về mặt bái quái tiến đến trước mặt Trình Mộ Thanh - " Chị Mộ Thanh, em nghe nói trước kia chị thường xuyên thiết kế trang phục cho Chu Lâm Na, như vậy chắc chị rất thân thiết với cô ấy?"

Trình Mộ Thanh khoé miệng châm chọc - " Là rất thân nữa ".

Lời nói này Tiểu Kì có chút không hiểu, vì thế càng thêm bát quái ghé sát vào Trình Mộ Thanh - " Vậy nhất định chị biết rất nhiều chuyện của cô ấy?"

Trình Mộ Thanh đứng dậy, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bóng dáng bọn họ, hung hăng nói - " Biết đến thì cũng không tính là nhiều .. nhưng những chuyện tôi biết hoàn toàn chính là mọi người không bao giờ có thể biết đến được..."

Tiểu Kì sững sốt, cô biết những chuyện mà người khác không biết? Về Chu Lâm Na? Vì thế làm nũng với Trình Mộ Thanh - " Vậy là chuyện gì? Mộ Thanh, nói cho em biết đi".

Trình Mộ Thanh xoay người - " Hỏi làm gì? Nếu như muốn đem bày lên với tạp chí, tôi rất thích mà kính dăng, còn nếu là chính mình bát quái thường thức thì quên đi".

Ngay lúc này, Tiểu Kì xác định, Trình Mộ Thanh và Chu Lâm Na chính là nước và lửa không thể hoà hợp ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88

Mới vừa đi ra ngoài, Hách Liên Tuyệt liền buông Chu Lâm Na ra, quay đầu lại, đôi mắt màu lục nhìn thẳng cô, âm thanh trầm thấp- " Vì cái gì phải làm vậy?"

Chu Lâm Na nhú mày, làm bộ khó hiểu- " Em không hiểu anh đang nói gì?"

"Vì cái gì gạt tôi tới đây?" -Hách Liên Tuyệt nhấn nạt hỏi, cả người tản ra sự lạnh lùng.

Gương mặt Chu Lâm Na thoáng thay đổi một chút -" Em quả thật là đau đầu, không thoải mái nên mới gọi anh đến đón em, có gì sai sao?" -Nói xong, Chu Lâm Na bước qua, ôm trụ anh ta, một ánh mắt gọi cảm nhìn anh -" Anh làm sao vậy? Hay là anh để ý cái gì?"

"Cô muốn nói gì?"- Hách Liên Tuyệt lạnh lùng hỏi

"Anh ... có phải anh đã thích cô ta?" Chu Lâm Na cả gan hỏi

"Cô ta? Là ai?"- Hách Liên Tuyệt từ tốn hỏi lại.

"Trình Mộ Thanh"

"Không"

"Thật sự là không sao?"

Hách Liên Tuyệt lạnh lùng câu thần nỡ nụ cười -" Đừng vậy, tôi không muốn nói lại lần thứ hai".

Tuy rằng đối với lời nói của anh có chút hoài nghi, nhưng so với chuyện anh thừa nhận có tình cảm với Trình Mộ Thanh thì tốt hơn nhiều.

"Vậy, người anh yêu vẫn là em đúng không?" Chu Lâm Na chớp chớp mắt hỏi.

Thế nhưng, anh chỉ có trầm mặc để trả lời.

"Tuyệt, nói cho em biết có phải hay không? Anh còn yêu em đúng không?" Chu Lâm Na lập lại.

Lúc sau, một chiếc xe gào thét chạy đến " Kết——“ một tiếng dừng trước mặt bọn họ

Xe thể thao mở cửa, Uất Sâm Dạ đeo một cái mắt kiếng to, thân mặc quần áo màu trắng, khí chất cao quý, bước xuống nhìn Hách Liên Tuyệt và Chu Lâm Na, tháo mắt kính - " Hách Liên Tuyệt, đã lâu không gặp"

Hách Liên Tuyệt nhìn chăm chăm vào người trước mặt - " Uất Sâm Dạ, anh trốn đến thành phố A, chẳng lẽ không sợ bị người khác phát hiện sao?"

"Sợ nha, như thế nào lại không sợ, nhưng vì người phụ nữ của tôi, cho dù sợ tôi cũng phải xuất hiện" - Uất Sâm Dạ tuy rằng nói vậy, nhưng trên mặt không có chút biểu tình gì là sợ hãi.

"Người phụ nữ của anh?"- Chu Lâm Na thốt không nên lời.

Uất Sâm Dạ chỉ chỉ vào bên trong công ty -" Cô ấy làm việc ở đây".

Hách Liên Tuyết con người không khỏi tối sầm lại.

"A, đúng rồi, hai người cãi nhau sao?" -Uất Sâm Dạ nheo mắt, trêu tức hỏi.

"Không có !" Nói xong, Chu Lâm Na ôm chặt Hách Liên Tuyết, ngẩng đầu nhìn anh - " Anh nói đúng không?"

Hách Liên Tuyết nhìn nhìn cô, nhú mày- "Đương nhiên"

Nhìn cái dạng này của bọn họ, làm cho Uất Sâm Dạ thật mắc cười -" Tốt, tôi sẽ không quấy rầy hai người nữa".

Nói xong liền đi vào trong công ty, vừa đi vài bước, Uất Sâm Dạ bỗng nhiên quay đầu lại -"Đúng rồi Hách Liên Tuyết, tôi nghĩ, cái mặt nạ màu đen thật hợp với anh" -Nói xong, nở một nụ cười.

Hách Liên Tuyết đứng nơi đó, con người của anh làm cho người khác nhìn vào không biết anh đang suy nghĩ cái gì, Chu Lâm Na lăm lăm nhìn anh - " Cái gì mà mặt nạ màu đen?"

Trình Mộ Thanh đang trong văn phòng bức bối khó chịu, Uất Sâm Dạ bước vào, nhìn thấy anh, Tiểu Kì thiếu chút nữa ngất xỉu, quần áo màu trắng, tựa như hoàng tử trong truyện tranh vậy, cái loại khí chất sạch sẽ này làm cho người khác cảm thấy có chút quá phận !

Hơn nữa khuôn mặt lại rất tuấn tú, làm cho người ta không thể dời tầm mắt, Tiểu Kì thật muốn treo người lên, sau đó tiếng gõ cửa vang lên, Tiểu Kì lộ đầu vào - " Chị Mộ Thanh, có một người đẹp trai tìm chị !"

Trình Mộ Thanh nhú mày- " Tìm tôi?"

"Là anh." -Nói xong, Uất Sâm Dạ tiến vào, sự phong độ trọn vẹn trời cho, làm cho người ta không thể bỏ qua.

"Sao anh lại tới đây?" - Trình Mộ Thanh đứng dậy.

Uất Sâm Dạ ngược lại không khách khí, đi qua trực tiếp ngồi đối diện với cô -" Ủ, tới tìm em cùng nhau đi ăn cơm ."

Trình Mộ Thanh trù trù, nhìn mấy thứ trong tay, gật gật đầu - " Chờ em một chút, em thu dọn đồ đạc tí."

Uất Sâm Dạ ra dấu - xin cứ tự nhiên.

Nhìn thấy bản thiết kế trên bàn của Trình Mộ Thanh, Uất Sâm Dạ vươn cánh tay cầm lấy, sau đó không chút để ý nhìn cô -" Em ở bên kia phát triển rất tốt, vì cái gì lại muốn trở về?"

Trình Mộ Thanh một bên vừa thu thập đồ vừa nói " Chính là em cảm thấy nên về đây, dù sao nơi này cũng là nơi em sinh ra".

"Chính là như vậy sao?" -Uất Sâm Dạ hỏi

Lúc này, Trình Mộ Thanh thu thập xong, tiếp nhận bản thiết kế trong tay anh ta, sau đó nhìn anh ta -" Vì sao lại hỏi vậy? Có đôi khi em cảm giác, anh đối với em còn hiểu rõ em hơn so với em tưởng".

"Chẳng lẽ không được?"

"Nếu anh bị người khác nhìn thấu, anh cảm thấy thế nào?" Trình Mộ Thanh hỏi ngược lại.

"Chính là anh không có xem em như vậy"

"Đối với em, anh cũng không khác là mấy."

Hai người trò chuyện, lại không có cảm giác thẹn thùng.

"Vậy em cũng có thể xem anh như vậy mà, anh một chút cũng không để ý" -Uất Sâm Dạ nói

Trình Mộ Thanh nghĩ nghĩ " Được, lần sau chúng ta gặp nhau, sẽ thông báo cho anh một tiếng".

"Không cần, anh càng thích sự trực tiếp". (TT: có một sự bối rối nhẹ ==)) không hiểu hai người này nói gì nên từ ngữ lộn xộn, bỏ qua)

Trình Mộ Thanh vừa định đi ra ngoài thì Tiểu Kì bước đến, Trình Mộ Thanh nhìn Tiểu Kì -" Tiểu Kì, tôi phải ra ngoài một chút, nếu ông tổng tìm tôi thì nhớ giúp tôi giữ chân ông ta lại một chút".

"A, được!"

"Cám ơn".

"Mộ Thanh" - Tiểu Kỳ kêu một tiếng, Trình Mộ Thanh nhú mồm, Tiểu Kỳ kéo cô sang một bên, sau đó ngượng ngùng nói - "Có thể hay không giúp em xin cái ảnh chàng đẹp trai kia một chữ kí?"

Trình Mộ Thanh quay đầu nhìn Uất Sm Dạ- "Anh ta không phải minh tinh, xin chữ kí làm gì?"

"Chính là anh ấy so với minh tinh còn đẹp hơn a" - Tiểu Kỳ kích động nói.

"Ok.....ok... Tôi sẽ tận lực giúp" - Trình Mộ Thanh chịu đựng cười cười.

"Vậy làm ơn nha, nhất định phải có nha".

Trình Mộ Thanh nhin cười, Tiểu Kỳ lưu luyến không rời nhìn theo ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Ngày hôm sau, Trình Mộ Thanh xuất hiện tại TCL, hôm nay cô mặc bộ trang phục theo mốt, vừa xuất hiện liền hấp dẫn nhiều ánh mắt của những người đàn ông khác, bao gồm Hách Liên Tuyết đang ở trong văn phòng.

Hiện Tại, TCL đang mở rộng một hàng loạt trang phục theo mốt, có rất nhiều người mẫu tham gia, đương nhiên cũng bao gồm Chu Lâm Na, mà lần này Trình Mộ Thanh là nhà thiết kế chịu trách nhiệm cho trang phục.

Kiều Tây Tây nhìn thấy Trình Mộ Thanh, liền cao hứng không tin, hai người ngồi một bên thì thầm to nhỏ.

Lúc sau, Hàn Dã bước tới, nhìn thấy Trình Mộ Thanh, liền chen ngang cuộc nói chuyện của họ - "Trình Tiểu Thư, Tổng Tài mời cô vào văn phòng một chuyện".

Trình Mộ Thanh nhìn nhìn Kiều Tây Tây, nở nụ cười - "Mình sẽ quay lại ngay".

"Ừ" - Kiều Tây Tây gật đầu.

Trình Mộ Thanh mang đôi giày cao gót ba phân, ngẩng đầu ưỡn ngực thân nhiên tiến đến văn phòng Hách Liên Tuyết, đẩy cửa vào, mới vừa đi vào, giây tiếp theo cổ tay của cô bị chế trụ, một cái xoay người liền đụng vào tường, một bóng dáng cao lớn tùy ý đè lên.

Trình Mộ Thanh trong tâm nhảy lên một chút, nhìn rõ khuôn mặt người trước mặt, sau đó trấn định - "Như thế nào? Tổng Tài TCL dùng cách này để đối đãi với khách sao?"

Hách Liên Tuyết không để ý, một đôi con ngươi nhìn thẳng vào ánh mắt của cô, âm thanh trầm thấp - "Vì cái gì phải nhận case này?"

"Có tiền thì tại sao tôi không kiếm? Hơn nữa chẳng lẽ đây không giống sự sắp đặt của anh sao?" - Trình Mộ Thanh chọn mi hỏi lại, chỉ muốn đẩy anh ra nhưng đẩy như thế nào cũng không được.

"Nếu anh nói không phải thì sao?"

Trình Mộ Thanh nở nụ cười châm chọc - "Bộ dạng của anh như thế nào chẳng lẽ chính anh không rõ sao? Ngay cả mạng sống của con ruột cũng không thêm để ý, sự máu lạnh của anh đúng là rất hợp với phụ thân của anh".

Hách Liên Tuyết khiếp sợ - "Thằng bé thật là con anh?"

Trình Mộ Thanh vô hại cười - "Lừa anh thôi".

Lúc này, nếu giết người chỉ bằng ánh mắt, cô thật có thể giết chết anh.

"Tuyệt.."

Đang ở phía sau, cửa bị mở, Chu Lâm Na vọt vào, nhưng nhìn đến hai người bên trong ôm nhau, khuôn mặt thay đổi - " Các người..."

Hách Liên Tuyết muốn đứng dậy nhưng Trình Mộ Thanh lại ôm lấy anh, thuận thế tựa vào bờ vai anh nhưong mảy - " Thật đau đầu".

Hách Liên Tuyết biết rõ cô đang giả bộ, nhưng chính là không có cách nào mà buông tay, nâng tay của cô không khỏi nắm chặt.

Chu Lâm Na nắm chặt tay, nhưng trên mặt lại duy trì nụ cười - " Trình Tiểu Thư bị đau đầu sao? Tôi dẫn cô đi bác sĩ" -Nói xong, định sẽ giúp đỡ Trình Mộ Thanh.

Lúc này, Trình Mộ Thanh bỗng nhiên đứng dậy, không thèm nhìn Chu Lâm Na, ngược mắt nhìn Hách Liên Tuyết - " Tựa vào trên vai của anh nên đã đỡ rồi, hiện tại không còn việc gì nữa em đi ra, hai người từ từ nói chuyện".

Vừa lúc muốn rời đi, cô quay đầu lại nở nụ cười, vờn bàn tay về vòng tròn trước ngực anh - " Em sẽ nhớ kỹ những lời anh nói" .Nói xong, ánh mắt cao ngạo, đắc ý quét qua người Chu Lâm Na, lắc mông một cái, đi ra ngoài.

Về phần lúc sau sẽ xảy ra chuyện gì, cô cũng không quan tâm ...

Hợp đồng đã tiến hành thuận lợi, tuy rằng Trình Mộ Thanh đáp ứng làm thiết kế cho trang phục lần này, nhưng về Chu Lâm Na thì tìm một nhà thiết kế khác, quần áo của Chu Lâm Na sẽ do người đó thiết kế.

Mặc dù làm quần áo cho Chu Lâm Na sẽ có nhiều hoa hồng nhưng khủng hoảng khi nhìn thấy cô ta.

Hợp đồng kí xong, sẽ có một yến tiệc có rất nhiều nhà tài trợ nổi danh thanh dự, nhưng để cho người khác kinh ngạc nhất đó là, Hách Liên Tuyết một người luôn luôn không thích những bữa tiệc thế nhưng lần này sẽ tham dự.

Đương nhiên đối với anh, Trình Mộ Thanh cũng không để ý, trong bữa tiệc, cô mặc bộ váy dạ hội, tóc búi cao, lộ ra cái cổ trắng nõn, một tay cầm bóp một tay cầm ly rượu tùy ý nhìn, sự xuất hiện của cô, bản thân chính là một phong cảnh, không ít người tài trợ đến gần cô, cô chính là chỉ cười đáp lại cho có lệ, dù sao xã giao vẫn là không thể thiếu được.

Lúc sau, Kiều Tây Tây mặc chiếc váy trắng, tóc mềm mại uốn xoả xuống, cả người nhỏ nhỏ xinh xắn đáng yêu, trong tay cũng cầm ly rượu tiến đến trước mặt Trình Mộ Thanh.

"Mộ Thanh".

"Ai, cậu như thế nào bây giờ mới tới?"

"Vừa thay đổi quần áo và trang điểm thôi " -Kiều Tây Tây nói - " Đúng rồi, vừa rồi mình nghe được tin tức là Hách Liên Hùng cũng trở về".

Kiều Tây Tây sau khi biết Hách Liên Hùng bắt cóc Tiểu Trạch, cô vẫn rất căm thù lão già này.

Nghe được đến tên Hách Liên Hùng, Trình Mộ Thanh không khỏi thay đổi sắc mặt, cái lão già đó, rất máu lạnh ! Cho dù biết Tiểu Trạch chính là cháu nội của mình, vậy mà vẫn không tha cho Tiểu Trạch, điều này cũng hiểu được ông ta máu lạnh tới cỡ nào rồi??

Vừa nhắc đến thì Hách Liên Hùng bước vào, tay chống gậy, bên người là A Cường, mặc kệ trường hợp gì khuôn mặt của A Cường không chút thay đổi, vĩnh viễn lạnh như băng.

Mới vừa đi vào, cũng không ít người đến chào hỏi ông ta, ông ta cũng mỉm cười đáp lại, lúc này Hách Liên Hùng cùng bộ mặt thật của ông ta giống như hai người hoàn toàn khác nhau làm cho Trình Mộ Thanh không khỏi cảm khái.

Hách Liên Hùng ánh mắt cũng nhìn đến Trình Mộ Thanh " hừ " một tiếng, sau đó dời ánh mắt đến nơi khác.

Trình Mộ Thanh trong lòng cũng cười lạnh, mặc kệ ông ta, cô và Tây Tây cũng đi kiếm chút đồ ăn ...

Lúc sau, Hách Liên Tuyết và Chu Lâm Na đến.

Hách Liên Tuyết mặc bộ tây trang màu đen, thoạt nhìn tao nhã thần bí, khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ, không thể không nói, anh thật sự là một người trời sinh ra đã có vóc người như vậy, mặc cái gì cũng đều rất được.

Mà Chu Lâm Na khoát tay anh, mặc chiếc váy màu đen, lộ ra một nửa ngực trắng nõn, ản ản hiện hiện, làm cho người ta không thể nào không nhìn đến, trên mặt nở nụ cười tựa hồ như Hách Liên Tuyết chính là của cô.

"Mộ Thanh, cậu nói xem trước kia mắt tớ mù như thế nào mà lại thích Chu Lâm Na? Tớ còn sùng bái cô ấy rất nhiều, không ngờ tới mụ này có cái tâm địa độc ác như rắn" -Kiều Tây Tây vừa ăn vừa oán hận nói.

Trình Mộ Thanh cười, bỏ một quả dâu tây vào miệng - " Cậu cũng nói cô ta giống con rắn, vậy cẩn thận cô ta sẽ phun độc vào người cậu".

"Xi, tớ không sợ ! Cẩn thận bà đây sẽ cho nó một bộ dạng người khác không còn nhận ra nha, cô ta chính là yêu quái, tớ mới là người đích thật, ai sợ

ai?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90

Hách Liên Tuyết, xoay người ... ánh mắt liếc nhìn liền thấy một cái bóng dáng nho nhỏ trong đám người, cô và Kiều Tây Tây đang ngòm ngòm thức ăn .. Vừa vặn, Kiều Tây Tây nhìn thấy ánh mắt của anh - "Này, anh ta nhìn cậu kìa" - Kiều Tây Tây nghiêng răng, dùng âm thanh nhỏ nhất mà chỉ hai người có thể nghe được.

Trình Mộ Thanh cũng không quay đầu lại - "Nhìn thì nhìn, tớ không có nợ tiền anh ta".

Kiều Tây Tây cũng không nói gì, ánh mắt lướt qua Hách Liên Tuyết ...

Lúc sau, một người đàn ông bụng lỵ rượu đi tới - "Trình Tiểu Thư, không biết có thể cùng nhau nói chuyện?"

Trình Mộ Thanh nhìn anh ta, biết anh ta là một trong những nhà tài trợ nên cô đồng ý, sau đó quay sang nói với Kiều Tây Tây - "Mình sẽ quay lại ngay".

Kiều Tây Tây ăn hoa quả gật đầu - "Đi đi".

Nhìn thấy Trình Mộ Thanh bị người khác mang đi, Hách Liên Tuyết mày bắt an nheo lại, sau đó hướng theo bóng dáng của cô.

Chu Lâm Na còn đang kính rượu với các nhà tài trợ, nhìn thấy Hách Liên Tuyết bỏ đi, xấu hổ nở nụ cười rồi cũng nhanh mà đuổi theo.

Kiều Tây Tây còn đang ăn, nhìn thấy cảnh tượng này cũng vội vàng buông tay dùng chính thân mình ngăn Chu Lâm Na lại ...

"Chu Tiểu Thư, đi đâu a?" - Kiều Tây Tây cười cười hỏi.

Chu Lâm Na sốt ruột nhìn bóng dáng của Hách Liên Tuyết, mặc kệ Kiều Tây Tây định sẽ rời đi nhưng lại bị Kiều Tây Tây ngăn lại "Chu Tiểu Thư, cô thật không biết lễ nghĩa nha".

Chu Lâm Na lúc này không kiên nhẫn - "Tránh ra".

"Không cho".

"Cô muốn gì?"

"Chặn con đường của cô."

"Cô——“ - Chu Lâm Na nhìn Tây Tây, nhú mày hỏi- "Cô là ai?"

"Tôi là chị em tốt nhất của Trình Mộ Thanh, cũng là mẹ nuôi của Tiểu Trạch" - Kiều Tây Tây ngẩng đầu ưỡn ngực nói.

Nghe đến tên Trình Mộ Thanh, sau đó Chu Lâm Na dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Kiều Tây Tây - "Tôi hiện tại lười nói nhiều với cô." Nói xong định sẽ đẩy Kiều Tây Tây để rời đi.

"Ồi .. này" - Kiều Tây Tây ra vẻ kinh ngạc kêu một tiếng, sau đó tạt lỵ rượu vào người Chu Lâm Na.

"Cô——“ - Chu Lâm Na nhanh lấy tay lau lau rượu trên người, tức giận trừng mắt - "Cô là cố ý."

"Thật ngại nha Chu Tiểu Thư, là cô đẩy tôi mới không cần thận mà đổ rượu đồ lên người, bốn phía rất nhiều người ai cũng có thể nhìn thấy, thế nào? Lễ phục xem ra là không thể mặc nữa? Nếu không thì cởi ra tôi cầm đi giặt cho cô?" - Kiều Tây Tây dùng vẻ mặt vô tội hỏi.

Chu Lâm Na nhìn xung quanh, không ít người đang nhìn bọn họ, lễ phục đã ướt một khoảng lớn, đọt lát nữa còn phải chụp ảnh, căn bản là không thể tiếp tục đuổi theo, cuối cùng tức giận trừng mắt nhìn Tây Tây - "Được, cô gọi lái". Nói xong, hướng đến phòng nghỉ để thay quần áo.

Kiều Tây Tây đứng ở đó, hai tay khoanh trước ngực, trong lòng lại đắc ý không thôi - "Hừ, dám ức hiếp Tiểu Trạch, còn cả Thanh Thanh nữa, tôi sẽ khiến cho cô mất mặt trước mọi người."

Nhìn thấy bộ dạng Chu Lâm Na chật vật chạy trốn, tâm tình Kiều Tây Tây tốt hơn, xoay người tiếp tục ăn uống..

Ngọn đèn chiếu xuống hàng ghế có chút mờ ảo, bốn phía rất nhiều vệ sĩ, Trình Mộ Thanh đứng ở trung gian, ánh mắt chăm chú nhìn một người, sau đó ánh mắt hướng về Lý Tiên Sinh người mời cô vừa rồi, nhưng người đó tránh ánh mắt của cô và cung kính nói với Hách Liên Hùng - " Ông Tổng, nếu không còn việc gì thì tôi ra ngoài trước."

"Hôm nay làm phiền cậu rồi."

"Không phiền, không phiền, nếu như về sau còn việc gì cần đến thì cứ gọi cho tôi" -Nói xong, Lý Tiên Sinh lui ra ngoài.

Trình Mộ Thanh nhìn Hách Liên Hùng, nét mặt biểu lộ một loạt châm chọc - " Xem ra, Hách Liên Tiên Sinh rất thích dùng thủ đoạn nha."

Nhìn thấy Trình Mộ Thanh, Hách Liên Hùng thấy chán ghét -" Đối với cô thì không cần dùng thủ đoạn ! Chỉ cần một cái case liền làm cho cô mắc câu, hôm nay tôi sẽ cho cô biết cái giá phải trả cho việc dám đắc tội với tôi là gì."

Trình Mộ Thanh trong tâm trầm xuống, nhanh nhạy để ý đến lời ông ta nói - " Có ý gì? Case này là ông sắp đặt sao?"

"Nếu không thì làm sao có cái bữa tiệc này?" -Hách Liên Hùng lạnh lùng cười cho sự ngu xuẩn của cô.

Trình Mộ Thanh hai tròng mắt ửng đỏ, chẳng lẽ cô hiểu lầm Hách Liên Tuyệt? Đang suy nghĩ, Hách Liên Hùng hô một tiếng.

"Xuất hiện đi."

Trình Mộ Thanh nhú mày, khó hiểu nhìn ông ta.

Vừa dứt lời, từ một chỗ tối xuất hiện ra một bóng dáng, mặt tây phục màu đen, khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo mang theo sự hận thù, nhìn đến cái bóng dáng kia, nhú mày - " Là cô?" có lẽ lúc sau cô bỗng hiểu được cái gì.

Chu Lâm Na nhìn cô, ánh mắt tràn ngập sự hận thù, đôi mắt tàn nhẫn đảo qua Trình Mộ Thanh, sau đó nhìn Hách Liên Hùng - " Bác Trai."

"Cô đã hận cô ta như vậy, bây giờ tôi cho cô một cơ hội, giết nó đi"- Hách Liên Hùng khuôn mặt không chút thay đổi, giống như chuyện giết người đối với ông ta chỉ là một chuyện rất bình thường ..

"Cái gì?" -Chu Lâm Na kinh ngạc, tuy rằng bản thân hận không thể giết chết Trình Mộ Thanh, nhưng bây giờ kêu Chu Lâm Na đi giết người thật thì có chút sợ hãi, từ trước đến nay không bao giờ giết người.

"Như thế nào? Cô không dám?" -Hách Liên Hùng nói, ánh mắt lạnh lùng của ông ta làm cho người khác không khỏi sợ hãi.

"Không." -Tuy rằng ngoài miệng phủ nhận, nhưng chính là thân thể của Chu Lâm Na đang run rẩy..

"Cô quên cô đáp ứng chuyện của tôi sao? Chỉ cần cô làm được, tôi sẽ đáp ứng chuyện tôi hứa với cô" -Hách Liên Hùng nhắc nhở nói.

Nhất thời, Chu Lâm Na nâng con ngươi nhìn Hách Liên Hùng, ánh mắt đang sợ hãi dần dần trở thành tàn nhẫn, đúng vậy chỉ cần giết Trình Mộ Thanh, đứa nhỏ kia cũng sẽ không tồn tại, Hách Liên Tuyệt sẽ thuộc về cô, chỉ một mình cô ! Nghĩ đến đây, Chu Lâm Na đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt hung hăng tàn ác nhìn Trình Mộ Thanh, cái loại sát ý này, Trình Mộ Thanh cảm nhận được.

Tuy rằng không biết giữa bọn họ có cái gì bí hiểm, nhưng Trình Mộ Thanh ý thức được nên liền xoay người định chạy ra ngoài, chính là cô còn chưa đụng đến cửa liền bị hai người chế trụ, quay đầu lại thấy Chu Lâm Na đang cầm một khẩu súng trong tay.

Trình Mộ Thanh nhìn Chu Lâm Na, đồng tử chậm rãi phóng đại.

"Trình Mộ Thanh, muốn trách thì tự trách chính mình đi, hôm nay cô phải chết" -Nói xong, hai tay run rẩy cầm súng, nhắm ngay Trình Mộ Thanh.

"Đùng", hạ còi súng, đạn trúng vào vách cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Ngay lúc đó, cửa đột nhiên bị phá, một người đeo mặt nạ màu đen tiến vào, một cước đá ngã lăn hai người vệ sĩ đang giữ Trình Mộ Thanh, trong nháy mắt Mộ Thanh đã nằm trong ngực của anh ta.

"Anh——" - Trình Mộ Thanh ngẩng đầu, nhìn anh ta, bỗng nhiên xuất hiện ngoài ý muốn, cô có điểm hoảng loạn nhưng lúc thấy anh ta tâm lại nhẹ đi

một chút, anh ta làm cho cô cảm thấy an tâm và có một hương vị rất quen thuộc.

Người mang theo mặt nạ màu đen, một đôi mắt sắc bén nhìn chung quanh, Chu Lâm Na sau khi nã phát súng, sợ lui về sau vài bước, súng trong tay cũng rớt xuống, một bộ dạng kinh hoàng hoàn loạn ..

Đang nhìn đến Chu Lâm Na, con người lơ đãng xẹt qua ánh mắt phức tạp.

"Lại là người?" - Lúc này, Hách Liên Hùng đứng lên, nhìn người đeo mặt nạ màu đen, nhiều lần đã phá hư chuyện tốt của ông ta - "Người rút cuộc là ai?"

Người đeo mặt nạ màu đen, nhìn Hách Liên Hùng, khoe miệng khinh miệt nâng lên, cả người tản ra hơi thở rét lạnh - "Người muốn giết ông" - Nói xong, giờ súng lên nhắm ngay Hách Liên Hùng.

"Cẩn thận" - A Cường ý thức được, đột nhiên đẩy Hách Liên Hùng, chính mình lấy thân đỡ lấy một phát súng ..

"A Cường" - Hách Liên Hùng kêu một tiếng, sắc mặt trở nên tàn nhẫn - "Đem bọn họ giết ! Giết hết cho ta."

Người đeo mặt nạ nở nụ cười lạnh lùng, lôi kéo Trình Mộ Thanh chạy ra ngoài ...

Bàn tay nắm lấy tay cô, chạy nhanh ngoài hành lang, cũng không biết vì cái gì, lúc này Trình Mộ Thanh một chút cũng không sợ hãi, ngược lại còn có cảm giác an tâm, tò mò kì lạ ..

Cũng không biết chạy bao lâu, Trình Mộ Thanh nhìn anh ta, mày chậm rãi chau lại .. trong giây lát, hai người ẩn nấp sau một cái hòn non bộ, hai người gần gũi, ngồi sát cạnh nhau ..

"Nơi này an toàn rồi"- Người đeo mặt nạ đen thấp giọng nói.

Trình Mộ Thanh ngồi dưới đất, quần áo có chút nhăn nhúm, cảm giác được hơi thở của anh ta, .ngước mắt nghĩ hoặc nhìn anh ta -" Anh là ai? Vì cái gì lại cứu tôi một lần nữa?"

Người đeo mặt nạ đen nhìn cô, mâu quang hiện lên một tia áp lực nhưng vẫn lạnh lùng nói -" Hách Liên Hùng là người không phải dễ dàng trêu chọc, tốt nhất tránh xa ông ta một chút ! Tôi đi trước."

"Này...anh" - Trình Mộ Thanh đột nhiên bắt lấy bờ vai anh ta,có chút cảm giác như cái gì dính dính, nhìn lại thì là máu.

"Này...anh... bị thương?" Trình Mộ Thanh kinh ngạc hỏi, trong đầu hiện lên phát đạn của Chu Lâm Na, là anh ta thay cô đỡ?

Nhìn cô, đáy mắt của anh ta có chút phức tạp- " Vết thương nhỏ thôi, cô ở đây đừng nhúc nhích, lập tức sẽ có người lại cứu cô." Nói xong, không đợi Trình Mộ Thanh nói cái gì, anh ta đứng dậy chạy, lúc Trình Mộ Thanh ló ra thì anh ta đã không thấy đâu nữa.

Lúc sau, Ngôn Dục chạy đến nhìn Trình Mộ Thanh, lo lắng hỏi -" Cô sao rồi?"

Trình Mộ Thanh nhìn bàn tay dính máu, lắc đầu -" Không sao."

Trình Mộ Thanh đứng trong phòng tắm, một bên rửa, một bên nghĩ đến cái hương vị kia, rất là quen thuộc, thật nam tính, nhưng không nhớ ra đã ngửi qua nơi nào ... thực phiền não, rửa rửa rửa, chà xát đến mức da thịt đau, nhưng lúc này trong tâm trí cô nghĩ đến một người, nghĩ đến đây, khoe miệng gọi lên, sau đó đôi quần áo rời ra ngoài.

——Trong Phòng Khách——

Ngôn Dục và Tiểu Trạch ngồi trên sofa, ăn kem xem TV, lúc sau Trình Mộ Thanh tắm rửa xong đi ra, cô một bên lau tóc, một bên hướng đến Ngôn Dục, ngồi kế anh ta, trên người còn tản ra mùi hương của sữa tắm,Ngôn Dục đang xem Tv, xoay người nhìn thấy cái cổ trắng nõn của Trình Mộ Thanh, thì thân thể cảm giác một trận nóng lan qua, xấu hổ quay mặt hướng đến di động của Tiểu Trạch.

Tiểu Trạch lờm anh ta một cái, rất không tình nguyện, quay di động qua bên kia một chút.

Trình Mộ Thanh đối với Ngôn Dục như chị em thân thiết vậy, không có cái sự tình nam nữ gì cả, vì thế theo anh ta hướng đến di động, thân hình Ngôn Dục cứng đờ, rồi va vào hông của Tiểu Trạch một cái .. Trình Mộ Thanh tiếp tục, anh ta cũng tiếp tục ..

Cuối cùng, không kiên nhẫn -" Ngôn Dục, có để yên không? Chú dòn cháu đến mặt đất rồi" -Tiểu Trạch đứng thẳng, rống lớn.

Trình Mộ Thanh nhìn Ngôn Dục, rõ ràng chính là anh ta không được tự nhiên ?

Ngôn Dục về mặt vô tội, Tiểu Trạch thờ phỉ phỉ cầm lấy kem tiếp tục ngồi xem Tv.

Lúc này, Trình Mộ Thanh cười, sát vào anh ta, thân thể Ngôn Dục liền căng thẳng ..

"Ngôn Dục, giúp tôi một chuyện gấp" -Trình Mộ Thanh nín thở

"Gấp cái gì?" Ngôn Dục hỏi, ánh mắt không rời TV.

"Giúp tôi tìm một người."

"Người nào?"

"Chính là người đeo mặt nạ màu đen ngày đó cứu tôi."

Nghe đến đây, Ngôn Dục quay đầu lại, về mặt yêu nghiệt nhăn nhó, ngay cả Tiểu Trạch không khỏi quay lại nhìn trộm cô, cô có phải hay không đã phát hiện ra cái gì?

"Cô tìm anh ta làm gì?" Ngôn Dục nhỏ giọng hỏi

"Chuyện này đừng quan tâm, nhưng anh nhất định phải giúp tôi tìm được." Trình Mộ Thanh cương thể nói.

"Xì..." - Ngôn Dục nói xong, hết nhẹ mái tóc dài - "Tôi vì cái gì phải nghe theo lời cô?"

Lúc sau, mu bàn tay của Trình Mộ Thanh quét qua mặt của anh ta, trên mặt lộ ra một tia đen tối cười- "Bởi vì tôi tin anh nhất định sẽ tìm ra được người đó, nếu không, anh sẽ chết rất thảm." - Nói xong, cô đứng dậy - "tôi đi ngủ, bye."

Nghe được cửa phòng đóng lại, Tiểu Trạch lập tức đến bên cạnh Ngôn Dục - "Mẹ sẽ không phải là phát hiện ra cái gì rồi?"

"Hắn là sẽ không?"

"Vậy gì cái gì mà lại tìm người đeo mặt nạ?"

Tiểu Trạch hỏi, kì thật thằng bé không biết chuyện tối nay đã xảy ra với Trình Mộ Thanh, Ngôn Dục cũng không dám nói, chính là trên tay Trình Mộ Thanh hôm nay có dính máu nhưng cô không bị thương, thì phải là---

Nghĩ đến đây, Ngôn Dục đứng dậy - "Tiểu Trạch, ở nhà đợi chú, chú ra ngoài một chuyến, lập tức quay lại." Nói xong, như là gió nhẹ nhàng bay vèo ra ngoài ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92

Một bóng dáng trong tích tắc phá cửa, vọt vào, cánh tay đang chảy máu, môi có chút trắng bệnh.

Trong phòng tối mờ, anh ngã lên sofa, nửa cái mặt nạ màu đen thoát nhìn có chút quỷ dị, nhưng phía sau, anh ta giờ một bàn tay chậm rãi tháo mặt nạ ra, hé ra một bộ mặt tao nhã thân bí tràn ngập huỷ diệt.

Tuỳ tiện đem mặt nạ ném lên sofa, cả người tựa vào ghế, đôi mắt nhắm lại.

Lúc này, ngoài cửa vang lên động cơ xe, một chiếc Ferrari màu hồng nhanh như bay phóng đến, đem xe trực tiếp để ngoài sân rồi chạy vào, mới vừa đến cửa thấy vết máu trên mặt đất, khuôn mặt yêu nghiệt có chút lo lắng, nhấn mặt mũ rồi bước vào.

"Tuyệt..." Vừa vào liền thấy cái bóng dáng đen trên sofa, bật người mở đèn.

Trên sofa đã dính một mảng to của máu, nhìn thấy ghê rợn.

"Tuyệt, thế nào rồi?" - Ngôn Dục cúi người, lo lắng nhìn anh hỏi.

Lúc này, hai mắt đang nhắm chậm rãi mở ra - "Tôi không sao."

"Anh bị trúng đạn rồi ! Tôi mang anh đi bệnh viện." -Nói xong, Ngôn Dục định đỡ anh ngồi dậy.

"Không cần" - Hách Liên Tuyệt ra tiếng ngăn cản, sau đó chậm rãi đứng lên - "Tôi không muốn lại xảy thêm những chuyện ngoài ý muốn, lại càng không muốn cho ông ta biết."

Ngôn Dục rất hiểu tính cách của Hách Liên Tuyệt, chỉ cần anh đã quyết thì không ai có thể thay đổi - "Vậy anh tính làm sao bây giờ?"

Một đôi đồng tử phát ra vài tia quý dị, lạnh như băng, khoé miệng nhếch lên nở nụ cười, không chút để ý phun ra một chữ - " Chết."

Kết quả này, Ngôn Dục đã sớm biết tới, nhìn lưng của anh, ánh mắt Ngôn Dục lộ ra sự kiên định - " Mặc kệ anh muốn làm gì tôi cũng sẽ giúp anh."

"Không" - Hách Liên Tuyết xoay người - " Hiện tại việc tôi cần cậu giúp chính là bảo vệ tốt mẹ con cô ấy, ông ta đã biết chân tướng nhất định sẽ không tha cho Tiểu Trạch đâu."

Nhìn thấy anh ta, Ngôn Dục bỗng nhiên đã hiểu một chút, nhưng cũng không nói ra yêu cầu, có đôi khi lạnh lùng đối xử đó cũng là một dạng tình cảm, một loại bảo vệ ..

Ngôn Dục gật đầu - " Tôi biết nên làm thế nào rồi"

Một bên giúp đỡ Hách Liên Tuyết xử lý vết thương, bỗng nhớ ra cái gì - " Đúng rồi, có phải Trình Mộ Thanh đã phát hiện ra cái gì rồi không?"

"Tại sao hỏi vậy"

"Hôm nay cô ấy nhờ tôi phải đi kiểm tra người đeo mặt nạ màu đen.."

Hách Liên Tuyết nhắm mắt, khoé miệng lơ đãng xẹt qua tia sùng nịnh, chỉ biết cô sẽ không an phận thủ thường .. !

Nửa đêm, Ngôn Dục về đến nhà, mới vừa mở cửa ra, một lớn một nhỏ đứng trước mặt anh ta, biểu tình đồng nhất.

Ngôn Dục nhìn bọn họ, có chút kinh hãi, một bên đổi giày, một bên nhìn bọn họ - " Hơn nửa đêm rồi, hai người không ngủ còn đứng đây làm gì? Mộng du à?." Nói xong, định lướt qua bọn họ để trở về phòng

Lúc này, Trình Mộ Thanh cùng Tiểu Trạch xoay người, trực tiếp kéo Ngôn Dục đến sofa, ấn xuống - " Nói, hơn nửa đêm anh đi đâu?"

"Chính là, đợi chú thật lâu, mau khai báo thành thật sẽ được khoan hồng, nếu kháng cự gian dối sẽ trực tiếp đuổi đi" - Tiểu Trạch hai tay để sau lưng nói, trong lòng kì thực là trả thù, cái người này đi ra ngoài còn không mang mình theo? Đừng tưởng rằng bé không biết Ngôn Dục ra ngoài làm gì nha, chỉ cần kéo tay anh ta là có thể biết.

"Tôi..Các người.." - Ngôn Dục nhìn bọn họ, về mặt không có gì để nói.

Trình Mộ Thanh cùng Tiểu Trạch hai người làm điệu bộ "Anh/chú mà không nói đừng hồng được ngủ ngon."

Ngôn Dục lại suy nghĩ, nhất thời chọn mi - " Tôi đi giúp cô tìm người a."

"Tìm người?" - Trình Mộ Thanh nhíu mày, nhất thời giãn mặt ra, khăn trương nhìn anh ta - " Thế nào? Có tìm được không?"

Nhìn thấy cánh tay trước ngực, Ngôn Dục dùng sức đẩy ra, sau đó vén vén mái tóc dài - " Tôi biết tôi rất là tuần tú, nói như thế nào tôi cũng là một người đàn ông bình thường nha, tôi....."

"Hãy bớt sàm ngôn đi, rốt cuộc tìm được hay là không" - Trình Mộ Thanh gắt gao cầm tay anh ta hỏi.

Bị cách ngang, Ngôn Dục trừng mắt liếc cô một cái - " Thật thô lỗ ! Làm ơn, tôi đã nhờ bạn của tôi hết sức đi tìm, nhưng dù có tìm được thì người đó cũng có nguyện ý gặp cô không thì tôi cũng không biết" - Nói xong, liền xoay người chạy nhanh về phòng.

Trình Mộ Thanh sững sờ đứng tại chỗ.

Tiểu Trạch còn lại hướng đến Trình Mộ Thanh cười hắc hắc - " Con đi xem chú ấy." Nói xong, vào phòng Ngôn Dục tìm kiếm chân tướng.

Ban đêm, Trình Mộ Thanh lúc ngủ cứ cảm giác như có bóng dáng lúc ẩn lúc hiện trước mặt, cô nhíu mày, chậm rãi mở mắt, lúc này hé ra mặt nạ màu đen quý dị, cô cả kinh, theo bản năng nắm chặt ra giường hô " Anh——"

"Xuyt" - âm Thanh trầm thấp vang lên, một tay che miệng của cô lại.

Trình Mộ Thanh chớp chớp mắt, bởi vì là ban đêm, căn bản không thấy rõ khuôn mặt, nhưng dựa vào trực giác, thì cái mùi hương nam tính này, chính là anh ta !

Nghĩ đến đây, lòng cô mới thở phào nhẹ nhõm - " Anh ... anh vào bằng cách nào?"

Hách Liên Tuyết, ánh mắt dịu xuống, thật nhu tình - " Cô không phải tìm tôi sao? Tôi đã tới rồi."

Nhớ tới chuyện của Ngôn Dục, Trình Mộ Thanh bật dậy, mới định mở đèn đã bị anh ngăn cản.

Đôi mi thanh tú nhìn khỏi, Trình Mộ Thanh hiểu ý anh, vì thế vươn tay sờ sờ - "Anh thế nào? Vết thương sao rồi?"

Chiếc mặt nạ đen trong đêm nhìn càng thêm quỷ dị, cô không nhìn rõ anh lắm, nhưng anh có thể nhìn rõ cô - "Chỉ là vết thương nhỏ."

Trình Mộ Thanh vươn tay, cầm tay anh - "Thật sự không có việc gì sao?"

"Không có việc gì."

Nghe được lời này, cô mới yên lòng, nhất thời không nói gì nên không khí trở nên quái dị.

"Đúng rồi, anh rốt cuộc là ai? Chúng ta có quen biết nhau sao?" Trình Mộ Thanh hỏi, cô không rõ vì sao anh ta lại đeo mặt nạ.

Người đeo mặt nạ đen nhìn cô, vươn tay sờ mái tóc của cô, động tác nhẹ nhàng thương tiếc - "Tốt lắm, đến giờ rồi, tôi phải đi."

"Nhưng mà..."

"Xuyt...Ngủ đi." -m thanh của anh như có ma lực làm cho cô bất tri bất giác nghe theo, cô chậm rãi nằm xuống, tay anh bao trùm đôi mắt của cô, dần dần, nhắm mắt lại, không đến vài giây sau liền vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Ngày hôm sau tỉnh lại, Trình Mộ Thanh thủy chung muốn làm rõ đêm qua cô có phải nằm mộng không, hay là cô thật sự nhìn thấy người kia, vừa cảm giác mơ mơ hồ hồ nhưng cũng có cảm giác rất thật.

Vừa ăn sáng, Trình Mộ Thanh bị "Cái giấc mơ" kia làm phiền chết.

Lúc sau, Ngôn Dục vừa vặn từ ngoài trở về, nhìn thấy cô đang ăn sáng, chạy nhanh đem đồ giấu phía sau, Trình Mộ Thanh quay đầu, cảm thấy anh ta mờ ám..

"Ăn sáng sao?" -Ngôn Dục giả vờ nói chuyện, chân rảo nhanh về phòng.

"Lại đây" -Trình Mộ Thanh nói.

"Gì?"

"Lại đây." Trình Mộ Thanh ngoắc ngoắc ngón tay, nói từng chữ.

"Có chuyện gì sao?" -Ngôn Dục đem đồ đặc giấu phía sau, vẻ mặt cười nói, sợ Trình Mộ Thanh phát hiện ra cái gì.

"Tôi lặp lại lần nữa lại đây."

Đáng chết ! Ngôn Dục không thể phản bác lại sự áp bách của cô, vì thế chậm rãi tiến tới.

"Lấy ra." Trình Mộ Thanh vươn tay.

"Cái gì?"

"Còn giả vờ?"

Mín môi, Ngôn Dục đem báo "Ba" một tiếng đặt lên bàn.

Trình Mộ Thanh chau mi, tùy tay cầm tờ báo, một tin tức liền đập vào mắt.

"Tổng Tài tập đoàn TCL cùng người mẫu Chu Lâm Na ba ngày sau sẽ đính hôn."

Tin tức này chiếm hơn 1/2 mặt báo, còn có ảnh chụp to của Hách Liên Tuyết và Chu Lâm Na.

Đang nhìn đến tin này, Trình Mộ Thanh tạm dừng một chút, lập tức đem báo để lên bàn- " Vì cái gì mà giấu tôi?"

"Cô... không tức giận?" - Ngôn Dục ngồi đối diện hỏi.

Trình Mộ Thanh dùng thìa múc một muỗng cháo bỏ vào miệng, vừa ăn, vừa nhìn anh ta nói - "Tôi tại sao phải tức giận?"

"Anh ta.... anh ta không phải cha của Tiểu Trạch sao?" -Ngôn Dục nghĩ nghĩ, hỏi

"Từ cái ngày mà anh ta không đồng ý cứu Tiểu Trạch nữa, thì cũng đã không còn là ba của Tiểu Trạch, còn nữa hy vọng anh về sau đừng nhắc lại, tôi không muốn cho Tiểu Trạch biết." Nói xong, cô lau miệng, cầm lấy túi xách- " Tôi đi làm "

Nhìn bóng dáng của cô, Ngôn Dục nhấn máy than thở một tiếng - " Người phụ nữ mạnh mẽ."

Nhìn thấy tờ báo trước mặt, sắc mặt của Hách Liên Tuyết âm trầm đến đáng sợ.

"Chuyện này có phải nên cho con một lời giải thích?"- Hách Liên Tuyết nhìn Hách Liên Hùng nói từng chữ.

Hách Liên Hùng không thay đổi sắc mặt nhìn anh ta - " Như thế nào? Không phải rất thích cùng cô ta ở một chỗ sao? Tôi làm vậy là toại nguyện theo ý của con rồi."

"Thành toàn cho con?" -Hách Liên Tuyết nhìn ông ta, hai tay nắm chặt.

Lúc sau, Chu Lâm Na đi tới, hai tay xoa xoa bờ vai của anh - " Tuyết, anh làm sao vậy? Chẳng lẽ anh mất hứng sao? Bác trai đồng ý cho em và anh cùng một chỗ, cũng đồng ý cho em và anh kết hôn."

Lúc này, Hách Liên Tuyết nghiêng đầu nhìn Chu Lâm Na - " Phải không? Vì cái gì mà giải quyết tốt vậy?"

Chu Lâm Na nhìn anh, cũng không biết nội tâm quá phá, ánh mắt anh có thể hiểu rõ cô, nên không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Bởi vì ... bởi vì... em đáp ứng bác trai rời khỏi giới showbiz"- Chu Lâm Na tùy tiện nói đại một câu.

Nhìn cô, cặp con ngươi kia như đang nhìn thấu cô, Chu Lâm Na chợt dạ cơ hồ muốn tránh né, chính là Hách Liên Tuyết nhìn chăm chăm- " Phải không? Đơn giản vậy thôi?"

"Đương nhiên?Nếu không thì thế nào?" -Chu Lâm Na nói nhỏ, nếu anh biết giữa cô và Hách Liên Hùng có giao dịch vậy sẽ rất tức giận.

Đôi mắt màu lục như nhìn xuyên thẳng vào cô, làm cho cô không thể che giấu ..

"Chẳng lẽ anh không muốn cùng một chỗ với em?" -Chu Lâm Na vội hỏi, đánh lảng sang chuyện khác, vì cái gì cô luôn cảm thấy Hách Liên Tuyết thay đổi không còn giống lúc trước.

Nhưng không giống thế nào thì không giải thích được, trước kia thế nào, cô cũng đoán được tâm tư của anh nhưng hiện tại cảm thấy anh và cô càng ngày càng xa cách, thậm chí suy nghĩ của anh cũng không thể hiểu.

Đang nghĩ nghĩ, Hách Liên Tuyết ngược mắt,sùng nịnh nhìn Chu Lâm Na - " Đương nhiên."

Chu Lâm Na nhìn anh, trong nháy mắt cô cảm thấy thật sự không thể hiểu anh ...

Hách Liên Tuyết lập tức thay đổi ánh mắt nhìn sang Hách Liên Hùng- " Chính là trước khi làm, nên cho con biết một tiếng."

Hách Liên Tuyết đột nhiên chuyển biến, Hách Liên Hùng không có lường trước được, Hách Liên Tuyết giống như là một con báo đang chờ con mồi, tùy thời điểm đều có thể ra đòn sát thủ, cho nên hiện tại không nên chọc giận, ông liền nở nụ cười - " Thì con muốn cùng cô ấy một chỗ, nên ba tác thành cho hai người, coi như là cái kinh hi tặng con" - Hách Liên Hùng nói như vậy, nhưng tâm lý càng khẳng định thêm một việc chính là Hách Liên Tuyết càng ngày càng không theo khuôn khổ.

Hách Liên Tuyết đứng đó, vô hình làm cho người ta một cảm giác áp bách, tuy rằng nhìn vào như đang cho người khác một gương mặt vui vẻ, nhưng đôi mắt thì nhìn vào người ta sẽ không biết anh đang nghĩ gì.

"Nói như vậy, tôi hẳn là nên cảm kích?"

"Biết thế là tốt rồi" -Hách Liên Hùng cũng không khách khí nói.

"Phụ thân của con, làm việc gì cũng làm cho người khác không thể tưởng được" - Hách Liên Tuyết thản nhiên nói, chính là anh lại mang một hàm ý khác.

"Mặc kệ con nghĩ thế nào, ba bồi dưỡng con trở thành Tổng Tài tập đoàn TCL, chính là cho con quản lý công ty, nếu như tâm tư của con không giống lời ba nói, nhất định sẽ tước quyền quản lý của con." Hách Liên Hùng nói từng chữ.

Hạp mâu, một tia lơ đãng xẹt qua, anh ta rốt cục cũng phải bắt đầu rồi.

Chu Lâm Na một bên nhìn bọn họ nói chuyện, không giống cha con chút nào, ngược lại còn như là kẻ thù vậy ...

Một bên lái xe, Chu Lâm Na ngồi bên ghế phó, cẩn thận nhìn anh - "Tuyệt, anh tức giận sao?"

Hách Liên Tuyệt xoay người - " Vì cái gì phải tức giận?"

"Tự tiện tuyên bố ngày đính hôn, anh thật sự không tức giận sao?" Nói xong, Chu Lâm Na rúc vào trong người anh .

Nhìn lướt qua Chu Lâm Na, hơi dừng một chút, giọng điệu ôn hoà nói - " Để cho ông ta tán thành, em quả thật không đơn giản."

Những lời nói này, là có hàm ý khác...

Đáng tiếc Chu Lâm Na không biết được, ngược lại nở nụ cười " Em cũng không nghĩ đến bác trai dễ dàng chấp nhận như vậy, Tuyệt .. em yêu anh .. thật sự yêu anh... rốt cuộc em cũng có thể làm cô dâu của anh."

Hách Liên Tuyệt nhìn ra cửa sổ, không nói gì.

Lúc này, Chu Lâm Na ngẩng đầu nhìn anh - " Tuyệt, em sẽ là cô dâu đẹp nhất của anh."

"Bình thường em cũng đã rất đẹp."

"Không, em phải đẹp hơn, em muốn trở thành cô dâu độc nhất của anh." Chu Lâm Na khát khao nói/

"Vậy em muốn thế nào?"

"Em muốn Trình Mộ Thanh đảm nhiệm phần áo cưới của em."

Hách Liên Tuyệt nhìn Chu Lâm Na, ánh mắt trong trẻo trở nên lạnh lùng - " Có thể mời nhà thiết kế chuyên môn ở Pháp làm theo yêu cầu của em."

"Nhưng em muốn Trình Mộ Thanh thiết kế."

"Tại sao nhất định là cô ấy?" Hách Liên Tuyệt lớn tiếng hỏi

Chu Lâm Na có chút sùng sốt, nhìn anh nở nụ cười - " Tuyệt, không phải anh suy nghĩ nhiều quá? Em chỉ là cảm thấy cô ấy thiết kế đồ rất đẹp, hơn nữa lúc trước quần áo em mặc khi ở bên Milan là do cô ấy thiết kế, rất thích hợp với gu của em, em tin tưởng vào năng lực của cô ấy."

"Nhưng chuyên môn của cô ấy không phải áo cưới" -Hách Liên Tuyệt nói, theo bản năng anh cũng không muốn để Chu Lâm Na thân cận với Trình Mộ Thanh.

"Tuyệt, anh nhìn xem, ở Milan cô ấy đã từng thiết kế áo cưới, thật sự rất đẹp, nhưng lần đó biểu diễn không phải em, em vẫn cảm thấy đáng tiếc, lần này em muốn để cho cô ấy thiết kế" -Chu Lâm Na làm nũng nói.

" Các người đang hiểu lầm, anh lo cô ấy sẽ từ chối."

"Anh yên tâm, em nhất định sẽ làm cô ấy đồng ý. " Chu Lâm Na trong lòng đã có dự tính.

Lơ đãng nhìn phớt qua Chu Lâm Na - "Em đã nói như vậy thì anh cũng không còn gì để nói, chỉ cần em cao hứng là được."

Chu Lâm Na nở nụ cười, hôn lên gương mặt anh - " Tuyệt, em biết anh đối với em là tốt nhất, cảm ơn anh."

Hách Liên Tuyệt không nói thêm gì, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt một tia sát khí, rất nhanh biến mất.

Chu Lâm Na ngồi ở chỗ cũ, trong lòng thầm cười lạnh, chỉ cần cô và Tuyệt kết hôn, Trình Mộ Thanh còn có biện pháp nào? Đời này, Hách Liên Tuyệt là của Chu Lâm Na, cho dù Trình Mộ Thanh sinh ra đứa con cho anh thì cũng có ý nghĩa gì?Chỉ cần Trình Mộ Thanh chết, đứa nhỏ kia cũng sẽ không tồn tại ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Ngồi trong văn phòng, Trình Mộ Thanh không khỏi phiền lòng, nhìn cái gì cũng không thuận mắt ...

Lúc sau, điện thoại vang lên, nhìn dãy số, do dự một chút nhưng rồi cũng nhận.

"Tôi là Chu Lâm Na."

Trình Mộ Thanh ngả thân mình tựa vào ghế, một bàn tay chậm rãi phất qua - "Tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi có chuyện muốn nói với cô" - Chu Lâm Na âm trầm nói.

Trình Mộ Thanh chậm rãi mở to mắt, khoé miệng mang theo một tia châm chọc - "Chu Tiểu Thư, xin hỏi chúng ta có gì để nói với nhau sao? Như thế nào? Không giết được tôi nên cảm thấy không cam lòng?" - Trình Mộ Thanh lạnh lùng hỏi.

"Tôi biết cô hận tôi nhưng tôi có chuyện mới tìm cô, đến quán cafe dưới lầu khách sạn Kiều Lệ Tư, chúng ta mặt đối mặt nói chuyện" - Nói xong, Chu Lâm Na trực tiếp cúp máy.

Trình Mộ Thanh nắm di động, một đôi con ngươi trong suốt khôn khéo, suy nghĩ một chút, đứng dậy, cầm lấy túi xách đi ra ngoài - "Tiểu Kì, tôi có việc phải ra ngoài, nếu ông tổng tìm giúp tôi ngăn một chút".

"Ok~~"

—

Khách sạn Kiều Lệ Tư, Trình Mộ Thanh mặc một cái quần màu da cam, giày cao gót đen, áo sơ mi trắng, tóc uốn cong được cột lên gọn gàng, cả người thoát nhìn thanh thuần lại tràn ngập sức quyến rũ giới giang ..

Kiều Lệ Tư..

Nhìn thấy tên khách sạn, khoé miệng Trình Mộ Thanh không khỏi nâng lên một tia cười khở, cái đêm của năm năm trước chính tại nơi này, cô bị bạn trai bán đi, sau đó gặp Hách Liên Tuyệt, hôm sau bay đi Milan cô mới phát hiện ra mình có Tiểu Trạch, hiện tại hồi tưởng lại .. thật không biết là hạnh phúc hay vẫn là ác mộng ...

Chớp mắt, che dấu đi sự mất mát, rồi bước vào ... Nhìn xung quanh, Chu Lâm Na đã chờ sẵn bên trong, cô khoan thai thoải mái tiến tới ..

Buông túi xách, hào phóng ngồi đối diện Chu Lâm Na.

"Cô đến rồi?" - Chu Lâm Na ngược mắt hỏi

Lúc này người phục vụ bước đến, Trình Mộ Thanh nhìn anh ta nói - "Một ly Latte đá, cảm ơn."

Sau khi người phục vụ rời đi, Trình Mộ Thanh nhìn Chu Lâm Na, hai tay để cùng một chỗ - "Nói đi, tìm tôi có việc gì?"

Chu Lâm Na ngao khí ngồi đối diện - "Tôi tin rằng tin tức hôm nay cô cũng đã xem qua đi."

Trình Mộ Thanh chọn mì, gặt đầu - "Thấy."

"Tôi cũng không nhiều lời, tôi muốn cô giúp tôi thiết kế lễ phục cho buổi đính hôn của tôi, cả áo cưới cho buổi kết hôn luôn."

Trình Mộ Thanh nở nụ cười, lúc này cafe được mang ra, Trình Mộ Thanh dùng thìa nhẹ nhàng khuấy, không chút để ý nâng ly uống một ngụm - "Cô dựa vào cái gì mà cho rằng tôi sẽ giúp cô?"

"Không dựa vào gì hết, nhưng quần áo của cô từ trước đến giờ vẫn là do tôi làm đại diện phát ngôn, tôi phải giả cho Tổng Tài TCL, lễ đính hôn nhất định sẽ bị chú ý như vậy cũng có thể đề cao danh tiếng của cô, nói vậy cô sẽ không phải là không đáp ứng chứ." Chu Lâm Na tự tin nói

Nghe xong lời nói của Chu Lâm Na, Trình Mộ Thanh lại bùng ly cà phê uống một ngụm, khoé miệng không kìm được lại nhếch lên.

"Cô cười cái gì?" Chu Lâm Na nhú mày hỏi

"Chu Lâm Na, cô không phải là tự đánh giá quá cao bản thân mình? Một bên thì muốn giết tôi, bây giờ thì muốn tôi làm nhà thiết kế cho cô? Đầu óc của cô có vấn đề sao?" - Trình Mộ Thanh châm chọc hỏi lại.

Chu Lâm Na nhìn nhìn sau đó lạnh lùng cười - "Cô hẳn cũng biết chuyện ngày đó là do tôi bị dồn ép, nhưng nếu như cô cho rằng tôi tự cao tự đại tôi cũng nói cho cô biết trên thế giới này không chỉ có cô là nhà thiết kế .. Tuyệt nói, anh ấy sẽ mời một nhà thiết kế nổi tiếng bên Pháp về để thiết kế trang phục cho tôi, hiện tại tôi tìm cô, là may mắn cho cô lắm rồi."

Trình Mộ Thanh híp mắt cười khinh - "Vậy cô không nên nghĩ tốt về tôi, tôi sợ tôi đảm không nổi."

"Cô——"

Trình Mộ Thanh nhìn đồng hồ, đôi môi đỏ mọng khẽ mở - "Thời gian không còn nhiều".

Chu Lâm Na nhú mày, không hiểu rốt cuộc Trình Mộ Thanh đang làm cái quỷ gì.

"Mộ Thanh"- Lúc này, một âm thanh dễ nghe vang lên, quay đầu lại đáng người cao gầy mặc chiếc váy màu trắng, trên mặt trang điểm nhẹ nhàng, cả người như giống loài hoa bách hợp.

"Nhĩ Lam?" -Đang nhìn đến cô ấy, sắc mặt Chu Lâm Na trở nên khó coi, cô ấy là tân người mẫu đạt giải nhất, trong một năm ngắn ngủn mà đã có rất nhiều giải thưởng có giá trị, nếu như tiếp tục như vậy, cô ấy có thể sẽ thay thế được Chu Lâm Na ... Dù cho không muốn thừa nhận thì đó cũng là sự thật ..

"Cô——"

"Nhĩ Lam, tới đây ngồi"- Trình Mộ Thanh hướng tới Nhĩ Lam ngoắc ngoắc, Nhĩ Lam nở nụ cười bước qua.

"Chu Tiểu Thư, chắc tôi không cần phải giới thiệu cho cô "- Trình Mộ Thanh nhìn Chu Lâm Na nói..

"Chị Lâm Na." Nhĩ Lam mỉm cười chào hỏi

"Cô tìm cô ấy đến đây làm gì?" -Chu Lâm Na không vui hỏi.

"A, cũng không có gì, chỉ biết tôi và cô ấy có công việc cần bàn, chúng tôi vừa kí một hợp đồng, kế tiếp một tháng tôi sẽ có thể chuyển chú thiết kế trang phục cho cô ấy"- Trình Mộ Thanh nhẹ giọng nói.

"Có ý gì? Cô không tính nói cho tôi biết, cô muốn cự tuyệt tôi." Chu Lâm Na mặt mày khó coi, nhìn thấy khuôn mặt Nhĩ Lam, loại trừ người cùng nghề, cũng sẽ không từ tính.

"Này còn chưa đủ rõ sao?" Trình Mộ Thanh hỏi lại.

"Cô——"

"Chu Tiểu Tự, tôi không dám nói tôi có nhiều bản lĩnh nhưng nhiều năm qua thiết kế của tôi không làm cho ít người thêm sáng sủa, nhưng mà lấy oán trả ơn, qua câu rút vắn như cô thì tôi chưa từng gặp qua nha, tôi hiện tại trình trọng nói cho cô biết, hợp tác giữa chúng ta kết thúc"- Trình Mộ Thanh gằn từng chữ.

"Cô——"

"Tôi và Nhĩ Lam còn chuyện phải nói ! Tạm biệt"- Nói xong, Trình Mộ Thanh cầm túi xách bước đi.

"Trình Mộ Thanh"-Chu Lâm Na bỗng hô to.

Trình Mộ Thanh quay đầu lại, nhìn Chu Lâm Na - "A, đứng rồi, giúp tôi gửi lời hỏi thăm sức khỏe đến Hách Liên Tuyết".Nói xong, mang một cái vị thâm trường, nghênh ngang rời đi.

"Lâm Na tỷ ! Hẹn gặp lại"- Nhĩ Lam trên mặt cũng mang theo nụ cười thắng lợi, bước đi cùng Trình Mộ Thanh ..

Nhìn bóng dáng của họ, CHu Lâm Na gắt gao nắm chặt tay, cắn chặt răng ... Trình Mộ Thanh, Trình Mộ Thanh!!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

"Mộ Thanh"- Nhĩ Lam ở đằng sau hô.

Trình Mộ Thanh vừa quay đầu lại, một chiếc Ferrari màu hồng, thật phong cách và xinh đẹp lập tức dừng lại, Ngôn Dục mang cái bộ mặt yêu nghiệt từ trên xe bước xuống, nhìn thấy Ngôn Dục, Nhĩ Lam trong nháy mắt mất tự chủ.

Cô luôn cho rằng, trên thế giới chỉ có người phụ nữ lười biếng chứ không có người phụ nữ xấu, nhưng cái gọi không xấu là đều do trang điểm mà che đi, nhưng người đàn ông trước mặt quả thật làm cho người ta say lòng, làm cho cô không thể phục hồi lại tinh thần ..

"Ngôn Dục ... anh như thế nào..."

"Theo tôi" - Ngôn Dục bình tĩnh, không nói hai lời, tiến đến trước mặt Trình Mộ Thanh lôi kéo cô lên xe.

"Này .. để làm gì .." - Trình Mộ Thanh hô

Trình Mộ Thanh vừa định nói gì, Ngôn Dục mở cửa xe, nhét cô vào, sau đó đóng cửa lại rồi sang chỗ ghế lái.

Động tác của anh ta làm cho Trình Mộ Thanh không hiểu .. Lúc này, Nhĩ Lam lấy lại tinh thần, nhìn Trình Mộ Thanh - " Mộ Thanh.. cô.."

"Nhĩ Lam, thật có lỗi, người kia không biết có phải buổi sáng phát điên hay không, tôi về trước, hôm nào gặp lại..."

Trình Mộ Thanh còn nói chưa xong, Ngôn Dục đột nhiên khởi động, "Cọ" một tiếng, xe liền chạy đi.

Trình Mộ Thanh sờ sờ cái chán, nổi giận nhìn Ngôn Dục - "***, này anh không phải ăn nhầm thuốc chứ?"

Ngôn Dục không trả lời, ánh mắt nhìn về kính chiếu hậu, một chiếc xe đang chạy theo đằng sau, khoé miệng lạnh lùng gọi lên, đột nhiên chuyển động phương hướng, xe trên mặt đất đánh một vòng, sau đó chạy về hướng ngược lại

Trình Mộ Thanh gất gao cầm lấy tay - " Làm ơn, có chuyện gì thì nói cho tôi biết trước một tiếng ."

Sắc mặt Ngôn Dục hiện lên một tia khản trương, chờ xe vững vàng, Trình Mộ Thanh nói - " Những người đó theo anh, hay là tôi?"

Ngôn Dục quay đầu lại, ánh mắt che dấu không được sự kinh ngạc- " Cô như thế nào lại biết có người theo dõi."

Trình Mộ Thanh chỉ cười, không có trả lời, nhưng một đôi con ngươi trong suốt âm thầm trở nên sáng rực .

Trình Mộ Thanh nhìn lộ tuyến -" Muốn dẫn tôi đi đâu? Đây không phải đường về nhà."

"Hiện tại tôi sẽ mang cô đến một nơi an toàn "- Ngôn Dục nói

"Tiểu Trạch đâu?" Trình Mộ Thanh lo lắng hỏi

"Yên tâm, thằng bé đã đến rồi.."

Trình Mộ Thanh biết người kia rất có tiền nhưng không nghĩ đến anh ta lại có một cái biệt thự lớn như vậy, sớm biết thì cô đã đem Tiểu Trạch đến đây ở rồi.

"Ngồi đi"-. Nói xong, Ngôn Dục hướng đến phòng của mình

Trình Mộ Thanh hiện tại làm sao còn có tâm tư ngồi a? Nhìn thấy anh ta, thần kinh căng thẳng, cũng đi theo vào.

Mới vừa vào, thì đã thấy Hách Liên Tuyết bên trong, nhưng chuyện đáng làm cho người khác kinh ngạc nhất là anh ngồi xổm trên mặt đất còn Tiểu Trạch đứng trước mặt anh ta, hai người tựa như đang nói chuyện với nhau.

Vừa vặn, Hách Liên Tuyết cũng thấy cô.

Trình Mộ Thanh trực tiếp vọt vào - " Anh thế nào lại ở đây? Rốt cuộc anh muốn gì?"

Hách Liên Tuyết nhìn cô, trong mắt chỉ có vẻ tĩnh lặng và thâm trầm, như nội tâm của anh vậy. Lúc này, Ngôn Dục cùng Ám Dạ và Ám Xích bên trong đi ra, trong tay cầm không ít vũ khí.

Trình Mộ Thanh trừng to mắt nhìn vào Ngôn Dục, sau đó dời xuống vũ khí trong tay anh ta, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Hách Liên Tuyết quay đầu lại, nhìn đến vũ khí, liếc mắt cảnh cáo một cái, lôi Trình Mộ Thanh ra ngoài –“ Ra ngoài nói chuyện."

"Này .. anh mau buông" - Trình Mộ Thanh giãy dụa - " Nói cho tôi biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Nhìn bóng dáng bọn họ, Ám Dạ khoé miệng gọi lên nụ cười, đem đồ đạc để trên bàn bắt đầu kiểm tra.

Lúc này, Tiểu Trạch bước tới, nhìn thấy súng, cầm lấy sấm soi.

Ám Dạ cùng Ám Xích kinh ngạc nhìn thằng bé, Ám Dạ ngồi xổm xuống, ánh mắt sáng rực nhìn Tiểu Trạch –“nhóc, cháu là con của Hách Liên Tuyết phải không?"

Tiểu Trạch nhìn anh ta, gật gật đầu - " Như thế nào? Không giống sao?"

"Không, rất giống" - Ám Dạ nhìn thằng bé, khoé miệng không khỏi nở nụ cười, ngay cả cách thức nói chuyện của Tiểu Trạch cũng giống Hách Liên Tuyết, chính là đôi mắt so với Tuyết còn khoáng hoạt hơn một phần..

Bọn anh ta lúc còn nhỏ cũng không có được ..

Tiểu Trạch nhìn nhìn khẩu súng trong tay " AK-47?"

Cái này làm cho Âm Dạ và Âm Xích càng thêm kinh ngạc, ngay cả Ngôn Dục cũng vậy.

Một đứa bé năm đại khái 5 tuổi mà có thể phân biệt loại súng sao?

Ngôn Dục bật người, ôm trụ Tiểu Trạch- " Cháu như thế nào biết?"

Tiểu Trạch nhún nhún vai, không nói gì .. đây là bí mật của Tiểu Trạch, không phải ai cũng có thể biết đến.

Trong phòng ..

Hách Liên Tuyết kéo Trình Mộ Thanh đi vào " Phan" một tiếng cửa đóng lại.

Trình Mộ Thanh vùng vẫy thoát khỏi, dùng ánh mắt xa lạ nhìn anh - " Anh rốt cuộc muốn gì?"

"Ồ tại đây, đừng đi đâu hết" -Hách Liên Tuyết trầm thấp nói.

Trình Mộ Thanh nhìn anh - " Vì cái gì tôi phải ở đây? Anh dựa vào cái gì muốn quản tôi?"

"Bên ngoài rất nguy hiểm, cho nên em hãy ở lại đây" -Hách Liên Tuyết nói từng chữ.

Trình Mộ Thanh cười lạnh - " Đó là chuyện của tôi, không có liên hệ với anh."

Lúc này, Hách Liên Tuyết đi qua, nhẹ nhàng ôm trụ cô vào lồng ngực - " Hãy nghe theo lời anh, em ở lại đây, đừng đi lung tung."

Trình Mộ Thanh cảm thấy chấn động, không nghĩ tới anh đột nhiên ôm mình, lập tức đẩy anh ra, dùng ánh mắt lạnh lùng - " Hiện tại đang tính cái gì? Lúc trước tôi đi van cầu anh cứu Tiểu Trạch, anh có nhớ anh nói với tôi như thế nào không? Mạng sống của thằng bé anh thờ ơ không quan tâm, rồi bây giờ giả vờ làm người tốt? Cho rằng tôi sẽ tin anh sao?"

Nhắm chặt không gian, không khí ưu thương dần dần tản ra.

Hách Liên Tuyết đứng đối diện cô, một bóng dáng 1m8 bao phủ thân hình gầy gò của cô, nhìn cô, giây tiếp theo anh vươn tay ôm thắt lưng Mộ Thanh và áp môi vào môi cô, ngấu nghiến như cuồng phong bão táp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Anh nồng nhiệt hôn cô, hận không thể tiến vào trong người cô ... Có như vậy một khắc giật mình, Trình Mộ Thanh nhìn khuôn mặt của anh, ánh mắt mờ to, dùng sức đẩy anh ra, đánh anh, nhưng tay bị anh gắt gao kèm chặt lại, tay kia thì cố định cái ót của cô, vô luận cô giãy dụa thế nào, cũng không thoát khỏi sự trói buộc của anh .

Cho đến khi, trong miệng tràn ngập mùi máu, Hách Liên Tuyết mới buông ra.

"Ba" một tiếng, Trình Mộ Thanh cho anh một cái bạt tai, hung hăng nhìn anh - " Hách Liên Tuyết, tốt nhất hãy cho tôi một lời giải thích."

Môi bị cô cắn, một màu đỏ tươi trào ra, đôi lục mâu tôn thêm vẻ yêu nghiệt của anh ... làm cho anh giống như ma cà rồng hút máu người vậy..

Anh nhẹ nhàng tiến đến, ôm lấy cô vào trong lồng ngực - " Đồng ý với anh, hãy ở đây. "

Trình Mộ Thanh là người kiên cường, nhưng có thể sánh cùng Hách Liên Tuyết ? Cô có quyền phản đối sao?

Đáng chết, một chút tính tình cũng không có -" Chuyện của tôi không cần anh quản."

"Cho dù em không nghĩ đến chính mình thì hãy nghĩ cho Tiểu Trạch" -Hách Liên Tuyết thản nhiên nói.

Trình Mộ Thanh ngây ngẩn, trầm mặc, nghĩ đến lời nói của anh, cho dù không vì bản thân cũng nên vì Tiểu Trạch.

Đứng ở nơi đó, Trình Mộ Thanh tức giận - " Anh yên tâm, chờ chuyện này chấm dứt tôi sẽ dẫn Tiểu Trạch về Milan."

Tâm trầm xuống, Hách Liên Tuyết cười khỏ, sau đó ôm lấy cô nói - " Mặc kệ em muốn đi đâu, trong vòng ba ngày này hãy bảo vệ tốt chính mình, ba ngày sau anh sẽ cho em một lời giải thích."

Ba ngày? Trình Mộ Thanh nghĩ nghĩ, ba ngày sau không phải lễ đính hôn của anh ta sao?

"Anh——“

Trình Mộ Thanh vừa định hỏi, cửa bị phá ra, Âm Dạ đứng ở cửa, nhìn bọn họ, khoé miệng cười - " Tuyết, cần phải đi."

Hách Liên Tuyết nhìn anh ta gật gật đầu, lúc này xoay người nhìn Trình Mộ Thanh, ánh mắt chuyên chú mà nhu tình - " Anh biết em nhất định sẽ không ngoan ngoãn ở đây, nhưng đáp ứng với anh, dù em đi đâu hãy mang theo Ngôn Dục cùng, anh ta sẽ bảo vệ em."

Trình Mộ Thanh bản thân, ánh mắt né tránh đã nói ra tất cả ... Thâm Tình nhìn cô, thật sự muốn cả đời ôm cô, chính là hiện tại có chuyện cần làm hơn, chỉ nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt cô,

Nhìn bóng dáng của anh, trong lòng có cảm giác không thể diễn tả thành lời... Thì ra anh đều để cho Ngôn Dục bên cạnh cô để bảo vệ cô ... Vì sao biết cái này lòng của cô trở nên phức tạp gì đâu ..Cô không phải hận anh rất máu lạnh sao? Nhưng hiện tại ... thế nào lại có cảm giác đau lòng vì anh ?.

Trong phòng khách, Ngôn Dục đã sớm dặn dò quản gia, giờ khắc này đang ngồi trên sofa xem TV, nhìn thấy Trình Mộ Thanh đi ra, chạy nhanh lấy kem cùng Tiểu Trạch trò chuyện.

Trình Mộ Thanh đi qua, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nếu Ngôn Dục là Hách Liên Tuyết phải tới, anh ta nhất định sẽ biết cái gì đó ...

Đi qua, trực tiếp cầm lấy ly kem của Ngôn Dục - " Tôi có chuyện cần hỏi anh."

Ngôn Dục chột dạ, liếc nhìn Tiểu Trạch một cái, sau đó nở nụ cười với cô - " Tôi có thể nói cho cô chút chuyện, tôi là do Hách Liên Tuyết phải tới để bảo vệ cho cô, nhưng ngoài việc này ra, những việc khác tôi không thể nói cho cô biết."

"Tại sao?"

"Tóm lại không thể" -Ngôn Dục kiên định nói.

Trình Mộ Thanh nhìn anh ta, hai tay nắm chặt - " Đi, nếu không nói cho tôi biết, tôi tự mình điều tra". Nói xong, thờ phỉ phỉ xoay người vào phòng.

Nhìn bóng dáng của cô, Ngôn Dục ánh mắt từ từ trở nên ôn nhu, ăn một miếng kem to tự thì thảo nói " Người phụ nữ ngốc, đây là tôi bảo vệ cô, có hiểu hay không a."

Tiểu Trạch một bên nhìn anh ta, chậm rãi ghé sát vào Ngôn Dục, vừa muốn vòng tay qua, Ngôn Dục rút người trở về - " Cháu làm gì?"

"Không có gì, nắm cái tay a." Tiểu Trạch cười hì hì nói

"Cháu cho rằng chú ngốc sao? Nắm chặt tay, không phải cháu cái gì cũng đoán hết ra sao." Nói xong, Ngôn Dục liền đứng dậy, buông kem, xoay người vào phòng.

Tiểu Trạch nhìn anh ta, không khỏi xấu hổ, sớm biết thì sẽ không nói cho anh ta bí mật này, khiến cho hiện tại muốn tiếp xúc với anh ta cũng không được.

Trên xe, Âm Dạ nhìn Hách Liên Tuyết - " Khi nào thì thành quý hút máu rồi?"

Hách Liên Tuyết nhẹ nhàng lau lau một chút, khoé miệng không khỏi nhin cười - " Chẳng lẽ không *** sao?"

Âm Dạ cười - " Thích người phụ nữ kia sao?"

Hách Liên Tuyết mỉm cười nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

"Hy vọng, cô ấy sẽ không trở thành sự uy hiếp của cậu". Âm Dạ nhắc nhở.

"Tôi biết làm như thế nào."

"Tuyết" -Âm Xích xích lại gần, con ngươi loé sáng - " Cậu thật quyết định động thủ sao?"

"Vì Tiểu Trạch, tôi phải làm vậy".Đôi mắt như loài sói lang.

Nếu không phải nhận được tin tức, anh không muốn nhanh như vậy mà động thủ.

Còn có ba ngày sẽ là lễ đính hôn của anh và Chu Lâm Na, nghĩ đến đây, trên mặt Hách Liên Tuyết xuất hiện nụ cười tàn nhẫn ..Lúc này, di động của anh vang lên, nhìn đến dãy số, cả người ản ản tản ra hơi thở rét lạnh.

Ám Dạ cùng Ám Xích đồng thời nhìn về nơi khác, người có thể làm cho Hách Liên Tuyết biến thành rét lạnh như vậy không cần nói ra cũng có thể biết được.

"Ba nghe nói mấy ngày nay con không có ở công ty, có chuyện gì sao?" Hách Liên Hùng hỏi.

"Không có gì, sao khi không ba lại chú ý tới con như thế nhỉ?" Hách Liên Tuyết nói.

"Hiện tại lập tức con sẽ đính hôn, nếu như lực bất tòng tâm, như vậy có thể giao ra, sau đó Chu Lâm Na và con đi tuần trăng mật nghỉ ngơi một chút". Hách Liên Hùng nói

Lúc sau, Chu Lâm Na đi tới, vừa định gõ cửa chợt nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, nhất thời giật mình, lặng lẽ đứng ngay cửa để nghe.

Hách Liên Tuyết ngồi trên sofa, hai chân vắt chéo, tao nhã quý khí - "Nói nhiều làm gì, ông chính là muốn quay về làm Tổng Tài tập đoàn TCL."

Bị nhìn thấu tâm tư, Hách Liên Hùng trở nên khó coi một chút "Có cần nói vậy không? Ba dường con mười mấy năm, TCL có thể như bây giờ cũng vì lúc trước do ba, hiện tại cho con làm Tổng Tài, như thế nào? Không muốn?"

Hách Liên Tuyết, khoé miệng cười khế - "Không có chuyện gì nguyên ý không muốn, nếu ông muốn cứ việc làm"

Hách Liên Hùng có chút ngoài ý muốn, nhũn mày nhìn anh - "Dễ dàng đáp ứng như vậy?"

Hách Liên Tuyết ôn hoà cười, không chút để ý nâng mắt - "Chỉ là 1 công ty thôi mà, nếu ba muốn đảm nhiệm lại chức vụ đó thì con nào dám ý kiến gì."

"Sự tình gì?"

"Nếu con là con của ba, vì cái gì ba nhất định muốn không chể, thu hồi TCL?" Hách Liên Tuyết thân nhiên hỏi, trên mặt nở nụ cười ôn hoà, làm cho người khác căn bản không biết anh đang nghĩ gì.

Sắc mặt Hách Liên Hùng đại biến, nhìn Hách Liên Tuyết, trong lòng lại nôn nóng bất an, hay là đã biết được chuyện gì?

Không.. không có khả năng !

Chuyện này, chỉ có một người biết, thời điểm kia anh ta căn bản không có trí nhớ nên nhất định sẽ không biết ...Nghĩ đến đây, Hách Liên Hùng cười lạnh -"Con có phải đã lo lắng quá nhiều?"

"Không nhiều lắm, chính là lời nói không dễ nghe, có một ngày ba bỗng nhiên mất, TCL sớm muộn gì cũng là của con, vì cái gì mà gấp rút thu hồi quyền làm chủ ". Hách Liên Tuyết nhẹ giọng hỏi.

"Làm cần ! Con có biết đang nói gì không?"- Hách Liên Hùng quát -"Hiện tại đang mong đợi ba chết sao? Nói cho con biết đừng nghĩ đến điều đó, dù ba có chết, TCL hết thảy sẽ không thuộc về con." Hách Liên Hùng thở hỗn hển thốt ra.

"A? Vì cái gì?" -Hách Liên Tuyết từ tốn hỏi.

Sắc mặt Hách Liên Hùng đại biến, bỗng nhiên ý thức được mình đang nói gì, tức giận trừng to mắt -"Ngươi, đúng là bất hiếu, chẳng lẽ muốn chọc ta chết sao?"

"Không dám."

"Không dám? Con có cái gì mà không dám? Nói cho con biết, nếu thật sự muốn TCL, liền tốt nhất chờ đợi ba sống lâu một chút, nếu không đừng nghĩ lấy được gì". Rõng xong một trận, Hách Liên Hùng vội vàng đến phòng mình.

Nhìn bóng dáng của ông ta, Hách Liên Tuyết lạnh lùng cười . Một TCL, không nghĩ ông ta còn xem quan trọng hơn bản thân ? Chỉ thiếu chút nữa, ông ta cơ hồ tức giận nói ra tất cả chuyện ... Hách Liên Hùng, có phải hay không tự đánh giá cao chính mình?

Lúc này, Chu Lâm Na đứng ngoài cửa kính hải, cuộc nói chuyện của bọn họ .. thực quý giá ... Tuy rằng từ lúc đầu cô biết Hách Liên Hùng và Hách Liên Tuyết không hợp nhau nhưng không nghĩ tới sẽ có ngày nghiêm trọng như vậy, cho dù chết cũng sẽ không cho Hách Liên Tuyết, Hách Liên Hùng cũng rất kỳ quái, từ nhỏ đã tàn nhẫn đối với Hách Liên Tuyết rồi, chẳng lẽ Hách Liên Tuyết không phải con ruột ông ta?

... Chu Lâm Na bị ý nghĩ này làm cho hoảng sợ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Chỉ còn 2 ngày nữa là đến lễ đính hôn, Trình Mộ Thanh không hiểu vì sao lại lo lắng, cấu gât, đầy lòng sợ hãi nói không nên lời ...Nhưng lại bị nhốt trong biệt thự này, đã làm cô ngột thở gần chết ..

Nghĩ đến đây, cô không chịu được nữa, thay đổi quần áo, đi đến cửa thay đổi giày, vừa vặn Ngôn Dục ma xui quỷ khiến xuất hiện sau lưng cô- "Đi đâu?"

Trình Mộ Thanh quay đầu lại, ánh mắt bất mãn -" Tôi đi... đi làm."

"Không được."

"Vì sao?"

"Ngốc, cô phải ở lại đây."

"Tôi nói cho anh biết, anh muốn giám sát thì giám sát Tiểu Trạch, tôi là người trưởng thành rồi, tôi sẽ tự bảo vệ chính mình, ok?"

"Không được ! Tiểu Trạch so với cô còn nghe lời hơn, thằng bé ngoan ngoãn ở đây nên sẽ không xảy ra việc gì, còn cô thì ngược lại, cô gặp nguy hiểm nhiều hơn".Ngôn Dục nghiêm túc nói

Trình Mộ Thanh liếc anh ta một cái- " Tôi không phải tù nhân."

"tốt, vậy nói cho tôi biết cô đi đâu?"

"Đi làm."

"Vậy tôi đi với cô"

Bộ dạng Trình Mộ Thanh sắp nổi điên rồi -." Không được, nếu như anh muốn đi thì chúng ta phải đi dạo phố hoặc là quán bar"

Ngôn Dục nhìn cô, thờ phỉ phỉ lấy điện thoại ra gọi cho một dãy số.

"Tự mình nói với anh đi"- Ngôn Dục lấy điện thoại đưa cho Trình Mộ Thanh.

Trình Mộ Thanh cầm di động, suy nghĩ một chút cuối cùng ném lại cho Ngôn Dục -" Không nói."

Ngôn Dục trừng mắt liếc cô một cái, cầm di động -" Tuyệt, người phụ nữ của anh muốn ra ngoài"

Sau khi Trình Mộ Thanh nghe được liền muốn cho Ngôn Dục một quyền, ai là phụ nữ của anh ta chứ !

Hách Liên Tuyết bên đầu giường kia, nghe Ngôn Dục nói vậy, liền buông công việc đang làm, một bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm, khoé miệng xẹt qua một tia sùng nịch cười -" Tôi biết cô ấy sẽ không bao giờ chịu ở yên đó..."

Cúp điện thoại xong, Trình Mộ Thanh đứng đối diện Ngôn Dục, ngẩng đầu ưỡn ngực.

Lúc này, Ngôn Dục rút trong người ra một vật gì đó đưa cho cô -" Đem theo đi."

"Đề làm chi? Tặng lễ vật cho tôi sao?" Trình Mộ Thanh nhìn cái vòng trong tay hỏi.

Ngôn Dục hít sâu một hơi, đi qua sát bên -" Trên mặt cái nút thủy tinh, tôi có thể nắm giữ hành động của cô, không cần phải theo cô 24 giờ, hơn nữa nếu có chuyện gì cô chỉ cần ấn nút đó, tôi lập tức biết được."

"Thần kì như vậy?" Trình Mộ Thanh nhú mày

"Cứ mang theo là được"-Ngôn Dục nói.

Trình Mộ Thanh cầm đeo vào cổ, xoay người rời đi, Ngôn Dục trở lại phòng của mình để bố trí hết thảy, mà trong phòng Tiểu Trạch đang ngồi trước màn hình vi tính, ánh mắt rất chuyên chú .

Bản thân có thể cảm giác được tình trạng hiện tại như thế nào, nên Tiểu Trạch cũng phải hành động, mặc kệ ba có cần hay không, thằng bé vẫn muốn bố trí cho tốt, ít nhất để tránh khỏi những chuyện xảy ra ngoài ý muốn ... đòi con người của Tiểu Trạch trở nên u lùc ..

Lúc này, tổng bộ thị thống Italy bắt đầu khởi xướng ánh sáng..

"Jack, tôi cần anh trợ giúp."

Trong văn phòng, Trình Mộ Thanh nhìn bản vẽ thiết kế trang phục trước mặt, mỗi lần cô chú tâm vào việc thiết kế thì cô sẽ quên hết những thứ xung quanh ...Lúc này, Trình Mộ Thanh xoay người tìm đồ đạc này nọ, lại thấy một cái hộp ngoài ý muốn, nhưng không có ghi tin danh ..

Cô suy nghĩ, cầm lấy để trên bàn, chiếc hộp được gói tinh xảo, nhưng là ai đem tới? Ôm lấy sự nghi hoặc, Trình Mộ Thanh chậm rãi mở ra, bên trong là một cái hộp, cô cầm lên " Đây là cái gì a?", tiến đến gần thì nghe rất thơm, rất thơm .. nhưng sau đó, cảm thấy con người lâng lâng, đầu óc choáng váng rồi ngã lên sofa.

Cũng không biết mê man bao lâu, Tiểu Kỳ đi đến, nhìn thấy Trình Mộ Thanh ngủ, vì thế rón rén đi tới -" Chị Mộ Thanh, Chị Mộ Thanh" Tiểu Kỳ phát phát tay trước mặt cô, nhưng cô cũng không có phản ứng gì..

Tiểu Kỳ nhú mày, cẩn thận nhìn khuôn mặt Trình Mộ Thanh, vì cái gì mà mặt lại tái nhợt như vậy .

"Chị Mộ Thanh Chị Mộ Thanh..." Tiểu Kỳ dùng sức lắc, lúc này, Trình Mộ Thanh tỉnh lại, đầu có chút đau, nhìn thấy Tiểu Kỳ trước mặt, lấy tay xoa xoa đầu -" Tiểu Kỳ, em như thế nào lại ở đây?"

"Chị Mộ Thanh, chị làm sao vậy? Sao nằm đây ngủ? Chị mệt lắm hay sao?" -Tiểu Kỳ lo lắng hỏi.

"Ngủ? Chị ngủ sao?" -Trình Mộ Thanh ngồi xuống, sau đó nhìn thời gian, ánh mắt mở lớn - " Chị ngủ hai tiếng rồi?"

Cô nhớ rõ vừa rồi cô còn đang xem bản vẽ thiết kế trang phục, sao bây giờ lại là bộ dạng đang ngủ?

Nghĩ nghĩ, cô phát hiện cái hộp trong tay, sau đó xoay người nhìn Tiểu Kỳ - " Em có biết cái này là ai mang tới không?"

Tiểu Kỳ lúc này mới thấy cái hộp trong tay của Trình Mộ Thanh, sau đó nhìn cái bao bì đóng gói trên bàn -" A, cái này là hôm nay em xuống lầu giúp chị mang lên, hình như là tập đoàn TCL đem tới, nói là đưa cho chị, nên em mang lên".

Nói xong, Tiểu Kỳ nhìn cái hộp trong tay Trình Mộ Thanh, nhất thời ánh mắt toả sáng -" Oa, thật là thơm nhaa.."

Vừa định lấy, Trình Mộ Thanh liền trực tiếp nhét vào trong hộp to.

"Chị Mộ Thanh, chị làm gì vậy?"

"Không có gì, cái mùi này quá ngạt."

Nhìn bộ dạng của Trình Mộ Thanh, tiểu Kỳ chậm rãi cúi người, tiến đến trước mặt cô -" Chị Mộ Thanh, chị và Tổng Tài kia có quan hệ gì vậy?"

"Không quan hệ".

"Nhưng tại sao anh ấy lại tặng quà cho chị..?"

"Chẳng lẽ em không có xem tin tức đính hôn của anh ta sao?" Trình Mộ Thanh hỏi lại.

Nghe đến đây, Tiểu Kỳ nhú mày - " À nha, anh ấy đính hôn, đối tượng là người mẫu Chu Lâm Na".

Trình Mộ Thanh đem đồ vật thu dọn, không nói thêm gì, bắt đầu lại cảm giác đau đầu, trong đầu hiện lên một tia vụn vặt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Cầm máy tính trong tay, Tiểu Trạch ngồi trên giường - " Jack, mọi việc sao rồi?"

"Một câu của chú em, Anh Hoàng sốt ruột gần chết, anh ta phải Kim Sa đi rồi, mặt khác nếu chú em cần, có thể tùy lúc điều động người ở thành phố A"
-Jack một thân áo trắng, ngồi trên ghế xoay tròn, cả người thoát nhìn rất thoải mái ..

Tiểu Trạch nở nụ cười - " Kim Sa đến đây?"

"Kim Sa hiện tại chính là người mà Anh Hoàng coi trọng nhất, cô ấy có thể giúp chú em, chú em cũng nên biết Anh Hoàng coi trọng mình như thế nào chứ?" Jack ở bên kia, thông thả từ từ nói.

"Được, thay em cảm ơn Anh Hoàng."

"Anh ta nói, không cần phải cảm ơn, anh ta chờ chú em trở về tiếp anh ta"- Jack nói

"Anh nói cho Anh Hoàng, về sau em sẽ chiều cổ anh ta, còn chuyện kế thừa Ngục Môn sẽ bàn sau" -Tiểu Trạch cười hắc hắc

Lúc này, chuông cửa vang lên, Tiểu Trạch nhú mày, Jack nhìn đồng hồ - " Nếu như không đoán sai thì Kim Sa đã đến rồi."

Tiểu Trạch không hoài nghi, gạt đầu- " Hôm nào tán gẫu tiếp, em ra ngoài xem đã" -Nói xong, liền đóng máy tính lại.

Nghe được chuông cửa vang lên, Ngôn Dục đi ra mở cửa, nhìn thấy một người phụ nữ mặc quần áo đen đứng trước cửa, thoát nhìn tuổi không lớn nhưng cả người tỏa ra một cỗ sát khí.

"Cô à...cô....."

"Tôi tìm Tiểu Trạch" -Kim Sa lạnh lùng nói.

Ngôn Dục định nói cái gì, Kim Sa đã tự bước vào, nhìn thấy bộ dạng lạnh nhạt của cô, Ngôn Dục tiếp tục định nói gì thì Tiểu Trạch trong phòng đi ra, nhìn thấy Kim Sa, trên mặt Tiểu Trạch lộ ra nụ cười âm áp - " Kim Sa, chị đã đến rồi."

Nhìn thấy Tiểu Trạch, mặt Kim Sa không chút thay đổi - " Chúng ta vào phòng nói chuyện."

Sau đó cũng không để ý đến Ngôn Dục liền trực tiếp vào trong phòng .. Ngôn Dục không khỏi nổi giận . Đây là cái tình huống gì? Như thế nào mà một người phụ nữ tự tiện vào đây? Nơi này là nhà anh ta mà?

Tuy rằng có tức giận, nhưng thắc mắc Kim Sa rốt cuộc là ai? Cô ta như thế nào tìm được đến đây? Nghĩ đến đây, Ngôn Dục nhanh chóng chạy lên lầu, đứng ở cửa nghe lén.

"Đây là Anh Hoàng nhờ chị mang cho em"- Kim Sa đem một cái vòng cổ đặt lên bàn, một cái hình tượng đá ..

Nhìn thấy, Tiểu Trạch cảm xem xem -" đây là cái gì?"

"Không biếtnhưng Anh Hoàng nói....."- Kim Sa vừa định muốn nói, bỗng nhiên cái lỗ tai giật giật, mắt quét về phía cửa.

Tiểu Trạch cũng linh động, nhìn theo ánh mắt Kim Sa về phía cửa .. Vừa mở cửa ra, nguyên thân thể Ngôn Dục thiếu chút nữa té nhào trên mặt đất, may mắn anh ta luyện qua nên bắt người thu hồi, bàn tay sắp sắp, làm bộ như không có việc gì.

"Ngôn Dục, có chuyện gì sao?"- Tiểu Trạch cười cười hỏi, một bên Kim Sa đứng, sắc mặt lạnh lẽo.

Ngôn Dục nhúc nhủ đầu -" Há? Không có việc gì, chỉ là đi ngang qua, đi ngang qua thôi.... .."

"Àà... chỉ là đi ngang qua" -Tiểu Trạch gạt gạt đầu.

"Đúng rồi, giới thiệu với chú, đây là Kim Sa, bạn tốt của cháu" -Tiểu Trạch nói.

Ngôn Dục nở nụ cười mê người với Kim Sa - " Người cũng như tên."

Nhưng điều đáng nói là Kim Sa không hề để ý tới ...

"Chú ấy là Ngôn Dục, là bạn của ba em" -Tiểu Trạch giới thiệu.

Kim Sa chỉ hướng đến gạt gạt đầu, xoay người đi vào.

Ngôn Dục sùng sốt, lần đầu tiên sức quyến rũ của anh ta bị người khác xem nhẹ, thật là đã kích ...

"Cô gái còn trẻ thế giả bộ lạnh lùng cái gì a" - Một bên xuống lầu, Ngôn Dục lầm bầm nói.

Lúc này, cửa mở ra, Trình Mộ Thanh đã trở về.

"Cô về rồi?" -Ngôn Dục theo bản năng chào hỏi

Nhưng Trình Mộ Thanh không nói gì, thậm chí giày cũng không thay, cả người như cái xác không hồn đi vào trong phòng ngủ.

Cho đến khi - "Này, cô làm sao vậy?" - Ngôn Dục quơ quơ tay trước mặt Trình Mộ Thanh ... Lúc này, cô mới phản ứng xoay người lại nhìn anh ta, sắc mặt có chút tái nhợt - " Có chuyện gì không?"

"Cô bị sao vậy? Sao mặt tái mét vậy? Bệnh sao?" Nói xong, vừa định vươn tay sờ sờ cái trán của Trình Mộ Thanh thì bị cô phủ phàng hất ra.

"Tôi không sao, chỉ là quá mệt, tôi trở về phòng ngủ đây" - nói xong, liền đi đến phòng ngủ của mình.

Lúc này, cửa mở ra, Tiểu Trạch cùng Kim Sa bước ra, nhìn thấy Trình Mộ Thanh - " Mẹ, con giới thiệu với mẹ một chút..... đây là....."

Nhưng chính là Trình Mộ Thanh cũng không quay đầu lại, trực tiếp về phòng.

Tiểu Trạch nhìn về phía Ngôn Dục - " Mẹ cháu bị sao vậy?"

"Không biết, lúc về đã quái như vậy" -Ngôn Dục không biết phải nói sao

Kim Sa cũng không để ý, đến ngồi lên sofa.

"Ba" một tiếng phát ra từ phòng Trình Mộ Thanh, nghe có vẻ như là tiếng đồ đạc bị vỡ.

Cùng lúc, Tiểu Trạch, Ngôn Dục và Kim Sa vọt vào trong .. nhưng ngoại trừ cái cốc bị vỡ trên mặt đất thì cũng không có gì, mà Trình Mộ Thanh lại nằm trên giường đang ngủ say ..

Kim Sa nhìn xung quanh, đi qua kiểm tra, cửa sổ đều khoá rất chặt, không có dấu vết của ai vào ..

Ngôn Dục lo lắng, đi qua nhìn Trình Mộ Thanh - " Cô ấy còn có thể ngủ?"

Một loại cảm giác không tốt trong lòng, do dự một chút, Tiểu Trạch vẫn là kêu Trình Mộ Thanh - " Mẹ mẹ..... mau tỉnh lại...tỉnh....."

Ngay từ đầu, Trình Mộ Thanh đang còn mê mẩn trong một không gian u ám, chính là lúc Tiểu Trạch đến sát bên người cô, thì cô lại chạy nhanh về phía một chút ánh sáng.

Chậm rãi mở mắt - " Mẹ ... mẹ mệt lắm sao? Ngủ thật say" -Tiểu Trạch lo lắng nói.

"Tiểu Trạch?" Nhìn thấy người trước mặt, cô nhăn mặt, nhíu mày " Con sao lại ở trong này?"

"Vừa rồi không phải là mẹ làm vỡ một cái cốc sao? Con nghe được nên vào đây, mẹ .. mẹ thế nào? Mẹ không sao chứ?"

"Không sao, chỉ là đêm qua mất ngủ, hiện tại có chút mệt, không muốn làm gì, muốn tiếp tục ngủ" -Trình Mộ Thanh thoát nhìn cả người vô lực.

"Không có gì là tốt rồi, mẹ tiếp tục ngủ đi, chờ đến giờ cơm con sẽ gọi" -Tiểu Trạch săn sóc nói.

"Ừ" .Trình Mộ Thanh gật gật đầu

Tiểu Trạch vừa đứng dậy, Trình Mộ Thanh đã nhắm chặt mắt, mê mẩn rơi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Ban đêm lúc tất cả mọi người đã đi ngủ thì Trình Mộ Thanh đột nhiên mở to mắt, ánh mắt không có một tia tiêu cự, đứng dậy giống như hồn ma chậm rãi đi ra ngoài ..

**

Ngày hôm sau, là lễ đính hôn của Hách Liên Tuyết và Chu Lâm Na, Hách Liên Tuyết đang thay quần áo, bỗng nhận được điện thoại của Ngôn Dục, nói không thấy Trình Mộ Thanh đâu.

Nghe xong, xoay người rồi đi ra ngoài .. Vừa vặn, Chu Lâm Na đi tới, mới vừa đổi lễ phục, muốn đi tìm Hách Liên Tuyết thì nhìn thấy anh từ trong phòng vọt ra.

"Tuyết, anh đi đâu vậy?" Chu Lâm Na hô.

Hách Liên Tuyết cũng không quay đầu lại, lái xe trực tiếp đi.

Xe Ferrari màu hồng của Ngôn Dục đầu đối diện với xe của Hách Liên Tuyết, Ngôn Dục từ trên xe đi xuống sau đó trực tiếp lên xe của Hách Liên Tuyết.

"Anh xem.." -Ngôn Dục trực tiếp mở máy tính cho Hách Liên Tuyết xem - " Đây là camera quay lại được vào nửa đêm hôm qua, bộ dạng của cô ấy rất quý dị, kì lạ, như là cái xác không hồn, tôi đã tìm tất cả mọi nơi nhưng cũng không có thấy cô ấy".

Hách Liên Tuyết nhìn lên máy tính, Trình Mộ Thanh thật sự như cái xác không hồn, gương mặt không có chút gì thay đổi. Nhíu mày, lấy di động bấm một dãy số -" Hàn Dã, kêu người giúp tôi điều tra vị trí hiện tại của Trình Mộ Thanh."

Hàn Dã đang ở trong công ty họp, nghe được điện thoại của ông chủ, lập tức bỏ hết mọi chuyện đi tìm kiếm vị trí của Trình Mộ Thanh.

Bởi vì lúc trước Ngôn Dục có tặng cô một cái vòng, ở bên trong có con chip, mà Hàn Dã là cao thủ về máy tính nên sẽ nhanh chóng tìm được vị trí hiện tại của Trình Mộ Thanh.

Ngôn Dục cùng Hách Liên Tuyết ngồi trong xe đợi tin tức của Hàn Dã, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính, coi đi coi lại đoạn ghi hình của camera.

Lúc này, di động của Hách Liên Tuyết vang lên - " Ông chủ, tìm ra rồi.."

Hách Liên Tuyết đột nhiên lái xe theo địa chỉ mà Hàn Dã đưa cho.

"Tìm được rồi sao?"

"May mà có cái vòng cổ của cậu."

Ngôn Dục cũng không nói thêm gì, Hách Liên Tuyết tăng tốc độ chạy đi.

Lúc này, cùng thời gian, Tiểu Trạch và Kim Sa cùng hướng mà đến, xe dừng lại, Ngôn Dục và Hách Liên Tuyết bước xuống, Ngôn Dục nhìn quanh bốn phía, khoé miệng nhếch lên - " Xem ra, ông ta thật sự thích dùng chiêu bắt cóc để giải quyết sự tình, lần này lại chọn cái địa phương này, chính là nhà của anh.."

Hách Liên Tuyết không nói thêm gì, đóng cửa xe định hướng vào bên trong đi tới.

"Ba" -.Tiểu Trạch hô to một tiếng

Đây là lần đầu tiên Tiểu Trạch kêu Hách Liên Tuyết một tiếng “ba”, cái giai điệu này làm cho trong lòng anh chấn động, quay đầu lại thì thấy Tiểu Trạch cùng Kim Sa đi tới.

"Sao con lại tới đây?" Hách Liên Tuyết lo lắng hỏi.

"Cứu mẹ, như thế nào lại không có phần của con chứ?" Tiểu Trạch nhìn Hách Liên Tuyết hỏi lại.

"Nhưng nơi này rất nguy hiểm".

"Cho dù là nguy hiểm con cũng muốn cùng ba mẹ ở một chỗ" -Tiểu Trạch nói từng chữ.

Nhìn thấy bộ dạng kiên trì của thằng bé, Hách Liên Tuyết cũng không nói thêm gì, đây mới đúng là con anh, đứa con của Hách Liên Tuyết.

Anh gạt gạt đầu, đi vào, Kim Sa và Ngôn Dục cũng đi sát đằng sau.

Mới vừa đi tới cửa, quần gia liền mở cửa ra- " Thiếu gia, cậu đã trở về" -Quần gia lễ phép nói.

"Lão Gia đâu?"

"Ờ... ở phía sau vườn..."

Nghe thấy vậy, Hách Liên Tuyết nhíu mày, chạy nhanh ra sau vườn.

Mới vừa đến liền nhìn thấy Trình Mộ Thanh nằm trên mặt đất, cả hai mắt nhắm nghiền, mà đối diện với cô chính là một con hổ đang đói khát, nó cứ nhìn cô như đang rình mồi.

Thấy đến cảnh tượng này, tâm mọi người đều lo lắng, rối rắm, chỉ cần con hổ kia dùng sức một chút, cái vòng bị chặt đứt thì mạng sống của Trình Mộ Thanh khó mà giữ được.

"Mẹ" - Tiểu Trạch hô to một tiếng, nhưng cô vẫn nằm đó không có phản ứng gì.

Hách Liên Hùng quay đầu lại, nhìn thấy bọn họ đến cùng nhau, điều này giống như trong dự đoán của ông.

"Các người rốt cuộc cũng đến đây?" - Hách Liên Hùng chậm rãi xoay người, lạnh lùng hỏi, mà A Cường đứng cách đó không xa, một bộ dạng vĩnh viễn như lúc nào cũng chuẩn bị xông lên giết người

"Thả cô ấy ra" - Hách Liên Tuyệt nhìn ông ta, một đôi con người u lù, cả người tản ra sự lạnh lùng như vừa từ cõi chết trở về.

"Hiện tại mày dám dùng khẩu khí này nói chuyện với tao? Tốt cùng thì có xem tao là ba không?" Hách Liên Hùng hỏi, đã sớm biết Hách Liên Tuyệt có dã tâm nhưng không nghĩ tới vì phụ nữ mà bùng nổ.

Hách Liên Tuyệt tiến lên từng bước - "Những lời này tôi nên hỏi ông thì đúng hơn, ông có bao giờ xem tôi là con của ông không? Mà không, tôi nên hỏi rằng tôi có phải là con ruột của ông không?" Hách Liên Tuyệt hỏi từng chữ, đôi mắt trở nên tàn nhẫn.

Lúc này, Tiểu Trạch bất khả tư nghị nhìn Hách Liên Tuyệt, ba đang nói cái gì vậy?

"Mày..." Hách Liên Hùng sững sốt, nhìn Hách Liên Tuyệt, con người ngập tràn sự không tin - "Mày nói hươu nói vượn cái gì vậy?"

Hách Liên Tuyệt lạnh lùng cười - "Có ai mà nhẫn tâm hạ độc đứa con ruột của mình không? Có ai đem con mình tới con đường phạm pháp không? Có ai trăm phương nghìn kế đem con ruột của mình huấn luyện thành dã thú không?" - Hách Liên Tuyệt nói từng chữ

Lần này không chỉ là Tiểu Trạch mà ngay cả Ngôn Dục cũng không dám tin, trừng mắt nhìn Hách Liên Tuyệt, tuy rằng biết Hách Liên Tuyệt không phải là con ruột của Hách Liên Hùng .. nhưng không nghĩ tới ông ta lại...

Hai tay nắm cả băng đạn, Hách Liên Hùng tồn tại trên thế giới này chính là một loại lãng phí !

Kim Sa đứng đó, con người lãnh khốc xẹt qua một tia ngoài ý muốn ...

"Mày... mày đều biết?" - Hách Liên Hùng không khỏi thốt ra, nhiều năm qua như vậy, ông ta vẫn phân phó cho cho quân gia, bày độc được mọt tính, chính là vì muốn khống chế Hách Liên Tuyệt, nhưng bỗng nhiên hai năm gần đây, Hách Liên Tuyệt đã mất đi sự khống chế, mà anh ta vẫn dấu chuyện này, anh ta như thế nào biết sự thật?

"Đúng ... là tôi, nguyên bản tôi còn nghĩ đến cho ông có lúc sẽ an hưởng tuổi già nhưng chính là dã tâm của ông quá lớn, không chịu an hưởng tuổi già, thương tổn con tôi cho nên hôm nay, chúng ta nhất định phải có một cái kết thúc" - Hách Liên Tuyệt gần từng chữ.

"Tuyệt .. đừng nói nhiều nữa, trực tiếp giết ông ta đi" - Ngôn Dục tức giận hô.

"Nơi này không tới lượt mày lên tiếng" - Hách Liên Hùng hướng đến Ngôn Dục la lên.

Nhất thời, Hách Liên Hùng bật cười ha hả - "Được, mày đã biết, không còn gì để dấu nữa, tao nói cho mày biết, tao căn bản không phải ba ruột của mày, tao nuôi dưỡng mày chỉ vì muốn trả thù, tra tấn mày thôi, lúc trước người mẹ đẻ của mày dám phản bội tao, lăng nhăng với thằng khác, nhưng đến khi tao thấy mày trong một khắc tao liền nhận ra tao không thể giết mày, nhiều năm qua tao vẫn lưu mày lại, tra tấn mày, chính là muốn cho người ba chết tiết của mày xem tao như thế nào mà hành hạ con ông ta, chỉ cần một tia hy vọng mày là đứa con, tao không chút do dự sẽ giết, tao tuyệt đối không để cho mấy người có đời sau lưu truyền, tuyệt đối không" - Hách Liên Hùng giống như phát điên hét to, nhưng sau đó ánh mắt hung hăng nhìn Tiểu Trạch - "Nhưng tao lại không ngờ rằng, những năm qua mày lại có đứa con lớn như vậy, tao đương nhiên sẽ không cho thằng nhỏ này được phép tồn tại, tao sẽ giết nó, giết nó ".

"Câm miệng" - Hách Liên Tuyệt lấy súng nhắm ngay Hách Liên Hùng - "Tôi không cho phép ông nhiều lời nữa."

"Ha ha ha ha ha, mày cho rằng giết tao thì có thể cứu Trình Mộ Thanh sao? Nói cho mày biết, sẽ không, cô ta vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại."

"Lời nói này của ông có ý gì?" - Ngôn Dục hỏi, cái gì mà vĩnh viễn nằm mơ sẽ không tỉnh lại?

Hách Liên Hùng lạnh lùng cười " Tao sẽ không nói cho tụi bây biết".

"Đáng chết, lão già kia rốt cuộc ông đã làm gì cô ấy?" - Ngôn Dục kích động quát, ngược lại Hách Liên Tuyệt đứng ở nơi đó, bình tĩnh đến mức làm cho người ta phát sợ.

"Muốn biết không?" Hách Liên Hùng nhìn không chớp và toét miệng cười, lúc này ông ta đột nhiên xốc áo lên lấy ra một khẩu súng nhắm vào Hách Liên Tuyệt.

"Đùng" một phát, trúng vào bờ vai của anh.

Thật ra phát đạn này, Hách Liên Tuyệt có thể nhanh hơn so với ông ta nhưng anh vẫn không ra tay.

"Ba.." Tiểu Trạch hô

Lúc Hách Liên Hùng còn muốn nổ súng, Tiểu Trạch nhìn chăm chăm vào khẩu súng đó, đôi mắt trở nên u tối, càng ngày càng hội tụ sắc thái.

"A———" Tiểu Trạch hô một tiếng, khẩu súng kia liền gấp khúc, Tiểu Trạch tập trung quá mạnh nên lập tức té xuống mặt đất, Kim Sa thuận tay đỡ được -" Tiểu Trạch".

Một màn này, rất kinh người.

"Đừng " một tiếng, Hách Liên Tuyết không chút do dự nổ súng, Hách Liên Hùng đứng ở đó, thân thể chậm rãi ngã xuống.

"Lão Gia" -A Cường hô, nhanh chạy đến đỡ ông ta.

Hách Liên Hùng nhìn Hách Liên Tuyết, đôi mắt ngập tràn sự thù hận, giống như cho dù chết cũng không có hết, cái loại hận thù này đã từ trong tim đi ra.

Hách Liên Hùng thì thảo bên tai A Cường, A Cường ôm lấy ông ta gật gật đầu, xoay người mở dây cho con hổ kia ..

"Không " -Ngôn Dục hô.

Cùng thời gian, Hách Liên Tuyết chạy đến ôm Trình Mộ Thanh, Tiểu Trạch cũng bật người đứng dậy, giãy dụa cái ôm của Kim Sa, đi đến chắn trước mặt Trình Mộ Thanh, con hổ đói khát đột nhiên bỏ nhào về phía trước ——

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Nhưng chuyện làm cho người khác kinh dị nhất đã xảy ra, lúc con hổ miệng máu bỏ nhào về phía trước nhưng lại đình chỉ, ngửi ngửi lên người Tiểu Trạch rồi đột nhiên bỏ trên mặt đất.

Ngôn Dục hoá thạch đá, ngay cả Hách Liên Tuyết lãnh khốc cũng hiện lên sự ngạc nhiên, kể đó anh ôm lấy Trình Mộ Thanh xoay người rời đi.

Kim Sa lúc này cũng đi lên, nâng Tiểu Trạch chạy nhanh ra khỏi đó ..

Tại bệnh viện, Trình Mộ Thanh nằm trên giường, mặc kệ kiểm tra như thế nào cũng không hiểu vì sao cô lại mê man bất tỉnh như vậy

Hách Liên Tuyết quả thực sắp điên rồi ..

Hiện tại ai cũng căng thẳng, từng người ra vào phòng bệnh không ai mà không lo lắng bất an ..

Lúc này, Tiểu Trạch xuất hiện nhìn Trình Mộ Thanh nằm trên giường bệnh, trong lòng khổ sở ... vẫn là do mình không bảo vệ tốt cho mẹ... Nhưng dù sao lão già kia vẫn là người nuôi dưỡng ba mình mười mấy năm, nên Tiểu Trạch không thể nào xuống tay, chuyện này phải do ba tự mình giải quyết ..

Tiểu Trạch chậm rãi vươn tay, cầm tay Trình Mộ Thanh " Mẹ ... rốt cuộc mẹ làm sao vậy..."

Mới vừa nói xong, thẳng bé nhắm liền hai mắt lại, như là đi vào trong một cái không gian âm u ..

Hách Liên Tuyết nhìn thấy cảnh này, định sẽ đi vào liền bị Ngôn Dục kéo lại, lắc đầu ..Kim Sa đứng một bên, trầm mặc không nói gì ..

Sau đó, Tiểu Trạch mở to mắt, một đôi mắt đen tối trở nên đục ngầu ..

"Thế nào?" Ngôn Dục đi qua hỏi

"Mẹ..."-Tiểu Trạch còn chưa nói xong, tay nắm chặt làm động tác căng ra, quay đầu lại Trình Mộ Thanh đã tỉnh ...

"Mẹ... mẹ tỉnh rồi" -Tiểu Trạch lo lắng hỏi

Trình Mộ Thanh nhú mày, chậm rãi mở mắt -" Tiểu Trạch..."

Tiểu Trạch có chút lạ lùng hỏi- " Mẹ .. mẹ tỉnh rồi...mẹ cảm thấy thế nào?"

Trình Mộ Thanh cảm giác đầu có chút đau, cả người mệt mỏi không thôi, chậm rãi nằm xuống.

Hách Liên Tuyết nhìn thấy liền chạy nhanh đến " Em thế nào rồi?"

Trình Mộ Thanh thấy anh, vẻ mặt kinh ngạc - " Anh.... như thế nào lại ở đây?"

"Ngôn Dục, chú không phải có chuyện muốn hỏi cháu sao? Đi thôi, chúng ta ra ngoài nói..." - Tiểu Trạch mở miệng.

Ngôn Dục nhủ mảy, nhìn Hách Liên Tuyết và Trình Mộ Thanh, nhất thời hiểu ý, gật gật đầu - " Đúng, chúng ta ra ngoài nói chuyện".

Ngay lúc đó, Tiểu Trạch và Ngôn Dục ăn ý với nhau, hai người liền ra ngoài, Tiểu Trạch vừa đi nửa bước, Trình Mộ Thanh liền nhắm mắt lại, thẳng đã ngủ ..

"Trình Mộ Thanh, em thế nào?" Hách Liên Tuyết lo lắng hỏi, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt của cô.

Tiểu Trạch nghe được, bật người quay lại, nhìn Hách Liên Tuyết " Mẹ làm sao vậy?"

Hách Liên Tuyết lắc đầu - " Mau kêu bác sĩ tới..."

Vừa dứt lời, Trình Mộ Thanh lại mở mắt - " Em lại tỉnh..." - Hách Liên Tuyết hỏi

"Em thật không có muốn ngủ nhưng chính là không thể không chế được bản thân..." - Trình Mộ Thanh tựa như một chết đi.

Lúc này, Kim Sa dường như nghĩ ra cái gì, có chuyện gì không bình thường xảy ra, chỉ cần Tiểu Trạch đi vài bước Trình Mộ Thanh sẽ ngất xỉu, chỉ cần Tiểu Trạch ở lại, Trình Mộ Thanh lại tỉnh táo.

"Tiểu Trạch, cháu tốt cùng có phải loài người không?" -Ngôn Dục có điểm ngạc nhiên hỏi, biết đến đặc dị công của thằng bé không khỏi kinh ngạc, hiện tại ngay cả từ trường năng lực còn không mạnh đến vậy?

"Vô nghĩa, cháu đương nhiên là người." Tiểu Trạch thờ phỉ phỉ nói - " Nhưng chính là cháu cũng không biết vì sao mẹ lại như vậy .. vừa rồi cháu cảm giác được cảnh trong mơ của mẹ, mẹ đi trong một không gian rất âm tối, mờ mịt, muốn thoát ra cũng rất khó khăn..."

Lúc này, Kim Sa liền đi tới - " Tiểu Trạch, vòng cổ Anh Hoàng đưa cho em đâu?"

"A ! Ở trong này" -Tiểu Trạch lấy trong túi áo ra một cái vòng cổ, trên mặt có một tảng đá hình dạng kì quái, Tiểu Trạch tháo ra đưa cho Kim Sa.

"Nếu như chị đoán không sai, thì vòng cổ này chính là nguyên do".

"Vòng cổ?"

Tiểu Trạch cùng Ngôn Dục bộ dạng không hiểu nhìn Kim Sa, ngay cả Hách Liên Tuyết cũng không khỏi nhìn vào cô.

"Anh Hoàng nhờ chị khi đưa cho em, có dặn dò là đừng để mất nó, vì chiếc vòng này có thể mang lại bình an cho em". Nói xong, đem vòng cổ đến đeo vào cổ cho Trình Mộ Thanh.

Dần dần, sắc mặt Trình Mộ Thanh hồng lên rất nhiều, cả người thoát nhìn cũng có sức lực lại, so với bình thường không có gì khác nhau ..

Hiện tại cho dù Tiểu Trạch có rời đi, Trình Mộ Thanh cũng không xỉu nữa, không thể tin rằng một khối đá như vậy mà lại có siêu năng lực cao đến thế.

"Tảng đá này chỉ có thể tạm thời giúp cô ấy, các người tốt nhất vẫn tìm biện pháp đi". Kim Sa thân nhiên nói

Hách Liên Tuyết gật gật đầu, sau đó Ngôn Dục, Tiểu Trạch và Kim Sa ba người lặng lẽ lui ra ngoài.

"Đi thôi, chúng ta đi ăn cái gì đã" -Ngôn Dục nói, để lại cho bọn họ thế giới riêng của mình.

"Đồng ý" -Tiểu Trạch nói, sau đó hai người nhìn Kim Sa, cô không được tự nhiên nói - " Tôi không thành vấn đề" -Rồi ba người cùng nhau đi kiểm chút gì ăn.

Trong phòng bệnh, chỉ còn lại Hách Liên Tuyết và Trình Mộ Thanh, cánh tay của Hách Liên Tuyết bị thương nhưng đã băng bó xong, lúc trước Trình Mộ Thanh hôn mê bất tỉnh nên căn bản không biết xảy ra chuyện gì, hai người cùng nhau ở một chỗ không khí trở nên có chút quái dị ...

Con người thâm thúy hẹp dãi, thoát nhìn không sợ hãi, nhưng lại âm thầm cất dấu một cỗ ám triều mãnh liệt, kia tuyệt đối là một loại xâm chiếm ..

Cảm giác bị anh nhìn chằm chằm, thật sự như bị lửa đốt.

"Anh thế nào không ra ngoài ?" Trình Mộ Thanh giọng điệu là lạ nói

"Ồ lại, chăm sóc em" -Hách Liên Tuyết đơn giản, rõ ràng nói.

"Em cũng không phải đứa nhỏ, không cần anh chăm sóc". Trình Mộ Thanh bắt mắt nói, lúc này bỗng nhiên nhớ tới cái gì, con người trong suốt nhìn anh, nhìn thấy bộ dạng chính tề của anh ta, cũng đã hiểu được tất cả - " Hôm nay, anh đính hôn?"

"Em còn nhớ rõ?"- Hách Liên Tuyết hỏi lại

"Ngày hôm nay anh đã đính hôn rồi, còn ở trong này để làm gì? Không mau đi đi" -Trình Mộ Thanh vừa nói xong câu đó, liền hối hận, trong lòng một cổ cảm giác kì lạ xoẹt qua, thì ra che giấu lương tâm nên có cảm giác này.

Lúc này, Hách Liên Tuyết nhìn thấy, hai tay để trên giường, ánh mắt loé sáng -" Nếu như em không tạo phiền toái cho anh, lễ đính hôn của anh sao lại bị trì trệ?"

"Anh có thể mặc kệ em, em không có cầu anh?" Trình Mộ Thanh ngẩng đầu hỏi lại, khoảng cách giữa hai người chỉ còn lại mấy cm, nhưng là Trình Mộ Thanh cho tới bây giờ đều không chịu thua, lạnh lùng nhìn anh .

"Bây giờ em có nói gì cũng đã muộn ... em có muốn cũng không được nữa" .Hách Liên Tuyết gần từng chữ

"Em đây chỉ có thể nói với anh, xin lỗi thôi."

"Anh không cần lời xin lỗi."

"Chứ có cái khác sao? Không có". Trình Mộ Thanh nhìn thẳng, trong lòng tuy rằng đã muốn mãnh liệt tuôn trào, nhưng thế nào cũng giả vờ rằng mình không muốn.

"Có.."

"Cái gì?! "

"Hôn..." - Nói xong, Hách Liên Tuyết liền áp trụ lên đôi môi của cô.

Trình Mộ Thanh trừng to mắt, bất khả tư nghị nhìn chằm chằm khuôn mặt trước mắt, tên hỗn đản này tưởng cô dễ bị ức hiếp sao?

Vươn tay định sẽ tá nhưng bỗng nhiên trên người anh còn có vết thương, tay của cô không thiết theo ai, cuối cùng chỉ có thể dùng sức đẩy anh ra.

"Hách Liên Tuyết —— Anh có phải bị bệnh không? Anh muốn hôn thì đi hôn Đại Minh Tinh của mình đó, đừng tới đây trêu chọc em ."-Trình Mộ Thanh hô lên

" Nhưng anh rất thích trêu chọc em" -Hách Liên Tuyết chọn mị, nở nụ cười, hương vị cũng không tệ lắm

"Anh——“ Trình Mộ Thanh vươn tay chỉ vào anh, tức giận không thôi.

Cô bị Hách Liên Tuyết giơ tay nắm chặt - " Anh nói rồi, ba ngày sau anh sẽ cho em một lời giải thích, hiện tại em và Tiểu Trạch sẽ không nguy hiểm..."

Trình Mộ Thanh nhìn anh - " ý của anh là....."

Hách Liên Tuyết nở nụ cười thần bí -" Em hiểu là tốt rồi. "

"Anh thật sự...?"

"Hiện tại chúng ta hẳn là tính toán một khoản nợ khác"- Hách Liên Tuyết đánh gãy lời của cô.

Trình Mộ Thanh theo bản năng hỏi " Cái gì khoản nợ khác?"

"Chính là...."-Nói xong, Hách Liên Tuyết kề sát vào bên tai cô nói nhỏ vài câu, nhất thời khuôn mặt của Trình Mộ Thanh đỏ lên, đột nhiên đẩy anh ra - " Anh nghĩ muốn cũng không được ."

"Em chỉ có thể lựa chọn, thứ nhất, hoặc thứ hai."

"Chọn điều thứ ba"

"Thật có lỗi, không có cái thứ ba."

"Tại sao?" Trình Mộ Thanh vù vù hỏi anh ta, dựa vào cái gì a? Dựa vào cái gì mà yêu cầu cô cùng anh ta.....

Trình Mộ Thanh giận không nói nên lời, khuôn mặt đỏ ửng, thoát nhìn rất đáng yêu ..

Lúc này, Hách Liên Tuyết vươn tay, nhìn cái vòng cổ của cô " Nếu như em không nghe lời, như vậy anh chỉ có thể đem cái vòng cổ này quăng đi, đến

lúc đó Tiểu Trạch không những là của anh mà ngay cả xác của em cũng là của anh ... đến lúc đó anh có thể...."

"Đáng chết, ngay cả cái xác chết mà anh cũng không buông tha?" Trình Mộ Thanh mắng.

"Nếu đó là của em thì anh sẽ không buông tha."

Súc sinh, đúng là súc sinh, ngay cả thi thể của cô cũng không buông tha, Trình Mộ Thanh nghi ngờ anh có phải là người hay không ..

Quay đầu, kiên định nhìn anh - " Em tuyệt đối sẽ không theo cái điều kia của anh".

"Em xác định ?"

"100% xác định".

"Được, đến lúc đó đừng xuất hiện trước mặt anh, sau đó cầu xin anh nha..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101

Hách Liên Hùng chưa chết, mà bị Hách Liên Tuyết nhốt trong Hách Liên Gia, cho ông ta cả đời khổ khổ trong đó.

Xuất hiện ở nơi nào, Hách Liên Hùng ngồi trên xe lăn, cả người tái nhợt, đương nhiên bên cạnh còn có A cường tàn phế ..

Hách Liên Tuyết xuất hiện ở đâu là Hách Liên Hùng sẽ dùng ánh mắt thù hận nhìn anh ta.

"Đến tìm tao là vì muốn thuốc giải sao?" Hách Liên Hùng lạnh giọng hỏi, sau ngày hôm đó, ông đã già đi rất nhiều.

"Cho tôi."

Hách Liên Hùng khoé miệng gọi lên - " Tao dùng thuốc với nó, thì mày nghĩ rằng tao vì mày sẽ lưu lại thuốc giải không?"

Không khí trong phòng trở nên u ám, Hách Liên Tuyết đứng ở đó, trên người ần ần một cổ rét lạnh, trời sinh anh ra đã khí phách, kính sợ lòng người.

"Ông thừa biết, ông sẽ chịu hậu quả như thế nào" -Hách Liên Tuyết cảnh cáo từng chữ.

"Haha... Cho dù hiện tại có chết cũng có người để chôn cùng" -Hách Liên Hùng cười ha ha, trên mặt thể hiện sự hận thù chán ghét.

"Được, vậy ông hãy ở lại đây chờ chết đi, còn cô ấy, tuyệt đối sẽ không bao giờ" - Nói xong, Hách Liên Tuyết kiên định không chút nào lưu luyến bước ra ngoài, Hách Liên Hùng là người đã tâm, đem ông ta nhốt ở trong này, cho ông ta sống không bằng chết !

Nhìn bóng dáng của Hách Liên Tuyết, Hách Liên Hùng hai tay nắm chặt ..

"Tiểu Trạch, có chuyện cần con giúp đỡ" -Hai cha con ngồi trong nhà hàng cao cấp, tao nhả dùng món Tây.

Tiểu Trạch nhìn anh - " Ba không phải đang nói về mẹ chứ"

"Thông minh".

"Không được" -Tiểu Trạch cự tuyệt -" Mẹ ... sẽ giết con".

"Mẹ sẽ không đâu, cô ấy thương con như vậy mà..." Hách Liên Tuyết nói.

"Vậy là ba không có nhìn thấy bộ dạng phát uy của mẹ rồi" - Tiểu Trạch ngượng ngùng nói - " Ba nên hỏi Ngôn Dục một chút, sẽ biết ngay".

"Năm trăm vạn".

"Ba, ba xem con là loại gì? Làm vậy chẳng khác nào con mang mẹ bán cho ba nha..."

"Một nghìn vạn".

"Ba... đã nói...".

"Hai nghìn vạn, cực hạn."

"Ai nha, ba à, con không có cần tiền, cũng không có muốn tiền" - Tiểu Trạch có ý nghĩ sâu xa khác nói.

"Vậy con muốn gì?"

"Thiết kế nguyên tử của ba" - Tiểu Trạch sát vào Hách Liên Tuyết, nhỏ giọng nói.

Hách Liên Tuyết run rẩy một chút, con người u lù nhìn Tiểu Trạch - "Xem như con lợi hại, thống nhất như vậy".

Thế là, nửa tiếng sau...

"Hách Liên Tuyết, mở cửa ra, mở cửa" - Trình Mộ Thanh đứng ở Hải Á Loan, dùng sức vỗ cửa nhà của Hách Liên Tuyết, thật hận không thể đập cửa ra.

Nghe được tiếng la hét bên ngoài, Hách Liên Tuyết tao nhã uống một ngụm rượu/...

Tiểu Trạch ngồi trên sofa, có chút lo lắng - "Ba, nhớ rõ đến lúc đó đừng bán đứng con a".

Hách Liên Tuyết nháy mắt một cái cho thằng bé yên tâm - "Con lên lầu đi, mặc kệ nghe được âm thanh gì cũng đừng xuống, hiểu không?"

Tiểu Trạch cười hắc hắc - "Ba nha, ôn nhu một chút với mẹ a" - Nói xong, nhanh như chớp đi lên lầu.

Nghe được ngoài cửa sắp nổ mạnh, Hách Liên Tuyết thân mặc áo choàng màu đen, lộ ra một mảnh cổ, hạ thân mặc quần dài, đứng dậy, một bàn tay vịn cửa.

"Hách Liên Tuyết, mau đưa con cho em, mau mở cửa ra, nếu không mở lão nương đây sẽ phá vỡ nhà người..." - Trình Mộ Thanh dùng sức đập cửa, đập đến tay đau, thì dùng chân đá, đá cho đến khi đau rồi thì dùng giày ném ..

Trong giây lát, cửa mở ra, Hách Liên Tuyết xuất hiện ở cửa, tay còn cầm lấy khoá cửa..

Trình Mộ Thanh một chân chống đỡ, một tay thì dùng sức cầm giày ném, cửa bỗng nhiên mở ra, cô mất thăng bằng, cả người nhào đến phía trước .. nhất thời nhào vào trong một cái lòng ngực ấm áp, rất không khách khí, hai gò má dán vào lòng ngực rắn chắc tròn bóng ...

"Thì ra .. em yêu thương, nhớ nhung anh a..." - Trên đầu, vang lên giọng nói trêu tức.

Trình Mộ Thanh khuôn mặt đỏ lên, trong giây lát đẩy anh ta ra, đem giày ném xuống đất, chạy nhanh vào, nổi giận dùng dùng nhìn anh ta - "Hách Liên Tuyết, đưa con lại cho em".

Hách Liên Tuyết xoay người, đi vào trong, đi đến trước quầy bar, bung ly rượu uống một ngụm - "Thằng bé không chỉ là con em, mà nó cũng là con anh".

"Anh không cần ở đây chơi xấu, năm năm trước, thằng nhỏ là do em sinh ra, do em nuôi dưỡng, do em giáo dục, nó là con em ! với anh nó không có quan hệ gì cả".

"Nếu như không có anh, em cũng có thể tự sinh ra thằng bé sao?" - Hách Liên Tuyết tựa vào quầy bar, ngoài đầu nhìn lại, thấp giọng hỏi.

"Anh——"

Huyền nháo, Hách Liên Tuyết bỗng ngăn thắt lưng của cô lại, dùng chút lực, cả người Trình Mộ Thanh nhào vào trong lòng ngực của anh, nhất thời một cổ độc nam tính làm cho hơi thở hỗn loạn, liếc anh tùy ý làm bậy, tâm của Trình Mộ Thanh bắt đầu bùm bùm ...

"Anh.. đang làm gì?" - Trình Mộ Thanh nhỏ giọng hỏi

Hách Liên Tuyết không nói gì, chậm rãi để sát vào tai cô, đôi mắt trở nên mê hoặc, dần dần, hướng đến cổ rồi miệng của cô ...

"Anh .. anh nói cho em biết ... anh say a..."

"Anh nợ em một lời giải thích" - Anh ta lẩm bẩm nói - " Thật ra ngày đó..."

"Được rồi, anh không cần giải thích, Ngôn Dục đã nói ra hết rồi" Trình Mộ Thanh đánh gãy lời anh, nghĩ đến anh giải thích chuyện ngày đó cô bị Hách Liên Hùng bắt đi, nên liền đánh gãy lời nói.

"Phải không?" Hách Liên Tuyết nhìn cô, ánh mắt trở nên loé sáng, ôn hoà..

Trình Mộ Thanh gật gật đầu

"Anh biết, anh nợ mẹ con em rất nhiều, cho anh một cơ hội bù đắp, được không?" Hách Liên Tuyết nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Trạch đứng trên lầu, nhìn thấy hai người chà chà xát xát cọ cọ, ba thật ra động thủ nha, lời nói nghe thật buồn nôn, toàn làm động tác ái muội, không làm chuyện chính gì cả !

Trình Mộ Thanh nhìn anh, không thể không nói rằng anh có loại ma lực làm cho người khác không thể cự tuyệt, không thể chống cự anh dù là một câu, cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh - "Nhưng mà em....."

"Các người, các người đang làm gì?" -Lúc này, cửa bỗng nhiên truyền đến một trận hét to, Chu Lâm Na xuất hiện khi nào, vẻ mặt tổn thương nhìn bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102

Trình Mộ Thanh cùng Hách Liên Tuyết quay đầu liền thấy Chu Lâm Na đứng ở cửa, vẻ mặt bi thương nhìn bọn họ ..

Tuy rằng biết Chu Lâm Na rất đáng trách nhưng giờ phút này, Trình Mộ Thanh lại có cảm giác tội lỗi, thật giống như cô đang vụng trộm vậy ..

Chu Lâm Na tiến vào, chỉ vào Trình Mộ Thanh, nhìn Hách Liên Tuyết - "Đây, người này chính là nguyên nhân để anh cho em ở lại một mình trong lễ đính hôn sao?"

Hách Liên Tuyết lạnh lùng nhìn Chu Lâm Na - "Chúng ta ra ngoài nói", nói xong liền kéo Chu Lâm Na ra ngoài.

"Không... em không cần ra ngoài nói ... vì cái gì phải ra ngoài nói?" - Chu Lâm Na hất tay ra, ánh mắt hung hăng nhìn Trình Mộ Thanh - "Cô nhất định phải cướp anh ấy từ tôi sao? Nhất định phải làm vậy sao? Cô có biết anh ấy quan trọng đối với tôi như thế nào không? Tôi vì anh ấy có thể chết, còn cô có thể không? Trình Mộ Thanh, tôi biết tôi làm rất nhiều chuyện có lỗi với cô nhưng mong cô hãy buông tha anh ấy ra được chứ? Tôi không thể sống mà không có anh ấy....." Chu Lâm Na nhìn Trình Mộ Thanh, trừng mắt mở to, cả người không thể khống chế được, la lớn lên.

Nếu hiện tại Trình Mộ Thanh lý trí rõ ràng, cô nhất định sẽ cãi một trận với Chu Lâm Na, nhưng chính là bây giờ cô lại có cảm giác tội lỗi ..

Trình Mộ Thanh chớp mắt vài cái, cước bộ đang không ngừng lui về phía sau.

Hách Liên Tuyết nhìn thấy cảnh này, lập tức đi qua, giữ chặt Chu Lâm Na - "Chúng ta ra ngoài nói chuyện".

Quay đầu lại, ánh mắt u lục nhìn Trình Mộ Thanh - "Ở nhà chờ anh quay lại" -Nói xong liền lôi Chu Lâm Na ra ngoài.

"Không.....em không đi... không đi. em sẽ ở đây.. Tuyết ... mau buông. buông ra" -dần dần, âm thanh của Chu Lâm Na càng lúc càng nhỏ, mang theo một tiếng đóng cửa, Trình Mộ Thanh cũng suy nghĩ trở lại ...Cô và Hách Liên Tuyết trong đó có cái gì không đúng? Như thế nào lại nói cô cướp Hách Liên Tuyết đi? Đừng quên, lúc trước cô cũng là người bị hại !!

Nghĩ đến đây, Tiểu Trạch trên lầu đi xuống " Mẹ....."

Nhìn thấy Tiểu Trạch, Trình Mộ Thanh vứt bỏ suy nghĩ, đối với cô bây giờ điều quan trọng nhất là Tiểu Trạch và Kiều Tây Tây, trừ bỏ hai người này ra, cũng không còn gì quan trọng nữa ..

"Tiểu Trạch .. Đi, chúng ta về nhà".

"Nhưng mà ba...Không, Hách Liên Tuyết chủ nói chúng ta ở đây đợi" -Tiểu Trạch nói, nói thật nhìn lúc hai người bên nhau rõ ràng là có tình cảm nhưng vì cái gì mà không ai bằng lòng trước tiên nói ra? Loại tình cảm này thật phức tạp. (Nít qui a)

"Tiểu Trạch, ở đây không phải nhà của chúng ta...".

Tiểu Trạch hiểu ý gật gật đầu, sau đó bước ra cùng Trình Mộ Thanh ... Mẹ cần thời gian tiếp thu, xem ba có thể hay không làm cho mẹ hiểu rõ !!

"Tuyệt, anh muốn dẫn em đi đâu? Anh buông ra, em phải về, em muốn tìm Trình Mộ Thanh hỏi rõ ràng." Nói xong, Chu Lâm Na một phen đẩy anh ra - "Anh**em"

Hách Liên Tuyệt về mặt lạnh lùng - " Chu Lâm Na, không cần náo loạn nữa".

"Náo loạn?" Chu Lâm Na nhìn anh, ánh mắt anh thật lạnh lùng làm cho đáy lòng cô không khỏi tan nát - " Tuyệt, anh có biết anh đối với em như vậy là tàn nhẫn như thế nào không? Anh xem, anh bỏ em một mình ở lễ đính hôn, anh có nghĩ đến em không? Em lúc đó không ngừng sợ vì anh xảy ra chuyện gì nhưng sự thật thì sao? Anh cùng người phụ nữ khác tình chàng ý thiếp..." -Nói xong, nước mắt liền rơi xuống, thoát nhìn như rất ủy khuất.

Nhìn thấy Chu Lâm Na, giống như đang nhìn một người xa lạ, từ ngày nhìn cô ta nổ sừng với Trình Mộ Thanh, bọn họ đã phân biệt hai người không cùng đường ... Chu Lâm Na trước kia, không phải là bây giờ nữa rồi ! Mà trong tình yêu của bọn họ, đã bị chính cô làm mãi mòn đi ..

Hách Liên Tuyệt đứng nơi đó, trên trán che khuất cặp ngươi u lục " Chúng ta không thể đính hôn."

"Tại sao?" Chu Lâm Na hỏi, tiến lên trước, hai tay cầm lấy tay của Hách Liên Tuyệt - " Tại sao không thể đính hôn? Là vì Trình Mộ Thanh sao? Là vì cô ta sao?"

"Đúng "

Nghe đến câu trả lời này, tâm Chu Lâm Na rơi xuống, con ngươi trống rỗng nhìn Hách Liên Tuyệt - " Em biết .. em biết chỉ có do cô ấy....."

Hách Liên Tuyệt trầm mặc không nói gì ..

"Tại sao? Tại sao? Chẳng lẽ anh thích cô ấy sao?" -Chu Lâm Na nhìn Hách Liên Tuyệt hỏi.

"Không".

"Không?" Chu Lâm Na nhú mày, Hách Liên Tuyệt một câu làm cô điên cuồng trầm luân ..

"Tôi yêu cô ấy".

"Yêu? Ha ha ha ... ha ha, anh yêu cô ấy?" Chu Lâm Na bỗng nhiên cười to, thân mình run lên, tự giễu tự châm biếm, anh nói yêu cô ấy .. Sau khi cười xong, chỉ còn lưu lại sự tàn nhẫn, khắc cốt hận ý.

"Cho nên tôi hy vọng không muốn làm cô ấy tổn thương nữa". Hách Liên Tuyệt tuyệt mĩ đứng ở nơi đó như thần tiên giáng trần, làm cho người ta quý bái, thậm chí ngay cả lời cảnh cáo của anh cũng ngập tràn sức quyến rũ ..

Xoay người, Chu Lâm Na nhìn anh, ánh mắt ngập tràn lạnh lùng- " Nếu, em nhất định tổn thương cô ấy thì sao?"

"Không cần ép tôi, nếu như cô dám làm như vậy tôi nhất định sẽ làm chuyện tàn nhẫn điên cuồng hơn như thế này nữa" -Hách Liên Tuyệt khẳng định ..

Nhìn anh, người mà cô đã yêu tám năm nay .!! Người mà nói sẽ không rời cô đi, sẽ không bỏ lại cô một mình nhưng hiện tại vì một người phụ nữ khác mà hết sức tàn nhẫn với cô ..

Cô nhất định, nhất định sẽ không cho bọn họ sống yên ổn .. nhất là Trình Mộ Thanh, ngày đó không thể nổ sừng, thật là tiếc nuối ..

Lúc này đây, cô muốn bọn họ phải trả giá cho sự phản bội, phải có cái giá thấm nhất thế giới này...

Nhìn thấy ánh mắt Chu Lâm Na lạnh như băng, Hách Liên Tuyệt cũng không muốn bởi vậy mà trở nên quyết liệt với Chu Lâm Na, nhưng có những việc nói rõ thì sẽ tốt hơn, giống như chuyện trước đây, anh đã không muốn truy cứu cô !

"Hách Liên Tuyệt, anh nhất định sẽ hối hận vì lời nói ngày hôm nay" -Nói xong, Chu Lâm Na xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Chương 103

Lúc Hách Liên Tuyệt trở về, trong nhà đã không còn ai, thậm chí Tiểu Trạch cũng đã rời đi.

Giữa khung gian rộng lớn, trên người anh ta tản ra một hơi thở làm cho người khác sợ hãi, con người loé sáng "Người phụ nữ này, căn bản là không biết nghe lời mà".

Lấy di động ra, bấm vào một dãy số - "Alo.. Ngôn Dục .. là tôi.... .."

Cúp điện thoại, Hách Liên Tuyết nở nụ cười lạnh ..

Trình Mộ Thanh vừa mang theo Tiểu Trạch trở lại, Ngôn Dục ở bên kia đã khoá cửa, ấn chuông thế nào cũng không ai mở cửa ra .. Cuối cùng, Trình Mộ Thanh lấy di động gọi cho Ngôn Dục - "Alo.. Ngôn Dục, anh ở đâu? Tôi không có mang theo chìa khoá...."

"Trình Tiểu Thư, a thật ngại, tôi hiện tại đang ở Italy, bên này có chút chuyện, đúng lúc quên nói với cô một tiếng.."

"Hành... hành... hành... tôi biết rồi, tôi sẽ cùng Tiểu Trạch quay về nhà trọ" -Nói xong Trình Mộ Thanh liền cúp điện thoại.

Trong phòng, Kim Sa nhìn Ngôn Dục -" Anh không sợ cô ấy biết sao?"

"Sợ a, nhưng Tuyết đã ra lệnh, tôi hẳn là phải hoàn thành thôi" -Ngôn Dục nói.

"Anh sợ người đàn ông kia?" Kim Sa mặt không chút thay đổi hỏi.

"No, không phải là sợ, mà là kính nể, cái loại tình cảm này cô sẽ không hiểu đâu...." Nói xong, Ngôn Dục trở về phòng -" Vì Tiểu Trạch đã theo ba mẹ nó rồi, cô tốt nhất hiện tại đừng đi tìm thằng nhỏ".

Kim Sa ngồi trong phòng khác, mặt không thay đổi, lơ đãng xẹt qua một tia cười ..

Chìa khoá cũng nằm trong tay Ngôn Dục, Trình Mộ Thanh vốn tính nhảy qua cửa sổ nhưng chủ cho thuê liền thấy, nên nhanh đến cản cô.

"Ngày này .. cô đang làm gì?" Chủ cho thuê nhà nhìn thấy Trình Mộ Thanh, chạy nhanh đến ngăn cô lại.

Nhìn thấy bà chủ nhà, Trình Mộ Thanh xấu hổ cười -" Thật ngại, cháu quên mang chìa khoá cho nên cháu muốn....."

"Ai nha, vài ngày rồi cô không có về, tôi nghĩ cô không còn thuê nữa cho nên tôi đã cho người khác thuê rồi" -Bà chủ nhà nói.

"Cái gì? Cho người khác thuê?" -Trình Mộ Thanh hỏi " Nhưng cháu đã thanh toán một năm tiền thuê nhà rồi.."

"Ai nha, ai biết các người có còn quay về không, vài ngày nay không có thấy mặt mũi đâu, tôi đâu biết như thế nào..."

Vì vậy, hôm nay, Trình Mộ Thanh và Tiểu Trạch lưu lạc đầu đường xó chợ ..Đừng nói là chìa khoá, gia sản hiện tại có giá trị nhất của cô chính là di động, ngoại trừ cái đó thì cái gì cũng không có mang ! Tiểu Trạch thì càng không cần nói, ra khỏi cửa chẳng bao giờ mang theo tiền .. vì thế mà hai mẹ con lưu lạc đầu đường xó chợ ..

" Ngôn Dục chết tiệt, ra đi cũng không nói một tiếng, còn bà chủ cho thuê nhà nữa, không được sự đồng ý của mình liền mang nhà cho người khác thuê, thật đáng giận..." - Trình Mộ Thanh vừa đi vừa lầm bầm nói.

"Mẹ, tối hôm nay chúng ta đi nơi nào?" Tiểu Trạch hỏi, thật ra đã cảm thấy có chuyện gì không phù hợp rồi, nhưng chính là linh cảm của mẹ không phát hiện ra sự trùng hợp này thôi ..

"Con yên tâm, mẹ đang nghĩ biện pháp, có lẽ phải qua nhà của mẹ Kiều Tây Tây rồi" -Trình Mộ Thanh vừa dứt lời, một chiếc RollsRoyce lập tức dừng trước mặt, cửa dần dần mở xuống

"Lên xe"..

Lúc nhìn thấy anh, Trình Mộ Thanh nén giận, trực tiếp không thèm nói gì, lôi kéo Tiểu Trạch đi qua.

Hách Liên Tuyết quýnh lên, đẩy cửa xe đi xuống, một phen giữ chặt tay cô - " Anh kêu em ở nhà đợi anh, tại sao lại không đợi?"

Trình Mộ Thanh xoay người nhìn anh -" Đó là nhà anh, không phải nhà em."

Nhìn cô, biết cô còn đang tức giận -" Theo anh"

"Không đi."

"Chẳng lẽ em định lưu lạc đầu đường xó chợ sao?"

"Cái đó tốt hơn so với việc đi với anh."

"Em nhất định phải hiểu thắng vậy sao?" Hách Liên Tuyết liếc nhìn, hỏi.

"Anh không phải đã nhìn ra rồi sao?"

Tiếp gậy theo, Hách Liên Tuyết không nói hai lời, trực tiếp khiêng Trình Mộ Thanh lên, bỏ cô vào xe ..

Tiểu Trạch nhìn thấy sợ ngây người, ba rất là anh tuấn, lại cũng rất là có khí thế nha !

"Phanh" một tiếng, đầu Trình Mộ Thanh đụng lên đỉnh xe - " Chết tiệt, anh là cố ý"

"Đúng vậy, là cố ý" --Hách Liên Tuyết thản nhiên nói, xoay người nhìn Tiểu Trạch " Tiểu Trạch, lên xe."

"A A .." -Tiểu Trạch liên tục gạt đầu, cũng theo lên xe.

Lúc Trình Mộ Thanh muốn đẩy cửa ra thì xe đã phát động, tốc độ nhanh như gió chạy về phía trước ...

Tiểu Trạch ngồi ở ghế phó, xoay người ..nhìn Trình Mộ Thanh - " Mẹ .. mẹ thế nào rồi?"

Trình Mộ Thanh nhìn thẳng vào mặt thẳng con, lần đầu tiên giận dữ với đứa con của mình- " Hách Liên Tuyết, em có thể tố cáo anh bắt cóc".

"Nếu em có thể thì khi nào đi đến tìm anh"- Hách Liên Tuyết nói, căn bản là không xem trọng sự uy hiếp của cô .

***!" Trình Mộ Thanh nổi giận ..

"Mẹ .. mẹ không được phép nói từ thô tục. "

"Không được nói từ thô tục" -Hách Liên Tuyết cùng Tiểu Trạch đồng thanh

Mới vừa nói xong, Trình Mộ Thanh ngây người, lúc này, Hách Liên Tuyết nhìn qua kính liếc mắt một cái, Trình Mộ Thanh tức giận nhìn ra ngoài cửa sổ ..

Hách Liên Tuyết khoe miệng lơ đãng nở nụ cười ..

——Hải Á Loan ——

"Em cùng Tiểu Trạch ở đây có an toàn không? Tối thiểu anh phải cam đoan người phụ nữ của anh sẽ không đến đây mà trả thù"- Trình Mộ Thanh cố ý nhấn mạnh nói.

"Em yên tâm, sẽ không" -Hách Liên Tuyết thản nhiên nói.

"Ừ, tốt nhất là vậy"- Xoay người, nhìn thấy cái phòng thật to, ngoài đầu nhìn lại - " Em ở đây?"

"Tuỳ em lựa chọn, muốn ở phòng khác cũng đều có thể"- Hách Liên Tuyết hào phóng nói.

Lườm anh một cái, Trình Mộ Thanh lắc lắc cái mông đi lên lầu .. Ở ở ở..... tốt nhất đem phòng của anh ta phá hư ... vừa ở vừa phá mới tốt ...!

Nhìn thấy Trình Mộ Thanh tức giận lên lầu, Tiểu Trạch quay đầu lại " Ba ... cũng là biện pháp của ba.."

Hách Liên Tuyết chọn mi.

"ai nha .. đừng giả vờ nữa, chẳng lẽ không phải do ba gọi cho Ngôn Dục kêu chú ấy đừng mở cửa sao? Nói cái gì mà đi Italy, lừa quỷ không thôi ! Còn nữa, cái bà chủ thuê nhà, là do ba ?"

Nghe được thẳng bé nói vậy, hai tròng mắt Hách Liên Tuyết nheo lại, chậm rãi cúi người, hỏi " Mẹ con không biết chứ?"

Tiểu Trạch ximột tiếng, bật cười -" Đầu óc của mẹ rất đơn giản, cho tới bây giờ đều nghĩ việc đơn giản, sẽ không nghĩ sâu xa đâu".

"Đồng ý" Hách Liên Tuyết gạt gậy đầu.

"Nhưng nếu mẹ con mà biết..."- Hách Liên Tuyết từ từ nói, đôi mắt một bên liếc nhìn Tiểu Trạch.

"Không được phép nói cho mẹ" -Tiểu Trạch quay đầu cảnh cáo.

"Vậy con cũng không được nói cho mẹ biết".

"Ba, ba thật gian trá " -Tiểu Trạch đang muốn nắm nhược điểm của Hách Liên Tuyết, nhưng hiện tại lại khen, ba của mình sao có thể gian trá như một cái hồ ly a !

Hách Liên Tuyết sờ sờ cái đầu của Tiểu Trạch - " Con trai quá thông minh, người làm ba đây phải đề phòng mới được" -Nhìn thẳng bé - " Nhớ kỹ, ba vĩnh viễn là ba của con."

Tiểu Trạch vuốt vuốt tay ..

Trình Mộ Thanh tùy tiện chọn một phòng, mới vừa đi ra, liền thấy một bóng dáng một lớn một nhỏ ngồi trước quầy bar, hai người cầm ly rượu..

"Cheers".

"Cheers".

Tiểu Trạch và Hách Liên Tuyết cùng ly, uống một ngụm ..

Trình Mộ Thanh đứng ở đó nhìn, một hình ảnh hài hoà, Hách Liên Tuyết cùng Tiểu Trạch thật rất giống nhau, càng nhìn càng giống, chính là Tiểu Trạch bề ngoài thì càng lớn càng giống cô ..

Thật ra, vẫn biết Tiểu Trạch cần một người ba, nhưng nếu không phải là ba ruột, Trình Mộ Thanh sợ hãi Tiểu Trạch sẽ bị tâm lý, cho nên vẫn không chịu tìm bạn trai .. hiện giờ, nhìn thấy hình ảnh này, hi vọng của Trình Mộ Thanh có thể dừng lại ... Cho dù là vì Tiểu Trạch cũng tốt !

Hách Liên Tuyết... nghĩ đến đây, cô liền cảm thấy sự rối rắm, cô thật biết Hách Liên Tuyết thích Chu Lâm Na, thậm chí vì cô ấy sẽ làm mọi chuyện, hi vọng Tiểu Trạch sẽ không bị thêm tổn thương gì nữa ..

Lúc này, Hách Liên Tuyết cùng Tiểu Trạch thấy cô đứng trên lầu, vẻ mặt như đang đi vào cõi thần tiên ..

Tiểu Trạch quay đầu lại, nở nụ cười." Mẹ ... mẹ có muốn xuống đây uống một ly không?"

Trình Mộ Thanh hoàn hồn, ánh mắt扫 qua Hách Liên Tuyết, anh cầm ly rượu trong tay, ngồi ở đó, từng động tác rất tao nhã cao quý, tà ác cùng mỉa mai, cực đoan trên người anh .. rồi lại có lúc thì hài hoà, lúc này, anh nâng con người nhìn cô, nở một nụ cười tà mị ..

Nhìn anh, khuôn mặt hơi đỏ, Trình Mộ Thanh xoay người: " Muốn đi tắm " -Nói xong liền vào phòng ..

Nhìn bóng dáng của cô, Hách Liên Tuyết cứ như vậy mà cười, một nụ cười rất tự nhiên .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

Nhìn thấy người đàn ông trước mặt, mặc hắc bào, tóc trắng, thả hai bên, ánh mắt tự quang, nhưng cũng vô thần ...

Chu Lâm Na ánh mắt trở nên tàn nhẫn, sâu sắc: " Ông xác định có thể chứ?"

Lúc này, người kia xuất ra một tiểu lồng sắt, bên trong có một con rắn nhỏ màu vàng:" Đây, con rắn này là mẹ, nó có năng lực rất lớn, chỉ cần cô không chế được nó thì đồng nghĩa có thể không chế nhiều con rắn khác, nhưng nó cần máu để sống."

"Máu?" Chu Lâm Na nhíu mày, suy nghĩ:" Đây không vấn đề, tôi có thể vào kho máu lấy về."

"Không, nó không phải là để nuôi, nó hút máu nhưng phải là máu thuần khiết, nếu cô muốn nuôi nó cũng có thể để nó hút máu của cô" .Người đàn ông mặc hắc bào nói ..

"Tôi..Của tôi?"- Chu Lâm Na có điểm sợ hãi, nhìn con rắn trong lồng sắt, màu vàng, rất nhỏ, thật không biết nó có năng lực gì?

Nhìn ánh mắt hoài nghi của Chu Lâm Na, người mặc hắc bào" Ha ha" một tiếng cười khùng bố -" Cô không cần hoài nghi, năng lực của nó cô không thể tưởng tượng ra đâu ! Nhưng nếu như cô sợ hãi, chủ nhân của nó tuyệt đối không được là người yếu đuối."

Nói xong, xoay người định rời đi

"Chờ một chút" -Chu Lâm Na hô to, đứng ở nơi đó, một bàn tay trắng nõn gắt gao nắm chặt, chỉ cần có thể giết được Trình Mộ Thanh thì cô cái gì cũng

có thể làm...

"Ông hiện tại hãy dạy thần chú cho tôi"- Chu Lâm Na nói.

Người mặc hắc bào, âm lãnh cười - " Cô nhớ rõ, mỗi lần cho nó hút máu phải có định lượng, nếu hút quá nhiều, kết quả cô cũng không thể gánh được."

Chu Lâm Na căn bản là không có nghe lọt tai, trong lòng bây giờ chỉ nghĩ đến lúc Trình Mộ Thanh chết ..

Trình Mộ Thanh vừa tắm rửa xong, một bên lau tóc từ trong phòng tắm đi ra, nhìn thấy người đàn ông ngồi trong phòng, cô nhú mày- " Anh vào đây bằng cách nào?"

"Muốn vào đây không phải dễ như trở bàn tay sao?"- Hách Liên Tuyết ngồi trên giường, trong tay bưng ly rượu, cả người thoát nhìn tao nhã thần bí lại trí mạng ..

Theo bản năng, Trình Mộ Thanh chải tóc, cố gắng ngăn chặn sự loạn xạ trong long - " Anh tìm có chuyện gì sao?"

"có.."

"Có gì nói thẳng, em muốn ngủ."

Nghe được cô nói vậy, Hách Liên Tuyết buông ly rượu, đứng dậy, một bóng dáng 1m8, đi từng bước tới bên cô.

"Anh.....Anh.. muốn làm gì?" - Trình Mộ Thanh lui về sau, ngay cả nói chuyện cũng trở nên lắp bắp...

Trình Mộ Thanh, cái người không có tiền đồ, anh ta vừa đến vài bước, liền khấn trương a ! ...

Nhìn thấy dáng vẻ khấn trương của cô, gương mặt thanh thuần ửng đỏ, thoát nhìn hết sức buồn cười.

"Em có biết khi thấy em, ý niệm trong đầu anh là gì không?" -Hách Liên Tuyết hạ thấp giọng hỏi

"Cái.. cái ..gì?"

"Chính là..."- Hách Liên Tuyết chậm rãi bước qua, cánh tay rờ lên cổ của cô, ánh mắt chân thành tha thiết -" Là.. muốn hôn em "

Xoạt !

Khuôn mặt Trình Mộ Thanh ửng đỏ -" Hồn dân, dứt ngay" -Trình Mộ Thanh đột nhiên đẩy anh ra, đối với bộ dạng đùa giỡn của anh, cô dơ chân định đá lên người anh.

Nhưng chính là Hách Liên Tuyết phản ứng rất nhanh, xoay người ôm cô lên giường, đè lên thân thể anh ..

Hách Liên Tuyết vẻ mặt đùa giỡn nhìn cô- " Phụ nữ mà thô lỗ thật là không tốt, không ai thích đâu".

"Mặc kệ chuyện của anh, thả em xuống " -Nói xong, Trình Mộ Thanh dùng sức giãy dụa, làm cho thân thể của Hách Liên Tuyết lên xuống ..

"Đáng chết, đừng nhúc nhích" -Trời mới biết, cô ngồi trên thân thể anh, vặn vẹo kiểu này đối với đàn ông đó chính là một loại quyến rũ ..

"Ngốc mới bắt động"- Trình Mộ Thanh giãy dụa, dùng lực đẩy anh ra.

"**" Hách Liên Tuyết mắng một tiếng ..

Nhất thời, Trình Mộ Thanh như bị sét đánh, bởi vì hạ thân có cái gì đó cứng cứng cọ vào cô, nhưng điều xấu hổ nhất là cô vừa tắm, ngay cả nội đồ đều không mặc !! Cái gì đó cứng cứng làm cho cô xấu hổ chết thôi...

Tạm ngừng giãy dụa, ánh mắt chậm rãi nhìn xuống, nhìn đến cái chỗ gồ lên của anh .

"Này là em tự tìm đến nha" -Nói xong, Hách Liên Tuyết cúi người, bá đạo kéo cô, lấy tốc độ sét không kịp hôn lên môi của cô, tốc độ nhanh đến mức cô không thể phản ứng ...

"Ừm..." Trình Mộ Thanh phát ra âm thanh mê người, thực thể muốn cướp lời giải thích cho Hách Liên Tuyết..

Nhưng anh căn bản không cho cô cơ hội giải thích, trực tiếp kéo cô ngồi dậy, bá đạo cường hôn cô ..

Đầu lưỡi linh hoạt tiến vào trong miệng, rất nhanh đùa giỡn, quần quýt lấy lưỡi cô, Trình Mộ Thanh hiện tại muốn cắn cũng không thể, nụ hôn này đã khiến cô choáng váng ...

Hách Liên Tuyết trực tiếp lấy tay dò xét vào bên trong, sờ lên quả bóng đào trắng mịn đầy đặn của cô, nhẹ nhàng ôn nhu nắm lấy ..

"Ừm..." Trình Mộ Thanh muốn lên tiếng, nhưng đôi môi đã bị chinh phục ... nụ hôn này khiến cho cô bị kích thích, làm cho cô muốn tác thủ càng nhiều, không khỏi nhắm chặt hai mắt ...

Âm Thanh du dương của cô, làm cho lý trí của Hách Liên Tuyết bị mất hết, hành động không thể văn hời, đem cô đặt trên giường, trực tiếp mở áo choàng tẩm ra, bàn tay chậm rãi dờ xuống hạ thân tìm kiếm ...

Trình Mộ Thanh hai tay gắt gao nắm chặt ra giường, cái cảm giác thoải mái này làm cho lý trí cô bị mất đi một chút ...

Khi anh tham lam tiến vào nơi mật huyết của cô, Trình Mộ Thanh như bị sung huyết, nhất thời mờ to mắt, thanh tỉnh vài phần nhưng cái loại phát nhiệt này không thể nào rút ra ..

"Không cần..." - Trình Mộ Thanh lẩm bẩm nói ..

"Tin anh, em nhất định sẽ muốn"- Nói xong, Hách Liên Tuyết đứng dậy, chậm rãi cởi bỏ quần áo của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

Lời nói của anh như có ma lực, làm cho lý trí của cô đã mất đi, muốn cự tuyệt nhưng lửa trên người lại không thể dập tắt, thậm chí càng ngày càng bùng phát, càng ngày càng mê hoặc hơn ..

Lúc này, Hách Liên Tuyết cởi bỏ quần, tách hai chân của cô ra, ngay lúc định đưa tiểu đệ vào thì cửa bị mở ra.

"Mẹ.... con có chuyện muốn hỏi mẹ..." -Lúc này, Tiểu Trạch một bên hô to, một bên đẩy cửa vào ...

Nhất thời, Tiểu Trạch đờ người, ánh mắt trừng to nhìn cảnh trước mắt .. Mẹ trống trơn .. ba lại đang nắm giữ hai cái chân? Ba trên người của mẹ?

Tiểu Trạch dùng sức chớp chớp mắt ..

Trình Mộ Thanh cùng Hách Liên Tuyết bật người, phục hồi lại tinh thần, tiếp giây theo, Hách Liên Tuyết nhanh kéo cái chăn lên người Trình Mộ Thanh, đôi mắt nhìn Tiểu Trạch.

"Cái kia .. mẹ ... thật là con không có gì để hỏi, các người có thể tiếp tục .. thật sự có thể tiếp tục..." -Nói xong, Tiểu Trạch xoay người chạy mất, quay về chính phòng của mình, trong lòng vẫn hồi hận, phá hủy chuyện tốt của ba mẹ ... nếu không thì trong tương lai gần chắc sẽ có thêm một cái đứa em trai hay em gái rồi.

Trình Mộ Thanh nhìn anh ta còn đang nửa người ngồi trên cô, vẻ mặt tức giận, bật người đẩy ra -"Đều tại anh, làm cho con thấy, thằng bé còn nhỏ vậy, anh đừng dạy hư nó."

Hách Liên Tuyết ngẩn ra, trên mặt hiện lên tia ảo não rối rắm, anh đã leo lên lưng cọp? Vặn sức chờ phát động? Mà bây giờ làm cho anh phải dừng lại? Không phải là quá thống khổ sao?

Đứng dậy, xoay người ra ngoài ...

Anh vừa đi ra ngoài, Trình Mộ Thanh gắt gao cầm lấy chăn che ngực, mặt đỏ ửng, Trình Mộ Thanh à, có biết bản thân đang làm gì không? Mất mặt thật .. sao không đến nhà bà ngoại đi ... Trình Mộ Thanh dùng chăn che mặt, ảo não ảo não ảo não !!

Lúc này, bỗng nhiên bên vách chuyển tới cuộc nói chuyện, Trình Mộ Thanh chạy nhanh hé đầu, vênh tai nghe.

"Xú tiểu tử, con có biết hay không thiếu chút nữa ba đã thành công..."

"ai nha, tại lúc ba đi ba cũng không có nói, con cũng không biết ... các người có thể tiếp tục a .. tiếp tục... con cái gì cũng không thấy đâu" -Tiểu Trạch nói

"Không được, con hại ba của con khó chịu, cái mông này đừng hồng hồng yên ổn..."

"Con không dám... ba, thật sự không dám... con sai rồi, a, con lớn vậy rồi đừng đánh đòn được không?"

Nghe bên kia truyền đến âm thanh, Trình Mộ Thanh bỗng nhiên im lặng, nở nụ cười, thật ra đơn giản như vậy, thật sự thấy hạnh phúc ..

"Thế nào? Tìm được thuốc giải không?" Hách Liên Tuyết ngồi trong văn phòng nhìn hai người hỏi ..

"Hiện tại gấp làm gì? Cô ấy không phải đang êm đẹp sao?" Ám Dạ ngồi trên ghế, cầm bật lửa trong tay, bật rồi tắt, mồi lửa chiếu ra khuôn mặt hoàn mỹ của anh ta.

"Tàng đã đó cơ bản không thể giúp cô ấy mãi mãi, chỉ cần rời cô ấy thôi thì cô ấy sẽ liền bất tỉnh ! Nếu bí mật này người khác biết thì cô ấy sẽ xảy ra chuyện, cho nên nhất định tôi không thể để xảy ra chuyện này" -Hách Liên Tuyết nói

Ám Dạ cùng Ám Xích nhìn nhau, câu thần cười ..

"Cái loại dược tính này, phải đựng đại lượng mê hãn dược, cho nên khi ngủ thì sẽ ngủ, từ từ ngủ, ngủ cho đến khi chết mới thôi"- Ám Xích nói

"Thuốc giải thì sao?" Hách Liên Tuyết hỏi

"Bởi vì thành phần chế ra không giống nó, nên muốn tìm cần có thời gian "- Ám Xích tiếp tục nói

"Cho nên hiện tại biện pháp nhanh nhất là cho lão già kia mò miệng" -Ám Dạ cũng thăm ý nói.

Nhắc đến ông ta, Hách Liên Tuyết con người trở nên hắc ám, đưa lưng về phía bọn họ, đôi mắt chậm rãi thay đổi - " Tôi biết làm thế nào rồi."

Lúc này, Ám Dạ bước qua nhìn Hách Liên Tuyết - " Đúng rồi, gần đây Lang Vãng đã rục rịch, anh tốt nhất nên chuẩn bị sẵn sàng ."

"Lão già bên kia nói thế nào?" -Hách Liên Tuyết quay đầu lại hỏi

Ám Dạ chọn mi -"Lão nói già rồi, mắt không thấy, cái gì ccũng không nhìn được, nghe không được."

Hách Liên Tuyết khoe miệng gọi lên một tia bất đắc dĩ - " Đây chính là phong cách của ông ta."

Ám Dạ cùng Ám Xích, hai người gật đầu, bọn họ một tay sáng lập cơ quan ngầm, nên hành động luôn cẩn thận, mặc kệ xảy ra chuyện gì, lão già đều cam chịu tất cả hành động của bọn họ ..

Lúc sau, cửa vang lên ..

"Ba.. có ở trong không?" -Tiểu Trạch nhẹ giọng hỏi

"Có".

Nghe được tiếng trả lời, Tiểu Trạch chậm rãi đẩy cửa .

Một đôi mắt màu đen sáng lên- " Ba, các người đang bàn chuyện gì sao?"

"Đã nói xong rồi"- Hách Liên Tuyết ánh mắt ngăm đồng ý, một loại sùng nịch ..

Tiểu Trạch nở nụ cười, bước đến ...

Ám Dạ nhìn thấy Tiểu Trạch không hiểu sao có cảm giác thật tốt, khoe miệng nở nụ cười.

"Ba .. con có chuyện muốn thương lượng a" - Tiểu Trạch lời kéo tay Hách Liên Tuyết nói.

"Chuyện gì?" -Hách Liên Tuyết cúi người nhìn Tiểu Trạch, đôi mắt ôn nhu ..,

Ám Dạ cùng Ám Xích chưa từng nhìn thấy ánh mắt của Hách Liên Tuyết như vậy ... thật sự là đáng sợ ...

"Con muốn Kim Sa dọn lại đây, cô ấy ở bên Ngôn Dục, con có chút lo lắng "- Tiểu Trạch lo lắng nói.

"Con sợ Ngôn Dục đối với Kim Sa làm chuyện gì sao?" Hách Liên Tuyết tùy ý hỏi

"Không.. con sợ là Kim Sa sẽ động thủ với Ngôn Dục....."

"... .."

Hách Liên Tuyết run một chút, vốn chuyện mà nam nhân nữ nhân làm cái gì kinh thiên động địa, chính là nơi này cũng.... ..

Kim Sa ở Anh Hoàng chỉ làm không nói, Ngôn Dục lại là người thích đi nơi nơi để phát ra sức quyến rũ của mình, hai người mà đụng phải nhau thì Tiểu Trạch sợ Kim Sa sẽ làm ra chuyện tình gì đối với anh ta nữa ...

Hậu quả.. nghĩ lại thật đáng sợ ..

Hách Liên Tuyết suy nghĩ một chút, vốn nghĩ tới ngày ba người một nhà, nhưng Tiểu Trạch đã mở miệng, anh không có cơ hội cử tuyệt ..

Gật gật đầu, xem như là đáp ứng ..

"Cám ơn ba.." Tiểu Trạch vui vẻ cười, giờ khắc này thoát nhìn không có nửa phần nguy hại ..

Lúc này, Âm Dạ ngồi trên sofa, nhìn Tiểu Trạch, vẫy vẫy tay " Tiểu Trạch".

"Dạ?"

Tiểu Trạch quay đầu lại, nhìn thấy Âm Dạ, nở nụ cười ngọt ngào " Chú Âm Dạ ơi "

"Lại Đây."

Ngay lúc đó, Tiểu Trạch ngoan ngoãn đi qua " Sao vậy chú Âm Dạ ơi?"

Suy nghĩ một chút, Âm Dạ xuất ra trong áo một cái vật, là một khối ngọc, phỏng chừng lớn như lòng bàn tay, nhưng mặt tên là hoa văn:- Tiểu Trạch, này tặng cho cháu.

"Cháu?" Tiểu Trạch kinh lạ, chính là vẫn nhận lấy .

Âm Xích nhìn Âm Dạ -" Anh ghê gớm thật a ? Một tặng chính là nửa giang sơn."

Ngay cả Hách Liên Tuyết cũng kinh ngạc -" Âm Dạ, cậu thật ghê gớm".

Âm Dạ nở nụ cười -"Tôi tin vào ánh mắt của tôi"

Tiểu Trạch không hiểu rốt cuộc bọn họ nói cái gì, thậm chí không biết khối ngọc này có thể điều động tất cả quân đội của Âm Dạ, nhưng mơ hồ, thằng bé có thể cảm nhận được một cỗ cường đại lực lượng...

"Cám ơn, chú Âm Dạ ơi !" Tiểu Trạch cười nói, tuy ý cảm tay anh ta, nhưng mà trong một khắc, nhóc đã biết tất cả tiếng lòng ..

"Chú Âm Dạ ơi, này có thể điều động quân đội của chú?" Tiểu Trạch hỏi, không nghĩ tới Âm Dạ có thể thu được một vật lớn như vậy ..

Âm Dạ cùng Âm Xích nhủ mày, Hách Liên Tuyết lại cười không chút để ý xoay người...

"Cháu như thế nào biết?" Đặt câu hỏi chính là Âm Xích.

Tiểu Trạch vươn tay -" Lúc Tiểu Trạch bắt tay người khác thì Tiểu Trạch có thể biết người khác suy nghĩ cái gì nha."

Âm Dạ cùng Âm Xích lẫn lộn trên đường đời hơn 20 năm, sóng gió to lớn gì cũng đã từng trải nhưng một cái đứa nhỏ thông minh bắt tay người khác mà hiểu được ý nghĩ thì đây là lần đầu tiên, cũng làm cho người khác khó tin ..

Hách Liên Tuyết đi tới -" Ngón Dục nói thằng bé có đặc dị công, chẳng những biết người ta nghĩ gì mà thậm chí tập trung tinh thần thì một khẩu súng cũng có thể bị bẻ cong, điều này tôi đã tận mắt chứng kiến."

Thậm chí là hai lần...

Âm Dạ cùng Âm Xích cho tới bây giờ tin tưởng vào mắt của chính mình, nhưng Hách Liên Tuyết cổ tình nói cũng có chút chân thật, anh không nói dối .. cũng không cần thiết ... nhưng lời nói trong miệng anh nói ra thật làm cho người khác không thể không tin .. Đồng thời, Âm Dạ cùng Âm Xích suy nghĩ -" Cháu là con của thần thánh sao?"

Âm Xích vẫn là cảm giác thật lạ với một đứa nhỏ có đặc dị công, nhìn thấy Tiểu Trạch vươn tay, ý tứ quá rõ ràng ..

Tiểu Trạch cũng không có nhãn nhỏ, vươn tay nhỏ bé của mình cầm tay của Âm Xích.

"Chú suy nghĩ cái gì?" Âm Xích hỏi

Tiểu Trạch nhủ mày, sau đó giãn ra -" Lang Vân".

Âm Xích hoá đá ngay tại chỗ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106

Vọt vào trong nhà Hách Liên Tuyết, Ngôn Dục bắt măn - "Tuyết, anh cũng không khỏi quá tuyệt tình đi? Đem mọi người đi hết? Ở bên kia tôi một mình thật cô đơn."

Hách Liên Tuyết ngồi trên sofa, hai chân vắt chéo, tao nhã nhìn người đàn ông trước mặt - "Cô đơn? Muốn tôi tặng chú em mấy người phụ nữ?"

"Không cần ! Chỉ cần Tuyết thôi nha.."- Nói xong, Ngôn Dục trực tiếp ngồi giữa Hách Liên Tuyết và Tiểu Trạch, đặt mông làm cho Tiểu Trạch cách xa - "Chỉ cần Tuyết thôi..." (JJ: Cái anh Ngôn Dục này làm em hơn bối rồi về cách xưng hô T_____T)

Hách Liên Tuyết xoay người nhìn anh ta - "Muốn đi Phi châu khai phá?"

Ngôn Dục ngăn ra, sau đó dùng lực vỗ vỗ vai Liên Tuyết- "Chán ghét".

Kim Sa ngồi một bên, mặt cũng không có biểu hiện gì ... Vốn bên kia đang náo nhiệt, chính là đột nhiên bây giờ không còn một ai, thiếu Trình Mộ Thanh và Tiểu Trạch cũng đã nhàm chán rồi, bây giờ còn đem Lãnh cô nương này đi? Không phải muốn anh ta buồn chết sao?

Quay đầu, Ngôn Dục nhìn Hách Liên Tuyết - "Tuyết, Dục cũng muốn ở đây!"

Hách Liên Tuyết nhú mày - "Tại sao?"

"Tuyết đột nhiên đem mọi người đi, ở bên chỉ còn một mình rất là cô đơn nha, Dục cũng muốn dọn đến đây sống với các người cho náo nhiệt"- Ngôn Dục nói.

Lúc này, Trình Mộ Thanh từ trên lầu đi xuống, trên người vẫn mặc quần áo đó ..

"Ai.. Ngôn Dục, anh từ Italy về rồi sao?" Trình Mộ Thanh hỏi ..

Ngôn Dục nhìn thấy cô, khoe miệng nở một nụ cười xấu xa - "Trình Tiểu Thư, tôi có chuyện muốn nói với cô .. thật ra tôi không có đi.."

"Rệt" một tiếng, Hách Liên Tuyết đứng dậy - "Thật ra Ngôn Dục muốn ở đây.."

Trình Mộ Thanh vừa bước xuống - "Tại sao?"

Ngôn Dục khoe miệng nở nụ cười, vọt qua bên cạnh người Trình Mộ Thanh, một tay tùy ý để lên vai cô - "Tôi là hộ hoa sứ giả của cô, cô đi đến đâu thì tôi đi đến đó."

Trình Mộ Thanh nhú mày, cười - "Hộ hoa sứ giả? Tôi xem anh như là hoa."

Ngôn Dục vén tóc, nở nụ cười - "Đó là đương nhiên."

Cái cánh tay của Ngôn Dục khoát lên vai Trình Mộ Thanh thật là chướng mắt, Hách Liên Tuyết trực tiếp đi qua, đẩy cái tay chướng mắt đó ra, đem cô ôm vào lòng ngực - "Bắt đầu từ nay, cô ấy là do tôi bảo hộ"- Bá đạo tuyên bố trực tiếp ..

Động tác đơn giản này của Liên Tuyết, làm cho gương mặt cô khế đỏ, cúi đầu, hướng đến Tiểu Trạch bước qua cảm quả táo cắn một miếng- "Anh muốn ở đây?"

Ngôn Dục gật đầu thật mạnh.

"Được"- Trình Mộ Thanh đáp ứng.

"Thật sao?" Ngôn Dục kinh hi hỏi.

Chính là Trình Mộ Thanh quay đầu lại ánh mắt hướng về Hách Liên Tuyết - "Tôi đồng ý nhưng đây không phải là nhà của tôi, nên lời nói của tôi không thể tính ! Phải là chủ nhà thì mới được."

Này là chiêu độc nhất, đủ tàn nhẫn ! Tiểu Trạch trong lòng cười thầm ..

Hách Liên Tuyết hung hăng nhìn cô - "Ở đây em đủ quyền lên tiếng ." Nói xong, xoay người lên lầu ..

Biểu tình vừa rồi của Hách Liên Tuyết thật kì lạ, nhưng cũng nên nói là vô cùng đáng yêu .. Nghiến răng nghiến lợi, lại mang theo tia sùng ái ..

Nhìn thấy anh tức giận lên lầu, Trình Mộ Thanh cắn một miếng táo, khoe miệng không khỏi phát ra một nụ cười..

Ngôn Dục hiện tại ở đây ... phòng ở của Trình Mộ Thanh bên kia cũng đã có người thuê, nên bắt đắ dĩ cô chỉ có thể ở đây ... Chính là ở đây quần áo không có gì cả ..

Vĩ thể sau khi ăn cơm xong, Trình Mộ Thanh định ra ngoài shopping mua quần áo và vật dụng cá nhân... vừa mới có ý tưởng, Trình Mộ Thanh đã bị gọi lên lầu..

——Bên trong thư phòng——

"Tìm em làm gì?"- Trình Mộ Thanh theo thói quen, luôn thẳng tính với Hách Liên Tuyết ..

"Muốn ra ngoài dạo phố?"- Hách Liên Tuyết ngồi ở ghế xoay tròn, ngược mắt hỏi.

Trình Mộ Thanh gật gật đầu -" Vừa rồi đã nói rồi mà."

Hách Liên Tuyết mở ngăn kéo ra, đưa cái thẻ màu vàng (đại khái giống như card visa bên mình vậy đó)

"Cầm"

Trình Mộ Thanh nhú mày, nhìn cái thẻ -" Có ý gì?"

"Em không phải định đi mua sắm sao? Cầm lấy đi"- Hách Liên Tuyết nói xong liền đưa thẻ cho cô ..

"Em không cần"- Trình Mộ Thanh cự tuyệt.

"Em có tiền để đi mua sắm sao?"

".....Không có !"

"Cầm lấy"- Hách Liên Tuyết cương thể nói.

" Em có thể dùng tiền của Ngôn Dục, dù sao tiền đó cũng xài không hết, em sẽ giúp anh ta xài dùm"- Trình Mộ Thanh nói, dù sao cô cũng không muốn nhận tiền của Hách Liên Tuyết, nếu cô lấy thì rất là kì .(Lấy của Liên Tuyết thì kì, lấy của Ngôn Dục thì ko kì hử, hử, hử????)

"Em tình nguyện lấy tiền của anh ta chứ cũng không lấy của anh?" Nghe được Trình Mộ Thanh nói vậy, trong lòng Hách Liên Tuyết có điểm khó chịu, nhìn chăm chăm vào cô hỏi.

Trình Mộ Thanh nhìn anh, gật đầu -" Ừm."

"Không được"- Hách Liên Tuyết cự tuyệt -" Phụ nữ của anh như thế nào lại có thể tùy tiện dùng tiền của người khác?"

"Em không phải người phụ nữ của anh"- Trình Mộ Thanh cự tuyệt.

Hách Liên Tuyết dùng sức đem thẻ vàng nhét vào trong người của cô -" Lờĩ em nói không tính."

"Em——"

"Nếu em dám một lần nữa không nhận là người phụ nữ của anh thì anh liền đem em ra toà án để tranh đoạt quyền nuôi dưỡng Tiểu Trạch" -Hách Liên Tuyết nói từng chữ.

"Anh——"

Trình Mộ Thanh nhìn Hách Liên Tuyết, không nói thêm gì -" Xem như anh lợi hại "

Cầm lấy thẻ vàng, Trình Mộ Thanh bùng nổ -" Thì ra có tiền liền cho người khác hoang phí? Được, em sẽ xài, giúp anh xài hết, mua thật nhiều đồ, hoang phí cho anh hết gia tài ngoài đường cái luôn. "- Nói xong, Trình Mộ Thanh xoay người bước đi " Rầm" một tiếng, dùng sức đóng cửa lại, bắt đầu phát tiết chính mình..

Cả người mang theo sự sắc bén ..

Nhìn theo bóng dáng của cô, khoé miệng Hách Liên Tuyết cong lên, anh thích bộ dáng bùng nổ như chuột kêu của cô, càng thích bộ dạng cô kinh ngạc, không nói được gì trước mặt mình..

Này, thật sự đáng yêu !!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107

Mới vừa bước xuống lầu, Kim Sa và Ngôn Dục đều ở bên dưới ... Nếu muốn đi mua sắm thì tất nhiên phải chọn một người phụ nữ đi cùng rồi ...

Kim Sa tuy rằng bên ngoài thoạt nhìn lạnh lùng nhưng nói thế nào thì cô ấy cũng là phụ nữ ... chọn cô ấy ...

"Kim Sa, đi, chúng ta đi mua sắm"- Trình Mộ Thanh vui vẻ nói ..

Tiểu Trạch ngồi đằng kia ăn dưa hấu, nghe được lời của cô, Tiểu Trạch thiếu chút nữa phun sạch những thứ đang ăn trong miệng ra ngoài...

Kêu Kim SA cùng mẹ đi mua sắm? Kêu một cái người phụ nữ từ nhỏ đã được huấn luyện để trở thành sát thủ trong xã hội đen đi mua sắm? Đây là thật là buồn cười?

Kim Sa ngồi ở chỗ cũ, mặt không tự giác có chút run rẩy - " Tôi không đi."

"Tại sao?" Trình Mộ Thanh hỏi, tuy rằng Kim Sa có lạnh lùng, đáng sợ nhưng nghe Tiểu Trạch nói cô ấy không có gì khác thường, có người phụ nữ nào không thích đi mua sắm đâu?

"Không thích...."

... ..

"Kim Sa, nói như thế nào cô cũng là một cái cô gái, nhìn cô cũng không có lớn, nhiều lắm chỉ là 20 tuổi thôi, cũng không thể nào mỗi ngày chỉ mặc bộ đồ đen thất dây nịt hoài? Như vậy sẽ không tốt đối với việc trở trẻ đâu."

Kim Sa có chút nhăn mặt, đối với việc trở trẻ này từ nhỏ cho tới giờ chưa bao giờ nghĩ tới, mỗi ngày chính tay không biết giết bao nhiêu người nữa là - " Tôi không cần."

"Nhưng mà....."

"Ai nha, Lãnh cô nương, cô phải đi thôi, Tiểu Trạch bây giờ không cần cô bảo vệ, nhân cơ hội ra ngoài mua sắm cũng tốt."

"Tôi nói tôi không đi"- Kim Sa nói, sau đó tức giận - " Tôi không phải họ Lãnh."

"Ai nha, cô xem cô như một tảng băng vậy, nếu như cô muốn muốn người khác gọi mình là Lãnh Cô nương thì liền theo tôi đi mua sắm đi'."

"Không ..."

"Kim Sa, chị phải đi thôi, mẹ em chính là nhà thiết kế, rất nổi tiếng, để cho mẹ em giúp chị chọn lựa mấy bộ quần áo, thay đổi phong cách ." Tiểu Trạch hướng đến Kim Sa cười cười

Kim Sa sững sờ nhìn Tiểu Trạch, chỉ cần là lời nói của Tiểu Trạch, cô liền nghe - " Được rồi".

Trình Mộ Thanh cười, Ngôn Dục cũng cười.

"Nhưng quan trọng nhất là hôm nay có người trả tiền cho chúng ta "- Nói xong, Trình Mộ Thanh hé thẻ vàng ra, trên mặt mang theo chút gian xảo ..

"Tiểu Dục Từ, lái xe."

" Được."

Tiểu Trạch bắt đầu đi lác lác đầu ...

Khu mua sắm to như vậy, đây là lần đầu tiên Kim Sa công khai lộ diện tại nơi có nhiều người thế này, tuy rằng không đến 20 tuổi nhưng lúc nào xuất hiện cô cũng chỉ mang theo bộ dáng "Gần tôi thì sẽ chết" ..

Ngôn Dục là cái con bướm đậu trên hoa, đi đứng thích rêu rao, hai người cực đoan cùng một chỗ .. cái này thật sự không được ... Hơn nữa, bọn họ đều là hai người phụ nữ, Trình Mộ Thanh muốn Tiểu Trạch bị mọi người khinh rẻ ..

"Cái kia .. Kim Sa.. chúng ta đến đó mua sắm"- Trình Mộ Thanh nói.

Kim Sa liếc mắt một cái, gật gật đầu, chính là mặc kệ như thế nào, gương mặt của cô cũng lạnh như băng, lúc nào cũng hiện lên bốn chữ "Người lạ chớ tiến" (Người lạ đừng đến gần)

Trình Mộ Thanh bắt đầu đi lác đầu .. Cuộc mua sắm bắt đầu ..

Ngôn Dục cái mũi như là mũi chó, hích hích liên tục được địa phương .. Mua đồ gì cũng phải là đồ tốt .. là quý nhất, đắt nhất, hoàn toàn sẽ không quản Trình Mộ Thanh và Kim Sa, chính mình tự đi mua sắm ..

Trình Mộ Thanh có điểm không phục, hôm nay cô là nhân vật chính đi mua sắm, bất quá có thể khẳng định chính là Ngôn Dục so với phụ nữ shopping còn lợi hại hơn ..

Trình Mộ Thanh liếc anh ta một cái, lôi kéo Kim Sa theo mình .. đầu tiên vào một cửa hàng bán đồ nữ, quần áo bên trong đều là nhập từ Italy về, Trình Mộ Thanh học thiết kế ở Milan cho nên đôi rất có thiện cảm với quần áo ngoại nhập.

Mới vừa đi vào, nhân viên bước lên - " Tiểu Thư xin hỏi cô có cần giúp gì không?"

Trình Mộ Thanh nhìn Kim Sa, chỉ chỉ ..

Người nhân viên hiểu biết một chút - " Vị Tiểu Thư này thật đáng yêu".

Kim Sa vừa định đi qua, nghe người nhân viên nói vậy, biểu tình ngẩn ra.

Thậm chí ngay cả Trình Mộ Thanh đang chọn quần áo cũng ngăn người quay đầu nhìn nhân viên, nở nụ cười .. Là đáng yêu.. Đúng.. Đáng yêu !

Kim Sa biểu hiện không được tự nhiên nhưng cũng không nói thêm gì .. Lúc này, Trình Mộ Thanh nhanh tay chọn quần áo, lúc thì nhíu mày lúc thì gật đầu, sau đó ôm tất cả vào trong lòng ngực ..

cuối cùng chọn ra vài bộ đem đến trước mặt Kim Sa - " Đi thử xem".

"Tôi?!"

Kim Sa có chút sùng sốt ..

Trình Mộ Thanh gật gật đầu

"Tôi không cần, tôi có quần áo rồi"- Kim Sa cự tuyệt ...

Cô có tiền nhưng cô có thói quen mặc quần áo giống hiện tại bởi vì nó liên quan đến công việc ..

"Tôi biết cô có quần áo nhưng tóm lại cô cũng chỉ là cô gái trẻ thôi, không cần mặc quần áo nam tính quá như vậy "- Trình Mộ Thanh nói.

"Tôi thật sự là không cần".

"Lãnh Cô Nương"- Trình Mộ Thanh kêu một tiếng.

Kim Sa biểu tình ngẩn ra, cuối cùng cầm lấy quần áo.

Người nhân viên nở nụ cười - " Tiểu Thư xin mời bên này."

Kim Sa theo nhân viên bán hàng vào trong thay đồ ..

Lúc này, Trình Mộ Thanh mới bắt đầu chọn lựa quần áo cho mình, người bán hàng cũng theo sát ..

Trình Mộ Thanh vừa đi, vừa chọn quần áo - " cái này.. cái này.. cái này.. à cái này nữa .. cái này .. còn có cái này.."- Lấy được quần áo mình thích, Trình Mộ Thanh đem đưa cho nhân viên bán hàng ..

Hôm Nay cô sẽ tiêu hết tiền của Hách Liên Tuyệt, cho anh ta hết phô trương, hết đác sất, coi như là thưởng cho bản thân cô và con trai ..

Quần áo, giày dép, túi túi, Trình Mộ Thanh không buông tha thứ nào .. Mới vừa chọn quần áo, lúc này, cửa mở ra, Kim Sa từ trong bước ra.

Chiếc váy liền màu xanh da trời, lộ ra cặp đùi thon thả, trắng nõn, chiếc váy này thật sự rất đẹp và hợp với Kim Sa.

Nhưng mà.....Một đôi chân xinh xắn lộ ra, dẫm nát trên mặt đất

"Tiểu Thư, cô cần phải thay giày mới hợp với quần áo hiện tại nha"- Người bán hàng nhắc nhở nói, sau đó lấy giày ra trước mặt Kim Sa.

Vốn dĩ mặc váy Kim Sa đã không tự nhiên, quay đầu lại nhìn đôi giày đi - " Tôi .. tôi sẽ không mặc..."

Người bán hàng có chút sùng sốt .. Trình Mộ Thanh bật cười, cô đã sớm biết là như vậy rồi, đi qua hai tay đặt trên hai vai của Kim Sa, sau đó quay Kim Sa một vòng, lộ ra nụ cười hài lòng - "Ừ, không tệ".

Kim Sa chính là ở nơi đó, mặc váy này, có chút vô thố ..

Trình Mộ Thanh đến quầy giày, cố ý chọn một đôi giày búp bê, thoát nhìn rất đáng yêu mà thoải mái, như vậy, Kim Sa mang vào sẽ không cần vất vả ...

"Đây, mang vào thử xem"- Trình Mộ Thanh lấy đôi giày ra

Kim Sa nhìn nhìn, gật đầu mang vào ...

Đứng cách xa một thước, nhìn Kim Sa, tóc của cô là tóc ngắn, vì trong công việc luôn luôn đòi hỏi là tóc ngắn, nhưng vừa với chiếc váy này, mái tóc ngắn của Kim Sa làm lộ ra cái cổ đáng yêu .. Ngoài vẻ lạnh lùng thì khuôn mặt thoát nhìn rất xinh đẹp, cả người nhìn như là nhân vật trong tranh vẽ vậy ..

Xinh đẹp có điểm làm cho người khác không thể khác chế, đương nhiên trừ bỏ cái lạnh lùng trên gương mặt của Kim Sa.

"Tiểu Thư, tôi lấy quần áo này, còn nữa những cái cô ấy vừa cầm vào không cần thử cứ thanh toán hết cho tôi "- Trình Mộ Thanh nói, cô luôn tin tưởng vào ánh mắt của mình.

Nhìn thấy một người xấu xí biến hoá thành mỹ nhân, kia khẳng định là một loại tán thành, Trình Mộ Thanh hưởng thụ cảm giác này .. Cô không nói Kim Sa xấu, chỉ là cô ấy có chút giống đàn ông mà thôi ..

"Được, Tiểu Thư, vui lòng đợi trong giây lát."

"Chờ một chút"- Người bán hàng vừa đi, một giọng nam phát ra.

Ngôn Dục không biết từ đâu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Kim Sa, sau đó xoay ba vòng nhìn cô, ánh mắt thật sự không tin -" Lẽnh Cô Nương, tôi mới không gặp cô trong ít phút, cô như thế nào lại thay đổi đến vậy? Đây mới là phụ nữ nha, cô xem cách ăn mặc như vậy mới hợp..."- Ngôn Dục không khỏi khen ngợi ..

Kim Sa liếc nhìn một cái, xoay người vào phòng thay đồ... Cô không thích hợp với quần áo như vậy...

"Nhân viên, tính tiền"

"chờ một chút"- Ngôn Dục đi lên, lấy cái thẻ ra -" tôi trả tiền."

Trình Mộ Thanh nhú mày -" Tại sao?"

"Bởi vì .. tôi thích"- Ngôn Dục lờm một cái liền quét thẻ ..

"Như vậy, liên quan đến tôi cũng coi như hết"- Trình Mộ Thanh nói, vừa lúc có thẻ quét cái thẻ mà Hách Liên Tuyết đưa cho cô ..

"Không cần"- Ngôn Dục cự tuyệt " Tuyết có nhiều tiền như vậy, hôm nay tôi không hãm hại cô chính là không tồi."

"Xí, keo kiệt"

"Hừ~"

"Anh vừa rồi đi đâu? Kì lạ, tôi chưa thấy anh mua gì?" Trình Mộ Thanh nhìn anh ta nói.

"Mua rồi"

"Vậy đồ đâu?"

"Nhiều lắm cảm không hết nên trực tiếp để cho người mang về" Ngôn Dục thần nhiên nói

"Mua nhiều hay ít a?"

"Nếu không sai thì một xe? Ai nha, dù sao nếu nhét vào xe của tôi thì hôm nay chúng ta sẽ ngồi trên nóc xe để về.." Ngôn Dục kiên nhẫn nói.

Ngay lúc đó Trình Mộ Thanh hoá đá, không hổ là Ngôn Cô Nương, so với phụ nữ không khác gì !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108

Bởi vì an toàn cho Trình Mộ Thanh nên cô không thể đi làm, mà Hách Liên Tuyết cũng ép cho cô ở trong nhà ..

Lúc này, Hách Liên Tuyết chậm rãi nhận được điện thoại của Hàn Dĩ nói Hách Liên Hùng muốn gặp, liền vội vã đi ra ngoài, Ngôn Dục cũng đi theo mà Tiểu Trạch với Kim Sa có chút chuyện nên cũng ra ngoài ..

Vì vậy trong nhà chỉ còn lại Trình Mộ Thanh ... Về đến N bàn thiết kế, cảm thấy tay đã mỏi nên ra ngoài phòng khách xem TV .. nhưng vì quá mệt nên cô đã bất tri bất giác rơi vào giấc mộng ..

Trong giấc mộng .. cô nằm ngủ trên sofa, nhưng cảm giác có cái gì lạnh lạnh quẹt quẹt qua mặt của cô, không bình tĩnh liền mở to mắt vừa muốn hét lên lại nhìn thấy trước mặt cô là một con rắn ..

Chính xác là một con rắn .. thân mình trắng tấp, còn le lưỡi đối với cô ..

Rắn? Trình Mộ Thanh sợ nhất là rắn, thiếu chút nữa cô ngã xuống ghế sofa .. Trên trán một lớp mồ hôi dày đặc, Trình Mộ Thanh nhìn bốn phía, không có gì cả thì ra chỉ là nằm mơ, nằm mơ .. nghĩ nghĩ cô lại chậm rãi nằm xuống.

Vừa nhắm mắt lại, con rắn đó lại hiện lên .. xung quanh màu vàng óng ánh ..

Trình Mộ Thanh xác định lần này không phải là mơ .. Tuyết đối không phải.

Nhìn con rắn trước mặt, ngoáy ngoáy cái đầu, ánh mắt cũng không hiền lành, lè lè lưỡi hướng về phía cô ...

Một thân đồ mồ hôi lạnh, toàn là mồ hôi ...

Mẹ nó, đây hiện tại là tình huống gì? Con rắn này hiện tại là đang yêu cô? Hay muốn hôn môi cô?

"Mày.. mày. có chuyện gì sao?" Trình Mộ Thanh nhìn con rắn kia hỏi. (TT: ôi nói chuyện với con rắn? gặp nó thì xiu rồi, còn có tâm trạng nói chuyện với con rắn? Gung gung ... edit mỗi khúc mà có con rắn là người không khỏi gung gung.)

Nhưng cái con rắn kia vẫn dựng thẳng, chậm rãi hướng đến Trình Mộ Thanh mà phun nọc độc ..

Nhất thời cô rùng mình, nôi da gà hết khắp người..

Tuy rằng đây là con rắn chỉ dài như cành cây, nhưng tình huống này có đủ làm cho người khác kinh sợ, hơn nữa nó có phải rắn độc hay không? Nọc độc của nó ác tính như thế nào vẫn không biết được !

"Mày... mày.. nếu như mày đói, tao có thể tìm đồ vật cho mày ăn" Trình Mộ Thanh nói xong, tay chậm rãi hướng về mặt sau, trộm lấy cái kéo sau đó để ra trước mặt, quơ quơ.

Che trước mặt con rắn, Trình Mộ Thanh đứng dậy lui về phía sau.

"Mày .. mày.. tao không muốn đá thương mày .. mày cũng đừng lại đây a.." Trình Mộ Thanh lắp bắp ..

Cô nhớ rõ trên internet có một chuyện xưa, là xà thông linh gì đó, nếu như giết nó nó sẽ trả thù (TT: ôi mẹ ơi, giết con đi còn hơn để edit kiểu này)

Nhất là giết chết một con rắn con, sau đó sẽ bị con rắn mẹ quán cổ thành thành một vũng máu .. Trình Mộ Thanh sợ đến chết, trên người nổi đầy da gà ..

Vừa muốn xoay người chạy lên lầu, quay người lại, Trình Mộ Thanh hoàn toàn tròn tròn mắt, hoàn toàn bị đánh cho choáng váng .. Bởi vì bốn phía xung quanh toàn là rắn, rắn to rắn nhỏ .. tất cả là rắn ..

Trình Mộ Thanh nhin không được, nuốt nước miếng một cái, trán đổ ra đầy mồ hôi lạnh ...

Cô cũng không biết vì sao lại có nhiều rắn như vậy, suy nghĩ loạn xạ, cố gắng trấn định mình, hiện tại không phải là lúc thích hợp để kích động...

Ánh mắt thoáng nhìn, liền thấy di động cách đó không xa ! Gọi điện thoại, gọi điện thoại ! Đây là cách duy nhất cô có thể làm bây giờ ...

Trình Mộ Thanh chỉ cần lui về phía sau một bước, con rắn sẽ bò lên một bước .. nhưng kì lạ chính là nó không tự tiện xông lên ..

Con tiểu kim xà còn trên sofa, Trình Mộ Thanh chạy nhanh đến cầm lấy di động, gất gao ôm vào trong ngực ... Mà tiểu kim xà kia muốn tiến lên nhưng tới một nửa thì rút người lại ..

Trình Mộ Thanh run rẩy cầm di động, tùy tiện gọi một dãy số ..

"ALO"- Hách Liên Tuyết đang ở công ty xem tư liệu, lúc này di động vang lên, nhìn thấy số của Trình Mộ Thanh, anh hơi nhíu mày khoe miệng nở nụ cười, trực tiếp nhận điện thoại.

"Alo.."

"Cứu em... cứu em... Thiết nhiều rấn, ở đây có rất nhiều rấn.." Trình Mộ Thanh run rẩy nói

"Em nói gì? Xảy ra chuyện gì?" Nghe được giọng nói của Trình Mộ Thanh, Hách Liên Tuyết dây thần kinh bị buộc chặt "Cọ" một tiếng đứng dậy ...

Chính là điện thoại bên kia truyền đến âm thanh "tít tít tít.."

Hách Liên Tuyết lo lắng, cầm lấy áo khoát, đi ra ngoài.

Mà ở trong nhà, Trình Mộ Thanh nhìn di động rơi trên mặt đất, ảo não không thôi, vừa rồi chỉ nói được một câu điện thoại liền rơi xuống .. Trên thế giới còn trường hợp nào tồi tệ hơn không? Còn bị kịch nào hơn vậy không?

Cô hiện tại cũng không biết gọi cho ai, cũng không biết có ai nghe lời cô nói không... Mẹ nó, bây giờ còn có người nào bị kịch hơn so với cô không?

Muốn cúi xuống lượm lại điện thoại nhưng vì nhiều con rấn đã vây quanh, nhìn thấy vậy Trình Mộ Thanh nổi hết da gà ..

"Mau tới cứuu ... người đâu mau cứu tôi a.." Cũng không biết có ai nghe được không, nhưng cô chỉ có thể âm thầm cầu nguyện.

"Chị cả rấn đáng yêu, anh cả rấn, bác gái rấn, tự nhỏ đến lớn tôi không có hại cái người một lần nào, cho nên các người đừng đã thương tôi"- Trình Mộ Thanh chấp tay lạy lạy bọn họ ..

Trời đất bao la, ngoại trừ Trình Mộ Thanh thì chắc không còn người nào ngây thơ làm chuyện này.

Dường như những con rấn có tổ chức, đều vây công đến cô, chính là nó đều cách cô một khoảng cách không xa, mỗi con đều không công kích cô, chúng nó lại không đến quá gần ..

Điều này khiến cho Trình Mộ Thanh không giải thích được nhưng cũng không khỏi khủng bố, đám rấn này đều là giống những con sói đói khác, hận không thể ăn sống Trình Mộ Thanh ..

Một con rấn cắn một ngum thì không nói đi, nếu bị nhiều con cắn lên cơ thể, ngấm lại thật làm cho người khác hoảng sợ, nếu như vậy thà tự đâm đầu chết còn tốt hơn ...

10phút sau, Hách Liên Tuyết trở lại, vừa đến cửa nhìn thấy Trình Mộ Thanh té xỉu trên đất.

Anh trùng to mắt, chạy nhanh vào, ôm lấy Trình Mộ Thanh -" Em .. em thế nào rồi? Tỉnh lại .. em thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109

Trình Mộ Thanh té trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, một chút phản ứng cũng không có .. Hách Liên Tuyết trực tiếp ôm cô lên lầu.

Mới vừa đề lên giường, cô tỉnh lại, gắt gao ôm cánh tay của anh -" Rấn .. có rấn a.."- Nói xong, hai tay trực tiếp ôm cứng cổ của anh.. Hai chân cũng co lên, Hách Liên Tuyết căn bản là không hiểu được động tác này của cô, cả người cúi xuống, ôm cô vào trong người..

Trình Mộ Thanh tròn to mắt, bộ dạng chưa định thần lại-" có rấn a.. có rấn .. rất nhiều rấn.."

Ngay lúc cô té xỉu, mơ thấy thật nhiều rấn bò trên thân thể của cô, hung hăng cắn cô, cái loại cảm giác này giống như từ trong xương tủy đi ra vậy ..

Nhìn thấy bộ dạng này của Trình Mộ Thanh, Hách Liên Tuyết không biết nói cái gì, bởi vì động tác cuồng dã của cô, hai cái chân gắt gao ôm lấy thất lực của anh nên làm cho sinh lý của anh phản ứng ..

Trình Mộ Thanh căn bản là không phát hiện, cho dù ngồi trên đỉnh nhưng cô cũng toàn thấy những con rấn đang bỏ nhào về mình, thật sự rất nhiều... ngấm lại cả người run lên ..

"Trình Mộ Thanh, trước tiên em bình tĩnh một chút, nói cho anh biết xảy ra chuyện gì?"

Nhìn thấy người đàn ông trước mặt, Trình Mộ Thanh lá lộn-" Hách Liên Tuyết, có nhiều rấn, rất nhiều, bọn họ vây quanh em."

Thấy được bộ dạng khản trương của cô, không giống như là đang giả vờ -" Rốt cuộc sao lại thế này?"- Hách Liên Tuyết hỏi ..

"Em không biết ... chính là em đang ngủ, lúc tỉnh lại có một con rắn trước mặt em, hướng phun nọc độc .. sau đó em định lên lầu thì nhìn xung quanh có rất nhiều rắn ... tất cả đều vây quanh em"

Cúi người, Hách Liên Tuyết hôn lên đôi môi của cô .. Động tác rất nhẹ, cũng ôn nhu, như làm mọi khản trương cùng bất an của cô biến mất ...

Trình Mộ Thanh từ nhỏ đối với rắn đã có cảm giác rất sợ hãi, cô không sợ trời không sợ đất, mỗi ngày có thể đuổi theo những con gián, những con chuột nhưng chính là cô rất sợ rắn .. Thật giống như, cô vừa trải qua chuyện gì khắc sâu vào trong lòng, không thể quên đi được, nó lưu lại như một bóng ma mờ ảo.

Mà nụ hôn của Hách Liên Tuyết mềm nhẹ, làm mất đi sự bất an của cô, dần dần làm cho cô trấn định lại trong lòng ..

Lục màu nhìn cô - " Không cần sợ, có anh ở đây"

Nhìn cô, trong lòng yên tĩnh, Trình Mộ Thanh nói - " Em vừa rồi thấy rất nhiều rắn.."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó em liền gọi điện thoại.."

"Rồi sau đó nữa...?"

"Sau đó nữa là di động rớt, sau đó em cũng không biết thế nào liền bất tỉnh thôi..."- Trình Mộ Thanh nói.

Hách Liên Tuyết đang tay - " Hiện tại, anh sẽ không để em ở nhà một mình nữa."

Nghe thấy lời nói của anh, trong lòng của cô không khỏi cao hứng .. Lúc này cô bỗng nhiên ý thức được cái gì, bây giờ cô đang như con bạch tuột quấn lấy người của anh.

Hơn nữa....

Chưa nói dứt lời, cô cảm giác có cái gì đó cứng rắn cọ vào người cô... Nhìn một chút, khuôn mặt ửng đỏ tới mang tai, tiếp giáp theo cô liền nhanh chóng buông anh ra. Hai chân, hai tay cũng buông lỏng ra ..

"Anh... anh để em ở trên người làm gì?" Trình Mộ Thanh nghi ngờ nhìn anh.

Rõ ràng đây là cô chủ động ôm anh nha, bây giờ lại nói ngược? Chết vẫn anh?

"Em nói gì?" -Hách Liên Tuyết nheo con ngươi lại.

"Quên đi, anh đứng dậy, em tha thứ anh." Trình Mộ Thanh đẩy anh một cái, mắt cũng không dám nhìn thẳng .. đây là bộ dạng có tật giật mình ..

Hách Liên Tuyết chọn mi - " Em tha thứ anh?"

"Đúng vậy, tha thứ anh .. đứng lên a.."- Trình Mộ Thanh dùng sức đánh anh .

"Chính là anh sẽ không tha cho em"- Hách Liên Tuyết nói xong dùng sức đè lên người cô, cảm giác được bộ ngực no tròn của cô ...

Tuy biết rằng đang tự tra tấn mình nhưng vẫn là không nhịn được, sẽ giáo huấn cô một chút ..

"Cái gì?" Trình Mộ Thanh nhìn anh, con ngươi trong suốt làm cho anh nhìn không được muốn hôn cô ..

"Em cho anh cái gì? Đã nghĩ xong? Đối với anh yêu thương nhưng nhớ, lúc sau lại trách anh?"- Hách Liên Tuyết dồn ép, nói từng chữ ..

"Kia, vậy anh muốn gì?" Trình Mộ Thanh tự nhận chột dạ, nhìn anh, trái tim đập dồn dập, như là có gì đó xông vào làm cho nó nhảy dựng lên ..

Khuôn mặt này .. quả thật giống yêu nghiệt...

"Muốn.."- Hách Liên Tuyết ôm lấy cô, ngón trỏ chậm rãi dờ đến bả vai, cao túng nhẹ nhàng dịch chuyển đến bộ ngực .. chính là ánh mắt kia thoát nhìn vô cùng quyến rũ..

"Anh——Anh dám"- Trình Mộ Thanh hô lên, dùng sức đẩy anh ra, định xuống giường nhưng trong giây lát, một cổ lực đã đem cô trở lại, trực tiếp đặt lên giường ..

"Anh cho em hai lựa chọn, một là hôn anh, hai là anh hôn em .. không có con đường thứ ba.."- Hách Liên Tuyết bá đạo nói, thậm chí phá tan đường lui của Trình Mộ Thanh ..

"Hách Liên Tuyết, anh nhất định phải vậy sao?" Trình Mộ Thanh tức giận hỏi, vừa mới được anh làm cho cảm động, bây giờ chỉ nghĩ một ít se tình gì

đó...

"Là em chọc anh trước.."

Trình Mộ Thanh trừng to mắt kháng nghị, bắt mẫn chính mình ..

Hách Liên Tuyết cũng không sót ruột, thân thể anh chống bên trên cơ thể cô, thân nhiên nói:- " Em không chọn? Vậy là chịu cách thứ hai?"

"Không phải."

"Anh hoàn ý em "

Nói xong, Hách Liên Tuyết hôn lên môi cô, đôi môi rất mềm, làm cho anh muốn ngừng cũng không được .. hận hiện tại không đem cô trên giường, ăn sạch cô ..

"A... không....."

Chính là nói như vậy ... Hahaha, thật đúng là không bình thường ... không biết những lời này trong miệng nói ra sẽ là bộ dạng gì nữa .. Nghĩ nghĩ, không tự giác, Trình Mộ Thanh nở một nụ cười .. đến lúc ý thức được liền nhanh thu lại.

Nhưng dù là biểu tình của cô rất nhỏ thôi cũng không thoát được đôi mắt Hách Liên Tuyết ..

"Còn không bắt đầu?"- Hách Liên Tuyết chọn mi hời

Trình Mộ Thanh nhìn anh, bắt đầu đi, cúi người, "Chụt" một tiếng, hôn lên đôi môi của anh ta.

"Chỉ vậy."- Hách Liên Tuyết mở to mắt nhìn cô.

Trình Mộ Thanh a dua lại " Hôn"

"cứ như vậy?"

"Anh nói em hôn anh, chứ không có nói phải hôn như thế nào ! Em đã làm được"- Trình Mộ Thanh nói xong định xuống giường, nở nụ cười định bước ra ngoài.

Lúc này, Hách Liên Tuyết ôm cánh tay của cô -" Nhưng .. anh cảm thấy còn chưa đủ!"

"Anh còn muốn thế nào?"

"Muốn em...."

"Không có thương lượng !"

"Muốn thử không?"

"Không cần.."

... ..

"Từ khi đáp ứng anh, mỗi lần anh ho một tiếng, em sẽ hôn anh một lần."

"Dựa vào cái gì ? Anh như thế nào không hôn..." Nói đến một nửa, Trình Mộ Thanh ngừng lại, giống như mặc kệ bây giờ nói gì thì người bị hại vẫn là cô thôi, người có lợi thì chắc là anh rồi ..

Hách Liên Tuyết nhanh nhẩu chụp lấy cơ hội - "Được, anh hôn em".

"Không cần"

"Tốt lắm, anh hôn em"

"Chúng ta nhất định phải vây quanh đề tài này sao?"

"Bằng không tiếp tục chuyện của lựa chọn thứ hai"- Hách Liên Tuyết tiếp tục nhảy nhót ..

Trình Mộ Thanh cắn răng, cô ở nơi này xem như là tự chui đầu vào ổ sói rồi, ai lại cho người khác ở miễn phí bao giờ? Không thể không cúi đầu ..

"Được, mỗi lần em ho khan một tiếng, anh sẽ hôn em một cái -" Trình Mộ Thanh cắn răng nói, càng lắm thì cô sẽ không ho, dù sao sức khỏe của cô cũng tốt, không dễ dàng ho đâu ..

"Không, là anh ho một lần và em sẽ hôn anh một cái..."

A, công đạo là như thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Nhìn con rắn nhỏ trước mặt, người phù thủy kia nói cho Chu Lâm Na biết, nếu như con tiểu kim xà này mà thành công thì nó sẽ biến thành màu hồng .. nhưng chính là hiện tại nó vẫn vậy, là màu vàng óng ánh như trước !!..

Vậy thì đã chứng tỏ, nó không có thành công ..

Vì cái gì lại như vậy?

Vì cái gì lại như vậy?

Chu Lâm Na đi tới phòng, cả người thoát nhìn như không thể khống chế được cảm xúc, cô mỗi ngày cho nó hút máu, mục đích chính là muốn giết Trình Mộ Thanh, chính là cái gì mà không thành công?

Tối hôm nay, Chu Lâm Na triệu tập rất nhiều rắn ..

Nhưng mà...

Vì cái gì?

Đầu óc Chu Lâm Na bị điều này xâm chiếm toàn bộ ..

Mặc chiếc áo ngủ tơ tằm, tóc dài rối bù, cô ngồi dưới đất, nắm con rắn nhỏ đặt trên bàn tay, mặt để gần nó, vẻ mặt rất quý dị " Tiểu Kim Xà, mày nói cho tao biết, vì cái gì lại không thành công? Vì cái gì lại không giết con nhỏ đó?"

Đôi môi đỏ mọng, thoát nhìn quý dị, làm cho người khác không khỏi kinh hãi ..

Mà Tiểu Kim Xà quấn quanh tay tay của Chu Lâm Na, hướng phun độc tín đến ..

Chu Lâm Na, ánh mắt dần dần trở nên ác độc .. đem con rắn thả lại trong lồng sắt, cô đứng dậy thay đổi quần áo, ngồi trước gương trang điểm, mấy ngày nay hình như đã không ra khỏi nhà rồi, thôi rút tất cả thông báo, nhìn trong gương, khuôn mặt trở nên tái nhợt hơn..

Một bên vẽ mặt, Chu Lâm Na vừa suy nghĩ, thỉnh thoảng lại nở một nụ cười tà ác ...

Trang điểm xong, vẫn là Chu Lâm Na xinh đẹp như trước, không ai bì nổi ..

"Tuyệt, em đang ở ngoài cửa nhà anh, em có thể vào không?" Chu Lâm Na gọi điện thoại cho Hách Liên Tuyệt, bộ dạng đáng thương nói.

Hách Liên Tuyệt đang ở trong nhà cùng Trình Mộ Thanh và Tiểu Trạch, bỗng nhiên nhận được điện thoại của Chu Lâm Na, có một chút kinh ngạc nhưng cuối cùng vẫn là đồng ý ...

Hách Liên Tuyệt đi ra ngoài, Chu Lâm Na đứng trước cửa, mặc một chiếc váy màu hồng, thoát nhìn rất được mắt, tay cầm bánh ngọt hướng đến anh - " Tuyệt".

"Em như thế nào đến đây?" Hách Liên Tuyệt thản nhiên hỏi

Nhìn thấy bộ dạng âm trầm của anh, tất cả sự nhiệt tình của Chu Lâm Na bị huỷ diệt - " Em nhớ anh, nên muốn đến để gặp anh."

Hách Liên Tuyệt không tự tại nhếch miệng.

"Tuyệt, anh có thể trả lời em một chuyện được không?" Chu Lâm Na nhìn thẳng vào anh hỏi.

"Chuyện gì?"

"Chúng ta, không còn khả năng sao?" Chu Lâm Na hỏi, tự cho chính mình cơ hội cuối cùng, cũng cho Hách Liên Tuyết một cơ hội cuối cùng, chỉ cần anh nói có cơ hội, cô sẽ cố gắng tranh thủ ..

Hách Liên Tuyết chăm chú nhìn Chu Lâm Na nửa ngày - "Đã không còn".

Đã không còn.... Ba chữ này giống như khiến cho Chu Lâm Na ngã xuống vực sâu ..

Chu Lâm Na xấu hổ, nhìn Hách Liên Tuyết - " Em đã sớm đoán được anh sẽ nói vậy, anh yên tâm, em cũng đã nghĩ thông suốt."

Hách Liên Tuyết nhú mày, nhìn cô.

"Chỉ cần người anh thích, em sẽ tôn trọng, chỉ cần anh vui vẻ, hạnh phúc là được..."- Chu Lâm Na nhìn xung quanh nói, cô không dám nhìn Hách Liên Tuyết, bởi vì liếc một cái, cô sẽ không thể buông tha, không thể quên ...

Hách Liên Tuyết mím môi, nhìn chăm chăm cô ta: " Lâm Na....."

"Được rồi, đừng nói gì, em không sao"- Nói xong, cô nở nụ cười ngọt ngào, giơ cái bánh ngọt trong tay - " Em biết chuyện ngày đó là em không tốt, trước kia em cũng làm nhiều chuyện có lỗi với Trình Mộ Thanh, cho nên hôm nay em tìm cô ấy giải thích.."

"Em có thể nghĩ như vậy là tốt rồi"- Hách Liên Tuyết thân nhiên nói nhưng cứ cảm giác sự chuyển biến này có điểm lạ, nhưng anh cùng Chu Lâm Na ở bên cạnh nhau đã nhiều năm,vẫn còn có chút hiểu biết về con người của cô ta.

"Gật đầu, vào thôi"

"Ừ..." Nói xong, Chu Lâm Na cùng Hách Liên Tuyết cùng nhau đi vào .

Tiểu Trạch lúc này đang quán quýt lấy Trình Mộ Thanh, hỏi mọi chuyện như thế nào đang êm đẹp lại có nhiều rắc rối như vậy?

Sau đó nhìn thấy Chu Lâm Na vào, Tiểu Trạch không lạnh không đậm nói - " Đây không phải là do cô thả chữ?"

Chu Lâm Na nghe vậy, ánh mắt đảo qua nhìn cậu bé nhưng không nói gì ..

Trình Mộ Thanh ngồi trên sofa, nhìn Thấy Chu Lâm Na, cô không phải thần thánh, cũng không phải tốt tính đến mức mà nở một nụ cười với người làm tổn thương cô và con trai của cô ...

"Anh đã có khách, em trước hết lên lầu"- Nói xong, Trình Mộ Thanh muốn đi ..

"Trình Tiểu Thư..."- Chu Lâm Na gọi cô.

Trình Mộ Thanh dừng chân, quay đầu lại - " Có chuyện gì sao? Chu Tiểu Thư?"

"Hôm nay, tôi cố ý đến tìm cô, chúng ta có thể nói chuyện không?" Chu Lâm Na giả vờ tốt tính hỏi

Trình Mộ Thanh nhìn cô, do dự một chút nhưng rồi cũng quay lại, cả người ngồi trên sofa, vắt chéo chân, tư thế ngạo mạn - " Là chuyện gì, nói đi".

Nhìn điệu bộ này của cô, Hách Liên Tuyết tự giác đi đến phòng bếp lấy chút đồ uống ..

Tiểu Trạch mới không nói, ngồi bên cạnh mẹ mình, giúp cô nhìn chăm chăm vào Chu Lâm Na, đối phó với Chu Lâm Na !

Kim Sa vẫn là trầm mặt. ..

Chu Lâm Na ngồi đối diện, vẻ mặt ôn hoà, nhưng Trình Mộ Thanh biết đó chỉ là giả vờ ...

"Tôi biết trước kia tôi làm rất nhiều việc có lỗi với cô, thật xin lỗi ! Còn con trai của cô nữa ... cũng đã nói những lời không tốt với thằng bé ... Nhưng hiện tại tôi đã thông suốt, thật sự không tốt ."

Ha? Trình Mộ Thanh chớp nǎm, đúng là diễn xuất nhiều màu sắc ha, không hổ danh là ngôi sao hạng A, hành động đều rất lưu loát .. Có lẽ một người bình thường nhìn đến bộ dạng này của Chu Lâm Na thì sẽ tin nhưng chính là Trình Mộ Thanh không nằm trong những người đó.

Sự thâm độc, tâm kế tàn nhẫn của Chu Lâm Na cô đã quá hiểu .. Nếu Chu Lâm Na biết quay đầu là bờ thì trên thế giới này sẽ không còn tội phạm giết người ..

"Rồi sao nữa?"- Trình Mộ Thanh nhìn Chu Lâm Na hỏi

Chu Lâm Na run rẩy một chút, lời nói êm tai như vậy nhưng chính là Trình Mộ Thanh không có chút gì là cảm động, làm cho Chu Lâm Na không khỏi thêm chán ghét cô, cái loại này muốn giết chết Trình Mộ Thanh, hận không thể liền bóp chết cô ...

"Tôi và Tuyệt ở cùng nhau một chỗ đã nhiều năm, tôi hiểu anh ấy, tôi đã từng rời bỏ showbiz vì anh ấy, chính là cô không giống tôi, tôi hy vọng cô có thể bên cạnh chăm sóc cho anh ấy, tôi chúc phúc cho hai người"- Chu Lâm Na chậm rãi nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111

Lời nói của Chu Lâm Na càng êm tai bao nhiêu thì Trình Mộ Thanh lại không tin bấy nhiêu..

Là một người phụ nữ thường xuyên xử dụng tâm kế, thì dễ dàng cúi đầu trước tình địch của mình hay sao? Chuyện này chắc chắn không có khả năng ..Hơn nữa, Chu Lâm Na coi Trình Mộ Thanh là kẻ thù không đội trời chung, thì chuyện này càng không thể !!

Nhưng người ta có lòng tốt, này không biết sẽ được bao lâu, Trình Mộ Thanh cũng không trực tiếp vạch trần, cũng âm thầm nở nụ cười, chỉ vào ly cafe trên bàn -" uống đi."

Trình Mộ Thanh cho dù trong lòng rất hận nhưng bên ngoài cũng cố gắng mỉm cười ..

Nhìn thấy bộ dáng vô sự của Trình Mộ Thanh, trong lòng Chu Lâm Na càng thêm bức, vì sao Tiểu Kim Xà lại thất bại? Chẳng lẽ cái ông thầy mo kia lừa cô?

Không, không có khả năng . Tuyệt đối không có khả năng !

Vậy rốt cuộc là vì cái gì mà Tiểu Kim Xà không cắn Trình Mộ Thanh?

Không nghe thấy cô ta ừ hử tiếng nào, Mộ Thanh lên tiếng lần nữa.

"Chu Tiểu Thư, cô suy nghĩ gì?" Trình Mộ Thanh hỏi

Nhất định là làm sao sơ sót, nhất định vậy ..

"Chu Tiểu Thư....." Trình Mộ Thanh lặp lại .

Lúc này, Chu Lâm Na lấy lại tinh thần, nhìn Trình Mộ Thanh -" Làm sao vậy?"

Quả nhiên, trong lòng không biết đang tính toán chủ ý gì nữa rồi..

" Chu Tiểu Thư, cô nghĩ gì mà nhập thần quá vậy?" Trình Mộ Thanh ngồi trên ghế,hai chân vắt chéo, lúc này, Hách Liên Tuyệt đi tới, trong tay bưng một ly cafe đưa cho Trình Mộ Thanh, động tác như vậy thật là tự nhiên, giống như diễn biến ngàn vạn lần, tuyên bố rằng anh là của cô, duy nhất là của cô và đồng thời cũng khẳng định vị trí của Trình Mộ Thanh trong lòng anh .

Trình Mộ Thanh vui vẻ nhận, cầm lấy cafe uống một ngụm ..

Nhìn thấy bộ dạng chăm sóc Trình Mộ Thanh của Hách Liên Tuyệt, Chu Lâm Na hiện lên một tia lo lắng, sự chăm sóc này từ trước đến giờ chưa bao giờ Hách Liên Tuyệt làm với Chu Lâm Na cả ..

Nhắm mắt, không nhìn tới.

"Chu Tiểu Thư còn chưa trả lời câu hỏi của tôi"- Trình Mộ Thanh tựa vào ghế, cao ngạo hỏi.

"A? Tôi... tôi suy nghĩ rằng chúng ta có thể khôi phục lại, để bắt đầu tiếp tục hợp tác không?" Chu Lâm Na tùy tiện nói dối.

"A.. Thì ra là chuyện này..."- Trình Mộ Thanh cười nhạo một tiếng, cũng suy nghĩ một chút -" Không thể."

"Tại sao?"

"Không có tại sao cả? Tôi chỉ là không muốn".

"Cô không phải còn trách tôi?" Chu Lâm Na lo lắng hỏi.

Trình Mộ Thanh cười, không nói gì, bưng cafe nhấp một ngụm ..

Hách Liên Tuyệt ngồi bên cạnh Trình Mộ Thanh, đã chọn phương hướng cho chính mình. Hiện tại mặc kệ cô nói gì, làm gì, anh đều cảm giác rất tốt, chỉ

cần có sự tồn tại của cô là được ..

Lúc này, Chu Lâm Na dời ánh mắt về phía Hách Liên Tuyết .

Hách Liên Tuyết nở nụ cười- " Có muốn ở lại dùng cơm không?"

"Em chính là sợ có người không chào đón em"- Chu Lâm Na theo bản năng nói, chỉ trích người kia rõ ràng là Trình Mộ Thanh.

"Nơi này không phải nhà của tôi, tôi không có quyền, tôi cũng không có tư cách chào hay là không chào đón cô"- Nói xong, Trình Mộ Thanh đứng dậy muốn rời đi.

Sợ cô mất hứng, Hách Liên Tuyết giữ tay cô lại -" Em đi đâu?"

Trình Mộ Thanh quay đầu, liếc anh ta một cái "Đi vệ sinh."

Hách Liên Tuyết nở nụ cười mê người, tiến đến trước mặt cô, hôn lên trán cô một cái -"Anh sẽ không cùng em đi..."

Trình Mộ Thanh đỏ mặt hời ..

Chu Lâm Na nhìn bộ dạng ôn nhu của Hách Liên Tuyết, trong mắt chỉ là một mảnh u ám.

Lúc này, Ngôn Dục bước từ trên lầu xuống, đuổi cái lưng qua, cái mặt mơ màng như vừa ngủ dậy, thật thoải mái a !

Nhìn thấy Chu Lâm Na, mày chau lại, lườm một cái, tùy tiện đi xuống -" Tuyết, tại sao người này ở đây ?" -Đối với Chu Lâm Na, Ngôn Dục bất mãn, trên mặt đều đã thể hiện rõ ra ..

Lúc trước khi Hách Liên Tuyết và Chu Lâm Na ở cùng nhau, Ngôn Dục liền tức giận quay trở về Mỹ, như thế nào cũng không quay về đây giúp đỡ anh, may mắn ông trời có mắt, làm cho bọn họ chia tay ...

Đây có lẽ là việc khiến Ngôn Dục cao hứng nhất .. Chu Lâm Na ngồi ở chỗ kia, không nghĩ tới Ngôn Dục lại ở đây ..

Xem ra....cô đã quá xem nhẹ nơi này ..

"Ba, để cô ta ở lại đây dùng cơm "- Tiểu Trạch không mặn cũng không nhạt nói.

"Ngán"- Ngôn Dục không khách khí nói một tiếng ..

Hách Liên Tuyết ngoái đầu nhìn lại, trừng mắt nhìn anh ta một cái, Ngôn Dục làm bộ dạng như không có thấy liền đi vào phòng bếp ...

Chu Lâm Na trên mặt có điểm không nhịn được, nơi này ai cũng hướng về phe của Trình Mộ Thanh, nếu không phải vì thăm dò tin tức, có chết Chu Lâm Na cũng không cúi đầu với Trình Mộ Thanh, lại càng không đến đây mà nghe bọn họ si nhục ..

"Tôi đi toilet"- Nói xong, Chu Lâm Na đứng dậy định đi nhà vệ sinh, vừa vặn Trình Mộ Thanh cũng ở từ trong bước ra, hai người đối diện với nhau, không ai nói với ai câu nào ...

Trình Mộ Thanh nhìn thấy Ngôn Dục -" Ai ~ Ngôn Đại Thiếu Gia tỉnh rồi?"

"Bị đánh thức, không khí có điểm ô nhiễm nghiêm trọng"- Ngôn Dục nói, lời nói này cũng là cố ý cho Chu Lâm Na nghe ..

Trong nhà vệ sinh, Chu Lâm Na đứng trước gương, nhìn khuôn mặt mình trong gương, cô luôn tự nhận mình là cao quý, dù cho là trong giới showbiz hay bất kỳ nơi nào thì cô vẫn là một nữ vương cao ngạo, chính là ở đây, ngôi nhà này, tôn nghiêm của cô bị bọn họ dẫm đạp lên, cô thề, cô sẽ không để cho bọn họ sống yên ổn, nhất định sẽ không !

Nhìn chính mình trong gương, có được một gương mặt tinh xảo, xinh đẹp, biết bao nhiêu người phải quỳ gối dưới chân cô? Mà Trình Mộ Thanh kia, thì tính là cái gì?

Thanh Thuần Muội?

Hiện tại, Thanh Thuần Muội, tùy tay đều là một bó to .. nhưng cô muốn nhìn xem, Hách Liên Tuyết có thể đùa giỡn với cô ấy bao lâu?

Sớm hay muộn, Trình Mộ Thanh cũng sẽ bị đá thôi !.. Nhưng bây giờ, điều Chu Lâm Na lo lắng nhất là, Trình Mộ Thanh sẽ lợi dụng đứa con của mình, để làm phu nhân của Tổng Tài tập đoàn TCL ..

Cái đó chính là giấc mộng của Chu Lâm Na, cô tuyệt đối sẽ không để ai có được ...

Tuyết đối không ...

Nghĩ đến đây, Chu Lâm Na cố gắng bình phục tâm tình, trang điểm lại một chút, định bước ra ...

Lúc này, bỗng nhiên nghe được cuộc nói chuyện bên ngoài ...

"Này, Trình Tiểu Thư, nghe nói hôm qua cô bị rấn tẩn công? Vậy tại sao cô lại không xảy ra chuyện gì?"- Ngôn Dục hiếu kì, dựa theo lời kể có rất nhiều rấn, như thế nào cô lại không bị rấn cắn một chút gì? Mà còn hoàn toàn mạnh khỏe? Thật có lỗi với người hâm hại rồi.

"Như thế nào? Mong tôi xảy ra chuyện à?"- Trình Mộ Thanh hỏi lại ..

"Không phải, nhưng có tuyệt chiêu gì nói ra đi, đến lúc đó ngộ nhờ tôi làm vào cảnh đồng dạng, tôi cũng sẽ ứng phó được"- Ngôn Dục hậu trứ kiêu bi nói

"Ai~ Anh là cái đại nam nhân mà còn sợ rấn sao?" Trình Mộ Thanh hỏi mỉa.

"Một con thì không, hai con cũng không nhưng nếu là một nui thì cô nói xem có sợ không?".

Trình Mộ Thanh nghĩ nghĩ, cũng đúng, tình huống ngày hôm qua, chính cô còn bị hôn mê, mặc dù không hiểu tại sao lại hôn mê nhưng những hình ảnh đó rất kinh khủng, bây giờ nghĩ lại, nghĩ đến những con rấn sẽ hướng tới cô mà phun nọc tén...

Chu Lâm Na đứng trong nhà vệ sinh, gắt gao đập vào tường, đang đợi đáp án của Trình Mộ Thanh.

"Thật ra tôi cũng thấy lạ, tuy rằng nhiều rấn như vậy nhưng bọn nó không có tấn công tôi, tôi còn có cảm giác bọn nó không dám đến gần nữa là, giống như vừa muốn tấn công, mà cũng lại sợ tôi." Đối với điểm này, Trình Mộ Thanh cũng thật khó hiểu ...

Chu Lâm Na đứng ở đó, bọn họ không biết vì cái gì??

Ngôn Dục nhủ mảy, sau đó nhìn từ trên xuống dưới "Trình Mộ Thanh, rốt cuộc cô có phải người hay không?Đứa con của cô thì có đặc dị công, còn cô thì rấn nó không dám tới gần, mẹ con cô từ trên trời rớt xuống hả?"

"đúng vậy nha, mẹ con tôi từ trên mặt trăng xuống, ánh trăng biểu tôi xuống đây để tiêu diệt anh..." Trình Mộ Thanh không khách khí, ngay thơ nói một câu đùa giỡn.

"Xí~"

Không nghe được đáp án mình muốn, Chu Lâm Na vừa định ra ngoài thì bênlúc này bên ngoài lại tiếp tục nói chuyện ...

"Nếu như tôi đoán không sai, có thể là do cái vòng cổ của cô".

"Vòng cổ?" Trình Mộ Thanh quay đầu, Ngôn Dục cũng quay đầu lại, sau đó đi đến trước mặt Trình Mộ Thanh, cầm lấy vòng cổ -" Cô nói chính là tảng đá này?"

"Đúng"- Kim Sa gật đầu - "Tảng Đá này chưa bao giờ rời khỏi người của Anh Hoàng, cũng bởi vì có nó, anh ta tránh được rất nhiều sát hại, cho nên anh trong bang hắc đạo cũng là thần thoại bất hủ"-Kim Sa nói

Trình Mộ Thanh, Ngôn Dục tròn tròn mắt, một khối đá như thế này mà có năng lực lớn thế sao? Không biết có thể cải tử hoàn sinh không??

"Lúc Anh Hoàng nhờ tôi giao cái này cho Tiểu Trạch, anh ta có nói, vòng cổ này có thể bảo vệ tính mạng của Tiểu Trạch"- Kim Sa thuật lại lời nói của Anh Hoàng ..

Anh Hoàng, là Lão Đại Mafia ở Italy, một tay sáng lập ra, ở trong giới xã hội đen không thể khinh thường lực lượng của anh ta ...

Bất quá mặc kệ nói thế nào, Trình Mộ Thanh có thể cảm giác được ý định của Anh Hoàng đối với Tiểu Trạch .. Trong lòng cô không khỏi cảm kích, cô cảm kích tất cả bọn họ đối với Tiểu Trạch đều tốt, mặc dù không nói ra, nhưng trong lòng vẫn sẽ nhớ kỹ ..

Lúc này, Chu Lâm Na đứng trong nhà vệ sinh, nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, ánh mắt thay đổi .. thì ra là như vậy .. Rốt cuộc cũng biết đáp án là cái gì ..

Trình Mộ Thanh, thời gian chết của cô, tới rồi

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112

Biết được tại sao Tiểu Kim Xà không cần Trình Mộ Thanh, Chu Lâm Na liền nói có việc muốn đi ...

Nhìn thấy bộ dạng vội vã của Chu Lâm Na, Trình Mộ Thanh nhủ mày, một loại dự cảm không tốt tràn ra trong lòng ..

Thời điểm ăn cơm, Trình Mộ Thanh trịnh trọng đưa ra kháng nghị - " Tôi muốn đi làm."

"Không được.."

"Không được.."

Tiểu Trạch và Hách Liên Tuyết đồng thanh, trực tiếp bác bỏ kháng nghị của cô.

"Tại sao?"- Trình Mộ Thanh nhủ mày - " Như vậy tôi sẽ cảm thấy hoang phí cuộc đời này, tóm lại không muốn ở nhà."

"Em hiện tại nếu ra ngoài, ngộ nhớ lại bất tỉnh thì làm sao?" Hách Liên Tuyết hỏi.

"Quan trọng là mẹ à, bộ dạng của mẹ xinh đẹp như vậy, ngộ nhớ bất tỉnh rồi bị mẩu lang bắt đi...."- Nói một nửa, Tiểu Trạch có điểm cảm thấy không đúng, bắt người thu nhỏ lại -" Dù sao, mẹ cũng không thể đi làm".

Trình Mộ Thanh cái trán thổi qua ba đường hắc tuyến, bắt quá cô cũng không thỏa hiệp -" Dù sao tôi cũng không cần đứng trong nhà, ngộ nhớ đám xà kia lại đến tấn công thì sao?"

"Ngôn Dục sẽ ở nhà cùng em"- Hách Liên Tuyết nói

"Cùng lắm thì từ nay về sau anh không ra khỏi cửa, mỗi ngày ở nhà cùng em".

"... .."

Tóm lại, bọn họ gắt gao muốn Trình Mộ Thanh ở nhà ..

Nhìn bọn họ, Trình Mộ Thanh ăn cơm, một bộ dáng tức giận, gia trưởng, bá đạo giam cầm tự do của cô ..

Nhìn thấy cô không vui, Hách Liên Tuyết ánh mắt ôn nhu- " Còn có một biện pháp".

Trình Mộ Thanh hai mắt loé sáng -" biện pháp gì?"

"Đến TCL làm"

"Con tán thành"- Tiểu Trạch bật người tán thành, như vậy không những cam đoan sự an toàn cho cô mà để cho bọn họ cũng tự do, quan trọng nhất là, ba có thể tùy lúc mà ăn bớt ..

".....Em là nhà thiết kế, không hợp với công việc của công ty anh"- Trình Mộ Thanh phản nói

"Không đúng nha, mẹ, ở bên Milan mẹ đã từng học qua một khoá làm thư ký .."

"... ..Câm miệng....."- Trình Mộ Thanh trừng mắt liếc Tiểu Trạch một cái ..

Tiểu Trạch nhún nhún vai, tiếp tục ăn cơm ..

"Liền quyết định vậy đi, nếu em không đến TCL giúp anh, thì em ở nhà, chỉ chọn một trong hai"- Hách Liên Tuyết nói xong cũng tiếp tục ăn cơm..

Trình Mộ Thanh thế nào lại dính vào một lớn một nhỏ này ? Quả thật chính là cái đức hạnh a!

Nhức đầu, cô cũng tiếp tục ăn cơm ..

Mà Ngôn Dục còn lại đang suy nghĩ gì đó ... Kim Sa vẫn như cũ duy trì sự trầm mặc ..

Ngày hôm sau, Hách Liên Tuyết vừa bước ra cửa, vừa vặn Trình Mộ Thanh cũng vừa đi ra .

Hai cái người đứng đối diện với nhau, nhìn nhau, Hách Liên Tuyết nhủ mày, Trình Mộ Thanh ăn mặc đơn giản thoải mái, thêm một chút đồ trang sức tao nhã, cả người thoạt nhìn tinh thần rất sáng khoái .

Trình Mộ Thanh nhìn anh, chọn mi -" Em quyết định theo anh đi làm".

Hách Liên Tuyết gật đầu, sau đó hai người cùng nhau ăn điểm tâm rồi đi làm ..

TCL

Trình Mộ Thanh không phải là lần đầu đến TCL, mọi người cũng đã từng thấy cô, bắt quá đối với một mỹ nhân như vậy, mọi người vẫn tỏ vẻ hoan nghênh, nhất là các đồng nghiệp nam ..

Nói như thế nào đi nữa thì Trình Mộ Thanh vẫn là một người phụ nữ xinh đẹp mà thanh thuần ..

Cao hứng nhất là Kiều Tây Tây .. chính là cùng làm việc trong một công ty với Trình Mộ Thanh, rốt cuộc bọn họ cũng có thể nói chuyện phiếm tùy thời điểm, rất cao hứng !

Quản lý nhân sự đi đến khu làm việc, bên người là Trình Mộ Thanh, một mỹ nữ đầy khí chất, vẻ mặt mỉm cười, vỗ vỗ tay, tất cả mọi người tụ lại một chỗ - " Đến đây, tôi xin giới thiệu một chút".

Vì thế, mọi người đều im lặng, nhìn người quản lý nhân sự ..

"Này là thư ký mới của Tổng Tài, về sau cùng mọi người làm trong công ty, cô ấy là người mới, nếu có gì không hiểu mong mọi người chỉ cô ấy"- Người quản lý nhân sự nói, này là do Tổng Tài đưa xuống, hẳn nhui phát hiện trong bọn họ có cái điểm gì đó, nên phải phụ trách cho thật tốt ..

"Xin chào mọi người, tôi là Trình Mộ Thanh, là nhà thiết kế, nhưng cũng là thư kí, về sau có gì không hiểu, mọi người cố gắng giúp đỡ nha"- Trình Mộ Thanh vừa nói liền giành được đa số sự thiện cảm của mọi người ở đây, ngay cả phụ nữ cùng giới cũng bị nụ cười ngọt ngào của cô chinh phục ..

Kiều Tây Tây còn lại một bên hưng phấn ..

Sau khi giới thiệu xong, người quản lý mang Trình Mộ Thanh đến vị trí làm việc của thư ký, sau đó bước đi ..

Thật ra, cô biết, Hách Liên Tuyết đã có thư kí, nhưng vì áp chế cô nên mới quyết định như vậy, cô vừa giận lại vừa cảm động ..

Bắt quá, chỉ cần không ở trong nhà là tốt rồi, ngộ nhờ cái đám xà kia lại đến tìm cô thì sao? Dù sao cô cũng rất sợ ..

Nhìn thấy thư kí làm việc một bên, Trình Mộ Thanh đi đến văn phòng Hách Liên Tuyết, sau đó lễ phép gõ cửa.

"Vào đi"- âm thanh trầm thấp của Hách Liên Tuyết vang lên

Trình Mộ Thanh đẩy cửa ra rồi bước vào

Hách Liên Tuyết ngược mắt, nhìn thấy cô, liền nở nụ cười - " Sao vậy?"

Trình Mộ Thanh bước qua, giọng nói rõ ràng - " Tổng Tài, tôi hy vọng anh cho tôi làm việc mà tôi có thể làm, trước kia tôi học qua lớp thư kí nhưng với phương diện này tôi còn chưa thành thạo, anh hiểu được ý tôi chứ?"

Hách Liên Tuyết nhú mày, anh ngay đầu từ đã nghĩ như vậy, nhưng chỉ cần cô an toàn là tốt rồi, nên mới chủ động yêu cầu với cô .. Anh cũng không muốn huy ý của cô ..

"Em yên tâm, em đã đến đây, anh không cần phải minh bạch ! Đi làm cho anh một ly cà phê "- Hách Liên Tuyết phân phó nói

"Được"- Trình Mộ Thanh gật đầu đi ra ngoài ..

Nhìn thấy Trình Mộ Thanh đi vào phòng pha trà, Kiều Tây Tây lặng lẽ đi theo ..

"Mộ Thanh"-Kiều Tây Tây kêu một tiếng

Trình Mộ Thanh quay đầu lại, nhìn thấy cô - " Tây Tây". sau đó nhìn nhìn bên ngoài - " Cậu không bận sao?"

"hắc hắc, trốn việc một chút, đến tán gẫu với cậu ! Này, không phải cậu đã tìm được công việc khác rồi sao? Như thế nào bây giờ lại đến TCL làm?" Kiều Tây Tây hỏi, hơn nữa nếu như không nhìn lầm thì còn ngồi cùng xe với Hách Liên Tuyết tới đây ..

"Sự tình không phải một lời hai lời mà nói rõ được, có gì mình sẽ nói sau với cậu".

"Còn nữa, mình đến nhà cậu tìm cậu cũng không thấy đâu?" Kiều Tây Tây nói

Mấy ngày nay xảy ra rất nhiều chuyện, Trình Mộ Thanh cũng không kịp gọi cho Tây Tây, do dự một lát - " Tây Tây, mình nói với cậu biết, gần đây xảy ra rất nhiều chuyện nên trước mắt mình ở nhà của Hách Liên Tuyết, mình đưa địa chỉ cho cậu, buổi tối qua đó tìm mình "- Nói xong, Trình Mộ Thanh nhìn ly cà phê - " Mình đem cà phê đi trước đây".

Kiều Tây Tây hoàn toàn kinh sợ, vừa rồi cô không nghe nhầm chứ? Trình Mộ Thanh vừa nói là ở nhà của Tổng Tài?

"Này .. Mộ Thanh"- Kiều Tây Tây quay đầu lại, chỉ thấy Trình

Nếu như không có nhìn nhầm thì ly cafe vừa rồi thêm đường??

Lại đi vào văn phòng, Trình Mộ Thanh đem ly cafe nóng đến bàn của anh, sợ anh bị bỏng nên hướng một bên đỡ cho ...

Động tác nhỏ này của cô, làm cho anh ấm áp, ngược mắt nhìn cô, bung ly cafe lên uống một ngụm

Vừa uống xong, anh nhúm mày ..

"Làm sao vậy?" Trình Mộ Thanh hỏi, thật ra cô cũng không biết anh uống cafe là cafe không đường ..

Hách Liên Tuyệt lắc đầu - "Không có gì, ngon lắm".

Trình Mộ Thanh cười " Vậy anh cứ làm việc, nếu có chuyện gì thì gọi cho em".

"Ừ"- Hách Liên Tuyệt gật gật đầu, chính là bỗng nhiên nhớ tới cái gì - " Đúng rồi, chờ chút".

Trình Mộ Thanh quay đầu, con ngươi trong suốt chớp vài cái, ánh mắt như vậy thật động lòng người ..

Chỉ tiếc, hiện tại đang ở công ty, bằng không Hách Liên Tuyệt sẽ đem cô đặt tại nơi này, hưng hăng hôn lên ..

"Khụ khụ"- Hách Liên Tuyệt ho khan một chút, nhìn cô - " Em trước kia làm việc ở Milan, đây là tác phẩm trang phục nội y sao?"

Vừa nghe đến đây, Trình Mộ Thanh loé sáng mắt, này đúng là trong nghề của cô ..

"Đương nhiên"- Trình Mộ Thanh gật gật đầu

"Như vậy, lần sau chúng ta tổ chức biểu diễn trang sức, cùng hợp tác với tập đoàn Diệu Hoa, người mẫu biểu diễn trang sức chính là người của họ ! Một công đôi việc, nhưng chính là lần này bọn họ lựa chọn nhãn hiệu của Italy, công việc này giao cho em, anh hy vọng trang phục sẽ không xảy ra vấn đề gì, bởi vì nếu không sẽ ảnh hưởng đến trang sức của chúng ta"- Hách Liên Tuyệt nói

"Vì sao chúng ta không tự làm riêng? Như vậy chẳng phải an toàn hơn sao?"- Mặc dù Diệu Hoa không tính là tập đoàn lớn gì nhưng sức ảnh hưởng cũng không nhẹ, chính là đối với Diệu Hoa, Trình Mộ Thanh không mấy thiện cảm ..

"Đó là một cái nhân tình trái ngược, anh phải làm như vậy"- Nói đến đây, Hách Liên Tuyệt ngược mắt - " Thế nào?"

Trình Mộ Thanh nở nụ cười, đây chính là điểm mạnh của cô, đối với cô quả thật là việc nhỏ - " Anh yên tâm, em nhất định làm tốt Case này".

Hách Liên Tuyệt trong mắt như cười - " Chờ xem thành tích của em".

"No problem"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113

"Bác sĩ, van cầu ông, van cầu ông hãy cứu mẹ của tôi, tiền thuốc tôi nhất định sẽ trả đủ "- Đồng Tiểu Mễ đứng ở hành lang bệnh viện, đau khổ cầu xin bác sĩ

"Ai, cô à, không phải tôi không giúp cô nhưng mà bệnh viện chúng tôi có quy định, làm như vậy tôi sẽ bị cắt chức"- Bác sĩ cũng không biết làm thế nào.

Bác sĩ nào trên mặt cũng nói cứu người mới là quan trọng, nhưng nếu như không có tiền thì sự sống chết của bệnh nhân thì có bác sĩ nào quan tâm không? Nói đến đây, tiền vẫn là quan trọng nhất.

"Bác sĩ, van cầu ông, ông cho tôi thêm vài ngày được không? Tôi nhất định sẽ trả tiền thuốc, chờ tôi lấy được tiền lương tháng này tôi nhất định sẽ trả"- Đồng Tiểu Mễ cầu xin - " Trước hết ông hãy làm phẫu thuật cho mẹ tôi được không, tôi van cầu ông".

"Ai, cô đừng nói gì nữa, không có tiền chúng tôi ai cũng không dám làm gì đâu"- Nói xong, người bác sĩ bước đi, cho dù làm vậy bệnh nhân sẽ chết nhưng quan trọng là không có tiền thì tuyệt đối sẽ không chữa trị, này có là tuyên ngôn cùng đạo đức của bác sĩ ..

"Bác sĩ...Bác sĩ.." -Đồng Tiểu Mễ hô to

Nhưng người bác sĩ ngay cả quay đầu lại cũng không có.

Đồng Tiểu Mễ đứng ở hành lang, sự kiên liệt tỏ rõ sự tuyệt vọng, nếu không có mẹ bên cạnh, không biết sẽ sống làm sao? Ở thế giới này, cô đã không còn ai là người thân, chỉ có duy nhất một mình mẹ, cô nhất định sẽ không để cho mẹ phải chết,nhất định sẽ không..

Nhưng đến 15 vạn, cô làm sao để có số tiền lớn như vậy?

Nghĩ đến đến đây, con tim của Đồng Tiểu Mễ như chết đi.

Lúc này, Chu Lâm Na đứng ở hành lang bệnh viện, thấy Đồng Tiểu Mễ, cô nhận ra được Tiểu Mễ cũng là nhân viên ở TCL.

Hiện tại, cho dù Trình Mộ Thanh có đi làm ở TCL thì cũng có Hách Liên Tuyết bảo vệ rồi, bất quá, Hách Liên Tuyết càng muốn bảo vệ cô ta thì cô ta càng phải chết ...

Sau đó, Chu Lâm Na đi tới, Đồng Tiểu Mễ hồn bay phách lạc đứng ở nơi đó, ngay cả bước đi cũng khó mà nhấc lên được, lúc này, hé ra một tờ chi phiếu trước mặt .

Đồng Tiểu Mễ ngược mắt, nhìn người trước mặt, cả kinh -" Cô ——Cô chính là Đại Minh Tinh, Chu Lâm Na?"

Chu Lâm Na nở nụ cười, tiếp tục đưa tờ chi phiếu- " Chuyện vừa rồi tôi đã nhìn thấy hết, nếu cô sốt ruột thì dùng tiền này đi, coi như tôi cho cô mượn".

"Hả?!" Đồng Tiểu Mễ kinh ngạc, căn bản là không biết hiện tại là tình huống gì để mà phản ứng.

"Mẹ cô không phải đang rất cần tiền để làm phẫu thuật sao? Đây tờ chi phiếu này có 20 vạn, cô cứ cầm mà dùng "- Chu Lâm Na mỉm cười nói.

Đồng Tiểu Mễ ngẩng người, đại minh tinh đưa cho cô nhiều tiền như vậy để dùng? Đây nói ra chắc sẽ không ai tin !

Lúc này, Chu Lâm Na trực tiếp nhét tờ chi phiếu vào tay Đồng Tiểu Mễ -" Chúc mẹ cô mau sớm hồi phục" Nói xong, xoay người bước đi.

Bây giờ, Đồng Tiểu Mễ mới lấy lại tinh thần, nhìn bóng dáng Chu Lâm Na -" Chờ một chút".

Chu Lâm Na khựng lại, đưa lưng về phía Tiểu Mễ, trên mặt nở một nụ cười đắc ý và tàn ác, xoay người, khôi phục lại sắc mặt nhã nhặn -" Làm sao vậy?"

Đồng Tiểu Mễ lập tức chạy qua -" Chu, Chu Tiểu Thư .. Tôi không biết nên cảm tạ cô thế nào? Tiền này tôi nhất định sẽ trả lại cho cô, thật sự cảm ơn cô".

"Không cần, sức khỏe của mẹ cô quan trọng hơn" Chu Lâm Na nói.

Đồng Tiểu Mễ thế nào cũng không nghĩ đến, Chu Lâm Na là người tốt như vậy, trước kia ở công ty còn đồn đại cô ấy có Tổng Tài đỡ đầu, không ít người sau lưng mắng cô ấy, chính là hiện tại xem ra tất cả mọi người đã sai lầm rồi, Chu Lâm Na thật sự là người tốt ! Những người đó điều đã hiểu lầm cô ấy ..

"Không được, tôi nhất định sẽ trả mặc dù thời gian có thể lâu một chút"- Đồng Tiểu Mễ nói xong, gục đầu xuống.

"Ừm"- Chu Lâm Na nghĩ nghĩ -" Thôi vậy đi, cô sẽ giúp tôi một việc, thế nào?"- Chu Lâm Na hỏi, mâu quang hiện lên một tia gian trá.

Đồng Tiểu Mễ liên tục gật đầu -" Đừng nói là một chuyện, cho dù làm trâu làm ngựa tôi cũng nguyện ý"- Đồng Tiểu Mễ thật lòng cảm kích nói.

"Được, cô trước nên đi đóng tiền viện phí cho mẹ cô đi, tôi ở trên xe đợi cô, chút nữa chúng ta sẽ nói chuyện"- Chu Lâm Na nói

"Được .. được.."- Đồng Tiểu Mễ liên tục gật đầu.

Nói xong, Chu Lâm Na xoay người rời đi, trên mặt nở nụ cười tanh tag lợi làm cho khuôn mặt tinh xảo trở nên quỷ dị ..

Đồng Tiểu Mễ cầm chi phiếu, vạn phần cảm kích chạy đến quầy đóng tiền viện phí cho mẹ cô, bác sĩ cũng có nói ngày mai liền phẫu thuật cho mẹ cô, không cần lo lắng ...

Lúc này, cô mới cảm giác được sự ấm lạnh của tình người, bác sĩ bình thường nói cứu người là quan trọng, nhưng lại làm chuyện quy phạm đạo đức, cô suy nghĩ nếu không có Chu Lâm Na, mẹ cô nhất định sẽ chết, nên trong lòng cô thật cảm kích Chu Lâm Na ..

Thì ra bên ngoài của Chu Lâm Na thoát nhìn lạnh lùng, cao ngạo nhưng trong lòng lại rất tốt, cô quyết định mặc kệ Chu Lâm Na kêu cô làm việc gì, cô cũng sẽ không chối từ ...

Vội vàng đóng tiền viện phí, Đồng Tiểu Mễ liền hướng ra ngoài bệnh viện đi tới ..

Một chiếc xe màu đen, Chu Lâm Na đội nón, đeo kính ngồi trong xe, Đồng Tiểu Mễ nhìn quanh tìm kiếm, cuối cùng nhìn thấy Chu Lâm Na, liền đến chiếc xe đó ..

"Chu Tiểu Thư.." Đồng Tiểu Mễ đứng ở cửa xe, nhìn Chu Lâm Na, vẻ mặt cảm kích nở nụ cười.

Nhìn thấy Đồng Tiểu Mễ, Chu Lâm Na bảo ý một chút, cho Tiểu Mễ lên xe .

Đồng Tiểu Mễ vừa mừng vừa lo, nhưng cũng nhanh như chớp liền lên xe.

"Chu Tiểu Thư, có chuyện gì cô cứ nói, chỉ cần là việc tôi có khả năng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức"- Đồng Tiểu Mễ khò đại nói, hiện tại chính mình bị lợi dụng mà cũng không hề hay biết

Nhìn thấy bộ dạng đơn thuần khò đại của Đồng Tiểu Mễ, Chu Lâm Na khẽ sát vào tai của Tiểu Mễ, nói nhỏ nhỏ cái gì đó ..

Mấy ngày nay, Trình Mộ Thanh dốc hết sức mà làm việc, nhất là ở nhóm này, cô có thể tiếp xúc với ngành nghề mà cô thích, đây là chuyện thật sự hạnh phúc mà cũng phiền não, bởi vì ngày nào cũng như lên đến tận chín tầng mây vậy ..

Mới vừa qua bên Diệu Hoa gặp mặt quản lý, mọi chuyện đều thuận lợi, chỉ cần đến ngày biểu diễn trang sức, Hách Liên Tuyết đích thân tới là ổn ..

Vừa đến công ty vài ngày, Trình Mộ Thanh liền thu xếp ổn thỏa case, làm cho mọi người trong công ty không khỏi nhìn cô bằng cặp mắt khác xưa, đồng thời Trình Mộ Thanh ở công ty quan hệ với đồng nghiệp cũng rất tốt, cô nói chuyện có duyên, gặp mọi người lúc nào cũng nở nụ cười, cho dù muốn ghét thì cũng khó mà ghét được ..

Mới vừa hoàn thành, Trình Mộ Thanh xoay cổ một chút, làm xong công việc thực hạnh phúc a!

"Mộ Thanh, không ngờ cô thật giỏi nha, mới đến công ty vài ngày liền thu xếp ổn thỏa show này "- Người nói chuyện là Sở Hình, nụ cười của anh rất vô tư, giọng nói cũng êm tai, Trình Mộ Thanh quả là ấn tượng về anh ta .

"Không phải là tôi giỏi, mà là bên Diệu Hoa cũng có ý muốn hợp tác với chúng ta, nên chỉ cần cẩn thận một chút, hợp tác sẽ không có vấn đề, nếu là anh, anh cũng có thể làm"- Trình Mộ Thanh cười nói, một đôi con người trong suốt sinh động.

"Mộ Thanh, trong công việc cô thật sự rất có sức quyến rũ" Sở Hình nhìn không được, khích lệ nói.

" Anh cũng vậy thôi, trong công tác nam * nữ, cũng rất có sức quyến rũ" -Trình Mộ Thanh thành thật nói, căn bản là không ý thức được hàm ý trong câu nói của Sở Hình ..

"Phải không?" Theo bản năng, Sở Hình nhìn cô

Trình Mộ Thanh gật gật đầu -" Đương nhiên".

"A, Mộ Thanh, cô có bạn trai hay không?" Sở Hình nhỏ giọng hỏi

Vừa lúc Hách Liên Tuyết từ trong văn phòng đi ra, liếc Sở Hình một cái, nghe được câu hỏi của anh ta, theo bản năng, sắc mặt Hách Liên Tuyết trở nên u ám nhưng anh cũng muốn biết câu trả lời của Trình Mộ Thanh là gì.

Trình Mộ Thanh lắc đầu -" Đương nhiên là không".

Nhưng thật ra, cô đã có con rồi ..chỉ là cô không nói ra mà thôi.

Trình Mộ Thanh cũng không muốn nói ra sự việc này, để cho người khác không phải đem cô thành nhân vật bác gái ..

Nghe đáp án vậy, Hách Liên Tuyết sắc mặt càng thêm u ám.

"Kia, tan ca, có thể cùng nhau dùng cơm không?"- Sở Hình nhìn Trình Mộ Thanh hỏi, lúc này cô mới hiểu được cái hàm ý trong câu hỏi kia của anh ta, ánh mắt của anh ta thật trong sáng không chứa tạp chất gì, ánh mắt vậy làm cho cô không đành lòng từ chối..

Ai, thật tiếc !

"Này....."

"Không thể ! "

Trình Mộ Thanh còn chưa trả lời, phía sau bất thình lình truyền đến một giọng nói.

Sở Hình ngăn ra, quay đầu là Hách Liên Tuyết đang đi tới, khuôn mặt hé ra sự lãnh ngạo, hắc ám, khí phách - " Tôi muốn các người đến công ty là để nói chuyện yêu đương sao? Còn nữa, công ty của tôi tuyệt đối không thể xảy ra việc làm người yêu gì đó, nếu không tiếp làm nữa trực tiếp đến phòng

nhân sự bỏ của chạy lấy người".

Công ty khi nào thì có quy định như vậy?

Bất quá, hiện tại Sở Hình cũng không dám nghĩ nhiều, nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của Hách Liên Tuyết, Sở Hình gật gật đầu, chạy trốn cho nhanh.

Trình Mộ Thanh ngồi ở chỗ kia, vẻ mặt mỉm cười, thật giống như cô đang xem được vở kịch hay vậy, hoàn toàn mặc kệ chuyện của anh ta ...

Nụ cười như vậy thật giành được lòng người ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

Nhìn thấy cô nở nụ cười, Hách Liên Tuyết không khỏi tức giận ..

"Trình Thư Kí, vào đây với tôi một chút"- Nói xong, anh xoay người vào trong văn phòng ..

Trình Mộ Thanh làm bộ mặt quỷ sau lưng anh, chính là anh giống như có hai mắt sau lưng, trong giây lát liền quay lại .. thấy được biểu tình của cô, nhất thời cô giật bắn người ..

Hách Liên Tuyết tức giận trừng mắt liếc cô một cái, xoay người đi vào văn phòng ..

Mới vừa đi vào, một cổ cường lực trực tiếp nắm trụ tay cô, cả người đem cô dồn đến sát tường, tùy theo mà đè lên ..

"y... anh làm gì ?"- Trình Mộ Thanh phản kháng.

Một bàn tay của anh đặt lên đôi môi mềm mại của cô -" Nghĩ muốn la lên sao? Được, Đại Thanh Điểm, tốt nhất em la cho mọi người đến đây đi, anh không ngại đâu".

Trình Mộ Thanh trừng to mắt nhìn anh .

Hách Liên Tuyết dịch chuyển lên đôi môi mon trón của cô -" Em vừa rồi nói cái gì?"

"Không có nói gì hết "- Trình Mộ Thanh tỏ vẻ vô tội

"Em nói, em không có bạn trai?" Hách Liên Tuyết nheo con ngươi lại, ánh mắt nguy hiểm nhìn cô.

Trình Mộ Thanh gật gật đầu, vạ phần thành khẩn -" Đúng vậy, em nói đúng mà."

"Con em đã có rồi mà em không có bạn trai sao?" Hách Liên Tuyết nghe cô trả lời như vậy, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể liền nuốt cô vào bụng, câu trả lời vậy mà cô cũng dám nói sao? Chẳng lẽ anh còn không hiểu được hàm ý của Sở Hình là gì sao?

Tuy rằng, Sở Hình không tính là đối thủ, nhưng anh không thích cô trả lời như vậy ..

"Em thật không có, em trụ ở nơi nào, chẳng lẽ anh còn không rõ?" Trình Mộ Thanh hỏi lại.

Hách Liên Tuyết cắn răng -" Phải không?"

"Đúng" -Trình Mộ Thanh gật gật đầu

"Vậy nên em không nói cho anh ta biết rằng em có đứa con"- Hách Liên Tuyết nói.

"Anh ta không hỏi, em nói làm gì?" Trình Mộ Thanh vô tội

"Em——"

Trình Mộ Thanh cười hắc hắc, đẩy anh ra -" Nếu Tổng Tài còn không có việc gì, tôi xin phép đi làm việc".

Vừa định rời đi, cánh tay đã bị anh bắt lại, tiếp theo anh liền hôn lên môi của cô, nụ hôn không hề ôn nhu, không mon trón, mà mãnh liệt, tới tấp, đoạt lấy đi sự hô hấp của cô, chỉ còn ngọn lửa bá đạo tham nhập vào trong miệng .. Trình Mộ Thanh cả người chấn động ..

Lại hôn cô, chết tiết !

Tuy rằng bọn họ đã hôn nhau vài lần, nhưng cô vẫn ngây ngô, căn bản không có kĩ năng trong việc này, anh cường thế hôn làm cho cô đầu óc choáng váng.

Hai tay nắm chặt muống ngăn cản anh tiến gần, nhưng lựa chọn của anh càng thêm dã man, cô không thể không cự lại sự cường thế của anh ..

Anh triển miên hôn.

Hơi thở mãnh liệt nhập vào trong miệng, làm cho cô mất phương hướng, cảm giác hương vị của anh, một chút mới mẻ cũng mang theo chút thần nhiên, làm cho cô lo sợ không yên, một lòng không tự chủ được run rẩy ..

Tay dần dần hạ, trực tiếp đến s/m chỗ mềm mại của cô, vừa muốn đi vào trong quần áo ..

"Không ——“ Trình Mộ Thanh sợ tới mức kinh hô, dùng hết sức đẩy anh ra, bất chấp mọi vướn víu cô liền bay nhanh ra ngoài chạy trốn ..

Lúc này, sắc mặt đã đỏ ửng, chết tiết, vừa rồi anh ta vừa rồi... Tay anh ta luồn vào áo của cô sao..

Trời ạ, mắc cỡ chết người .. Trình Mộ Thanh còn không mặt mặt như vậy ..

Nhìn thấy cô hốt hoảng mà chạy, tâm tình của Hách Liên Tuyết cũng không tốt ..

Trình Mộ Thanh trực tiếp chạy ra vừa vận dụng phải một người đồng nghiệp nữ, người đó nhìn cô - "Này, Mộ Thanh, mặt của cô làm sao mà ửng đỏ vậy ..."

"A? Không có gì, có thể cho nhiệt độ nóng quá thôi .. tôi đi toilet trước .." Nói xong, cô bay thẳng về hướng nhà vệ sinh.

Nhiệt độ cao? Sẽ không mà, nơi này ở đâu cũng có máy điều hoà ...Kì lạ ..

Trình Mộ Thanh vừa chạy đến NHÀ VỆ SINH, phía sau Đồng Tiểu Mễ mặc kệ công việc thần nhiên đi lại, cô ôm văn kiện trong lòng ngực, đây không phải là ngành của cô, nhưng mà cũng không xa, chỉ là lâu trên và lâu dưới mà thôi nhưng bỗng nhiên Đồng Tiểu Mễ xuất hiện như vậy, có thể rất vội vàng không?

Bất quá, đã đồng ý với Chu Tiểu Thư thì nhất định phải làm được ..

Chính là không nghĩ tới, Trình Mộ Thanh bên ngoài thanh thuần động lòng người mà bên trong lại dâm tiện như vậy, chẳng những đoạt mất vị hôn phu của người ta, còn đoạt cái vòng cổ quan trọng của người ta nữa ..

Đồng Tiểu Mễ chỉ là người đơn giản, ai nói sao cô sẽ tin là vậy .. Lần này, cô đối với Trình Mộ Thanh ngập tràn căm thù ..

Ôm một đống văn kiện, khẩn trương thần nhiên đi lên, người đồng nghiệp nữ lúc này thấy Đồng Tiểu Mễ " A, Tiểu Mễ, cô không phải ở bộ phận văn phòng sao? Như thế nào lại xuất hiện ở bộ phận thiết kế?"

"A, không có gì .. Mà đúng rồi, cô có thấy Trình Mộ Thanh đâu không?"

"Thấy, vừa rồi cô ấy rồi loạn khẩn trương nói đi nhà vệ sinh"- Người đồng nghiệp nữ nói

"A ..A" Đồng Tiểu Mễ gật đầu -" Cảm ơn". Nói xong cũng hướng đến nhà vệ sinh ..

Trong nhà vệ sinh, Trình Mộ Thanh đứng trước gương nhìn khuôn mặt của mình, khuôn mặt đã đỏ ửng .. Trời ạ, thật là mặt mặt đến bà ngoại luôn rồi, vừa rồi khi anh ta hôn môi, cô còn động tâm nữa chứ ..

Đối với bàn tay của anh ta sờ lung tung như vậy, mà cô lại không thưởng cho anh ta một cái tát ..

Trình Mộ Thanh nha, cái đầu bại hoại, lúc ấy nên hung hăng cho anh ta một cái tát chứ ? Sao lại như vậy? Tính cái gì? Cam chịu à?

A..A..A

Trình Mộ Thanh trong nhà vệ sinh sốt ruột hò hét, đi tới đi lui.

Lúc này, một người đồng nghiệp nữ đi vào Nhà vệ sinh, thấy bộ dạng này của Trình Mộ Thanh không khỏi hoảng sợ, kinh ngạc .. Vừa thấy có người vào, Trình Mộ Thanh lập tức hồi phục bình thường, chạy nhanh ra khỏi nhà vệ sinh .. Cái người đồng nghiệp kia cũng đi ra ngoài ..

Đồng Tiểu Mễ đứng ở cửa không biết nên dùng kế gì để tiếp cận Trình Mộ Thanh .. nhưng chính là đã đồng ý với Chu Tiểu Thư thì nhất định phải làm được ..

Mặc kệ, vào trước nói sau !

Chương 115

Nghĩ đến đây, Đồng Tiểu Mễ đi vào, thế nhưng trong nhà vệ sinh không có ai cả ..

Cô cẩn thận nhìn xung quanh, năm phòng của nhà vệ sinh, chỉ có một cái là đóng, có thể nào ở trong này?

Đồng Tiểu Mễ thân nhiên tiến vào, vừa vặn Trình Mộ Thanh mở cửa đi ra

"A——“ Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Đồng Tiểu Mễ hoảng sợ, thét lên một tiếng, những văn kiện ôm trong lòng ngực rớt xuống đất.

Trình Mộ Thanh cũng không nghĩ là có ai ngoài cửa, nhưng lại đụng phải người nên nhanh chóng đi ra, tập tức nở nụ cười có lỗi - "Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, không biết cô ở ngoài đây"

Nhìn thấy văn kiện trên mặt đất, Đồng Tiểu Mễ ngồi xuống để nhặt lên, Chu Tiểu Thư nói, Trình Mộ Thanh là người bề ngoài hoà đồng nhưng bên trong rất nguy hiểm, Đồng Tiểu Mễ nghĩ, nhất định không để cho sự hoà thuận bên ngoài của Trình Mộ Thanh làm mê hoặc ..

"Của cô"- Nghĩ nghĩ, Trình Mộ Thanh đã thu thập mọi thứ ỏn đưa cho Đồng Tiểu Mễ.

"Cám ơn "- Đồng Tiểu Mễ nở nụ cười, tinh tế đánh giá Trình Mộ Thanh, quả nhiên không tồi, giống như sự miêu tả của Chu Lâm Na.

"Là tôi thật ngại mới đúng"- Trình Mộ Thanh cười, đi đến bồn rửa tay.

Đồng Tiểu Mễ run rẩy một chút, đây là cơ hội duy nhất cho bản thân, cô liền đi đến bồn rửa tay xoay người, nhìn Trình Mộ Thanh "Cô là người mới tới sao?"

"Ừ, đúng vậy"- Trình Mộ Thanh nở nụ cười thân thiết, tùy ý đáp lời ..

"Vậy như thế nào cũng chưa từng gặp qua cô?" Đồng Tiểu Mễ hỏi

"Ha ha, tôi là người trong bộ phận thiết kế".

"A, tôi là bên văn phòng, tôi tên là Đồng Tiểu Mễ, thật vui khi quen biết với cô"- Nói xong, Tiểu Mễ vươn tay ra với Trình Mộ Thanh.

Vốn dĩ lễ phép, nên Trình Mộ Thanh cũng bắt tay lại - "Tôi là Trình Mộ Thanh".

"Tốt rồi, tôi còn có việc, tôi đi trước nha". Trình Mộ Thanh nói xong, sẽ hướng ra ngoài đi

Nhìn thấy sắc mặt của Trình Mộ Thanh thay đổi nhanh như vậy, Đồng Tiểu Mễ càng thêm tin tưởng vào lời nói của Chu Lâm Na, người phụ nữ này âm tình bất định, trong lòng thập phần hiểm độc ..

Nhất thời nhớ tới lời nói của Chu Lâm Na, đó, kia, thay Chu Lâm Na ôm chuyện bất công của thiên hạ, một cổ khí thẳng tới ột "Trình Tiểu Thư, cô không có thể diện sao? Đoạt hôn phu của người ta còn cướp đi cái vòng gia truyền của nhà người ta, tôi thật chưa bao giờ gặp qua người phụ nữ nào độc ác như vậy"- Đồng Tiểu Mễ chán ghét nói.

Đoạt hôn phu của người ta? Đoạt cái vòng cổ gia truyền của người ta? Ác độc? Là đang nói cô sao? Đang nói chính cô sao?

Trình Mộ Thanh từ trước tới giờ chưa bao giờ làm qua sự tình này, dù cho là trong mộng cũng chưa từng, bỗng nhiên ở đâu cấp cho cô một cái mũ to như vậy?

Trình Mộ Thanh nhìn Đồng Tiểu Mễ, lộ ra nụ cười gượng - "Đồng Tiểu Thư, cô không phải là nhìn lầm người chứ?"

"Không có, tôi không hề nhìn lầm, là chính cô, chính cô đó Trình Mộ Thanh, tôi xin cô đừng thương tổn Chu Tiểu Thư được không? Người ta có đẹp hơn cô, hay là thành công hơn cô cũng không cần cướp đoạt đi vị hôn phu của người ta đâu, không những vậy mà còn cướp luôn cái vòng cổ gia truyền của người ta nữa, trên thế giới có bao nhiêu người giống cô? "- Đồng Tiểu Mễ thờ hờn hờn nói.

"Chu Tiểu Thư?" Trình Mộ Thanh nhanh bắt giữ lời nói đó - "Người cô đang nói đến là Chu Lâm Na?"

"Ừ, đúng vậy, quả nhiên cô thừa nhận "- Đồng Tiểu Mễ biết Chu Lâm Na nói đúng.

Trình Mộ Thanh cau mày, nở nụ cười lạnh lùng nhìn Đồng Tiểu Mễ " Tuy rằng tôi không biết cô ta đã nói với cô những gì nhưng cô hãy nhớ cho rõ đừng có tùy tiện bấn tiếng đe dọa cũng không cần đối với tôi khoa tay múa chân mà mắng chửi, hậu quả cô sẽ không lường trước được đâu".

Trình Mộ Thanh không phản kích là bởi vì không biết, không muốn tùy tiện mắng chửi người khác nhưng điều này không có nghĩa là cô dễ bị ức hiếp ..

Giống nhau, cô có thể phản kích lại ..

Bất quá nghe lời nói này, Đồng Tiểu Mễ càng thêm sốt ruột .. Uy hiếp chính cô sao?Quả nhiên là người phụ nữ độc ác ..

Trình Mộ Thanh uy hiếp chính cô? Có thể nghĩ Chu Lâm Na biết bao nhiêu lần bị cô ta ức hiếp rồi.

Nhìn thấy Trình Mộ Thanh muốn đi, Đồng Tiểu Mễ sốt ruột, cô nhất định phải nhớ rõ lời dặn của Chu Tiểu Thư, đã đáp ứng giúp đỡ cô ấy ..

Nghĩ đến đây, Đồng Tiểu Mễ đột nhiên vọt lên trực tiếp nắm vòng cổ giữ chặt lại .. Trình Mộ Thanh cảm thấy cổ có sự ghì chặt, nhất thời hô hấp trở nên khó hơn, quay đầu không thể tin tưởng nhìn Đồng Tiểu Mễ.

Còn Đồng Tiểu Mễ thì ngược lại, vẻ mặt kiên định " Tôi chỉ là đem vật quy nguyên chủ mà thôi"- Nói xong, đột nhiên dùng sức túm hạ vòng cổ của Trình Mộ Thanh.

Trình Mộ Thanh cách khỏi vòng cổ, trong giây lát cả người mơ màng tiếp theo liền hôn mê bất tỉnh trên mặt đất.

Đồng Tiểu Mễ nhìn vòng cổ trong tay, nhìn thấy Trình Mộ Thanh nằm dưới đất, tưởng rằng cô đã chết, cúi người để tay ngay lỗ mũi, cảm giác vẫn còn hơi thở không dám nghĩ nhiều xoay người chạy đi.

Ở hành lang, Đồng Tiểu Mễ lấy điện thoại gọi cho Chu Lâm Na " Vòng cổ tôi đã lấy được chỉ là cô ấy lại hôn mê bất tỉnh".

Thu được kết quả, đôi môi đỏ tươi nở nụ cười u ám, ánh mắt nhìn đến con tiểu kim xà trong lòng sắt -" Bảo bối, thời gian ra quân tới rồi..."

Nói xong, chậm rãi mở cửa cho con rắn phóng ra...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116

Đồng Tiểu Mễ căn bản không biết chính mình làm vậy sẽ có hậu quả gì, đơn giản bây giờ trong lòng chỉ muốn giúp lấy lại vòng cổ cho Chu Lâm Na, còn những chuyện khác không có nghĩ tới ..

Sau khi cầm vòng cổ được, Đồng Tiểu Mễ cũng nhanh chóng chạy đi, không thèm nhìn Trình Mộ Thanh như thế nào

Đại khái qua hơn 10phút sau, Hách Liên Tuyết không có thấy Trình Mộ Thanh, bước ra ngoài tìm cô, vừa thấy một người nhân viên đi qua liền hỏi -" Có thấy Trình Thư Kí đâu không?"

"A, vừa rồi nghe cô ấy nói đi nhà vệ sinh."

"A...không tốt, không tốt .. trong nhà vệ sinh có rất nhiều rắn, nhiều rắn...." Một nhân viên nữ chạy nhanh tới kinh sợ hô -" Hơn nữa .. Trình Thư Kí té xỉu trong đó..."

Vừa nghe đến đây, Hách Liên Tuyết trừng to mắt sau đó nhanh chóng chạy tới nhà vệ sinh ..Bởi vì nhà vệ sinh nữ của TCL truyền ra có rắn mà lại là rất nhiều nên mọi người bên ngoài không ai dám vào ... mà Trình Mộ Thanh thì lại nằm liền trên mặt đất ..

Không ít người vây quanh bên ngoài.

"Tránh ra" -Hách Liên Tuyết rống lên, một đám người đứng đó sợ nên nhanh chóng tản ra, Hách Liên Tuyết vọt lên mở cửa, bên trong rắn đang bò lúc nhúc, mà lúc Hách Liên Tuyết chạy đến thì đã có nhiều con rắn vây quanh Trình Mộ Thanh ..

Hách Liên Tuyết không nghĩ nhiều trực tiếp vọt lên.

"A——Tổng Tài" Không ít nhân viên trong công ty kinh ngạc, nhưng không ai dám tới gần, mà Trình Mộ Thanh như đang ngủ say ở bên trong.

" ** " Hách Liên Tuyết mắng một tiếng, không nghĩ nhiều nữa nắm một cái cây lau nhà gần đó trực tiếp đuổi những con rắn đi.

"A——“ -Nhân viên bên ngoài hô to .

Lúc này, Hàn Dã cũng nhận được tin tức nên chạy nhanh đến, thấy nhiều xà như vậy lập tức tìm người dọn dẹp.

Hách Liên Tuyết liếc một cái liền không thấy cái vòng cổ trên người Trình Mộ Thanh nữa cho nên cô mới hôn mê như vậy ..

Nghĩ đến đây, anh nhanh chóng ôm cô đi ra ngoài.

"Ông chủ, xe cứu thương ở bên ngoài"- Hàn Dã nói

Hách Liên Tuyết sắc mặt hung ác nham hiểm, ôm Trình Mộ Thanh trực tiếp đi xuống lầu.

Hàn Dã đã giải quyết tốt hết mọi thứ, đã đi theo Hách Liên Tuyết lâu rồi nên có những việc chỉ cần cái nháy mắt cũng nên biết phải làm như thế nào.

Hàn Dã đã tìm ra có người tên Đồng Tiểu Mễ đi tìm Trình Mộ Thanh, sau đó quyết định thật nhanh, điều tra camera, nơi nào cũng nhìn rõ ngay cả đoạn thời gian người ra vào nhà vệ sinh cũng không buông tha ..

Điều tra được bộ dáng đó, so với cảnh sát điều tra thủ phạm giết người còn khí thế hơn .. Bất quả trải qua nhiều lần thì người có điểm đáng nghi ngờ nhất chính là Đồng Tiểu Mễ, bởi vì người sau khỏi nhà vệ sinh khăn trương nhất là cô ta, hơn nữa ánh mắt rất kích động ..

Kế tiếp chính là thấy những con rắn từ bốn phương tám hướng đi đến, thoát nhìn thật sự chấn kinh.

Cho nên lúc Đồng Tiểu Mễ từ bên ngoài trở về đã bị Hàn Dã ngăn lại .. sau khi nghe nói sự tình, Đồng Tiểu Mễ cắn môi, chết cũng không chịu nói ra tên Chu Lâm Na, bởi vì đã đáp ứng với Chu Lâm Na phải giữ bí mật ..

Nên vô luận thế nào cũng sẽ không nói ra .. Chính là Trình Mộ Thanh xảy ra chuyện ... Đồng Tiểu Mễ cũng không ngờ, chỉ muốn giúp đỡ Chu Lâm Na lấy lại cái vòng cổ, chứ không có làm gì khác với Trình Mộ Thanh hết ...

Mặc kệ là thế nào Đồng Tiểu Mễ cũng không thừa nhận, Hàn Dã cũng không còn biện pháp, chuyện này chỉ có thể chờ Hách Liên Tuyết giải quyết mà thôi.

Tiểu Trạch và Kim Sa đang ở bên ngoài nghe được Trình Mộ Thanh xảy ra chuyện trực tiếp chạy đến bệnh viện.

Hiện tại Trình Mộ Thanh vẫn hôn mê, như Ám Dạ nói, cô sẽ ngủ, bình thân ngủ, ngủ cho đến khi chết ..

Nhìn thấy cái dạng này của Trình Mộ Thanh, Tiểu Trạch đồng mâu từ đen chuyển thành xanh thẫm .. thân hình nho nhỏ nhưng tản ra một cỗ khí phách.

"Bây giờ cách duy nhất là đi tìm Hách Liên Hùng, Tiểu Trạch con ở đây chăm sóc cho mẹ"- Hách Liên Tuyết nói, hôm nay vô luận thế nào anh nhất định phải tìm được thuốc giải.

"Không, con đi với ba "- Tiểu Trạch trực tiếp cự tuyệt -"Để cho Kim Sa ở đây với mẹ là được, con đi cùng ba".

Thấy sự kiên định của Tiểu Trạch, Hách Liên Tuyết cũng không nói thêm gì, gật đầu đồng ý .

Ngay lập tức Tiểu Trạch và Hách Liên Tuyết đến nhà ở của Hách Liên Hùng, trải qua một thời gian, Hách Liên Hùng đã hoàn toàn trở thành phế nhân, ngồi trên xe lăn, cuối tuần cũng không thấy, ông ta cũng đã gần đến 70 tuổi rồi .

Thật ra cho dù ông ta ở nơi này, Hách Liên Tuyết cũng không có hạn chế cuộc sống của ông ấy, chỉ là giam cầm sự tự do mà thôi

Về vấn đề ăn, uống cũng không có quy định gì, Hách Liên Tuyết không có nhẫn tâm như vậy, cho dù từ nhỏ ông ta đã xem anh không phải là người, nhưng anh cũng vô pháp làm chuyện tuyệt tình, dù sao cũng là ông ta đã nuôi lớn mình.

Tiểu Trạch và Hách Liên Tuyết xuất hiện cùng nhau, Hách Liên Hùng ngồi ở chỗ kia, không phản ứng gì ..

Trải qua mấy ngày nay, lắng đọng cùng tôi luyện, sự hận thù của Hách Liên Hùng cũng không nhạt đi, vẫn như cũ đối với Hách Liên Tuyết rất hận thù.

Nhìn thấy Hách Liên Tuyết cùng Tiểu Trạch, ông ta như trước hơi hơi nghiêng đầu mặc kệ họ, sống đến nửa đời người rồi, rơi vào tình trạng này cũng không có biện pháp, nhưng ông biết chắc một điều chính là sẽ không bỏ qua cho Hách Liên Tuyết, có chết cũng sẽ không bỏ qua

Tiểu Trạch và Hách Liên Tuyết liếc nhìn nhau một cái, sau đó nhìn Hách Liên Hùng -" Hôm nay, tôi đến tìm ông, ông hẳn biết mục đích của tôi là gì rồi, tôi nói cho ông biết tôi cũng không có thời gian mà đùa co với ông".

"Hừ~" Hách Liên Hùng mặc kệ, chỉ nói ra một tiếng Hừ lạnh, hôm nay Hách Liên Tuyết đến đây thì Hách Liên Hùng cũng biết chỉ vì Trình Mộ Thanh đã xảy ra chuyện.

"Ông mau đem thuốc giải ra đây, tôi liền thả cho ông một con đường "- Tiểu Trạch cũng lạnh giọng nói. Hách Liên Tuyết nhìn Hách Liên Hùng, những lời này đương nhiên ông ta sẽ không đáp ứng, nhưng duy nhất khẳng định chính là trong lời nói của Tiểu Trạch chính là lời nói của anh .

Hách Liên Hùng chậm rãi ngẩng đầu, cặp mắt đã bị ma luyện đã có một tia chiến đấu - "Phóng cho tao một con đường? Cho dù ra ngoài tao cũng chỉ là phế nhân, tao tình nguyện chết ở đây, ít nhất có người chôn cùng tao"- Hách Liên Hùng nói từng chữ

"Ý của ông là không muốn giao ra?" Hách Liên Tuyết lạnh giọng hỏi, ánh mắt tản ra sự rét lạnh, hung ác nham hiểm, ngoan độc, anh ta người như vậy thì đừng dồn ép, nếu không chuyện gì cũng đều làm được-"Nếu biết rồi, thì tới đây hỏi tao làm gì nữa?" Hách Liên Hùng hỏi lại, sau đó điều khai ánh mắt nhìn về nơi khác.

Cho dù ông ta có chết cũng muốn có một người chịu tội thay, làm cho Hách Liên Tuyết cả đời sống trong sự thống khổ, đau đớn.

Hách Liên Tuyết lạnh giọng cười - "Được, tôi xem hôm nay ông có khả năng mạnh mẽ tới lúc nào".

Nói xong, Hách Liên Tuyết vỗ tay một cái, liền có một người phụ nữ xấu xí nặng ít hơn 200kg, cả người tản ra mùi nước hoa nồng nặc, cả người đầy mỡ, kia cái mông ưỡn ra uốn éo, nhìn đến phát ngợp thở.

Điều ghê tởm nhất là, đôi môi đỏ mọng, khoe miệng còn có một cái nốt ruồi thật to như những bà mai mối, thoát nhìn, thật sự

Tiểu Trạch không có gì quá ngạc nhiên, hiện tại ngấm lại, cũng phỏng chừng được ba làm cái gì rồi ..

Hách Liên Tuyết bộ mặt không chút thay đổi, nhìn Hách Liên Hùng, khoe miệng nở một nụ cười lạnh - "Nhiều năm như vậy, bên cạnh ông cũng không có người phụ nữ nào, đây coi như là tôi tặng ông, cô ấy sẽ hầu hạ ông thật tốt. "

"Ba, ba xác định, cô ấy sẽ không để ông ta chết sao?"- Tiểu Trạch có điểm lo lắng hỏi, nếu ông ta chết thì biết lấy thuốc giải ở đâu?

Hách Liên Tuyết hướng đến Tiểu Trạch nở một nụ cười - "Thông minh, muốn xem cái này có xứng với ông ta không."

Nói xong, ánh mắt liền nhìn về Hách Liên Hùng.

Hách Liên Hùng cũng không nghĩ Hách Liên Tuyết sẽ dùng biện pháp này mà làm nhục ông ta, nhìn thấy người phụ nữ 200kg trước mặt, ông có chút sợ hết hồn, hiện tại giống như bị bán thân, lại bị nữ nhân này đè lên, không biết có thể sống sót hết hôm nay không nữa ..

Con người khôi phục sáng ngời, cùng tức giận nhìn Hách Liên Tuyết - "Súc sinh, mày dám làm như vậy với tao?"

Hách Liên Tuyết cũng nở nụ cười - "Người tôi cũng đã đem tới rồi thì còn cái gì mà dám hay không dám, tôi cuối cùng thật xin lỗi không thể biến thành súc sinh đi?"- Hách Liên Tuyết cười âm trầm, quý đi, bất quá Tiểu Trạch lại khâm phục sát đất, thằng bé thích có người ba phúc hắc như vậy, ha ha ...

Mà cái nữ nhân béo kia đứng tại nơi đó, nhìn Hách Liên Tuyết "Đẹp trai, anh nói chính là lão ta sao? Ai nha, ông ta là một cái lão già, cũng bản a .. có thể hay không đổi một người khác?"- Người phụ nữ béo ghét bỏ nói.

Hiện tại, Hách Liên Hùng lại bị ngay cả một người phụ nữ béo còn ghét bỏ? Ông ta càng thêm ghê tởm khi nhìn người phụ nữ béo kia, bây giờ lại bị phản nghịch, chính cô ta ghét bỏ mình? Cái loại nhục nhã này, thiếu chút nữa làm cho ông tự học máu mà chết rồi.

"Nếu đã cầm tiền thì phải làm việc, làm không ngừng tôi sẽ trả tiền nhiều hơn "- Hách Liên Tuyết nói, một đôi con ngươi u ám nhìn Hách Liên Hùng, ông ta càng giận thì chứng minh là ông ta càng dễ ý, như vậy cơ hội lấy được thuốc giải cũng nhiều hơn.

Vừa nghe nói sẽ thêm tiền, người phụ nữ béo trên mặt nở một nụ cười - "Đã tốt như vậy, tôi nhất định không làm cho anh thất vọng".

"Được, làm thật tốt, làm cho ông ta đủ **, tiền càng thêm nhiều".

Người phụ nữ béo nghe được rất hưng phấn.

Tiểu Trạch lúc này nhìn Hách Liên Tuyết - "Con có thể hay không ở lại đây để quan sát?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117

Tiểu Trạch chưa bao giờ xem qua màn diễn của người thật nha, hiện tại có cơ hội miễn phí nhất định phải xem một chút.

Hách Liên Tuyết suy nghĩ - "Không được, nếu mẹ con mà biết, nhất định sẽ liều mạng với ba".

Tuy rằng đứa nhỏ phải theo những con búp bê, nhưng Hách Liên Tuyết không hy vọng Tiểu Trạch còn nhỏ như vậy mà đã nhìn thấy cảnh này, sẽ làm

cho tâm lý của đứa trẻ càng thêm thay đổi ..

"Ai nha, ba, cho con xem đi.." Tiểu Trạch làm nũng, thằng bé thừa nhận đã sớm vượt qua phạm vi của sự biến thái.

Chỉ có điều ba không biết mà thôi ..

"Ngoan, chúng ta không xem, ra ngoài chờ thôi"- Hách Liên Tuyết sờ sờ đầu của Tiểu Trạch, hai người liền ra ngoài.

"A, đúng rồi, tôi sẽ nghiệm thu thành công"- Đột nhiên, Hách Liên Tuyết quay đầu lại nói.

Người phụ nữ béo nhìn Hách Liên Tuyết -"Ai nha, anh yên tâm Đại Tổng Tài, tôi biết anh có nguyên tắc, tôi đã cầm tiền thì nhất định sẽ chăm chỉ làm việc ..."

"Vậy là tốt.."- Hách Liên Tuyết khoé môi gọi lên, sau đó đi ra ngoài.

Cuộc nói chuyện của bọn họ, đối với Hách Liên Hùng cũng là sự sỉ nhục lớn ..

"Hách Liên Tuyết, mày là đồ súc sinh, dám đối với tao như vậy, mày nhất định sẽ chết không được tử tế"- Hách Liên Hùng thở hổn hển hết, tiếc là Hách Liên Tuyết giống như không có nghe lọt tai, trên mặt nở nụ cười mang Tiểu Trạch đi ra ngoài.

Hai người nở nụ cười, giống như Hách Liên Hùng không có quan hệ gì với bọn họ, thậm chí bọn họ còn rất cao hứng.

Nhìn không ra, đứa nhỏ của Hách Liên Gia, khả năng rất mạnh, thậm chí sự biến thái trong lòng cũng mạnh ..

Người phụ nữ béo liếc nhìn Hách Liên Hùng một cái, đùa nghịch mái tóc ngắn cùn của mình, chậm rãi lác lác cái mông đi qua, ai, lấy tiền thì làm việc, dù sao ông ta cũng chỉ là lão già tàn phế, nhưng là không thể đến gần được ..

Nghĩ đến đây, liền chậm rãi bước qua bắt đầu cởi quần áo của Hách Liên Hùng.

"Dừng tay, dừng tay cho ta"- Hách Liên Hùng tức giận quát, ông ta đã sống đến tuổi này chưa bao giờ chịu nhục như vậy, không khỏi giận tím mặt.

Người phụ nữ béo liếc nhìn ông ta một cái, ánh mắt khinh thường " Ai nha, ông uỷ khuất cái gì? Tôi lấy tiền rồi bây giờ phải làm việc thôi, ông như vậy, tôi thật toi công, nếu như không thêm tiền, tôi đã sớm rời đi rồi".

"Buông, nữ tiện nhân này, còn dám đụng đến ta, ta sẽ giết ngươi "- Hách Liên Hùng tức giận hô to.

"Ai nha, ông đã lớn tuổi rồi, đừng tức giận, đợt lát nữa a, tôi cam đoan sẽ làm ông bớt giận.."-Nói xong, người phụ nữ béo cởi quần áo, kia một bên Hách Liên Hùng nhìn thấy một cục thịt to ghê tởm muốn phát ói.

"Cút, đừng để ta thấy ngươi, cút"- Hách Liên Hùng ngồi trên xe lăn, tức giận hô, không những ho khan mà còn muốn đứng lên, bất quá hai chân đã tàn phế.

Người phụ nữ béo không nói thêm gì, trực tiếp hướng đến những việc cần làm trên người ông ta ——

"Ba, liệu ông ta có đưa thuốc giải không?"- Tiểu Trạch có điểm lo lắng hỏi.

Hách Liên Tuyết sờ sờ cái đầu của Tiểu Trạch, trên mặt nở nụ cười nhất định -" Ngoan, yên tâm, ông ta nhất định sẽ đưa....."

"Thật không biết cái người phụ nữ kia hầu hạ ông ta như thế nào..." Tiểu Trạch nhún nhún vai nói, thằng bé đối với trong lời nói của Hách Liên Tuyết là tin tưởng 100%.

"... .." Hách Liên Tuyết có điểm hoài nghi, không biết hôm nay dẫn Tiểu Trạch theo là đúng hay sai.

Bất quá, không hổ là con trai của Hách Liên Tuyết, đối mặt với chuyện như vậy đều có thể nói không hề đau lòng gì cả, cũng như anh coi như chuyện đó không có liên quan ..

Đang lúc nói chuyện, người phụ nữ béo từ bên trong đi ra, trên mặt bộc lộ tia tức giận, thỉnh thoảng lấy tay quần quăn vào lọn tóc xoắn của mình.

"Sự tình sao rồi?"- Hách Liên Tuyết hỏi

"Ai, cái lão nam nhân kia thật sự là không được, tôi chưa thấy người đàn ông nào vô dụng như vậy ... ông ta kêu anh vào.." Người phụ nữ béo nói

Hách Liên Tuyết nhìn Tiểu Trạch một cái, trên mặt lộ ra nụ cười chắc chắn ..

Hách Liên Tuyết vừa định đi, người phụ nữ béo kia bắt người giữ lại -" Đây .. tôi đã làm rồi nhưng do ông ta không được .. chuyện này không thể trách tôi..."

"Yên tâm, một phân tiền cũng không thiếu của cô "- Nói xong, Hách Liên Tuyết đi vào, Tiểu Trạch theo sát đằng sau.

Lúc sau đi vào, Hách Liên Hùng ngồi trên xe lăn, quần áo có chút loạn xạ, tóc cũng rối bù, còn khuôn mặt kia thì đừng nói ...

Bất quá Tiểu Trạch phát hiện ra một việc, thì ra cái xe lăn kia có chút biến hình, hình như là gãy ... Tiểu Trạch không dám tưởng tượng, lập tức run rẩy, ngấm lại đều cảm thấy thật khủng khiếp.

"Thế nào? Giao ra không?"

"Hách Liên Tuyết, mày nhất định sẽ chết không tử tế"- Hách Liên Hùng nói từng chữ.

"Ai nha, ông đã biến thành bộ dạng này rồi, trước đừng nên nguyên rủa ba của tôi, quên nói cho ông biết, tôi giống với ba của tôi đều là dạng càng đánh càng mạnh, ông càng nguyên rủa chúng tôi thì cuộc sống của chúng tôi sẽ càng tốt"- Tiểu Trạch tủm tỉm cười, nói như vậy, biểu tình này đúng là hồ phụ sanh hồ tử a.

"Mày——"

Tiểu Trạch cho ông ta thêm một nụ cười nữa -" Cho nên không cần ông chúc phúc thì chúng tôi cũng đã rất hạnh phúc rồi, không chừng ngày nào đó chúng tôi sẽ gặp may mắn .."

Cặp hắc mâu kia có chút chói lóe.

Hách Liên Tuyết nghe được khoé miệng nhếch lên, lời của con trai nói cái gì cũng lọt tai ..

"Tao chúc phúc tại đây? Đừng mơ tưởng, cho dù chết tao cũng không buông tha cho bọn này"- Hách Liên Hùng tức giận hô.

"Ai nha, ông chết đều phải bảo hộ chúng tôi a?"- Tiểu Trạch cười nói -" Kia thật cảm tạ ông..."

Nhìn thấy cái dạng này của Tiểu Trạch, Hách Liên Hùng thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Hách Liên Tuyết sắc mặt hung ác nham hiểm -" Rốt cuộc có giao thuốc giải ra không?"

--- -----

Tiểu Trạch thật sự phục ba, không nghĩ tới như vậy mà lấy được thuốc giải ..

Trở về lúc sau, hơi thở của Trình Mộ Thanh càng lúc càng yếu đi, sắc mặt cũng tái nhợt, thân thể cũng trở nên lạnh như băng, may mắn Kim Sa định lực tốt nếu không nhất định sớm rớt đến chết ..

Cho Trình Mộ Thanh uống thuốc giải xong, Hách Liên Tuyết ở lại bệnh viện cùng Trình Mộ Thanh, còn Tiểu Trạch và Kim Sa rời đi, bọn họ trong lúc đó còn có chuyện quan trọng muốn xử lý.

Xe thể thao màu hồng của Ngôn Dục, Kim Sa phía tay lái, Tiểu Trạch còn lại cầm điện thoại gọi cho một dãy số -" Hàn Dã, điều tra mọi việc như thế nào?"

"Tôi đã kiểm tra cô ấy nói chuyện nhưng cô ta có chết cũng không thừa nhận nhưng kiểm tra được hôm nay cô ta sẽ đi đến khách sạn Kiều Lệ Tư"-Hàn Dã nói.

"Khách sạn Kiều Lệ Tư?"- Tiểu Trạch nhíu mày, lẩm bẩm, bỗng nhiên nhớ tới cái gì -" Hàn Dã, giúp cháu điều tra xem có phải Chu Lâm Na ở khách sạn Kiều Lệ Tư không?"

"Được, để tôi "- Hàn Dã nói, chưa đến 3 phút sau, Hàn Dã đáp lời " Làm sao biết?"

Quả nhiên là như vậy ..

"Cô ta ở phòng nào?" - Tiểu Trạch nhỏ giọng hỏi

"010"

Tiếp giây theo, Tiểu Trạch cúp điện thoại xoay người nhìn Kim Sa -" Khách Sạn Kiều Lệ Tư, phòng 010"

Kim Sa nghĩ một chút, cuối cùng vẫn mở bản đồ, lái xe rời đi.

Khách Sạn Kiều Lệ Tư, Chu Lâm Na ngồi dưới đất, nhìn vòng cổ trong tay, chỉ cần đã không có cái này, những con rắn có thể tiếp tục tiếp cận Trình Mộ Thanh, hiện tại phát một ít tiểu thanh xà chỉ cần có thể vây quanh thân thể Trình Mộ Thanh, cô liền sẽ phái Tiểu Kim Xà đi ..

Ánh mắt nhìn vòng cổ, khoé miệng không tự giác nở nụ cười quỷ dị ..

Ngay tại lúc sau, cửa sổ đột nhiên có tiếng động, giống như gió mạnh thổi qua, một cái bóng dáng màu đen xuất hiện.

Chu Lâm Na quay đầu lại, nhìn trong phòng bỗng nhiên xuất hiện người, tràn ngập cảnh giác - "Cô là ai?"

Kim Sa không nói gì, ngược lại đi tới cửa mở cửa ra, Tiểu Trạch đứng trước cửa "***" mắng một tiếng, thật sự là dọa người - "Tôi cũng muốn quay về Anh Hoàng nhận huấn luyện."

Kim Sa chính là nữ hài tử mà có thể trực tiếp leo lên cửa sổ tiến vào, còn mở cửa cho thằng bé, thật là mắt mặt mắt mặt mắt mặt nha, thế nào thì Tiểu Trạch cũng là người đàn ông à ..

Kim Sa còn lại không chút thay đổi - "Được, những lời này tôi nhất định sẽ nói với Anh Hoàng"

"... .." Tiểu Trạch nhìn Kim Sa một cái, quả nhiên có thể nói lời nói như vậy, chính là không có biện pháp, lòng tự tin đã suy sụp, Tiểu Trạch cũng muốn leo cửa sổ tiến vào nhà người ta mà quỷ không biết thần không hay.

Vì một cái lý tưởng vĩ đại như vậy, Tiểu Trạch quyết định quay lại để Anh Hoàng huấn luyện cho mình, đương nhiên điều kiện là mẹ phải hạnh phúc trước đã, như vậy thì bản thân Tiểu Trạch cũng có thể hạnh phúc, mà cũng an tâm.

Nhìn thấy hai người trong chính phòng mình đối thoại, lại hoàn toàn mặc kệ không có cô ta, Chu Lâm Na có chút khó thở, đôi bàn tay nắm chặt lại - "Các người muốn làm gì?"

Kim Sa không chút để ý đóng cửa lại, Tiểu Trạch đi vào, liếc một cái liền thấy cái vòng cổ Chu Lâm Na cầm trong tay ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118

Chu Lâm Na đã từng gặp qua Tiểu Trạch nên liếc mắt liền nhận ra, nhưng không nghĩ tới anh ta chỉ là cái tiểu hài tử mà đã tràn đầy khí phách rồi, bộ dạng này với bộ dạng lần trước thật là không giống nhau.

"Người tới đây làm gì?" Chu Lâm Na hô, có khi nào vì Trình Mộ Thanh xảy ra chuyện mà bọn họ đến khởi binh vấn tội không?

Đương nhiên, cũng không biết chuyện Trình Mộ Thanh mê man, bất quá mặc kệ thế nào, chỉ cần Trình Mộ Thanh đã chết thì đó là chuyện phi thường cao hứng ..

Kim Sa đi tới, Tiểu Trạch nháy mắt một cái, Kim Sa liền nhìn đến cái vòng cổ trong tay của Chu Lâm Na, khi cô ý thức được vừa muốn giấu để đứng dậy thì trong giây lát, Kim Sa đem trực tiếp chiếc vòng cổ đó trong tay của Chu Lâm Na ra, về phần như thế nào làm được thì Chu Lâm Na không biết, thật như biến hình vậy ..

Kim Sa nhìn vòng cổ trong tay, lạnh lùng nhìn Chu Lâm Na - "Chủ nhân là Anh Hoàng, cô cũng dám lấy?"

Tiểu Trạch thấy cái vòng cổ bình an vô sự, đảo mắt liếc về hướng Chu Lâm Na, một con người đen tối trở nên xanh thẫm - "Quả nhiên là cô".

Chu Lâm Na kinh ngạc - "Không hiểu các người đang nói gì"

"Không hiểu sao?" Tiểu Trạch nhẹ giọng hỏi, nhưng sự nho nhỏ đó lại vô dùng tức giận - "Vậy cô biết chúng tôi tới đây làm gì không?"

"Tôi mặc kệ các người tới đây làm gì, mời các người lập tức ra ngoài, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát" Chu Lâm Na nói

"Báo cảnh sát a? Tốt, nếu cô có thể bước ra khỏi cánh cửa này để đi báo cảnh sát thì tùy, bất quá nói trước cho cô biết dù có báo cảnh sát, chúng tôi chỉ bị mời đi uống cafe thôi, kết quả cuối cùng cũng là được cung kính tiễn về, nếu không tin có thể thử".

Chu Lâm Na nhìn Tiểu Trạch, rõ ràng chỉ là thằng bé 5,6 tuổi gì thôi mà có thể nói ra những lời này sao?

"Các người rốt cuộc muốn làm gì?" Chu Lâm Na hỏi

"Những lời này đáng lẽ tôi phải hỏi cô mới đúng? Cô rốt cuộc muốn gì?" Tiểu Trạch lạnh giọng hỏi, Kim Sa đứng ở phía sau đảm đương như thần hộ mệnh.

"Tôi không hiểu cậu đang nói gì"- Chu Lâm Na nói.

Lúc này, Tiểu Trạch nhảy mất một cái với Kim Sa, Kim Sa gật đầu, bóng dáng như ma quỷ nhanh vọt đến bên người Chu Lâm Na, đột nhiên nắm cổ của Chu Lâm Na.

"A...Khụ ... cô....." Chu Lâm Na nhìn thấy Kim Sa, Kim Sa vẫn như cũ bộ dạng không thay đổi, thật ra vừa rồi lúc cầm vòng cổ trong tay Chu Lâm Na thì nên ra tay giáo huấn rồi.

"Buông." Chu Lâm Na giãy dụa, muốn đánh Kim Sa nhưng lại bị Kim Sa ôm trụ lại, muốn đánh cô sao? Như thế nào có thể?

Tiểu Trạch bước qua nhìn Chu Lâm Na, khoe miệng khinh miệt gọi lên -" Chu Lâm Na, tôi hôm nay sẽ nói cho cô biết, dám làm thương tổn mẹ tôi, hậu quả cô sẽ không thể gánh nổi đâu".

"Tôi..." Sắc mặt Chu Lâm Na trở nên khó coi.

Tiểu Trạch lấy ra một con dao găm -" Về lên mặt của cô ta".

Vừa nghe đến lời nói này, Chu Lâm Na sắc mặt đại biến, cô chính là dựa vào khuôn mặt này, nếu nó bị huỷ về sao thế nào diễn trong giới nữa? Như thế nào làm cho Hách Liên Tuyết quay lại?

"Không cần.. Không cần." Chu Lâm Na lắc đầu, không thể rạch mặt của cô, tuyệt đối không thể, không thể ..!

Kim Sa nở nụ cười, cô đã giết biết bao nhiêu người rồi? Nhưng đây là lần đầu tiên huỷ dung nhan người khác, con dao nhỏ trong giấy lát xẹt qua khuôn mặt của Chu Lâm Na.

"A——“ Chu Lâm Na hô to một tiếng, chỉ cảm thấy trong giấy lát khuôn mặt đau đớn, có máu chảy xuống, sau đó là một trận đau đớn ..

Kim Sa lúc này mặt không chút thay đổi xoay người nhìn Tiểu Trạch -" Mấy nhát?"

" Không thích má phải của cô ta, em thích gạch chéo".

Chính là một câu đơn giản, Kim Sa liền gật đầu -" Hiểu".

"Không cần, tôi van cầu các người đừng rạch mặt tôi.." Chu Lâm Na khóc thét nhưng chỉ vô vọng.

Kim Sa nở nụ cười tàn nhẫn, một nhát mảnh mảnh loé qua khuôn mặt của Chu Lâm Na.

"A——“ Chu Lâm Na lại hô to một tiếng, quả thật trên mặt Chu Lâm Na liền xuất hiện một dấu chéo, máu tươi chảy xuống đến cổ rồi chảy xuống người.

Kim Sa buông Chu Lâm Na ra, dường như ghét bỏ máu của Chu Lâm Na sẽ dính lên người mình.

Mới vừa buông tay, Chu Lâm Na liền té trên mặt đất, hai tay che mặt, chính là nơi đó rất đau nên chỉ có thể bất lực khóc, gào thét, về sau không còn mặt mũi nào ra ngoài nữa, không thể tiếp tục diễn trong nghề, Hách Liên Tuyết cũng sẽ không quay trở về ..

Điều mà Chu Lâm Na không biết chính là cho dù không bị huỷ dung nhan thì Hách Liên Tuyết cũng đã không còn yêu nữa ...

Tiểu Trạch đứng trước mặt Chu Lâm Na, nhìn thấy cô khóc đến thương tâm thì cũng không bị được so với một phần khổ sở mà Trình Mộ Thanh phải chịu đựng.

"Chu Lâm Na đây chính là một chút giáo huấn nho nhỏ, nếu cô cảm dám trêu chọc mẹ tôi, tôi cam đoan dung nhan của cô sẽ không bị huỷ một chút như vậy mà sẽ dùng xăng làm cho bộ mặt của cô hoàn toàn thay đổi, mà không phải là cháy hoàn toàn thân thể của cô, tôi cam đoan " -Tiểu Trạch cường hãn nói.

Tiểu Trạch luôn đều là bộ dạng heo con ăn lão hổ nhưng trước mặt Trình Mộ Thanh thì là đứa con ngoan ngoãn, bán manh, tình nghịch, còn trước mặt Hách Liên Tuyết thì là một đứa con có đặc dị công và thông minh .. Chính là dám tổn thương người thân của Tiểu Trạch thì sẽ không tha cho cả nhà người đó .. Cam đoan, sẽ làm cho người đó phải hối hận ..

Chu Lâm Na giờ khắc này không còn nghe đến Tiểu Trạch nói gì, một lòng đang hướng đến việc là dung nhan của cô đã bị huỷ, bị huỷ ..

Này không thể diễn trong nghề nữa, cũng không thể làm cho Hách Liên Tuyết quỳ lại nữa ..

Ngồi dưới đất nhìn một mảng máu, vẫn đang chảy đang chảy ..

Tiểu Trạch đi khi nào Chu Lâm Na cũng không biết, đôi mắt thương tâm dần dần trở thành tàn nhẫn, là các người ép tôi, là các người ép tôi !!

Nhất định phải làm cho Trình Mộ Thanh chết, nhất định sẽ làm cho đứa nhỏ kia cũng chết theo ..

Lúc sau, Tiểu Kim Xà bên trong bò ra, uốn uốn thân thể sau đó lè lưỡi uống máu, dần dần, thân thể nó bắt đầu lớn hơn ..

Nhưng lúc sau, sắc môi của Chu Lâm Na cũng thay đổi màu ..

Tiểu Trạch đi ra từ cửa chính thì Kim Sa trào từ cửa sổ ra, nhưng Tiểu Trạch hoàn toàn cảm thấy có điểm thất bại nên muốn cho Kim Sa đi ra bằng cửa chính, Kim Sa không nói gì dù sao lần này tới đây cũng là bảo vệ Tiểu Trạch.

"Lời nói của em vừa rồi nhớ kỹ, tôi sẽ nói lại với Anh Hoàng"- Kim Sa thân nhiên nói, đồng thời nhắc nhở Tiểu Trạch.

Anh Hoàng là hắc bang lớn nhất ở Italy, ba năm trước, Anh Hoàng thu hồi Tiểu Trạch vẫn muốn cho Tiểu Trạch ở lại đó nhưng chính là Tiểu Trạch không đồng ý, cuối cùng Tiểu Trạch còn xem Anh Hoàng là ông nội ..

Tiểu Trạch là người nhỏ tuổi nhất trong bang của Anh Hoàng cũng là người làm cho mọi người trong bang thích nhất, sự xuất hiện của Tiểu Trạch làm cho Anh Hoàng xuất hiện sức sống, nhưng Tiểu Trạch không muốn cho Trình Mộ Thanh biết cho nên không thể ở lại trong bang, vì thế Tiểu Trạch cũng không có nhận được sự huấn luyện.

Tiểu Trạch mà có thể huấn luyện thì trước mắt đã trở thành mộng tưởng của Anh Hoàng rồi !

Anh Hoàng có nói nếu Tiểu Trạch được huấn luyện thì về sau sẽ là người nối nghiệp của anh ta ...

Nhưng là Tiểu Trạch không ngừng cự tuyệt, cự tuyệt...

Chẳng qua là mọi người đều biết Tiểu Trạch rất quý Anh Hoàng, cũng rất muốn ở cùng mọi người, nhưng vì Trình Mộ Thanh nên Tiểu Trạch từ bỏ tất cả ..

Nghĩ đến đây, Kim Sa nhắm mắt lại ..

Tiểu Trạch xoay người .. nhìn Kim Sa -" Chị không thể làm bộ không nghe đến?"

"Tôi nghĩ, Anh Hoàng rất muốn nghe lời nói này"-Kim Sa mặt không chút thay đổi nói.

"Được được ... chị cứ việc đi nói a, đến lúc đó em chết cũng không giữ lời hứa là được, khi đó Anh Hoàng không phải càng hy vọng thì càng thất vọng sao?"- Tiểu Trạch sâu kín nói

"Tôi đây liền trực tiếp đem chú em trở về".

"Chết cũng không theo" Tiểu Trạch nói từng chữ

Dù sao mẹ cũng chưa hạnh phúc thì Tiểu Trạch sẽ không đi đâu cả.

"Anh Hoàng sẽ rất thất vọng"- Kim sa nhắc nhở nói.

Tiểu Trạch biết Kim Sa trung thành với Anh Hoàng, bởi vì Anh Hoàng mặc dù là Lão Đại của hắc bang nhưng là người rất ôn hoà, đối xử với Kim Sa phi thường tốt, giống như con gái vậy, cũng không để cho Kim Sa chịu nửa điểm uỷ khuất, này là một trong nguyên nhân Kim Sa trung thành, nhưng Tiểu Trạch rất tin, một người đàn ông có thể tạo ra một cái hắc bang lớn như vậy không có khả năng ôn hoà, nên người trong giới nghĩ Anh Hoàng là người máu lạnh, giống như ba vậy, thậm chí còn biến thái như nhau, nhưng Anh Hoàng thoát nhìn thân sĩ nên kết luận Anh Hoàng chính là một cái người heo con ăn lão hổ ..

Giống như Tiểu Trạch vậy ! ha ha ha ~

Tiểu Trạch không khách khí tự kỷ một mình.

" Yên tâm, chỉ cần chị không nói cho Anh Hoàng biết, về sau em sẽ tự nói chuyện với anh ta"- Tiểu Trạch nói

Kim Sa cũng không nói gì, chỉ là chậm rãi thân nhiên bước đến bên cạnh Tiểu Trạch.

"Đừng rồi, đừng nói chuyện buổi tối nay với ba em"- Tiểu Trạch bỗng nhiên nhắc nhở.

"Thật ra không cần dặn tôi"- Kim Sa cho đến bây giờ không phải là người lăm lăm.

"Em phải nhắc nhở chị cũng đừng nói cho Ngôn Dục biết"- Tiểu Trạch thâm thúy nói, Ngôn Dục ... này cũng không biết thế nào muốn làm .. lão thích vây quanh Kim Sa, nếu không bị Kim sa đánh thì vẫn là vây quanh, giống như người ta mắc nợ anh ta vậy.

"Sẽ không"- Kim Sa nói

Vì thế một lớn một nhỏ theo khách sạn đi ra Mới vừa đến sảnh liền thấy một con bướm bướm. Không sai, chính là Ngôn Dục.

Tiểu Trạch định chạy tới, Ngôn Dục liền thấy họ, vì thế giống như con bướm bướm nhẹ nhàng bay lại đây, đến chào hỏi Kim Sa và Tiểu Trạch.

Quả nhiên không thể nói, nói ai ai đến !

"Hi, các người sao lại ở đây?" Ngôn Dục hỏi

"À?" Tiểu Trạch sững sốt, lập tức cười - " Ăn cơm".

"Ăn cơm?" Thật Ngôn Dục không tin, vì thể chậm rãi đánh giá bọn họ, đi quanh bọn họ, đi đến bên người Kim Sa cùng dùng cái mũi ngửi ngửi, lập tức nâng đôi mắt hoa đào nhìn cô - " Trên người cô có mùi máu".

Mẹ nó, Ngôn Dục là cầu sao? Cái mũi thính như vậy? Ngay cả tùy tiện một lúc cũng có thể ngửi được mùi máu trên người Kim Sa?

Tiểu Trạch sắp nói thật, Kim Sa xoay người hung hăng nhìn Ngôn Dục.

"Cô liếc tôi làm gì? Tôi nói thật, các người thành thật khai báo đi tới đây làm gì? Sẽ không phải là giết người chứ?" Ngôn Dục hỏi, chính là âm thanh hơi to, nên người xung quanh nhìn họ bằng ánh mắt kinh ngạc.

OMG !!! Tiểu Trạch ăn xương Ngôn Dục .. Chuyện giết người như vậy? Dùng tiếng lớn để công bố ra sao? Chẳng lẽ không thể hạ giọng một chút?

Tiểu Trạch vừa định giải thích, Ngôn Dục liền cầm cánh tay của Kim Sa ra giữa không trung " Nói? Quần áo của cô sao lại dính máu? Chẳng lẽ các người thật sự đi giết người?"

"Ngôn Đại Gia, có thể hay không nói nhỏ một chút?" Tiểu Trạch tức giận hô to.

Ngôn Dục nhìn quanh bốn phía, mới không để ý, giết người thế nào mà bình thường đến vậy a!

Hiện Tại Ngôn Dục không thể hình dung, giết người thật bình thường a ~~~ Đây tuyệt đối không phải ý tưởng của người bình thường, phi tộc của ta loại A !!

Kim Sa một phen gạt anh ta ra - " Không có giết người, chỉ làm chút chuyện mờ ám".

"Mờ ám? Có bao nhiêu một chút?" Ngôn Dục tròn to mắt hỏi.

Tiểu Trạch chỉ biết trắng mặt há miệng, bất đắc dĩ lắc lắc đầu " Ngôn Dục, tương tự giống phi tộc của ta" -Nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Ngôn Dục nhíu mày, ý gì? Cái gì mà “giống phi tộc của ta??"

Lúc này, ánh mắt kì dị lưu trên người Kim Sa - " Nói, các người rốt cuộc làm gì? Mờ ám ? Có bao nhiêu ?"

Ngôn Dục thật rất muốn biết ..

Lúc này, Kim Sa ánh mắt dần dần dời xuống, ngay vị trí trung tâm dưới phần eo, nhìn lướt qua - " Nhỏ giống vậy"- Nói xong cười khẽ một tiếng xoay người rời đi.

Ngôn Dục quả thật hoá đá, tình huống gì đây? Kim Sa luôn lạnh nhạt nhưng bây giờ cô nhìn anh ta, nhìn anh ta ..

Mà khoan, câu nói của cô ấy nhỏ giống vậy là ý gì? Cũng không dám tin chính năng lực của mình ..

Ngước mắt nhìn bóng dáng bọn họ, nâng bước đi theo, miệng còn một bên hô - " Kim Sa, cô đứng lại, nói cho tôi biết lời nói của cô vừa rồi là ý gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119

Tuy rằng sau khi uống thuốc giải xong, Trình Mộ Thanh vẫn chưa tỉnh lại nhưng hô hấp đã đều hơn, sắc mặt cũng hồng hào hơn ..

Nhưng được này sau một lúc mới có thể tỉnh, thấy Trình Mộ Thanh đã không có việc gì, Hách Liên Tuyết mới yên lòng

Lúc sau, Tiểu Trạch và Kim Sa trở lại, phía sau còn có Ngôn Dục không dứt miệng - " Kim Sa, nói rõ cho tôi, vừa rồi ánh mắt đó là ý gì? Tôi hỏi cô mờ ám cái gì? Cô xem tôi....."

Trong giây lát, Kim Sa dùng cước bộ, quay đầu lại lạnh lùng liếc anh ta, cho anh ta một ánh mắt cảnh cáo.

Tiểu Trạch cũng tức giận nhìn anh ta - " Nhỏ giọng chút".

Ngôn Dục nhìn thấy bọn họ, trong lòng khẳng định, bọn họ nhất định có cái gì gạt anh ta rồi, nhưng lại không muốn cho Hách Liên Tuyết biết.

Đi vào phòng bệnh, Tiểu Trạch nhìn người nằm trên giường, sau đó nhìn Hách Liên Tuyết - "Mẹ sao rồi?"

"Đã không sao, khoảng hơn 1 tiếng nữa sẽ tỉnh lại" - Hách Liên Tuyết ánh mắt thủy chung không rời khỏi Trình Mộ Thanh.

Màn này, anh sẽ không bỏ qua..

Cũng không biết, Tiểu Trạch đã trộm giáo huấn người kia rồi.

Ngôn Dục nhìn Trình Mộ Thanh nằm trên giường, chuyện hôm nay xảy ra anh ta còn chưa biết, đi qua nhìn Trình Mộ Thanh - "Cô .. cô ấy làm sao vậy?"

Vấn đề của anh ta hỏi ra bị Tiểu Trạch xem thường.

Hách Liên Tuyết cũng không trả lời, một đôi lúc mâu thuẫn ra sự nguy hiểm ..

"Tiểu Trạch, con ở đây chờ mẹ tỉnh lại, ba ra ngoài có chuyện chút, rất nhanh sẽ trở lại" - Hách Liên Tuyết nói.

Tiểu Trạch biết anh ta muốn làm rõ sự tình, cũng không có can ngược lại nở nụ cười tươi rói - "Được, ba đi đi, ở đây có con rồi"

"Ừ" Hách Liên Tuyết gật đầu, lúc đi cũng không quên liếc Ngôn Dục một cái.

"Này....." - Ngôn Dục định nói cái gì, nhưng chính là Hách Liên Tuyết đã không nhìn tới - "Xì. chuyện này có liên quan gì đến tôi a".

Nói xong, Ngôn Dục nhìn Trình Mộ Thanh nằm trên giường, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Cô ấy như thế nào 2,3 ngày nay đều gặp chuyện không may?

_ Tập đoàn TCL _

Sau khi xảy ra sự việc có rắc ở trong NHÀ VỆ SINH, bên trong công ty đã không yên ắng ..

Mọi người nói chuyện với nhau, 1 thành 10, 10 thành 100, vài phút sau tất cả mọi người trong TCL đều biết ..

Thậm chí tận mắt nhìn thấy rắc vậy quanh Trình Mộ Thanh mà không khỏi run sợ, nghĩ lại vẫn rất sợ hãi.

Nội bộ của TCL nhất thời lâm vào tình trạng kinh hoàng.

"Tôi nghe nói Trình Mộ Thanh cùng một chỗ với Tổng Tài.." - Một người nhân viên nữ nói.

"A? Phải không, phải không?"

"Đương nhiên, nếu không thì cô ấy thế nào lại là thư kí Tổng Tài coi trọng nhất? Huống gì, chuyên ngành của cô ấy không phải thiết kế sao? Cho nên bọn họ nhất định có tình ý..."

"Ai nha, cô không nói tôi cũng không để ý, cô không biết ngày đó lúc Tổng Tài ôm cô ấy ra ngoài, sắc mặt rất khó coi và khàn khàn nữa".

Vài người tụ lại một đám, nói chuyện cùng nhau ..Lúc này, Đồng Tiểu Mễ ôm đống tư liệu tới.

"Đúng rồi, tôi nghe trợ lý Hàn nói Trình Tiểu Thư té xỉu là vì không có cái vòng trên cổ đó.... Cái đó không thể tách rời với cô ấy.."

Dừng... Đồng Tiểu Mễ cước bộ giật mình, nâng con người khàn khàn nhìn đám tụ họp đang nói chuyện với nhau, ngừng thờ lẳng lặng nghe bọn họ nói chuyện ..

"Phải không? Tại sao?"

"Không biết .. hình như cô ấy bị mắc bệnh lạ gì đó..."

"Cái vòng cổ thần kì vậy sao?"

"Tôi cũng không biết, chỉ là nghe trợ lý Hàn nói chuyện điện thoại với Tổng Tài thôi, hiện tại Trình Tiểu Thư đang hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện.."

... ..

Một số người tụ họp lại, bàn tán náo nhiệt, cả kinh một chút, thoạt đang náo nhiệt lại lo lắng ..

Lúc này, Đồng Tiểu Mễ đứng đằng sau, nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, mày chau lại ..sau đó đi đến chỗ ngồi của chính mình .. Cô đã bị người khác hoài nghi, Hàn Dã vẫn là không tha cho cô ..

Nhưng cô chỉ là đơn giản muốn giúp Chu Tiểu Thư lấy vòng cổ, căn bản không muốn tổn thương Trình Mộ Thanh nhưng cái vòng không thể tách rời cô ấy là ý gì?

Nếu thật là như vậy chẳng phải do cô hại Trình Mộ Thanh sao? Nhất thời trong lòng như cây kim đâm vào, rốt cuộc bộ dạng gì cũng không biết nhưng có một chút áy náy trong lòng ..

Phía sau, quản lý tới - " Đồng Tiểu Mễ, Tổng Tài muốn gặp cô, đến văn phòng Tổng Tài một chuyến".

Vừa nghe đến đây, Đồng Tiểu Mễ đột nhiên khăn trương, lập tức làm đổ ly nước trên bàn ..

"A .. Tôi biết rồi."- Đồng Tiểu Mễ kích động nói.

Nhóm người đang tán gẫu nghe được cuộc đối thoại của quản lý với Tiểu Mễ và thêm phản ứng của cô, bọn họ nói thêm vài câu rồi tự quay về chỗ ngồi của mình..

Quản lý liếc mắt một cái cũng bước đi, chỉ sợ đã đắc tội với Tổng Tài thì không biết còn có thể ở đây được nữa không ..

Đứng trước cửa văn phòng của Tổng Tài, Đồng Tiểu Mễ trở nên khăn trương, cô vẫn tự nhủ chỉ vì muốn giúp Chu tiểu thư lấy lại vòng cổ thôi, chính là như vậy .. cô không có làm chuyện gì mà tổn thương Trình Mộ Thanh cả ..

Cứ như vậy ! hít sâu, Đồng Tiểu Mễ gõ cửa.

"Vào đi".

Đồng Tiểu Mễ đẩy cửa vào.

_ Trong văn phòng, Đồng Tiểu Mễ vừa bước vào liền cảm giác được không khí vô cùng âm u tức giận ..

"Tổng...Tổng..Tài" Đồng Tiểu Mễ một thân mặc đồng phục đứng ở đó, hai tay khăn trương nắm lấy.

Nhìn thấy Đồng Tiểu Mễ, con người Hách Liên Tuyết không khỏi xoẹt qua tia rét lạnh, nhìn chăm chăm vào Tiểu Mễ - " Đồng Tiểu Mễ".

Đồng Tiểu Mễ cúi đầu, cho dù không nhìn anh cũng cảm giác được ánh mắt của anh với mình, Đồng Tiểu Mễ càng thêm khăn trương.

"Nói cho tôi biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nếu cô không nói cho tôi biết cô cũng tự hiểu hậu quả cô sẽ không thể gánh nổi" Hách Liên Tuyết gần từng chữ ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120

Đồng Tiểu Mễ đứng ở nơi đó, trong lòng như bị lửa đốt, hai tay vò vò quần áo, cúi đầu không dám nói gì, đối với nhân vật như Hách Liên Tuyết thì ngay cả dũng khí ngẩng đầu cũng không có ..

Khí tráng của Hách Liên Tuyết rất mạnh, thật làm cho Đồng Tiểu Mễ có chút áp bách ..

"Tôi... tôi không biết"- Đồng Tiểu Mễ cúi đầu nói.

"Không biết?" Hách Liên Tuyết không chút để ý chọn mị, âm thanh lại vô cùng lãnh khốc- " Phải không? Căn cứ vào camera thời gian đó chỉ có cô bên trong, hơn nữa lúc sau cô làm một cái hành động như giũ to rồi vậy, này cái đó cô cũng không biết sao?"

"Tôi...Tôi.. không biết"- Đồng Tiểu Mễ không thừa nhận.

Hách Liên Tuyết đột nhiên đứng dậy, nhìn chăm chăm - " Cho dù cô không nói, tôi cũng có biện pháp điều tra ra, nhưng công ty của tôi sẽ không mướn người như cô .. cô có thể đi rồi."

Không thể ngờ, cô bị đuổi việc ... Chính là tìm kiếm cả hết thành phố A mới tìm được một công việc ở đây, nếu không còn công việc này thì mẹ cô làm sao? Ai sẽ nuôi dưỡng mẹ? Mẹ vừa làm giải phẫu, cần nghỉ ngơi cho thật tốt cũng cần bồi dưỡng cho tốt ..

"Tổng Tài."- Đồng Tiểu Mễ kêu lên - " Tôi thật sự không biết, tại sao lại đuổi tôi?"

"Hừ"- Hách Liên Tuyết hừ lạnh một tiếng - " Công ty tôi không mướn người không biết gì".

"Việc này không thể trách tôi, là vì cô ta đã cướp đi vòng cổ của Chu Tiểu Thư, tôi chỉ giúp Chu Tiểu Thư lấy lại vòng cổ mà thôi, còn về phần tại sao cô ấy té xỉu tôi không biết"- Đồng Tiểu Mễ dưới tình thế cấp bách nói hết ra.

Hách Liên Tuyệt đột nhiên ngừng đầu, liếc nhìn Đồng Tiểu Mễ -" Đây gọi là cái cô không biết?"

Đồng Tiểu Mễ ý thức được mình nói gì, liền nhanh che miệng lại, nhưng lời nói cũng đã nói ra rồi, vì thế cô ngừng đầu nhìn Hách Liên Tuyệt -" Tổng Tài, vì cái gì mà Chu Tiểu Thư tốt như vậy ngài không thương cô ấy? Ngài không nên yêu người phụ nữ kia ? Cô ta chỉ giỏi dùng tâm kế còn đoạt đi vòng cổ của Chu Tiểu Thư, đây là chuyện tôi phải làm, tôi không làm gì sai hết".

Nhìn Đồng Tiểu Mễ, con người của Hách Liên Tuyệt trở nên âm u hiện tại không cần phải nói anh cũng đã biết xảy ra chuyện gì rồi... Thì ra cứ nghĩ Chu Lâm Na cái tà quy chính thật không ngờ tới....

Thật làm anh quá thất vọng ..

Hách Liên Tuyệt lười giải thích, ấn hạ điện thoại nội bộ -" Hàn Dã, vào đây".

Vài giây sau Hàn Dã đi tới, nhìn thấy Đồng Tiểu Mễ đứng ở đó, đôi mắt ửng đỏ cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì.

"Mang cô ta ra ngoài đi đến phòng nhân sự lấy tiền lương, đồ của cô ta từ nay về sau tôi không muốn thấy trong công ty nữa."

"Được."

"Tại sao? Tôi không có làm gì sai, vì sao đuổi việc tôi? Tôi không sai.. không sai..."- Đồng Tiểu Mễ hô to.

Nhìn vóc dáng nhỏ nhắn của cô nhưng khí lực rất lớn, Hàn Dã đem cô mang ra ngoài ..

Chính là Đồng Tiểu Mễ chết cũng không thuận theo -" Tôi không sai, tôi chỉ giúp Chu Tiểu Thư đòi lại công lý mà thôi hơn nữa tôi không có làm chuyện tổn thương Trình Mộ Thanh, cô ấy té xỉu là chuyện của cô ta"- Đồng Tiểu Mễ hét lớn.

"Đủ rồi"- Hàn Dã đột nhiên la lớn.

Cả bộ phận thiết kế im lặng, Hàn Dã bình thường là người rất ôn hoà, rất ít khi nhìn thấy anh ta tức giận, nhưng hôm nay anh ta hét lên như vậy làm cả bộ phận thiết kế im phăng phắc.

Hàn Dã nhìn Đồng Tiểu Mễ, không vui nói -" Đồng Tiểu Mễ, tôi thật không biết là cô khờ dại không biết hay là ngu xuẩn thiếu chút nữa cô hại chết Trình Tiểu Thư rồi, tôi không biết cô nghe ai nói về Trình Tiểu Thư, nhưng tôi nói cho cô biết, cái vòng cổ đó không phải của người kia như trong lời nói."

Sau khi nghe Hàn Dã quát xong, Đồng Tiểu Mễ ngưng khóc, nhìn Hàn Dã, anh ta nói thật sao?

"Về sau không có chứng thực thì đừng làm gì hết, tốt nhất đừng làm"- Nói xong, Hàn Dã bỏ đi.

Nếu Đồng Tiểu Mễ còn có một chút lương tri thì nên tự chính mình đi .

Cả bộ phận thiết kế khê bàn luận, không ngờ nhìn cô ấy nhỏ người mà lại gan lớn thế .Thiếu chút nữa đã hại chết một mạng sống rồi a..

Đồng Tiểu Mễ đứng ở đó, trong đầu vang vọng lời nói của Hàn Dã, rốt cuộc ai mới nói thật? Rốt cuộc sự thật là sao?

Bốn phía truyền ra giọng nói bàn luận khê, chính là Đồng Tiểu Mễ không nghe vào, một lòng nghĩ đến Chu Lâm Na, không, Chu Tiểu Thư tốt nhất vậy, nhất định sẽ không lừa cô, sẽ không..!

Lúc này, trên TV bỗng hiện ra tin tức, công ty yêu cầu Chu Lâm Na huỷ bỏ hợp đồng, nhưng nguyên nhân cũng không rõ ..

Không ít truyền thông phóng viên nghe được tin này yêu cầu Chu Lâm Na ra mặt, nhưng cô ta vẫn không lộ diện, mà người đại diện Văn Tĩnh nói phải huỷ bỏ, về phần nguyên nhân thì không có nói, nên vô luận phóng viên hỏi thế nào, Văn Tĩnh chỉ ngồi trong xe.

Thật ra đối với một minh tinh, khuôn mặt là điều quan trọng nhất nhưng sau khi Chu Lâm Na bị huỷ dung nhan, công ty đương nhiên huỷ bỏ hợp đồng cùng Chu Lâm Na rồi.

Chính là vài ngày ngắn ngủi này, Chu Lâm Na thường nóng lạnh, người đang dùng danh tiếng của cô đề lên thì có chút chuyện liền lập tức yêu cầu huỷ bỏ hợp đồng .

Tuy rằng không có gì chứng minh điều đó nhưng chuyện Chu Lâm Na huỷ bỏ hợp đồng, làm cho người khác đều phỏng đoán nhiều thứ .

Hách Liên Tuyệt xem TV, mày không khỏi nhướn cao.

Cô ta lại đang làm quý gì vậy? Chính là mặc kệ gì, vẫn phải đi tìm cô ta.

Phòng 010, khách sạn Kiều Lệ Tư.

Biết Hách Liên Tuyệt đến, Chu Lâm Na vừa mừng lại vừa sợ hãi .. không nghĩ anh đến tìm cô, nhưng khuôn mặt bây giờ như vậy lại không dám.

Cô ngồi dưới đất, lạnh run người ..

Hiện tại, Hách Liên Tuyệt đã lười phải xem cô đóng kịch .

"Chu Lâm Na vì sao cô làm vậy? Vì sao lại muốn tổn thương, làm hại Trình Mộ Thanh?"- Hách Liên Tuyệt hỏi.

Nhưng Chu Lâm Na chỉ ngồi dưới đất không nói gì, cả người toàn thân run rẩy ..

Hách Liên Tuyệt đi qua, lắc Chu Lâm Na -" Tôi hỏi cô vì sao làm vậy?"

Mới vừa nói xong, Chu Lâm Na ngẩng đầu, khuôn mặt xấu xí liền thu vào ánh mắt anh, mà lời chất vấn kế tiếp cũng không thể hỏi ra.

Chu Lâm Na nâng con người, đầm đìa nước mắt, nở nụ cười lạnh " Em tổn thương cô ấy? Anh xem mặt em bây giờ đi, có khác gì quý ma không? đều do cô ấy ban tặng cho em, nếu không phải cô ấy, em sẽ không biến thành dạng này"- Chu Lâm Na hét lên.

Hách Liên Tuyệt đứng đó, đôi mắt đảo qua người Chu Lâm Na.

Chu Lâm Na dấu mặt -" Em yêu anh nhiều năm như vậy, em biết lúc trước là em rời bỏ anh, em nghĩ anh cũng yêu em, khoảng cách không thể chia lìa chúng ta nhưng em thật không ngờ anh lại yêu người khác..."- nói xong, nước mắt chảy ra, nhìn rất thương tâm và tuyệt vọng ..

"Có lẽ lúc trước, chúng ta cũng không phải là tình yêu "- Hách Liên Tuyệt nói, cái thời điểm anh thống khổ nhất là Chu Lâm Na khiến cho anh ta vượt qua được, đó là có thể xem như là tình cảm dựa dẫm chứ không phải tình yêu.

"Không"- Chu Lâm Na hô to, xoay người, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hách Liên Tuyệt -" Em biết, hiện tại dung nhan của em đã bị huỷ rồi nên anh cứ việc phủ nhận, chính là mặc kệ anh phủ nhận như thế nào anh cũng không có thể nhận thức anh từng yêu em, không thể phủ nhận thời gian đẹp để đó chính là tình yêu".

Hách Liên Tuyệt không nghĩ tới một ngày Chu Lâm Na sẽ bị huỷ dung nhan, anh đã cảnh cáo đừng trêu chọc Trình Mộ Thanh rồi nhưng không nghĩ tới kết quả lại vậy ..

"Về sau, không cần xuất hiện trước mặt cô ấy nữa"- Nói xong, định xoay người rời đi.

"Tuyệt, anh không sợ em sẽ chết sao?"- Chu Lâm Na âm thanh quỷ dị hỏi.

Hách Liên Tuyệt dùng chân, mày nhíu chặt.

Lúc này, Chu Lâm Na cầm một con dao trong tay, sau đó nở nụ cười lạnh lùng " Nếu chúng ta không thể bên nhau, anh cũng không yêu em thì em sẽ dùng cách này để anh vĩnh viễn nhớ về em..".

Nói xong tự cắt cổ tay mình, nhất thời máu chảy ra ..

Hách Liên Tuyệt quay đầu lại, hai tròng mắt mở to, vọt tiến qua, đỡ thân thể của Chu Lâm Na đang quỵ xuống.

"Điên rồi"- Hách Liên Tuyệt hô to.

Chu Lâm Na nằm trong lòng ngực Hách Liên Tuyệt, nhìn thấy máu dính trên người anh, môi của cô tái nhợt, tay kia thì sờ khuôn mặt của anh, nở nụ cười -" Tuyệt em muốn nói cho anh biết, trên thế giới này, chỉ có em mới có thể chết vì anh, không ai yêu anh hơn em đâu.."

"Không cần hơn nữa, anh mang em đi bệnh viện"- Hách Liên Tuyệt hô, ôm lấy Chu Lâm Na chạy ra ngoài.

Chu Lâm Na không gãy dựa, nhìn Hách Liên Tuyệt, âm thanh suy yếu vô lực -" Tuyệt, nếu em có chết anh phải nhớ rõ đừng quên em, vì vậy trên thế giới người em yêu nhất là anh..."

"Không cần nói nữa, cố gắng lên, anh liền mang em đi bệnh viện" Hách Liên Tuyệt nói.

"Có thể chết trong lòng anh, em đã thỏa mãn rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121

Hiện tại, Chu Lâm Na xảy ra chuyện, Hách Liên Tuyết cũng không thể mặc kệ được, cho dù Chu Lâm Na đã làm ra rất nhiều việc có lỗi nhưng anh không thể nào nói bỏ là có thể bỏ, không quan tâm tới cô ta, lúc trước anh thống khổ cũng chính là nhờ cô mà anh mới vượt qua .

Bây giờ....

Trải qua một tiếng cấp cứu, bác sĩ từ bên trong đi ra, Hách Liên Tuyết đi tới -" Bác sĩ, sao rồi?"

"May mắn vết cắt không sao đã cứu được, bệnh nhân sẽ nhanh mà tỉnh lại, đột lát nữa có thể vào thăm rồi"- Nói xong người bác sĩ bước đi.

Hách Liên Tuyết đứng ở đó, rốt cuộc trong lòng đã được thả lỏng.

Trong phòng bệnh, Chu Lâm Na suy yếu vô lực nằm trên giường bệnh, cổ tay băng lại, cả người tái nhợt, vết xẹo trên má cũng có thể nhìn thấy rõ ràng

Xem nhẹ tâm tình, Hách Liên Tuyết đi qua ngồi trên giường, lúc này Chu Lâm Na chậm rãi mở mắt, nhìn thấy Hách Liên Tuyết thời điểm, thần tái nhợt khẽ mờ -" Tuyết..."

Hách Liên Tuyết hạp mâu, nhìn cô.

"Vì sao lại cứu em?"- Chu Lâm Na mũi đau xót, nước mắt không ngừng rơi xuống -" Vì sao không để cho em chết?!"

"Anh sẽ không cho em chết"- Hách Liên Tuyết nói.

"Nhưng hiện tại em sống còn ý nghĩa gì? Dung nhan đã bị huỷ, công ty thì huỷ bỏ hợp đồng với em, anh cũng không cần em nữa ... thì em sống còn có ý nghĩa gì?" Chu Lâm Na khóc hỏi, nói xong định cõ bỏ miếng băng trên tay -" Sống còn không bằng chết..."

Hách Liên Tuyết ôm trụ cánh tay của Chu Lâm Na, ngăn cản hành động lại -" Em không cần làm vậy"

"Tuyết, để cho em chết đi, em không muốn sống nữa, em thật không muốn sống nữa ... em rất mệt mỏi rồi ... đã quá đau đớn rồi..."-Chu Lâm Na khóc, khăn cầu nói

Hách Liên Tuyết gắt gao cầm cánh tay của Chu Lâm Na " Ai nói? Em còn có anh".

"Anh?" Chu Lâm Na xoay người nhìn anh ta, nước mắt ào ào ra " Tuyết, anh còn yêu em sao? Dung nhan của em đã bị huỷ, anh còn có thể yêu em sao?"

Hách Liên Tuyết hạp mâu, cuối cùng cầm cái chăn đắp lên người cô -" Mặc kệ bộ dạng của em là gì, em vẫn là Chu Lâm Na xinh đẹp nhất".

Anh cũng không có trả lời vào chính câu hỏi, Chu Lâm Na biết nhưng không dám cưỡng ép anh, cũng không muốn trói buộc anh, cuối cùng cắn môi, gật gật đầu ..

" Em ngủ một chút đi, anh sẽ ở đây với em"

"Anh sẽ không rời em đi chứ?" Chu Lâm Na hỏi.

"Sẽ không"

"Thật sao?"

"Thật"

Nghe được câu trả lời của anh, Chu Lâm Na gật gật đầu, chậm rãi nhắm mắt lại ..

Hách Liên Tuyết ngồi ở chỗ kia, nhìn Chu Lâm Na đi vào giấc ngủ, nhớ tới cái gì đứng dậy ra ngoài gọi điện thoại .

Anh vừa đi ra ngoài, Chu Lâm Na nằm trên giường đột nhiên mở mắt, khuôn mặt nhu nhược vừa rồi bây giờ lại hiện lên một tia tàn ác .

Ở hành lang

Hách Liên Tuyết gọi cho Tiểu Trạch -" Alo ! Tiểu Trạch, mẹ con sao rồi?"

"A, mẹ không sao, vừa tỉnh lại rồi, hiện tại mạnh khoẻ như trâu, ăn rất nhiều"- Tiểu Trạch cười hì hì nói, nhìn thấy Trình Mộ Thanh không có gì, tâm tình cũng trở nên tốt hơn.

"Cút——" Tiểu Trạch còn chưa nói xong chợt nghe đến âm thanh tức giận của Trình Mộ Thanh, hơn nữa còn trung khí mười phần.

Hách Liên Tuyết khoe miệng không đòi gọi lên - "Đưa mẹ con nghe điện thoại".

"A..." Tiểu Trạch ngoan ngoãn đưa điện thoại cho Trình Mộ Thanh

Trình Mộ Thanh không tình nguyện nhưng vẫn tiếp, một giây tiếp liền tức giận- "Nói đi, tìm tôi làm gì?"

"Sức khoẻ tốt không?"

"Ăn no, ngủ đủ, khoẻ hơn mười phần"

"Vậy là tốt rồi, em nghỉ ngơi cho tốt đi"

Trình Mộ Thanh nghe giọng nói của anh ta, không hiểu sao lại có cảm giác lạnh lạnh mà đau xót, nửa ngày sau cô hỏi "Anh đang ở nơi nào a?" Vừa hỏi xong liền hối hận, anh ta nơi nào thì liên quan gì đến cô, hỏi như vậy giống như cô là bà xã của anh ta vậy

Hách Liên Tuyết tạm dừng một chút, nghĩ nghĩ "Anh ở bệnh viện, Lâm Na tự sát nên anh đưa cô ấy đến đây"

Vừa nghe đến tên Chu Lâm Na, Trình Mộ Thanh tạm dừng - "Đã biết".

Không khí giữa hai người có chút quái dị, nhưng cũng cứ như vậy mà cúp điện thoại .

"Mẹ, thế nào?" Tiểu Trạch hỏi, vừa rồi nghe ngẫu khí của cô tốt lắm như thế nào đột nhiên trầm xuống

"A, tình nhân của “lão ta” tự sát, đang nằm viện, “lão” đang bận chăm sóc tình nhân rồi, chúng ta xuất viện trước"- Trình Mộ Thanh nói

Lúc này, Kim Sa và Tiểu Trạch nhìn nhau - "Chu Lâm Na?"

"Cô ta tự sát?" Ngôn Dục cũng có chút giật mình - "Cô ta là người sợ chết mà lại tự sát? Tận thế rồi à?"

Trình Mộ Thanh cười không nói gì, thật ra trong lòng đều biết được, Tiểu Trạch âm thầm nghĩ, xem ra không giáo huấn cái nữ nhân kia đủ rồi, vẫn còn phải làm việc tiếp tục.

Lúc này, Trình Mộ Thanh tâm tình thật tốt, bước trên giường bệnh xuống "Ngôn Dục, thu dọn đồ về nhà".

"Cô xuất viện nhanh vậy?" Ngôn Dục hỏi

"Thân thể tôi vốn đã không sao, ở trong này làm gì? Đi"- Trình Mộ Thanh ra lệnh.

"Có muốn thương lượng một chút với Tuyết không?" Ngôn Dục hỏi

"Anh là con của anh ta hay là cháu nội của anh ta vậy? Có gì mà nghe lời anh ta đến thế?"

Ngôn Dục âm thầm nghĩ, con của anh ta đang ở phía sau nha, nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Ngôn Dục cũng tức giận khi Hách Liên Tuyết ở bên cạnh Chu Lâm Na, vì thế đi theo Trình Mộ Thanh làm thủ tục xuất viện .

Một loạt chuyện tình, căn bản là chưa nói một câu cùng Hách Liên Tuyết, nhưng Tiểu Trạch không giống vậy, hiện tại là mấu chốt quan trọng nhất, vẫn biết rằng ba thích mẹ, nhưng vẫn vui vẻ bên cạnh nữ nhân kia ! Vì thế một cái ý tưởng âm thầm sinh ra trong lòng Tiểu Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122

Trình Mộ Thanh quay về nhà nhưng không phải là nhà của Hách Liên Tuyết mà là nhà của Ngôn Dục .

Có người đề tán gẫu, Ngôn Dục bỗng cảm thấy vui, vì thế mang theo Trình Mộ Thanh, Tiểu Trạch và Kim Sa quay về .

Chiếc xe Ferrari tiên diễm chạy trên đường lớn nhìn rất là phong cách, bất quá Ngôn Dục liền cao điệu như vậy Trình Mộ Thanh cũng không còn cách khác, cùng anh ta một chỗ muốn yên lặng cũng khó .

Tại bệnh viện, Chu Lâm Na vừa ngủ, sau khi tỉnh dậy thì Hách Liên Tuyết đã mua chút gì đó dễ dàng tiêu hoá cho cô ăn, trước kia cho dù Chu Lâm Na và anh ở cùng nhau, anh cũng không có chu đáo như vậy, hiện tại hành động này của anh làm cho đáy lòng Chu Lâm Na không khỏi dâng lên một cổ cảm giác, cô muốn người đàn ông này, muốn người đàn ông này quay lại bên cạnh cô, anh như là có ma lực, làm cho người khác không thể buông tay .

"Tuyết, tay của em rất đau, anh có thể dứt em được không?" Chu Lâm Na hỏi

Nghĩ nghĩ, Hách Liên Tuyết gật đầu, lấy một chút cháo chậm rãi dứt cho Chu Lâm Na, động tác tao nhã, ôn nhu, làm cho người ta sẽ rơi vào bẫy tình vì anh .

Chu Lâm Na ăn một chút, nhìn anh -" Tuyết, trước kia anh cũng không có chu đáo như vậy".

Hách Liên Tuyết khoé miệng chậm rãi nâng lên " Phải không? Đại khái là Mộ Thanh dạy thôi" .

Vừa nghe đến tên Trình Mộ Thanh, sắc mặt Chu Lâm Na thay đổi, lại là cô ta .. lại là cô ta ..

Người phụ nữ này sao giống như oan hồn vậy? Chẳng bao giờ biến mất?

Lúc sau, Tiểu Trạch đột nhiên gọi điện thoại tới " Ba, ba ... ba mau trở lại, mẹ xảy ra chuyện rồi..."

Chính là một câu, Hách Liên Tuyết còn chưa kịp hỏi gì, bên kia liền cúp máy, Hách Liên Tuyết sững sờ, nắm chặt di động .

Hách Liên Tuyết để chén cháo xuống, nhìn Chu Lâm Na " Em ở đây nghỉ ngơi, Mộ Thanh xảy ra chuyện, anh phải về xem.." - Nói xong, định sẽ đi.

"Tuyết.." Chu Lâm Na gọi lại

Hách Liên Tuyết quay đầu, Chu Lâm Na nhìn anh, ánh mắt khẩn cầu -" Không cần đi, ở lại đây với em được không? Em rất sợ.."

Hách Liên Tuyết nhú mày, nghĩ đến Trình Mộ Thanh trong lòng nhin không được " Hiện tại có một người cần anh hơn em ! Em ở đây nghỉ ngơi, ngày mai anh lại đến thăm em"- Nói xong, cũng không quay đầu lại trực tiếp bước đi.

Cửa bị đóng lại, trái tim của Chu Lâm Na rơi xuống vực thẳm, Trình Mộ Thanh, tôi nhất định sẽ cướp Tuyết về, nhất định sẽ là vậy !!

Hách Liên Tuyết lái xe rồi đi trực tiếp đến bệnh viện thì bác sĩ nói Trình Mộ Thanh đã xuất viện về nhà .

Vì thế, trong lòng Hách Liên Tuyết lại không yên, chính là quay về nhà thì không thấy ai cả, thậm chí không có dấu vết của ai trở về .

Cuối cùng, Hách Liên Tuyết đến nhà Ngôn Dục, quả nhiên là ở đây !

Hách Liên Tuyết một lòng lo lắng cho Trình Mộ Thanh, trực tiếp vọt vào.

Vừa vặn, Trình Mộ Thanh vừa thay quần áo, từ trên lầu bước xuống, Hách Liên Tuyết nhìn thấy cô, đột nhiên vọt đến " Em thế nào rồi? Xảy ra chuyện gì?"

Trình Mộ Thanh nghe anh ta hỏi có chút khó hiểu "Tôi không có sao, anh làm sao vậy?"

"Em không phải đã xảy ra chuyện sao?" Hách Liên Tuyết nhú mày, lo lắng hỏi.

"Hách Liên Tuyết, chân tình của anh thật không đúng, tôi vừa về anh lại nguyên rủa tôi rồi, sức khoẻ của tôi rất tốt" Trình Mộ Thanh nói

"Em gạt anh?" Hách Liên Tuyết mày nhíu một cái bất an.

Vừa nghe đến đây, Trình Mộ Thanh tức giận " Hách Liên Tuyết, anh nói rõ xem, tôi gạt anh cái gì?"

"Em có biết anh ở trong bệnh viện chăm sóc Chu Lâm Na, vì cô ấy tự sát, anh vừa nghe đến em có việc liền bỏ mà chạy về, hiện tại em lại nói không có gì? Nay không phải gạt anh sao?" Hách Liên Tuyết hô to

Thì ra chuyện là như vậy...

Trình Mộ Thanh nhìn anh ta " Đúng vậy, cô ta tự sát, anh không ở bệnh viện chăm sóc cô ta còn trở về đây làm gì? Tôi có gặp chuyện gì thì cũng có liên quan đến anh không? Hay là bởi vì cô ta đã xảy ra chuyện nên anh cũng muốn tôi xảy ra chuyện giống cô ta? Hách Liên Tuyết, tôi nói cho anh biết, cho dù các người có chết thì cô nương đây vẫn sẽ sống tốt" Trình Mộ Thanh nói từng chữ

"Em——"

"Tôi thế nào?" Trình Mộ Thanh đầm đấm cái lưng " Anh đã như vậy thì nên quay về bệnh viện cùng cô ta a? Tôi với anh có liên quan thì cùng lắm chỉ là Tiểu Trạch, còn những thứ khác đều không có, cho nên anh không có lập trường thì còn ở đây chỉ trích tôi cái gì? còn nữa, nơi này không phải nhà anh, anh cút ra ngoài đi".

"Em đang nói ai cắt đi?"

"Chính là anh, anh cắt đi"- Trình Mộ Thanh hô to, tức giận đến khuôn mặt đã đỏ .

Hách Liên Tuyết hai tay nắm chặt, anh chưa từng gặp qua người phụ nữ không biết phân biệt như thế này, cô như thế nào lại mặc kệ chuyện của anh, còn nói giữa bọn họ chỉ có mối quan hệ là Tiểu Trạch còn những thứ còn lại thì không có.

Hách Liên Tuyết nhìn Trình Mộ Thanh, tựa như thân thể của anh rất kích động, cuối cùng nở nụ cười lạnh lùng -" đúng, chuyện của em anh mặc kệ, nếu không phải vì Tiểu Trạch anh đã không thêm quan tâm em, anh đã quay về bên cạnh Chu Lâm Na rồi, cô ấy cần anh, anh quay lại với cô ấy, còn em người phụ nữ không biết phân biệt sai đúng, anh mới mặc kệ đi"- Nói xong xoay người rời đi.

"Phanh" một tiếng, cánh cửa thành vật cho anh trút giận .

Trình Mộ Thanh kinh ngạc, nhìn bóng dáng của anh, cái mũi có chút ê ẩm, ánh mắt cũng trở nên ửng đỏ .

Nhưng dù sao cũng tốt rồi, nhưng chính là vài giây sau, chiến tranh liền bùng nổ.

Nhìn bóng dáng của anh, Trình Mộ Tâm hét lên " Đúng, chạy về bên thân thể của cô ta đi, cô ta cần anh, tôi thì không cần ! Hồn đản, hồn đản, từ nay về sau tôi không muốn gặp lại anh nữa .." Hét lên một trận cũng xoay người đi lên lầu.

Nếu anh thật sự hiểu biết thì có lẽ nên biết lời nói của cô chỉ vì tức giận mới nói ra thôi .

Đứng ở cửa Hách Liên Tuyết vẫn chưa rời đi, anh định bình tĩnh sẽ quay lại nói chuyện với cô, nhưng chính là nghe lời của cô hét, nhất thời lái xe rời đi.

Tốc độ xe nhanh vèo như bão táp trên đường, đúng, chính là người phụ nữ không biết suy nghĩ .

Anh lo lắng sợ cô gặp chuyện không may, anh quay lại cũng không ngờ cô lừa anh, mà lại tức giận cô vì cái gì lại đem anh ra đùa giỡn, anh tức giận là bởi vì lời nói của cô, mấy ngày nay những việc anh làm chưa đủ rõ ràng sao? Như thế nào lại nói ngoài Tiểu Trạch ra thì không còn quan hệ gì?

Anh dụng tâm, có lẽ cô xem anh không đáng giá bằng một cộng đồng nữa là ..

Nghĩ đến đây, anh càng tăng tốc độ nhanh hơn, cũng không phân biệt đèn xanh đèn đỏ gì nữa, chỉ một mặt phát tiết mà thôi.

Mà lúc này, Trình Mộ Thanh vừa vào phòng, đóng cửa lại, nước mắt nhịn không được rơi xuống . Hồn đản, như thế nào nói cô là người phụ nữ không biết suy nghĩ? Còn nói không phải vì Tiểu Trạch cũng sẽ không quan tâm đến cô nữa . Mẹ nó, nếu như thế này thì còn đến để trêu chọc cô làm gì? Hách Liên Tuyết là cái tên đại hồn đản, đại hồn đản, đại hồn đản !!!

Trình Mộ Thanh ngồi trên giường, dò nát cái chăn, cảm giác tưởng tượng như là Hách Liên Tuyết, liên tục đánh lên để trút giận .

Anh mới là người không biết suy nghĩ, vốn cam chịu anh ta chính là ba của Tiểu Trạch nhưng hiện tại không cần nữa .. Đã không cần !!

Hách Liên Tuyết, hồn đản !!

Tiểu Trạch cùng Kim Sa, Ngõn Dục ngồi trong phòng, nhìn thấy cảnh ầm ĩ bên ngoài, nên không ai dám bước ra .

Ba đình đầu chụm vô một cái máy tính mini, lập đi lập lại khúc Hách Liên Tuyết và Trình Mộ Thanh cãi nhau .

Tiểu Trạch không nghĩ tới, một cuộc điện thoại của mình lại làm cho ba mẹ cãi nhau thành cái dạng này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123

Hách Liên Tuyết một đường chạy xe, cuối cùng vẫn quay về Á Long Loan .

Vừa đi vào cửa, di động vang lên, nhìn đến dãy số, mặt không vui ấn hạ để nghe -" Alo"

"Tuyệt.." Bên kia truyền đến giọng nói yếu ớt của Chu Lâm Na

"Có chuyện gì không?"

"Anh hiện tại có thể đến với em được không? Em rất sợ, em không muốn ở trong bệnh viện một mình .." Giọng nói của Chu Lâm Na có phần yếu ớt, thông qua giọng nói của cô, cũng có thể tượng tượng lúc này cô yếu sức bao nhiêu, bất kia quá quen thuộc với Hách Liên Tuyết.

"Tối nay anh có việc không thể đi"- Hách Liên Tuyết âm trầm nói, giờ khắc này trong lòng không khỏi phiền hà, nghĩ đến những lời nói của Trình Mộ Thanh, tâm tình của anh không tốt cho lắm.

- "Ừm" Nghe được giọng nói của Hách Liên Tuyết, Chu Lâm Na cũng không nói gì, sau đó nói vài câu rồi cúp .

Hách Liên Tuyết đi vào phòng khách, ngồi trước quầy bar, rót một ly Vodka vừa uống vừa ngắm... Ngắm đến màn vừa rồi, lửa giận tràn ngập trong lòng, suy nghĩ một hồi vẫn là lên lầu tắm rửa rồi ngủ

Ngày hôm sau, một cái tin trên tạp chí làm náo động trời đất

" Chu Lâm Na bị huỷ dung nhan, phải nằm viện, cùng việc công ty phá huỷ hợp đồng hiện ra sự thật" .

Phóng viên vây quanh bệnh viện, đông như kiến, giống như là Chu Lâm Na một đại minh tinh bị huỷ dung nhan, thật sự như chuyện rất lớn, đủ oanh động

Trình Mộ Thanh ngồi trước Tv, mặt không chút thay đổi, đối với chuyện của Chu Lâm Na cũng không thể nói là đồng tình nhưng cũng thật vui sướng khi cô ta gặp họa

Đương nhiên Trình Mộ Thanh không biết rằng Chu Lâm Na bị huỷ dung nhan chính là do Tiểu Trạch làm, Tiểu Trạch cũng sẽ không nói gì..

Lúc này, một cái bóng dáng to lớn xuất hiện ở màn hình, cách ăn mặc thật tin xảo, cẩn thận tỉ mỉ, áo sơ mi và cà-vạt lộ ra làm cho anh ta thoát nhìn cao nhã, từng chi tiết nguyên vẹn, uy nghi cùng quý tộc

"Đi ra ngoài hết cho tôi"- Anh ta đứng trong đám đông quát một tiếng, che cái bóng dáng nhỏ bé kia, một đôi con ngươi u ám nhìn mọi người, cuối cùng mọi người đều phải rời khỏi phòng bệnh

Anh ta bảo vệ Chu Lâm Na, tất cả mọi người đều thấy được, hiện tại chuyện của Chu Lâm Na mà Hách Liên Tuyết cũng tham dự vào, tất cả mọi người ai cũng có thể đoán được mối quan hệ của bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn tin tức này làm chấn động cả thành phố A.

Chính là một màn ngăn ngừa lại bị Trình Mộ Thanh nhìn thấy .

"Ba" một tiếng, cô ném remote xuống đất, xoay người lên lầu.

Vừa vặn Ngôn Dục cùng Tiểu Trạch từ trên lầu bước xuống, thấy cảnh tượng này, đầu lòng nói ra -" Đây, Trình Cô Nương, cô có thể nhẹ tay chút không? kia chính là smart TV, remote chỉ có một " .

Trình Mộ Thanh không để ý đến anh ta, trực tiếp đi vào phòng

Ngôn Dục nhìn Tiểu Trạch " Ai lại chọc cô ấy rồi?"

Tiểu Trạch lắc đầu, tỏ vẻ không biết, vì cũng chỉ vừa từ phòng đi ra thôi

Ngôn Dục nhún nhún vai, cùng Tiểu Trạch bước xuống lầu, Ngôn Dục đặt mông ngồi ở sofa, sau đó cầm remote mở Tv lên

Nhìn thấy cảnh tượng trên TV, gật gật đầu " Thì ra là vậy.."

Tiểu Trạch nhìn thấy cảnh trên TV là Hách Liên Tuyết đang bên cạnh Chu Lâm Na, tức giận nắm bàn tay nhỏ xíu -" Ba thật không biết lượng sức..."

Tại bệnh viện, Chu Lâm Na sợ hãi giống như một con chim nhỏ, núp vào trong lòng ngực Hách Liên Tuyết, nước mắt không ngừng tuông ra

Cô là vật của người khác, hiện tại mọi người đã biết sự thật, chuyện của cô cũng đã bị huỷ, nhưng phải thừa nhận dư luận rất nhiều .

"Tuyết .. anh phải giúp em.. anh phải giúp em. trừ anh ra, em không còn tin ai nữa..." Chu Lâm Na khóc nói

Hách Liên Tuyết vẻ mặt hung ác nham hiểm, nhìn thấy Chu Lâm Na -" Là ai truyền ra tin tức này?"

"Em không biết, em không biết"- Chu Lâm Na tóc tai rối bù, sợ hãi núp trong lòng ngực anh, lắc lắc đầu -" Em cũng không biết ai lại đối xử với em như vậy, vì sao em trở thành bộ dạng như bây giờ rồi mà bọn họ vẫn không buông tha em" .

Hách Liên Tuyết một bàn tay đặt sau lưng Chu Lâm Na -" Lúc này em không nên ở bệnh viện nữa".

"Nhưng.. em không có nơi để đi"- Chu Lâm Na khóc

Chu Lâm Na chính là người đã giúp anh vượt qua lúc thống khổ nhất, hiện tại cô đang như vậy, anh không thể mặc kệ .. mặc cho cô đã làm ra rất nhiều việc có lỗi.

"Như vậy đi, tối nay anh để cho em ở trong khách sạn trước, ngày mai sẽ giúp em tìm nhà"- Hách Liên Tuyết nói

"Không .. em không muốn ở khách sạn, bọn họ nhìn thấy bộ dạng này của em, nhất định sẽ chê cười em. Em không muốn.." Chu Lâm Na lắc đầu nói

Hách Liên Tuyết hạp mâu, nơi đó hiện lên một tia u ám

Sau khi giúp Chu Lâm Na thu dọn đồ đạc rồi trở về

_ Á Long Loan _

Chu Lâm Na đã từng nghĩ, nơi này là của cô, cô sẽ là chủ nhân ở đây, ngồi trên sofa, uống cafe, nghe người hầu gọi là phu nhân Tổng Tài, đây mới là những gì mà cô muốn ..

Nhưng bây giờ đành phải xa rời giấc mộng đó rồi

Tuy rằng, trong lòng Hách Liên Tuyết đã có người khác, nhưng cô tin rằng, cô nhất định sẽ một lần nữa làm cho Hách Liên Tuyết quay lại

Chính là lúc sau, bỗng nhiên nhớ đến vết sẹo, vươn tay cảm gương nhìn vào ...

Cô sẽ dùng mọi thứ để chữa khỏi cho khuôn mặt này, về phần đứa nhỏ kia sẽ không bỏ qua cho nó !!

Mặc dù Chu Lâm Na đến đây ở nhưng Hách Liên Tuyết cũng không có cao hứng, ngược lại còn lo lắng ..

Cô nhất định phải tranh thủ cơ hội, làm cho Hách Liên Tuyết hồi tâm chuyển ý ..

Trình Mộ Thanh phiền hà không thôi, lập tức phải đến phải qua tập đoàn Hoa Diệu, nhưng bản vẽ thiết kế lại không tìm thấy, nhất thời, vồ vồ đầu "Nguy rồi, để quên ở nhà Hách Liên Tuyết"

Chính là hiện tại làm sao bây giờ? Đã sốt ruột không thôi rồi

Nghĩ nghĩ Trình Mộ Thanh cảm di động, gọi cho Hách Liên Tuyết, nhưng nghĩ đến những lời nói khó nghe của anh ta ngày đó vô luận như thế nào cũng không mở miệng được, cuối cùng do dự nửa ngày, cô tự quyết định đi lấy, dù sao trong tay cũng còn cầm chìa khoá, đến nhà anh ta lấy bản thiết kế thuận tiện trả chìa khoá cho anh ta luôn.

Quyết định xong, Trình Mộ Thanh thay đồ trực tiếp ra khỏi nhà.

Chu Lâm Na tắm rửa ở nhà Hách Liên Tuyết nhưng không có quần áo nên tìm đại một bộ của anh ta mặc vào sau đó đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124

Hách Liên Tuyết đang bận rộn trong thư phòng giải quyết công việc, mấy ngày nay anh đều không có đến công ty rồi .

Lúc này, cửa thư phòng mở ra, Chu Lâm Na bung ly cafe đến "Tuyệt, anh nghỉ tay một chút đi" Ngửi khí nhẹ nhàng, giống như một người vợ hiền lành chăm sóc chu đáo cho chồng mình khi đang bận rộn .

Hách Liên Tuyết ngược mắt, định nói cảm ơn chính là lại thấy quần áo trên người Chu Lâm Na.

Cái áo màu trắng khi Chu Lâm Na mặc vào rộng thùng thình, qua khỏi cái mông một chút, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn, quan sát ngập tràn sự dụ hoặc .. Cút áo trước ngực mở một vài cái, bộ ngực tròn đầy vừa ẩn vừa hiện, tóc hơi rối rối, có chút nước thấm vào nên càng thêm quyến rũ, mặc dù vết sẹo trên mặt nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến sự xinh đẹp đó, lúc này càng tăng thêm vài phần đáng yêu .

Nhìn nhìn cô, Hách Liên Tuyết bỗng nhiên ý thức lại được, mặt trầm xuống -" Cảm ơn".

Ánh mắt của anh vừa rồi là nhìn trộm cô, anh không phải là không có cảm giác gì với cô, ánh mắt vừa rồi nếu đoán không sai thì chính là dục vọng .

Chu Lâm Na cúi đầu nhìn chiếc áo trên người mình - " Em vừa rồi tắm rửa nhưng không tìm được quần áo, nên mượn của anh ..." Cô giải thích

"Không sao" Hách Liên Tuyết thản nhiên nói, sau đó cúi đầu tiếp tục làm việc.

Chu Lâm Na bước tới, chân đụng phải cái bàn " A——" một tiếng, rồi ngồi xồm xướng

"Làm sao vậy?" Hách Liên Tuyết đứng dậy, đi qua ngồi xồm xướng, khăn trương hỏi.

Chu Lâm Na ngược mắt nhìn thấy vẻ mặt đầy sức quyến rũ mà khăn trương của anh ta, hai tròng mắt thâm thúy, giống như một cái hồ sâu, đang phóng thích sự thần bí, mê hoặc tiếp giáp theo vron tay trụ lên cổ của anh, sét đánh không kịp liên hôn lên đôi môi của anh .

Hách Liên Tuyết giật mình, trong khoảng thời gian ngắn không phản ứng gì, chính là trong phút chốc khuôn mặt nhỏ nhắn của Trình Mộ Thanh lại hiện lên, anh liền phản ứng lại, một phen đẩy Chu Lâm Na ra, rống giận nói " Em làm gì vậy?"

Sắc mặt anh không vui, cả người tản ra sự nguy hiểm, giống như mang theo một cỗ lực lượng hùng mạnh chuẩn bị giết cô vậy.

Chu Lâm Na nheo con ngươi lại, khát vọng nhìn anh - " Tuyết, em biết anh vẫn yêu em, em nguyện ý trao chính mình cho anh". Nói xong, lại kéo anh ngồi xồm xướng, giật mình, Tuyết hất cô ta ra và bị ngã ngồi, nhân cơ hội này Chu Lâm Na khoá hai chân ngồi trực tiếp lên người anh, ôm đầu hung hăng hôn anh.

Một bàn tay còn không quên luồn vào trong áo giễu cợt bộ ngực rắn chắc của anh ta, từ từ càng dõng xuống để khơi màu dục vọng

Hách Liên Tuyết giận dữ, ngăn Chu Lâm Na lại, cầm lấy tai trái nói " Chu Lâm Na, anh để em ở đây không phải vì anh còn yêu em, em tốt nhất nên ý thức được hành động của mình".

Chu Lâm Na bị anh ta nắm trụ tay, có chút đau mặt mày nhăn lại, nhìn thấy khuôn mặt khăn trương giận dữ của anh ta, đôi mắt tất cả đều là lãnh ý.

"Tuyết..."

"Đi ra ngoài". Hách Liên Tuyết quát to

Chu Lâm Na chính là không dám nói thêm gì, cô không dám ép buộc anh ta, thời gian còn dài có thể từ từ cũng được.

Chu Lâm Na đứng dậy vừa định đi, Hách Liên Tuyết đột nhiên mở miệng - " Thay áo choàng tắm, cởi quần áo của anh ra." Từ đầu đến cuối cũng không nhìn Chu Lâm Na một cái.

Chu Lâm Na đứng ở cửa ngoái đầu nhìn anh, ánh mắt loé ra, cắn môi dưới tức giận ra ngoài.

Vừa vặn, Trình Mộ Thanh cũng tới đây, định ấn chuông cửa chính là không biết nên đối mặt với anh ta như thế nào, cuối cùng nghĩ nghĩ, lấy bản vẽ xong đem chìa khoá đặt trên bàn là được.

Mới vừa mở cửa ra, Trình Mộ Thanh rón rén đi vào, cũng không muốn quấy nhiễu đến anh ta, bản thiết kế của cô để trong thư phòng dưới lầu, Trình Mộ Thanh vừa định đi qua, lúc này Chu Lâm Na từ thư phòng của Hách Liên Tuyết đi ra nhìn thấy cô.

"Trình Mộ Thanh?" Chu Lâm Na kêu một tiếng, lại sợ âm thanh lớn Hách Liên Tuyết sẽ nghe được nên chạy nhanh xuống lầu.

Mà Trình Mộ Thanh cũng nghe được có người kêu mình nên ngẩng đầu thì thấy Chu Lâm Na, càng kinh ngạc hơn chính là nhìn quần áo trên người Chu Lâm Na, làm cho Trình Mộ Thanh cả người bay về hướng nào ..

Trải qua nụ hôn vừa rồi, áo trước ngực của Chu Lâm Na chỉ còn một chút áo, lộ ra bộ ngực trắng nõn, nhìn thấy dạng này, Trình Mộ Thanh cũng biết bọn họ đã làm gì.

Đôi môi đỏ chót, rõ ràng là vừa trải qua cuộc kích tình ..

Trước mắt cái dạng này, lại nhìn không ra, Trình Mộ Thanh đúng là đồ ngốc .

Chu Lâm Na vừa rồi chịu đựng Hách Liên Tuyết tức giận, nhìn thấy biểu tình trên mặt Trình Mộ Thanh, cuối cùng phát tiết một hơi, chính là không tha mặt, ngẩng đầu ưỡn ngực thản nhiên đến trước mặt Trình Mộ Thanh, hai tay khoanh lại -" Cô vào đây bằng cách nào?" Kia bộ dáng giống như chủ nhà này.

Nhìn thấy cái chìa khoá trong tay Chu Lâm Na, hai tay nắm chặt một chỗ, tuy rằng biết Trình Mộ Thanh đã từng ở đây nhưng trong lòng không khỏi khó chịu.

Trình Mộ Thanh cũng rất muốn hỏi vì sao lại ở đây, nhưng nhớ tới mình là một cái đồ ngốc, những cảnh tượng trước mắt không phải đã giải thích rõ ràng rồi sao?

Trình Mộ Thanh thùy mâu, mặc kệ Chu Lâm Na - " Tôi tới lấy một chút đồ, tôi tìm được rồi sẽ đi"- Nói xong trực tiếp tiến vào trong thư phòng, tìm một

lúc mới thấy được bản thiết kế của mình.

Trong lòng lại nồn nóng bất an, Hách Liên Tuyết, anh đúng là con ngựa đực !!

Đi tới, Chu Lâm Na vẫn đứng ở đó, ánh mắt giám sát, sợ Trình Mộ Thanh làm chuyện gì mờ ám vậy.

Vừa định đi, Trình Mộ Thanh nhớ đến cái gì liền đem chìa khoá đặt trên bàn - "Này là cô trả lại cho anh ta dùm tôi, tôi đi trước."

"Chờ một chút"- Chu Lâm Na kêu lên, Trình Mộ Thanh giật mình dừng cước bộ, đưa lưng về phía Chu Lâm Na - "Còn có chuyện gì sao?"

Chu Lâm Na đi qua, ánh mắt oán giận - "Trình Mộ Thanh, tôi cam đoan những gì cô cướp từ tay tôi, tôi nhất định sẽ lấy lại, chính là Tuyết và ngay cả vết sẹo trên mặt của tôi".

Trình Mộ Thanh nhú mày, cố gắng không để lộ ra sự nồn nóng, nâng con ngươi buồn cười nhìn Chu Lâm Na "Tôi cũng không cho rằng tôi đã cướp của cô cái gì cả, người cô muốn cũng đã trở về bên cạnh cô rồi, vậy cô nên ăn mừng chứ, còn nữa cái sẹo trên mặt cô liên quan gì đến tôi?"

Chu Lâm Na nhú mày, Trình Mộ Thanh giả ngu hay thật không biết?

"Phải không? Cái sẹo trên mặt tôi không liên quan gì đến cô sao? Vậy cô về hỏi con trai của cô cô sẽ biết ngay thôi! Chuyện này tôi sẽ ghi lại, chắc chắn tôi sẽ không quên"- Chu Lâm Na nói

"Tiểu Trạch?" Trình Mộ Thanh nhú mày, lập tức ánh mắt cảnh cáo nhìn Chu Lâm Na - "Có chuyện gì thì cô hãy tìm tôi thôi, nếu cô còn dám làm hại Tiểu Trạch tôi sẽ không khách khí với cô".

"Hừ" Chu Lâm Na cười lạnh - "Trình Mộ Thanh, tôi đã từng nói qua, cô chỉ là một người phụ nữ mà Tuyết chơi đùa thôi, anh ấy cuối cùng vẫn sẽ quay về với tôi, mặc kệ cô có con với Tuyết hay không nhưng nếu cô còn muốn bỏ quyền nuôi dưỡng Tiểu Trạch thì về sau tôi sẽ chăm sóc cho thằng bé từ tở".

Bỏ ý định đó đi cô nương ..

Trình Mộ Thanh trong lòng thầm mắng, nhìn Chu Lâm Na - "Nếu cô muốn có con thì tự mình sinh lấy, còn nếu như vì ăn chơi quá nhiều không thể có con thì đi nhận con nuôi đi, đừng bao giờ nuôi ý tưởng sẽ cướp đoạt Tiểu Trạch cả, đồ nữ thú".

Trình Mộ Thanh không chút khách khí nói, nói xong xoay người bước đi.

Chu Lâm Na nhất thời tức giận, dậm chân nói - "Trình Mộ Thanh, cô mới là tiện nhân, tiện nhân, tiện nhân, thú nữ".

Mặc kệ Chu Lâm Na mắng thế nào, Trình Mộ Thanh cũng đã đóng cửa lại, tất cả những câu nói của Chu Lâm Na đều lãng phí, còn muốn nhận Tiểu Trạch nữa sao, không biết đức hạnh của cô ta là bộ dạng gì ..

Chính là nói như vậy, nhưng Trình Mộ Thanh cũng vô pháp che dấu đi sự mất mát trong lòng, Hách Liên Tuyết, chết tiệt !

Chu Lâm Na, chết tiệt !

Hai người giống nhau như vậy sao không đi chết đi!

Trình Mộ Thanh vừa đi khỏi liền phát tiết, quay đầu lại nhìn thấy nơi cô ở cách đây vài ngày, cái mà Hách Liên Tuyết gọi là nhà, con ngươi trừng to như bao trùm một cái khăn che mặt, làm cho cô xem cũng không rõ lắm, chính là trong lòng lại đau thật đau..

Nghe bên ngoài có âm thanh, Hách Liên Tuyết bước ra, nhìn Chu Lâm Na dưới lầu - "Có chuyện gì?"

Chu Lâm Na nghe tới giọng nói của anh, sợ tới mức nhanh chóng giấu đi biểu hiện hiện tại, xoay người làm như không có gì "Không có gì, vừa rồi em xem TV, làm ồn anh sao?"

Hách Liên Tuyết con ngươi đảo qua phòng khác, có một cảm giác kỳ quái xẹt qua trong lòng, anh tưởng cô đến đây nhưng không ngờ chỉ là ảo giác, là một loại ảo giác, nhú mày - "Không có gì". Nói xong lại quay vào phòng tiếp tục làm việc.

Nhìn thấy bóng dáng của anh đi vào thư phòng, Chu Lâm Na thở phào nhẹ nhõm, sau đó cầm cái chìa khoá trước mặt, khoé miệng chậm rãi gọi lên nói từng chữ - "Từ hôm nay trở đi, tôi là chủ nhân của nhà này .. chỉ có tôi.."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125

Một vài ngày rồi, Hách Liên Tuyết và Trình Mộ Thanh đều không có gặp mặt nhau

Trình Mộ Thanh vừa định sẽ trở về, nhưng cái hợp đồng với tập đoàn Diệu Hoa chỉ còn một chút nữa là sẽ hoàn thành, chỉ cần làm tốt cô sẽ lập tức mà rời đi, cô không muốn cùng một ngựa đực làm chung một công ty !

Mấy ngày nay, Trình Mộ Thanh đều trốn tránh Hách Liên Tuyết, mặc cho anh yêu cầu đủ điều nhưng cô đều là nói vào Nhà vệ sinh để cho người khác bùng vào .

Hành động rõ ràng như vậy hoàn toàn chọc giận Hách Liên Tuyết, cô đang tính toán âm mưu gì? Sao cô cứ tỏ ra mình không được tự nhiên?

Án hạ điện thoại nội bộ, Trình Mộ Thanh nghe nói anh muốn uống cafe, vội vàng định trốn đi nhưng lại nghe âm thanh - " Trình Mộ Thanh cô vào đây một chút" .

Lúc này, Trình Mộ Thanh ngẩn ra không thể chạy trốn nữa .

Trước kia anh kêu cô là Trình Thư Kí nhưng bây giờ kêu toàn bộ họ tên của cô ra ..

Lầm bầm hai tiếng, Trình Mộ Thanh vẫn là đi vào.

Gõ cửa một cái, mở cửa bước vô

Mới vừa bước vào, một bàn tay liền trụ cô đem cô trực tiếp dựa vào cánh cửa .. Lại là bộ dạng này ...

Trình Mộ Thanh oán giận nhìn anh ta - " Anh muốn thế nào? Tổng Tài, anh thích làm một động tác võ thuật đẹp mắt để đùa giỡn với một người phụ nữ sao?"

Môi đôi con ngươi u lục, lạnh lùng nhìn cô " Em rốt cuộc tại sao khó chịu?"

Trình Mộ Thanh một phen hất tay anh ra, ngẩng đầu nhìn anh, một đôi con ngươi đen tối như bảo thạch, khinh bỉ cười khê " Tổng Tài ngài đang nói đùa sao? Tôi nào dám khó chịu cái gì?"

Bộ dạng của cô càng như vậy càng làm cho anh thêm tức giận, khoé miệng nhếch lên nụ cười châm biếm, cao ngạo, tôn quý lại tao nhã, cũng vài phần sát khí - " Em nói gì?"

"Không nói gì nữa, nếu Tổng Tài không còn gì tôi ra ngoài trước .. à đúng rồi, tôi muốn nói với ngài một việc sau khi hoàn thành case với Hoa Diệu tôi sẽ từ chức."

"Từ chức?" Hách Liên Tuyết mày nhanh tức, ôm trụ cô - " Em đi đâu?"

Đối với âm tính bất định của anh, cô cũng không biết nói gì cho phải, dung sức cố thoát ra - " Tôi đi đâu làm gì cũng không cần anh quản, tôi cũng không muốn nghe nhờ xảy ra chuyện gì, ngài lại đổ lên đầu của tôi."

Vừa nghe lời nói này, anh biết cô còn giận dữ vì chuyện ngày hôm đó, ánh mắt nhìn chằm chằm, nghĩ muốn hay không giải thích chuyện đã xảy ra vào đêm hôm đó.

"Còn Tiểu Trạch chỉ là con của một mình tôi, nó không có quan hệ với anh, anh cũng đừng nói vì thằng bé mà mới để ý đến tôi, tôi không cần đâu"- Trình Mộ Thanh gắng từng chữ, phát tiết ra sự hờn dỗi của mấy ngày nay.

Mâu quang đảo qua, vừa định giải thích nhưng rồi lại nuốt xuống.

Lãnh mâu hung hăng nhìn cô " Em khẩn cấp muốn phân rõ ranh giới với anh?"

Trình Mộ Thanh cũng cười " Anh đã nói đúng rồi.."

"Em——"

"Tôi còn đang làm dở dang buổi thiết kế, tôi phải đi rồi, nếu không còn gì tôi đi trước"- Nói xong, Trình Mộ Thanh đẩy anh ra, xoay người mở cửa ra ngoài.

***" Hách Liên Tuyết mắng một tiếng

Buổi biểu diễn trang sức ..

Còn hơn 10phút nữa là buổi biểu diễn sẽ bắt đầu, đã chuẩn bị chu đáo mọi thứ .

Trình Mộ Thanh đứng ở phía sau nhìn sân khấu hình chữ T, bỗng nhiên nhớ tới chuyện ngày xưa, Hách Liên Tuyết yêu cầu cô lên sân khấu, cuối cùng hại

cô bị thương, này tất cả là do Chu Lâm Na sắp nhưng chính là Hách Liên Tuyết lại lừa gạt cô.

Thật ra cô cũng nên sớm nhận ra là Hách Liên Tuyết yêu Chu Lâm Na, kia không phải nói ba xạo là có thể rõ ràng .. Cho nên anh ta hoàn toàn không cần phải.... vì cái cảm giác mất mát chết tiệt mà trong lòng khó chịu ..

Lúc sau, bỗng nhiên cảm giác được một ánh mắt nhìn mình, quay đầu lại thì thấy một khuôn mặt đang mang nụ cười ấm áp nhìn cô

"Uất Sâm Dạ?" Trình Mộ Thanh kêu lên

Uất Sâm Dạ đứng cách đó 3 thước, thân mặc tây phục màu trắng, nụ cười ấm áp giống như hoàng tử trong truyện cổ tích, làm cho người ta dù có nhìn thoáng qua cũng không thể quên .

Uất Sâm Dạ nở nụ cười, chậm rãi thân nhiên đến " Em còn nhớ anh sao?"

Trình Mộ Thanh nở nụ cười - " Đương nhiên, anh đã cứu em lại giúp mẹ con em nhiều như vậy, a đúng rồi anh biến mất đi nơi nào ? Sao lúc đi cũng không nói một tiếng".

"Tạm thời có chút việc, nên phải đi xử lý, em hiện tại sao rồi"- Uất Sâm Dạ hỏi.

"Em? Vẫn là bộ dáng già nua a "- Trình Mộ Thanh cười cười, như là có một màn mỏng che khuất đi sự mất mát trong ánh mắt của cô .

"Có muốn cùng anh đi dùng một bữa cơm không?" Uất Sâm Dạ chọn mi hỏi

Trình Mộ Thanh nhìn đồng hồ, sau đó nhìn sân khấu chữ T " Nhưng chỉ còn vài phút nữa buổi biểu diễn bắt đầu rồi..."

"Em yên tâm, thiếu em sẽ không xảy ra việc gì đâu"- Uất Sâm Dạ cười nói, đôi mắt bảo thạch làm cho lòng người càng thêm hỗn loạn.

Trình Mộ Thanh nở nụ cười, gật gật đầu ..Cô đem công việc giao cho người khác một chút sau đó liền theo Uất Sâm Dạ bước ra ngoài.

Uất Sâm Dạ lái xe đợi bên ngoài, anh thực ga lăng, mở cửa xe cho Trình Mộ Thanh, cô cười rồi ngồi vào xe, hai người lái xe nhanh mà đi.

Lúc sau, một chiếc RollsRoyce đứng ở mặt sau, nhìn thấy Trình Mộ Thanh ngồi trên chiếc xe kia, hé ra sắc mặt âm trầm đáng sợ, giống như anh là ma vương đến từ địa ngục vậy, cả người ngập tràn sự hủy diệt !

Nói cái gì mà đến buổi biểu diễn thời trang, không lâu sau lại lên xe của người đàn ông khác . Trình Mộ Thanh, em thật là giỏi !!

Cuối cùng nắm chặt tay lái, đạp ga, xe như bão táp liền chạy nhanh đi.

Đại sảnh nhà hàng cao cấp món ăn Tây, trang hoàng xa xỉ, nhưng không khí bên trong rất tốt, người không nhiều lắm, chỉ có vài đôi tình nhân, hoàn cảnh cũng rất im lặng

Trình Mộ Thanh và Uất Sâm Dạ chọn cái vị trí ngay bên cạnh cửa sổ, hai người mở một chai rượu nho, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm

"Anh mỗi lần đều là như con rồng thấy đầu không thấy đuôi, thật đúng là không dễ tìm"- Trình Mộ Thanh trêu ghẹo nói

"Em tìm anh sao?"- Uất Sâm Dạ nhướn mi hỏi

"Đương nhiên rồi, anh đã cứu em, lại giúp em nhiều như vậy, em tìm anh định mời anh dùng cơm nhưng chính là không liên lạc được" - Trình Mộ Thanh nói

"Thật xin lỗi, lúc đó anh đi vì quá gấp nên không có nói với em" Uất Sâm Dạ nhìn Trình Mộ Thanh, thật lòng nói

Này một câu xin lỗi có ngàn cân trọng, Trình Mộ Thanh ngẩn ra, thật ra anh không cần giải thích, đáng ra người nên nói cảm ơn phải là cô ..

Trình Mộ Thanh cười cười - " Không sao, em chỉ muốn mời anh dùng cơm thôi".

"Thật ra anh có đi tìm em nhưng không biết là em ở đâu" Uất Sâm Dạ nói, tao nhả cắt miếng thịt bò, con người tinh tế nhìn biểu tình của Trình Mộ Thanh, điều anh không muốn nghe nhất là Trình Mộ Thanh và Hách Liên Tuyết ở cùng nhau .

Trình Mộ Thanh ngẩn ra - " Gần đây có rất nhiều chuyện xảy ra, nên em đến nhà Ngôn Dục ở".

Ngôn Dục? Uất Sâm Dạ nhớ rõ anh ta, ngày đó cũng là anh ta liều mạng cứu Trình Mộ Thanh, tuy rằng là biết Hách Liên Tuyết an bài nhưng biểu hiện của Ngôn Dục không chỉ đơn thuần là bảo vệ, anh ta thậm chí có thể chết vì Trình Mộ Thanh, anh ta cũng thích cô sao?

Bỗng nhiên, Uất Sâm Dạ có chút hối hận, không có sớm ra tay ..

"đúng rồi, em vì cái gì lại phụ trách case lần này ? Nếu như anh không làm thì lần này là dự án của Hoa Diệu và TCL ? Em làm trong công ty nào?"- Uất Sâm Dạ hỏi

Nhắc tới đây, sắc mặt Trình Mộ Thanh trở nên âm trầm một chút, cô liền nghĩ tới cái con ngura được hổn đản kia .

"Ồ TCL"- Trình Mộ Thanh thần nhiên nói, sau đó nâng con ngươi nhìn anh -" Nhưng hoàn thành xong case này em sẽ từ chức."

"A? Vậy có phải em gia nhập vào Hoa Diệu?" Uất Sâm Dạ hỏi, không bằng thừa dịp này mời cô vào Hoa Diệu làm việc.

Trình Mộ Thanh nheo con ngươi lại nhìn anh -" Để làm gì? Anh là người của Hoa Diệu sao?"

Uất Sâm Dạ lắc đầu " Chính là có nguồn gốc từ Hoa Diệu ! Thế nào? Muốn vào không? Mặc kệ là phương diện gì, tiền lương cao gấp 2 so với TCL ".

Cao cái rắm á, cô đi làm bên kia, Hách Liên Tuyệt cũng sẽ không áp đải về vấn đề tiền lương với cô.

Trình Mộ Thanh cười -" Chuyên ngành của em là thiết kế, em vẫn còn muốn tiếp tục ".

" Em thật không tính toán sẽ gia nhập vào Hoa Diệu sao? Cái đó là chuyện bao nhiêu người mong muốn mà vẫn không được đó?"

"TCL cũng không tệ, em không làm theo từ chức !" Trình Mộ Thanh nói.

Uất Sâm Dạ gật đầu " Anh tôn trọng quyết định của em, bất quá nếu em có thay đổi thì bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm anh, cửa của tập đoàn Hoa Diệu luôn luôn chào đón em!"

"Nói như rằng anh là chủ của Hoa Diệu vậy!" Trình Mộ Thanh tám tấc nói

Uất Sâm Dạ cười cười, vuốt vuốt cái mũi, cũng không nói thêm gì, hạp mâu trong mắt hiện lên tia sáng loé

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126

Đang ngồi ăn cơm nói chuyện phiếm cùng Uất Sâm Dạ, bỗng nhiên điện thoại reo lên, Trình Mộ Thanh nhìn đến dãy số, sắc mặt trầm xuống .

Uất Sâm Dạ ngược mắt, đánh giá biểu tình rất nhỏ của cô, sau đó Trình Mộ Thanh trực tiếp tắt điện thoại, tiếp tục ăn cơm .

Uất Sâm Dạ tao nhã cắt miếng thịt bò, một đôi tay sạch sẽ mà ngập tràn nghệ thuật, không chút để ý ngược mắt bỏ miếng thịt vào miệng -" Vì sao em không bắt máy?"

"Dãy số lạ thôi!"

Vừa dứt lời, điện thoại lại vang lên, Trình Mộ Thanh xấu hổ nhìn Uất Sâm Dạ, lần này cũng như vậy không chút do dự cô liền từ chối sau đó tắt nguồn điện thoại.

Bọn họ trong lúc đó không có gì hay để nói.

Sau khi dùng cơm, Trình Mộ Thanh cùng Uất Sâm Dạ tiếp tục tán gẫu, anh ta thoát nhìn rất sạch sẽ nói chuyện cũng rất khôi hài, liên tục làm cho cô bật cười, nghe những lời anh ta nói thật khó có thể nhận ra anh ta rất khí phách và cao quý .

Ăn xong, Uất Sâm dạ lái xe chờ Trình Mộ Thanh về.

"Cám ơn anh đã đưa em về !" Trình Mộ Thanh cười nói " Anh muốn vào nhà gặp Tiểu Trạch không?"

Uất Sâm Dạ lắc đầu " Quên đi, hôm nào em dẫn Tiểu Trạch cùng gặp anh!"

Trình Mộ Thanh gật gật đầu nhìn anh ta " Ủh, ngủ ngon!"

"Ngủ ngon!"

Nhìn theo bóng dáng chiếc xe của Uất Sâm Dạ đã khuất, Trình Mộ Thanh xoay người trở về.

"Trình Mộ Thanh".

Phía sau, găm lên giận dữ .

Không cần nhìn cũng biết là giọng nói của ai rồi, nhưng cô không quay lại tiếp tục đi.

Trong giây lát, một đại cường lực nắm trụ cánh tay của cô, Hách Liên Tuyết mang theo vẻ lo lắng nhìn cô

Trình Mộ Thanh quay đầu lại, ánh mắt chống lại anh - " Có chuyện gì?"

"Đây là cái em gọi phải đi vội? Em không phải nói đến buổi diễn trang sức sao? Như thế nào anh không thấy em?" Hách Liên Tuyết nói " Hơn nữa, tại sao không nhận điện thoại của anh?"

Thật ra anh biết rõ cô đi ăn cơm cùng Uất Sâm Dạ, chính là chết tiệt anh ta chọn cách không nói gì, ngây thơ lạng lẽ đi phía sau, rồi quay về đây đợi cô.

Trình Mộ Thanh dừng lại, ánh mắt có chút chột dạ " Tôi có đi nhưng không còn việc gì nữa nên có nhắn lại với những người nhân viên ở đó, như vậy cũng không được sao? Về phần tại sao tôi không tiếp điện thoại của anh thì tôi nghĩ tôi không cần thiết phải tiếp điện thoại " .

"Không được!"

"Anh ——rất cuộc muốn thế nào?"

"Em có biết hay không bởi vì lần này em sơ sẩy mà trang phục cho buổi biểu diễn đã bị người khác phá hư, em phải làm sao?" Hách Liên Tuyết nói, cầm lấy ngón tay đã trắng bệch của cô

Trình Mộ Thanh trừng to mắt, bị người khác phá hư?

Chớp chớp mắt một chút, thực hiển nhiên có chút ngoài ý muốn " Như thế nào lại xảy ra chuyện như vậy?"

"Những lời này phải là anh hỏi em mới đúng!"

"Tôi kiểm tra tốt tất cả rồi mới rời đi, sẽ không thể xuất hiện vấn đề như vậy....!"

"Ý của em là anh nói oan cho em?"

"..... "

Trình Mộ Thanh nhìn Hách Liên Tuyết, con ngươi tối đen khác thường, cuối cùng thoả hiệp "Chuyện này tôi sẽ chịu trách nhiệm "

"Chịu trách nhiệm? Em chịu trách nhiệm như thế nào?Em hẳn biết đây là case ngàn vạn lần mới có, mặc kệ là hợp tác trang phục nhưng người mẫu chúng ta đầu tư cũng không cần nhắc, anh tin tưởng em nên mới giao case này cho em, em xem cuối cùng em cho anh kết quả gì?"

Trình Mộ Thanh bị nói đến á khẩu, chuyện này thật là trách nhiệm của cô .

"Tôi sẽ nghĩ cách để chịu trách nhiệm tất cả!" Trình Mộ Thanh lạnh lùng nói.

Sự tức giận của Hách Liên Tuyết từ từ biến mất, đây mới là mục đích của anh ta có phải không? Chịu trách nhiệm toàn bộ thì cô sẽ không từ chức...

"Nếu không có gì thì tôi đi trước!" Trình Mộ Thanh nói, xoay người định bước đi

Chính là Hách Liên Tuyết trụ lại, không buông tay, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô.

Hôm nay, nhìn thấy Trình Mộ Thanh cùng Uất Sâm Dạ dùng cơm, trong lòng anh khó chịu không thôi, nhìn thấy bọn họ cười cười nói nói, thật chương mất, cô còn từ chối cuộc gọi của anh, sau đó tắt nguồn điện thoại .

Cho nên anh chỉ có thể trở về đây đợi cô mà thôi.....Còn về phần trang phục của buổi biểu diễn trang sức là cho anh cố ý

"Tổng Tài, anh có thể buông tay chứ?" Trình Mộ Thanh nói "Đây là ban đêm, ở đây mà bị người khác nhìn thấy sẽ bị hiểu lầm, cho dù anh muốn thì tôi cũng không!" Trình Mộ Thanh châm chọc nói, tâm tình đang rất tốt của cô đã bị anh ta phá hủy toàn bộ

"Em cứ như vậy mà không muốn thấy anh?" Hách Liên Tuyết mày trau lại, rồi rầm hỏi

Sắc mặt Trình Mộ Thanh không chút thay đổi hất cánh tay của anh ra " Tổng Tài, anh cứ đùa, cho dù tôi không muốn thấy thì mỗi ngày chúng ta đều phải gặp nhau, huống chi mỗi ngày gặp người của anh nhiều như vậy, ở trong nhà của anh ! Làm sao đến phiên tôi?"

Ngụ ý, cô chính là không muốn nhìn thấy anh.

Hách Liên Tuyết nhủ mày " Em có ý gì?"

"Không có gì, tôi phải về để nghỉ ngơi" Nói xong xoay người rời đi, mở cửa bước vào rồi đóng cửa lại, động tác lưu loát, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Hách Liên Tuyết nhìn bóng dáng của cô, mày chau lại, lời nói vừa rồi của cô có ý gì?

"Mẹ, mẹ đi đâu bây giờ mới về? Mẹ ăn gì chưa? trong phòng bếp còn một chút đồ ăn đó" Tiểu Trạch ngồi trên sofa, ăn kem nói

"Mẹ ăn rồi"- Trình Mộ Thanh nói xong định sẽ lên lầu chính là nhớ tới cái gì liền đến ngồi kế bên Tiểu Trạch " Con trai, mẹ muốn hỏi con một việc"

"Chuyện gì a?" Tiểu Trạch xem xét xem xét Trình Mộ Thanh nói

"Chuyện Chu Lâm Na bị huỷ dung nhan, con biết không?" Trình Mộ Thanh hỏi, đứa con có đặc di công này cô thừa biết, nhưng gần đây cô tổng cảm thấy thằng bé này càng lúc càng thần bí, càng không đơn giản, Kim Sa chính là ví dụ tốt nhất, con trai giỏi võ công thì không nói đi, còn đàng này lại là một tiểu cô nương thật giỏi võ, làm gì mà cam tâm tình nguyện theo Tiểu Trạch a .

Có điều mờ ám, nhất định có điều mờ ám

Kim Sa ngồi ở sofa ăn kem xem phim hoạt hình, đôi mắt nhẹ nhàng đảo qua mẹ con Trình Mộ Thanh, sau đó tiếp tục xem TV

Tiểu Trạch sừng sốt một chút, ánh mắt bay nhanh liếc qua Kim Sa, đánh quoa loa, cười hắc hắc " Cô ta bị huỷ dung nhan sao? Trách vì sao không được, con có xem qua tin tức công ty nói huỷ bỏ hợp đồng với cô ấy, thì ra là thế, bắt quá coi như báo ứng cho cô ta!!"

Tiểu Trạch nói kiểu như mình không biết việc gì cả

Trình Mộ Thanh nhìn Tiểu Trạch một cái, và lại nó chỉ là một đứa nhỏ như thế nào có thể làm hại đến Chu Lâm Na .

Chu Lâm Na chết tiệt, lại nói oan cho con trai của cô ! Thật là cái người đàn bà xấu xa .

Trình Mộ Thanh lăm bằm vài tiếng, sau đó vỗ vỗ vai của Tiểu Trạch " Được rồi, con đừng thức khuya quá, mẹ lên ngủ trước"

"Được, mẹ đi đi"- Tiểu Trạch phát phát tay

Sau khi Trình Mộ Thanh lên lầu, Tiểu Trạch bật người đến ngồi gần Kim Sa, Kim Sa quay lại nhìn nhóc, gật đầu -" Đã hiểu".

Còn về phần Trình Mộ Thanh sau khi lên lầu, định trực tiếp tắm rửa, nhưng vẫn không nhịn được đi đến ban công nhìn xuống thì chiếc xe đã ly khai đi rồi .

Hạp mâu, trong lòng cảm thấy có chút mất mát, nhớ tới bộ dạng của Chu Lâm Na ở trong nhà Hách Liên Tuyết, lòng của cô lại không chịu được, nhưng tất cả đã chứng minh người Hách Liên Tuyết yêu là Chu Lâm Na, cái loại yêu này vượt qua cả bị thị *(hàm ý ví với thân thể con người, mang ý mỉa mai), dù cho Chu Lâm Na có biến thành bộ dạng gì đi nữa thì Hách Liên Tuyết vẫn yêu thương cô ta .

Nghĩ đến đây, Trình Mộ Thanh trong lòng chạy loạn xạ, xoay người bước vào phòng tắm !

Hách Liên Tuyết chạy xe chậm chậm, nhưng cuối cùng cũng đến nơi, ngược mắt, đèn trong biệt thự còn mở, bỗng nhiên đôi mắt Hách Liên Tuyết sáng ngời nhưng rất nhanh liền vụt tắt vì người trong đó không còn là Trình Mộ Thanh nữa, vì thế cau mày dừng xe rồi đi vào.

Vừa đi vào, liền nhìn thấy Chu Lâm Na mang dép lê, trong tay đủ các loại món ăn, vội vàng bước nhanh qua .

Thấy Hách Liên Tuyết trở về, Chu Lâm Na mang thức ăn đem để lên bàn, hướng đến Hách Liên Tuyết " Anh đã về rồi?" Chu Lâm Na cười hỏi, giống như kiểu một người vợ đang chờ chồng mình trở về nhà.

Hách Liên Tuyết nhú mày, cô ta không phải đi rồi sao? Như thế nào vẫn còn ở đây?

Hách Liên Tuyết vừa định hỏi cái gì thì Chu Lâm Na đã lôi kéo tay anh ta vào bên trong .

Trên bàn ăn, có thịt bò và rượu nho, còn có những ngọn nến thấp sáng, anh ta nhú mày, tối hôm nay anh cũng chưa ăn gì nên ngược mắt nhìn Chu Lâm Na -" Em làm sao?"

Chu Lâm Na nở nụ cười, gật gật đầu " Em biết anh vừa tan ca, chắc vẫn còn chưa ăn gì nên em làm riêng dành cho anh, em chưa có từng làm qua chỉ dựa theo sách thôi nên không biết có ngon hay không nữa!" Chu Lâm Na ngượng ngùng nói, sau đó đẩy ghế cho anh ta ngồi xuống.

Hách Liên Tuyết có chút ngoài ý muốn, nhưng bụng cũng đói rồi vì thế ngồi xuống, miếng thịt không tính là trình bày đẹp mắt nhưng có thể nhìn ra được tâm ý của Chu Lâm Na, còn rượu là loại Lafite năm 82, cũng thực sang quý .

Hách Liên Tuyết nhớ rõ, lúc trước bọn họ ở cùng nhau, rượu uống cũng là Lafite nhưng là trong nhà ăn, còn ở đây lại do Chu Lâm Na nấu.

Chương 127

Chu Lâm Na ngồi đối diện với Hách Liên Tuyết, không thì yên đại, sạch sẽ mà xinh đẹp, tuy rằng trên mặt có cái sẹo X, nhưng làm tăng thêm phần mãnh mai, một phần bệnh trạng mỹ.

Mặc quần áo đơn giản, thoát nhìn có một hàm xúc thú vị, không giống như lúc cô mặc quần áo cao quý

Ngồi đối diện với anh, ánh mắt nhìn anh, mặt nở một nụ cười

Hách Liên Tuyết cắt một miếng thịt bò bỏ vào trong miệng, tuy rằng không ngon bằng nhà hàng nhưng cũng có thể ăn được.

"Ăn ngon không?" Chu Lâm Na mở to mắt chờ đợi hỏi

Hách Liên Tuyết chậm rãi nhắm nháp, nhìn thấy ánh mắt mong chờ của cô nên gật gật đầu.

Chu Lâm Na thả lỏng một hơi cười, sau đó rót cho anh một chút rượu "Em biết anh tan ca còn chưa ăn gì, chỉ hy vọng sẽ không làm anh thất vọng!" nói xong liền rót một ly cho anh, rồi rót cho chính mình - "Cheers".

"Cheers".

Hai người chạm cốc, uống một ngụm rượu.

Nhìn thấy Hách Liên Tuyết uống xong, Chu Lâm Na hạp mồm, khoé miệng nở lên một nụ cười, sau đó cũng uống một chút.

Hách Liên Tuyết không nói gì nhiều, trong lòng thực nặng trĩu.

Chu Lâm Na thì ngược lại, một mực nói chuyện duyên duyên bên tai anh ta, nói bọn trước như thế nào, như thế kia, rồi yêu nhau như thế nào này nọ nhưng Hách Liên Tuyết nhín mĩ, mầu thần, thủy chung không nói gì.

Chu Lâm Na cũng không quên rót rượu cho anh.

Tâm tình của anh hôm nay không tốt, chỉ cần tưởng tượng lúc Trình Mộ Thanh và Uất Sâm Dạ cùng nhau ăn cơm, thì trong lòng anh ta cực kì khó chịu, hơn nữa thấy cô cười cười nói nói bên cạnh người đàn ông khác thì trong lòng anh tựa như lửa đang thiêu đốt vậy.

"Tuyết, đừng uống nữa, anh sẽ say đó" Chu Lâm Na đi qua, cánh tay trắng nõn đoạt ly rượu trong tay anh ra.

Chính nghe nghe đến mùi hương trên người Chu Lâm Na, Hách Liên Tuyết chỉ cảm thấy cả người như có một luồng điện xẹt qua, huyết dịch cũng đánh sâu vào đầu, thân thể không nói nóng ran.

"Tuyết, đừng uống nữa..." Chu Lâm Na tiếp tục đoạt lấy ly rượu, nhưng thân thể có ý cựa vào người anh.

Hách Liên Tuyết cả người căng thẳng, cố gắng ngăn ngọn lửa trong thân thể của mình.

"Tuyết, anh làm sao vậy? Không thoải mái chỗ nào sao?" Chu Lâm Na vươn bàn tay mảnh khảnh sờ vào cái trán của anh.

Nhất thời, cổ lửa trong người không còn kịp ngăn chặn, Hách Liên Tuyết như một con dĩa xoay người đem Chu Lâm Na ôm vào trong lòng ngực, một tay phóng tung sờ lên bộ ngực tròn đầy của cô - "Úm."- Chu Lâm Na cố ý kêu lên.

Hách Liên Tuyết thô lỗ kéo cô qua, làm cho hai chân của cô mở rộng ngồi trên người anh ta, sau đó trực tiếp hôn lên đôi môi của cô, Chu Lâm Na cũng không phản kháng, ôm đầu, đáp trả lại nụ hôn đó.

Cuồng nhiệt, thô lỗ, bá đạo, hung hăng hôn cô, đôi môi của anh như xâm lược hoàn toàn vào môi của cô, cái cổ trắng nõn cộng thêm bộ ngực ẩn ẩn hiện hiện.

Chu Lâm Na mở rộng hai chân ngồi lên người anh, đã cảm giác được 'tiểu đệ' của anh đụng vào người cô, nên trong cơ thể cũng không khỏi dâng lên một cỗ nhiệt, thậm chí chờ mong anh tiến vào, xâm lược, nhiệt tình.

Chu Lâm Na ôm đầu anh, ánh mắt mê mang, đôi môi đỏ tươi khẽ nói bên tai - "Tuyết, chúng ta vào đi phòng khách được không...?"

Lúc này, lý trí của anh đã bị phá vỡ, bên tai chỉ có thể nghe được giọng nói yêu kiều của cô, nhất thời ôm lấy cô đi ra phòng khách.

Anh thô lỗ, đem cô ném lên sofa, cả người đè lên.

Chu Lâm Na cũng hưởng thụ, phối hợp, ánh mắt quyến rũ nhìn anh.

Hách Liên Tuyết cúi người, bàn tay to hung hăng bóp vào bộ ngực tròn đầy kia, cô căn bản là không mặc nội y, nên lúc này Chu Lâm Na nhắm mắt phát ra những tiếng ni non, sau đó tự dùng chính bàn tay của mình đặt ở 'tiểu đệ vĩ đại' của anh.

Đó là những gì người đàn ông đều không chống lại được ! Ở trong nghề lăn lộn đã lâu, Chu Lâm Na biết cách lấy lòng người đàn ông như thế nào, và cũng biết cách làm cho bọn họ không thể không chế ...

"Tuyệt, nếu anh muốn em, sẽ đi, em sẽ không trách anh..."- âm thanh mị hoặc của Chu Lâm Na vang bên tai anh.

Tiếp giây theo, anh cúi người xé áo của Chu Lâm Na ra, lộ ra làn da trắng nõn, Chu Lâm Na không có kêu lên ngược lại còn chờ mong bước tiếp theo của anh .

Bàn tay hung hăng xoa bóp bộ ngực tròn đầy, động tác thô lỗ, Chu Lâm Na nhất thời không khống chế kêu lên một tiếng, một bàn tay kia cũng không quên động tác, xé quần áo, trong nháy mắt tất cả đều rơi xuống đất.

Hách Liên Tuyết để tay ở hai bên hông của Chu Lâm Na đang chuẩn bị bước tiếp theo thì chợt nhìn thấy cái chìa khoá .

Chìa khoá màu đen, nhất thời giật mình cũng đình chỉ tất cả động tác.

Chu Lâm Na quay đầu lại, nhìn thấy cái chìa khoá trên mặt đất, không khỏi ảo não trong lòng kêu một tiếng, hai tay hoàn trụ thất lưng, tiếp tục chuyện vừa rồi.

Chính là, Hách Liên Tuyết đẩy ra, lấy lại tất cả lý trí, cái chìa khoá này là của anh đưa cho Trình Mộ Thanh.

Bởi vì cô mà nhà không trống trải, không còn cảm giác hạnh phúc tràn đầy nữa mà thay vào đó là cảm giác không vui, trống rỗng.

Nhặt chìa khoá kia lên .

"Tuyệt ——" Chu Lâm Na khơi màu lại dục vọng của anh.

Hách Liên Tuyết chỉ ngoái đầu nhìn lại, thấy người phụ nữ nằm trên sofa, trên thân loà lổ, làn da trắng nõn lộ ra.

Giờ khắc này, anh toàn bộ đã tỉnh giấc.

"Cái chìa khoá này, tại sao em lại có?" Hách Liên Tuyết nắm chìa khoá trong tay, có một chút tức giận hỏi

"Tuyệt ——"

" Anh hỏi em vì sao em có chìa khoá này?" Hách Liên Tuyết bỗng nhiên rống lên, vừa rồi còn đang cùng Chu Lâm Na vô cùng thân thiết, lúc này lại trở nên tàn khốc.

"Nó là của em"- Chu Lâm Na nói

"Cái chìa khoá này là anh đưa cho Trình Mộ Thanh, em gạt anh?" Hách Liên Tuyết không thể khống chế bản thân, thật sự muốn một phen bóp chết Chu Lâm Na.

Không nghĩ tới thời khắc máu chót, mà vì một cái chìa khoá huỷ hết tất cả !

Chu Lâm Na ngồi dậy, nhìn Hách Liên Tuyết, ánh mắt cũng trở nên vắng vẻ -" Đúng vậy, cái chìa khoá này chính là của cô ta....."

"Kia như thế nào ở trong tay em? Em đã làm gì cô ấy?" Hách Liên Tuyết hỏi, một tay bóp cổ Chu Lâm Na, làm cho sắc mặt cô trở nên trắng bệch.

(TT: vừa đi khám sức khoẻ về, nên không tỉnh táo lắm, mà không muốn trì trệ, nên từ ngữ, giọng điệu văn nó lùn cùn, mong mọi người thông cảm)

"KhụAnh buông....." Chu Lâm Na ho khan nói, sắc mặt đỏ bừng, thật không ngờ vì Trình Mộ Thanh mà anh lại bóp cổ của cô .

Giờ khắc này, lòng của cô đã tan vỡ từng mảnh .

Hách Liên Tuyết buông Chu Lâm Na ra -" Em tốt nhất cho anh một lời giải thích"- nói xong, sắc mặt vẫn vậy, khó chịu nặng nề -" Mặc quần áo vào".

Chu Lâm Na trong lòng cười lạnh, anh hiện tại liếc cô một cái cũng biết sao?

Cầm lấy quần áo che lấp trên người, Chu Lâm Na hai mắt vô cảm chậm rãi nói -" Là ngày đó em từ bệnh viện trở về, đem cà phê đến cho anh, vừa ra cửa em thấy Trình Mộ Thanh dưới lầu.

Hách Liên Tuyết nheo con ngươi lại - " Cô ấy có quay về đây?"

"Cô ta trở về lấy bản thiết kế".

"Em nói với cô ấy cái gì?"

" Em không có nói gì với cô ấy cả, về phần tại sao cô ấy hiểu lầm em cũng không biết, cô ấy chỉ nhờ em đem chìa khoá này trả lại cho anh, về sau anh cũng không cần tìm cô ấy nữa"- Chu Lâm Na nói từng chữ, trong quá trình không khỏi thêm mắm thêm muối

Bất quá những lời Chu Lâm Na nói cũng là sự thật, Hách Liên Tuyết ngồi ở chỗ kia, nắm chìa khoá trong tay, hai tròng mắt nheo lại.....

Cô ấy hiểu lầm sao? Hay trong lòng cô vốn dĩ đã không có anh ?

Lúc này, Chu Lâm Na vịn vào anh -" Tuyết, trong lòng em thủy chung chỉ có một người, em yêu anh, em nguyện ý làm tất cả vì anh, chúng ta trở lại được không?Giống như hôm nay, em nấu ăn đợi anh về ... Đơn giản mà lại tốt đẹp.."

Lúc nói, tay của Chu Lâm Na vói vào trong quần của anh, Hách Liên Tuyết một phen cản lại, gắt gao nói -" Còn cần anh nói một lần nữa với em không? Anh không yêu em, càng không thể ở cùng một chỗ với em, chuyện này coi như không xảy ra ... Cút ——"

Cút?

Hách Liên Tuyết chưa bao giờ nói với cô như vậy, người đàn ông này không thuộc về cô sao? vì cái gì trong lòng cô lại không đau? Mà chỉ bị thương cùng thù hận.

Từ sofa bước xuống, nhặt trên đất tuý tiện vài thứ, xoay người bước đi, bỗng nhiên dừng lại -" Anh yêu cô ấy vậy sao?"

Hách Liên Tuyết trầm mặc không nói gì

" Em biết đáp án rồi ! Nhưng Hách Liên Tuyết, hành động hôm nay của anh đối với em, em sẽ đòi lại gấp trăm lần, cứ việc đi, em yêu anh, yêu đến mức có thể làm cho anh chết"- Nói xong, Chu Lâm Na xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128

Hách Liên Tuyết ngồi trên sofa, đôi mắt thủy chung nhìn chăm chăm cái chìa khoá trong tay, một đôi con ngươi am hiểu sâu, u ám, làm cho người ta không hiểu anh suy nghĩ cái gì.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trình Mộ Thanh phải đến công ty để liên hệ với tập đoàn Hoa Diệu xem giải quyết case này như thế nào, Hoa Diệu lại nói cho TCL toàn quyền phụ trách

Tuy rằng Trình Mộ Thanh phụ trách case này nhưng trang phục là do Hoa Diệu lựa chọn, cái chính mà Trình Mộ Thanh làm là phụ trách hỗ trợ phân tích và giám sát chương trình biểu diễn trang sức.

Cô không nghĩ vì một bữa ăn của mình mà lại làm ra chuyện tình lớn như vậy, cô cũng rất tức giận vì cái tập đoàn Hoa Diệu thái độ như không quan tâm vậy.

Hách Liên Tuyết sáng sớm đi vào công ty, sau đó tổ chức cuộc họp, Trình Mộ Thanh là thư ký của anh, tuy rằng phụ trách case lần này nhưng anh ta không có cho cô tham gia hội nghị, từ đầu đến cuối, cả công ty rất căng thẳng, nhưng cô thì có vẻ như không có chuyện gì.

Cuối cùng, cô mới có cảm giác tự trách mình, có loại cảm giác áy náy trong lòng.

Thậm chí thời điểm anh đến công ty cũng không có nhìn cô một cái, cuộc họp chấm dứt, anh từ trong phòng họp đi ra, lúc đi ngang qua mặt cô cũng không có tao liếc một cái .. điều này làm cô thêm rối rắm

Chuyện này là sơ sẩy của cô, cô phải chịu trách nhiệm, chính là hiện tại thái độ của anh là gì vậy? Một là khai trừ cô đi, hai là để cho cô phụ trách, có gì cứ im lặng không nói gì cũng chẳng tỏ thái độ gì .. cái này làm cho người ta bối rối.

Vì thế, cô lấy hết dũng khí chuẩn bị tìm anh nói rõ chuyện này.

"Cốc cốccốc"

"Vào đi!"

Cô đứng ở cửa, hít sâu một hơi rồi đẩy cửa đi vào.

Hách Liên Tuyết cũng không có nhìn cô cái nào chỉ nói - " Có gì không?"

Trình Mộ Thanh trong lòng xem thường anh một chút, ngẩng đầu lên nhìn cô thì chết sao?

Đi qua, cô phát hiện ra trong lòng có chút khẩn trương, trong lòng bàn tay đổ một ít mồ hôi - " Tổng Tài....."

Một tiếng nhẹ nhàng của cô làm cho anh đang ký văn kiện liền ngẩng ra, lập tức ngược mắt nhìn cô .

Chính là một ánh mắt nhỏ thôi nhưng đủ làm cho trái tim của cô không thể khống chế, mặt cũng từ từ ửng hồng, cô trong lòng tự mắng mình thật là nguời mê trai, chỉ là một cái liếc nhìn của anh rồi, có tất yếu vậy không?

Lúc này, cố gắng trấn an một chút, cô nhìn anh - " Tổng Tài, tôi cảm thấy chuyện này không thể thiếu trách nhiệm của tôi....."

"Cô hiện tại có chuyện gì sao?"

"A?" Trình Mộ Thanh nhất thời không phản ánh lại

"Theo tôi ra ngoài một chuyến".

"Cái gì?" Trình Mộ Thanh vẫn là khó hiểu

"Công việc"- Hách Liên Tuyết nói ra từng chữ .

Trình Mộ Thanh bĩu môi, cuối cùng vẫn thoả hiệp ngồi lên phía trước .

_Tại một cửa hiệu thời trang.

Hách Liên Tuyết đem đẩy Trình Mộ Thanh vào, lúc này một người phụ nữ ăn mặc xinh đẹp đi tới - " Ai, là Tuyết à, gần đây rất ít gặp anh nha~"- Nữ nhân nói, trên người phát ra một cỗ thành thực hương vị.

Hách Liên Tuyết mặt không chút thay đổi " Giúp cô ấy thay đổi"

"Trường hợp gì?"

"Hôn lễ của một người bạn....."

Trình Mộ Thanh là nhân vật chính nhưng không biết làm gì . Hách Liên Tuyết mang cô đến tham gia hôn lễ bạn sao?

Người phụ nữ kia gật gật đầu mang theo Trình Mộ Thanh bước vào, cô muốn phản bác nhưng ánh mắt của Hách Liên Tuyết bắn lại, làm cô nhịn phải nuốt xuống đi theo người kia vào.

"xin chào, cô có thể gọi tôi là NaNa"

"Ừ"- Trình Mộ Thanh gật gật đầu cũng không nói thêm gì

Cái người phụ nữ kia vào khu đồ chọn vài thứ rồi khoa tay múa chân trên người Trình Mộ Thanh, biểu tình rất chăm chú nhưng cũng rất bối rối .

Trình Mộ Thanh nhìn người đó nở một nụ cười, chính mình tự lựa kiểu trước mặt, ánh mắt bén nhọn nhảy đến nhất kiện là chiếc váy màu thủy lam -" Cái này đi".

NaNa sừng sốt, sau đó lấy ra đo trên người Trình Mộ Thanh một chút, may gần ra, ánh mắt bắt đầu tỉnh tề đánh giá -" Thảm mĩ của cô cũng không tệ".

Trình Mộ Thanh nở nụ cười.

Sau đó, NaNa lại nhủ may " Cô thật rất quen mặt nha, có phải tôi đã gặp cô ở đâu rồi không?"

"Không có" Trình Mộ Thanh cười cầm quần áo đi thay .

Không nói dáng của Trình Mộ Thanh là quá chuẩn nhưng thật sự rất thích hợp với chiếc váy màu lam, càng thêm phụ trợ cho làn da như ngọc của cô, khi chất nội liêm, xinh đẹp giống như một nhánh cây hoa chuông vậy .

Đổi quần áo xong, Trình Mộ Thanh bước ra, NaNa nhìn thấy không khỏi kinh ngạc, sau đó làm tóc trang điểm lại cho Trình Mộ Thanh, ở lúc làm tóc cũng đưa ra chút đề nghị, mà toàn đề nghị tốt, NaNa hoài nghi Trình Mộ Thanh có phải là người trong nghề nữa hay không là ..

Trình Mộ Thanh không thích uốn tóc quá xoắn, chỉ thích tóc uốn lộn bự, tóc của cô rất dài nên khi uốn làm cho cô thật thanh thuần như một tiểu nữ nhân vũ mị

Cô cũng không thích trang sức phức tạp, son móng tay màu bạch, đeo thêm một cái vòng tay, nó càng phụ trợ thêm cho cánh tay trắng nõn của cô .

"Tuyệt, xem thế nào?" âm thanh của NaNa vang lên sau người

Hách Liên Tuyết vừa nói điện thoại xong, quay đầu lại, Trình Mộ Thanh từ sau bước ra.

Một chiếc váy màu lam dài đến đầu gối, sự thiết kế càng tôn thêm cái làn da trắng nõn loáng bóng của cô, mang theo một cái vòng cổ nhỏ nhỏ, đó là vòng mà Tiểu Trạch tặng cô khi lần đầu tiên cô tham gia show thiết kế, cô không có tháo ra, đôi giày cao gót màu bạc càng làm cho cô thêm khí chất tao nhã

Hách Liên Tuyết nhìn chằm chằm, kinh ngạc không có hồi phục tinh thần lại, biết Trình Mộ Thanh đẹp nhưng không ngờ vẻ đẹp lại thanh thuần cũng như một loại tiểu vũ mị.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129

Trình Mộ Thanh tự tin vào nét đẹp của mình, bước qua, lúc này Hách Liên Tuyết mới phản ứng lại, giả vờ ho khan một tiếng rồi nhìn NaNa "Hoá đơn gửi đến TCL"

NaNa làm bộ dạng ok, sau đó Hách Liên Tuyết nắm cánh tay của Trình Mộ Thanh rồi bước ra ngoài, Trình Mộ Thanh rất muốn giãy ra, đây là ý gì vậy?

Nhưng thấy NaNa đứng đó, cũng không muốn làm nháo để anh phải xấu hổ nên mặc cho anh nắm tay.

Lúc sau, một người nhân viên đi tới cầm quyển tạp chí đưa cho NaNa "NaNa tỷ, chị xem cô ấy với người trong báo này có phải rất giống không?"

Trên tờ báo chính là ảnh chụp của Trình Mộ Thanh lúc nhận giải thưởng ở Milan, Trình Mộ Thanh.....

NaNa nhìn bóng dáng của Trình Mộ Thanh, kinh ngạc há hốc miệng thờ đốc nhưng không nói gì

"Này, anh không phải nói có công việc sao?" Trình Mộ Thanh nhìn Hách Liên Tuyết hỏi

"Thư kí cùng ông chủ tham gia hội nghị của bạn thì không được xem là công việc sao?" Hách Liên Tuyết hỏi lại

... ..

Được rồi, cô cũng lười phải cãi nhau với anh .

Xe đậu bên ngoài bãi biển, người rất nhiều, thời tiết hôm nay cũng rất đẹp, bờ biển mà nơi chọn để cử hành hôn lễ thì không còn gì để chê..

Có thể nhìn ra được, chủ nhân của hôn lễ này là người rất giàu, khách rất nhiều, còn có tiệc buffet và rượu, mỗi người đều là mặc đều là mặc trang phục sang trọng mà xuất hiện.

Trình Mộ Thanh đã từng suy nghĩ về việc được cử hành hôn lễ tại bờ biển, tất cả mọi thứ này đều là vì Tiểu Trạch thích biển ..

Ai~ thậm chí vì Tiểu Trạch mà cô muốn cả đời còn lại sống cô độc một mình, nghiêng đầu, nhìn thấy ánh mắt của Trình Mộ Thanh thay đổi, Hách Liên Tuyết khoé miệng nhếch lên cầm lấy tay của cô khoát lên chính cánh tay của mình để vào bên trong.

Không ít người chủ động chào hỏi Hách Liên Tuyết, nhưng anh cũng chỉ gật gù đầu, còn Trình Mộ Thanh đứng kế bên anh cũng được nhiều người chú ý đến ..

Cô chính là mỉm cười cho có lệ rồi theo sát anh, bên kia, cô dâu cùng chú rể trao đổi nhẫn cho nhau thì Hách Liên Tuyết kéo cô ngồi ở sau cùng.

Trình Mộ Thanh nhìn cô dâu chú rể, hai tay đặt một chỗ, khoé miệng nở nụ cười nhợt nhạt, kết hôn là chuyện linh thiêng, là hai người chắt tay cùng nhau hứa hẹn bên cạnh nhau cho đến khi chết .

Xa xa nhìn qua, có thể thấy được chú rể rất tuấn tú, lại khí phách, mỗi động tác tràn ngập sự tao nhã từ tính, cô dâu đưa lưng về phía Trình Mộ Thanh, nên nhìn không rõ lắm, nhưng nhìn thấy nụ cười của chú rể không một khắc nào rời khỏi cô dâu của mình thì cũng biết được bọn họ thật hạnh phúc !

Cô dâu cũng rất hạnh phúc ...

Nhìn như vậy, Trình Mộ Thanh không khỏi bị loại cảm giác này cuốn hút, cô là một người đa cảm nên rất dễ dàng bị ảnh hưởng ..

Hách Liên Tuyết ánh mắt không nhìn cô dâu chú rể, chỉ quay sang nhìn Trình Mộ Thanh, lông mi của cô rất dài, khoé miệng vẫn nở nụ cười mỉm, ánh mắt còn hiện ra ý chúc phúc và hâm mộ .

Cô thật sự chờ đợi điều này sao?

Trong lòng hơi lưu lại một dòng nước ấm ..

"Nhìn bộ dạng của em, như rất hâm mộ ha" Hách Liên Tuyết sâu kín nói.

Trình Mộ Thanh sững sốt, khoé miệng còn lưu lại nụ cười với cô dâu và chú rể, bọn họ đứng cùng nhau đều là do duyên trời đã định, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được thành ngữ này.

"Kết hôn đều là giấc mơ của mỗi người phụ nữ"- Trình Mộ Thanh sâu kín nói, vừa nói xong lại hối hận, cô nói nhiều với anh để làm chi?

Hách Liên Tuyết nhìn Trình Mộ Thanh, ánh mắt ấm áp .

Dù cho phú quý hay bần cùng, dù co sinh tử bệnh lão, cũng không bao giờ rời xa, mãi bên nhau cho đến chết !

Dù cho phú quý hay bần cùng, dù co sinh tử bệnh lão, cũng không bao giờ rời xa, mãi bên nhau cho đến chết !

Thần phụ nhớ kỹ, trong lòng của cô cũng nhớ rất kỹ

Đúng vậy, hôn lễ như trong mơ này đều là khát vọng của mỗi người phụ nữ ..

Sau khi tuyên thệ xong, Hách Liên Tuyết kéo Trình Mộ Thanh đi đến, cô ngăn ra, muốn rút tay về nhưng trong lòng lại có cảm giác ấm áp, làm cho cô do dự rồi đi theo.

"Đằng" Hách Liên Tuyết kêu lên

Người chú rể tên Đằng cùng nắm tay cô dâu của mình quay đầu lại, nhìn Hách Liên Tuyết " Tiểu tử, tôi còn nghĩ cậu sẽ không đến nên tôi đang định cho người làm nổ banh cái TCL đây"

"Không phải đã đến rồi sao?" Hách Liên Tuyết cười nói, tay nắm chặt tay Trình Mộ Thanh, không có buông ra.

Cô dâu là một người rất xinh đẹp, nụ cười của cô như là ánh nắng mặt trời, tinh xảo, duyên dáng làm động lòng người .

Cô dâu nheo con ngươi lại nhìn Trình Mộ Thanh, sau đó nhìn Hách Liên Tuyết " Tuyết, ai vậy? Chẳng lẽ không định giới thiệu sao?"

Dù cho là ai cũng tốt hơn so với Chu Lâm Na, Ân Ân không thích gì cái à Chu Lâm Na cả (Ân Ân là tên cô dâu) .

"Xin chào mọi người, tôi là Trình Mộ Thanh, là thư kí của Tuyết" .

Hách Liên Tuyết còn chưa nói gì thì Trình Mộ Thanh liền giới thiệu.

Trình Mộ Thanh.....

Thư kí

Đằng nhìn Hách Liên Tuyết, ánh mắt tối lại - " Tuyết, cậu khi nào thì đổi thư kí rồi?"

Trình Mộ Thanh xấu hổ, thùy mâu, bởi vì cô không muốn nói ra, quan hệ của bọn họ không tốt lắm.

Lúc này, Ân Ân đi tới, giữ chặt Trình Mộ Thanh " Humm, cô rất xinh đẹp nha, cũng thật thích hợp với khẩu vị của người nào đó" Ân Ân ngụ ý, đưa ánh mắt về Hách Liên Tuyết .

Trình Mộ Thanh có chút xấu hổ, nên mặt không tự nhiên .

"Cô đừng hiểu lầm, tôi và anh ấy chỉ là quan hệ công việc, cấp trên cấp dưới mà thôi " Trình Mộ Thanh làm sáng tỏ

Hách Liên Tuyết quay đầu trừng liếc cô một cái, có tất yếu phải giải thích rõ ràng vậy không? Huống chi giữa bọn họ còn có một đứa con !

"Xem ra là Tuyết không đủ cố gắng nha..." Ân Ân cười nói

"Tuyết .. cậu nói mẹ của đứa con kia không phải là.... .." Đăng nói xong, ánh mắt lại nhìn Trình Mộ Thanh.

Lúc này, có người nào đó đã hoá đá, chuyện này mà bọn họ cũng nói với nhau sao?

Ngước mắt, Ân Ân nở nụ cười, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, làm cho người ta thật có sức sống, Trình Mộ Thanh rất thích, bất quá lúc này cô càng thêm xấu hổ .

Hách Liên Tuyết anh nha, chính là người nhiều chuyện, con cũng là con của cô ! Anh làm gì mà nói với tùm lùm người !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130

Hi Ân Ân rất đẹp, cô ấy nhất định sẽ hạnh phúc ..

Trên đường trở về, trong lòng của Trình Mộ Thanh toàn là cảnh tượng hôn lễ của Đăng và Hi Ân Ân ... bọn họ chắc chắn sẽ rất hạnh phúc ..

Trong lúc hôn lễ, Ân Ân không ngừng lôi kéo cô nói đủ mọi chuyện, nhìn bọn họ cứ như là chị em thân thiết vậy, làm cho cô không khỏi liên tục bật cười .

Lúc trở về, Ân Ân còn ám chỉ với cô Hách Liên Tuyết là người đàn ông không tồi .. nhưng chính là chuyện này thì có liên quan gì đến cô?

Người anh ta thích là Chu Lâm Na mà, nghĩ đến đây, sắc mặt của Trình Mộ Thanh âm u đi vài phần .. hoàn hồn ánh mắt đều nhìn ra ngoài cửa sổ ..

Từ nãy đến giờ, Hách Liên Tuyết vẫn chú ý đến cảm xúc của cô, vừa rồi là vẻ mặt khát khao, bây giờ thì lại mặt co mảy cầu.....

"Két ——" Một tiếng, xe ngừng lại

Cảm giác được xe dừng lại, Trình Mộ Thanh quay đầu, chống lại ánh mắt thâm trầm của anh ta, nín mi " Sao lại ngừng?"

Hách Liên Tuyết nhìn cô, mím môi " Em từ nãy đến giờ suy nghĩ cái gì?"

Trình Mộ Thanh sừn sốt, không rõ cho nên lắc đầu " Không có gì!"

"Em muốn kết hôn sao?" Hách Liên Tuyết chọn mi hỏi

Trình Mộ Thanh nhú mày, căn bản không hiểu anh ta muốn nói cái gì, hay là hỏi gì " Đây không phải là vấn đề có muốn hay không, kết hôn là chuyện cả đời của tôi, tôi....."

"Nếu em muốn thì chúng ta liền kết hôn....." Hách Liên Tuyết nói từng chữ

Trong khắc, Trình Mộ Thanh sừn sốt, nhìn thấy anh ta cầm tay cô nửa ngày, khoe miệng từ từ nở ra một nụ cười khinh miệt " Hách Liên Tuyết, tôi không có đến nỗi mà cần anh thương hại như vậy..."

Hách Liên Tuyết sừn sốt, ý của anh không phải như vậy, muốn giải thích nhưng chính là Trình Mộ Thanh rút tay về -" Hách Liên Tuyết, chúng ta thật sự nên nói chuyện với nhau, anh không cần làm vậy, cho dù là vì Tiểu Trạch anh cũng không cần miễn cưỡng chính mình bởi vì tôi không có định sẽ đem Tiểu Trạch giao lại cho anh".

Hách Liên Tuyết nhìn cô, nhìn thấy giọng nói khinh miệt cùng bộ dạng tàn nhẫn của cô, trên tay anh nổi hết cả gân xanh lên, những gì anh nói còn chưa đủ sao? Anh nói muốn cùng cô kết hôn không phải vì thương hại cô, cũng không phải vì Tiểu Trạch mà vì anh muốn bên cạnh cô, ở một chỗ với cô ..

Người phụ nữ chết tiệt này, thật không hiểu ý anh là gì sao? Có gì mà bắt bẻ lời nói của anh.

"Ý của anh không phải là vậy ... ý của anh là....."

"Mặc kệ ý của anh là gì, Tiểu Trạch tôi sẽ không giao lại cho anh, còn nữa về sau những trường hợp như vậy, xin anh đừng tìm tôi ..." Nói xong, Trình Mộ Thanh định đẩy cửa, sẽ xuống xe

"***" Hách Liên Tuyết đập một cái vào tay lái, nhìn bóng dáng xiêu xiêu vẹo vẹo của cô gái bên ngoài, cuối cùng vẫn là đẩy cửa xe đuổi theo.

"Trình Mộ Thanh" -Hách Liên Tuyệt lời cô từ phía sau

Trình Mộ Thanh có chút không kiên nhẫn, quay đầu lại " Anh.... .."

"Lên xe, anh có chuyện muốn nói với em"

Trình Mộ Thanh ghét nhất bị anh ra lệnh như thế này

"Không" Trình Mộ Thanh tức khí, bỏ tay anh ra liền đi đến đằng trước.

Hiện tại trời đã tối, một chiếc xe tiếp theo bay nhanh qua sát người cô, mà hai người lại đứng ở đây cãi nhau..

"Anh nói lên xe....."

"Tôi nói là không.."

"Trình Mộ Thanh, anh nói cho em biết, sự nhẫn nại của anh là có giới hạn..."

"Tôi cũng nói cho anh biết, tôi đã chịu anh đủ rồi, kiên nhẫn của tôi đã không còn" Trình Mộ Thanh tức giận hô to, xoay người định chạy, chính là phía sau một chiếc xe bay nhanh đến, mà cô không suy nghĩ xem chiếc xe có đụng mình hay không, chỉ tự nói rằng chạy mau chạy mau, chính là hai cái chân đứng ở đó không nhúc nhích .

"Cẩn thận——" Hách Liên Tuyệt hô to một tiếng đột nhiên chạy tới, đẩy Trình Mộ Thanh ra, trong một giây lúc cô té ra chỗ khác thị nhìn thấy thân thể của anh bị chiếc xe đụng vào văng lên, rồi ngã lăn xuống mặt đất .

Trình Mộ Thanh trợn tròn mắt, đại não trống không, chờ cho chiếc xe kia chạy ra, cô mới nhớ tới rồi nhanh chạy lại .

" Hách Liên Tuyệt.... .." Trình Mộ Thanh la lớn nhưng không phát hiện ra giọng nói của mình run rẩy và sợ hãi đến mức nào.

Cô quỳ trên mặt đất, ôm lấy đầu của anh, nhìn xuống đất có một mảng máu, sau đó nhìn vào cánh tay của chính mình cũng có máu .. nhưng không biết làm gì ..

Cả người ngập tràn sợ hãi, trong đầu chỉ nhớ tới thời khắc anh bị xe đụng lúc này .

" Hách Liên Tuyệt.... Hách Liên Tuyệt" Trình Mộ Thanh như một cái máy cứ kêu tên anh, lại không nói gì, nhìn thấy vết máu trên người ngập tràn sợ hãi.

Anh nhắm chặt hai mắt, suất khí trên người cũng có vài phân tái đi ..

" Hách Liên Tuyệt, anh đứng lên, anh làm sao vậy? Anh mau đứng lên..." Trình Mộ Thanh bất tri bất giác, khóc oà lên như đứa trẻ, cô hoàn toàn không biết nên làm gì, nhìn xe bốn phía chạy qua lại, nhưng không biết kêu ai để tới cứu anh ..

Ai sẽ tới cứu anh

Trong bệnh viện, cô đứng ở hành lang, cả người run rẩy, đại não trống không

Thời điểm Ngôn Dục và Tiểu Trạch chạy tới, chỉ thấy cô ngồi trên

Tiểu Trạch cái mũi chua xót, chạy tới " Mẹ, mẹ sao rồi?"

Trình Mộ Thanh chậm rãi nâng con người lên, nhìn đến Tiểu Trạch cô bật khóc oà ra " Tiểu Trạch..." Nói xong, cô ôm lấy Tiểu Trạch khóc rống lên .

Đây là lần đầu tiên, Tiểu Trạch thấy cô khóc như vậy, tâm đều run rẩy

"Mẹ....." Tiểu Trạch nhỏ giọng kêu " Ba sẽ không có việc gì đâu!"

Trình Mộ Thanh ôm Tiểu Trạch, nước mắt không ngừng lại được, vừa rồi bọn họ còn cãi nhau nhưng cũng là anh đã cứu cô thoát khỏi tai nạn xe cộ .

Sớm biết trước được tương lai thì cô đã lên xe, nhất định không cãi nhau với anh, nhất định sẽ không chạy đi.....

Nếu cô như vậy, anh đã không xảy ra chuyện rồi .. Nhưng cuộc đời này không có nhiều chữ nếu đến thế, bây giờ khi nhắm mắt lại thì cũng chỉ thấy cảnh anh bị xe tông mà thôi ..

Đề là do cô, tất cả do cô !

Ngôn Dục đứng một bên, nhìn đèn của phòng cấp cứu " Tuyệt, sẽ không có chuyện gì.."

Lời nói này không phải là nghi vấn, cũng chẳng phải là an ủi bản thân mà là khẳng định !

Trước kia khi anh đối diện giữa cửa sanh tử, gặp chuyện tàn khốc hơn gấp 100 lần so với chuyện này, mà anh còn tỉnh lại thì bây giờ cũng sẽ có thể !

Kim Sa đứng một bên, mảy trau lại, nhưng không nói gì..

Vài người đứng ở hành lang đợi, im lặng chờ đợi, trải qua 1 tiếng chiến tranh tâm lý, rốt cuộc cánh cửa phòng cấp cứu cũng mở ra

Bác sĩ bước ra, mọi người vọt lên, Trình Mộ Thanh là nhanh nhất, sau đó vô lực cầm cánh tay của bác sĩ "Bác sĩ, anh ấy sao rồi? Sao rồi?"

Bác sĩ nhìn những người đứng trước cửa, tháo khẩu trang xuống "Phẫu thuật đã thành công nhưng bảo bộ của bệnh nhân bị ảnh hưởng nghiêm trọng, có thể tỉnh lại hay không thì còn phải dựa vào ý chí kiên cường của bệnh nhân, nếu 48 tiếng sau tỉnh lại thì không có gì đáng ngại nhưng nếu không tỉnh lại thì....." Nói đến đây bác sĩ tạm dừng một chút

Trình Mộ Thanh hết sức nắm cánh tay của người bác sĩ "Thì sao?"

Người bác sĩ thờ dài một hơi "Nếu 48 tiếng nữa không tỉnh dậy thì có thể một năm sau mới tỉnh lại hoặc cả đời cũng chẳng tỉnh dậy nữa"

Trình Mộ Thanh hoàn toàn đơ người, người sống thực vật?

"Không —— anh ấy sẽ không trở thành người có đời sống thực vật, anh ấy nhất định phải tỉnh lại, bác sĩ, cầu ngài hãy cứu anh ấy .. cứu cứu anh ấy"
Trình Mộ Thanh dùng sức nói

"Chúng tôi đã cố gắng hết sức....."

"Không .. các người cứu anh ấy đi, anh ấy nhất định sẽ tỉnh lại, nhất định sẽ tỉnh lại....." Trong lòng Trình Mộ Thanh đã tự trách, anh ta bởi vì cô mới trở thành bộ dạng bây giờ, cô thật sự đáng trách

"Hiện tại những gì chúng ta có thể làm là chờ đợi thôi.."

Chờ? Cô ghét nhất là từ này ..

Sau khi bác sĩ rời đi, Hách Liên Tuyết được đẩy ra, nhìn thấy anh nằm trên giường bệnh hai mắt nhắm nghiền, ngực của cô không khỏi cứng lại như là khí phách lãng nhiên, không ai bì nổi, nhất định sẽ rất khó chịu ..

Mất thấy anh bị đưa vào phòng bệnh, trong lòng cô âm thầm hạ một cái quyết tâm là 48 tiếng này, sẽ không rời anh nửa bước ..

Cô nhất định phải chờ cho đến khi anh tỉnh lại ! Nhất định phải.....

"Các người về đi, tôi ở đây cùng anh ấy" Hiện tại trời đã rạng sáng, hốc mắt đỏ ửng, Trình Mộ Thanh nói.

"Chúng tôi ở đây chờ cùng cô"- Ngôn Dục nói

Tiểu Trạch gật đầu đồng ý "Mẹ, con sẽ đợi cùng mẹ"

Trình Mộ Thanh không nói thêm gì, chậm rãi đi đến phòng bệnh, Tiểu Trạch và Ngôn Dục cũng không khỏi khổ sở, Trình Mộ Thanh thì tự trách thân mình, Tiểu Trạch cho Kim Sa về trước, Tiểu Trạch ở đây cùng Ngôn Dục là được rồi, Kim Sa nghe vậy cũng không nói gì liền bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cùng Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131

Trình Mộ Thanh ngồi bên người Hách Liên Tuyết, lặng lẽ chờ đợi, chờ từng phút từng giây trôi qua, ánh mắt thủy chung không rời, mẩn đầu óc đều là lúc họ cãi nhau, nhưng dù cho là cãi nhau vẫn không thấy tức giận mà ngược lại còn thấy hạnh phúc ngập tràn

Trình Mộ Thanh nắm tay anh, nước mắt không ngừng rơi, lúc thì tự cười, lúc thì oán giận "Hách Liên Tuyết, em biết anh có thể nghe những gì em nói, không phải anh muốn đoạt con trai từ tay em sao? Anh tỉnh lại đi em sẽ cho anh một cơ hội..."

"Hách Liên Tuyết, anh có phải đồ ngốc không? Tại sao lại đẩy em ra? Người bị xe đụng đáng ra nên là em ... chứ không phải anh"

Trình Mộ Thanh ngồi bên giường, lải nhải, Ngôn Dục vừa định vào nhìn thấy cô ngồi tự nói một mình, do dự một chút vẫn là bước vào .

"Ăn chút gì đi" Ngôn Dục hé ra sắc mặt mệt mỏi.

Trình Mộ Thanh không nói gì, Ngôn Dục mang cháo ra đưa cho cô nhưng cô lại lắc đầu.

"Cô không ăn gì sẽ kiệt sức chết đó" Ngôn Dục nói

"Tôi không sao, anh cứ để đó trước, tôi chờ anh ấy tỉnh lại sẽ ăn" Trình Mộ Thanh thản nhiên nói, ánh mắt nhìn người nằm trên giường bệnh.

"Bác sĩ nói 48 tiếng nữa anh ta mới tỉnh lại, cô chờ như thế này cũng không phải là biện pháp"- Ngôn Dục thật lòng nói

"Nhưng tôi thật sự không muốn ăn.."

"Cô không phải còn chờ anh ta tỉnh lại sao?" Ngôn Dục hỏi

Trình Mộ Thanh nghĩ nghĩ, nếu không ăn gì thì cũng chẳng còn sức mà đợi anh ta nên gật gật đầu, tiếp nhận cháo trên tay, cô ăn như không ăn, bỏ một muỗng cháo vào miệng nhưng chẳng có cảm giác gì, chỉ nhẹ nhàng ăn vào ..

Lúc này, Tiểu Trạch đi đến, Trình Mộ Thanh ngồi đằng kia, mặc dù cô nói là ăn cháo nhưng mức một ngậm rất lớn

Từ hôm qua đến giờ, cô cũng chưa tắm rửa, quần áo vẫn còn dính máu ..

"Mẹ, có muốn trở về nhà thay quần áo không? Thuận tiện nghĩ ngơi chút" -Tiểu Trạch lo lắng hỏi

"Không cần, Tuyệt sẽ nhanh tỉnh lại thôi, mẹ chờ....." Trình Mộ Thanh rất tin tưởng anh sẽ tỉnh lại nhanh thôi

Cô biết lúc anh còn chưa đạt tới mục đích của mình thì anh sẽ không dễ dàng ngã gục đâu, lúc trước anh đã từng trúng đạn nhưng cũng không phải là không sao sao? Bây giờ thì cũng như vậy thôi, anh sẽ không xảy ra việc gì

Không quá 48 tiếng nữa anh sẽ tỉnh lại.

.Nghe Trình Mộ Thanh nói vậy, Tiểu Trạch cũng sớm biết trước rồi vì thế lấy ra một cái túi to đưa cho cô - "Đây là Kim Sa mang đến, là quần áo của mẹ đó, biết mẹ sẽ không về nên mẹ đi thay đi, tổng vẫn tốt hơn so với quần áo dính máu trên người mẹ"

Trình Mộ Thanh hạp mồm nhìn túi quần áo trong tay, gật gật đầu.

Ngôn Dục gọi một cuộc điện thoại cho bệnh viện, Trình Mộ Thanh đi vào phòng thay đồ cho đơn giản một chút, thay đồ xong, quần áo dính máu thì vứt bỏ.

Trình Mộ Thanh chưa bao giờ nghĩ anh vì cứu cô mà sẽ xảy ra chuyện, lúc ấy, cô còn đang khắc khải với anh nữa mà, hiện tại nghĩ lại, cô chỉ thấy cái mũi xót xót, nước mắt lại chảy ra, cô hít một hơi, Hách Liên Tuyệt - anh phải tỉnh lại, nhất định phải tỉnh lại !

Thời gian trôi qua, Trình Mộ Thanh thuy chung nhìn người trên giường bệnh, không có chút nói lòng, rất nhanh buổi tối trôi qua.

Ngôn Dục trở về thay quần áo, Tiểu Trạch cũng không biết chạy đi đâu, cô rút cuộc mệt nên gục trên giường ngủ quên, trong giấc ngủ cô vẫn gất gao nắm tay anh, một giây cũng không dám buông

Mà lúc này, người nằm trên giường, mí mắt chớp chớp một chút .. Trình Mộ Thanh gục trên giường bệnh, mảy nhíu lại .

Anh đứng ở hành lang, nhìn thấy nhiều người bận rộn, Trình Mộ Thanh đi qua nhìn vào phòng bệnh anh, anh nằm đó, bên người anh rất nhiều bác sĩ, bác sĩ cầm máy sốc tim để lên người anh, chỉ trong giây thấy người anh giật cao lên, nhưng rồi không có phản ứng gì, cô đứng ở đó, nước mắt tràn mi, vừa định đi vào, bác sĩ nói anh đã từ vong rồi, người anh bị che kính đẩy ra ngoài

"Không ——anh ấy còn chưa chết, chưa chết" Trình Mộ Thanh muốn đi lên ngăn bọn họ lại nhưng chính là y tá đẩy anh đi mất .

Vô luận cô chạy theo thế nào cũng không chạy theo kịp.. cuối cùng ngã trên mặt đất nhìn theo khóc rống lên ..

Hách Liên Tuyệt...

Hách Liên Tuyệt...

Trình Mộ Thanh đột nhiên tỉnh lại, miệng hô lớn tên anh, lúc này mới lấy lại tinh thần.. thì ra chỉ là mơ !

Chính là cái giấc mơ đó sao có cảm giác như thật, cảm giác đau đớn cũng như thật, cho đến tỉnh lại rồi cô vẫn cảm giác được sự đau đớn đó ...

Trời đã gần sáng, cô không biết chính mình đã ngủ bao lâu, nhưng tay vẫn nắm chặt tay anh, không hề thả ra !

24 tiếng đã trôi qua, cô nhìn anh, anh rút cuộc khi nào thì tỉnh lại?

Nước mắt không thể khống chế liên chảy xuống " Hách Liên Tuyết, anh thật không định tỉnh dậy sao? Đã 24 tiếng rồi, anh đừng ngủ nữa được không?"

Người trên giường bệnh cũng không có nửa điểm phản ứng

" Hách Liên Tuyết, anh biết không? Anh nằm như vậy nhất định anh sẽ không có cảm giác gì, chính là em thì sao? Anh lần lượt cứu em, làm cho em không ngừng áy náy, anh có biết anh tàn nhẫn ra sao không? Anh có biết lúc anh bị xe đụng vào, trái tim của em có bao nhiêu là đau đớn không? Nó cứ như đã ngừng đập vậy....."

Bỗng nhiên nhớ tới lúc trong xe anh nói đến việc muốn kết hôn, cô mím môi, nước mắt không khỏi rơi xuống " Anh còn nói là anh muốn kết hôn cùng em, anh cứ như vậy mà thương hại em sao? Em tệ đến mức phải để người khác thương hại rồi kết hôn sao? Anh rõ ràng không yêu em, lại nói muốn kết hôn cùng em... Anh có biết em chán ghét anh như thế nào không? Bất quá nếu bây giờ anh liên tỉnh lại em sẽ đáp ứng anh....."

"Đáp ứng anh cái gì?"

"Em đáp ứng kết....."

Trình Mộ Thanh đang nói một nửa, liền như bị sét đánh ngang tai, cô nhìn anh nằm trên giường bệnh, anh đã mở mắt còn nhìn cô, yếu ớt hỏi .

"Anh...Anh tỉnh lại rồi?" Trình Mộ Thanh có điểm không tin được, hay là có phải chính cô lại nằm mơ rồi không?

"Những gì em nói bên tai anh nãy giờ, anh bất tỉnh đều không nghe được"- Hách Liên Tuyết nói.

"Em đi kêu bác sĩ....." Trình Mộ Thanh xoay người muốn đi chính là tay của cô bị anh gắt gao nắm lại, cô quay đầu chống đối con người u lục của anh .

"Những gì em vừa nói đều là thật?"

Trình Mộ Thanh còn động lại nước mắt, nhất thời khó hiểu " Cái gì mà thật?"

"chính là những gì em vừa nói..."

"Em vừa rồi có nói gì sao?" Nói đến đây, Trình Mộ Thanh giật mình tỉnh lại, cô vừa rồi đồng ý kết hôn cùng anh

Nhất thời, gương mặt đỏ ửng cộng thêm vẻ mặt vừa khóc, trong hết sức đáng yêu .

Trình Mộ Thanh thậm chí hoài nghi anh có phải là cố ý hay không? Cô nói nhiều thứ như vậy, anh thì bất tỉnh, chỉ riêng câu duy nhất anh liên tỉnh lại.

"Nói cho anh biết những gì em nói là sự thật?" Hách Liên Tuyết cầm lấy tay cô, thật lòng hỏi.

"Anh hiện tại vừa mới tỉnh lại thôi, em đi gọi bác sĩ" Trình Mộ Thanh định bước đi chính là anh lại không chịu buông tay cô ra " Trả lời anh, những gì vừa rồi đều là thật".

Trình Mộ Thanh giả chết, giả câm, giả điếc ..

" Trình Mộ Thanh, em còn muốn trốn tránh đến bao giờ? Em biết rõ trong lòng em cũng có anh, vì cái gì mà không thừa nhận"- Hách Liên Tuyết chấp nhất hỏi.

Trình Mộ Thanh quay đầu lại, một bộ dạng cố ý - " Em vì sao phải thừa nhận? Trong lòng của anh có em không?Dựa vào cái gì muốn em thừa nhận?Đúng, em thừa nhận những lời nói vừa rồi là vì anh cứu em nên em cảm động rồi tin rồi mù nên mới nói thế, nhưng Hách Liên Tuyết, này không chứng tỏ em thừa nhận yêu anh....."

Thật ra đúng là yêu !

Trong giây lát, một cổ cường đại lực đem Trình Mộ Thanh ngã xuống, một bàn tay chế trụ cô, cúi người hé ra đôi môi ấm áp trụ lên đôi môi của cô, Hách Liên Tuyết hôn cô, tinh tế nhấp nháp sự ngọt ngào của cô, còn có những giọt nước mắt chưa xót nữa ..

Trình Mộ Thanh giật mình nhưng không có phản ứng, chỉ ngây ngô nhìn anh, nước mắt lúc này lại chảy xuống ..

Hách Liên Tuyết buông cô ra, nhưng một bàn tay lại ôn nhu sờ lên gương mặt nhỏ nhắn, thấp giọng nói - " Anh yêu em.."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132

Trình Mộ Thanh ghé bên người anh, trừng to mắt như đang không thể tin vào những gì mình nghe được - "Anh .. anh nói cái gì?"

Hách Liên Tuyết lại nhìn cô, ánh mắt nóng rực, thiết tha, khoé miệng nhếch lên - " Anh nói, anh yêu em....."

Nhất thời, cô giật mình, đờ người nhìn anh, không khỏi kinh ngạc, cảm giác mơ màng, chỉ cảm thấy ngàn vạn lần nỗi lòng trào lên, tất cả hoá thành nước mắt, vẫn là không tin vào những gì mình nghe được .

"Em làm sao vậy?" Hách Liên Tuyết nhìn cô, buồn cười lấy bàn tay vuốt vuốt cái mặt nhò nhẩn kia, phản ứng của cô có phải hơi quá không?

Nước mắt lách tách từng giọt nhỏ rơi trên quần áo anh, cô cố gắng làm cho chính mình trở nên bình thường một chút - " Hách Liên Tuyết, anh nhất định nói đùa sao?"

Hách Liên Tuyết ngẩng đầu, hôn lên những giọt nước mắt đó, ánh mắt chân thành tha thiết nhìn cô " Anh không nói giỡn, những gì anh nói là thật, em biết không trong lúc anh sắp chết chuyện mà anh nuối tiếc nhất chính là anh không nói cho em biết rằng anh yêu em..."

Anh yêu em.....

Chỉ là ba chữ rất đơn giản nhưng đối với một đôi tình nhân thì đó cũng có thể coi như là lời hứa hẹn cả đời này

"Anh nói thật sao?" Trình Mộ Thanh nghẹn ngào hỏi, cô cũng không phải người phụ nữ hay khóc vì tình yêu, cô cũng không phải loại phụ nữ dễ dàng bị cảm động nhưng nhìn đến thân thể anh khi bị xe đụng vào, cô cũng đã sớm muốn nói ra ba chữ này với anh rồi ..

Đúng, cô đã sớm yêu Hách Liên Tuyết !

Mặc kệ bộ dạng anh là gì, là bộ dạng thấy chết mà không cứu được, là khi anh đỡ vết thương cho cô, chính là bộ dạng phúc hắc lạnh lùng của anh nhưng vì thế mà cô đã sớm yêu anh rồi, cho nên khi nhìn thấy Chu Lâm Na xuất hiện trong nhà anh, mặc quần áo của anh, cô mới tức giận như thế .

Tất cả chuyện này sớm đã xảy ra, ăn sâu bén rễ rồi chỉ là cô không muốn thừa nhận mà thôi, nhưng sự thật vẫn là sự thật !

Thì ra khi tình yêu trải qua thời điểm sinh tử chúng ta mới nhận ra sự thật và trân trọng nó !

" Rất xin lỗi em, vì trước đây anh không biểu đạt ra" Hách Liên Tuyết nhẹ giọng giải thích

Nghe xong lời nói của anh, Trình Mộ Thanh không khỏi nhỏ giọng khóc nức nở, trong lòng vừa đau lại vừa vui sướng, Hách Liên Tuyết là người kiêu ngạo không ai bì nổi mà cũng sẽ có lúc giải thích với người khác, làm cho cô có cảm giác hạnh phúc ngập tràn

Hách Liên Tuyết nhìn cô, nhìn bộ dạng vừa khóc vừa cười đó, khoé miệng cũng không khỏi nhếch lên, lấy tay lau đi - " Đưa ngọc, hiện tại em khóc cái gì?" Anh đau lòng hỏi.

Trình Mộ Thanh lắc đầu, tóc đều đã ướt, anh ôn nhu vén lên dùm cô - " Anh biết không? Lúc anh ngã vào người em, thân dính đầy máu, em đã nghĩ đời này anh sẽ không bao giờ tỉnh lại để nói chuyện cùng em nữa, nếu không có anh, em cũng không biết nên làm thế nào em cảm thấy mình muốn chết theo anh..."

Trình Mộ Thanh vừa nói xong, anh lấy tay cố định cái ót của cô, sau đó cuồng nhiệt hôn lên đôi môi mềm mại đó .

Cô không có gãy dựa mà tùy ý để cho anh hôn, nước mắt lưu lại trên hai gò má, nhưng cô cảm thấy lúc này thật hạnh phúc, rất hạnh phúc !

Hách Liên Tuyết hôn cô, nụ không hôn có kỹ xảo gì nhưng cứ như muốn mãi giữ lấy cô, muốn nói cho cô biết anh yêu cô, anh cần cô và không muốn rời xa cô.....

Lúc sau, vừa vặn Ngôn Dục và Tiểu Trạch đi đến, nhìn thấy hai bóng dáng cuồng nhiệt hôn nhau trên giường, miệng há " O" đi lên

Tiểu Trạch hắc hắc cười trộm, khi Hách Liên Tuyết phát hiện ra bọn họ đến liền buông Trình Mộ Thanh ra, anh thật sự nhìn cô " Những gì em muốn nói thì anh đã nói rồi"

Trình Mộ Thanh nín khóc, mỉm cười, gạt đầu nhìn anh, phải thừa nhận trong giây phút này cho dù không nói ra cũng có thể hiểu toàn bộ .

"Những gì em muốn nói thì anh đã nói rồi, những gì em muốn làm thì chính anh cũng đã làm rồi, bảo bối của anh....." Ngôn Dục buồn nôn nói ra

Trình Mộ Thanh nghe được âm thanh này, quay đầu lại thấy Tiểu Trạch cùng Ngôn Dục đứng phía sau, nhất thời khuôn mặt ửng đỏ, rồi cảm tức liếc bọn họ một cái " Nghe lên chuyện người ta thì rất thú vị sao?"

"Không, nghe lên chuyện hai người nói cảm thấy thật buồn nôn, ha ha, Tuyết, lần đầu tiên tôi thấy anh nói ra những lời sến súa như vậy" Ngôn Dục nói xong liền nhẹ nhàng đi vào.

Tiểu Trạch cũng theo sau, trên mặt không nhịn được bật cười, xem ra ba thật bí mật nha, a a, hoàn hảo ! Ha Ha ~~~

Hách Liên Tuyết dùng ánh mắt cảnh cáo quét nhìn Ngôn Dục một cái " Cẩn thận tôi đem cậu đi Phi châu khai phá."

Ngôn Dục bắt mắt nhìn anh- " Anh chỉ biết hung hăng với người trong nhà, còn đối với người khác có sao lại ôn nhu đến thế"

Hách Liên Tuyết lúc này không chút nào liềm hôn lên đôi môi của cô một cái " Bởi vì, cô ấy là người phụ nữ của tôi"

"a, a,a, thật buồn nôn a" Ngôn Dục nhin không được liềm nói

"a, a,, thật là chua à..." Tiểu Trạch nhin không được cũng nói theo

Trình Mộ Thanh vừa định hất tay ôm Tiểu Trạch, còn thằng bé thì một bên lăn lóc chạy đến trước mặt Hách Liên Tuyết, dựa sát vào anh -" Con hiện tại có thể quang minh chính đại gọi ba là ba không? Không cần lén lút nữa?"

Hách Liên Tuyết néo khuôn mặt của Tiểu Trạch " Đương nhiên, con muốn gọi như thế nào thì gọi như thế đó, ba vốn chính là ba của con mà" .

Trình Mộ Thanh nhìn 2 ba con, sau đó nhìn Tiểu Trạch " Con như thế nào lại biết đó là ba của mình?" Thật ra cô sớm đã đoán được Tiểu Trạch đã biết sự thật nhưng chính là thằng bé không nói gì nên cô phải giả vờ như nó không hay biết, dù sao cũng không có thiệt hại cho ai.

Tiểu Trạch cười hắc hắc " Con thông minh như vậy, muốn biết thì không có gì khó" .

"Chánh choẹ" - Trình Mộ Thanh bĩu môi nói.

"Nhưng tuy rằng con trai của chúng ta bên ngoài giống em nhiều hơn, nhưng nhìn kỹ vào thì sẽ giống anh hơn, ngoại trừ anh còn ai có thể sinh ra đứa con đẹp trai đến vậy?" Hách Liên Tuyết kiêu ngạo nói.

"Tự kỷ" .

Thật nhìn xem, bọn họ tự kỷ đến trình độ nào rồi? Thật không hổ danh là người một nhà.

"Nhưng có một chuyện tôi không rõ, vì sao khi tức giận con người của Tiểu Trạch sẽ biến thành màu lục? Bình thường là màu đen mà?" Ngôn Dục hỏi

"Ách?" Trình Mộ Thanh nhú mày " Tôi nghĩ là do đột biến gen....."

Hách Liên Tuyết "... "

Tiểu Trạch "... "

Trải qua kiểm tra của bác sĩ, Hách Liên Tuyết đã tỉnh lại, thân thể không còn gì đáng ngại, ở lại nằm viện quan sát thêm vài ngày cộng thêm bồi dưỡng tốt một chút thì rất nhanh sẽ hồi phục lại ..

Biết được điều này, ai cũng thở phào nhẹ nhõm

"Xem đi, tôi biết Tuyết nhất định sẽ không có việc gì" Ngôn Dục nói giống như tất cả là công lao của anh vậy.

Thân thể của Hách Liên Tuyết rất cường tráng, khôi phục cũng nhanh, chính là anh nói ghét mùi sát trùng của bệnh viện nên kiên trì về nhà.

Nhà...

Tương tự đến cái nơi kia, nghĩ đến Chu Lâm Na còn trong đó, trong lòng Trình Mộ Thanh liền cảm thấy không được tự nhiên, không phải cô ghen tị cũng chẳng phải thích ăn dấm chua nhưng chính là có ai thích người đàn ông của mình ở chung nhà với người phụ nữ khác không? Dù cho là bạn gái trước kia anh ta yêu nhất thì trong lòng cũng không thể dễ chịu !

Huống chi, cô và anh vừa xác định xong tình cảm của đôi phương, cô biết anh nói yêu cô nhưng còn Chu Lâm Na thì sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Trình Mộ Thanh u ám một chút.

Nhìn thấy bộ dáng kia của cô, anh biết cô còn để ý chuyện ngày đó, anh cầm tay cô "Em suy nghĩ gì vậy?"

Trình Mộ Thanh mặt nhăn lại, điều chỉnh nỗi lòng -" Không có gì!"

Hách Liên Tuyết ngồi trên giường, cô ngồi đối diện với anh, anh lấy hai tay vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn kia " có vấn đề gì em cứ hỏi, đừng giấu trong lòng, anh không thích em suy nghĩ lung tung"

"Đã nói không có....." Trình Mộ Thanh đẩy anh ra, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của anh, cô nên nói như thế nào với anh đây?

"Em có!" Hách Liên Tuyết kiên định nói, quan hệ của bọn họ chỉ vừa thay đổi, anh cũng không hy vọng có việc gì lại phá vỡ mối quan hệ này -" Trình Mộ Thanh, anh nói với em có gì thì liền hỏi anh, anh nhất định sẽ trả lời rõ ràng ".

Nhìn thấy ánh mắt chân thành tha thiết của anh, tâm của cô trầm xuống, có phải do cô suy nghĩ quá nhiều không? Chính là cảnh tượng kia, cô cũng không thể nào mà không nghi ngờ được.

"Thật sao?" Trình Mộ Thanh hỏi

"Ừ, anh tuyệt đối sẽ không lừa em" Hách Liên Tuyết gần từng chữ

Trình Mộ Thanh nghĩ nghĩ " Được, em hỏi anh....."

Hách Liên Tuyết lo lắng nhìn cô, cô cũng nhìn anh .

"Anh..... có đói bụng không?" Trình Mộ Thanh cuối cùng cũng không thể hỏi những gì mình muốn nên đành hỏi một vấn đề ngu ngốc là anh có đói hay không.

Trong lòng Hách Liên Tuyết ngập tràn thất vọng, chính là trong ánh mắt của cô loé lên hào quang, biểu thị cô đầy nghi ngờ với anh !

Anh không thích điều này, thật sự không thích !

Anh hạp mầu " Điều em muốn hỏi chính là cái này?"

Trình Mộ Thanh nhìn anh, chột dạ gật đầu " Ừm"

"Em xác định?"

"Ừm... Ừm..." Trình Mộ Thanh vẫn là gật đầu

"Được, anh trả lời em, anh không đói..."

"A..."

Trình Mộ Thanh đi ra phòng bệnh, đứng ở hành lang, đá một cước vào ghế " Ngu Ngốc, mày thật ngu ngốc, cái vấn đề cần thì không hỏi, ngu ngốc, đàn độn đến chết thôi, mày sợ cái gì a" Trình Mộ Thanh phát tiết lên cái ghế, cuối cùng tự ôm chân đau ngồi xuống, sau đó suy nghĩ " Mày đã quyết định tin tưởng anh ấy thì sẽ tin tưởng anh ấy !! Đừng phải tin tưởng..."

Hách Liên Tuyết ở trong phòng bệnh, nghe được cô lẩm bầm lầu bầu, cảm thấy vui nhưng cũng có chút hụt hẫng đúng là người phụ nữ ngu ngốc !

Đáp ứng với yêu cầu của Hách Liên Tuyết, anh mãnh liệt muốn xuất viện, Tiểu Trạch Cùng Ngôn Dục đều bất động, chỉ có Trình Mộ Thanh mới có thể trấn trụ anh, chính là khi bắt lấy thân thể của cô anh liền hôn lên,cô cũng không ngăn cản anh, mạng sống của anh nhất định đều nhiệt tình yêu thương hơn so với bất kì kẻ nào !

Nghĩ đến đây, sẽ làm thủ tục xuất viện, Hách Liên Tuyết không có cho Ngôn Dục tiếp mà là cho Hàn Dã tới tiếp bọn họ.

Trình Mộ Thanh phải theo Hách Liên Tuyết quay về nơi đó, bởi vì sự cố này là do cứu cô nên làm cho một đại thiếu gia như anh ta phải bị thương, vì sức khoẻ phía trước nên bắt cô phải ở lại chăm sóc anh !

Trình Mộ Thanh phải nhẫn nhịn chứ không còn biện pháp nào !

Cô ngồi trong xe anh, rất khản trương, nếu như trở về mà Chu Lâm Na còn trong nhà anh thì cô phải đối diện làm sao? Là nên ưỡn ngực nói cho Chu Lâm Na biết là Hách Liên Tuyết thích cô ? Sau đó bảo Chu Lâm Na cắt đi?Hay là giả vờ như không thấy gì, tiếp tục chăm sóc Hách Liên Tuyết?

Trình Mộ Thanh không có khả năng giả vờ như không thấy, cô cũng không thể chia sẻ người đàn ông của mình với một người phụ nữ khác, thời này không còn là thời cổ đại, không phải là một chồng mà 5 thê 7 thiếp, cho dù có vậy thì cô cũng không chấp nhận chia sẻ người đàn ông của mình.

Lúc trước, cô có thể không cần anh, nhưng nếu anh còn thường xuyên xuất hiện cùng người phụ nữ khác thì cô căn bản không thể nhận .

Cảm giác được cô áp lực, Hách Liên Tuyết nắm tay cô, hôn vào cái trán cô một cái -" Em lại suy nghĩ gì?"

Trình Mộ Thanh ngẩng đầu, ánh mắt có chút hoán loạn rồi chợt biến mất " Hách Liên Tuyết, chúng ta qua nhà Ngôn Dục ở được không? Em vẫn sẽ chăm sóc anh như bên kia".

"Tại sao?"

"Bởi vì... bởi vì.....bởi vì đồ dùng của em đều bên kia em không muốn đem qua đem lại, hơn nữa em quen thuộc với bên kia hơn" Trình Mộ Thanh tùy tiện nói dối một câu

Này cô vẫn không muốn nói thật sao?

"Không sao, anh có thể kêu Ngôn Dục mang qua cho em, hơn nữa em là người phụ nữ của anh, vì sao lại ở nhà của người khác". Hách Liên Tuyết khí phách 10 phần, nói, nói xong còn dư quang nhìn Trình Mộ Thanh .

"Nhưng mà nhưng mà..... em thấy bên kia hoàn cảnh tốt hơn"

Hách Liên Tuyết vượt vượt cái mũi của cô một cái " Đứa ngốc, Vịnh Khu đã là nơi tốt nhất ở thành phố A, hoàn cảnh như thế nào cũng tốt hơn nhà của Ngôn Dục, em rút cuộc trong đầu suy nghĩ cái gì " .

"Em.... .." Trình Mộ Thanh không biết nên nói thế nào, tóm lại cảnh tượng Chu Lâm Na mặc quần áo của anh, cô không thể quên được

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133

Hàn Dã nhìn bộ dạng không được tự nhiên của hai người, thẳng lắc đầu

Rõ ràng ông chủ muốn bắt buộc cô nhưng cảm giác trong hai người có gì đó lạ lạ

Rất nhanh đã đến Hải Á Loan, Hàn Dã để hai người xuống, Hách Liên Tuyết kêu Hàn Dã rời đi

Trình Mộ Thanh cùng Hách Liên Tuyết đứng bên ngoài biệt thự của anh ta, chậm chạp do dự không chịu vào

"Em sao vậy?" Hách Liên Tuyết hỏi, rõ ràng biết cô không được tự nhiên vì cái gì, rồi rầm vì cái gì nhưng chính là không nói ra thôi, anh ta muốn để cho người phụ nữ này phải mở miệng ra, nếu không nhất định từ nay về sau mà có chuyện gì chắc anh ta cô sẽ giữ trong lòng

Trình Mộ Thanh đứng trước cửa, trong lòng không biết là tư vị gì, nhưng có chút khó chịu, mặc kệ tất cả, cô nâng đầu, nhìn anh ta hỏi " Em hỏi anh....."

Hách Liên Tuyết nhìn mi, nhìn đến ánh mắt phát hỏa của cô, chỉ biết rằng cô muốn hỏi .

"Cái kia, nhà anh có giấu một nữ nhân nào khác nữa không?"

"Không có!"

Trình Mộ Thanh hiển nhiên là không tin " Nhưng mà, ngày đó lúc em đi vào, nhìn thấy"

"Nhìn thấy cái gì?"

"Em thấy Chu Lâm Na ở trong nhà anh, nhưng lại.... .. anh dám nói không có?" Trình Mộ Thanh cố ý nói áp úng, không muốn thể hiện mình muốn ăn dấm chua .

Quả nhiên là vậy, hèn gì không trách được ngày hôm sau đó bộ dạng của cô nhìn anh thật lạ .

Lúc này, không biết anh lấy đâu ra một sâu chìa khoá, chìa ra trước mặt Trình Mộ Thanh.

Cô không khỏi sửng sốt, cô nhận ra, cái chìa khoá này chính là lúc trước anh đưa cho cô, ngày đó lúc cô tới có đặt nó trên bàn, nhưng hiện tại

"Anh....." Mặc dù có điểm ngoài ý muốn, nhưng khoe miệng vẫn nở nụ cười như không có gì, chứng minh tâm tư của cô vừa rồi không tồi .

Hách Liên Tuyết đột nhiên ôm cô vào trong lòng ngực, hai tay đặt hai bên hông, khoảng cách giữa hai người đã muốn dính vào nhau " Em rút cuộc cũng hỏi ra"

Trình Mộ Thanh có chút ngoài ý muốn nhìn anh –“ Anh, anh đều đã biết?"

"Ừ" Hách Liên Tuyết gật gật đầu, vươn tay捏 cái mũi của cô một cái -" Anh biết em có tâm sự, còn không chịu nói ra!"

Trình Mộ Thanh mở cái miệng, quay mặt qua " Anh nếu đã biết rồi còn hỏi em làm gì!"

" Nếu không làm vậy thì làm sao em mở rộng lòng với anh được?" Hách Liên Tuyết hỏi.

Trình Mộ Thanh nghĩ nghĩ, vẫn là có chút hờn dỗi " anh đã biết em suy nghĩ gì rồi, anh còn nói là trong nhà anh không có cất giấu người phụ nữ khác !!"

Hách Liên Tuyệt xoay mặt cô qua, thật lòng nhìn thẳng vào "Thật ra ngày em uống thuốc giải, cô ấy vì anh mới tự sát, anh sốt ruột mang cô ấy vào bệnh viện, nhưng không biết ai để lộ tin tức ra ngoài, phóng viên tìm đến bệnh viện, cho nên bắt đắc dĩ anh mới đem cô ấy về nhà.....Chính là anh không ngờ ngày đó lúc em về thì thấy cảnh tượng đó.... .."

Trình Mộ Thanh bĩu môi, được rồi, tạm thời tin tưởng " Nhưng anh có dám nói anh không có cảm giác với cô ấy không? Giữa các người đều không làm gì sao?"

"Anh thề"

"Lừa quỷ" Trình Mộ Thanh không tin

"Anh thật sự không có, anh làm vậy là vì thương hại cô ấy, em hẳn biết, từ nhỏ Hách Liên Hùng đã uy độc được cho anh lớn lên, chính là vài năm trước bỗng nhiên anh phát tác, trong cơ thể không biết có cái gì mà tra tấn anh, làm cho anh rất thống khổ, lúc đó cô ấy đã bên cạnh chăm sóc anh, nên anh làm thế chỉ vì thương hại hoặc là nghĩ tình mà thôi, anh không có yêu cô ấy !"

"Thật sao?" Trình Mộ Thanh hỏi, nghe được anh ta nói Hách Liên Hùng uy độc được cho anh lớn lên, tuy rằng cô đã biết trước nhưng trong lòng vẫn đau khổ không thôi, thậm chí cảm giác được cái loại ngày đó anh thống khổ ra sao .

Trình Mộ Thanh kiên quyết áp chế cảm xúc này xuống, nhìn anh - " Cho nên anh lấy thân báo đáp? Lấy thân ném thử?" Trình Mộ Thanh chanh chua nói.

"Ngày đó em thấy được gì?" Nghe khẩu khí của cô như vậy, anh vẫn là vui vẻ.

"em thấy cô ấy mặc áo của anh trong.... .." Trình Mộ Thanh một cỗ nhiệt nói ra, sau đó nâng mau nhìn Hách Liên Tuyệt, hai má của cô đồng thời đỏ lên, giống như hoá thiếu vậy

"Cho nên, em ghen sao?" Hách Liên Tuyệt để sát cái chán của mình vào chán của Trình Mộ Thanh, trêu tức hỏi.

"Không có a.... .." Trình Mộ Thanh khẩu thị tâm phi nói

"A, phải không? Chúng ta bây giờ trở về đi!" Nói xong, Hách Liên Tuyệt liền hướng vào bên trong.

"Này, anh thực không định nói ra sao?" Trình Mộ Thanh tức giận kêu lại

"dù sao em cũng không ăn dấm chua, anh còn giải thích gì nữa?" Hách Liên Tuyệt có điểm thất vọng nói

"Anh ——"

Hách Liên Tuyệt nhìn cô

Trình Mộ Thanh cúi đầu " Một Chút.... .."

Nghe vậy, anh ta nở nụ cười, nhìn thấy bộ dạng này của cô thật sự rất đáng yêu, tưởng tượng người phụ nữ này từ nay về sau sẽ thuộc về anh, trong tâm vô cùng thoả mãn, so với mấy triệu còn cao hứng hơn, không, này căn bản là không thể so sánh với bất cứ cái gì.

"Còn không mau giải thích". Trình Mộ Thanh lôi kéo anh nói.

Hách Liên Tuyệt nở nụ cười - " Hôn anh một cái thì anh sẽ giải thích cho em nghe".

Trình Mộ Thanh trừng anh, chính là anh có bộ dạng ' em không hôn, anh sẽ không nói'

Vì thế, Trình Mộ Thanh nhìn bốn phía, này là trời tối chắc sẽ không ai nhìn thấy, nghĩ nghĩ, cô nhón chân hôn lên mặt anh .

Nụ hôn này tuy rằng ngắn ngủi nhưng cũng không dám tái hôn lại, nếu không trong chốc lát tiểu đã man phát uy nữa thì khổ ..

Suy nghĩ xong " Thật ra ngày đó cô ấy tắm xong, tự mình đi tìm quần áo của anh mặc vào, anh ở trong phòng sách làm việc, cô ấy mang cafe vào cho anh, nên.... .."

"Vì thế được cái đó?" Trình Mộ Thanh khẩn trương hỏi, tay tự vò vò quần áo của mình, một bộ dạng ' anh dám làm thì em sẽ liền giết anh'

Hách Liên Tuyệt trào qua cái tay thô lỗ của cô " Vì thế cô ấy yêu thương nhưng nhớ anh"

" Hách Liên Tuyệt!!!" Trình Mộ Thanh thật sự có bộ dạng muốn giết anh ta

"Bất quá anh là người như thế nào a, không có ngồi tùm lùm chỗ, trừ em ra, thì không là ai cả, anh mắng cô ấy rồi kêu cô ấy ra ngoài" Hách Liên Tuyệt nói, trong lời nói còn không quên tự kỷ một chút, lấy lòng Trình Mộ Thanh một chút

Trình Mộ Thanh nhú mày " Chỉ vậy thôi sao?"

"Ừ, anh thế" Hách Liên Tuyết nói, hiện tại anh ta giống như bị bà xã quản nghiêm vậy, còn phải thể thốt với phụ nữ, xem ra đời này anh phải ngã quy trong tay cô rồi.

Trình Mộ Thanh suy nghĩ hạ, thì thảo tự nói " Trách không được vì sao hôm đó cô ta giận dữ như vậy, thì ra mọi chuyện là như thế !"

"Cái dạng gì?" Hách Liên Tuyết chớp mắt hỏi, khuôn mặt khí suất mang theo vài phần đáng yêu

"Bất mãn dục cầu" Trình Mộ Thanh nói từng chữ

... ..

Thật ra bộ dạng ghen tức của Trình Mộ Thanh vẫn rất khả ái, so với cô nói cùng anh không quan hệ, không bo giờ ...

Hách Liên Tuyết đem cái chìa khoá đưa cho Trình Mộ Thanh " Lấy đi, đừng đánh mất a, chỉ có em mới là chủ nhân ở đây"

Trình Mộ Thanh cầm lấy chìa khoá, nhìn chìa khoá trong tay hiện tại cái này với lúc trước có cảm giác thật bất đồng

"Nữ chủ nhân?" Trình Mộ Thanh lẩm bẩm nói

"Ừ..." Hách Liên Tuyết gật gật đầu

"Em vào đây ở thì nên đem những đồ đạc của Chu Lâm Na ném đi, cho dù là sàn nhà, hay ra giường em đều sẽ thay đổi cái mới"

"Được"

"Quần áo của anh mà cô ấy đã từng mặc qua, dù cho nó đáng giá bao nhiêu vẫn phải bỏ đi"

"Được"

"Phòng tắm cô ấy dùng qua phải sơn sửa lại cho mới"

"được"

"Phòng ngủ của cô ấy đã từng ngủ qua, em sẽ hủy bỏ"

"Được"

"... .."

"... .."

Mặc kệ cô ra yêu cầu gì, anh cũng đáp ứng

Thật ra cô nói ra mà anh đáp ứng cô rất sáng khoái, sau đó bỗng nhiên nhũn mảy, xoay người " Cô ta có dùng qua thân thể của anh chưa?"

"Ách...Này!!" Hách Liên Tuyết không biết nói thế nào, này thực đáp án rõ ràng.

"Được, cũng đem anh đi thay đổi"- Nói xong, Trình Mộ Thanh bước nhanh vào trong.

Hách Liên Tuyết sững sốt, nhanh chóng đuổi theo " Người phụ nữ này, em dám.... .."

Trong phòng tắm, Chu Lâm Na đứng trước gương, nhìn tướng mạo thân thể bên trong gương, là lướt có hứng thú, không có chỗ nào là bị tiêu tan hương vị dụ hoặc, người hoàn mỹ như vậy lại bởi vì cái vết sẹo mà đây cô xuống đáy vực sâu

Hiện tại, bên ngoài các tạp chí đều đăng tin về việc cô bị hủy dung nhan, công ty thì hủy bỏ hợp đồng, ngay cả Hách Liên Tuyết cũng từ bỏ cô.

Cái loại này thật sự mà phát sinh ra từ bên trong, bất quá càng về sau, càng có thể cảm nhận được sự ấm lạnh của nhân tình, thế giới này căn bản là chẳng có thể tin ai, sống chỉ có thể dựa vào chính mình, chính mình mà thôi !

Lúc này, Chu Lâm Na cầm di động gọi cho một dãy số " Alo, là giáo sư Đồng sao? Tôi biết ông rất giỏi về việc xoá bỏ các vết sẹo, tôi nghĩ ông phải ưu đãi với tôi một chút?....." Chu Lâm Na ánh mắt hiện lên một tia khô hải, môi đỏ mọng châm chọc " Ưu đãi chính là ông muốn gì cũng được.....Được,tôi sẽ chờ tin tức của ông".

Cúp điện thoại, Chu Lâm Na lại tự nhìn vào trong gương, sắc mặt quý mị làm cho người ta đáng sợ !

Đều có thể thừa dịp hư mà vào

Chu Lâm Na tắm rửa, thay đổi quần áo, trang điểm sau đó tìm một chiếc mũ và khăn quàng cổ cộng thêm khẩu trang, bịt kín mít thân thể lại !

Ra cửa khách sạn, cô gọi xe, đi thẳng đến khách sạn của người kia

Nhấn chuông, mở cửa ra, là một cái người đàn ông có cái bụng bự mở cửa, trên người ông ta duy nhất chỉ quần một cái khăn tắm, tuy rằng đầu không phải hói nhưng vóc dáng so với Chu Lâm Na vẫn là thấp hơn một khúc

Đó chính là người cô vừa gọi điện, Đồng Giáo Sư !

Nhìn thấy Chu Lâm Na, sắc mặt anh ta lộ ra nụ cười hèn, chạy nhanh lùi kéo cô vào . Đây gọi là giáo sư, đã từng học qua giáo dục cao đẳng, là một người giáo sư mặc tây trang nhận được sự ca ngợi của quốc gia, Chu Lâm Na hận, không chỗ phát tiết !

Chu Lâm Na không thể biểu hiện những gì mình bất mãn, bởi vì cô cần anh ta xoá vết sẹo trên mặt đi như vậy mới có thể khôi phục lại dáng người như xưa, mới có cơ hội giết chết Trình Mộ Thanh !

Chu Lâm Na cởi bỏ cái khăn quàng cổ và khẩu trang, lộ ra sắc mặt tái nhợt xinh đẹp còn có thêm cái sẹo dấu X

Sau khi Đồng giáo sư nhìn xong cũng không biểu hiện gì, ông ta chính là cao thủ trong việc xoá vết sẹo, bộ dạng nào vết sẹo nào ông cũng đã từng thấy qua, nhưng Chu Lâm Na là một đại minh tinh, anh ta đã thích từ lâu rồi bây giờ mới có cơ hội nhìn đến

"Giáo sư, ông xem vết sẹo trên mặt tôi có thể xoá đi không?" Chu Lâm Na hỏi

"Tất nhiên, vết sẹo xấu hơn tôi còn có thể xoá, nhưng phải xem hôm nay cô hầu hạ tôi như thế nào đã Nên nhớ thuốc của tôi rất quý" Đồng Giáo Sư mỉm cười nhìn Chu Lâm Na nói

Cái ánh mắt của ông ta làm cho Chu Lâm Na cảm thấy ghê tởm, tuy rằng trong giới show không ít quy tắc ngầm là các đại minh tinh sẽ lên giường với đạo diễn để được vai trong phim, nhưng cô chưa bao giờ gặp qua một người ghê tởm như thế này ..

Thân thể chính là vấn đề, bất quá hiện tại Chu Lâm Na không để ý gì nhiều, những gì cô cần chỉ là một người .

Ngay lúc này, Chu Lâm Na tháo giày cao gót, cởi áo khoát ra, bên trong chỉ còn lại một cái thất lưng, lộ ra một bộ ngực tròn đầy làm cho Đồng Giáo Sư thiếu chút nữa đã xị máu mũi !

Chu Lâm Na không nhìn ánh mắt của ông ta, cởi cái váy ngắn trên người, bên trong còn duy nhất cái quần nhỏ màu đen, cô đã xem rất nhiều video, những người giống gã này sẽ rất thích chơi đùa, hơn nữa rất thích những người không mặc áo lót, bên trong lại phải ẩn ẩn hiện hiện .

Thân thể của anh ta phi thường tốt, đã sớm dựng đứng lên, giờ phút này liền đem Chu Lâm Na đặt lên giường, rồi chơi đùa, chơi đùa !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134

Nhìn thấy dáng người Chu Lâm Na, gã ta đã sớm dựng đứng lên, Chu Lâm Na cúi người hôn lên người anh ta, mà bàn tay anh ta thì đặt lên bộ mông tròn đầy của cô mà chơi đùa .

Thân mình không có cảm giác gì với tình dục, chính là Chu Lâm Na cũng dám phát ra những tiếng rên rỉ ní non ..

Chỉ cần thoả mãn anh ta, cô sẽ đạt được mục đích của mình, cô sẽ lại bước vào giới showbiz, lại sẽ có tất cả những gì mình muốn !

Đột nhiên, Đồng Giáo Sư đẩy cô ra, đem cô lên giường, Chu Lâm Na cũng thuận thể nằm xuống, nhưng lúc cô dùng chân quăn quanh người anh ta thì anh ta lại nở nụ cười quỷ rợn, đem tách cô ra, Chu Lâm Na khó hiểu ngẩng đầu " Răng rắc" một tiếng, anh ta đã trói Chu Lâm Na lại .

Chu Lâm Na nhất thời hoảng động " Đồng Giáo Sư, ông....."

"đêm nay chúng ta sẽ chơi đùa một chút....." Đồng Giáo Sư nói xong, đem tay của Chu Lâm Na trói lại, cô chính là muốn cự tuyệt nhưng cũng không có biện pháp, nhìn ánh mắt của anh ta ta, cô biết hôm nay cô sẽ không thể trốn thoát, bất quá đã vậy thì cô chỉ có thể chịu đựng !

Cô hiện tại cũng không có quyền lợi để cự tuyệt, lúc này Đồng Giáo sư bước xuống giường đi vào phòng tắm, lúc trở lại trong tay anh ta còn cầm nến và roi ...

Nhìn vậy, Chu Lâm Na biết anh ta muốn làm gì ..

Ngon nên có chút ánh sáng nho nhỏ, về mặt anh ta biến thái bước qua " Thích không?"

Roi để đánh, sáp để đốt đó là những cảnh trong phim cấp 3, không nghĩ gã ta sẽ thích những chiêu này, quả nhiên bề ngoài là một người giáo sư áo mũ chỉnh tề sau lưng lại biến thái đến vậy ..

Chu Lâm Na không nói gì, gã ta ngã một chút, sáp của đèn cây liền nhỏ lên người của cô

"A ——" Cảm giác này đau đớn từng cơn, bất quá còn có một chút kích thích nữa .

"Thoải mái không?" Đồng Giáo Sư nhìn Chu Lâm Na hỏi

Cô mặt không chút thay đổi đành thừa nhận, so sánh mà nói, cô vẫn thích cảm giác mãnh liệt của Hách Liên Tuyết hơn, chứ không phải loại biến thái này !

Đồng Giáo Sư lại chỉ lo cho sự kích thích của chính mình, anh ta thích những âm thanh chân thật, anh ta đứng trên sàn, một tay cầm roi, một tay cầm nến " Bảo bối, chúng ta bắt đầu vui đùa....." nói xong, liền quất một cái vào người Chu Lâm Na

"A ——"

"A ——A ——"

Hiện tại những cảnh trong phim cấp ba, đều đã xảy ra rồi, Chu Lâm Na thật thống hận Đồng Giáo Sư !

Lão Già chết tiệt !

"Kêu lớn lên, lớn tiếng lên nữa, nhanh lên....." Nói xong, gã ta cười lên người Chu Lâm Na, không ngừng đổ sáp đèn cây lên người cô, cái âm thanh chân thật này như là xuyên thấu cơ thể, làm cho Đồng Giáo Sư càng thêm hưng phấn

Chính là Chu Lâm Na nằm trên giường, tất chân đã đã biến dạng, trên thân hiện tại chỉ có một cái áo khoác, cả người thoát nhìn như đang mê mang kích thích

"Kêu A, lớn tiếng lên" Đồng Giáo Sư giọng nói có chút mỉa mai, chính là càng nói thì càng biến thái

"A ——A ——" Chu Lâm Na ngửa mặt hét ra những tiếng lớn, tóc cũng theo sự đau đớn mà bay múa đong đưa

Rốt cuộc, Đồng Giáo Sư không thể chịu đựng thêm những tiếng rên rỉ đó nữa, đem bỏ roi và nến xuống, kéo chiếc khăn tắm của mình ra, sau đó không thương tiếc tiến thẳng vào bên trong

"A ——" Hạ thân truyền đến sự đau đớn, làm cho Chu Lâm Na tê tái rống lên một trận

Thật ra, anh ta một chút cũng không dài, cũng không thô nhưng cô đối với anh ta không có cảm giác, nên mỗi cú xâm nhập của anh ta chỉ cho cô cảm giác đau đớn mà thôi

Cảm giác này thật chặt chẽ, Đồng Giáo Sư như có cổ điện trong người, vì vậy mà tốc độ càng nhanh hơn, bởi vì vấn đề sức khỏe, anh ta còn không đến được vài cái thì đã đổ mồ hôi rất nhiều

"Kẹp chặt ta, kẹp chặt lại ... Ừm... Cứ như vậy, bảo bối ..." Đồng Giáo Sư phát ra những âm thanh ghê tởm

Chu Lâm Na không nguyện ý nhưng đối với sự tra tấn của lão già này, dần dần thân thể cũng có chút phản ứng ..

"A...a...A...Uh..." Tiếng kêu lần này không phải của Chu Lâm Na mà là của Đồng Giáo Sư

Anh ta nhắm mắt lại duy trì ra vào, Chu Lâm Na cắn chặt môi dưới, thỉnh thoảng cũng phát ra những tiếng rên rỉ dâm đãng, chính là ánh mắt lại ngập tràn hận ý, hôm nay những gì cô khuất phục cô sẽ nhớ rõ .. đến lúc đó, cô sẽ đòi lại hơn gấp trăm lần !

"A ——" Rốt cuộc cũng đến cao trào, Đồng Giáo Sư phóng hết những gì nóng rực của ông vào bên trong của cô, mà cô cũng có cảm giác chính mình đã được giải thoát rồi

(TT: thật là T_T đã không có nhiều kinh nghiệm trong dịch truyện, mà còn phải dịch ra mấy cái khúc H biến thái này ...=')

Trình Mộ Thanh tuy không hay nấu ăn nhưng tay nghề cũng không phải tệ, từ nhỏ cô chính là đứa bé không có ba không mẹ rồi, nên so với những đứa trẻ khác cô có tính độc lập sớm hơn, tự chăm sóc cho bản thân mình mười mấy năm, nên cái gì cũng phải dựa vào bản thân, cơm cũng phải tự nấu, nên tay nghề cô không hề tệ

Trong thời gian ở Milan, cô cũng thường xuyên nấu ăn cho Tiểu Trạch, làm như vậy cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, mà Tiểu Trạch thì ngược lại nhìn thấy cô như vậy thẳng bẻ không khỏi đau lòng nên không cho cô xuống bếp nữa ..

Mà hôm nay, lúc Hách Liên Tuyết nói muốn dẫn cô ra ngoài ăn cơm, thì bỗng cô muốn tự mình xuống bếp .. Trình Mộ Thanh đều quên chính mình đã bao lâu rồi không có nấu đồ ăn này nọ ..

Hách Liên Tuyết hoài nghi ôm lấy cô " Em xác định em thật sự có thể?"

Trình Mộ Thanh ghét nhất là bị người khác hoài nghi hay là dùng ánh mắt không xác định để nhìn cô, đó chính là một loại gián tiếp phủ nhận tài năng !

"Chờ đi, hôm nay em sẽ cho anh thấy tay nghề của em" Trình Mộ Thanh nói xong liền vén áo đi vào bếp, chính là trong lòng thầm nghĩ cô thật lâu đã không tự nấy rồi, không biết còn có thể không

... ..

Hách Liên Tuyết đi qua đi lại, còn cô thì mở tủ lạnh, mở ra thì trống không chẳng có gì

Cô nhớ rõ đoạn thời gian ở đây, trong tủ lạnh lúc nào cũng có đồ ăn, như thế nào bây giờ chẳng có gì ?

Quay đây lại, Hách Liên Tuyết hướng đến cô nở nụ cười " Em biết đó, anh chưa bao giờ tự nấu ăn"

Trình Mộ Thanh liếc anh ta một cái " Nhưng lại ăn mấy đồ rác rưởi "

Lúc này, Hách Liên Tuyết đi qua, hai tay chậm rãi ôm eo cô, " Vậy em dọn đến đây, mỗi ngày nấu cho anh ăn thì anh sẽ không ăn những đồ ăn rác rưởi nữa"

"Anh cho em là cái gì? Bảo mẫu của anh à?" Trình Mộ Thanh bất mãn nói

"Không phải là bảo mẫu, mà em là bà xã của anh" Hách Liên Tuyết nhỏ giọng nói bên tai của cô

Trình Mộ Thanh gương mặt ửng đỏ, trong lòng vô cùng ngọt ngào, cô gỡ tay anh ra " A, ai là bà xã của anh? Đừng kêu tùm bậy"

"Em hiện tại không đồng ý sao? Ở bệnh viện em đã đáp ứng rồi mà....."

"Có không? Có không?" Trình Mộ Thanh nhú mày cố tình giả vờ

"Đương nhiên là có, em quên rồi sao? Anh nói cho em biết nha Trình Mộ Thanh, nếu em dám quên, anh liền, anh liền....." Hách Liên Tuyết thờ phỉ phỉ nói

"Liền gì?" Trình Mộ Thanh ngẩng đầu, ánh mắt khiêu khích hỏi

Lúc này, anh bước quá, cúi người hôn lên môi cô một cái " Anh liền ăn em....."

"....."

Khuôn mặt của cô lại càng thêm ửng đỏ, Hách Liên Tuyết ôm lấy cô, cúi người hôn trụ lên đôi môi mềm mại, nụ hôn rất ôn nhu, đầu lưỡi linh hoạt tiêng vào trong miệng, quấn quít lấy cái lưỡi nhỏ bé kia, đôi môi phấn nộn của cô làm cho anh không muốn dừng lại, chậm một chút, chậm một chút, rồi cướp đoạt nhiều một chút.

Anh hôn, hôn mãnh liệt, triền miên cho đến khi cô choáng anh mới buông rra, lại như trước đôi môi của cô như cánh hoa, luôn luôn làm người ta mê mết vì nó .

Trình Mộ Thanh thờ phỉ phò, ánh mắt không dám nhìn thẳng anh.

"Làm sao bây giờ? Hôn em anh cảm thấy không đủ, anh muốn nhiều hơn" Hách Liên Tuyết nói trắng trợn

Trình Mộ Thanh khuôn mặt lại đỏ lên " Được rồi, đừng loạn nữa, em đi siêu thị mua ít đồ, chờ em, trong chốc lát sẽ có đồ ăn cho anh ngay" Cô nói xong nghĩ đã muốn chạy, bởi vì ở lại đây thêm một giây nữa thôi thì sợ sẽ lọt vào cái bẫy của anh .

Trời biết, cô cũng thích cảm giác khi anh hôn cô

Hách Liên Tuyết lại một phen ôm lấy cô, ánh mắt nóng rực, triền miên " Anh đi cùng em....."

"Không cần....."

"Anh nhất định phải đi với em, anh chưa từng bao giờ cùng người phụ nữ của mình đi mua đồ ăn cả, Trình Mộ Thanh, có được tình yêu của em, anh thật sự thấy hạnh phúc"

"Miệng ngọt như mật, nghe buồn nôn"

"Những gì anh nói là thật, những lời nghe buồn nôn thế này, anh sợ phải nói cả đời với em....." Hách Liên Tuyệt nói ra, anh hận lúc này không thể nói với toàn thể giới trong trái tim anh chỉ có một mình Trình Mộ Thanh, anh chỉ yêu một mình Trình Mộ Thanh, mà người phụ nữ này cũng yêu thương anh ..

"Cả đời....." Trình Mộ Thanh chưa từng có suy nghĩ về từ này .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135

Trình Mộ Thanh cảm giác chính mình hạnh phúc nhưng thỉnh thoảng lại cảm thấy nó không thực tế, nhất là người đàn ông bên cạnh khí suất như vậy, cô so với anh thì vẫn là thua .

Trình Mộ Thanh không phải người phụ nữ có nhiều điểm mạnh, nhưng cô nhận ra được nhược điểm và ưu điểm của mình, trong những năm làm thiết kế, nhiều trường hợp đã làm cô hiểu được cái riêng của mình, nhưng bây giờ mỗi người ngoài đường ai nhìn thấy anh ta cũng phải quay đầu lại ngó nhìn, lúc cô và anh ta đi cùng nhau, ban đầu cô còn không phát hiện nhưng càng về sau thì phía sau lưng cô phát ra những lời bàn luận, nhìn lại thì không ít nữ sinh dùng ánh mắt mê trai nhìn anh ta, còn với cô thì là ánh mắt ghét bỏ !

Cô xấu lắm sao? Lại bị nhiều người ghét bỏ như vậy?

Người khác lúc nào cũng nhìn anh ta say mê nhưng căn bản anh chẳng quan tâm, còn tự mình chọn đồ ăn này nọ, Trình Mộ Thanh cau mày, cúi đầu nhìn bản thân mình, chẳng lẽ hôm nay quần áo của cô có vấn đề sao?

Đúng vậy, Tiểu Trạch đưa cho cô một bộ trang phục rất đơn giản, một cái quần jean bụi, bên trên cũng mặc nhất cái áo màu nhạt, lộ ra cái vai trắng nõn, vừa ân vừa hiện !

Tuy rằng Tiểu Trạch không biết phối hợp quần áo nhưng cô cảm thấy bộ trang phục này cũng không đến nỗi tệ, thực sự rất đơn giản và thoải mái, về phần người ta tại sao ghét bỏ cô cũng không hiểu đi?

Hách Liên Tuyệt phát hiện ra sự không tự nhiên của Trình Mộ Thanh, cúi người nhìn cô " Em sao vậy?"

Trình Mộ Thanh liếc anh ta một cái " Anh không thấy những người khác đều nhìn anh say đắm sao? Còn em thì người ta lại nhìn với kiểu ghét bỏ?"

Hách Liên Tuyệt đã sớm coi những thứ này là hào quang, nên không chút nào để ý quay đầu lại ngó ngó, sau đó ôm cổ và bả vai của cô " Như thế nào? Em ghen sao?"

Trình Mộ Thanh đỏ đỏ cái miệng " Xi, không có đâu"

"Mặc kệ ai nhìn em với ánh mắt gì, chỉ cần anh yêu là được ! em vĩnh viễn là người tốt nhất" Nói xong, anh hôn cô một cái

Trình Mộ Thanh thật ra không quá để ý ánh mắt của người khác, nhưng sau khi xác định được tình cảm của anh, thì cô mới để ý đến ánh mắt người, cô hoài nghi có phải cô không xứng với anh không? Cô cũng chưa từng tự tin quá cả !

Nhưng nghe được anh nói vậy, trong lòng của cô cảm thấy ngọt ngào vô cùng, chỉ cần anh không ghét cô, chỉ cần anh yêu cô là đủ rồi .

Nghĩ xong, Trình Mộ Thanh bắt đầu chọn lựa đồ ăn này nọ

Hách Liên Tuyệt chưa từng đi siêu thị bao giờ, cũng không biết gì nên chỉ theo sát cô, cô xem gì thì anh xem đó, cô sờ cái gì thì anh nửa thật nửa giả sờ cái đó, một bộ dạng cục cưng tò mò ..

Trình Mộ Thanh quay đầu lại nhìn anh " Anh thích ăn gì?"

"Thích ăn em....."

".....Nghiêm túc đi"

"Thịt!"

"Thịt gì?"

"Tất cả ngoại trừ thịt gà!"

Trình Mộ Thanh tỏ vẻ hiểu biết gật gù đầu, sau đó lấy một ít thịt, biết anh cả ngày chỉ dùng kiểu Tây nên cô tính mua nhiều rau, để giúp anh cải thiện một chút, anh cũng không nói gì chỉ ngoan ngoãn theo phía sau.

Trình Mộ Thanh đa số mua đồ có dinh dưỡng, Hách Liên Tuyết tuy rằng nhìn cường tráng nhưng cô vẫn cho rằng anh thực gầy, nhất là xảy ra tai nạn lần này, cô phải giúp anh bồi bổ thật nhiều, cô vừa loay hoay lựa chọn một số đồ thì quay lại đã không thấy anh đâu

Hách Liên Tuyết đi đến một cái quầy, nhìn nhìn rồi tự cười hắc hắc, cầm lấy một hộp nhưng lại cảm thấy không ổn nên chọn một cái hộp khác sau đó tính tiền trước ...

Trình Mộ Thanh đem đồ để lên quầy tính tiền, người thu ngân tỏ vẻ ánh mắt kì quái nhìn cô, nhưng cô cũng không để ý dù sao đến đây cô cũng chỉ mua đồ mà thôi

"Tổng cộng năm trăm sáu mươi ba đồng" -Người thu ngân nói

Trình Mộ Thanh mới định lấy tiền thì có một cái thẻ hé ra trước mặt -" Xoát của tôi"

"Không cần, em có tiền" Trình Mộ Thanh nói xong định sẽ bỏ tiền nhưng anh vẫn ương ngạnh cầm thẻ " Cùng ở với anh, anh như thế nào lại để cho phụ nữ trả tiền?"

Trình Mộ Thanh nhìn anh, trên mặt không khỏi ửng đỏ, nhất là người thu ngân dùng ánh mắt kì quái nhìn cô, cô cũng không nói gì, dù sao đồ này mua cũng là để cho anh dùng

Trình Mộ Thanh đang chuẩn bị nấu cơm, cô chỉ vừa định vạch nước và thả vào bên trong nồi, lúc này, Hách Liên Tuyết bỗng nhiên đi tới hoàn trụ thất lưng của cô, cầm đặt ở xương quai xanh, tham lam hưởng thụ mùi vị trên người cô .

"Này, anh làm gì vậy, để em nấu cơm" Trình Mộ Thanh giật giật bả vai, ý bảo anh đừng làm loạn

"Anh giúp em"

"Không cần, anh ra ngoài chờ em là được rồi"

"Một người ở bên ngoài rất cô đơn"

"Vậy thì xem TV, rất nhanh là sẽ có đồ ăn rồi"

"Xem TV nhiều không có ý nghĩa a....." Hách Liên Tuyết không vừa lòng nói

"Vậy anh muốn làm gì?" Trình Mộ Thanh hỏi lại

Lúc này, anh ta cúi đầu, hôn một cái ngay cổ của cô, làm cho cô run một trận " Này, đừng loạn....."

Hách Liên Tuyết cả người sung máu, cô càng gần thì anh càng hôn, sau đó khẽ cắn vành tai một cái, thân thể của cô bị những nụ hôn đó làm cho mềm nhũn ra, hai mắt nhắm lại, tuy rằng ngoài miệng thì chống cự nhưng thân thể thì hưởng thụ nụ hôn đó

Hách Liên Tuyết xoay thân thể của cô lại, một đôi tay không an phận bắt đầu di chuyển, một bên thì không ngừng hôn cô, bất tri bất giác bị anh quyến rũ, cô hoàn toàn nhắm mắt lại, vòng tay qua cái cổ của anh, đáp lại nụ hôn .

Hách Liên Tuyết cảm giác được sự đáp trả, nhất thời đem thân thể của cô để lên bàn, sau đó hôn, hôn lên từng nấc da thịt trắng nõn kia, mà thân thể anh cũng sớm phản ứng, ' tiểu đệ đệ ' đã bành trướng lên .

Một bàn tay dôi xuống bộ ngực mềm mại tròn đầy, một bên thì chậm rãi dôi xuống hạ thân, theo tia áp lực cuối cùng nói " Anh muốn em....."

Một câu làm cô đơ người, ánh mắt mở to, kinh ngạc nhìn khuôn mặt mê tình, ánh mắt hiện lên một tia hoảng loạn.

Hách Liên Tuyết tiếp tục hôn cô.

"Không cần....." Trình Mộ Thanh ra tiếng, cô tuy rằng cũng yêu anh, thương anh, nhưng ngoại trừ lần đầu tiên của hai người, cô căn bản là chẳng có kinh nghiệm gì về chuyện này, hơn nữa hạnh phúc giữa bọn họ phát sinh quá nhanh

Vừa muốn nhúc nhích, cô lại lập tức có cái gì đó gò lên cọ vào người cô, cúi người lại thấy

Hách Liên Tuyết cũng nhìn cô, híp con ngươi lại, giọng nói mang theo vài phần thống khổ " Anh thật sự rất muốn em....."

Ánh mắt của Trình Mộ Thanh hiện lên tia xấu hổ, thời điểm anh định hôn cô, cô đẩy anh ra " Hách Liên Tuyết, quan hệ của chúng ta có phải là phát triển quá nhanh không?"

Nhìn thấy ánh mắt hoảng loạn kia, anh biết cô lo lắng cái gì " Mộ Thanh, anh thật lòng yêu em ..."

"Em biết, em cũng yêu anh, nhưng mà, có thể cho em thêm chút thời gian được không? Em....." Trình Mộ Thanh không biết nên nói thế nào, nhưng lòng cô có một chút vướng mắc mà khó có thể gỡ bỏ được.

Nhìn cô, cuối cùng anh buông ra, giúp cô sửa sang lại quần áo một chút " thật xin lỗi, là do anh quá nóng vội".

"Thật xin lỗi....." Trình Mộ Thanh cúi đầu nói, ánh mắt hiện lên một tia tự trách, cô đã là mẹ của một đứa trẻ nhưng cũng không phải quá đáng, mà là trong lòng cảm thấy có gì đó là lạ.

"Đứa ngốc" -Hách Liên Tuyết ôn nhu sờ sờ cái đầu của cô, ánh mắt sùng nịch -" Em không cần giải thích, là do anh nóng vội, đáng ra anh nên cho em thời gian".

Trình Mộ Thanh thật cảm tạ vì anh đã hiểu chuyện, cảm kích nở nụ cười -" Cảm ơn anh".

Mặc dù đã trải qua nhiều lần thân mật, nhưng toàn là lúc thời điểm máu chốt thì bị đánh gãy, vừa rồi thiếu chút nữa đã cướp cò !

"Được rồi, anh ra ngoài chờ đi, em lập tức đi làm đồ ăn" Trình Mộ Thanh đẩy đẩy anh ta, trên thực tế là cô muốn điều chỉnh sự rối loạn trong lòng mình thôi.

Hách Liên Tuyết bị cô đẩy ra ngoài, có chút không vui, anh tự chỉ vào khuôn mặt anh như một đứa trẻ -" Hôn anh một cái, anh liền ra".

Cuối cùng không còn cách nào, Trình Mộ Thanh nhón chân hôn vào hai má của anh, lúc này anh bỗng nhiên xoay người làm cho cô trực tiếp hôn lên đôi môi của anh, tiếp giáp theo khẩn cấp chạy đi, anh nhìn cô, tự cười hắc hắc.

"Bại hoại"- Trình Mộ Thanh mắng một tiếng

"Anh thích em gọi anh như vậy" Nói xong, anh cao hứng đi ra ngoài, tuy rằng không ăn được cô, nhưng chắc chắn sẽ nhanh rất nhanh thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136

Sau khi làm xong cơm tối, Trình Mộ Thanh cùng Hách Liên Tuyết ngồi xuống cùng nhau ăn, nhìn thấy trên bàn đầy thức ăn, Hách Liên Tuyết có chút kinh ngạc, bất quá anh cảm thấy rất hạnh phúc, có một người ở nhà nấu ăn cho anh, đây là chuyện hạnh phúc biết bao !

Nhìn những món ăn trước mặt, thật mà nói mùi hương rất thơm ..

Anh không khỏi đánh giá nhìn Trình Mộ Thanh " Không nghĩ tới kỹ năng của em là vậy .."

Trình Mộ Thanh nở nụ cười" Từ trước tới nay em đều không có ba mẹ, nên phải tự nấu ăn, dần dần tay nghề của em trở nên tốt hơn, nhưng chẳng qua là sau khi có Tiểu Trạch, em không còn tự nấu nữa thôi"

Nghe lời nói của cô, anh cảm thấy một trận đau lòng, anh ngồi xuống, một tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn kia lên " Về sau... anh sẽ không bao giờ để em tự nấu nữa, anh sẽ mượn người giúp việc để mỗi ngày chăm sóc cho em" -Nói xong còn không quên hôn vào môi của cô một cái.

Trình Mộ Thanh lại không tự giác, khuôn mặt ửng đỏ " Nhưng đâu có phải là thật" .

"Những gì anh nói là thật"

"được, em biết rồi, ngồi xuống đi, nhanh lên".

"Không cần, anh phải trở về chỗ ngồi của mình. "

"Nếu ngồi đây thì em sẽ không ngồi đâu".

Hách Liên Tuyết trở lại chỗ của mình, nở nụ cười mê người ..

Ai nói người phụ nữ trong lúc yêu mới là không có chỉ số thông minh? Đàn ông trong khi yêu cũng thế thôi ..

Không, là nhược trí mới đúng

Ví dụ như trước mặt anh như một cái đứa nhỏ, còn không bằng chỉ số thông minh của Tiểu Trạch nữa là ...

Hôm nay ăn cơm, Hách Liên Tuyết hiểu được rằng, một người đàn ông nếu tìm được một người phụ nữ tình nguyện cả đời nấu ăn cho anh thì quả thật sẽ rất hạnh phúc !

Mấy ngày nay, hai người thoạt nhìn có chút khác lạ, cơ hồ một giây cũng không rời nhau, cô đi đâu anh đi đó, hai người quấn lấy nhau như sam .

Hách Liên Tuyết vượt qua đại nạn không chết, thân thể khôi phục tương đối tốt, vài ngày sau sẽ đi làm lại, dù sao đi làm cũng có thể gặp cô .

Cô là thư kí bên cạnh anh, yêu để làm chi làm chi, chính là cô mãnh liệt yêu cầu, đừng để cho mọi người trong công ty biết mối quan hệ này, nếu không cô sẽ từ chức !

Bất đắc dĩ anh đáp ứng, dù sao cũng không thể che dấu lâu dài được, mới vừa vào một chút, cô ngồi ở bàn xem số liệu, anh đi tới, ánh mắt nóng rực nhìn cô.

Tổng cảm có ánh mắt nóng rực nhìn mình, cô theo bản năng ngẩng đầu, lại thấy anh, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt kia của anh rõ là muốn ăn sạch cô, làm cho cô nhanh phải cúi đầu xuống !

Cô đã cảnh cáo anh, tuyệt đối đừng để mọi người biết mối quan hệ này, bất quá dù cho bọn họ không nói thì thời điểm ngày đó anh ôm cô đến bệnh viện, kia một cảnh đủ để cho người khác đoán được rồi .. nhưng vì thời gian trôi qua nên lời đồn đãi đó cũng phai nhạt.....

Vừa định quay đi lấy đồ thì điện thoại vang lên .

"Đem cafe vào đây"- âm Thanh sung sướng của Hách Liên Tuyết vang lên, làm cô kinh ngạc -" Được"

vì vậy liền phải đi pha cafe cho anh .

"Cốc.....Cốc.....Cốc" Trình Mộ Thanh khẽ gõ cửa

"Vào đi"- Giọng nói trầm thấp của Hách Liên Tuyết vang lên

Trình Mộ Thanh bước vào, anh nâng con người lên, một đôi con người u lùc mang theo sự chói lóa khác thường nhìn cô .

Trình Mộ Thanh bụng cafe đi qua, đặt trên bàn -" Cà phê của anh."

Hách Liên Tuyết không chút khách khí bụng lên uống một ngụm, sau đó ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào cô -" Uống được lắm "

Tuy rằng chỉ là câu đánh giá đơn giản nhưng cô tổng cảm giác được trong lời nói có hàm ý khác, làm cho trên người cô cảm thấy nóng rực .

"Nếu không có gì, em ra trước"- Trình Mộ Thanh nói xong định sẽ đi .

"Chờ chút."

Trình Mộ Thanh quay lại nhìn anh .

"Em lại đây" Hách Liên Tuyết ngoắc ngoắc ngón tay.

Trình Mộ Thanh đứng tại chỗ không hề động.

"Lại đây".

Thế là, cô hướng đi qua chỗ của anh.

"Ngồi ở đây" .

"Tổng Tài, hiện tại chúng ta đang ở công ty....."

Hách Liên Tuyết đã sớm không còn kiên nhẫn, vươn tay trực tiếp để cô ngồi lên người, cánh tay thon dài dẫn ra, trụ vòng eo mảnh khảnh của cô -" Mộ Thanh, anh muốn em.....".

Trình Mộ Thanh đỏ mặt hỏi .

"Chính là chúng ta đều gặp nhau 24 tiếng mỗi ngày"- Trình Mộ Thanh nhin không được nói ra.

"Thì như vậy mới khó chịu đó....."

"Tại sao?"

"Nếu em đói bụng, nhìn thấy đồ ăn trước mặt nhưng lại không thể ăn thì em cảm giác thế nào?" Hách Liên Tuyết hỏi lại

"... .." Trình Mộ Thanh lựa chọn không nhìn đến

Lúc này, anh giữ chặt cô, để cô ngồi lên đùi của mình, hơi thở toả ra sau cái cổ của cô - "Em thật sự rất thơm....."

Một câu, làm cho cô như bị lửa đốt, vừa định nói gì thì anh ta đột nhiên ôm sát cô lại, hôn lên cái cổ trắng nõn, nụ hôn rất mãnh liệt làm cho cô không khỏi phát ra tiếng ngậm nga .

Kêu ra tiếng, cô hận không thể cắn đứt lưỡi, ánh mắt nhìn Hách Liên Tuyết, tựa hồ kháng nghị .

Chính là anh không để ý tới, anh thích thân thể mềm mại của cô !.

"Không cần....." Trình Mộ Thanh hai tay vô lực đẩy anh ra

"Nhưng anh phải....." Hách Liên Tuyết không bất kể cô kháng nghị, làm cho cô dang hai chân ngồi lên người anh, rồi hôn cô .

"Nhưng đây là công ty....." Trình Mộ Thanh khẩn trương nói, vạn nhất có ai vào đây thấy cảnh này thì có phải quá mất mặt không.

Hách Liên Tuyết cắn vành tai cô một cái, âm thanh sức quyến rũ bên tai cô nói ra - "Em yên tâm, không có lệnh của anh sẽ không ai dám vào.." Nói xong, bàn tay của anh bắt đầu chầm lùa lên người cô.

Nhiệt độ của anh làm cho cô sợ run người .

Anh nhiệt tình chầm lùa lên thân thể nhỏ bé ...

Khi ngón tay nhẹ nhàng mở cúc áo của cô, cùng cánh tay nóng rực kia để tại bộ ngực mềm mại, thân thể cô khẽ run nhẹ .

Cô hoàn trụ lên bờ vai của anh, thở phì phò, khuôn mặt ửng đỏ dụ người, anh chỉ cảm thấy một luồng nhiệt chạy tới chạy lui trong người mình, anh muốn cô, muốn thể xác và cả tinh thần kia, muốn đến hạ thân đã bành trướng ra rồi, anh cảm giác nếu không được thì nó sẽ nổ tung mà chết mất !!

Trình Mộ Thanh đã bị anh dẫn dắt, không tự chủ đi theo anh, tuy rằng cô sợ hãi nhưng cô vẫn là có cảm giác với anh

Không phải nói tình yêu dành cho thân thể, mà tình cảm trên thân thể cũng là một loại gửi gắm, chỉ có thời điểm hai người thân mật hoà thân xác và tinh thần lại là một thì mới hiểu được ..

Cảm giác được cô phản ứng, anh càng thêm hưng phấn, anh hạ thân đình xuống, thậm chí anh còn cảm giác được vật bành chướng qua lớp quần áo ...

Tay mang theo kỹ xảo dịch chuyển lên người cô, làm cô không khỏi đỏ mặt, thở dồn dập, một đôi con ngươi trong suốt như nước làm say lòng người ta, bộ dạng này anh thật rất thích .

Trình Mộ Thanh cảm thấy được, có lẽ hôm nay cô sẽ đem chính mình dâng lên, cô không nên quấy đảo như vậy, dù sao giữa bọn họ cũng đã có con rồi còn gì !

Hách Liên Tuyết muốn cởi váy của cô ra nhưng chính là sợ chết cô cũng không chịu, ở trong văn phòng mà diễn cảnh này là đã cực hạn, vì thế anh chỉ có thể cởi bỏ chi nệm y của cô mà thôi.

"Cốc.....Cốc.....Cốc" Đang thời điểm máu chốt thì cửa bị gõ.

Trình Mộ Thanh giống như vừa tỉnh lại trong mộng, nhìn thấy anh định tiến vào bên trong của mình, khuôn mặt không khỏi đỏ lên.

Hách Liên Tuyết không để ý, còn tiếp tục cường bức thì cô đẩy anh ra - " Có người".

"Mặc kệ ! Tiếp tục" Hách Liên Tuyết sinh khí, ai mà quấy rầy anh vậy, người đó chán sống rồi .

"Anh có thể nhưng em thì không"- Trình Mộ Thanh nhất thời đỏ mặt, ánh mắt khẩn cầu nhìn anh.

Chết tiệt ! Anh không thể chịu nổi như vậy, anh vĩnh viễn không thể nào chống lại ánh mắt khẩn cầu của cô .

Vừa rồi anh hận nếu tầng quần áo kia không tồn tại anh đã sớm tiến vào bên trong của cô rồi .. A a a A, dục vọng không thoả mãn, anh muốn giết người !

"cốc.....cốc" Cửa lại bị gõ " Tổng Tài....." bên ngoài là giọng nói của Hàn Dã truyền đến .

Trình Mộ Thanh nhân dịp này nhảy xuống, sửa sang lại quần áo của mình, nhìn thấy nửa chiếc quần tam giác nhỏ cô xấu hổ không thôi .

Hách Liên Tuyết lại mất thần, vẻ mặt không vui, sửa sang lại quần áo, cô quay đầu nhìn anh, rõ ràng lúc này bộ dạng của anh chính là không thoả mãn dục vọng ..

Trình Mộ Thanh đi qua, nâng mặt anh lên " Ngoan, tối hôm nay em sẽ cùng anh....."

Nhất thời, anh nhìn cô " Thật sao?"

Trình Mộ Thanh thật tình khinh bỉ anh, bắt đầu đi gặt đầu - " Thật". Sợ người tiến vào, cô chạy nhanh ra phía trước, quần áo dăng vể cung kính, làm như không có việc gì xảy ra vậy

"Vào đi....." Giọng nói của anh mang theo sự không vui.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137

Hàn Dã nghe được giọng nói của Hách Liên Tuyết liền đi vào, sau đó ánh mắt nhìn đến Trình Mộ Thanh đứng đó rồi lại quay sang nhìn ông chủ, anh ta nghĩ thầm đã xảy ra chuyện, anh ta đã phá chuyện tốt của ông chủ rồi !

Thật ra, Hách Liên Tuyết như đã muốn bóp chết Hàn Dã " Hàn Dã, sau này gõ cửa tốt nhất là có chuyện, còn không tôi sẽ không bỏ qua cho cậu".

Hàn Dã suất tức giận trên mặt hiện lên ba đường hắc tuyến, hôm nay chính là ngày đâm lên mình rồi .

Nghe khẩu khí bất mãn của Hách Liên Tuyết, Trình Mộ Thanh cảm thấy mắt mặt không thôi -" Tổng Tài, nếu không còn gì tôi ra ngoài trước....." Nói xong liền chạy nhanh ra.

Cửa vừa đóng lại, bên trong liền truyền đến âm thanh -" Hàn Dã, cậu thật là phá hư chuyện tốt của lão tử a a a ——"

Trình Mộ Thanh nghe được liền hoá đá, Hách Liên Tuyết một người luôn tao nhã bây giờ lại buông lời thô tục !

Chu Lâm Na đứng trước gương, không nghĩ tới cái thuốc của Đồng Giáo Sư thật đúng là rất tốt, chỉ vài ngày mà cái sẹo kia đã không còn nữa .. Ngược lại da còn thêm mịn màng, trắng sáng

Cô thậm chí suy nghĩ, ngày đó có phải Hách Liên Tuyết nói như vậy là do vết sẹo trên mặt cô không? Nếu sự thật là vậy, thì bây giờ khi anh thấy bộ dạng này của cô, có thể anh sẽ rất kinh ngạc .

Nghĩ đến đây, khoe miệng Chu Lâm Na nhếch lên, lần này, cô phải đứng dưới ánh sáng, làm trò hay cho người xem, những người đó nhìn thấy cô sẽ hiểu rằng cô càng lúc càng xinh đẹp.

Chu Lâm Na lấy di động ra, gọi cho một dãy số -" Này, Cát Mễ, có muốn lấy một số tin tức không? Đương nhiên chúng ta cùng nhau hợp tác chứ sao, nếu thật sự muốn thì 10 nữa triệu tập phóng viên đến khách sạn Kiều Lệ Tư, càng nhiều phóng viên càng tốt....."

Lần này, cô phải thật xinh đẹp mới có thể xuất hiện !

Cúp điện thoại, Chu Lâm Na từ từ trang điểm, nhìn khuôn mặt chính mình trong gương, khoe miệng chậm rãi nhếch lên, lúc này một tiểu kim xà từ trong đi ra bò dưới chân của Chu Lâm Na, không biết Chu Lâm Na nói gì chỉ thấy nó ngoan ngoãn bò về .

10 phút sau, rất nhiều phóng viên đến khách sạn Kiều Lệ Tư, tất cả đều đứng ở cửa .

Cát Mễ cũng đã tới nhưng chính là 15phút rồi Chu Lâm Na vẫn chưa tới, không ít phóng viên bắt đầu tức giận -" Cát Mễ, rốt cuộc những gì anh nói có phải thật không?"

"Đúng nha, nói là 10 phút vậy mà 15phút rồi có ai đến đâu....."

"Đúng đó, nếu không có đùng lãng phí thời gian của chúng tôi, còn rất nhiều tin tức đang đợi chúng tôi săn lùng....."

Không ít người oán giận nói, Cát Mễ trán đồ đầy mỡ hôi, anh ta phải dùng hết toàn sức mới có thể kêu những người này tới, nếu Chu Lâm Na không xuất hiện, về sau anh ta phải làm sao? Nói xong định cầm điện thoại sẽ gọi.

"Mới 15phút thôi mà mọi người không kiên nhẫn rồi?" Nói xong, Chu Lâm Na đi ra, có một chuyện ngoài ý muốn là bên cạnh cô xuất hiện thêm một người là thiếu gia thứ hai của nhà họ Phó - Phó Gia Tuấn .

Anh ta chính là nổi tiếng đào hoa công tử, không nghĩ tới lại xuất hiện cùng Chu Lâm Na.

Chu Lâm Na khuôn mặt vẫn ngọc nữ như cũ, chuyện gì đã xảy ra? Không phải cô bị huỷ dung nhan sao? Chính là hiện tại trên mặt chẳng có gì cả?

Nhất thời, vô số ngọn đèn tranh nhau mà chụp ảnh Chu Lâm Na.

Không ít người chen nhau hỏi "Xin hỏi Chu Tiểu Thư, quan hệ giữa cô và Phó Thiếu Gia là gì?"

"Hai người yêu nhau sao?"

"Chu Tiểu Thư, thời gian gần đây truyền tin rằng cô bị huỷ dung nhan, hơn nữa còn có ảnh chụp của cô tại bệnh viện, nhưng tại sao hiện tại cô nhìn vẫn vậy như không xảy ra chuyện gì? Có phải do cô làm phẫu thuật cấy da không?"

"Chu Tiểu Thư lần này cô xuất hiện cùng Phó thiếu gia, cô có gì muốn nói không?"

Vô số vấn đề được đặt ra cho Chu Lâm Na, chính là cô đứng đó, kéo cánh tay Phó Gia Tuấn, nở nụ cười.

Phó Gia Tuấn biết rằng Chu Lâm Na chỉ đang lợi dụng anh ta, nhưng anh ta cũng chẳng quan tâm, vì tiếng tăm bên ngoài xã hội của anh ta, Chu Lâm Na không phải là không biết!

Mang theo nụ cười lưu manh, Phó Gia Tuấn tùy ý để bọn phóng viên hỏi chuyện.

"Chuyện tin đồn lúc trước tôi thật xin lỗi, tôi cũng không muốn giải thích nhiều, nhưng tôi dám khẳng định rằng tôi không có giả vờ bị huỷ dung nhan cũng chẳng có làm phẫu thuật cấy ghép da gì cả, nếu không tin mọi người có thể tìm hiểu"

Một bên phóng viên chụp ảnh, phần còn lại thì ghi chép lại lời nói của Chu Lâm Na.

Lại là một đại tin tức, tất cả đều đề cập đến Chu Lâm Na.

"Hôm nay, tôi cùng Phó Thiếu Gia xuất hiện là vì có chuyện muốn tuyên bố, về chuyện mà công ty huỷ hợp đồng với tôi thì tôi cũng nói rõ cho mọi người biết tôi và tập đoàn Tân Vũ chính thức huỷ bỏ hợp đồng, vừa lúc Phó Thiếu Gia xuất hiện, anh ấy nói nên vì kế hoạch quay lần này của tôi 《Giang Sơn Mỹ Nhân》! Phim này tôi sẽ diễn viên chính!"

《Giang Sơn Mỹ Nhân》? Nghe đến đây không ít phóng viên kinh ngạc, đây là bộ phim có thể nói có nền tảng lớn nhất và được chú ý nhất trong năm nay, không nghĩ tới Phó Gia Tuấn sẽ vì Chu Lâm Na mà làm vậy ... thế là mọi người lại nháo nhào đoán quan hệ của bọn họ là cái gì ..

Lúc này, Lâm Đạt vừa xem truyền hình trực tiếp, lúc nhìn thấy Chu Lâm Na hai mắt tròn to, cô ấy không phải bị huỷ dung nhan sao? Hiện tại sao khuôn mặt lại bình thường?

Phải biết rằng, trong giới nghệ thuật khuôn mặt chính là sinh mệnh của diễn viên, khuôn mặt của Chu Lâm Na bị huỷ thì chẳng khác nào cô cũng sẽ chết theo điều đó.

Thế giới showbiz chính là nơi tàn nhẫn như vậy đấy, cho nên lúc Lâm Đạt biết chuyện Chu Lâm Na bị huỷ dung nhan, liền chủ động huỷ hợp đồng với cô, không nghĩ tới hiện tại cô chẳng bị sao, còn lại tuyên bố chủ giải ước cùng Tân Vũ, để cho người khác càng thêm không ngờ chính là cô được quay bộ phim 《Giang sơn mỹ nhân》 nữa!

Lâm Đạt có điểm không bình tĩnh, lúc này một trợ lý đi tới "Lâm Đạt tỷ, ông tổng kêu chị đến văn phòng một chuyện".

Ánh mắt của Lâm Đạt còn không thu hồi trên màn hình lớn nhưng vẫn có chút ngoài ý muốn, cước bộ lao đảo đi đến văn phòng, hiện tại cô cũng biết được ông tổng tìm cô để làm gì rồi.

Cùng thời gian, Hách Liên Tuyệt cũng xem được tin tức, không nghĩ khuôn mặt của Chu Lâm Na lại hoàn toàn hồi phục như vậy!

Sau ngày hôm đó, anh đối với cô cũng chẳng quan tâm gì, nghĩ nghĩ, anh tắt TV.

Một lúc sau, điện thoại vang lên, nhìn vào dãy số là của Chu Lâm Na, anh do dự không biết có nên nhận hay không.

Chính là chuông điện thoại reo không ngừng, nên suy nghĩ cuối cùng anh vẫn nhận điện thoại - "Có gì sao?"

"Chỉ là công việc thôi, ngay cả điện thoại của em anh cũng không muốn nhận sao?" Bên kia là giọng nói có chút đau thương của Chu Lâm Na truyền đến.

"Công việc gì thì nói thẳng đi" Hách Liên Tuyệt cũng lười phải nói nhiều lời cùng Chu Lâm Na, hiện tại có Trình Mộ Thanh rồi, trong lòng anh không còn nghĩ đến ai nữa.

"Em định gia nhập vào công ty TCL" - Chu Lâm Na nói

"Tuy rằng tôi là tổng giám đốc của TCL nhưng việc này cô nên làm theo trình tự tới tìm quản lý đi".

"Hách Liên Tuyệt, anh nhất định phải tuyệt tình vậy sao?"

"Này không phải là tôi tuyệt tình, mà cô không phải nói là nói chuyện công việc sao? Tại sao lại bảo tôi tuyệt tình?"

"Anh ——"

"cốc cốc cốc " cửa bị gõ, Trình Mộ Thanh trộm hé ra cái đầu - " Hách Liên Tuyệt, đi rồi....."

Cô chính là thừa dịp mọi người đi rồi nên mới dám gọi anh .

Vừa thấy cô, sắc mặt anh thay đổi - " Tôi còn có việc, cúp trước đây.....". Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại

Trình Mộ Thanh đóng cửa lại - " Nói chuyện với ai mà nhập thần vậy?"

Hách Liên Tuyệt không chút để ý thu hồi di động - " Không có việc gì, chỉ là một khách hàng thôi"- nói xong liền bước qua - " Chúng ta đi ăn cơm trước rồi về nhà được không?"

Trình Mộ Thanh nghĩ nghĩ, gật đầu - " Được".

Ngay sau đó, Trình Mộ Thanh cùng Hách Liên Tuyệt đi ra ngoài, đi một cách quang minh chính đại, mọi người cũng không cảm thấy gì, giống như bọn họ đi làm việc cùng nhau vậy, bất quá chính là Trình Mộ Thanh cảm thấy thật lạ, khuôn mặt lúc nào cũng ửng hồng, sợ người ta sẽ nghĩ nhiều .. kiểu như có tật giật mình vậy !

Hai người lái xe vào một nhà hàng, ngồi ở vị trí đối diện, hai người cùng nhau dùng cơm, cảm thấy rất hạnh phúc

"Hai ngày nay em không có gặp Tiểu Trạch -" Trình Mộ Thanh nói -" Có gọi cho Xú tiểu tử một cuộc nói cùng đi Italy với Ngôn Dục".

"Quên đi, chỉ số thông minh của Tiểu Trạch không phải thấp, thằng bé sẽ không sao đâu huống gì còn đi cùng Kim Sa và Ngôn Dục".

"Nhưng em vẫn tức giận, đó giờ hai mẹ con chưa bao giờ tách khỏi nhau".

"Em hiện tại không phải có anh rồi sao? Em đã bên cạnh con 5 năm rồi, thời gian còn lại chẳng lẽ không ở cạnh anh được sao?"- Hách Liên Tuyệt có chút ghen tị nói, mặc kệ là đứa con an vẫn ăn dấm chua như thường h.

"Xí, thằng bé là trái tim của em đó"- Trình Mộ Thanh nói

Hách Liên Tuyệt vừa định nói gì thì điện thoại lại reo lên, nhìn đến dãy số của Lâm Chu Na, anh không khỏi nhú mày.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138

Nhìn thấy bộ dạng cau mày của anh, Trình Mộ Thanh cắt một miếng thịt bò rồi hỏi - " Ai vậy?"

Hách Liên Tuyệt nhìn cô, nếu hiện tại không nhận điện thoại thì cô nhất định sẽ hoài nghi nhưng nếu nhận điện thoại thì.....quên đi, anh quang minh chính đại thì sợ cái gì .

Vì thế, anh liền nhận điện thoại - " có gì không?" âm thanh như trước lạnh lùng, quạnh quẽ .

"Tuyệt, anh có thể đến gặp em một chút không? Em thật sự rất đau khổ....." Chu Lâm Na bên đầu điện thoại kia nói.

"Thật xin lỗi, tôi đang cùng bạn gái dùng cơm, tôi không có thời gian"- Anh cố ý nhấn mạnh chữ bạn gái cho Chu Lâm Na nghe, mà cũng để cho Trình Mộ Thanh nghe được.

Trình Mộ Thanh nở nụ cười, không quấy nhiễu cuộc gọi của anh, cúi đầu ăn một miếng thịt bò, khoé miệng hơi giờ lên, cô thích anh nói như vậy nhưng cũng không biết ai là người gọi cho anh nữa.

"Em biết, nhưng em thật sự rất khổ ... thật sự.. Tuyệt, anh có thể tới cứu em không?" Chu Lâm Na khản cầu nói.

"Thật có lỗi, tôi hiện tại không có nhiều thời gian, nếu không còn gì tôi cúp đây".

Chu Lâm Na không ngờ anh tuyệt tình như vậy, nhất thời giọng nói trở nên sắc bén - " Phải không? Anh thật lòng không hối hận sao? Trong tay của em đang cầm file của Trình Mộ Thanh, nếu như anh không đến em sẽ lập tức cho nó ban phát ra ngoài, lúc đó cô ấy không thể ở lại thành phố A này nữa".

Hách Liên Tuyết cả kinh, định nói cái gì nhưng anh không muốn chần chừ động Trình Mộ Thanh nên cường ngạnh nuốt khẩu khí - "Hiện tại đang ở đâu?"

"Khách sạn Kiều Lệ Tư".

"Được, tôi liền qua".

Nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Trình Mộ Thanh nghe được anh phải đi, ninh mi - "Có chuyện quan trọng sao? Nếu vậy thì anh đi trước đi".

Hách Liên Tuyết nhất thời một trận chua xót nhìn cô - "Là có chút chuyện, em cứ ở đây ăn đi, anh đi xong sẽ liền quay lại".

"Ách? Nhanh vậy sao?"- Trình Mộ Thanh nhủ mảy

"Ừ, em ở đây đợi anh".

"Được.....".

Trình Mộ Thanh vừa mới nói xong, anh đã đứng dậy đi ra ngoài trực tiếp lái xe đi, cô ngồi chỗ cũ, nhìn theo anh, không biết vì cái gì mà lại khẩn trương đến vậy

Cảm thấy bất an nên Trình Mộ Thanh lẳng lặng ngồi đợi anh trở về, những đồ ăn trên bàn cũng không ăn tới .

Chờ, chờ nửa tiếng, 1 tiếng, 1 tiếng rưỡi, 2 tiếng.....thời gian trôi qua từng phút từng giây, nhà hàng cũng rất nhiều người lui tới, mỗi lần nghe được âm thanh cô đều ngẩng đầu cứ tưởng anh đã quay lại nhưng nhìn lên thì lại cúi đầu rồi thờ dài .

Mỗi lần có người vào chẳng phải là anh Không phải anh nói đi rất nhanh liền sẽ quay lại sao? Đã 2 tiếng trôi qua rồi, trời cũng dần dần buông xuống ..

Trình Mộ Thanh nhìn đôi tình nhân ngồi bàn phía trước, trong lòng chúc phúc cho họ và cũng có cảm giác thật hâm mộ bọn họ !

Cô định lấy di động gọi cho anh, lúc anh đi nhìn kích động như vậy chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi, nghĩ nghĩ, cô vẫn không gọi .

Lại một tiếng nữa trôi qua, cô từ từ ngủ gục trên bàn ...

Lúc này, một người mặc quần áo màu trắng đứng vào người cô, mặc dù là động tác rất nhẹ nhưng làm cho cô tỉnh giấc, lúc tỉnh lại cô liền quay đầu qua, kinh hi hoi - "Anh đã trở lại"

Nhưng lúc này, chẳng thấy Hách Liên Tuyết đâu mà chỉ thấy Uất Sâm Dạ đang nở nụ cười .

Trên mặt Trình Mộ Thanh xẹt qua một tia thất vọng - "Là anh sao?"

Biểu tình mất mát của cô, rõ ràng làm tổn thương Uất Sâm Dạ.

Uất Sâm Dạ chọn mi, vẫn như trước quần áo màu trắng càng phụ họa cho anh ta thêm tao nhã, như là hoàng tử bước từ trong truyện tranh ra, anh ta nhìn đồ ăn trên bàn, càng thêm sáng tỏ rồi ngồi đối diện - "Sao? Không hy vọng là anh sao?"

"Không .. không..không ! ý của em không phải vậy". Trình Mộ Thanh giải thích - "Chỉ là....."

"Em đang đợi ai sao?" Uất Sâm Dạ hỏi nhưng thật ra anh cố tình hỏi vậy thôi, chứ không phải là anh đã biết là ai rồi sao?

Trình Mộ Thanh quay đầu nhìn ra ngoài, trời đã đen tối, ánh sáng đèn đường đang chiếu rọi cảnh đêm lãng mạn của thành phố A .

Hách Liên Tuyết nói anh rất nhanh sẽ quay lại .. nhưng bây giờ thì vẫn còn chưa quay lại .

Đang nghĩ nghĩ, di động của cô reo lên, nhìn đến là dãy số của Hách Liên Tuyết, trong lòng có chút vui sướng liền nhanh chóng nhận - "Alo, khi nào thì....."

"Mộ Thanh, anh còn chút việc, em về trước đi đừng đợi anh".

"A. được, vậy khi nào thì.....".

"Tít....Tít....."

Trình Mộ Thanh còn chưa nói xong thì điện thoại bên kia đã truyền đến âm thanh tít tít....., Hách Liên Tuyết đã cúp điện thoại.

Nhất thời trong lòng cảm thấy hụt hẫng, thì bị cúp ngang điện thoại là cảm giác này, muốn bắt cũng không được mà muốn tìm cũng không ra .

Uất Sâm Dạ ngồi đối diện, nhìn thấy cô nói điện thoại, tuy rằng không nghe đến nhưng cũng đoán được là ai, giờ khắc này, anh nắm chặt bàn tay, biểu tình mất mát làm cho người ta hết sức đau lòng, có một loại cảm giác mà anh muốn bảo vệ cô ..

"Tối rồi, muốn anh chờ về không?"- Uất Sâm Dạ hỏi

Trình Mộ Thanh ngẩng đầu nhìn Uất Sâm Dạ, không cự tuyệt, gật đầu đáp ứng.

Bên ngoài đèn đường sáng rọi cảnh đêm của thành phố A, nơi nơi đều là đèn đường hết sức lung linh tuyệt đẹp ...

Chính là trong lòng cô rất nặng nề, có cảm giác do dự bất an, nhưng là việc gì cũng không thể nói thành lời, chỉ biết rằng lòng nặng trĩu không thôi.

Ngồi trên xe, Trình Mộ Thanh cúi đầu nghĩ đến việc hôm nay, Hách Liên Tuyết sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Giọng nói của anh ta có chút mệt mỏi, còn có chút bất đắc dĩ nữa ... điều này làm cô thêm lo lắng.

Uất Sâm Dạ nghiêng đầu, nhìn bộ dáng của Trình Mộ Thanh, khoé miệng không khỏi nở nụ cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139

Xuống xe, Uất Sâm Dạ nhìn Trình Mộ Thanh, cô vẫn duy trì bộ dáng không yên lòng .

"Cám ơn anh"- Trình Mộ Thanh nói lời cảm ơn, sau đó cầm áo khoác đưa cho anh -" Anh về cẩn thận".

"Ừ" - Uất Sâm Dạ gật gật đầu

"Em về trước đây" Nói xong, Trình Mộ Thanh xoay người bước đi

"Mộ Thanh....." Uất Sâm Dạ bỗng nhiên hô to, nhìn bóng dáng của cô, trong lòng không khỏi đau xót, thật sự muốn chạy đến ôm lấy cô ngay.

Trình Mộ Thanh quay đầu lại -" Còn chuyện gì sao?"

Mỗi lần đụng phải ánh mắt này, anh đều không thể hạ quyết tâm -" Có cần gì thì gọi điện cho anh, ngủ ngon !"

Trình Mộ Thanh nở nụ cười -" Ngủ Ngon". Nói xong liền bước vào .

Cô không muốn để cho Uất Sâm Dạ biết cô ở nhà của Hách Liên Tuyết, nên cô trở về nhà Ngôn Dục .

Hiện giờ, Ngôn Dục, Tiểu Trạch và Kim Sa đã đi Italy, mà Hách Liên Tuyết cũng có việc bận nên giờ chỉ còn lại một mình cô, lúc này cô không biết mình nên làm gì ..

Ngồi trên sofa mở TV, tay cứ nhấn remote chuyển kênh nhưng rồi cũng chẳng biết xem cái gì .. Từ sau khi Hách Liên Tuyết xuất hiện, cuộc sống của cô đã bị đánh vỡ, hiện tại cũng không biết nên làm thế nào .

Nghĩ muốn vẽ bản thiết kế trang phục nhưng cũng chẳng tập trung được tinh thần, cô cuộn người lại nằm trên sofa như một con mèo nhỏ .

Đột nhiên cảm thấy đói bụng vốn ở nhà hàng cô chẳng ăn được gì nhiều, sau khi Hách Liên Tuyết đi cô chỉ ngồi đợi anh nên bây giờ cảm thấy đói, chạy đến tủ lạnh tìm đồ ăn thì chỉ có thấy hai trái táo ngoài ra cũng chẳng còn thêm gì .

Táo kia là lúc trước cô mua, hiện tại có cũng tốt hơn, suy nghĩ một chút lấy ra cắn một miếng, cô ngồi trên sofa xem TV nhưng tâm tình thì không đặt ở TV mà chỉ nghĩ khi nào anh ta sẽ trở về, hay anh ta không thấy cô bên kia thì có qua đây để tìm cô không?

Cuối cùng nghĩ nghĩ rồi ngủ lúc nào chả hay, ban đêm tổng cảm thấy có một đôi tay gắt gao ôm cô vào lòng, vòng tay ấm áp, thoải mái, cô muốn mở to mắt để nhìn nhưng làm như thế nào cũng chẳng mở ra được, cứ như uống nhầm thuốc ngủ cô ngủ mê mẩn.

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại trời đã sáng, ánh mắt trời rọi vào căn phòng, nhìn nhìn căn phòng cũng không có ai.

Cô nằm trên sofa, trong phòng chẳng có dấu vết của bất luận kẻ nào .

Như vậy hôm qua là ảo giác của cô sao? Hay cô đang nằm mơ?

Nhìn đồng hồ một chút, cảm thấy thời gian không còn nhiều cô cũng nên đi làm, đi lên lầu thay quần áo, ngay cả điểm tâm cũng không dùng tới trực tiếp

đi làm thôi.

Đọc đường đi cô mang theo chút hưng phấn vì nghĩ rằng vào công ty sẽ gặp anh .

Vào công ty, mọi người vẫn như cũ, ai ai cũng làm việc của mình, nhưng anh thì chưa tới, anh rất ít khi như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Trình Mộ Thanh cầm di động gọi cho anh nhưng điện thoại của đã tắt máy, lúc này cô buồn bực thì anh quay trở lại ..

Vừa lên lầu, bốn mắt nhìn nhau, anh thoát nhìn có chút mệt mỏi, Trình Mộ Thanh định gọi anh nhưng nhớ ra ở đây là công ty, Hách Liên Tuyết cũng không nói gì trực tiếp vào văn phòng, Trình Mộ Thanh bước vào phòng pha trà, lấy một chút cà phê pha cho anh.

Hách Liên Tuyết ngồi ở chỗ kia, cả người tựa sau ghế, một bàn tay xoa xoa mi tâm, nghe được tiếng động anh mở mắt ra .

Trình Mộ Thanh đem cà phê đến nhìn anh - " Có phải mệt lắm không?"

Hách Liên Tuyết nhìn cô, ánh mắt ôn nhu, kéo cô qua, hai tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh đó, tựa đầu vào trước ngực cô - "Ừ, nhìn thấy em rồi, anh không còn mệt nữa".

Chỉ cần thấy cô, tất cả mệt mỏi đều tan biến .

Trình Mộ Thanh nở nụ cười, muốn hỏi anh đã xảy ra chuyện gì nhưng giờ phút này chuyện đó cũng không còn quan trọng nữa ... Quan trọng là anh đã không xảy ra chuyện gì là tốt rồi .

Trình Mộ Thanh cũng không nói thêm gì, lui ra ngoài.

Nhìn thấy cô đi ra, Hách Liên Tuyết lấy ra trong áo một ảnh chụp, là ảnh khoả thân của Trình Mộ Thanh ở khách sạn .

Rời khỏi văn phòng, cô có cảm giác loạn xạ nhưng chỉ cần thấy anh không xảy ra việc gì là tốt rồi !!

Cả ngày, không hiểu vì sao Hách Liên Tuyết không bước ra khỏi cửa, giữa lúc nghỉ trưa, Trình Mộ Thanh vào gọi anh, anh cũng không ăn, cho đến chiều, Hách Liên Tuyết trực tiếp gọi một cuộc điện thoại - " Xác định rồi sao?"

"Xác định tôi đã tìm được người đó, tìm được tất cả phim ảnh rồi".

"Đừng xem gì cả, trực tiếp hủy đi"- Hách Liên Tuyết nói

"Vâng".

Cúp điện thoại, cuối cùng anh mới lộ ra một nụ cười .

Lúc này cũng đã 5 giờ chiều, sắp đến giờ tan ca, Trình Mộ Thanh bên ngoài đánh máy, Hách Liên Tuyết bỗng nhiên bước ra không nói hai lời liền kéo cô đi ra ngoài, Trình Mộ Thanh có điểm sững sốt, cước bộ lao đảo đi theo rất muốn hỏi anh định làm gì nhưng chính là xung quanh nhiều người như vậy cô không biết nói sao.

Bất quá rất nhiều người nhìn thấy cảnh này .

Trình Mộ Thanh không hỏi gì, nhìn thấy anh vui vẻ lòng của cô cũng cao hứng lại, mãi cho đến khi ra cửa, ngồi trên xe cô nhìn anh: " Anh sao vậy?"

"anh đói rồi, đi ăn thôi".

"....."

Giữa trưa cô hỏi anh có muốn ăn hay không anh nói anh không đói, bây giờ lại đột nhiên thay đổi như vậy, chẳng lẽ anh đã giải quyết xong việc rồi? Có lẽ là thế !

Suy nghĩ một chút, khoe miệng của Trình Mộ Thanh không khỏi nhếch lên.

Hách Liên Tuyết xoay người nhìn cô - " Em cười gì?"

"Không gì".

"Vây đi ăn thôi, anh đói lắm rồi, chút nữa ăn xong chúng ta trở về nhà được không?" Hách Liên Tuyết hỏi

Trình Mộ Thanh gật đầu - "Ừh"

Sau khi giải quyết sự việc, Hách Liên Tuyết ăn cái gì cũng cảm thấy ngon, còn cô thì không thấy đói nên tùy tiện ăn một chút, cô có đôi khi suy nghĩ, khi nào thì anh trước mặt cô ăn như hổ đói vậy? Cái trường hợp này, nghĩ lại đều thật buồn cười

Nhìn không khỏi, cô bật cười thành tiếng, Hách Liên Tuyết ngẩng đầu nhìn cô - "Em cười gì vậy?"

Trình Mộ Thanh liên tục lắc đầu - "Không có gì".

Hách Liên Tuyết hạp mầu, con ngươi hiện lên một tia gian xảo, lau miệng một chút sau đó tìm người tính tiền.

"Thế nào? Anh không ăn nữa sao?"- Trình Mộ Thanh hỏi.

"Hiện tại anh không muốn ăn nữa, về nhà ăn cái khác"- Hách Liên Tuyết nói.

Sau khi trả tiền xong, Hách Liên Tuyết lôi kéo cô bước đi, cô tổng cảm giác anh có gì lạ lạ nhưng không thể nói ra được .

Xe dừng lại, vừa mới vào cửa, Hách Liên Tuyết đã vội vã ôm từ đằng sau, hôn cái cổ trắng nõn của cô, Trình Mộ Thanh không khỏi run một trận

"Này, anh không phải bảo ăn cái khác sao?" Trình Mộ Thanh dùng cánh tay đẩy anh ta ra, anh ta hôn lên vành tai của cô như là có ma lực không thể không chế được ..

"Đúng, là anh muốn ăn em....." Nói xong, anh ta liền ôm cô đi đến phòng ngủ

"Này, anh làm gì....." Trình Mộ Thanh nắm tay đánh đánh vào lòng ngực anh ta

"Muốn em....."

"Nhưng mà....."

"Đừng cự tuyệt anh nữa được không?" Hách Liên Tuyết nhìn cô hỏi

Trình Mộ Thanh nhìn ánh mắt của anh, có thể cảm giác được đó là tình yêu, hơn nữa cô cũng yêu anh, có lẽ cô không nên cự tuyệt nữa ! Suy nghĩ một chút, Trình Mộ Thanh gật đầu.

Hách Liên Tuyết vui sướng, trực tiếp đem cô lên giường, cả người đè lên, anh cắn vào vành tai mềm mại của cô, bàn tay to đặt trên bộ ngực tròn đầy, một bên thì cởi bỏ quần áo của Trình Mộ Thanh, anh hôn lên đôi môi mềm mại của cô, lúc này anh chỉ cảm thấy người phụ nữ bên dưới như một làn nước làm cho anh phấn khởi, cũng mãnh liệt xúc động .

Lời lẽ ** càng thêm nóng rực, anh hôn cô như cuồng phong bão táp làm cho đại não của cô trống không, hiện tại cô chỉ còn biết đi theo lối dẫn dắt của anh .

Trình Mộ Thanh thậm chí không biết quần áo của mình được cởi bỏ như thế nào, nhiệt độ của anh làm cho cô thêm mãnh cảm run rẩy .

Cánh tay Hách Liên Tuyết tham lam luồn vào nơi bí ẩn của cô .. lúc này bỗng nhiên cô nhớ tới cái gì ...

"Cái kia, em muốn tắm....."

Hách Liên Tuyết hôn cô - "Không cần, rất thơm".

"Nhưng mà.....".

Lúc này, Hách Liên Tuyết bỗng nhớ đến cái gì hôn lên trán cô một cái - "Chờ anh một chút, anh đi lấy chút đồ"- Nói xong, nhảy xuống giường đi vào phòng tắm

Trình Mộ Thanh nằm trên giường, quần áo đã không còn, cô thận thừng lấy chăn che lại, đúng lúc này, điện thoại của Hách Liên Tuyết reo lên, anh lại để trên giường, cô muốn gọi anh nhưng tay không cẩn thận nên va chạm một chút, muốn trách thì chỉ có thể trách điện thoại anh quá tốt mà thôi, một cái tin nhắn hiện lên trước mắt cô " Tuyết, cảm ơn anh, mặc kệ thế nào em vẫn yêu anh, cảm ơn anh đã giúp em, còn đồ của anh để quên ở nhà em, khi nào thì anh đến lấy?"

Người gửi là Chu Lâm Na .. trong nháy mắt Trình Mộ Thanh cảm thấy đầu óc trống rỗng ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140

Nói thật, cô không tin anh lừa cô nhưng tin nhắn này thì

Trong khoảng thời gian ngắn, cô cảm giác trái tim mình đau nhói, thở không được, lúc này nghe được tiếng bước chân, cô nhanh chóng để di động của anh lại chỗ cũ .

Ngước mắt, Hách Liên Tuyết đang nở nụ cười trong tay còn cầm cái hộp về phần là cái gì căn bản bây giờ cô cũng chẳng còn tâm tình để xem

Hách Liên Tuyết bước lên, mang trong tay một cái miếng tròn tròn - " Hôm nay chúng ta thử cái này được không?"

"Bao cao su?"- Trình Mộ Thanh nhìn thấy, miệng hé ra một tia cười khổ ..

Đàn ông không phải không thích đeo thứ này sao? Anh vì cái gì lại muốn đeo vào? Chẳng lẽ anh không muốn cùng cô.

Nghĩ đến đây, Hách Liên Tuyết đã hôn thấu cô, chính là cô dừng lại, cố gắng nở ra một nụ cười - " Tuyết, em muốn hỏi anh một việc".

"việc gì?"- Hách Liên Tuyết có vẻ hụt hẫng, một lòng nghĩ lát nữa như thế nào mà tra tấn cô .

"Ngày hôm qua anh đi đâu?"

Hách Liên Tuyết mặt ngẩng ra, thùy mâu - " Chỉ là anh đi xử lý chút việc thôi, bé yêu, hiện tại đừng nói việc này nữa được không, anh muốn ăn em....."- Hách Liên Tuyết nhìn cô, một bộ dạng muốn ăn sạch Trình Mộ Thanh .

Chính là trong mắt Trình Mộ Thanh, dĩ nhiên là châm chọc, quả nhiên anh không dám nhìn thẳng vào mắt cô ..

Có người nói, lúc nói dối ánh mắt sẽ biến hoá không dám nhìn thẳng vào đối phương ...Phản ứng này của anh đã nói lên tất cả là anh lừa dối cô !

Lúc Hách Liên Tuyết đang tiếp cận, cô đột nhiên đẩy anh ra " Thật xin lỗi, bây giờ em không có tâm trạng " . Nói xong cô nhặt quần áo lên mặc vào, cũng không quản chuyện thẹn thùng khi mặc quần áo trước mặt anh, chỉ cảm thấy bây giờ trái tim đau quá, đau đến thở không được, chỉ cần nghĩ đêm qua anh cùng người phụ nữ khác cùng một chỗ, bây giờ lại tìm đến cô, điều này không khỏi làm cô tổn thương !

Không khỏi, ... cô dùng cánh tay lau đôi môi đã bị anh hôn qua .. Tình yêu của anh, bắt quá chỉ vậy thôi ! Một bên nói yêu cô còn một bên thì lấy cớ gạt cô đi tìm Chu Lâm Na.

Chỉ cần nghĩ vậy, cô không khỏi tức giận, tự nói với bản thân kiên cường một chút, kiên cường một chút !

Hành động của cô làm cho anh khó hiểu, sau đó ôm trụ cánh tay của cô - " Em sao vậy?"- anh ta nhìn mặt lại, vừa rồi còn tốt mà nhưng thế nào bây giờ lại như vậy?

Trình Mộ Thanh mặc quần áo vào, đẩy anh ra." Xin lỗi, hôm nay em có việc, em đi trước "- Nói xong, liền hướng ra bên ngoài.

" Trình Mộ Thanh"- Hách Liên Tuyết gọi lại, nhanh chân chạy đến trước mặt cô - " em làm sao vậy? Vừa rồi còn tốt mà....."

"Không có gì, chỉ là bỗng nhiên muốn về". Trình Mộ Thanh lạnh lùng nói.

Nghe được giọng nói nghẹn ngào của cô, Hách Liên Tuyết nhìn thấu, cứ tưởng cô không muốn cùng anh phát sinh quan hệ, không khỏi đau lòng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên - " em rốt cuộc sao vậy? Nếu em không thích, anh sẽ không đụng em nữa....."

Đối với những hành động thân mật của anh, Trình Mộ Thanh càng thêm phản cảm, đẩy anh ra - " Xin lỗi, hiện tại em không muốn nói chuyện với anh cũng không muốn nhìn thấy anh nữa".

Nói xong, đẩy anh rồi bỏ chạy ra ngoài .

"Phanh" một tiếng, cửa bị đóng lại, lúc này cũng biết được cô rất tức giận ..

Hách Liên Tuyết có chút không rõ, phụ nữ đúng là động vật khó hiểu nhất !

chính là cái dạng này của cô cũng làm cho anh không thoải mái, hơn nữa vừa rồi cô còn hỏi anh hôm qua ở đâu và làm gì .

Nghĩ đến đây anh nhanh chóng quay về cầm lấy di động trên tay, chính là vừa đụng vào màn hình sáng lên tin nhắn của Chu Lâm Na ...

Chẳng lẽ vừa rồi cô.... ...

nghĩ nghĩ, anh biết cô hiểu lắm rồi !

***" Hách Liên Tuyết hạ giọng mắng, cầm di động nhanh đuổi theo.

Anh một bên lái xe, một bên tìm kiếm, nhưng hiện tại trời đã tối cô có thể đi đâu? Cứ thế anh một bên lái xe, một bên tìm kiếm bóng dáng quen thuộc kia ..

Nhưng tìm thế nào cũng không thấy.....

Trình Mộ Thanh chạy ra, chạy lâu thật lâu cuối cùng ngồi xổm xuống khóc to lên ..

Thà rằng anh đừng nói yêu cô thì lúc anh lừa dối cô cũng chẳng vô dụng như bây giờ, chỉ biết tìm một chỗ núp mình rồi khóc !

Chính là tại sao? Tại sao anh lừa cô? Cô đã yêu anh rồi còn đâu ..

Thì ra tình yêu lại làm cho người ta trở nên vô dụng đến vậy, chỉ biết suy sút, một lòng chờ đợi nghĩ cho anh ! Thậm chí lúc anh bên cạnh người phụ nữ khác, cô cũng không biết làm gì chỉ biết ngồi đợi chờ xem anh đang làm gì, có xảy ra chuyện gì không.

Cô mặc kệ quá khứ của anh và Chu Lâm Na thế nào, chính là sau khi bọn họ xác định tình cảm của nhau, cô không thể chấp nhận được ..

Tình yêu không phải là 1 và 1 sao? Hay có lẽ anh căn bản đã không yêu cô? Chỉ nói xuống ra ngoài vậy thôi? Giống như Chu Lâm Na từng nói, anh đối với cô chỉ là đùa giỡn.... ..

Nhưng đêm đó thì sao? anh vì cái gì lại đỡ chiếc xe đó dùm cô? ..

Nghĩ nghĩ, Trình Mộ Thanh càng thêm rối mù, trong lòng vô cùng thống khổ, trái tim đau nhói không thôi, thật giống như cô chỉ cần thờ một chút thì tim sẽ đau lên vạn lần ..

Lúc này, trời đổ mưa, cô tức giận ngẩng đầu nhìn bầu trời, làm sao vậy? Ngay cả ông trời cũng ăn hiếp cô sao?

Ngon đèn u ám rơi vào khuôn mặt của Trình Mộ Thanh, biểu tình của cô làm cho người khác không khỏi đau lòng ..

Trước khi quen biết Hách Liên Tuyết cô không phải là người dễ khóc, chính vì anh mà cô biết khóc nhiều hơn mà cũng trở nên yếu đuối hơn ..

Hách Liên Tuyết giống như cái kiếp nạn của cô vậy !

Lúc này, một chiếc xe dừng trước mặt của cô, Uất Sâm Dạ xa xa nhìn thấy cô, một người phụ nữ nhỏ bé ngây ngốc ngồi xổm nơi này, chẳng lẽ cô không biết trời đang mưa sao?

Uất Sâm Dạ nhanh chạy xe tới, bước xuống cởi áo khoác để lên người Trình Mộ Thanh - " em điên rồi sao? Không thấy trời đang mưa à?"

"Có dịp tự làm cho chính bản thân mình tỉnh ngộ" Trình Mộ Thanh sâu kín nói.

Uất Sâm Dạ biết cô không vui, nên lời cô lên xe, Trình Mộ Thanh cũng không phản ứng, chỉ lên xe rồi ngồi vào ..

Trời mưa không lớn lắm, nhưng nó cứ to nhỏ to nhỏ không có định ... cũng giống như cô và Hách Liên Tuyết vậy ..

Dọc theo đường đi, Trình Mộ Thanh mân thần không nói thêm gì .. Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng Uất Sâm Dạ khẳng định chuyện này có liên quan đến Hách Liên Tuyết !

"Anh chờ em về"

"Không cần ——" Trình Mộ Thanh ra tiếng, trả lời có chút gấp, nếu như cô trở về ngộ nhờ Hách Liên Tuyết đi tìm thì biết làm sao ..

Chính là nghĩ lại, anh đối với cô chỉ là đùa giỡn, đùa giỡn mà thôi .. Mà nếu đã đùa giỡn thì làm sao anh đi tìm cô được? Tự cho mình cái an ủi .. anh trở về tìm đi ...

"Uất Sâm Dạ, chờ em đi vòng vòng một chút được không? hiện tại em không muốn về". Trình Mộ Thanh nói

Chỉ cần nhìn thấy con người trong suốt của cô thì không ai có thể cự tuyệt được .. Uất Sâm Dạ gật đầu, lái xe đi vòng vòng thành phố A .

Xe cuối cùng dừng lại ở bờ biển, trời đã hết mưa nhưng vẫn có chút gió, Trình Mộ Thanh khoác chiếc áo của Uất Sâm Dạ đứng ở nơi đó, thoạt nhìn có chút cô đơn .

Uất Sâm Dạ bước qua nhìn bóng dáng của cô, đã không thể đi theo thân thể của anh ta ..

Lúc này, anh ta vươn tay ôm lấy cô .. Đây là lần đầu tiên anh ta có động tác thân mật như vậy, làm cho Trình Mộ Thanh cứng đờ, hơi nghiêng đầu nhìn anh ta, cánh tay của anh ta ôm gọn lấy cô để cô sát vào trong lòng ngực sau đó nhẹ giọng hỏi -" Lạnh không?"

Trình Mộ Thanh cái mũi có chút ê ẩm, lắc đầu- " Không lạnh".

Nhưng Uất Sâm Dạ không buông tay, mà tiếp tục ôm lấy cô -." Nếu đau khổ em hãy khóc đi"

Anh ta luôn như một người anh trai chăm sóc cho cô, tóm lại lúc cô cần anh ta sẽ xuất hiện, đây là lần đầu tiên theo bản năng cô xem anh ta trở thành anh trai .

"Uất Sâm Dạ, cảm ơn anh..... Cảm ơn anh đã giúp em, thật lòng cảm ơn vì mỗi lần em cần anh đều xuất hiện".

Uất Sâm Dạ nở nụ cười không nói thêm gì, chỉ ôm cô một lúc một chắc hơn, có lẽ quyết định của anh ta đã sai, Hách Liên Tuyết căn bản là không xứng với cô !

Anh ta có phải nên áp dụng hành động không? Nhưng anh ta sợ anh ta sẽ yêu cô, không thể tự kiềm chế được ! Chẳng qua là nhìn thấy bộ dạng khổ sở này, anh ta không chịu nổi, cũng khó chịu giống như cô vậy .

"Trình Mộ Thanh....."

"sao?"

"Nếu em ở đây không vui thì chúng ta cùng nhau quay về Milan đi".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141

Trình Mộ Thanh ngẩn ra, nghiêng mặt nhìn Uất Sâm Dạ, không hiểu lời nói của anh ta cho lắm.

Thấy bộ dạng khần trương của cô, Uất Sâm Dạ cười - "Anh không phải dọa cho em sợ chứ?"

"Em chỉ là không hiểu vì sao anh bỗng nhiên nói vậy -" Trình Mộ Thanh nhẹ giọng hỏi .

Uất Sâm Dạ nhẹ nhàng sờ vài mái tóc mềm mại của cô - "Em không hiểu sao?"

Trình Mộ Thanh ngẩng đầu, nhìn con người đen tối của anh ta, trong giây lát lắng đọng lại nhưng cũng không nói thêm gì ..

Đêm nay Trình Mộ Thanh không có trở về, Uất Sâm Dạ cũng ở bên cạnh cô tròn một đêm.

Mà một bên Hách Liên Tuyết cũng tìm cô, tìm khắp mọi nơi, anh sắp phát điên lên rồi, chính là có tìm thế nào cũng không thấy cô đâu, tay không ngừng gọi điện nhưng điện thoại cũng đã tắt máy.....

Trong xe, Uất Sâm Dạ ngồi ở ghế chính, anh nghiêng người nhìn người bên cạnh đang ngủ, anh càng nhìn cô thì con người lại càng chói lóa .

Đã một đêm rồi anh không ngủ, cho đến khi mặt trời dần dần lộ diện ra...

Cảnh mặt trời mọc ở bờ biển thật sự rất đẹp, nếu lúc này mà Trình Mộ Thanh có thể tỉnh lại cùng anh xem cảnh mặt trời mọc thì tốt biết bao nhiêu ...

Nghiêng mặt, Trình Mộ Thanh khoát cái áo của anh, ngủ rất say, không nghĩ nhiều Uất Sâm Dạ liền phát động xe trở về, bờ biển mà bọn họ đi đến là nằm vùng ngoại ô nên trở về thành phố thì phải mất hết 1 tiếng .

Vừa đến thành phố A, Trình Mộ Thanh liền tỉnh dậy, đầu tiên là nhìn nhìn bên ngoài cửa sổ sau đó nhìn Uất Sâm Dạ - "Em ngủ sao?"

Uất Sâm Dạ xoay người, nhìn cô, gật gật đầu - "Ừ"

Trình Mộ Thanh nhích người một chút - "Uất Sâm Dạ, anh có thể dừng xe một chút không? Em muốn vá sữa" - Trình Mộ Thanh nói, hiện tại trong người cô cảm thấy thật khó chịu.

"Anh chờ em đi ăn sáng"- Uất Sâm Dạ nói

"Không, không cần, em chỉ muốn ăn vá sữa"- Trình Mộ Thanh nói.

Uất Sâm Dạ chưa từng mua qua những thứ đó, trong nháy mắt nhìn nhìn xung quanh - "Nó bán ở đâu?"

Trình Mộ Thanh bất đắc dĩ biết anh căn bản là chưa ăn những cái này, vừa vặn thấy bên ngoài có quán bán - "Dừng ở đây đi".

Ngay tức khắc, Uất Sâm Dạ dừng xe lại, anh xuống xe, nhìn thấy mấy chai vá sữa bán trên đường liền cầm một hộp - "Ông chủ bao nhiêu tiền".

"5 đồng"

Uất Sâm Dạ tròn tròn mắt, 5 đồng? Anh lấy bóp ra, rồi rút một tờ tiền đưa cho ông chủ .

"Lấy tiền lẻ đi tôi không có tiền thối"- Ông chủ nói, bọn họ chỉ là mua bán nhỏ làm gì có nhiều tiền thối như vậy .

"Tôi không có tiền lẻ"- Uất Sâm Dạ nói

Trình Mộ Thanh ngồi trong xe nhìn bóng dáng của anh, cô biết xảy ra chuyện gì, nên bước xuống xe, vì là trời còn sớm nên không khí có chút lạnh, cô khoát cái áo đi qua, rồi lấy tiền lẻ đưa cho ông chủ.

Sắc mặt Uất Sâm Dạ nhất thời khó coi, nhìn thấy cô trả tiền, quyết định ngăn lại, đem 100 đồng chưa cho ông chủ -" Không cần thối".

Ông chủ tiệm tròn tròn mắt, Trình Mộ Thanh cũng tròn tròn mắt .

"Uất Sâm Dạ, anh không cần làm vậy em có tiền lẻ".

"Em không cần hiểu lầm, thật ra anh mua đến 20 bình ván sữa."

"....."

Trình Mộ Thanh biết anh vì không muốn để cô hiểu lầm nên mới làm vậy, bắt đầu đi lác lác đầu, lúc này ánh mắt của cô dừng lại trên một tin tức của tờ báo .

Một chồng được chất cao đều là báo buổi sáng ! .. Nhưng cái tiêu đề quan trọng nhất mà cô để ý chính là -" Tổng Tài TCL, sáng sớm xuất hiện ở khách sạn cùng người mẫu Chu Lâm Na" .

Trình Mộ Thanh theo bản năng cầm lấy tờ báo để xem, báo tuy rằng chỉ chụp mờ mờ nhưng liếc một cái cô đã có thể nhận ra chính là Hách Liên Tuyết, quần áo trên người anh cũng không có thay đổi ..

Trong giây lát, lòng cô thu lại một khúc, nhìn lên thời gian cũng là buổi sáng ngày hôm qua

Cô trừng mắt thật to, hồi tưởng đến lúc sáng hôm qua cô đến công ty nhưng không có gặp anh, thời điểm cô định gọi cho anh thì anh quay lại, mà còn mang theo bộ dạng mệt mỏi nữa .. tiếp theo đó cô còn đọc được tin nhắn mà Chu Lâm Na gửi cho anh .. là thật ... bọn họ cả đêm đó đều ở cùng với nhau ..

Lúc này, Trình Mộ Thanh nhất thời cảm thấy chính mình bị coi thường, anh làm vậy mà cô còn chủ động pha cà phê cho anh, thiếu chút nữa còn cùng anh

Nước mắt không khỏi hội tụ lại ở hốc mắt

Uất Sâm Dạ đứng một bên nhìn thấy, nhìn thấy đôi tay run rẩy của cô, liền đi qua ôm chặt lấy cô !

Trình Mộ Thanh không hề động, tùy ý để cho anh ôm, bởi vì bây giờ chuyện cô bị Hách Liên Tuyết lừa gạt đã chiếm hết tâm rồi, cô thật khờ, thật khờ ... thật ngu ngốc .. còn bị coi thường ...

Thế nhưng lại đi tin tưởng những lời dối trá của anh, cô thật sự hận chính mình ... Có người đã từng nói trong lúc yêu con người sẽ trở nên u mê, cô cảm thấy những lời nói này thật sự rất đúng ...

Cô chính là rất ngu ngốc mới đi tin tưởng lời của anh nói, lúc này cảm giác được phía sau có một ánh mắt nóng rực, Trình Mộ Thanh quay đầu lại, Uất Sâm Dạ cũng nhìn về phía sau là Hách Liên Tuyết đang đứng đó, con người u ám tức giận !

Anh vẫn mặc quần áo ngày hôm qua, nhưng chính là tại sao anh ở đây? Chẳng lẽ anh ta đi tìm cô sao?

Rất nhanh, Trình Mộ Thanh liền đánh gãy ý nghĩ này trong đầu, điều này sẽ không có khả năng, vì người anh yêu từ trước đến giờ vẫn là Chu Lâm Na .

Trình Mộ Thanh nhìn anh, lau hết những giọt nước mắt ngu ngốc kia, sau đó trở nên lạnh lùng, trên người vẫn mặc áo khoác của Uất Sâm Dạ, cũng không cảm thấy có gì đó không ổn.

Hách Liên Tuyết nhìn cô, hai tay nắm chặt lại, anh đã tìm cô suốt cả buổi tối, nhưng cô lại ở cùng chỗ với Uất Sâm Dạ, mà trên người còn khoác cái áo của anh ta, điều đáng giận nhất là hai người còn gắt gao ôm lấy nhau.

Kia một khắc, trong lòng Hách Liên Tuyết tràn ngập lửa giận ... anh hung hãn nhìn Trình Mộ Thanh một cái liền xoay người rồi đi.

Anh cũng là người có lòng tự trọng, đã tìm cô suốt một buổi tối mà cô lại đi ở cùng chỗ với người đàn ông khác, hai người còn ôm nhau nữa .

Sự phiền lòng của Hách Liên Tuyết không thể nói thành lời, cũng chẳng biết nói anh có buồn hay không, chỉ biết bọn họ đứng cùng nhau nhìn thật chường mắt ...

Trong lòng Trình Mộ Thanh cũng trở nên khó chịu, nhìn bóng dáng của anh, nước mắt cuối cùng nhịn không được liền chảy ra.

"Chúng ta đi thôi", nói xong, cô kéo tay Uất Sâm Dạ lên xe.

Hách Liên Tuyết vừa đi vừa nghĩ, chính là cuối cùng nhịn không được vẫn là quay trở lại, nhưng lúc anh quay lại thì người đã đi xe cũng chẳng còn ở đó

Lúc này, một chiếc xe phía sau rời đi, mà chính là chiếc xe anh vừa gặp thoáng qua

Đó là tin tức mới của Hách Liên Tuyết, trên tạp chí quốc tế cũng có đăng, huống gì lần này lại xuất hiện cùng Chu Lâm Na ... chuyện xấu của bọn họ lập tức nổi lên ..

Tiểu Trạch cùng Kim Sa và Ngôn Dục ở bên Italy liền thấy tạp chí đó, Tiểu Trạch nhất thời tức giận - "Chết tiệt, dạy cô ta một bài học có lẽ vẫn là chưa đủ".

Kim Sa một bên xem xét - " Một người nguyện ý bị thương, một người nguyện ý tổn thương người khác, ba của em cũng không phải người tốt gì".

Tiểu Trạch đột nhiên quay đầu lại, Kim Sa liền im lặng, Ngôn Dục chọn mi, không cho là đúng .

Tiểu Trạch kết luận, mẹ biết chuyện này nhất định sẽ rất tức giận !

Huống gì, bọn họ lần này đi không phải chỉ có xử lý công việc mà chỉ muốn thừa dịp thời gian này để cho Trình Mộ Thanh và Hách Liên Tuyết có thời gian bên cạnh nhau ..

Lần này, Tiểu Trạch phải quay về .

"Ngôn Dục, lập tức mua vé tối nay, cháu phải về" .Tiểu Trạch nói

"Em về sao?" Kim Sa hỏi

Tiểu Trạch gật gật đầu - " Nếu như ba ở cùng chỗ với hồ ly tinh kia như trong tin tức, em sẽ trực tiếp mang mẹ đi, sẽ không bao giờ tha thứ cho ba nữa ... " .Tiểu Trạch hung hăng nói

Chính là nói vậy nhưng trong lòng, vẫn tin tưởng Hách Liên Tuyết !

"Ừ" .Ngôn Dục hướng làm một tư thế ok .

"Em đi còn Anh Hoàng thì sao?"- Kim Sa hỏi.

"Bây giờ em sẽ đi nói lời tạm biệt với anh ấy"- Tiểu Trạch nói, sau đó đi theo Kim Sa ra ngoài.

Tiểu Trạch rất nhỏ tuổi nên dù buồn bực cũng ít ai biết được, vài năm trước Anh Hoàng bỗng nhiên mang về một cái tiểu hài tử, hơn nữa tuyên bố thẳng bé chính là người thừa kế Ngục Môn, lúc đó rất nhiều người không phục, nhưng sau một thời gian ở chung, còn thấy được biểu hiện của Tiểu Trạch trong Ngục Môn, rất nhiều người không phục cũng không được .

Tiểu Trạch có đặc dị công, hơn nữa chỉ số thông minh rất cao, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi mà đã biết được sủng ông đạn, còn có buồn lậu kim cương với Lão Đại, đem Ngục Môn tăng thêm một bậc hạng !

Kể từ sau đó không ai nói thêm gì, nhưng những người gặp qua Tiểu Trạch thì rất ít, nếu có thì cũng chỉ là thủ hạ trung tâm của Anh Hoàng, chuyện Tiểu Trạch tham gia vào Ngục Môn không có dám cho Trình Mộ Thanh biết, cho nên rất ít lộ mặt, đại khái thì 2, 3 tuần mới xuất hiện một lần, nhưng rất nhiều người yêu thương Tiểu Trạch ví dụ như là Jack, Hắc Dạ và Kim Sa, bọn họ rất thích Tiểu Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Chương 142

Tiểu Trạch rất ít xuất hiện, hơn nữa khi trở về thành phố A lại càng ít xuất hiện hơn, nên nhiều người không biết đến Tiểu Trạch ..

Nhưng sau khi Kim Sa đi theo Tiểu Trạch, thực kinh ngạc, Kim Sa là thủ hạ tinh anh của Anh Hoàng, rất ít khi đi phía sau của ai, hiện tại lại đi theo một

tiểu hài từ, làm cho mọi người kinh ngạc không thôi.

Italy là vương quốc hắc đạo .. Ngục Môn là hắc đạo đứng đầu ở Italy, hơn nữa về phần súng ống, đạn dược kim cương, hiện tại đều dẫn đầu ..

Không phải muốn là có thể vào, phải có vận tay, thanh âm còn có tín vật độc đáo của Ngục Môn, thông qua một tầng chướng ngại, Tiểu Trạch và Kim Sa mới có thể vào.

Jack ngồi trước máy tính, nhân nhả trò chuyện về súng ống đạn dược, thấy Tiểu Trạch đến, tâm tình trở nên tốt hơn .. nhưng chính là tâm trạng của Tiểu Trạch thì không tốt, nên trực tiếp gặp Anh Hoàng.

Lúc này, Anh Hoàng đang trong phòng uống trà, bỗng nhiên nghe được Tiểu Trạch đến, tâm tình cũng trở nên tốt hẳn ra, nhưng nếu như biết Tiểu Trạch muốn đi thì chắc chắn tâm tình anh ta sẽ lại rơi xuống vực .

Tiểu Trạch chính là chào hỏi đơn giản với Jack rồi đi vào.

"Tiểu Trạch? Thế nào? Có phải đáp ứng yêu cầu của tôi?"- Anh Hoàng nhìn Tiểu Trạch, lúc nào cũng vậy, chỉ cần gặp thằng bé thì câu đầu tiên sẽ hỏi thế ! Thoạt nhìn bộ dạng của Anh Hoàng đã hơn 50, nhưng vẫn rất cương nghị, anh khí, nhìn đến anh ta sẽ làm cho đáy lòng tự sinh ra một loại khâm phục.

Dù sao, Ngục Môn cũng không phải do người thường sáng lập ra, có thể đi đến bước này, thì đằng sau đó là cả ngàn người lợi hại ..

Tiểu Trạch phụng phịu - " Khiến anh thất vọng rồi, Trạch nhi đến là nói lời từ biệt"

"Nói lời từ biệt? Muốn quay về thành phố A sao?" Anh Hoàng không vui hỏi.

"Đúng". Tiểu Trạch gật đầu - " Lần này quay về thành phố A, Trạch nhi phải xử lý tí việc".

"Việc gì?"

Kim Sa đứng phía sau, sâu kín nói - " Tiểu Trạch đọc được tin tức trên tạp chí, sợ mẹ phải uỷ khuất nên định về".

Tiểu Trạch đứng đó, đáng vẻ tràn đầy kiêu ngạo .

Anh Hoàng bỗng hiểu được gì, ánh mắt sắc bén nhìn Tiểu Trạch " Thế nào? Muốn tôi phái một đội người diệt anh ta không?"

"Ông ta là ba ruột của tôi ". Tiểu Trạch nói

Anh Hoàng lại chọn mi - " Vậy khi nào thì trở về?"

"Tối nay".

"Vậy khi nào thì chú em quay lại Ngục Môn? Tôi có thể giữ chú em lâu, nếu không cần cũng không được "- Anh Hoàng nói

"Ai nha, Anh Hoàng, anh còn trẻ như vậy, tự chính mình quản trước đi, nếu không được thì bên ngoài còn Jack, Hắc Dạ, ngài cứ giao cho bọn họ ". Tiểu Trạch nói

"Bọn họ không tồi, chẳng qua bọn họ không thích hợp quản lý, Jack cùng hai anh em Hắc Dạ trời sinh tàn bạo, tôi giao cho bọn họ sớm muộn tôi cũng phải chuẩn bị giải tán thôi" -Anh Hoàng nói

"Nhưng tôi còn muốn đi du lịch nha"- Đang nói, Jack thân nhiên từ ngoài bước vào, một bóng dáng 1m8, có vẻ rất anh tuấn.

Tiểu Trạch đứng ở đó - " Phản ứng Anh Hoàng còn trẻ, tiếp tục quản Ngục Môn là được"- Tiểu Trạch đổi, hiện tại trong lòng chỉ lo cho chuyện của ba mẹ .

Jack nhìn Anh Hoàng, Kim Sa cũng không nói gì, ai cũng biết Tiểu Trạch nổi nóng ..

"Đi, các người chờ tôi chết rồi nói sau".

Tiểu Trạch nhìn Anh Hoàng, cho anh ta một cái xem thường

Anh Hoàng sợ Tiểu Trạch sẽ xảy ra nguy hiểm nên cho Kim Sa đi theo, Tiểu Trạch cũng không nói gì, dù sao ở đâu cũng vậy thôi.

Ngồi trên máy bay 5 tiếng, rốt cuộc cũng đến thành phố A, Tiểu Trạch trực tiếp đến nhà của Ngôn Dục, quả nhiên cô ở đây .

"Mẹ"- Tiểu Trạch vội chạy ra

Trình Mộ Thanh nằm trên sofa, Tiểu Trạch còn tưởng cô sẽ chạy đi đâu, nên chạy nhanh tới ôm lấy Trình Mộ Thanh.

Trình Mộ Thanh nhủ mảy, chậm rãi mở mắt, nhìn thấy nụ cười tươi rói và khuôn mặt khí suất của Tiểu Trạch - "Tiểu Trạch?" Trình Mộ Thanh kêu một tiếng rồi ngồi dậy - "Con về lúc nào?"

"Con vừa về thôi, mẹ mẹ làm sao vậy?" Tiểu Trạch lo lắng hỏi

Trình Mộ Thanh ngồi dậy, dụi dụi con mắt - "Mẹ không sao, con vừa về có đói không? Mẹ đi làm đồ ăn cho con".

"Mẹ....."

"Ai ăn? Ngôn Dục, Kim Sa có thể chứ?"

Ngôn Dục nhìn Kim Sa một cái, cứng ngắc gật đầu, nói xong Trình Mộ Thanh đi xuống sofa, mang dép rồi bước vào bếp.

Ngôn Dục cùng Kim Sa đi qua, nhìn thấy bộ dáng không có gì của Trình Mộ Thanh không khỏi nhủ mảy - "Mẹ của cháu nhìn như không có gì nha"- Ngôn Dục nói.

"Có lẽ điềm báo của bão táp"- Kim Sa nói .

Từ xưa vẫn là phụ nữ hiểu phụ nữ !

Kim Sa nhìn bóng dáng của Trình Mộ Thanh - "Nếu thật sự không có gì, mẹ em sẽ không ở đây".

Tiểu Trạch nói không sai, nếu mẹ ở đây thì Tiểu Trạch biết ba mẹ đã hiểu lầm nhau ...

Tiểu Trạch bước vào nhìn thấy bộ dạng bận rộn của Trình Mộ Thanh - "Mẹ, mẹ không sao chứ?"

Trình Mộ Thanh cúi người, cười một cái - "Mẹ không sao, con làm sao vậy? Tại sao hỏi mẹ như thế?"- Trong nụ cười không khỏi thoát lên một tia mắt mất.

"Con xem tạp chí nên trở về, trên tạp chí nói ba đi theo nữ nhân kia....."

"Tiểu Trạch, con đi ra ngoài đi, nơi này dầu mỡ không à, nếu văng lên người con sẽ không tốt đâu, mau ra ngoài đi". Trình Mộ Thanh nói, thật ra cô không muốn nghe đến tên của Hách Liên Tuyết .

"Mẹ....."

"Ai, con mau ra đi, mẹ có thể làm được"- Trình Mộ Thanh thúc giục .

Vì thế không còn cách nào Tiểu Trạch đành ra ngoài, Ngôn Dục cùng Kim SA đứng bên ngoài nhìn Tiểu Trạch - "Sao rồi?"

"Trốn tránh".

"Phụ nữ thế nào như vậy a, gặp chuyện gì cũng chỉ trốn tránh". Ngôn Dục nói.

Lúc này, một ánh mắt sắc bén bắn thẳng lên người anh ta, Kim Sa hung hăng nhìn anh ta " Còn đàn ông thì sao? Chỉ thích đổ tội lên đầu của phụ nữ".

"....."

Kim Sa không phải loại người thích xen vào việc của người khác nhưng cùng một chỗ với Ngôn Dục lâu rồi cô cũng không khỏi đấu võ mồm với anh ta ...

"Xin lỗi, tôi không phải nói cô, mà nói cho cùng nhìn cô cũng không giống phụ nữ"- Ngôn Dục ngượng ngùng nói, câu cuối cùng anh ta nói rất nhỏ .

Chính là dù cho giọng có nhỏ thì Kim SA cũng nghe rất rõ, bất quá lúc này Kim Sa không muốn đấu võ mồm với anh ta - "Nếu là tôi thì tôi sẽ bắn chết người phụ nữ kia sau đó sẽ quay sang giết chết người đàn ông đó".

Ngôn Dục "....."

Tiểu Trạch "....."

"Đã nói cô không phải là phụ nữ mà, thật đấm máu, như thế nào có thể đi giết đàn ông?"- Ngôn Dục nhin không được liền nói

"Người đàn ông như vậy, cũng không cần" - Kim Sa nói, cô chưa bao giờ yêu đương nhưng biện pháp cô xử lý chuyện chỉ có vậy .

Sạch sẽ và Quyết đoán !

Nhưng tình yêu thì có giống như vậy? Dễ dàng vứt bỏ đi không?

Lúc này Trình Mộ Thanh cảm đồ ăn ra, nghe được lời nói của Kim Sa, đôi mắt xẹt qua một tia mắt mát, tiếp giấy theo giả vờ nở nụ cười đem đồ ăn để lên bàn - "Tiểu Trạch, Kim Sa, mau qua ăn nào, Ngôn Dục tự xuống bếp bụng lên đi".

Ngôn Dục không biết than thở cái gì sau đó bất mãn đứng dậy tự bụng đồ ăn .

Kim Sa ngồi ở chỗ kia, nhìn cái bát trước mặt rồi nhìn Trình Mộ Thanh - "Cảm ơn".

Tiểu Trạch cũng ngồi ở chỗ kia " Mẹ, mẹ không ăn sao?"

"Mẹ đã ăn rồi, không có đói, các người ăn xong để cho Ngôn Dục rửa chén là được, mẹ mệt nên lên lầu trước đây" .

"Mẹ, mẹ không cùng bọn con tán gẫu một chút sao? Con có mang quà trở về nhà" -Tiểu Trạch nói

"Ngày mai đi, hôm nay mẹ rất mệt"- Nói xong, Trình Mộ Thanh liền đi lên lầu .

Nhìn bóng dáng của cô, Tiểu Trạch tự hạ quyết tâm, chuyện này phải đi tìm ba để làm rõ, nếu không sẽ mang theo mẹ cao chạy xa bay !

Không bao giờ trở lại đây nữa !

Kim Sa không nói gì, cúi người ăn một miếng, sắc mặt liền thay đổi

Tiểu Trạch cũng có chút đói, không chú ý đến biểu tình của Kim Sa cũng cúi đầu ăn một miếng, nhưng sắc mặt cũng thay đổi .

"A, hương vị gì đây? Trình Mộ Thanh, cô định giết chúng tôi sao? —— " Ngôn Dục quát

Cùng thời gian, Tiểu Trạch và Kim Sa chạy nhanh đến toilet " Nôn~~"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143

Sáng sớm hôm sau, như thường lệ Trình Mộ Thanh đến công đi, vừa vặn gặp Hách Liên Tuyết, hai người 4 mắt nhìn nhau chính là tiếp giấy theo hai người đều điều khai ánh mắt, Trình Mộ Thanh ngồi trước máy tính, sắc mặt không chút thay đổi .

Hách Liên Tuyết cũng xoay người bước vào văn phòng, lần gặp mặt này không ai nói với ai câu nào .

Trình Mộ Thanh cũng không chủ động, nhưng sau đó điện thoại nội bộ vang lên -" Đem cafe vào đây"

Cô không khỏi sững sốt, nghĩ tới anh muốn uống cafe thì không phải là cũng đại khái muốn cô nói chuyện cùng sao?

Lúc này, Trình Mộ Thanh bước đến trước mặt thư ký nói gì đó.

"Cốc.....Cốc....."

Cửa gỗ vang lên, Hách Liên Tuyết nâng ngườ, đang nghĩ tới làm cách nào để giải thích chuyện, chính là ngược mặt lên lại thấy là một người khác, sắc mặt cứng đờ - "Sao lại là cô?"

Người thư ký sững sốt, chỉ biết Trình Mộ Thanh kêu đem cafe vào, nên nhanh tay đưa cafe - "Trình Thư Ký kêu tôi mang vào, cô ấy nói cô ấy có việc bận".

Hách Liên Tuyết đập tay lên bàn, người thư ký thấy vậy liền buông ly cafe xuống - "Nếu không còn gì tôi ra ngoài trước"

Trong văn phòng, Hách Liên Tuyết ngược mặt, anh ta không khỏi tức giận, người phụ nữ này thật là ——!

Anh còn muốn giải thích cùng cô, nhưng cô đã làm vậy thì coi như cũng chẳng đáng để anh phải giải thích, anh còn chưa nguôi giận đâu !

Trình Mộ Thanh thấy người thư kí bước ra, rồi thông qua cánh cửa có thể thấy nét mặt của Hách Liên Tuyết, nhưng cô cũng làm bộ như không nhìn đến .. Trong lòng không khỏi một trận phiền lòng .

Lúc sau, Kiều Tây Tây bước tới nhìn bọn họ " Mộ Thanh, hai người cãi nhau sao?" Kiều Tây Tây hỏi, nghe Tiểu Trạch nói Trình Mộ Thanh và Hách Liên Tuyết ở cùng một chỗ nhưng bây giờ thoát nhìn như bọn họ cãi nhau vậy, nên nhớ tới tin tức trên tờ báo ngày hôm qua, khẳng định là vì chuyện của Hách Liên Tuyết và Chu Lâm Na rồi !

Trình Mộ Thanh liếc một cái, ngồi xuống- " Không có cãi nhau gì cả".

"Có phải vì chuyện tin tức tờ báo hôm qua không?". Kiều Tây Tây vẫn không từ bỏ ý định hỏi

"Được rồi Tây Tây, đừng hỏi nữa, phiền lắm". Trình Mộ Thanh phát tay nói .

Kiều Tây Tây lắc đầu, kết luận bọn họ nhất định đã cãi nhau rồi ..

Đang ở phía sau, Tiểu Trạch đến ...

Tiểu Trạch mặc chiếc áo khoác nhỏ màu đen, bên trong mặc bộ đồ nhỏ, mang một đôi giày cũng nhỏ, còn có Kim Sa đi cùng, trên đoạn đường đi, khiến cho không ít người quay đầu lại nhìn ..

Trình Mộ Thanh trừng to mắt, Tiểu Trạch, Tiểu Trạch như thế nào lại đến đây? Còn nói thêm cái dáng đi của Tiểu Trạch cứ như đang muốn đến bắt phạm nhân Hách Liên Tuyết vậy .

Trong văn phòng, không ít người dừng công việc để nhìn Tiểu Trạch.

Trình Mộ Thanh cùng Kiều Tây Tây liếc nhìn một cái, ánh mắt kinh ngạc - Con đến đây làm gì?"

Tiểu Trạch ngẩng đầu nhìn cô, một bộ dạng ' mẹ không cần biết' ." Con tới đây là để gặp Tổng Tài của mẹ" .

"Con, con gặp anh ta để làm gì?" Trình Mộ Thanh hỏi

Tiểu Trạch làm cái gì a?

"Việc này mẹ không cần biết"- Nói xong liền mang theo Kim SA hướng đến văn phòng của Hách Liên Tuyết.

Lúc này, một người đồng nghiệp bước tới nhìn Trình Mộ Thanh " Trình thư ký, các người quen biết nhau sao? Cái tiểu tử nhỏ kia hảo đáng yêu, hảo suất nha....."

Trình Mộ Thanh nghĩ nghĩ, cuối cùng ảm úng nói -" Đó là con trai của tôi".

"Cái gì? Con của cô? Trình thư kí cô có con rồi sao? Cô đã kết hôn? Tôi chưa bao giờ nghe cô nói qua?" Đồng nghiệp cùng nhau ồ lên, sau đó tụ họp lại .

"Cái gì, cái gì? Trình Thư kí cô kết hôn?"

Trình Mộ Thanh sợ nên che cái miệng người đồng nghiệp đó lại, sau đó hướng đến mọi người cười cười -" Không có không có .. không thể nào .. mọi người đi làm việc đi".

Nhìn thấy bộ dạng không muốn nói của Trình Mộ Thanh thì mọi người càng muốn biết làm cho một trận ồn ào .

Kiều Tây Tây nhìn bọn họ " ai nha, mọi người mau đi làm việc đi, nếu Tổng Tài thấy được thì không hay đâu".

Ngay lập tức nghe đến hai chữ " Tổng Tài" mọi người đều giải tán ra.

Lúc này, Trình Mộ Thanh cũng buông người đồng nghiệp ra -" Tiểu Tiểu, nhỏ giọng một chút" .

Tiểu Tiểu mở to hai mắt, mang theo bộ dạng không thể tin, nhỏ giọng trộm hỏi -" Trình Thư Kí, cô thật sự đã kết hôn sao? Đứa nhỏ kia là con cô?"

"....."

Trình Mộ Thanh mặc kệ, một lòng đang nghĩ về việc Tiểu Trạch ở trong văn phòng Hách Liên Tuyết để làm gì .

_ Bên trong văn phòng Hách Liên Tuyết _

Tiểu Trạch bước vào, làm cho Hách Liên Tuyết có chút ngoài ý muốn, Tiểu Trạch hai chân vắt chéo, một bộ dạng ta là đại gia ngồi trên sofa, khí phách 10 phần, Kim Sa cũng ngồi một bên trầm mặc không nói gì.

"Rốt cuộc con muốn nói gì?" Hách Liên Tuyết nhìn Tiểu Trạch hỏi .

"Ba không phải có cái gì với con hồ ly tinh kia?" Tiểu Trạch nghiêm mặt .

Hách Liên Tuyết nhìn nhìn - " Con nói bậy gì đó?"

"Chẳng lẽ không đúng? Nếu không có sao báo lại đăng tin?" Tiểu Trạch mộ bộ dạng tiểu đại nhân .

"Không giải thích" - Hách Liên Tuyết thần nhiên nói

Tiểu Trạch tức giận " Nếu như con biết ba còn có cái gì đó với cô ta con sẽ mang mẹ trở về Milan ngay, hôm nay con đến để báo với ba chứ không phải thương lượng" .

Đưa con khí thế, không hề bỏ qua chuyện gì ...

"Con dám" .

"Có dám hay không lúc đó sẽ biết"- Tiểu Trạch đập cái bàn đứng dậy ..

Nhìn thấy chính đứa con của mình, ánh mắt Hách Liên Tuyết liên tục thay đổi, cuối cùng vẫn thua khí tràng, đặt mông ngồi lên ghế " Ba với cô ấy không có quan hệ gì, tin tức trên báo là hiểu lầm" .

Tiểu Trạch khoé miệng ần ần gờ lên "Khụ Khụ", Tiểu Trạch ho một tiếng " Tạm thời tin tưởng ba" .

Hách Liên Tuyết bạch liễu tha bất nhân .

Sau đó, hai cha con ở trong văn phòng không biết làm gì cả buổi không có bước ra hại cho Trình Mộ Thanh muốn vào nhưng lại không thể vì cô không muốn nhìn thấy Hách Liên Tuyết, nhưng nếu không vào thì tổng cảm giác lại không nở, không biết bọn họ đang làm cái quỷ gì !

Buổi chiều, không có ai bước vào văn phòng của Hách Liên Tuyết, bởi vì anh ta căn dặn mặc kệ chuyện gì cũng không được vào quấy rầy .. nên Trình Mộ Thanh chỉ có thể bên ngoài chờ, chính là không biết hai cha con ở trong phòng làm gì nữa

Mãi cho đến 5g, Tiểu Trạch mới bước ra, tâm tình có vẻ tốt hơn một chút, nhìn thấy Tiểu Trạch, Trình Mộ Thanh nhanh chân chạy đến " Con rốt cuộc đến đây làm gì?"

Tiểu Trạch nhìn Trình Mộ Thanh, sửa sang lại quần áo một chút " Không có gì, tìm tổng giám đốc của mẹ ôn chuyện cũ chút ..."

Ôn chuyện? Trình Mộ Thanh nhìn không được có chút run rẩy

Kiểu Tây Tây lúc này cũng bước tới nhìn Tiểu Trạch " Ôn chuyện cũ gì nói cho mẹ nuôi nghe xem"

Tiểu Trạch lắc lắc đầu " Đây là chuyện của đàn ông, phụ nữ đừng quan tâm" .

Trình Mộ Thanh sao lại cảm thấy không quen với bộ dáng tiểu lưu manh của Tiểu Trạch ? Không nói hai lời liền nhéo cái lỗ tai của Tiểu Trạch ra ngoài

Tiểu Trạch lập tức thay đổi thái độ, đau đến nhe răng nhếch miệng " A.. a mẹ, mẹ nhẹ tay chút....."

"Nhẹ cái đầu con đó, hai ngày nay mẹ không giáo huấn con nên con không biết nên làm thế nào phải không....." Nói xong, Trình Mộ Thanh nhéo cái lỗ tai Tiểu Trạch trước bao nhiêu người

Tất cả mọi người nhìn thấy sau đó lại một bàn bàn tán tán, thời điểm Hách Liên Tuyết đi ra thì Trình Mộ Thanh đã đi rồi, nhìn thấy bóng dáng mẹ con họ trong lòng anh không khỏi một trận chua xót, quên đi, bằng bất cứ giá nào.

Uất Sâm Dạ ngồi trong phòng khách, một tay thưởng thức cái nhẩn, ánh mắt thật đậm chiều, lúc sau, cửa mở ra là một người phụ nữ bước tới, mặc chiếc váy ôm sát màu đen, tóc dài thả tự do, nhìn rất thanh thuần đáng yêu .

"Sâm Dạ ca"- Cô hưng phấn kêu tên Uất Sâm Dạ

Uất Sâm Dạ ngẩng đầu nhìn cô, mày không tự giác chau lại -" Vivi, sao em lại tới đây?"

Người phụ nữ tên Vivi nở một nụ cười -" Em vừa đáp máy bay xuống, anh không về nên em đi tìm anh". Vivi khờ dại nói, chính là khi thấy Uất Sâm Dạ nhũ mày, cô cũng nhìn mày khỏi " Sâm Dạ ca, anh không vui sao?"

Uất Sâm Dạ nâng con ngươi, đem nhẩn bỏ vào trong túi áo, nở nụ cười " Không có, em tới đây một mình sao?"

Vivi gật đầu, ánh mắt có chút biến hoá -" Đúng "

"Lén đi sao?"

"Sâm Dạ ca, vì lâu quá Vivi không gặp anh mà ông nội không cho em đi nên em chỉ có thể lên đi thôi, ai bảo anh không trở về làm chỉ"- Vivi nói

"Em làm vậy ông nội rất lo lắng".

"VẬY anh liền gọi cho ông đi, nói em bình anh tới rồi là được thôi" vivi ngẩng đầu nhìn anh ta cười

"Thật là, không làm cho người khác bớt lo chút nào" Uất Sâm Dạ tẩy tay búng cái trán của Vi Vi nói

Vi vi cũng le lưỡi, cười hắc hắc

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144

Ban đêm, ViVi mặc áo ngủ đẩy cái cửa phòng của Uất Sâm Dạ ra, lộ ra bàn chân trắng nõn, đầu tóc thì có phần hơi rối, đáng thương đứng trước cửa " Sâm Dạ ca, em không ngủ một mình được....."

Uất Sâm Dạ mặc đồ ngủ, ngồi trên giường còn đang kí vài văn kiện nhìn thấy Vivi đứng ở đó, cô còn dùng ánh mắt khổ sở nhìn anh ta, mày không khỏi tức lại, con người không dễ ý hiện lên một tia gian xảo, cuối cùng gật gật đầu " Lại đây đi"

ViVi nghe vậy liền nở nụ cười chạy nhanh tới giường anh tag, mang bộ dáng làm nũng " Sâm Dạ ca, em rời nhà đi không có mang theo con gấu bông để ôm, em rất cô độc a....."

"Vậy tối nay em ngủ lại đây đi" Uất Sâm Dạ nói

"Thật sao?" Vivi có điểm không thể tin tưởng to mắt, ánh mắt loé sáng mà cũng vô cùng khờ dại

Uất Sâm Dạ gật gật đầu, ánh mắt nhìn màn hình vi tính, cũng có nửa phần không ổn định

ViVi nằm nghiêng người, lẳng qua lộn lại không ngủ được

"Sâm Dạ ca, em có chuyện muốn nói với anh" Vi vi nói

Uất Sâm Dạ xoay người, nhìn Vivi " Đúng lúc, anh cũng có việc muốn nói"

ViVi vừa nghe tinh thần trở nên tỉnh táo, ở trong lòng nghĩ có khi nào những gì anh ta muốn nói sẽ giống chính mình không, vì thế ngồi đối diện với anh ta " Anh nói trước đi"

Uất Sâm Dạ nghĩ một chút " Em có muốn có một người chị dâu không?"

"Chị dâu?" ViVi mày nhit khỏi, một loại cảm giác không tốt tràn ra, cô dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Uất Sâm Dạ

Lúc này, Uất Sâm Dạ lấy một cái hộp nhẫn ra, khoe miệng nở nụ cười " Anh định sẽ cầu hôn với cô ấy....."

Nhất thời, Vivi như bị sét đánh ngang tai, Vivi nhìn anh ta, chớp chớp con mắt, cố gắng nở một nụ cười, tựa như không muốn nhận sự thật này " Sâm Dạ ca, anh nói gì vậy, em nghe không hiểu cái gì cả"

Uất Sâm Dạ ngẩng đầu " Hôm nào anh sẽ cho em thấy, anh tin em sẽ thích cô ấy, cô ấy là người phụ nữ tốt"

Vì sao nói đến đây, ViVi lại cảm thấy nụ cười trên mặt anh ta thật chói mắt?

"Sâm Dạ ca, anh thật sự có người yêu rồi sao?" Vivi không thể tin hỏi

"Ừ" Uất Sâm Dạ gật đầu thật mạnh

"Cho nên anh không quay về cùng vì cô ấy?" Vivi hỏi, sắc mặt có chút tái đi

Uất Sâm Dạ nghĩ nghĩ sau đó gật đầu " Đúng!"

Nghe được đáp án của anh ta, ViVi trở nên luống cuống, ngồi ở chỗ cũ không biết làm sao, những gì cô muốn nghe không phải câu trả lời này, không phải nhưng chính là thấy nụ cười rạng ngời trên gương mặt của Uất Sâm Dạ cô cảm thấy thật chói mắt

Lúc này, Uất Sâm Dạ quay người nhìn Vivi" Không phải em cũng có chuyện muốn nói với anh sao? Em nói đi!"

Vivi nhìn anh ta, nước mắt hội tụ lại, sau đó lác lác đầu " Không có, đã không có....." Nói xong, cô bước xuống giường, cũng không quay đầu lại nhìn Uất Sâm Dạ " Sâm Dạ ca, em trở về phòng ngủ đây"

"Ừ....." Uất Sâm Dạ thản nhiên đáp, nhìn bóng dáng trốn chạy của Vivi, đôi mắt thùy hạ, anh ta chỉ có thể làm vậy mới làm cho Vivi hoàn toàn từ bỏ tình yêu của chính mình

Bên trong phòng, Vivi nằm trên giường, từng giọt nước mắt rơi xuống nhưng không dám khóc thành tiếng vì cô không muốn cho Uất Sâm Dạ nghe thấy ..

Từ nhỏ cô đã thích Uất Sâm Dạ, có thể nói ngay lần đầu tiên, cô so với anh ta thì nhỏ hơn 8 tuổi nhưng chính là đã thích anh ta 10 năm rồi !

10 năm trước, anh ta được ông của cô nhận nuôi, lần đầu tiên khi cô thấy ánh mắt của anh ta thì cô đã quyết định lớn lên sẽ làm vợ anh ta, nhưng thật buồn cười vì lúc cô còn nhỏ rất ngạo mạn không nghe theo lời nói của ai hết, nhưng sau khi gặp anh ta cô trở nên dịu dàng hơn, ngoan ngoãn hơn, chỉ cần là anh ta nói cô sẽ nghe theo, chỉ cần là anh ta thích thì cô cũng sẽ thích, chỉ cần tất cả về anh ta thì cô không thể rời bỏ được

Trong 10 năm nay, mỗi ngày cô đều nói Sâm Dạ ca, em thích anh . Sâm Dạ ca, em thích anh

Tình cảm của cô đối với anh ta không phải là anh em trai mà chính là tình cảm nam nữ đôi lứa bình thường .

Nhưng chính là anh ta cùng thường hay sờ sờ đầu cô, nói rằng anh ta cũng thích cô, thích như một đứa em gái .

Cô thường nghĩ, chỉ cần kiên nhẫn, thời gian thì anh ta sẽ hiểu được tấm chân tình của cô, nhưng sau khi anh ta từ Milan quay về thành phố A thì anh ta không trở về Milan nữa, cô mới quyết định tối nay sẽ nói ra tấm lòng của mình, chuyện chưa kịp nói thì anh ta nói anh ta đã thích người phụ nữ khác còn định sẽ cầu hôn người đó nữaNhẫn cũng đã chuẩn bị xong hết rồi !

Kìa một khắc cô cảm giác trái tim mình đau quá !

Cô ở trên giường không thể khóc thành tiếng " Sâm Dạ ca, anh sao lại có thể đi thích người khác chứ ? Sao lại có thể ? chẳng lẽ anh không biết rằng em rất thích anh sao? Em thật lòng thích anh mà....."

Còn nhớ rõ lần đầu tiên khi gặp anh ta là cô đang tức giận, anh ta đi đến trước mặt cô và nói " Người con gái xinh đẹp giống em thì không thể tức giận, nếu không sẽ không ai thích em đâu....."

Tiểu Vivi nhìn Uất Sâm Dạ " Vậy nếu em không tức giận nữa, sẽ có người thích em sao?"

"Sẽ!"

"Vậy anh có thích em không?"

"Sẽ....."

Một câu của anh ta nói ra đã khiến cô nghe lời, trở nên hiền thực hơn, nhưng hiện tại cô đã nghe lời anh ta hiền thực hơn rồi thì anh ta lại đi thích người khác Không được, anh ta không thể thích người khác, không thể, anh ta chỉ thuộc về cô mà thôi ...

Chính là phía trước cô muốn gặp người phụ nữ của Sâm Dạ ca, xem cô ấy có phải tốt như Sâm Dạ ca nói hay không, có lẽ so sánh mà nói, cô phát hiện chính mình tốt hơn người phụ nữ kia nhiều

Cô nhất định phải nói cho Sâm Dạ ca biết là cô thích anh ta, không muốn đem anh ta trở thành anh trai của cô, mà muốn anh ta trở thành người đàn ông của cô ..

Nghĩ đến đây, ViVi nín khóc, sau đó đứng dậy chạy đến phòng của Uất Sâm Dạ, đẩy cửa phòng ra " Sâm Dạ ca ca, em có lời muốn nói với anh, em thích anh....."

Chính là sau khi đẩy cửa phòng ra thì bên trong rất im lặng, vì Uất Sâm Dạ đã ngủ say rồi .. ViVi đứng trước cửa nhìn anh ta, cuối cùng lẳng lặng xoay người đóng cửa lại rồi đi ra, mà lúc sau, người nằm trên giường thong thả chậm rãi mở mắt

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145

Buổi tối tại khách sạn Hoa Nhĩ Đồn, lần này là tiệc rượu của tập đoàn TCL và tập đoàn LK cộng tác tổ chức, hình như hợp đồng vừa rồi thu lợi nhuận rất nhiều, nghe đâu hơn cả 1 triệu, nên cả TCL và LK đều phải trình diễn

Làm nhà thiết kế, Trình Mộ Thanh luôn biết cách ăn mặc phụ hợp và đẹp mắt, tiệc rượu như vậy, cô không muốn tới nhưng hiện tại cô đang là thư kí cho Tổng Tài TCL nên cô phải xuất hiện

Trình Mộ Thanh mặc một chiếc váy màu bạch bô sát người, trên thân còn có một đường kết hạt cườm hoa văn, thoát nhìn rất đẹp và lộng lẫy, cô mang giày cao gót thủy tinh, tóc được búi lỏng lên, bộ dáng của cô rất quyến rũ ..

Khi cô xuất hiện, liền đi đến khi vật đồ ăn gặp mọi người .. Trình Mộ Thanh tham gia hội nghị không ít nhưng hôm nay cô bỗng nhiên ghét sự náo nhiệt này, thậm chí từng nghĩ từ đầu đến cuối cô sẽ tránh ở một chỗ tối không ai nhìn thấy đến cô

Cô chỉ ăn, từ đầu ăn đến cuối, cuối cùng tan tiệc thì trực tiếp về nhà, nhưng ông trời không bên phe của cô, cô cố ý bao nhiêu thì càng nghịch lại bấy nhiêu, lúc này, ở cửa một trận ***, ánh mắt không tự chủ liền nhìn về phía đó, chỉ thấy Chu Lâm Na mặc đầm dạ hội đen, đôi môi đỏ mọng nở nụ cười tươi rói, cách ăn mặc phong tình vạn chủng, đúng là đại minh tinh của quốc tế !

Chính là nhìn thấy Chu Lâm Na thì Trình Mộ Thanh liền nghĩ đến cái tin nhắn buổi tối hôm đó, còn có tin tức Chu Lâm Na cùng Hách Liên Tuyết xuất hiện ở khách sạn, nghĩ đến đây, cô dùng sức ghim đồ ăn trước mặt cứ như đó là Chu Lâm Na, bỏ vào miệng cắn cắn chết !

"Cô là Trình Mộ Thanh?" Lúc này, sau lưng Trình Mộ Thanh vang lên một giọng nói

Âm thanh này nghe thật xa lạ mà cũng có chút quen thuộc, Trình Mộ Thanh nhú mày quay đầu lại liền hé ra khuôn mặt khiếm tấu ..

"Kiều Tang?" Trình Mộ Thanh cơ hồ thốt ra

"Không nghĩ thật là em, em thay đổi và trở nên xinh đẹp rất nhiều, cũng không nghĩ tới em còn nhớ đến anh"- Kiều Tang mặc tây trang, đứng trước mặt Trình Mộ Thanh nói, đôi mắt mang theo một chút kinh hi .

Nhìn thấy anh ta, những cảnh tượng 5 năm trước hiện lên, lúc ấy anh ta coi cô như hàng hoá, đem bán cho bạn bè, cô dùng hết sức mới chạy thoát, sau đó gặp Hách Liên Tuyết ..nói cho cùng, những gì cô có đều do anh ta tạo thành, đều bởi vì anh ta !

Không hiểu sao 5 năm trước cô lại thích anh ta, bây giờ nhìn lại cô hoài nghi ánh mắt chính mình liệu có vấn đề hay không? Nếu không thì sẽ không thích kẻ cận kề này đâu !

Trình Mộ Thanh đối với anh ta không có gì hoà nhã " Anh cũng không thay đổi mấy ha, giống y chang lúc trước" Trình Mộ Thanh châm chọc nói, chính là trong lòng tự nhủ thêm một câu "giống nhau ở chỗ hỗn đản" .

Kiều Tang sắc mặt xấu hổ vài phần " Em trở về lúc nào vậy? Ở trên tạp chí anh thường xuyên thấy em .. hiện tại anh đang công tác tại Mỹ Khả" Nói xong, Kiều Tang đưa ra tấm danh thiếp " Mộ Thanh, Mỹ Khả hoan nghênh em mọi lúc ".

Trình Mộ Thanh không chút để ý, lấy tấm danh thiếp nhìn nhìn Tổng Giám Đốc Kiều Tang, công ty Mỹ Khả, nhìn những chữ này, Trình Mộ Thanh chọn mi -" Anh làm ở đây sao?"

"Ừ". Kiều Tang gật đầu

Trình Mộ Thanh hai ngón tay kẹp cái danh thiếp lại " Thôi quên đi, đâu có biết anh có phải kinh doanh buôn người hay là không, tôi không muốn lại bị anh bán đi đâu".

Kiều Tang biết Trình Mộ Thanh ám chỉ chuyện 5 năm trước, không nghĩ cô lại nhớ mãi không quên, sắc mặt nhất thời xấu hổ " Mộ Thanh, chuyện quá khứ thật xin lỗi em, lúc ấy cũng là anh bắt buộc thôi....."

"được rồi, gọi tôi là Trình Thư Kí đi, quan hệ của chúng ta không thân thiết đến mức phải gọi thẳng tên của nhau đâu"- Nói xong, Trình Mộ Thanh cũng đưa ra danh thiếp của mình .

Nhưng sau khi thấy sắc mặt hoá đá của Kiều Tang, Trình Mộ Thanh cảm thấy rất sáng khoái kiểu như đã thù được vậy .

"Gặp lại sau" - Nói xong, Trình Mộ Thanh đem theo ly rượu hướng rồi đi.

Hiện tại tập đoàn TCL là đối tượng mà công ty của Kiều Tang đang cố gắng đấu tranh tới, chỉ cần có thể cùng hợp tác với TCL thì công ty của Kiều Tang lại mở rộng thêm một bước ! Chính là không nghĩ tới Trình Mộ Thanh lại là thư kí của Tổng Tài tập đoàn TCL ..

Chờ Kiều Tang hồi phục lại tinh thần thì Trình Mộ Thanh đã cầm ly rượu bước đi rồi, anh ta nhìn xung quanh tìm bóng dáng của cô, chỉ cần thuyết phục cô thì cơ hội được hợp tác với TCL rất lớn !

Trình Mộ Thanh cầm ly rượu, lười phải bàn tán cùng bọn họ, nên trực tiếp đi ra

Vườn sau của khách sạn Hoa Nhĩ Đốn, Trình Mộ Thanh chọn một chỗ để ngồi, phía sau lưng là hồ non bộ có nước phun, cô cởi giày ra, lộ ra cái chân trắng nõn, cô nhẹ nhàng đóng đưa ly rượu trong tay rồi nhấp một ngụm ..

Gió thổi thoảng qua, phất phất qua mặt, thực làm cho người ta thoải mái, thật ra đang trong bữa tiệc mà phải trốn ở đây thì cũng có thể coi như một loại hưởng thụ. Lúc ở Milan cô cũng vậy, tụ họp được một nửa thời gian cô cũng sẽ tự đi tìm một nơi để một mình chậm rãi hưởng thụ ..

Một lúc sau, ở hồ non bộ vang lên một trận nói chuyện ..

"Anh thấy cô ta?" Giọng nói mang theo một chút lãnh ngạo, và chủ nhân của nó là Chu Lâm Na ! Trình Mộ Thanh đã hợp tác với Chu Lâm Na rất nhiều lần nên giọng nói này chả còn gì xa lạ

"Gặp được, không nghĩ tới 5 năm không gặp rồi vậy mà bây giờ cô ta lại là thư kí của Tổng Tài TCL" Giọng nói này, là ——Kiều Tang?

Mới gặp mặt anh ta, cho nên đối với giọng nói của anh ta, cô vẫn có thể nghe được một chút ..

Kiều Tang và Chu Lâm Na, bọn họ khi nào thì quen biết nhau vậy? Những gì bọn họ nói là chính cô .. Trình Mộ Thanh nhíu mày, chậm rãi mang giày, nghe bọn họ nói chuyện

"Đúng, năng lực của cô ta cũng khá ! À, đúng rồi, tôi còn muốn cảm ơn anh đưa ảnh chụp này cho tôi, nếu không có anh, tôi không biết dùng cách nào để uy hiếp Hách Liên Tuyết nữa, lại càng không làm cho bọn họ xảy ra mâu thuẫn ! Nếu có thể tôi còn muốn phát tán tất cả ảnh chụp "mất mề" này của cô ta ra nữa, xem cô ta sau này làm sao mà còn mặt mũi để nhìn người khác". Chu Lâm Na hung hăng nói, ngay cả cả khi không chiếm được Hách Liên Tuyết thì cũng sẽ không để cho bọn họ được hạnh phúc sống bên nhau

Ảnh chụp? Ảnh chụp nào? Cô ta lấy ảnh chụp uy hiếp Hách Liên Tuyết?

"Độc ác nhất là lòng dạ đàn bà nha"- Kiều Tang nói .

"Mà nói thật, ảnh này làm sao anh có? Tôi xem ảnh của cô ta, cũng như một cái nha đầu ngây ngô thôi, hẳn những ảnh này không phải là vài năm trước đi?" Chu Lâm Na tò mò hỏi

Kiều Tang nở nụ cười thần bí "Này may mắn tôi có một người bạn làm phóng viên, tôi còn có ảnh "mất mề" của cô ta và Hách Liên Tuyết nữa, cô có muốn xem không?"

Vừa nghe đến bọn họ ở cùng nhau, sắc mặt Chu Lâm Na càng thêm u ám -"Đừng nói vấn đề này với tôi".

Kiều Tang cười "Vậy chúng ta nói chuyện khác, nếu hiện tại mục đích của cô đã đạt được rồi thì có phải đến lượt cô nên giúp tôi không?"

"Anh yên tâm, tôi rất nhanh sẽ ký ước cùng TCL, lúc đó, tôi sẽ hết sức giúp đỡ anh"- Chu Lâm Na nói

"Được, tôi tin cô ! Hi vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ, nhưng nếu cô không làm như lời mình nói thì đừng trách tôi không khách khí"- Kiều Tang lạnh lẽo nói .

"Anh có ý gì?" Chu Lâm Na hỏi lại

"Không có gì, chỉ cần Chu Tiểu Thư làm theo những gì chúng ta đã ước định thì sẽ không xảy ra chuyện gì"- Nói xong, Kiều Tang xoay người bước đi, còn lại Chu Lâm Na một mình đứng nơi đó, cảm thức nhìn bóng dáng của anh ta .

Rốt cuộc Trình Mộ Thanh cũng hiểu được sự thật, là cô hiểu lầm Hách Liên Tuyết, thì ra là do Kiều Tang và Chu Lâm Na hợp tác làm trò quỷ, mục đích của Chu Lâm Na chính là phá hư chuyện của cô và Hách Liên Tuyết, nhưng chính là cô ngu ngốc để bị lừa ..

Hách Liên Tuyết chết tiệt này, thế nào lại không giải thích, chuyện lớn như vậy, anh ta còn không nói với cô một chữ .

Nghĩ đến đây, trong lòng của Trình Mộ Thanh có một loại xúc động, cô muốn gặp Hách Liên Tuyết, muốn đến phát điên, cô muốn nói cho anh biết, cô đã biết, đã biết hết sự thật rồi ...

Sau đó, Trình Mộ Thanh chạy vào buổi tiệc, lúc này người đã đến đông đủ, không quan tâm người chủ trì lái nhai cái gì, cô chỉ đi kiếm Hách Liên Tuyết, hôm nay, anh hẳn là trở về?

Đi được vài bước, thì lại chạm mặt với Chu Lâm Na .. Trước kia, cô chính là cảm thấy Chu Lâm Na không có dùng thủ đoạn với Hách Liên Tuyết nhưng bây giờ xem ra cô đã nhìn lầm người, đi sai đường rồi, vì phá hư chuyện người khác thì thủ đoạn nào Chu Lâm Na cũng có thể sử dụng.

Hiện tại, Chu Lâm Na vẫn không biết là Trình Mộ Thanh nghe được cuộc nói chuyện đó, nhìn đến cô, ánh mắt hiện lên một tia châm chọc -"Trình Tiểu Thư, chúng ta lại gặp nhau rồi....."

Trình Mộ Thanh liếc Chu Lâm Na một cái, lười phải cãi cò cùng cô ta, xoay người muốn đi để tìm Hách Liên Tuyết

Nhìn thấy Trình Mộ Thanh không thèm nhìn đến mình, Chu Lâm Na không đánh ra tới nói -"Trình Mộ Thanh, thấy người đàn ông của mình xuất hiện ở

khách sạn với người phụ nữ khác, cảm giác này thế nào?"

Trình Mộ Thanh dừng lại, sự khiêu khích của Chu Lâm Na, cô hiểu được, xoay người, khoé miệng xẹt lên một tia châm biếm " Thì ra, tiểu tam cũng có thể khoe khoang một cách công khai như vậy, cô có thể đi khoe chuyện mình ra vào khách sạn với đàn ông của người khác, chà, da mặt thật dày, Chu Tiểu Thư, cô đúng là người rèn luyện đến mức không còn biết xấu hổ là gì".

"Cô ——"

"Nếu cùng người đàn ông của người khác ra vào khách sạn, xem ra năng lực của cô cũng có chút thành tựu, cô có thể đem khoe những chuyện đó, nhưng chỉ sợ bị kịch chính là, chỉ có một mình cô tình nguyện, căn bản không có phát sinh chuyện gì, Chu Tiểu Thư, trình độ của cô cũng cao thật"- Trình Mộ Thanh không chút khách khí, châm chọc nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146

Chu Lâm Na chưa từng bị ai nói như vậy, nghe được lời của Trình Mộ Thanh, nhất thời giận dữ -"Trình Mộ Thanh, cô lập lại lần nữa xem".

Trình Mộ Thanh ngoái đầu nhìn lại, lạnh lùng nở nụ cười " Chu Tiểu Thư, hãy chú ý đến hình tượng một chút, cô không biết xấu hổ nhưng tôi thì không muốn mất mặt đâu".

"Cô ——" Chu Lâm Na theo bản năng nhìn xung quanh, tuy rằng âm thanh của bọn họ không lớn nhưng bốn phía cũng có một số người nghe được.

Trình Mộ Thanh lạnh lùng liếc Chu Lâm Na một cái, xoay người muốn đi, cô bây giờ nhất định phải gặp được Hách Liên Tuyết ..

Mới vừa đi tới cửa, Trình Mộ Thanh lại đụng mặt phải một tiểu cô nương, Trình Mộ Thanh theo bản năng muốn tránh ra để nhường người kia đi trước ..

Nhưng cái vấn đề là

Trình Mộ Thanh trái thì cô ấy cũng bước sang trái

Trình Mộ Thanh phải thì cô ấy cũng bước sang phải

Trình Mộ Thanh có chút nổi giận, nhìn người trước mặt nhưng chính là cô ấy lại thần nhiên đối mặt lại nhìn cô

"Tiểu Thư, cô đi bên kia?" Trình Mộ Thanh hỏi

"Tôi tìm cô".

"Tìm tôi?" Trình Mộ Thanh nhún mày, sau đó đánh giá " Chúng ta quen nhau sao?"

VìVi nhìn Trình Mộ Thanh " Cô là Trình Mộ Thanh phải không?"

"Đúng "

"Tôi chính là tìm cô"

"Được vậy có chuyện gì cô nói đi, tôi đang vội" Trình Mộ Thanh lo lắng nói

"Cô thích Sâm Dạ ca ca sao?" VìVi thần nhiên hỏi trắng trợn

Trình Mộ Thanh sửng sốt, nhìn VìVi, tiểu cô nương này thoạt nhìn không đến 20tuổi, một đôi con ngươi sạch sẽ không chứa tạp chất gì, đáng người cũng rất được nhưng có lẽ có chút trẻ con

Sâm Dạ ca ca..... Là Uất Sâm Dạ? Cô ấy đến tìm cô là vì Uất Sâm Dạ?

Trình Mộ Thanh cười " Người cô nói là Uất Sâm Dạ?"

VìVi gật đầu thật mạnh, ý chính là anh ta !

Trình Mộ Thanh lại cười " Cô nương, cô không phải hiểu lầm gì chứ? Tôi với Uất Sâm Dạ chỉ là quan hệ bạn bè, cô suy nghĩ nhiều quá rồi"

ViVi nhìn nhìn, tựa hồ không tin " Cô thật sự không thích Sâm Dạ ca ca sao?"

"Không thích"

"Vậy được, cô theo tôi"

"Đi đâu?"

"Đi nói với Sâm Dạ ca ca là cô không thích anh ấy, cô không thể lừa gạt tình cảm của anh ấy được" Ở trong mắt ViVi thì Uất Sâm Dạ chính là thánh, bất luận kẻ nào cũng không thể xâm phạm làm bẩn, nếu Trình Mộ Thanh đã không thích Uất Sâm Dạ thì nhất định phải nói cho anh ta biết ..dù là ai cũng không thể lừa gạt tình cảm của anh ta

Nói xong, kéo Trình Mộ Thanh muốn đi

"Này, cô nương, tôi còn có việc" Trình Mộ Thanh tránh cánh tay của ViVi ra, nhìn nhìn " Cô nương, những gì cần tôi đã nói rõ rồi, hiện tại tôi có chuyện rất gấp phải đi, nếu còn việc gì cô có thể kêu Uất Sâm Dạ tới tìm tôi"- Nói xong, Trình Mộ Thanh lại muốn đi.

"Phải đi." ViVi đột nhiên vọt lên trước mặt Trình Mộ Thanh, tốc độ rất nhanh làm cho Trình Mộ Thanh kinh ngạc.

"Cô hôm nay phải đi theo tôi ——" Nói xong, ViVi kéo Trình Mộ Thanh đi

Khí lực của ViVi thật sự mạnh, Trình Mộ Thanh định nói cái gì thì lúc này Tiểu Trạch đi tới " Muốn dẫn mẹ tôi đi đâu?"

Trình Mộ Thanh vừa nghe được, kinh hi quay đầu lại "Tiểu Trạch?"

ViVi cũng sửng sốt, quay đầu lại, nhìn thấy một đứa nhỏ đại khái 5,6 tuổi gì đó, thân mình nho nhỏ nhưng mang theo một loại vương giả khí trời sinh, ViVi nhìn mi " Cháu là ai? Kêu cô ấy là gì?"

Tiểu Trạch đi qua, phía sau là Kim Sa mang theo vẻ trầm mặc " Cô ấy là mẹ cháu, sao vậy? Cô muốn dẫn mẹ cháu đi đâu?"

"Mẹ?" ViVi không tin, ánh mắt dừng lại trên người Tiểu Trạch " Ba cháu là ai?"

ViVi chỉ là người rất đơn thuần, cho nên cứ nghĩ Tiểu Trạch là con của Uất Sâm Dạ

Tiểu Trạch tỉnh tỉnh cũng ngang ngược, xem xét ViVi đầy khiêu khích "Tại sao cháu phải nói cho cô biết?"

ViVi nóng nảy, đi qua, vừa định vươn tay tóm Tiểu Trạch thì bị Kim Sa ngăn lại -" Buông ra"- Kim sa lạnh lùng nói

ViVi nghĩ tốc độ của mình đã nhanh rồi nhưng thật không ngờ Kim Sa còn nhanh hơn, nên căm tức nói -" Tôi chỉ muốn hỏi thẳng bé thôi".

"Vậy trực tiếp hỏi đừng nên động tay động chân" Kim Sa không thể hoà nhã, tuy rằng tuổi không hơn gì nhau nhưng Kim sa thoát nhìn chính chắn hơn ViVi, đây cũng là việc có liên quan đến công việc.

ViVi từ nhỏ đã được ông nội nuôi lớn, chỉ học qua mấy môn võ công mèo quào để đủ bảo vệ bản thân thôi, còn tính cách thì rất đơn giản cho nên so với Kim Sa thì không chịu nổi quả kích ..

"Này, rốt cuộc ba cháu là ai?" ViVi nóng ruột, không tin thẳng bé là con của Uất Sâm Dạ ! Không tin nhưng không thoát khỏi được sự tò mò

"Thẳng bé đương nhiên là con tôi" Lúc này, phía sau phát ra một giọng nói từ tính, dễ nghe lại mang theo vài phần lười biếng

Quay đầu lại, Hách Liên Tuyết một thân mặc tây trang màu đen thân nhiên bước lại, giống như đế vương, anh ta trực tiếp bước qua ôm Trình Mộ Thanh vào trong lòng ngực -" Cô ấy là bà xã của tôi, còn đứa bé này là con tôi ! Tiểu Thư, xin hỏi cô còn vấn đề gì không?"

ViVi trừng to hai mắt, tuy rằng nói Uất Sâm Dạ rất tuần tú, rất đẹp trai lại tao nhã giống hoàng tử nhưng chính là người trước mặt này, khuôn mặt tà mị, yêu nghiệt, làm say mê lòng người, hình dáng rất chuẩn, giống như nhân vật trong tranh dưới đường nét vẽ của những họa sĩ nổi tiếng, một thân cao quý lạnh lùng cùng kêu căng, cũng có một loại sức quyến rũ làm cho người khác không thể bỏ qua.

Nhìn thấy phản ánh của ViVi, Hách Liên Tuyết khoe miệng nở nụ cười mê người ..

Mà Trình Mộ Thanh cũng có chút giật mình, anh giống như từ trên trời rơi xuống, tuyên bố quyền sở hữu của chính mình, nhưng dù anh làm vậy thì trong lòng cô cũng có chút thoải mái .

ViVi lấy lại tin thần, sau đó nhìn Trình Mộ Thanh " Nếu cô không thích Sâm Dạ ca ca thì nói cho anh ấy biết, tôi sẽ không cho phép cô gạt tình cảm của anh ấy"- Nói xong liền xoay người rời đi

Trình Mộ Thanh có cảm giác, tuy rằng ViVi chỉ là cái nha đầu đơn thuần, nhưng tình yêu của ViVi thì lại vĩ đại hơn cả núi cao .

Chờ Trình Mộ Thanh lấy lại tinh thần, nhìn Hách Liên Tuyết, vừa định mở miệng giải thích thì đã bị anh lôi vào trong .

" Hách Liên Tuyết, em có chuyện muốn nói" " Trình Mộ Thanh muốn giải thích là cô hiểu lầm anh !

Nhưng chính là anh ngoài đầu nhìn lại " Có gì nói thì đợi chút nữa nói sau, trước đi theo anh" .Nói xong anh lôi Trình Mộ Thanh vào trong.

Trên sân khấu, còn duy trì nói không ngừng, nhưng thấy anh đã đến, thì nên tránh ra ..

Hách Liên Tuyết đi lên, nắm chặt tay Trình Mộ Thanh, cô xấu hổ không thôi lại không biết nên làm gì, định giãy tay anh thì thế nào cũng không được ..

Dưới khán đài, mọi người đều im lặng, ánh mắt nhìn chăm chăm lên sân khấu, Trình Mộ Thanh mặt đỏ tới mang tai rồi, không biết Hách Liên Tuyết muốn làm cái gì nữa ..

Hách Liên Tuyết cầm micro nhìn mọi người, hào phóng nói -" Hôm nay, tôi có chuyện muốn tuyên bố".

Dưới khán đài, hết sức yên tĩnh, nhìn thấy anh công bố chuyện tình.

Không biết có bao nhiêu người phóng viên đến đây, vừa nghe Hách Liên Tuyết nói vậy, một trận nháo nhào bên dưới, chụp hình loạn xạ, cũng không có người quản nên tiệc rượu bây giờ giống như trở thành một bữa tiệc chiêu đãi phóng viên vậy, ngọn đèn không ngừng chớp tắt trên người Hách Liên Tuyết và Trình Mộ Thanh.

Hách Liên Tuyết không có gì là không vui, ngược lại còn quay đầu nở nụ cười với Trình Mộ Thanh, ánh mắt dừng lại -" Người đứng bên cạnh tôi đây thì chắc mọi người cũng đã biết đến, cô ấy là thư ký của tôi và cũng chính là người phụ nữ của tôi".

Hách Liên Tuyết vừa nói xong, lại làm một trận ầm ĩ bên dưới ..

Trình Mộ Thanh kinh ngạc, Hách Liên Tuyết rốt cuộc muốn làm gì?

Lúc này, bên dưới sân khấu có một loại ánh mắt ghen tị cùng thù hận như muốn đem Trình Mộ Thanh ăn tươi nuốt sống vậy ..

Rất nhiều phóng viên cũng bắt đầu đặt câu hỏi " Hách Tiên Sinh, xin hỏi bây giờ ngài đang tỏ tình với người phụ nữ của mình trước mặt mọi người sao?"

"Hách Tiên Sinh, mấy ngày hôm trước có tin ngài và người mẫu Chu Lâm Na ra vào khách sạn, ngài giải thích thế nào về chuyện này?"

"Hách Tiên Sinh, cuộc dự họp hôm nay có ý nghĩ gì khác sao?"

... ..

... ..

Bên dưới, vấn đề không ngừng được hỏi ra, nhưng Hách Liên Tuyết thoát nhìn rất bình tĩnh, anh kéo Trình Mộ Thanh đến trước mặt, mang theo bộ dáng chân thành -" Tôi nghĩ mọi người đã hiểu lầm rồi, thật ra ngày đó tôi cũng có đi, Chu Tiểu Thư là bạn của tôi và Hách Liên Tuyết, ngày đó Chu Tiểu Thư xảy ra chuyện, cho nên tôi với Hách Liên Tuyết mới cùng đi, nhưng lúc đó tôi phải lấy chút đồ nên các người chỉ chụp được ảnh của bọn họ mà không có tôi ! Đây căn bản chỉ là hiểu lầm nên mọi người đừng nào loạn đem chuyện càng thêm rắc rối nữa"- Hách Liên Tuyết còn chưa mở miệng thì Trình Mộ Thanh đã lấy micro nói, trên mặt nở nụ cười, ánh mắt lại kiên định .

Bởi vì chuyện này là do cô hiểu lầm Hách Liên Tuyết, anh vì muốn tốt cho cô, không muốn đem lại áp lực cho cô ... Hiện tại thì cô đã biết, nên càng thêm tin tưởng anh !

Dưới sân khấu, một số phóng viên thì chụp hình, còn một số thì ghi lại lời nói, mà trên đài, hai người thoát nhìn rất xứng đôi, như Kim Đồng Ngọc Nữ vậy, làm cho người khác hâm mộ mà cũng làm cho người khác hận .

"Em không giận anh?" Hách Liên Tuyết kéo Trình Mộ Thanh đến trước mặt, dùng giọng nói vô cùng thân thiết mà chỉ có 2 người nghe được.

Trình Mộ Thanh chính là nở một nụ cười, tiếp giãy theo Hách Liên Tuyết cuồng dã hôn lên đôi môi của cô, dưới đài, Chu Lâm Na nhìn thấy bọn họ cùng chỗ, hai tay nắm chặt lại, xoay người đi ra ngoài, nhưng trong khắc như có cái gì trong suốt rơi xuống

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cưng Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147

Hách Liên Tuyết tuyên bố mí mắt này cũng như đã hoàn toàn nắm giữ được trái tim của Trình Mộ Thanh .

Là cô hiểu lầm anh, nhưng bây giờ thì anh lại tuyên bố quan hệ của 2 người trước mặt rất nhiều người, cái loại lãng mạng này, phụ nữ ai cũng không thể kháng cự, nói cô là hư vinh cũng được, nói cô là gì cũng được, cô không cần gì ngoài việc ở cùng chỗ với Hách Liên Tuyết cả !

Thì ra đối với tình yêu, sau khi hiểu lầm được gỡ bỏ thì sẽ càng thêm yêu nhau hơn, kia lời nói cũng không thể hiểu được ..

Trên xe, Kim Sa ngồi ở ghế phó, Tiểu Trạch, Trình Mộ Thanh và Hách Liên Tuyết ba người một nhà ngồi đằng sau, thoạt nhìn rất vui vẻ ..

"Ba, đêm nay, con và Kim Sa qua nhà ba ở nha, chúng ta không quay về nhà của Ngôn Dục".

Hách Liên Tuyết nắm chặt bàn tay của Trình Mộ Thanh, một khắc cũng không buông, nhưng nghe được lời nói của Tiểu Trạch, mặt trở nên u ám - "Không được".

"Tại sao?" Tiểu Trạch hỏi nhưng trong lòng trộm cười

"Không tại sao cả, tối nay con phải về nhà của Ngôn Dục" - Hách Liên Tuyết nói, tối nay anh ta nhất định phải cùng Trình Mộ Thanh trải qua thế giới của riêng 2 người, lúc này anh phải ăn cô mới được ..

Chỉ cần nghĩ, thân đã không nhẫn nại được rồi ...

"Không cần, con sẽ ở nhà của ba, hơn nữa lâu rồi Tiểu Trạch không gặp mẹ, tối nay con muốn ngủ cùng mẹ" - Tiểu Trạch nói

Trình Mộ Thanh sờ sờ cái đầu của Tiểu Trạch, cô và thằng bé rất ít khi ngủ cùng nhau nha, nhưng bây giờ nếu thằng bé nguyện ý thì cô tất nhiên cao hứng rồi.

"Không được".

Trình Mộ Thanh vừa muốn nói thì Hách Liên Tuyết đã giành phần trước - "Tuyết đối không được"

"Tại sao?" Tiểu Trạch hỏi, ánh mắt giả vờ không hiểu gì

Chính là định lừa ai ? Về điểm riêng tư này, ai cũng có thể nhìn ra được cả.

Hách Liên Tuyết vươn tay đem Tiểu Trạch đến bên người, hạ giọng nói nhỏ "Nói đi, con rốt cuộc định làm gì? Không nên quấy rầy thế giới của ba và mẹ nha".

Tiểu Trạch cười hắc hắc "Thật ra cũng không có gì, ba à, nếu con nhớ không lầm, lần trước ở văn phòng, con thấy mấy kiểu thiết kế súng lục của ba....."

"Con thấy lúc nào?"

"Trong lúc vô tình không cẩn thận....."

"Không được, đổi cái khác" Hách Liên Tuyết nói, đó là anh vừa thiết kế, còn chưa đưa cho Ám Dạ xem đâu, không nghĩ tới bị tiểu tử này nhìn thấy

"Vây quên đi, con nhớ mẹ nha, hôm nay con nhất định sẽ ngủ với mẹ....." Tiểu Trạch cố ý nói lớn tiếng, vươn tay ôm lấy Trình Mộ Thanh

Hách Liên Tuyết hít sâu, một phen néo Tiểu Trạch "Xem như con lợi hại ! Thật không biết Anh Hoàng là ba con hay ba mới là ba con nữa" .

Tiểu Trạch sùng sốt, sau đó cười - "Anh ta là ông nội....."

Con mẹ nó, này không phải chứng minh, anh ta với Anh Hoàng không đồng lứa? Người gì thật lạ, nhận thức làm ông nội, nói vậy Hách Liên Tuyết trở thành con nuôi của Anh Hoàng?

Thương lượng xong, Tiểu Trạch trở lại chỗ "Coi như xong, con phải về nhà ngủ, tối nay Ngôn Dục còn rủ con chơi trò chơi....."

Trình Mộ Thanh nhìn nhìn "....."

Vừa rồi còn ầm ĩ đòi mẹ, bây giờ lại đòi về chơi trò chơi cùng Ngôn Dục

Xe trước tiên dừng lại tại Hải Á Loan, Hách Liên Tuyết dặn lái xe đưa bọn họ về, người lái xe gật gật đầu

Tiểu Trạch ngồi phía sau nhìn Trình Mộ Thanh "Mẹ, yên tâm, ngày mai liền dọn lại ở với mẹ" Nói xong, còn hôn Trình Mộ Thanh một cái, sau đó an vị quay về

"Bằng không, mẹ về với con cũng được" Trình Mộ Thanh nói xong định lên xe, nhưng chính là Hách Liên Tuyết túm cô lại, tiến đến bên tai nói " Tối nay em là của anh, ai cũng không cướp đi được", nói xong liền đóng cửa xe lại.

Trình Mộ Thanh nhìn anh ta, mặt không tự giác đỏ lên

Ánh mắt nóng rực của Hách Liên Tuyết nhìn chăm chăm vào Trình Mộ Thanh, lôi kéo cô nhanh vào bên trong biệt thự, thật hận vì không thể ăn cô ngay tại đây !!!

Dù sao cũng là đường cái, Hách Liên Tuyết hiểu được điều đó !! Mở cửa ra, Hách Liên Tuyết lôi Trình Mộ Thanh vào trong, cả người ép lên tường, trong phòng một mảnh nước son đen, có thể nhìn thấy con người trong suốt mà toả sáng của cô, tiếp giáp theo, anh ta liền hôn trụ lên đôi môi mềm mại nhỏ nhắn ta kia ...

Chưa bao giờ anh muốn một người phụ nữ gấp như thế, anh chưa bao giờ cho mình là một người cuồng dục, nhưng đối mặt với Trình Mộ Thanh, anh liền phản ứng mãnh liệt, hận không thể ăn cô một ngụm !

Đem cô ép lên tường, nụ hôn nóng lửa, đầu lưỡi của anh tiến vào trong miệng, quần lấy lưỡi của cô, hai tay vịn trên tường, dùng sức đè nặng cô .

Nhất thời, Trình Mộ Thanh dựa thân vào đằng sau,ấn động ngọn đèn, cả phòng trong nháy mắt sáng lên ..

Trình Mộ Thanh bị anh hôn có chút khó thở, hai tay đặt trên ngực anh- " Đến, đến phòng ngủ....."

Tiếp giáp theo, Hách Liên Tuyết ôm cô đi vào phòng ngủ, còn phải lên lầu, thật phiền toái !

Trong phòng ngủ, chiếc giường rộng lớn, màu tro cách điệu, thoát nhìn rất xứng với phong cách của anh, trực tiếp đem cô vào, cả người đè lên ..

Trình Mộ Thanh muốn nói cái gì nhưng bị anh hôn nên nuốt hết vào trong ... anh tựa như con dã thú đói khát mấy trăm năm, thật cuồng nhiệt như lửa, anh mê muội quần lấy đôi môi như cánh hoa của cô, trần trọc dẫn hấp, càng lúc càng thâm nhập sâu vào, hai cái lưỡi cùng nhau dây dưa không ngừng ..

Trình Mộ Thanh rất ít khi hôn môi, bất quá mỗi lần hôn cũng chỉ là với anh, ở phương diện hôn môi này, cô không có kỹ xảo gì, chỉ có thể trụ cái cổ của anh, chủ động tìm hiểu ..

Nhưng bởi vì sự ngây ngô của cô lại càng thêm khiêu khích anh, khát vọng, hết sức căng thẳng !!

Hách Liên Tuyết đem Trình Mộ Thanh đặt bên dưới, toàn thân anh đã sôi trào, bàn tay to bắt đầu không an phận mà di chuyển, Trình Mộ Thanh có chút khẩn trương, thân mình như bị kéo căng, bản năng muốn chống cự nhưng tiểu phúc gian kia lại làm cho cô đỏ cả mặt ...

Lễ phị bị anh coi bỏ, chỉ còn lại cái áo ngực ... mà bàn tay của anh không thể khống chế liền để ra sau lưng cô, còn một tay còn lại thì ôn nhu xoa bóp bộ ngực tròn đầy ..

Mùi hương tự thiên của cô bay vào mũi, lại càng thêm khiêu khích anh hơn, ánh mắt mê say nhìn cô, ánh mắt như vậy, hoàn toàn kích phát anh hưởng động ...

"Hách.... Hách Liên Tuyết, chúng ta tắm đi"- Trình Mộ Thanh nhẹ giọng nói.

Hách Liên Tuyết thì một tay bám vào vai cô, một tay kia thì từ từ chuyển vào trong nội y, âm thanh có chút áp lực -" Anh đã không kịp nữa..."

"Nhưng mà..."

"Đột lát nữa, xem anh thế nào mà trừng phạt em" Nói xong, tiểu đệ của anh liền tiến vào bên trong của cô .

Nhất thời, Trình Mộ Thanh mày nín hơi -"A ——" một tiếng, hai tay gắt gao nắm chặt vai anh, móng tay dài bấm chặt vào da thịt của anh, cảm giác này thật đau, như xé nát thân thể của cô vậy, làm cho nước mắt nhịn không được chảy ra, mà cô cũng hiểu được ý trừng phạt của anh là gì .

Hách Liên Tuyết phát ra tiếng gầm nhẹ, nhưng cũng không dám làm lại lại, thân thể của anh rất miễn cảm, cũng quá gấp nên khi vào bên trong cũng cảm thấy đau ...

"Em đã không phải xử nữ, như thế nào còn chặt như vậy?"- Hách Liên Tuyết không thoát ra tiếng .

"Mẹ nó, em làm sao biết được"- Trình Mộ Thanh mắng mỗ, "Đây không phải là lần thứ nhất, mà chính là lần thứ hai". Lần đầu tiên cô cũng là với anh, bất quá 5 năm rồi cũng không có xảy ra cái gì nữa nhưng cũng chẳng nghĩ tới lần thứ 2 lại đau đến vậy .

Nghe được lời nói của cô, Hách Liên Tuyết khoe miệng nhếch lên nụ cười thoả mãn, đây là lần thứ hai của cô, nói cách khác, mấy năm nay cô không xảy ra quan hệ với kẻ nào cả, cô chỉ thuộc về anh, cảm giác này thật tốt !

Hách Liên Tuyết cúi người, hạ giọng nói - " Em thả lỏng một chút, để anh vào, của em kẹp chặt quá, anh rất đau..."

"Em cũng không muốn nhưng thật là đau quá"- Trình Mộ Thanh cau mày nhẹ giọng nói, sớm biết thì cô đã không làm !

Hách Liên Tuyệt lại sờ cái trán của cô " Vừa rồi là do anh nóng vội, tin anh, bây giờ anh sẽ từ từ nên em hãy thả lỏng một chút, thả lỏng ra....."

Hiện tại, cô cũng chỉ có thể tin anh, dần dần thả lỏng thân mình, chỉ cần anh bắt động vẫn là có thể ..

Hách Liên Tuyệt hôn cô, anh nghĩ cô không phải xử nữ thì sẽ dễ dàng hơn nhưng không ngờ thân thể của cô vẫn rất chặt, thực hoài nghi Tiểu Trạch có phải là do cô sinh ra hay là nhận về nuôi nữa !!

Đâu có người phụ nữ nào sau khi sinh con lại còn chặt như thế, bất quá không thể phủ nhận một chuyện là anh rất thích điều này !!

Anh thích sự chặt chẽ này, vì nó sẽ cho cô cảm giác điên cuồng !

Anh cúi người, tình tế hôn cô, hôn lên mặt, vành tai cắn cảm, còn có cổ, tay cũng không chừa, mà tay của anh ở dưới hạ thân thì kết hợp nhiều động tác, chơi đùa, cọ xát ..

Trình Mộ Thanh nằm trên giường, hoàn toàn bị động, chính là dần dần, cảm giác không còn đau nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148

Cảm giác dưới thân của cô đã ẩm ướt, anh mới dám thông thả tiến động, dưới thân cũng không còn cảm giác đau đớn nữa mà dần dần đã tiếp nhận anh .

"còn đau không?" Anh bên tai của cô trêu tức mà ôn nhu hỏi

Trình Mộ Thanh sắc mặt đỏ lên, đem mặt rút vào trong lòng ngực anh, lắc đầu " Không đau"

Nhìn thấy bộ dạng thên thùng đáng yêu của cô, Hách Liên Tuyệt cảm thấy tâm tình tốt hơn, vì thế không còn kiên nhẫn gì liền nhanh tiến vào bên trong ..

Mỗi lần anh đều dùng sức, tựa như đâm vào nơi sâu nhất của cô .. mà đi cùng với động tác của anh Trình Mộ Thanh cũng phát ra những âm thanh ni non ... duyên dáng ...

Đại khái qua nửa tiếng sau, Hách Liên Tuyệt động thân dùng sức bắn vào trong cơ thể của cô .. cảm giác này, thật thỏa mãn ...

Anh có chút mệt, ghé vào ngực cô, Trình Mộ Thanh cũng thở gấp liên tục, nghỉ ngơi vài phút, Trình Mộ Thanh lấy tay đẩy anh ra " Bây, anh làm gì để em đứng lên, em muốn đi tắm....."

Vừa nghe này, Hách Liên Tuyệt càng thêm hưng phấn, bật người trông tròn đứng dậy, sau đó nhìn dưới thân, cũng không có xiêu xuống ngược lại còn chướng lên, Trình Mộ Thanh vội kinh hô, quay mặt chỗ khác ...

Hách Liên Tuyệt tà mị cười, ôm lấy cô " Chúng ta cùng nhau đi tắm".

Nghe được anh nói vậy, Trình Mộ Thanh cảm thấy trái tim đập loạn xạ -" Không cần, em tự mình tắm là được".

Tuy rằng bọn họ đã làm chuyện thân mật nhưng cô không có dũng khí trình diễn tiết mục tắm rửa trước mặt anh .

"Anh sẽ tắm cùng em" -Nói xong, Hách Liên Tuyệt ôm cô đi vào, dùng chân đóng cửa lại, đem cô đặt trong bồn tắm lớn, anh mở vòi nước, những giọt nước ấm chảy ra .. độ ấm vừa phải ..

Trình Mộ Thanh ngồi trong bồn tắm, cố gắng hết sức che lấy thân thể của mình.

Nước chảy ào ào ra, Hách Liên Tuyệt mờ ám nhìn cô, khoé miệng gợi lên -" Cái gì cần nhìn anh đã nhìn rồi, hiện tại em che lại chỉ vô dụng thôi".

Trình Mộ Thanh đỏ mặt " Lưu manh"

Trong phòng tắm, vì hơi nước nên dần dần tạo ra lớp màng mỏng, mà gương mặt Trình Mộ Thanh cũng ửng đỏ nhưng nhìn không rõ vì lớp màng kia đã che lại ..

Lập tức, Hách Liên Tuyệt nhảy vào ..

"Bây, anh làm gì?" Trình Mộ Thanh theo bản năng lui lại

"đương nhiên là tắm yên ương cùng em"- Nói xong, không chút khách khí anh kéo cô đến trước mặt, rồi mãnh liệt hôn lên đôi môi mềm mại đó, mà đôi môi này như có ma lực, anh hôn đủ ngàn lần cũng cảm thấy không đủ ...

"A..." Trình Mộ Thanh phát ra tiếng, đẩy anh ra, có chút thờ không thông -" Vẫn là tắm trước đi....."

Bộ dáng của cô như vậy làm cho anh yêu đến chết ..

"Được, anh giúp em tắm" Nói xong, tay anh chậm rãi tiến vào giữa hai chân của cô, lúc cô phản ứng được thì ngón tay thon dài đã tiến vào bên trong tiểu hoa huyết của cô ..

"Ừm..." Trình Mộ Thanh nhìn không được run rẩy một chút, cái loại cảm giác này làm cho cả người cô xụi lơ, thân không khỏi trượt, nước bao trùm nửa bờ vai của cô, bộ dáng thoát nhìn kiều mị làm cho anh muốn sệt máu, vừa mới xong bây giờ anh lại muốn ..

Vì thế, lúc này, một ngón tay, hai ngón tay chậm rãi tăng lên rồi ra vào ...

Trình Mộ Thanh mặt đỏ bừng, lúc ngón tay thứ ba của anh đi vào thì cô kinh hô -" Không cần, đau quá....."

Nhìn cô, khoe môi anh gọi lên, nhưng vẫn là đi vào, sau đó đem cả người cô ôm vào trong lòng ngực - " Ngoan, sẽ không đau, ai bảo vừa rồi nghiêng anh đau như vậy"- Nói xong, anh lại hôn lên đôi môi của cô, Trình Mộ Thanh sợ chính mình bị té ngộp trong nước nên cánh tay trụ vào cổ của anh, hai người quấn quít cùng nhau, lúc cô cử động không vô ý đụng phải tiểu đệ của anh, và nó liền phản ứng mạnh !

"Tiểu yêu tinh, em nồn nóng vậy sao?" Nói xong, anh rút tay về, đem hai cái chân của cô vòng qua eo anh, nâng lên, rồi thật mạnh tiến vào bên trong ...

Trình Mộ Thanh có chút nghi ngờ liệu người đàn ông trước mặt cô có phải nhiều năm rồi không có chạm qua phụ nữ không? Sao tinh lực của anh mạnh mẽ như vậy .. không chỉ có một lần ..

Anh ôm cô từ trong phòng tắm đi ra, lại để lên giường, lúc cô ngã xuống thì người đã không còn khí lực gì, anh thì ngược lại cả người tràn đầy tinh lực, bỗng nhiên anh kéo đầu giường ra lấy một cái bao plastic gì đó ..

Mặt trên viết là bao cao su ! Trình Mộ Thanh hí mắt, cả người mềm nhũn ..

"Thanh, chúng ta thử cái này được không?" Hách Liên Tuyết hưng phấn hỏi, giống như con chim nhỏ vừa mọc lông.

"Đó là cái gì?" Trình Mộ Thanh yếu ớt hỏi ..

Hách Liên Tuyết xé mở bao ra, bên trong là cái gì đó trong suốt ..

**???

Trình Mộ Thanh trừng to mắt -" Anh làm sao có cái này?"

"Mua đó".

"Anh mua lúc nào? A, Hách Liên Tuyết anh không theo tắm gương tốt nha, thế nào lại chứa mấy cái này trong nhà"- Trình Mộ Thanh đôi môi cái miệng có chút không vui nói, anh ở nhà chứa mấy cái này thì giống như tùy thời điểm đều có thể dùng tới vậy ..

Thật là!

"Lần trước đi siêu thị, lúc em đi mua đồ ăn thì anh cũng đi mua cái này"

"...Em thế nào lại không biết?"

"Phản ứng của em không nhạy tí nào"

"....."

Trình Mộ Thanh nhìn nhìn anh .

"Được không? Anh chưa bao giờ dùng cái này"- Hách Liên Tuyết hỏi -" Lần trước định thử với em nhưng em lại chạy, hôm nay anh nhất định phải dùng tới".

"Không cần, em mệt chết được".

"Anh thấy tinh thần của em rất tốt đó....." Nói xong, anh liền đeo vào.

"Em nói bỏ điA ——" Trình Mộ Thanh khẽ cay mảy

Kế tiếp, anh bắt đầu bận việc, chính là không đến mấy phút sau, anh mắng ra câu thô tục "***"

Nói xong, anh rút tiểu đê ra - " Một chút cũng không dùng được." Anh túm lấy rồi vứt bỏ, sau đó lại nhanh mà tiến vào bên trong cơ thể của cô - " Cái này, vẫn là thích hơn".

Trình Mộ Thanh muốn lườm anh một cái, nhưng ngay cả khí lực cũng không có, sau đó ánh mắt lại mê man nhắm lại ..

Nhìn thấy người trong lòng ngực ngủ say, khoé miệng anh nhếch lên ..

Sáng sớm, ánh mặt trời rọi vào phòng, lúc Trình Mộ Thanh mở to mắt thì bên giường đã không còn ai, Trình Mộ Thanh tưởng rằng anh đã đi làm, nhìn đồng hồ thì là 8 giờ, định đứng dậy nhưng hạ thân thật đau, thiếu chút nữa là cô không thể cử động được, vì thế chỉ có thể chầm chầm đứng lên, tay cầm lấy áo của Hách Liên Tuyệt trên đầu giường, trong lòng mắng sao anh lại không kêu cô dậy, vừa định tắm để thả lỏng một chút thì nghe bên dưới lầu có âm thanh bang bang .

Trình Mộ Thanh nhú mày, mở cửa ra nhìn xuống, trong phòng bếp, một bóng dáng cao lớn đang mang tạp dề làm điểm tâm là —— Hách Liên Tuyệt !

Cô nghĩ anh đã đi làm rồi, nào ngờ anh lại.....

Đột nhiên, cái mũi có chút ê ẩm.....nhưng cũng không khỏi có cảm giác ngọt ngào, cô chậm rãi bước xuống, cước bộ rất nhẹ nhàng đi vào bếp, nhìn bộ dáng bận rộn của anh, cô nhất thời vờn tay từ đằng sau ôm cứng lấy anh ..

Hách Liên Tuyệt ngẩn ra, sau đó phát ra giọng nói hạnh phúc " Thế nào? Muốn anh tiếp tục ăn em ở đây?"

Trình Mộ Thanh vừa nghe mặt liền đỏ - " Chỉ biết nói tầm bậy ..."

"Kìa, không phải vậy sao?" Hách Liên Tuyệt xoay người nhìn cô, cô mặc áo cái áo rộng thùng thình của anh, cái nút thì gài chỉ có vài cái, làm bộ ngực trắng nõn ẩn ẩn hiện hiện, chiếc áo vừa che qua khỏi vừa vắn cái mông, cặp chân thon dài lộ ra trước mặt anh.

"Sáng sớm mà mặc thế này, thật sự lại muốn ăn em" Hách Liên Tuyệt không chút khách khí nói ra, làm cho cô sợ che thân của mình đi - " Từ bỏ đi....."

Biết ngày hôm qua cô mất sức, nên anh bật cười, tiếng cười sang sảng làm cho Trình Mộ Thanh có vài phần mê, anh như vậy rất tuần mỷ "Nếu không phải vì bất đắc dĩ, sẽ không mặc quần áo vậy mà quyến rũ anh đâu."

Trình Mộ Thanh thủy mâu, tiếp giấy theo liền lên lầu - " Em đi thay đồ".

Nhìn bóng dáng của cô, anh lại nở nụ cười

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149

Điều Trình Mộ Thanh không nghĩ tới chính là cô đi làm ở TCL, mọi người đều dùng ánh mắt dị dạng nhìn cô, hâm mộ, ghen tị, hận thù, có hết .

Thậm chí ánh mắt chúc phúc, cũng có ..

Nhìn những ánh mắt này, Trình Mộ Thanh ảo não, trực tiếp bấm thang máy lên lầu, hôm nay cố ý cách xa anh một chút, chính là cô lại đi đâu đây !

Không nghĩ đến, thừa nhận ánh mắt này, chỉ có chính cô ta ..

Trình Mộ Thanh nghĩ nghĩ, trực tiếp lên lầu, đến bộ phận của mình, tổng cảm giác nhẹ nhàng một hơi.

『Trình Thư Kí, chúc mừng nha.....』Xoay người, một người nhìn Trình Mộ Thanh bằng ánh mắt hâm mộ ..

『Thật ngọt ngào nha...』

『Thực hạnh phúc nha....』

Toàn là nói về cô, ngày 1 .5 không chào hỏi, thậm chí có người còn hừ lạnh một tiếng bước đi .

trời ạ, cô làm thế nào đây? các loại ánh mắt cứ gắt gao nhắm vào cô !

Trình Mộ Thanh cố gắng kiên trì đi đến chỗ ngồi của mình, lúc Kiều Tây Tây bước lại nhìn nín cô, 『Mộ Thanh, mau nhận tội đi . . . 』

『 nhận cái gì? 』Trình Mộ Thanh liếc nhìn một cái

『 Không cần giả vờ với mình nha, nếu không tớ sẽ tuyệt giao với cậu, chuyện của cậu và Hách Liên Tuyết, tất cả đều đã biết, còn không mau khai ra sự thật đi!』

『 Cậu đã biết thì hỏi gì nữa, không phải điểm sự tình .』Trình Mộ Thanh nói

『Nhìn khuôn mặt như đồ ừng như đào của cậu thì biết ngay cậu là người đang yêu!』Kiều Tây Tây mang âm dương điệu xoá bỏ

Trình Mộ Thanh 『 sờ 』『 sờ 』 má, 『 có vậy sao? 』

『Đi chết đi, nhìn tiểu dạng của cậu kìa ! 』 Kiều Tây Tây lấy tay đẩy đẩy Trình Mộ Thanh một chút 『 Mình đi làm việc, nhớ kỹ mời khách nha ! 』

『Được rồi, được rồi, đã biết ! 』 Trình Mộ Thanh nói

Thế là đi làm việc, Trình Mộ Thanh ngồi trên ghế, tâm lý có chút bất an, hạnh phúc luôn quá nhanh, thường thì không rõ ràng, tổng cô có chút cảm giác lo mất gì đó .. chính là cô không phải người kiêu như vậy, hạnh phúc này về sau cô phải có được ..

Lấy ra cái kính nhỏ, nhìn nhìn vào 『Hạnh phúc có thể hiện ra sao? 』

Đang lúc này thì Hách Liên Tuyết đi lại ..

『Xin chào, Tổng Tài 』 Mọi người chào hỏi, Hách Liên Tuyết gật đầu mỉm cười ..

Trời ạ, như thế nào trời đầy mây, trời chỉ vừa tạnh mà

Bất quá Tổng Tài mà cười này là chuyện ít ai nhìn thấy, Trình Mộ Thanh cũng ngược mắt nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau trong giây lát cô cuồng quít không thôi.

Lúc này, một người đồng nghiệp nữ mang nó hoa đi tới, thấy Hách Liên Tuyết liền khẩn trương chào hỏi 『Tổng Tài! 』

Hách Liên Tuyết ngoái đầu nhìn lại, đôi mắt dừng lại trên bó hoa, nữ đồng nghiệp căng thẳng, nhìn đóa hoa 『Tổng Tài, tôi tôi ... 』

Hách Liên Tuyết con ngươi sáng ngời, trầm ổn thân nhiên đi qua, tay chỉnh chỉnh đóa hoa một chút, sau đó nói 『Cô không ngại chứ? 』

Nữ đồng nghiệp vội lắc đầu 『Không...không ngại! 』

『Cám ơn 』 Hách Liên Tuyết nói xong cầm đóa hoa hướng đến vị trí của Trình Mộ Thanh .

Cả phòng làm việc lâm vào trạng thái im lặng, nhìn đến hành động của Hách Liên Tuyết, Trình Mộ Thanh thấy anh đi tới phía cô, nhất thời hoảng loạn, ánh mắt không biết nhìn hướng nào ..

Hách Liên Tuyết bước qua, đem hoa tặng cho Trình Mộ Thanh 『Vui vẻ không? 』

Có vui không?

Trình Mộ Thanh cảm thấy mắt mặt chết ! Muốn đưa hoa nhưng chính mình mãi, kiên lòng không được liền lấy, này người ta gọi là được bạn trai tặng, không tốt sao?

Trình Mộ Thanh ngại mắt mặt nên vội vã tản lo.

(TT: a khúc sau này từ khó hiểu quá đi mất!)

Hách Liên Tuyết tựa hồ bất mãn vì hành động của cô, trực tiếp lấy hoa nhét vào tay cô -" Không cần cũng phải lấy, không thích cũng phải thích".

Hách Liên Tuyết —— đại tổng giám đốc, có thể nào mắt mặt như thế được?

Mọi người trừng to mắt, cuối cùng Trình Mộ Thanh vẫn nhận hoa, gật gật đầu " Thích, thích"

Hách Liên Tuyết lúc này mới vừa lòng -" Đem một ly cafe vào cho anh".

... ..

Lúc này, Trình Mộ Thanh đi vào phòng trà làm nhanh một ly cafe mang vào .

Mọi người quay về làm việc, xem ra, vì có Trình Mộ Thanh sau này văn phòng sẽ có trạng thái 'trời đẹp'

Bọn họ cũng hy vọng như vậy, bởi vì thế mỗi ngày sẽ không cần tăng ca, hay là bị ai mắng nữa

Trình Mộ Thanh bưng cafe, gõ gõ cửa rồi trực tiếp đi vào, Hách Liên Tuyết ngồi trên sofa, quần áo trong màu bạch, tay áo hơi xoắn lên để lộ ra cánh tay rắn chắc, quần áo tuy tiện mà đơn giản, nhưng cũng làm cho anh rất tao nhã và tôn quý .

Đây gọi là bộ dạng tuấn tú thì mặc gì cũng đẹp đúng không?

Thấy Trình Mộ Thanh đi vào, anh không khỏi nở nụ cười

Trình Mộ Thanh nhìn anh, buông cafe xuống "Tổng Tài"

"Xưng hô cứng ngắt".

Trình Mộ Thanh hơi run rẩy -"Tuyệt.... .."

"Xưng hô này tuy rằng không quá hài lòng nhưng tạm thời có thể duyệt".

Trình Mộ Thanh muốn phủ cái trán, hét lớn một tiếng, trong tình yêu đàn ông đều là nhược trí ! .. Nhưng tất nhiên là cô không dám nói

"Cái kia, em hy vọng, ở công ty, vẫn là nên giảm một chút ". Trình Mộ Thanh xấu hổ nói.

"Thế nào? Em không thích?" Hách Liên Tuyết dùng con ngươi sâu thẳm nhìn cô .

"Rất thích" Trình Mộ Thanh thành thật nói ra.

"Vậy mới tốt, để cho mọi người biết em là của anh, để không ai trộm lén nhìn em"- Hách Liên Tuyết thật thoải mái

Thì ra, yêu một người là mãnh liệt muốn cô ấy chỉ yêu một mình mình, chỉ duy nhất một người ...

Nhìn thấy không thể thực hiện được Trình Mộ Thanh đã chuẩn bị giả vờ mềm mại, vì thế đi qua, hai tay nắm lấy áo của anh- "Tuyệt, anh có biết, em ở đây rất xấu hổ, vốn cái chuyện không phải chuyên ngành của em cũng để người ta nói, anh bây giờ như vậy thì sau này em không còn mặt mũi ở đây.... .."

Thực rõ là cô đang làm nũng nên anh cũng hưởng thụ

"Được rồi, có một phần thưởng, anh sẽ đáp ứng với em"- Hách Liên Tuyết nói ra điều kiện.

"Phần thưởng gì?" Trình Mộ Thanh trong khoảng thời gian ngắn, không có phản ứng lại.

"Tuỳ em" Hách Liên Tuyết nói xong, mở tư liệu ra

Lúc này, hai tay ôm mặt anh, sau đó cô hôn anh một cái "Như vậy được rồi chứ?"

Tất nhiên là không rồi !

"Không được" Hách Liên Tuyết lắc đầu .

"vậy anh.... .."

Tiếp giây theo, Hách Liên Tuyết mang cô ôm vào lòng ngực, để cô ngồi trên đùi anh, sau đó hôn lên đôi môi của cô ..

Anh lại vậy chính là hôn lười !Trình Mộ Thanh muốn chống cự nhưng nụ hôn của anh làm cho cô tê liệt, làm cho cô điên cuồng.... ..

Bàn tay của anh không yên vị, tiến vào bên trong, sờ sờ bộ ngực mềm mại, Trình Mộ Thanh cá kình, anh không phải muốn tại nơi này chứ ——?

Không được !

Trình Mộ Thanh đột nhiên ngồi dậy, ôm trụ cánh tay của anh, đối với chuyện lần trước cô đã mất mặt lắm rồi, hiện tại cô không muốn lại bị người khác thấy đâu !

"Cái kia, không cần ở trong này" Trình Mộ Thanh dùng ánh mắt đau khổ nhìn anh nói

Thật ra, anh cũng không muốn ở đây, ngày hôm qua đã gây sức ép quá nhiều rồi, nhưng chỉ cần đến gần cô thì thân thể của anh sẽ không..

Cơ hồ là bản năng phản ứng ..

"được, anh đáp ứng với em, bất quá tối nay, em phải trả lại .." Hách Liên Tuyết nhân cơ hội nói

Trình Mộ Thanh mặt đỏ ửng " Được, em biết rồi, em ra ngoài trước, ở trong đây quá lâu bên ngoài người khác sẽ hiểu lầm" .

"Hiểu lầm thì hiểu lầm, dù sao chúng ta chính là vậy mà"- Hách Liên Tuyết không ngại gì cả.

Trình Mộ Thanh liếc anh một cái, nhanh chóng đứng dậy sửa lại quần áo, xác định mọi thứ đã ổn mới dám bước ra, ra cửa nhìn mọi người, cô có chút chột dạ, nhanh chóng về chỗ của mình.

Thật ra người bên ngoài căn bản không ai rảnh mà bận tâm chuyện của cô, chỉ do cô có tật giật mình thôi ...

Hách Liên Tuyết cũng nhìn theo bóng dáng của Trình Mộ Thanh, khoé miệng nở nụ cười hạnh phúc mà không cần nói ra người ta cũng biết, sau đó anh cũng cúi người tiếp tục làm việc ...

Về sau anh không chỉ muốn chăm sóc cho bà xã của mình, mà còn muốn chăm sóc cho cả đứa con " Ăn cây táo, rào cây sung " kia ! .. Anh nên càng thêm cố gắng ..

Nghĩ đến bà xã là anh liền nở nụ cười, vào buổi trưa anh gặp mọi người cũng nở nụ cười ...

Xem ra, cấp trên tâm tình hết sức tốt a ~

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150

Bên trong nhà ăn, vào giờ cơm trưa Trình Mộ Thanh không có dám kêu Hách Liên Tuyết, chỉ cùng Kiều Tây Tây đi ăn cơm, nhà ăn lúc này rất náo nhiệt, không hô danh là tập đoàn TCL, đồ ăn rất ngon, không kém gì so với khách sạn cao cấp bên ngoài

Nhưng đây là lần đầu tiên Trình Mộ Thanh vào đây để ăn, cô đi làm ở TCL không lâu, mỗi lần có ăn thì cô cũng chỉ cùng Hách Liên Tuyết ra ngoài ăn, bất quá lần này tới đây, cô cảm giác mình mới thật chính là nhân viên của TCL

Kiều Tây Tây đi chọn cơm, Trình Mộ Thanh ngồi ở gần cửa sổ đợi Kiều Tây Tây

Lúc sau, một bóng dáng màu bạch ngồi trước mặt cô, ánh mắt có chút loé sáng, Trình Mộ Thanh nhìn anh, khoé miệng nở ra nụ cười có như không

" Uất Sâm Dạ? Anh sao lại ở đây?" Trình Mộ Thanh hí con ngươi nhìn anh hỏi.

"Sao? Không chào đón anh?" Uất Sâm Dạ chọn mì, một đôi con ngươi thâm thúy cùng thêm sáng ngời .

"Không có, chỉ là ngoài ý muốn không hiểu vì sao anh lại ở trong nhà ăn của TCL thôi" Trình Mộ Thanh nói sự thật

"Anh có việc nên tới đây, vô tình đúng lúc nhìn thấy em nên vào thôi"- Uất Sâm Dạ cũng nói ra sự thật

Trình Mộ Thanh còn chưa nói gì thì Uất Sâm Dạ lại hỏi " Tiểu Trạch, dạo này sao rồi?"

Không nói là hoàn hảo, vừa nói đến này, Trình Mộ Thanh cảm thấy sôi nổi, hoàn toàn không có để ý đến những ánh mắt đổ kỵ, ghen tị khác, dù đồ Tổng Tài còn không nói, bây giờ lại là một người đẹp trai khác, Trình Mộ Thanh là người thế nào vậy?

"Lần trước nói anh muốn gặp Tiểu Trạch thì tiểu tử liền ầm ĩ đòi gặp, anh xem khi nào có thời gian rảnh thì đi gặp thẳng bé" Trình Mộ Thanh nói

Nhìn thấy Trình Mộ Thanh trở nên sinh động nói, Uất Sâm Dạ nở nụ cười

"Được, anh sẽ xem lại, vừa lúc anh cũng muốn gặp Tiểu Trạch" Uất Sâm Dạ nhẹ nhàng khoan khoái nói

"Ừ đúng rồi, Uất Sâm Dạ anh không phải có người đang theo đuổi sao?" Trình Mộ Thanh đột nhiên hỏi

"A?" Uất Sâm Dạ tỏ vẻ không hiểu

"À, là một cô gái rất đáng yêu nha....." Trình Mộ Thanh chớp chớp mắt nói

Nhìn thấy dạng này của cô, chắc là đã hiểu làm chuyện gì rồi, chẳng lẽ Vi Vi đi tìm cô ấy?

Uất Sâm Dạ mày nhẩn lại ..

"Mộ Thanh, anh có chuyện phải đi trước, vài này nữa anh sẽ tìm em, anh có chút việc muốn em giúp, em sẽ không từ chối chứ?" Uất Sâm Dạ hỏi

Trình Mộ Thanh chọn mi, gật đầu "Đương nhiên, anh giúp em nhiều như vậy bây giờ em giúp lại một việc cũng không sao mà, nhưng em không biết anh có việc gì mà phải cần em giúp?"

"Đến lúc đó, em sẽ biết"

"Được"

Lúc này, Uất Sâm Dạ đứng dậy vội vàng rời đi, Trình Mộ Thanh một bên cúi người ăn chút đồ khi ngẩng lên thì người đã biến mất ..

Kiều Tây Tây bước tới, ngồi xuống "Mộ Thanh, người vừa rồi là ai?"

"Cậu thấy sao?" Trình Mộ Thanh hỏi lại

"Vô nghĩa nha, cả nhà ăn ai mà không thấy"

Trình Mộ Thanh nâng con người nhìn bốn phía quả nhiên không ít người đang dòm chăm chăm vào cô, hiện tại bộ dạng này của cô như chắc sẽ bị người khác xem thường ..

"Anh ấy là ba nuôi của Tiểu Trạch, lúc ở Milan, anh ấy đã chăm sóc cho hai mẹ con mình, nhưng chưa bao giờ lộ mặt, lần trước khi bị Hách Liên Hùng bắt thì anh ấy đến cứu mình" Trình Mộ Thanh nói

"Uất Sâm Dạ?" Kiều Tây Tây bật thốt ra

"Cậu quen sao?"

"Ở bệnh viện mình có gặp qua một lần, và mình cũng có nghe Tiểu Trạch nói qua" Kiều Tây Tây nói

"Ừ, chính là anh ấy"

"Bộ dạng rất tuấn tú"

"Mình cảm thấy Ngôn Dục đẹp hơn"

"Ha Ha, thật là vậy" Kiều Tây Tây vừa ăn vừa vui mừng nói

Nhưng lúc sau, một mảnh sứt sứt, Kiều Tây Tây và Trình Mộ Thanh quay lại thì thấy một bóng dáng cao đại của Hách Liên Tuyệt đứng phía sau .

Anh mặc bộ trang phục màu lam, áo sơ mi trắng, cái nút trước ngực được cởi bỏ, đó chính là điều cần bản nhưng với anh thì có một loại là lạ, khi anh xuất hiện làm cho nhà ăn một trận náo nhiệt ..

Tổng Tài của bọn họ thế nào lại đến đây ăn cơm? Chuyện thần thoại sao?

Không ít người hướng về Hách Liên Tuyệt, đương nhiên có cả Trình Mộ Thanh ngồi đối diện, anh chậm rãi bước qua, ánh mắt mang theo vài phần sùng nịch, hướng đến Trình Mộ Thanh .

Cô biết nhiều người hận cô ..

Hách Liên Tuyệt thẳng đi đến Trình Mộ Thanh, sau đó ngồi đối diện, Trình Mộ Thanh nhìn bốn phía, hận không thể mọc ra 1 cái lỗ chui xuống cho xong –“Anh đến đây làm gì?"

"đương nhiên là ăn cơm"- Hách Liên Tuyệt nói như theo lẽ thường mà anh phải làm

"Ăn, ăn cơm? Anh ở đây ăn cơm sao?" Trình Mộ Thanh ngạc nhiên hỏi

"Không thể sao?" Hách Liên Tuyệt hỏi lại, sau đó vươn tay đem phần cơm của cô đến trước mặt, cầm muỗng ăn

Trình Mộ Thanh trừng to mắt " Cái đó .. đó là cơm của em.... .."

"Làm việc đến trưa, bây giờ anh rất đói.... .." Hách Liên Tuyệt vừa ăn vừa nói " A, không nghĩ tới đồ ăn ở đây không tệ nha" Đây cũng là lần đầu tiên anh đến đây ăn cơm

"Nhưng mà em còn chưa ăn .." Trình Mộ Thanh hỏi

"Em đi mua lại là được, hay em muốn anh mua cho em?" Hách Liên Tuyết hỏi lại, giống như để anh đi mua thì là chuyện quan trọng vậy .

Trình Mộ Thanh tức giận nhìn anh, xoay người nhìn Kiều Tây Tây, Kiều Tây Tây cũng nhanh tay đem chính phần ăn của mình bảo vệ thật tốt rồi lắc đầu ..

Thế là Trình Mộ Thanh đứng dậy tự đi mua một phần khác cho mình ..

Nhìn thấy bộ dáng bất đắc dĩ của cô, khoé miệng Hách Liên Tuyết lặng lẽ nhếch lên, lúc này, ánh mắt Kiều Tây Tây hướng đến anh gật đầu - " Tổng Tài, tôi đã hẹn với người khác, ngại cứ từ từ ăn..."

Khoé miệng của anh càng gợn lên, nha đầu này thật hiểu biết, biết tặng cho Trình Mộ Thanh và anh không gian riêng, không tôi, tăng lương, tăng lương !

Trình Mộ Thanh mua đồ ăn về, ngồi xuống nhìn bốn phía - " A, Tây Tây đâu?"

"À,cô ấy cùng đồng nghiệp nói chuyện phiếm bên kia"- Hách Liên Tuyết tùy tiện chỉ đại một chỗ nói.

Trình Mộ Thanh " A" một tiếng, cầm lấy đĩa gấp rau, còn Hách Liên Tuyết thì dùng đĩa gấp một tiếng thịt kho tàu trực tiếp đút cho cô ăn ..

Trình Mộ Thanh cảm tức anh,nhưng ánh mắt của anh lại bình thường, sau đó đem một chút rau để trong đĩa của cô - " Em ăn rau đi, anh ăn thịt" .

"Dựa vào cái gì?"

"Em rất béo, cần giảm cân"

"Người béo là anh đó, em thì cần giảm béo sao? Dáng người của tỷ tỷ chính là rất cân xứng nha, không cần giảm béo"- Trình Mộ Thanh to giọng hò.

Hách Liên Tuyết hướng đến cô, nở nụ cười - " Phải không? Sao anh lại không phát hiện ra, tối nay phải để anh đo một chút..."

Trình Mộ Thanh nhất thời đỏ mặt, hạ giọng - " Lưu manh".

Hách Liên Tuyết vui vẻ nhận, sau đó đem toàn bộ thịt trong phần com của mình cho cô, Trình Mộ Thanh ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt của anh rất ấm áp .

Bọn họ cứ nói chuyện với nhau, tạo thành một cảnh liếc mắt đưa tình trong phòng ăn ..

Tâm tình của Hách Liên Tuyết rất tốt được truyền đi khắp TCL, mọi người cũng thật happy !

Cấp trên mà tâm tình tốt thì tất cả mọi người đều sẽ tốt, sẽ tốt !

Uất Sâm Dạ nhìn cô gái trước mặt, mang theo một tia chịu đựng " Em không phải là đi tìm cô ấy chứ?"

Vi Vi ngẩng đầu nhìn anh, con ngươi trong suốt không chút tạp chất gì, gật gật đầu - " Đúng".

"Em tìm cô ấy để làm gì?" Ngữ khí của Uất Sâm Dạ có chút bất mãn

"Em chỉ muốn biết cô ấy có bộ dáng thế nào, có đáng để anh phải trả giá không đáng hay không" Vi Vi ăn ngay nói thật

"sau đó thì sao?" Uất Sâm Dạ truy vấn

"Không đáng, vì cô ấy đã có con và ông xã rồi, cô ấy không xứng với Sâm Dạ ca"- Vi Vi nói ra từng chữ, giọng điệu có chút gấp, chính là cô thật lòng với Uất Sâm Dạ .

Uất Sâm Dạ nhìn nhìn - " Xứng hay không xứng cũng không liên quan đến em".

"Sâm Dạ ca, anh điên rồi sao? Chẳng lẽ anh muốn cùng một chỗ với người đã có con?"- ViVi nheo con ngươi lại, ánh mắt bi thương nhìn anh.

"Em không biết cô ấy, cô ấy và những người phụ nữ khác không giống nhau"- Sắc mặt Uất Sâm Dạ có chút âm trầm, ngữ quang kia mang theo sự tức giận.

"Nếu không giống thì cô ấy cũng đã sinh con, hơn nữa đứa bé đó cũng không phải của anh"- Vi Vi khẳng định nói, giọng có chút dỗi .

"ViVi" bỗng nhiên, Uất Sâm Dạ hô to, quay đầu cảm tức nhìn cô, ánh mắt như vậy giống kiểu anh ta muốn giết người

ViVi từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy bộ dạng của anh ta đối xử với cô như thế, nhất thời có chút khiếp sợ, rồi lại đau lòng, Sâm Dạ ca khi nào thì lớn

tiếng hô quát cô như vậy ..

Hiện tại, lại còn vì một người phụ nữ khác đối xử với cô như thế nữa

Tâm, rất đau, như là xé rách ra ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151

Vi Vi hô to trong nước mắt " Sấm Dạ ca, anh hung dữ với em sao?"

Uất Sấm Dạ nhìn cô, cuối cùng hít sâu một hơi " Không có, anh chỉ muốn nói cho em biết, tình yêu của anh anh có thể làm chủ được, không cần kẻ khác xen vào"

"Ngay cả em sao?" Vivi hỏi

"Đúng" Uất Sấm Dạ nói ra, trong giọng mang theo sự uy nghiêm

Vivi đứng trước mặt anh, nghe được câu trả lời này, nước mắt nhịn không được liền chảy xuống, cô quay qua lau nhanh những giọt nước mắt đó để cho anh không nhìn ra rồi lại đi nghị .

"Được, nếu anh đã nói vậy, em biết mình nên làm thế nào rồi" Nói xong, Vivi không chút do dự bước ra ngoài

Bên ngoài trời đang mưa to rất to, Uất Sấm Dạ nghe được tiếng mưa rơi ào ào còn có tiếng đóng cửa nữa ..

Uất Sấm Dạ nhủ mảy, trên mặt nhất thời xẹt qua một tia tự trách, mắng một tiếng "***" rồi xoay người đuổi theo

Bên ngoài trời mưa không ngớt, bởi vì là tối nên trời và đất gần với nhau thành một màn, căn bản nhìn không rõ lắm.

" Vivi" Uất Sấm Dạ hô to một tiếng nhưng đáp lại tiếng gọi của anh chỉ là những âm thanh ào ào của cơn mưa, vì thế anh chui vào trận mưa to để tìm kiếm...

Vivi chạy rất nhanh, cô thích Sấm Dạ ca, nhưng anh lại thích người khác, còn vì người đó mà giận dữ với cô ..

Tâm, thật sự rất đau ! Đau đến mức cô cũng chẳng biết nên làm gì ..

Chỉ có thể nhờ vào cơn mưa lạnh lẽo bên ngoài mà giảm bớt sự đau đớn trong lòng ..

Làm sao bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ?

Sấm Dạ ca không thích cô, không thích cô anh thích người phụ nữ khác !

Cô nghĩ chính mình chỉ có thể chấp nhận sự thật này nhưng cô làm một chút cũng không được, nên làm gì đây? Rốt cuộc nên làm cái gì đây?

Cuối cùng Vivi dùng sức chạy, căn bản không để ý dưới chân có gì, nên lập tức bị ngã trên mặt đất, nhưng ngã rồi cô cũng không đứng dậy, vì có đau thể xác cũng chẳng so sánh được một phần đau trong lòng của cô bây giờ ..

Cô tưởng tượng sau này không còn Sấm Dạ ca bên cạnh nữa thì cô phải làm sao? Cô thích anh suốt 10 năm rồi, ngồi dưới đất, cô nghĩ lại những gì xảy ra trước đây.

Cô ở công viên trò chơi, bỗng nhiên bị lạc, cô không tìm thấy ông nội của mình, cũng không tìm được quản gia, cô một người đứng ở công viên, mãi cho đến khi tối, không ai đến tìm cô, cô cảm thấy sợ hãi, rất sợ, sợ tới mức khóc thét lên, cô nghĩ rằng ông nội không cần cô nữa nên mới bỏ cô lại đây

Cuối cùng, cô núp trong một cái chỗ nhỏ ngồi khóc, trời cũng càng lúc càng tối, cô thật sợ, rất sợ nên trốn một bên mà khóc

Nhưng lúc sau, cô nâng con ngơoi thì một bóng dáng xuất hiện trước mặt cô, thân mặc quần áo trắng, kia một khắc cô nghĩ có hoàng tử đến cứu cô

Hai mắt mơ màng nhìn người trước mặt, nhất thời khóc rống lên " Sấm Dạ ca ca " Cô khóc, rồi trực tiếp chạy lại ôm anh.

Mà Sấm Dạ ca cũng gắt gao ôm lấy cô ..

"Em còn tưởng các người không cần Vivi nữa, em rất sợ, rất sợ.... .."

Sâm Dạ ca lại ôm cô "Em yên tâm, không ai là không cần Vivi cả, em đừng sợ đã có anh ở đây, cho dù toàn bộ thế giới này lạc mất em thì anh cũng sẽ tìm ra em".

Những lời này như ma chú, quanh quẩn bên cô cả đời !

Giờ khắc này, Vivi hoảng hốt, bỗng nhiên nhớ đến lời nói của Sâm Dạ ca, nếu như cô lạc mất thì anh sẽ sốt ruột, anh sẽ điên lên mà tìm cô

Nghĩ đến đây, Vivi xoay người bỏ chạy, trên người đã ướt đầm, mưa càng lúc càng to nên chạy có chút khó khăn ..

Cô không thể để cho Sâm Dạ ca lo lắng, không thể !

Cho nên cô một hơi chạy về nhưng khi về đến khi đèn trong biệt thự đã tối, không có mở .. Cô đứng bên ngoài trời mưa nhìn nhìn, Sâm Dạ ca ra ngoài sao? Mà lúc cô đi cũng không có mang theo chìa khoá

Uất Sâm Dạ tìm thật lâu, nhưng không thấy Vivi đâu cả, cái nhà đầu kia từ nhỏ như một cánh hoa mà lớn lên, tuy rằng có mấy cái võ công mèo qào những cũng chỉ đủ để bảo vệ đơn giản cho bản thân mà thôi

Đây là lần đầu tiên cô đến thành phố A này, căn bản không quen biết ai, cô có thể đi đâu? Uất Sâm Dạ thật sự lo lắng Vivi sẽ xảy ra chuyện gì ..

Tìm cô thật lâu, khi anh trở về thì phát hiện có một bóng dáng đang lạnh run trước cửa, tâm của anh lập tức sáng lên, không phải cô thì còn có ai nữa?

Uất Sâm Dạ không phát hiện ánh mắt mình có sự kinh hãi, anh ta vọt qua, nhìn bóng dáng trước cửa "Vivi, Vivi" Anh vỗ nhẹ vào mặt cô, ánh mắt mang theo sự lo lắng

Nhưng Vivi ngồi trước cửa, cơ thể lạnh run, môi cũng đã chuyển màu tái lại, nghe được giọng nói của Uất Sâm Dạ, Vivi cố gắng tỉnh lại, nhìn thấy anh, ánh mắt lại mang theo một sự thoải mái mà có lỗi " Sâm Dạ ...Ca.....Thật xin lỗi làm anh lo"- Nói xong, nhắm mắt lại, hôn mê bất tỉnh.

" Vivi" Uất Sâm Dạ hô to một tiếng, ôm cô vào bên trong phòng, bởi vì lo lắng nên anh căn bản không có khoá cửa, nhưng thật không ngờ nha đầu này lại an vị ở đây mà chờ anh ..

Bỗng nhiên anh cảm thấy có lỗi khi lớn tiếng với cô, từ nhỏ đến lớn, tâm lòng của cô đối với anh không phải là anh không biết, chỉ là anh không muốn làm tổn thương cô.... ..

Đem cô đặt trên giường, Uất Sâm Dạ nhanh lấy điện thoại gọi cho một dãy số " Bác sĩ Trần, hiện tại đến nhà tôi ngay, ngay lập tức" Nói xong, anh cúp điện thoại rồi ném ra đằng sau, anh chạy vào phòng tắm lấy khăn giúp cô lau người.

Thân ảnh gầy nhỏ nằm trên giường, cả người bật run cầm cập .. môi đã biến màu tái lại ..

"Lạnh ... lạnh quá" Vivi tự ôm mình, đôi môi run rẩy

Uất Sâm Dạ đem chăn quấn vào người cô nhưng chính là cô vẫn rất lạnh, Uất Sâm Dạ cả người cũng ướt đầm, một lòng đều ôm Vivi, đại khái 10 phút sau, cửa đẩy ra là bác sĩ Trần tới

"Sâm Dạ, có chuyện gì?" Bác Sĩ trần khăn trương nói " Cậu thế nào lại ướt hết người vậy?"

"Không cần để ý đến tôi hãy khám cho cô ấy, cô ấy dầm mưa, và đang rất lạnh" Uất Sâm Dạ chỉ chỉ lên cái người trên giường bị anh gói y như cái bánh chưng ..

Bác Sĩ trần đại khái hiểu hiểu, nhanh lấy dụng cụ làm kiểm tra, xốc chăn lên thì thấy cả người Vivi ướt đầm nằm trên giường, một bên ông làm kiểm tra một bên dặn" Cô ấy đã dầm mưa, cậu còn đặt lên giường thì chỉ càng làm cô ấy thêm lạnh thôi "

Uất Sâm Dạ cau mày, đứng một bên, trong lòng nôn nóng bất an

Sau vài phút, Bác Sĩ trần thu dọn đồ " Sốt nhẹ, nhưng phát hiện kịp thời, uống thuốc nghỉ ngơi sẽ ổn ! Mặc khác cô ấy cần tắm bằng nước nóng, uống một chút gừng nóng để ra mồ hôi, ngày mai thì sẽ không sao rồi"

"Đơn giản vậy sao?" Uất Sâm Dạ hỏi

"Không thì sao nữa?" Bác sĩ Trần hỏi lại

"Được, tôi biết rồi" Uất Sâm Dạ đáp một tiếng, chính là đột nhiên nhớ tới cái gì " Tắm bằng nước ấm?"

Bác Sĩ Trần gật gật đầu " Tất nhiên, nếu không hàn khí xâm lấn thì cô ấy chỉ thêm sốt cao thôi".

"Sâm Dạ, nếu không còn gì tôi đi đây, nhớ rõ lời dặn của tôi, phải theo dõi cô ấy, có gì mai tôi lại đến " Bs Trần vỗ vỗ bờ vai của Uất Sâm Dạ nói

Uất Sâm Dạ nhăn mặt nhìn Bs Trần " Cảm ơn"

Sau khi Bs Trần rời đi, Uất Sâm Dạ nhìn người trên giường, tắm rửa, tắm rửa..... ..

Trong đầu chỉ vang hai chữ này, trong nhà căn bản không có quần gia, mà cô lại đang hôn mê bất tỉnh thì tắm làm sao. Mà anh thế nào lại có thể tắm cho cô? Không, tuy rằng anh xem cô như em gái cũng không thể làm vậy !

Nói thế nào thì bây giờ Vivi cũng đã trưởng thành rồi ..

"Lạnh, lạnh quá .. Sâm Dạ ca, em lạnh quá" Vivi nằm trên giường không ngừng hô, hô tên của Uất Sâm Dạ

"**" Uất Sâm Dạ mắng một tiếng, ôm lấy thân thể trên giường hướng đến phòng tắm ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152

Trong phòng tắm, những giọt nước ấm chạm vào thân mình, Vivi không khỏi run một cái, cơ thể cũng dần dần ấm lại

Uất Sâm Dạ ngồi xổm trên mặt đất dùng tay chậm rãi tắm cho cô, tuy rằng trước đây anh thường xuyên giúp cô tắm nhưng chính là bây giờ cô đã trưởng thành cũng đã trở mẫn rồi, tay anh lại đụng lên người cô, không biết gọi là cảm giác gì ..

Vì thế, anh lấy một mảnh vải che mắt của mình .. mà lúc sau, Vivi tỉnh lại, cả người vô lực, mở to mắt thấy một bàn tay đặt trước ngực mình, ngẩng đầu thì thấy Uất Sâm Dạ đang che mắt và giúp cô tắm rửa ..

Nhất thời, mặt đỏ lên, anh đã bị mất lại, tay sờ lên người cô, vốn định sẽ phát ra tiếng nhưng chính là đây có thể là cơ hội tốt

Cô nắm tay cảm, cuối cùng túm rút cái miếng vải trên mặt Uất Sâm Dạ ra ..

Không khỏi sững sốt, Uất Sâm Dạ theo bản năng nhìn Vivi, đang thấy cô nở nụ cười thì ánh mắt lại đảo qua bộ ngực bồng bồng của cô

Tiếp giây theo, anh quay mặt đi chỗ khác " em làm gì vậy?" âm thanh của anh mang theo vài phần áp lực

"Sâm Dạ ca, em có chuyện muốn nói" Giọng nói của Vivi có chút yếu ớt .

"Có gì thì tắm xong hãy nói, sức khỏe em bây giờ còn yếu, cần tắm để giảm bớt lạnh" Uất Sâm Dạ quay mặt không dám nhìn

Tuy rằng anh ta xem cô là em gái nhưng anh ta cũng chỉ là người đàn ông bình thường thôi

"Không được, em phải nói bây giờ" Vivi kiên trì nói

Uất Sâm Dạ mân thần không nói thêm gì, chính là sau đó anh ta nghe tiếng ầm của nước, quay đầu lại thì thấy Vivi từ trong nước ngồi dậy, tuy rằng người vô lực nhưng rất kiên trì

Một đôi tay ướt sũng hoàn trụ thắt lưng của anh- " Sâm Dạ ca, em thích anh"

Trong nháy mắt, đột nhiên quay đầu lại, mà người Vivi cũng mềm nhũn sắp ngã xuống, may mắn anh đỡ cô .

Vivi ngã vào trong lòng ngực anh, Uất Sâm Dạ bất đắc dĩ nhìn cô cuối cùng ôm cô đi ra ngoài phòng ngủ ..đem cô đặt lên giường, và đắp chăn lại .

Vivi nằm xuống, tuy rằng thân thể rất khó chịu nhưng trong lòng lại cảm thấy hạnh phúc, vừa rồi Sâm Dạ ca giúp cô tắm rửa, còn ôm cô nữa, cái ánh mắt quan tâm lo lắng đó cô tin rằng trong lòng của anh có cô, nếu không thì đã không có ánh mắt đó rồi .

Uất Sâm Dạ rót một ly nước ấm, sau đó cầm thuốc ngồi xổm bên giường -" vivi, ngồi dậy uống thuốc ".

Vivi nhìn anh, gật đầu nở nụ cười

Uất Sâm Dạ đỡ đầu của cô lên, bỏ thuốc vào miệng sau đó để cho cô uống nước, động tác rất ôn nhu cứ như sợ sẽ làm cô bị sặc

Thật ra động tác ôn nhu như vậy anh ta không phát hiện ra

"Uống thuốc xong, ngủ một giấc, mai sẽ khoẻ lại rất nhiều" Uất Sâm Dạ nói

Nói xong, anh đứng dậy muốn đi nhưng chính là cảm giác góc áo bị giữ chặt, anh cúi người.

"Sâm Dạ Ca, em thích anh"- Vivi lại nói

Con người thâm thúy hiện lên ánh sáng khác thường, anh cúi người tay sờ sờ khuôn mặt của Vivi "Ngoan, nghe lời anh ngủ đi, đừng làm anh thêm lo lắng nữa được không?"

Lời nói ôn nhu của anh giống như nắng tháng ba, rất ấm áp rơi vào lòng cô, cô nghĩ anh đang cam chịu, nên vui vẻ gật đầu -" Dạ".

Nhìn thấy Vivi nhắm mắt ngủ, anh mới đi ra ngoài.

Bên trong phòng ngủ, anh ngồi trên giường, lấy một chiếc hộp dưới gối ra, mở ra thì là một cái nhẫn có kiểu dáng đặc biệt bên trong đó, nhìn như là kim cương, nhưng kĩ hơn thì là thủy tinh trong suốt h.

Viên thủy tinh này đã theo anh nhiều năm, mãi cho đến khi cô xuất hiện anh mới làm thành nhẫn ! Có lẽ phải vậy, anh phải đoạn tuyệt ý nghĩ trong đầu của Vivi !

Ngày hôm sau, Trình Mộ Thanh nhận được điện thoại .

Bờ biển ——

Uất Sâm Dạ một thân áo trắng, giống như hoàng tử, anh ta hướng mặt ra biển rộng, lúc Trình Mộ Thanh tới thì liền thấy bóng dáng cao lớn suất khí của anh ta nhưng có chút buồn tẻ, hỗn loạn .

"Này"- Trình Mộ Thanh gọi ra tiếng, hai tay Uất Sâm Dạ đút vào túi, ngoái đầu nhìn lại, Trình Mộ Thanh cười cười đi tới -" Gọi em ra đây làm gì?"

Nếu cô nhớ không lầm, đây là bãi biển lần trước anh và cô ở cùng nhau, khi cô và Hách Liên Tuyết x ra chuyện, Uất Sâm Dạ liền mang cô đến đây ăy.

Nhìn thấy Trình Mộ Thanh thờ gập, cái trán mang theo mồ hôi, ánh mắt của Uất Sâm Dạ trở nên ôn nhu, vươn tay nhẹ nhàng lau mồ hôi giúp cô.

Hành động thân thiết như vậy trước là làm cho Trình Mộ Thanh sùng sốt, sau đó nở nụ cười -"Cám ơn".

Uất Sâm Dạ không nói gì, chỉ nhìn cô, rồi nghiêng người nhìn ra biển -" Em còn nhớ rõ nơi này không?"

"đương nhiên là nhớ rõ" Trình Mộ Thanh nói

"Vậy em còn nhớ tối đó anh nói gì với em không?"

Trình Mộ Thanh gật gật đầu, ngày đó anh nói rất nhiều .

" Trình Mộ Thanh, anh thích em"- Uất Sâm Dạ nói

Trong nháy mắt, Trình Mộ Thanh ngẩn người, tiếp đó, Uất Sâm Dạ ôm lấy cô, rồi hôn lên đôi môi của cô ..

Hơi thở nam tính của anh tràn ngập cả lồng ngực, mà Trình Mộ Thanh nheo mắt lại, này một màn làm cô khiếp sợ không thể phục hồi lại tinh thần ..

Nhưng sau đó, Uất Sâm Dạ buông cô ra, Trình Mộ Thanh định nói gì, quay đầu thì thấy một bóng dáng đứng đó không xa .

Vivi đứng ở đó, bóng dáng nho nhỏ có chút cô đơn, đôi mắt ửng đỏ, thoát nhìn có chút bi thương .

"các người đang làm gì?" Vivi nhỏ giọng hỏi, rõ ràng đã thấy nhưng không tin, muốn hỏi cho ra lẽ, kết quả cuối cùng chính là tự làm mình thêm đau.

"Cô nương, chúng tôi.... .." Nhìn thấy bộ dáng tổn thương của Vivi, Trình Mộ Thanh tổng cảm giác cô chính là kẻ thứ ba, muốn giải thích, nhưng bây giờ cô phải giải thích gì?

Tiếp sau đó, Vivi xoay người chạy đi

"Cô nương.... .." Trình Mộ Thanh định chạy theo nhưng tay cô lại bị Uất Sâm Dạ nắm lại, sau đó lắc lắc đầu -" Không cần đuổi theo".

Trình Mộ Thanh có chút lo lắng " Tại sao không đuổi theo? Cô ấy sẽ hiểu lầm đó"- Trình Mộ Thanh gấp rút nói, vừa rồi ánh mắt bi thương của Vivi vẫn lưu lại trong cô .

"Cô ấy không hiểu lầm"

"A?"

"Anh thích em"

Trình Mộ Thanh ngây ngẩn cả người, tuy rằng anh vừa hôn cô nhưng lúc nghe anh nói ra, cô vẫn cảm thấy khiếp sợ, không biết nên làm gì ..

" Uất Sâm Dạ, em.... .."

"Em sao? Em thích anh không?" Uất Sâm Dạ hỏi, ánh mắt thâm thúy mong chờ Trình Mộ Thanh .

" Uất Sâm Dạ anh biết em đã có con rồi.... .."

"Anh biết, anh không ngại điều đó, anh sẽ xem Tiểu Trạch như chính con ruột của mình".

"Anh không ngại nhưng em thì có ! Hiện tại ... em đã cùng một chỗ với Hách Liên Tuyệt " Trình Mộ Thanh nói, cô không muốn thấy biểu tình bi thương trên mặt Uất Sâm Dạ .

Thật ra, biết rõ đáp án rồi nhưng vẫn là Uất Sâm Dạ không cam lòng nên muốn hỏi lần nữa ...

Anh nắm hộp nhẫn trong tay, tựa như muốn bóp nát nó .

"Em yêu anh ta sao?" Uất Sâm Dạ hỏi.

"Yêu". Trình Mộ Thanh trả lời, cô yêu Hách Liên Tuyệt !

Uất Sâm Dạ lạnh lùng cười, chậm rãi cầm lấy hộp nhẫn trong tay -" Đây, cho em"

.Trình Mộ Thanh nhủ mảy, nhưng lúc này trong lòng ngực đã có một cái hộp

"Đây là gì?" Trình Mộ Thanh hỏi, xem cái hộp nhẫn nhưng không phải là anh cầu hôn đi?

Uất Sâm Dạ còn không kịp trả lời, thì di động của anh vang lên, nhìn đến dãy số, anh vốn không định nhận nhưng sau đó vẫn do dự rồi hạ mà nghe .

"Sâm Dạ ca, anh không cần lo cho em, không cần lo cho em, mau rời đi.... .."- Điện thoại bên kia truyền đến tiếng la của Vivi .

Uất Sâm Dạ nhủ mảy " vivi, em làm sao vậy?"

"Sâm Dạ, vẫn khỏe từ khi chúng ta chia tay chứ?" Bên kia truyền đến giọng nói thô thô của người đàn ông, mang theo sự trêu tức, nghe rất lạnh.

"Anh là ai? Thế nào lại giữ Vivi?"

"Ngay cả giọng nói của tôi cũng không nhận ra sao? Cậu nói tiểu nha đầu này à? tạm thời không xảy ra gì đâu, bất quá sau này có xảy ra thì không thì không dám hứa.... .."

"Sâm Dạ ca, không cần lo cho em, không cần lo cho em.... .." Vivi hô to trong điện thoại.

"Bốp" một tiếng, người đàn ông không lưu tình tát cho Vivi một cái " Xú nha đầu, cầm miệng cho tao".

"Ông rốt cuộc muốn làm gì? Tôi cảnh cáo ông, không cho phép đụng đến cô ấy"- . Uất Sâm Dạ gần từng chữ

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153

"Muốn tôi không đụng cô ấy cũng dễ thôi, hiện tại đến đường Phong Diệp, nhưng nhớ rõ chỉ đến một mình, nếu như dám tìm người giúp đỡ, hôm nay tôi nhất định hiếp trước rồi sẽ giết". Nói xong, điện thoại trực tiếp cúp.

"Alo..alo" Uất Sâm Dạ sột ruột hô, nhưng bên kia lại truyền đến âm thanh tút tút ..

"**" Uất Sâm Dạ mắng một tiếng

"Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?" Trình Mộ Thanh khấn trương hỏi

"Không có gì, em về trước đi, anh có việc phải đi". Nói xong, Uất Sâm Dạ định rời đi .

" Uất Sâm Dạ" Trình Mộ Thanh hô một tiếng rồi đuổi theo " Em đi với anh".

"Không được, rất nguy hiểm"- Uất Sâm Dạ nói

" Uất Sâm Dạ" Trình Mộ Thanh lại gọi, mang theo một tia tức giận " Cô gái vừa rồi có phải xảy ra chuyện gì không?"

"Đây không liên quan đến em, em về trước đi" Giọng nói của Uất Sâm Dạ có chút lạnh nhạt

Trình Mộ Thanh liếc anh ta một cái, xoay người bước đi, xe đậu ở bên bờ, mở cửa an vị ngồi vào.

Uất Sâm Dạ nhú mày, đi qua -" Trình Mộ Thanh em đừng náo loạn, anh có việc rất quan trọng phải làm".

"Anh cho rằng em náo loạn sao? Uất Sâm Dạ, anh giúp em rất nhiều bây giờ anh có chuyện thì em không thể mặc kệ được, nếu đoán không lầm, nhất định cô gái lúc nãy đã xảy ra chuyện, đó cũng là một phần trách nhiệm của em" Trình Mộ Thanh nói, ngồi trong xe không định bước xuống

Cuối cùng không còn biện pháp nào, Uất Sâm Dạ đành vội vàng đi đến đường Phong Diệp .. xe bay nhanh trên đường ..

Lúc này, điện thoại của Trình Mộ Thanh vang lên, nhìn thấy là số của Tiểu Trạch nên cô tiếp nhận .

"Mẹ .. mẹ ở đâu vậy? Con và ba, còn có Ngôn Dục đã chuẩn bị lẩu, chờ mẹ về ăn" Tiểu Trạch bên kia nói.

Trình Mộ Thanh cau mày, Uất Sâm Dạ nhìn cô, âm thanh trong điện thoại anh cũng nghe được, những chữ hạnh phúc này làm lòng anh đau thắt lại, chính là anh không nói gì vì bây giờ có việc quan trọng hơn cần phải làm

" Tiểu Trạch, bây giờ mẹ không thể về, Uất Sâm Dạ xảy ra chuyện, mẹ và chú ấy phải đi cứu một người, con và ba ăn trước đi".

"cứu người? người nào?" Tiểu Trạch ở bên kia cũng trở nên khẩn trương, hiểu rõ mẹ không có võ công thì đi cứu ai a?

"Là một cô gái, mà mẹ đã gặp ở tiệc rượu lần trước" Trình Mộ Thanh nói xong, giọng điệu có chút khẩn trương -" Được, mẹ không nói nữa cúp máy đây" .

"Alo.. mẹ mẹ.." Tiểu Trạch kêu lên, chính là bên kia truyền đến âm thanh tút tút

Tiểu Trạch lo lắng, đứng dậy muốn đi, thì vừa lúc Hách Liên Tuyết từ bếp đi ra thấy bộ dạng cấp bách của Tiểu Trạch hỏi "Con sao vậy?"

"Mẹ gặp nguy hiểm, con phải đi cứu mẹ"- Tiểu Trạch vừa nói ra thì Hách Liên Tuyết cũng nhăn mặt lại.

Cúp điện thoại, Trình Mộ Thanh gắt gao nắm nó trong tay, Uất Sâm Dạ nhìn cô một cái " Là Tiểu Trạch?"

"Ừ" Trình Mộ Thanh gật đầu " Bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Đường Phong Diệp" Nói xong, Uất Sâm Dạ tăng thêm tốc độ xe chạy đi.

15p sau xe dừng lại, ở nơi này tất cả là vật liệu dùng để xây nhà, chọn địa phương như vậy, thật không dễ bị người ta phát hiện ra

"em ở đây chờ anh, anh vào trước, nấp 10p sau anh không ra thì em liền gọi cho số này" Nói xong, Uất Sâm Dạ để điện thoại vào tay Trình Mộ Thanh, vừa muốn đi vào thì Trình Mộ Thanh cầm tay anh - " Cần thận"

Con người thâm thúy dừng lại trên thân thể anh ta, cuối cùng anh ta gật đầu rồi đi vào

Trình Mộ Thanh cầm di động, tìm một nơi không dễ phát hiện nấp đi, 10p sau, 10p sau ~ Từ trước đến giờ 10p chưa bao giờ gian nan với họ như vậy giờ cả

Uất Sâm Dạ một mình đi vào, liền thấy một bãi trống dễ thiết bị, một nơi rất lớn, Uất Sâm Dạ vừa đi vào thì thấy một bóng dáng đứng đó, bên người còn có mười mấy người mặc tây phục màu đen, mà nhân vật chính lại ngã người tựa vào ghế, Vivi bị trói, tay và chân đều bị trói lại, miệng cũng bị dán lại !

Thấy Uất Sâm Dạ đến, Vivi không an phận ngồi trên ghế, nên cô không ngừng giãy dụa, giãy dụa, ẩm ướt hô la, nước mắt cũng tràn ra, cô muốn nói cho Uất Sâm Dạ hãy chạy đi, chạy nhanh đi, đừng lo cho cô, đừng lo.....

Uất Sâm Dạ lại dùng ánh mắt cho cô an tâm, thấy Uất Sâm Dạ đến một mình, người đàn ông xẹt qua tia cười lạnh "Uất Sâm Dạ, thật có khí phách, chỉ đến một mình"

Uất Sâm Dạ mặc thân áo trắng, đối lập với bọn họ, mặt trở nên hung ác nham hiểm "Hùng Dực Thiên?" Uất Sâm Dạ hừ lạnh một tiếng "Khi nào thì ông trở nên suy bại mà áp chế một tiểu cô nương vậy? Xem ra lúc trước giáo huấn ông không đủ, nếu sớm biết thì tôi đã bắn chết ông".

Nghe được lời anh ta nói, tâm lý của Hùng Dực Thiên càng thêm hoảng "Uất Sâm Dạ, ở đây ít múa mép khua môi đi, bố mày sẽ không để mình bị đẩy vòng vòng đâu, hôm nay tao sẽ báo thù cho lão Đại của tao" Hùng Dực Thiên hô

"Được, muốn trả thù tôi sẽ cho ông cơ hội nhưng trước hãy thả cô ấy ra" Uất Sâm Dạ nói từng chữ

"Chờ mày chết, tao sẽ thả nó" Nói xong, anh ta vung tay, mười mấy người liền vọt lên

Uất Sâm Dạ đáp trả lại, mỗi một quyền, một cước đều dùng hết lực, nhiều người như vậy, anh ta có thể ngang tay nhưng chính là nếu thời gian quá dài thì không được ..

Lúc sau, Hùng Dực Thiên chậm rãi bước đến bên cạnh Vivi, sau đó cầm súng chia thẳng vào Vivi

Ngay tại một khắc, Uất Sâm Dạ biết ý của Hùng Dực Thiên, nên dùng đánh nhau lại, tiếp giầy theo một cước đá vào sau lưng Uất Sâm Dạ, thân hình ngã về trước, anh ta cố gắng gồng lại nhưng chân sân đã khụy xuống, một bàn tay chống lên mặt đất ..

Mất thấy thành công, tất cả mọi người vọt lên, người tung quyền, người đá một cước, ai cũng dùng lực, hận như không thể giết chết Uất Sâm Dạ vậy

Bọn họ vây quanh đánh Uất Sâm Dạ, mà anh ta té trên mặt đất, một chút không hoàn thủ .. Bởi vì nếu chỉ cần anh ta thu thi Hùng Dực Thiên sẽ nổ súng !!!

"Phốc" một tiếng, Uất Sâm Dạ bị đánh học máu, nhưng chính là anh ta vẫn không chịu nhục, như khí chất của Đế Vương vậy

Hùng Dực Thiên nhìn thấy, hai tay nắm chặt, rồi đá một cước phát tiết vào người Uất Sâm Dạ

Vivi ngồi trên ghế, nước mắt chảy không ngừng, muốn giầy dựa nhưng thế nào cũng vô pháp không thể động

Nhìn thấy Uất Sâm Dạ bị đánh, cũng không chịu được, cảm giác này giống như khứa vào từng lớp da thịt của cô vậy ..

Không cần, không cần !! Dưới đáy lòng Vivi hò hét, nhưng miệng chỉ có thể phát ra âm thanh ô ô ..

Trình Mộ Thanh trốn trong góc, nhìn đồng hồ từng phút từng giây trôi qua chính là không có chút động tĩnh ..

"Phanh"

"A ——"

Đoán là tiếng súng, sau đó một trận tê rỏng, Trình Mộ Thanh rùng mình, hai tay nắm chặt, rốt cuộc nhịn không được nữa trực tiếp gọi cho đây số kia

Lập tức cô ném di động vào trong xe, cô định muốn đi nhưng chính là có đồ vậy gì đó, ở trong xe bốc lên, cuối cùng thấy một cái hộp ở ngay chỗ yên xe, đó là một quả bom

Bom!

Trình Mộ Thanh trong lòng phát lạnh, không có ăn thịt heo cũng gặp qua heo chạy, hiện tại cô bất chấp liền cầm bom vọt vào

Mặc kệ bị đánh thế nào, Uất Sâm Dạ cũng không hét ra tiếng, cho dù rất đau cũng sẽ không quỳ trước mặt người khác

Nhưng Hùng Dực Thiên nhất thời, rút súng ra liền nã một phát vào chân của Uất Sâm Dạ, Vivi nhìn thấy, thật hận vì không thể giết chết Hùng Dực Thiên !

Lúc Trình Mộ Thanh vọt vào, bọn họ đều ngoài ý muốn, không nghĩ tới một người phụ nữ đột nhiên lao ra ..

"Dừng tay lại cho tôi" Trình Mộ Thanh hô to, sau đó giờ lựu đạn trong tay ra

Hùng Dực Thiên nhìn Trình Mộ Thanh, cái mũi phát ra hừ hừ "Không nghĩ tới phụ nữ bây giờ thật mạnh mẽ như thế ! Bất quá bộ dáng của cô rất đẹp, các huynh đệ, tối nay có đồ ngon cho mọi người rồi" Hùng Dực Thiên nói ra những câu khó nghe

Trình Mộ Thanh cười lạnh "Thả người ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí" Nói xong, cô giờ quả bom lên cho bọn họ xem

Lúc nhìn thấy quả bom trong tay Trình Mộ Thanh, mọi người đều hít thật sâu một hơi...

Chương 154

Hùng Dực Thiên nhìn quả bom trong tay Trình Mộ Thanh, trong lòng phát hoảng, nhưng trên mặt vẫn duy trì bộ dạng bình tĩnh, anh ta lạnh giọng cười "Cô cho rằng lấy một quả bom giả là có thể lừa dối tôi?"

Trình Mộ Thanh cũng đáp lại một nụ cười lạnh "Có phải bom giả hay không thì ông có thể thử, cùng lắm thì đồng quy vu tận" (*Cùng đến chỗ chết)

Thật ra Trình Mộ Thanh cũng không biết quả bom này là thật hay giả nhưng hiện tại chỉ có thể liều mạng mà thử một lần

Sắc mặt của Hùng Dực Thiên trở nên lo lắng, Trình Mộ Thanh biết anh ta sợ hãi nhưng cô không có nắm chắc phần tanh tã nên chỉ có thể kéo dài thời gian

Ánh mắt lo lắng nhìn người trên mặt đất, Uất Sâm Dạ nằm trên mặt đất, ở đùi có một vết thương, thoát nhìn thấy ghê người "Uất Sâm Dạ, anh sao rồi?"

"Em có phải lấy bom từ dưới yên xe không?" Uất Sâm Dạ chịu đựng đau đớn hỏi, Trình Mộ Thanh gật đầu

"Em điên rồi, nhanh mau đem bom ném ra ngoài" Uất Sâm Dạ dùng sức hô, gân xanh nổi đầy trên cổ

"Không, em sẽ không bỏ lại các người" Trình Mộ Thanh cũng hô

"Em làm vậy thì em cũng sẽ chết đó" Uất Sâm Dạ cực lực nói

"tóm lại, em sẽ không để lại hai người" Chết thì ai cũng sợ nhưng chính là Uất Sâm Dạ giúp cô nhiều như vậy, nếu cô cứ rời đi thì chẳng phải rất vô tình sao

Cô tuyệt đối sẽ không rời đi !

"Trình Mộ Thanh, đây không phải lúc để em giỡn, em tốt nhất nên rời đi" Uất Sâm Dạ nói, trên mặt vừa dính máu vừa dính mồ hôi, thoát nhìn quý dị

"Em không có giỡn, những gì nói là thật" Trình Mộ Thanh cũng nói

Hùng Dực Thiên nhìn bọn họ, trên mặt nhấc lên một cổ tức giận "Đủ rồi, các người nghĩ ở đây là nơi để nói chuyện yêu đương sao? Nói cho các người biết hôm nay đừng ai mong rời khỏi đây"

"Được, nếu chết thì hôm nay tất cả đều chết ở đây" Trình Mộ Thanh cũng không yếu thế, nói ra từng chữ, hiện tại cô là cái dạng này còn có vài phần phạm của Tiểu Trạch và Hách Liên Tuyết, quả nhiên có phải người một nhà hay không, không tiến vào một cửa

Hùng Dực Thiên bán tín bán nghi, lời nói của Trình Mộ Thanh đủ để làm cho người khác không thể nào không tin

"Không phải là muốn đem bọn họ đi sao? Tốt, nếu có thể thì liền mang đi.... .." Hùng Dực Thiên nói

"Hùng Ca!"

"Hùng Ca.... .."

Mấy huynh đệ trăm miệng một lời kêu lên "Chúng ta phải báo thù cho Lão Đại"

Hùng Dực Thiên giơ một bàn tay, ý bọn họ đừng nói nữa "Có bản lĩnh thì liền mang đi."

"Kêu anh em của ông thả cô nương kia ra" Trình Mộ Thanh trong tay gắt gao nắm trái bom, khản trương nói

"Có gan thì tự mình thả" Hùng Dực Thiên nói

Trình Mộ Thanh đứng ở đó, nhìn biểu tình thô cuồng của Hùng Dực Thiên, hiện tại bọn họ bị vây như vậy, cách duy nhất còn lại chỉ là quả lựu đạn trong tay cô, nhưng cô thật sợ hãi .. rất sợ

Nếu bom nổ thì người đầu tiên là cô, có thể không sợ sao? Ánh mắt chậm rãi dịch chuyển đến trên người Uất Sâm Dạ, anh ta lại hướng đến cô lắc lắc đầu

Cho dù anh ta rất muốn cứu Vivi nhưng không đồng tình với cách làm của Trình Mộ Thanh, nhưng Trình Mộ Thanh như để tin tưởng người chậm rãi hướng đến vị trí của Vivi

Vivi ngồi trên ghế, miệng bị dán chặt lại, trên mặt còn có chút dấu trầy, nhìn thấy Trình Mộ Thanh hướng đến cô, trong lòng có loại cảm xúc không thể nói thành lời

Cước bộ của Trình Mộ Thanh như ngàn cân coi trọng, chậm rãi bước đến Vivi, Hùng Dực Thiên đứng đó, nhìn Trình Mộ Thanh, giờ phút này nơi đây rất yên tĩnh, ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được .

Chỉ cách Vivi còn một chút khoảng cách, Trình Mộ Thanh lập tức chặt qua, một tay cầm chắc bom, mà tay kia thì kéo kéo sợi dây thần trí trên người Vivi, thật là nan giải chết tiệt, một bên Trình Mộ Thanh còi giầy một bên nhìn Hùng Dực Thiên để ngửa bọn họ động tay động chân với cô

Hùng Dực Thiên đứng đó, hạ ngạch hướng đến mấy anh em, nhất thời hai người chạy đến vị trí của Trình Mộ Thanh, dây thừng cỡ bỏ nhưng chính là Trình Mộ Thanh không kịp cầm quả bom trong tay thì một góc người bị đá bay

"Cô nương, chạy mau"

"Bắt lấy bọn họ cho ta" Hùng Dực Thiên hô to

Trình Mộ Thanh bị người bắt giữ

"Hừ" Hùng Dực Thiên hừ lạnh một tiếng, chậm rãi bước qua nhìn Trình Mộ Thanh, trên mặt lộ vẻ hèn mọn, thô cuồng, anh ta vươn tay, một phen trụ cái cằm của cô, nghiêng răng nghiêng lợi " Muốn uy hiếp tao sao? Mày còn rất non nớt"

"Bộ dạng không tồi, các anh em, đem nó lột ra, hôm nay hảo hảo nhâm nhi một chút" Hùng Dực Thiên dâm dăng cười nói

Trình Mộ Thanh chỉ thấy lòng chợt lạnh, nhìn Hùng Dực Thiên " Vương bát dân, ông sẽ không thể chết tử tế"

"Ông dám" Lúc này, Uất Sâm Dạ cũng hô to

"Tao thì có gì mà không dám? Bây giờ tụi bây đều trong tay tao, hôm nay dù cho tụi bây chết cũng chẳng ai biết" Hùng Dực Thiên nói ra từng chữ

Uất Sâm Dạ chậm rãi đứng dậy, cho dù chân có bị thương nhưng ánh mắt của anh ta vẫn lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi " Được, nếu ông không sợ sẽ đắc tội với Hách Liên Tuyết, thì ông cứ đụng vào cô ấy, nhưng hậu quả thế nào thì ông rõ hơn tôi"

Hách Liên Tuyết?

Ba chữ này giống như ma chú, Hùng Dực Thiên hiện lên một tia kinh ngạc " Có ý gì?"

Uất Sâm Dạ cười lạnh, Hùng Dực Thiên quay đầu nhìn Trình Mộ Thanh " Mày và Hách Liên Tuyết có quan hệ gì?"

"Mặc kệ quan hệ gì, tôi chỉ muốn nói cho ông biết nếu chúng tôi chết ông cũng sẽ không thể sống được" Trình Mộ Thanh nói, không nghĩ tới Hùng Dực Thiên lại kiêng kị Hách Liên Tuyết, Uất Sâm Dạ cố tình nói vậy là vì muốn Hùng Dực Thiên tha cho cô một con đường

Chính là ... cô sẽ không bỏ lại bọn họ !

"Mày rốt cuộc có quan hệ gì với Hách Liên Tuyết?" Hùng Dực Thiên tức giận hỏi

"Đừng trách tôi không nhắc ngại, cô ấy chính là người phụ nữ của Hách Liên Tuyết, nếu như ông không sợ đụng phải Hách Liên Tuyết thì cứ việc" Thật lòng Uất Sâm Dạ không muốn thừa nhận Trình Mộ Thanh là người phụ nữ của Hách Liên Tuyết nhưng hiện tại chỉ còn cách này để cứu cô

Chỉ cần cô còn sống ..

Phụ nữ của Hách Liên Tuyết?

Hùng Dực Thiên nhíu mày, nhìn Trình Mộ Thanh

cuối cùng anh ta lạnh nhạt cười " Nếu vậy, đem bọn họ giết cho ta, cho dù hiện tại thả mày ra, Hách Liên Tuyết cũng sẽ không buông tha tao, chỉ bằng để cho tụi bây đều chết ở đây, không ai có thể đều tra được tao" Hùng Dực Thiên nói

Tuy rằng trong lòng lo lắng, nhưng hiện tại ông đã không còn con đường lui nữa, chỉ còn cách này !

Uất Sâm Dạ cả kinh, không nghĩ tới ý nghĩ của Hùng Dực Thiên cực đoan như thế, có lẽ ông ta căn bản muốn tất cả phải chết

"Hùng Dực Thiên, muốn giết thì hãy giết tôi, đừng quan tâm đến anh ấy, còn cô gái này ông hãy thả ra" Vivi hô, nhìn ánh mắt Trình Mộ Thanh không nói nên lời, cho dù trước đây một giây còn hận Trình Mộ Thanh, còn ghen tị là Sâm Dạ ca ca thích cô ấy nhưng nếu cô ấy chết, Sâm Dạ ca ca cũng không vui, cho nên cứ để cho Vivi chết đi !

"Vivi, im miệng" Uất Sâm Dạ hô, hai người phụ nữ này không ai được chết ! Không ai được ..

"Sâm Dạ ca, em biết anh thích cô ấy, anh yên tâm chỉ cần là người anh thích, thì em sẽ thích, sẽ thay anh bảo vệ" Nói xong, Vivi hướng đến Uất Sâm Dạ nở nụ cười, nụ cười này như hai người sắp xa nhau

Nhưng lúc này, cô đột nhiên xoay người đẩy người bên cạnh ra rồi hướng đến Trình Mộ Thanh chạy tới

"Vivi" Uất Sâm Dạ hô to

Vivi chạy tới, một phen đẩy Trình Mộ Thanh ra, một cước đá người đàn ông, súng quăng lên không trung, Vivi cầm được liền nhắm đến Hùng Dực Thiên bắn

nhưng thời điểm Vivi chưa nổ súng thì có người nhanh hơn so với cô

"Đùng ——" một tiếng

Tất cả đều yên lặng, Trình Mộ Thanh thấy máu bắn ra, cũng trừng to mắt, nhìn thấy vết đạn bắn vào người Vivi, máu liền chảy ra, tay cô còn cầm khẩu súng chưa kịp bắn, thân mình dần dần té ngã xuống đất

Uất Sâm Dạ cũng trừng to mắt, phát ra một trận tê rống "Vivi ——"

"Vivi" Trình Mộ Thanh cũng hô, lập tức bỏ nhào đến ôm Vivi "Vivi, cô thế nào rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155

Bà vai của Vivi trúng đạn, chính là cô như không biết đau, ngã vào lòng ngực của Trình Mộ Thanh, ngược mắt, suy yếu nói "Sâm Dạ ca thật sự thích cô, tuy rằng tôi không cam tâm nhưng tôi thật lòng chúc phúc cho 2 người, chỉ cần là Sâm Dạ ca thích thì tôi sẽ chấp nhận ! Cô nhất định phải yêu Sâm Dạ ca ca " Vivi cố gắng lấy sức nổi rõ từng chữ

"Không, Vivi, cô phải cố lên, tôi và Uất Sâm Dạ không phải như cô tưởng đâu, cô nhất định phải cố gắng" Trình Mộ Thanh hô, cả người đều toát ra mồ hôi lạnh, gắt gao cầm lấy tay Vivi, sợ Vivi sẽ nhắm mắt lại

Vivi nở nụ cười, thật ra trong lòng Vivi cũng muốn ghét Trình Mộ Thanh nhưng không hiểu sao không thể làm vậy, hiện tại đây cô thật lòng chúc phúc cho họ

Chỉ cần Sâm Dạ hạnh phúc là tốt rồi.... ..

Hùng Dực Thiên đứng đó, anh ta ghét nhất là ma ma chít chít, sắp chết rồi là còn làm chuyện ruồi bu như vậy

"Đem toàn bộ giết hết, không chừa ai" Hùng Dực Thiên lạnh lùng hạ lệnh

Chỉ cần bọn họ chết, sẽ không ai phát hiện ra là ông ta làm

"Hùng Dực Thiên, ông cho là chúng tôi chết thì sẽ không ai biết ông làm sao? Tôi nói rõ đây, cho dù chúng tôi có chết thì cũng sẽ có ông chôn cùng" Trình Mộ Thanh hô to, sau đó xoay người nhìn Uất Sâm Dạ, thản nhiên nói "Lúc vào, em đã gọi điện thoại rồi "

Hùng Dực Thiên nhíu mày, hung thần ác sát "Dám tìm người trợ giúp sao?"

Trình Mộ Thanh lạnh giọng, xoay mặt đi

Hùng Dực Thiên tức giận, nguyên bản cảm thấy thần không biết quỷ sẽ không hay, hiện tại khi biết sẽ có người phát hiện ra thì cảm giác như sau lưng bị đâm một nhát, rất khó chịu

"Chết tiệt" Hùng Dực Thiên rống một tiếng, cầm khẩu súng trong tay chạy tới, trực tiếp nói với Trình Mộ Thanh "Nói, mày gọi cho ai?"

Trình Mộ Thanh một chữ cũng không nói, một đôi con ngươi lạnh lùng, hiện tại chỉ có thể làm vậy để kéo dài thời gian, cô không phải không sợ nhưng giờ phút này không thể sợ nữa

"đáng chết, nói mau" Hùng Dục Thiên hô

Trình Mộ Thanh ngược mắt " Dù sao cũng phải chết, có ông chôn cùng, chết cũng nhắm mắt"

"Mày ——" Hùng Dục Thiên chưa gặp qua người phụ nữ nào như vậy, ngay cả chết cũng không sợ, cái loại ngông cuồng này là ăn sâu trong máu đi ra

"Nói, nếu mày không nói, tao sẽ liền giết mày" Hùng Dục Thiên hô

"Được, có gan thì ông cứ nổ súng" Trình Mộ Thanh nói từng chữ, Uất Sâm Dạ nhìn thấy sợ Trình Mộ Thanh chọc giận Hùng Dục Thiên

"Mày thật đáng chết ——"

"Buông súng" Hùng Dục Thiên vừa định nổ súng thì liền nghe đến một giọng nói trẻ con, nghe thì biết là của một tiểu hài tử

Hùng Dục Thiên quay đầu lại, thì Hách Liên Tuyết một thân mặc đồ đen đứng đó, cái loại khí thế, khí phách hồn nhiên trời định sẵn, mà Tiểu Trạch cũng đứng bên cạnh anh ta, cầm trong tay một khẩu súng, cũng như cũ mặc chiếc áo khoát nhỏ, hai cha con thoạt nhìn có một loại đặc công giống nhau

Kim Sa và Ngôn Dục đứng một bên, trong tay đều cầm súng, trận thế này không thể xem thường được

Trình Mộ Thanh vui sướng " Tuyết Tiểu Trạch!"

Con người u lục của Hách Liên Tuyết đảo qua, cuối cùng dừng lại trên người Uất Sâm Dạ, ánh mắt này không thể nghi ngờ là anh ta làm phiền Trình Mộ Thanh !

Mà Trình Mộ Thanh cũng biết, Hách Liên Tuyết tức giận

Tiểu Trạch cũng quăng cho cô một cái liếc, thằng bé cũng tức giận?

Lúc này, Ngôn Dục mở miệng " Nấu cái lẩu chờ cô về ăn, cuối cùng bị cô mang tới nơi này"

Trình Mộ Thanh nhìn Tiểu Trạch và Hách Liên Tuyết, thì ra chuyện là như vậy

"Nói nhiều làm gì, trực tiếp giết họ thôi" Kim Sa lên tiếng

"Tôi không nói kim cô nương, đừng có máu lạnh vậy được không? Đây là chuyện đàn ông, còn cô chỉ là một tiểu cô nương, có gì mà động một chút liền giết liền sát a" Ngôn Dục nói

Kim Sa lườm anh ta một cái, nhìn thấy Ngôn Dục lải nhải, Hùng Dục Thiên đem ánh mắt dừng lại trên người Hách Liên Tuyết " Anh, anh là —— Hách Liên Tuyết?"

"Thả cô ấy ra" Hách Liên Tuyết âm trầm nói, âm thanh không lớn nhưng mang theo sự uy nghiêm không thể phản bác

Tựa như đắc tội với anh, kết cục chỉ có chết thảm mà thôi, mà đây cũng không phải là ' hình như' nữa mà sẽ là sự thật !

Tuy rằng Hách Liên Tuyết là người trong giới kinh doanh nhưng sự thật 'đen trắng' về thế lực của anh cũng được ngoại giới đồn đãi rất nhiều, nhưng cuối cùng anh có bao nhiêu lợi hại cũng chẳng ai biết !

"còn không mau thả người?" Tiểu Trạch một bên hô

Hùng Dục Thiên cầm súng trong tay, hiện tại mặc kệ lựa chọn thế nào, bọn họ đều không sống được

" Hách Liên Tuyết, chúng ta trao đổi một điều kiện, thế nào?" Hùng Dục Thiên hỏi

"Ông cho rằng, ông có tư cách ra điều kiện với chúng tôi sao?" Tiểu Trạch lạnh giọng hỏi, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có chút tàn ác.

"Nếu không nói thì chúng ta sẽ cùng đi đến chỗ chết" Nói xong, Hùng Dục Thiên bật người đi đến túm Trình Mộ Thanh dậy, chia súng vào huyết thái dương của cô

Tay của Hách Liên Tuyết gắt gao nắm lại, gân xanh nổi lên nhưng trên mặt vẫn duy trì bộ dạng bình tĩnh

"Nếu ông dám làm hại mẹ tôi, tin hay không tôi cho ông nổ banh xác" Tiểu Trạch hung hăng nói, chỉ cần làm hại đến Trình Mộ Thanh, thì chắc chắn kết quả sẽ không tốt

"Cứ liền làm đi, nếu cho dù chết tao cũng sẽ lôi nó theo" Hùng Dục Thiên hô

"Được" Hùng Dục Thiên vừa nói xong, Hách Liên Tuyết nuốt một ngụm xuống.

Uất Sâm Dạ cùng Trình Mộ Thanh rất kì quái, chẳng lẽ Hách Liên Tuyết dễ dàng đáp ứng vậy sao? Ngay cả Hùng Dực Thiên cũng có chút ngoài ý muốn, Hách Liên Tuyết dễ dàng đáp ứng như vậy, làm cho ông ta có chút lo lắng "Mày sẽ không đùa giỡn cái gì chứ?"

Hách Liên Tuyết đứng đó, hai tay tùy ý để vào túi, trên trán che khuất cặp ngời u ám, làm cho người ta rối cuộc không biết anh suy nghĩ gì "Rốt cuộc là thả hay không thả?"

Anh vừa nói xong, sắc mặt của Hùng Dực Thiên trở nên khó coi, ông lôi kéo Trình Mộ Thanh, nhìn Hách Liên Tuyết "Được, tao tin mày, nhưng tao muốn dẫn nó theo, khi nào an toàn tao liền thả"

"Ông nói những lời vô nghĩa nhiều lắm" Hách Liên Tuyết không bình tĩnh nói

"Tao chỉ là muốn tự đảm bảo cho sự bình an của tao thôi" Hùng Dực Thiên nói, những người anh em của anh ta cũng trầm mặc không nói gì, nhìn ra được người đàn ông trước mặt Hùng Dực Thiên là nhân vật không thể chọc giận

"được"- Hách Liên Tuyết đáp ứng

Trình Mộ Thanh bất khả tư nghị nhìn anh, trước là bộ dạng không sợ hãi trong lời nói anh ta vừa nói ra, Tiểu Trạch cũng không phản bác, bởi vì thằng bé biết ba sẽ cứu mẹ, còn sau đó khẳng định Hách Liên Tuyết đã có biện pháp ổn thỏa

Quả nhiên, nói ra chỉ có bọn họ tạm ở nơi này, cho nên Hùng Dực Thiên có muốn ra ngoài cũng phải đi ngang bọn họ, Hùng Dực Thiên lôi kéo Trình Mộ Thanh, cầm súng chia vào đầu cô, những anh em đều đi sau anh t, vây quanh anh ta chậm rãi mà bước đến cửa.

Hách Liên Tuyết cùng Tiểu Trạch, Ngôn Dục và cả Kim S đều tránh ra, nhường đường cho họ.

Trong tay Hùng Dực Thiên đã đỏ mồ hôi, một lòng cũng căng thẳng, không dám nói lỏng, khi anh ta đi ngang người của Hách Liên Tuyết, có cảm giác vô cùng áp lực, giống như cả người đều mềm nhũn ra, bất quá cũng tự nhắc nhở chính mình ..

Chính là lúc này, Hách Liên Tuyết nháy máy cho Ngôn Dục một cái, Ngôn Dục gật đầu, hai người như trận gió bay đến, Kim Sa cũng tham dự vào, Tiểu Trạch thì ngoan ngoãn lùi về phía sau.

Ba người lưu loát giải quyết mấy huynh đệ của Hùng Dực Thiên, khi ông ta nghe được tiếng kêu thảm của mấy huynh đệ liền biết tình huống đã sai, định nổ súng thì trên đầu của Hùng Dực Thiên cũng đã có cây súng gần kề.

"Nổ súng xem ai tốc độ nhanh hơn" Hách Liên Tuyết một tay cầm súng, để lên đầu Hùng Dực Thiên, tư thế đó, 10 phần suất khí

Tâm lý của Hùng Dực Thiên nhảy loạn, cây súng trên tay cũng từ từ lỏng ra "Tha, tha tôi... .."

"Tha cho ông để sau đó ông sẽ trả thù tôi?" Hách Liên Tuyết từ trước đến giờ chưa bao giờ làm cho chính mình phải hối hận, vì không cho phép sau này sẽ lưu lại những phiền phức không cần thiết, vừa định nổ súng

"Chờ chút" Trình Mộ Thanh nói, nhìn Hách Liên Tuyết" Tuyết, giao cho cảnh sát xử lý đi, người như vậy giết chết chỉ tự làm ô uế tay của mình thôi"

"Đúng đó, giao cho cảnh sát, giao cho cảnh sát" Hùng Dực Thiên cũng nói theo, tổng sẽ tốt hơn so với bị bắn chết

Không thể nghi ngờ đối với lời nói của Trình Mộ Thanh, Hách Liên Tuyết cũng không làm ngược lại ..

"Nhưng ông ta bắt cóc em, phải trả giá thật lớn" Nói xong, Hách Liên Tuyết cầm súng dời chuyển xuống chân của Hùng Dực Thiên "Đừng" một tiếng

"A ——" Hùng Dực Thiên kêu ra tiếng thảm

"Nhưng trên đùi đã trúng đạn, ông không cần kêu thảm như vậy, đổi là tôi tôi sẽ bắn chết ông" Tiểu Trạch hung hăng nói

Lúc này, Tiểu Trạch chạy đến bên cạnh Trình Mộ Thanh, lo lắng hỏi "Mẹ sao rồi? Có bị thương không?"

"Không.... .."

"Vivi, em mau tỉnh, tỉnh tỉnh lại em không được chết có nghe hay không.... .." Lúc này, Uất Sâm Dạ ôm lấy Vivi hô to

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156

Tại bệnh viện

Trình Mộ Thanh thì không có trở ngại gì, ngược lại Vivi và Uất Sâm Dạ bọn họ ai cũng bị thương, Uất Sâm Dạ bị thương trên đùi, không có tổn hại đến gân cốt chỉ mất máu quá nhiều, còn Vivi trên vai cũng bị trúng đạn, không chỉ có mất máu nhiều mà còn bị ảnh hưởng đến khung xương của cô, muốn lấy đạn ra thì rất nguy hiểm ..

Uất Sâm Dạ thật lo lắng cho Vivi nên từ chối trị liệu, chỉ muốn đợi đến lúc Vivi đi ra, Trình Mộ Thanh kêu bác sĩ làm phẫu thuật cho anh ta, vì chân của anh ta không làm phẫu thuật sẽ bị tàn phế ..

Hách Liên Tuyết hiển nhiên còn đang tức giận, nhưng anh cũng không rời đi mà lặng lẽ chờ đợi cùng Trình Mộ Thanh, anh biết bây giờ dù cho đem cô về thì cô cũng sẽ không chịu, lại càng thêm không an tâm, anh hiểu cô nhất ..

Vivi cùng Uất Sâm Dạ đều bên trong phòng phẫu thuật, Hách Liên Tuyết, Tiểu Trạch và Trình Mộ Thanh ở bên ngoài, Ngôn Dục cùng Kim Sa đã đi xử lý vài chuyện

Trình Mộ Thanh xoay người ... còn Hách Liên Tuyết con người u lức ẩn ẩn hiện hiện sự tức giận, từ đầu đến cuối không nói câu gì, thấy được ra anh tức giận, Trình Mộ Thanh bước qua, hai tay nắm cánh tay của anh, ngẩng đầu nhìn "Anh giận sao?"

Hách Liên Tuyết vốn muốn chất vấn cô nhưng chạm đến con người trong treo như nước đó, tất cả tức giận đều tan chảy "Không có", anh phủ nhận

"Nhưng rõ ràng trên mặt anh viết ba chữ 'tôi đang giận' kìa" Trình Mộ Thanh nói

"Nếu như em để ý rằng anh có tức giận không thì em sẽ không nên làm việc lỗ mãng như vậy, em biết anh lo thế nào không? Tiểu Trạch cũng lo cho em thế nào không?" Hách Liên Tuyết đột nhiên hỏi "Nếu em xảy ra chuyện, thì hai cha con anh làm sao?" Giọng nói của anh không lớn nhưng mỗi một câu đều uy nghiêm

Trình Mộ Thanh sững sốt, thật không ngờ những lời nói này là do anh nói ra, nghe được cảm thấy thật xúc động, âm thanh của anh có chút vô lực, làm cho sự bình tĩnh của cô bị đá kích một chút, nhìn anh, Trình Mộ Thanh chậm rãi vươn tay, sờ sờ cái mặt của anh, trong lòng khởi lên một cổ áy náy "Thật xin lỗi, lúc đó em không nghĩ nhiều như vậy, Uất Sâm Dạ giúp em rất nhiều, em không thể trở mặt mặc kệ anh ấy, nhưng em hứa với anh, lần sau em sẽ không làm chuyện như vậy nữa .. có chuyện gì thì em liên báo cho anh, được không?!"

Nghe được Trình Mộ Thanh hứa, tâm anh dần dần thả lỏng, nắm lấy tay của Trình Mộ Thanh "Về sau đừng làm chuyện như vậy, anh sẽ rất sợ".

Trời mới biết anh có bao nhiêu sợ hãi sau khi Tiểu Trạch nói cô đang trong tình trạng như thế, nếu cô thật sự xảy ra chuyện, anh cũng không biết nên ở lại thế giới này như thế nào nữa ..

Sợ hãi!

Nghe được hai từ "sợ hãi" từ trong miệng của người đàn ông nói ra, không những không cảm thấy kinh sợ mà ngược lại Trình Mộ Thanh càng thêm cảm động, người đàn ông này yêu cô bao nhiêu, quan tâm cô bao nhiêu, cuối cùng cô đã biết

Cô nhìn Hách Liên Tuyết, chậm rãi ôm lấy anh "Em đã biết, rất xin lỗi ! Về sau em sẽ không vậy nữa.... .."

Nghe được cô hứa, Hách Liên Tuyết cũng dần dần buông tâm, anh không thể hi vọng là cô không xảy ra chuyện mà anh sẽ cố sức bảo vệ cô để cô không xảy ra gì ngoài ý muốn ..

Nhìn hai người ôm nhau, Tiểu Trạch trong lòng cũng cao hứng, nhưng trên mặt cũng là biểu tình ê ẩm, lúc này, cửa mở ra, Uất Sâm Dạ bị đẩy ra

Trình Mộ Thanh lập tức đi qua nhìn bác sĩ "Bác sĩ, bạn tôi sao rồi?"

"Viên đạn đã được lấy ra không có gì đáng ngại, cần tĩnh dưỡng, để chúng tôi đưa bệnh nhân đến phòng thường thì mọi người có thể vào thăm"

"Còn một người bạn của tôi nữa, đâu rồi?" Trình Mộ Thanh hỏi

"Cô ấy còn đang làm phẫu thuật, tình trạng của cô ấy phức tạp hơn, còn thế nào thì phải lấy đạn ra mới biết được" Nói xong, bác sĩ tháo khẩu trang rồi đi

Trong lòng thở nhẹ đột nhiên nghe xong lại căng thẳng, cảm giác này không thể diễn tả thành lời chỉ biết nó rất khó chịu

Hách Liên Tuyết đi đến, cầm tay Trình Mộ Thanh "Em yên tâm, cô ấy sẽ không xảy ra việc gì"

Trình Mộ Thanh ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của Hách Liên Tuyết, trong lòng bình tĩnh hơn rất nhiều

Tuy rằng kêu Vivi là cô nương nhưng cô không biết cũng không phải quen thân, chỉ gặp qua 2 lần, nhưng chính là Trình Mộ Thanh không ghét Vivi, hoảng sợ do Vivi thích Uất Sâm Dạ mới làm vậy ... mà Uất Sâm Dạ thì giúp cô quá nhiều ..

Nửa tiếng lại trôi qua.... ..

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, Vivi được đưa ra, Trình Mộ Thanh đang ngồi trên ghế nghe tiếng động lập tức chạy tới "Bác sĩ, cô ấy sao rồi?"

"Phẫu thuật rất thành công, mạng sống đã không còn gì đáng ngại, nhưng do mất máu quá nhiều nên bây giờ vẫn hôn mê, để tỉnh lại thì phải chờ thêm một thời gian nữa" Bác sĩ nói

Nghe được lời nói của Bs, Trình Mộ Thanh cũng không biết có cảm giác gì, mạng sống không có gì đáng ngại nhưng phải cần một thời gian nữa để tỉnh lại, như thế nào cũng chẳng làm cho người ta có thể nhẹ lòng

"cám ơn bác sĩ" Hách Liên Tuyệt đi qua, nhẹ giọng nói lời cảm tạ, bác sĩ gật đầu rồi bước đi

Anh cầm tay cô "Đừng lo, cô ấy đã không sao rồi, chỉ còn đợi cô ấy tỉnh lại thôi".

Trình Mộ Thanh gật gật đầu ..

Bên trong phòng bệnh của Uất Sâm Dạ, Trình Mộ Thanh ngồi trước giường, mà Tiểu Trạch và Hách Liên Tuyệt mua một chút đồ nên ra ngoài, anh biết cô cần thời gian ..

"Anh sao rồi? Chân có đau không?" Trình Mộ Thanh hỏi, chính là sau khi hỏi ra cô hận mình không thể cắn đứt đầu lưỡi, trúng đạn như thế nào có thể không đau?

Uất Sâm Dạ xoay người .. nhìn nhìn " Lần này, cảm ơn em"

"Nếu phải nói cảm ơn thì em nên nói với anh mới đúng?" Trình Mộ Thanh hỏi lại

Uất Sâm Dạ nâng khoe miệng, nhìn ra cửa sổ " Trình Mộ Thanh, anh kể một chút chuyện xưa cho em nghe được không?"

Chuyện xưa? Trình Mộ Thanh nhú mày, cuối cùng vẫn gật đầu " Được"

"Mười mấy năm trước, có một cậu bé 8 tuổi, trong đêm đó, cha mẹ của cậu bé bị người sát hại, mà chính cậu bé cũng bị người ta đuổi giết, cậu bé chạy đến một nhò tắt nhỏ để núp nhưng vô tình đụng phải một cô bé, cả người cậu bé dính đầy máu nhưng cô bé ấy cũng không sợ hãi gì, lại mang cậu bé cùng núp theo, núp trong tầng hầm, bởi vì dạng này, mà nhà của cô bé đó bị phá hư, tất cả mọi thứ đều bị đập nát, chính là cậu bé cảm thấy không dậy nổi cô bé này, còn cô bé thì cười nói là không có gì cùng lắm con người quan trọng nhất là mạng sống, mạng sống đã không còn thì lưu lại mấy thứ này có ý nghĩa gì? Nói xong, cô bé đưa cho cậu bé một viên thủy tinh, viên thủy tinh rất đẹp, có thể chiếu sáng tâm hồn của một người, sẽ không để cho người đó cảm thấy cô đơn, và sẽ soi sáng tương lai phía trước cho người"

Nghe xong câu chuyện xưa này, Trình Mộ Thanh trừng to mắt, che miệng, nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần "Anh.. anh chính là cậu bé đó?"

Uất Sâm Dạ quay đầu, ánh mắt nhìn thẳng, gật gật đầu " Em còn nhớ rõ sao?"

"Em đương nhiên là nhớ, em đi ra tìm đồ cho anh ăn, chính là không nghĩ tới anh cứ vậy mà rời đi.... .." Trình Mộ Thanh kinh ngạc nói, không nghĩ là nhiều năm sau bọn họ có thể gặp lại, duyên phận đúng là chuyện kì diệu

"Cái lúc đó, anh bị người trong gia tộc tìm được, muốn chờ em về nhưng không kịp thì đã bị mang đi" Uất Sâm Dạ giải thích nói

"Em nói đâu" Trình Mộ Thanh trong lòng kinh hi đã không thể diễn tả bằng ngôn từ, nhiều năm qua vậy cô còn có thể gặp anh - " Nhưng, làm sao anh biết là em?"

"Anh phát hiện ra là lúc ở Milan, có thời điểm, em ở trên đường, anh ngoài ý muốn nhìn thấy vết sẹo vì cứu anh mà lưu lại trên tay em, nên liếc một cái anh liền nhận ra em, chính là em không nhớ rõ anh" .Uất Sâm Dạ đáng tiếc nói

Trình Mộ Thanh nở nụ cười, nhớ tới lúc ấy, cô vì cứu anh mà trên tay bị một lỗ hổng thật to, nhìn như hình trăng lưỡi liềm vậy, không xấu nhưng nhiều năm rồi vẫn không có mờ đi, không ngờ anh còn nhận ra.

"Vậy tại sao lúc đó anh không nói cho em biết?"

"Anh sợ em đã quên anh, nên chỉ có thể âm thầm giúp đỡ em, không nghĩ tới em mang thai, cũng sinh đứa nhỏ, anh nghĩ em đã kết hôn rồi, không muốn quấy rầy em nữa, nhưng chính là.... .."

"Em thật sự không ngờ còn có thể gặp lại anh, em nghĩ anh đã.... .."

"Nghĩ rằng anh chết rồi sao?" Uất Sâm Dạ chọn mi hỏi

Trình Mộ Thanh suy nghĩ, xấu hổ gật đầu " Đúng"

"Anh trở về tìm em nhưng không biết em đã dọn đi đâu rồi" Uất Sâm Dạ cũng nói sự thật

Trình Mộ Thanh càng thêm kinh ngạc, chính là trong lòng lại bình tĩnh rất nhiều " Lúc đó, em cũng chuyển nhà, khi chuyển đi rồi em cũng không nhớ rõ" Lúc đó, cô trả hết sợ, cô chờ anh nhưng rốt cuộc cũng không gặp được, sau đó bắt đắ dĩ phải chuyển đi

"Nếu lúc đó, anh có thể tìm được em, có phải sẽ trở nên giống với.... ..?" Uất Sâm Dạ bỗng nhiên nhìn Trình Mộ Thanh hỏi

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157

Trình Mộ Thanh cũng nhìn anh, cô hiểu ý trong lời nói của anh là gì nhưng cô có thể trả lời, cũng rất đơn giản

"Nếu có nhiều từ "nếu" như vậy, thì sẽ không có hiện tại"

Uất Sâm Dạ cũng nhìn cô, cuối cùng gật đầu " Anh hiểu rồi"

"Nếu anh thật sự đã hiểu thì anh nên chú ý người bên cạnh mình một chút, sẽ phát hiện ra người đáng cho anh quý trọng"

"Cho dù em không thích anh, cũng không cần đem anh giao cho người khác đâu ! Vivi là em gái của anh" Uất Sâm Dạ nói

"Có lẽ chỉ có anh xem cô ấy là em gái" Trình Mộ Thanh nở nụ cười

"Mặc kệ thế nào thì cũng là em gái của anh" Uất Sâm Dạ nhấn mạnh

"Nếu anh nghĩ vậy, kiên trì như vậy, thì em hi vọng sẽ có ngày anh không phải hối hận" Trình Mộ Thanh nhắc nhở anh ta

Thật qua Uất Sâm Dạ vô cùng quan tâm yêu thương Vivi, đã vượt qua suy nghĩ của anh, chính là tâm tư của anh đều dựa theo lý trí, căn bản không chú ý cảm giác của mình lúc Vivi trúng đạn là gì nữa ..

Có lẽ, người ngoài cuộc sẽ tỉnh táo hơn người trong cuộc đi..

Cùng Uất Sâm Dạ nói chuyện chốc lát, Hách Liên Tuyết trở lại, Tiểu Trạch và Hách Liên Tuyết mua không ít đồ để lưu lại trong bệnh viện, Trình Mộ Thanh phải về, ngày mai lại đến thăm Uất Sâm Dạ

Tiểu Trạch ngồi tán gẫu cùng Uất Sâm Dạ một chút lại đi, Trình Mộ Thanh cũng không nói gì cùng Hách Liên Tuyết về trước

Hải Á Loan

Trình Mộ Thanh vừa lên lầu liền trực tiếp cầm quần áo đến phòng tắm, lúc Hách Liên Tuyết đi lên, vừa đẩy cửa phòng ra liền thấy Trình Mộ Thanh đang mặc chiếc áo ngủ màu trắng, chân mang dép, một bên dùng khăn lau tóc ..

Do áo ngủ rộng nên lúc cô mặc bộ ngực ả ả hiện hiện, làm Hách Liên Tuyết nuốt nước miếng một chút ..

Trình Mộ Thanh tùy ý nhìn anh một cái " Anh đến rồi, mau tắm đi".

Nói lời như vậy cứ giống như một người vợ ân cần thăm hỏi chồng mình vậy, cô hiện tại không biết cô đang có bao nhiêu say mê con người a !

Hách Liên Tuyết bước qua, một phen giữ chặt Trình Mộ Thanh, đối với môi của cô mà hôn lên

"A.... .." Trình Mộ Thanh cả kinh, ánh mắt phóng đại, cái khăn trong tay lập tức rơi xuống đất

Hách Liên Tuyết xem môi cô như cánh hoa, tham lam hôn nó, đôi môi mềm mại làm cho anh không muốn dừng lại, thăm nghĩ thêm một chút, cướp đoạt nhiều một chút .. Nụ hôn tràn miên, bức làm cho Trình Mộ Thanh choáng váng, cô chậm rãi đẩy anh ra, thở phì phò, bộ dáng đáng yêu kia làm cho anh hận không thể nuốt cô một ngụm

"Anh..Anh có muốn tắm trước hay không?" Trình Mộ Thanh đặt tay ở giữ, đỏ mặt hỏi

Hách Liên Tuyết đột nhiên tới gần, kề sát vào cô, nói nỏ bên tai " Anh đã chờ không kịp" Nói xong liền cúi người trực tiếp bế lên giường

Bàn tay ma lực đem áo choàng tắm rơi xuống bả vai, cúi đầu hôn lên thân thể của cô, Trình Mộ Thanh ngâm ra một tiếng, gất gao nắm tay anh.

"Em vẫn mãi cảm như vậy" Nói xong, anh cắn vào vành tai của cô, bàn tay to vói vào trong áo choàng tắm, sau đó hôn lên đôi môi của cô, ôn nhu, say đắm, chỉ cảm thấy người phụ nữ dưới thân mình mềm mại như một làn nước làm cho anh phấn khởi, làm cho anh mãnh liệt muốn cô

Bỗng nhiên, anh rất muốn chơi trò khác.... ..

Anh một tay cởi bỏ áo choàng tắm của cô, bên trong căn bản Trình Mộ Thanh không có mặc nội y, khi áo choàng tắm cởi xuống, nhất thời cảm thấy mát mát, vừa định cầm chăn che lại thì bị anh ném ra, trực tiếp đem cô ép lên tường.

"Này, anh làm gì?" Trình Mộ Thanh không khỏi kinh hô

Hách Liên Tuyết để cô ép trên tường, lấy thất lưng -" hôm nay, chúng ta chơi đùa một chút giống vậy".

"Như thế nào không giống?" Trình Mộ Thanh hỏi, tuy rằng bọn họ đã làm chuyện thân mật cũng chỉ vài lần thôi.

Loã lồ trước mặt anh, cô vẫn cảm thấy khó chịu ..

"Một cái có thể xỏ xuyên qua chuyện của em"- Nói xong, anh khởi một cái chân của cô để lên lưng anh, một cái đỉnh thật mạnh tiến vào bên trong cơ thể.

"A.... .." Trình Mộ Thanh nhin không được, nín thở, ngậm nga một tiếng

Cơ thể của cô rất chặt, làm cho anh điên cuồng không thôi, anh thề là anh ta sẽ ôn nhu nhưng hiện tại anh chính là đang giam cầm, nét đẹp của cô đã làm cho toàn thân anh co rút lại ..

Động tác của anh rất nhanh, mỗi lần tiến vào đều dùng sức thẳng vào nơi sâu nhất của cô, cùng với động tác của anh, Trình Mộ Thanh ngậm nga vài tiếng yêu kiều

"Không, không cần.... ..em, chịu không nổi.... .." Trình Mộ Thanh cảm tay anh, cảm giác thoải mái lại đau đớn quá thật làm cô phát điên

Nhìn Trình Mộ Thanh, Hách Liên Tuyết càng thêm dùng sức, trán đã đổ đầy mồ hôi, âm thanh da thịt chạm vào nhau càng kích thích hai người.... ..

"Không cần nhẹ một chút.... ..em không chịu nổi.... .."

Nghe cô cầu xin tha thứ, anh càng dùng thêm sức, bỏ một chân của cô xuống, xoay người đè lên thân thể cô, sau đó từ đằng sau mà tiến vào

Động tác như vậy làm cô cảm thấy thẹn thùng, cô định phảng phất nhưng bị anh ngăn lại, một chút tiến vào, làm cho cô vô lực bắt cháp theo anh .

Trình Mộ Thanh cũng không hiểu tại sao tinh lực của anh lại tốt như vậy, gây sức ép, gây sức ép, từ mặt đất đến trên giường, làm cho cô không còn chút khí lực, mềm liệt nằm trên giường, lúc này anh gầm nhẹ một tiếng, phóng thẳng vào trong cơ thể của cô.

Hách Liên Tuyết mệt mỏi, ghé mặt vào lòng ngực của Trình Mộ Thanh, cô cũng quá mệt mỏi đưa tay đẩy anh ra, nhưng anh lại xoay người ôm chặt cô, nhắm mắt lại, hưởng thụ mùi hương trên người cô

"Không được, nóng quá, em muốn đi tắm.... .." Trình Mộ Thanh lẩm bẩm nói, trải qua sự cao trào vừa rồi, cả người đổ đầy mồ hôi, cô cảm thấy không thoải mái nhưng chính là đôi chân nặng như chì, không thể nhấc dậy nổi

Hách Liên Tuyết mở mắt, ôm lấy cô " Được, chúng ta cùng nhau tắm.... .."

"A?" Trình Mộ Thanh còn chưa phản ứng lại thì anh đã ôm cô đi vào phòng tắm.

Trình Mộ Thanh nghĩ đơn giản tắm một chút là được rồi, không ngờ anh đem cô để trong bồn tắm, anh cả người cũng bước vào

"Này, anh làm gì?"

"đương nhiên là tắm uyên ương.... .." nói xong, anh liền nhào tới

... Thế là, lại một trận kích tình diễn ra.... ..

"Tuyệt, anh nói khi nào Vivi sẽ tỉnh?" Trình Mộ Thanh dựa vào lòng ngực Hách Liên Tuyết hỏi

Hách Liên Tuyết nằm trên giường, nhắm mắt lại chớp mắt " Có thể cho chúng ta một chút thời gian riêng tư không? Bây giờ anh không muốn nói chuyện của người khác"

Trình Mộ Thanh vừa nghe liền nở nụ cười, ngẩng đầu hí hóp nhìn anh " Nghe lời nói này, thế nào cảm thấy chưa quá nha"

Hách Liên Tuyết mở to mắt, một tay cầm trụ cô, bá đạo " Chính là chưa, hiện tại là thời gian riêng tư, anh không muốn nghe tên người khác ! Còn nữa,

chuyện lần này em tự tiện hành động, anh còn chưa tính sổ"

Trình Mộ Thanh khẽ cười, lè lưỡi "Được, vậy anh muốn nghe cái gì?"

Hách Liên Tuyệt cúi người, cắn thật mạnh lên người cô, sau đó một bàn tay chạy đến bụng, Trình Mộ Thanh còn tưởng anh định làm việc kia, sợ ôm đồm lấy cánh tay anh "Đừng, em mệt chết được....."

Hách Liên Tuyệt câu thần, ngăn tay cô "Không cần cái gì? Em suy nghĩ nhiều quá rồi" Nói xong, ngón tỏ chuyển chuyển trên bụng cô "Mấy ngày anh tốn không ít sức đâu .. khi nào thì em sinh cho anh một đứa con nữa? Lúc em sinh Tiểu Trạch anh không có bên cạnh em, hiện tại em hãy sinh cho anh thêm một tiểu công chúa, anh muốn đích thân chăm sóc em, bồi thường cho em"

Trong lời nói của anh thật cảm động, Trình Mộ Thanh cái mũi thút thít, mặt ửng hồng "Ai muốn sinh"

"Đương nhiên là em"

"Mới không cần, em đã sinh cho anh một đứa rồi, người ta nói sinh hơn một đứa con sẽ mau già, em sẽ không sinh đâu"

"Không được, nhất định phải sinh, ai nói sẽ già, có đàn ông làm dịu phụ nữ sẽ không mau già đâu" Hách Liên Tuyệt lỗ mãng nói

"Cái gì làm dịu a? Anh nói hưu nói vượn cái gì đâu?" Trình Mộ Thanh mặt càng thêm hồng, người đàn ông này sao vậy, lời thế cũng nói ra được a

"Em then thùng gì nữa? Em không thấy hiện tại em rất quyến rũ sao? Người phụ nữ khi yêu sẽ trở nên rất đẹp, này không phải kết của do anh làm ra sao?"

"Hách Liên Tuyệt, anh đúng là cái gì cũng nói được .." Trình Mộ Thanh nói xong, trực tiếp lấy chăn che hết thân lại

"Anh không nói, dù sao cuối cùng vẫn là làm đi.... .." Nói xong, anh cũng xốc cái chăn chui vào

Vì thế, lại một cảnh xuân quang vô hạn a.... ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Chương 158 + 159

Chu Lâm Na thật không ngờ Trình Mộ Thanh lại bị bắt cóc mà mạng lớn nên không chết, tức giận thật tức giận

Một lúc sau, Chu Lâm Na cảm thấy đau bụng, hai tay che lại, khó chịu loạn đến toàn cơ thể, dạ dày càng lúc càng đau, cái trán đã đổ đầy mồ hôi, cô vừa định lên giường lấy điện thoại chính là cả người lao đảo té lên mặt đất, dạ dày như bị cái gì cắt vào, đau thật đau

Thân mình chậm rãi hướng tới, vươn cánh tay lấy điện thoại liền gọi cho Hách Liên Tuyệt

Trình Mộ Thanh thay quần áo, Hách Liên Tuyệt cũng vừa thay xong, vừa định xuất môn thì thấy di động vang lên, là ba chữ Chu Lâm Na hiện ra

Hách Liên Tuyệt ngược mắt, nhìn Trình Mộ Thanh, cuối cùng quyết định từ chối

"Sao vậy?" Trình Mộ Thanh cười đi tới "Ai gọi cho anh vậy?"

"Không có gì, là người công ty thôi, anh nói bọn họ hôm nay không được quấy rầy anh"- Nói xong, Hách Liên Tuyệt bỏ điện thoại vào trong túi

"Nếu công ty có việc bận, anh đi trước đi, không cần đợi em" Trình Mộ Thanh quan tâm nói

Hách Liên Tuyệt một phen cầm tay cô lại, đặt lên miệng một nụ hôn "Hôm nay anh đã đáp ứng phải đi cùng em thì anh sẽ làm được, mới không cho em về sau nói ông xã nói chuyện không giữ lời"

Trình Mộ Thanh cũng nở nụ cười, tuy rằng quan tâm anh nhưng càng muốn anh bên cạnh cô nhiều hơn, cứ cho là tâm tính tiểu nữ nhân đi, vì thế hai người ôm nhau ra ngoài

Mà Chu Lâm Na bên kia, nghe điện thoại truyền đến âm thanh "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang bận, xin quý khách vui lòng gọi lại sau"

Chu Lâm Na lại không cam tâm gọi lại nhưng bên kia tạm thời không thể liên lạc ..

Thân thể đau, trong lòng cũng đau, anh cắt đứt điện thoại của cô ... không thể chờ được, cả người lại rất đau ..

Cuối cùng, bất đắc dĩ gọi cho một dãy số " Alo, Phó Gia Tuấn, cứu tôi.. mau.... .."

Trong bệnh viện, lúc Trình Mộ Thanh và Hách Liên Tuyết vào, nhiều người đứng bên ngoài phòng bệnh của Vivi, mà Uất Sâm Dạ cũng bên ngoài, vốn bác sĩ không cho anh ta xuống giường nhưng anh ta một mực đòi đi ra, cuối cùng không còn cách nào đành để anh ta ngồi xe lăn mà đẩy đi

Trình Mộ Thanh và Hách Liên Tuyết đứng bên ngoài, còn bác sĩ bên trong thì khấn trương, trong lòng bàn tay Trình Mộ Thanh đỏ đầy mồ hôi, Uất Sâm Dạ mang theo vẻ âm trầm ngồi trên xe lăn, ánh mắt thủy chung không rời phòng bệnh .. sự khấn trương lo lắng đều hiện rõ trên mặt anh ta

Lúc sau, bác sĩ bước ra, vẻ mặt khấn trương " trong các người ai là nhóm máu A, người bệnh rất yếu cần truyền máu"

"Tôi" Uất Sâm Dạ không chút nghĩ ngợi liền giơ tay, kết quả bác sĩ nhìn một chút " Nếu truyền máu, thì người sau này cần cấp cứu sẽ là anh"

Uất Sâm Dạ vẻ mặt xấu hổ vài phần ..

Trình Mộ Thanh bước ra " Tôi là nhóm máu A"

Vừa định đi lên cô liền bị Hách Liên Tuyết kéo tay lại, sau đó Trình Mộ Thanh quay lại nở nụ cười với anh "Không sao, anh đừng lo lắng cho em, chỉ là truyền máu thôi mà"

"Sáng nay em chưa ăn gì" Hách Liên Tuyết nói, lúc này anh hận mình không phải là nhóm máu A để giúp cô đi truyền

"Vậy anh giúp em đi mua chút đồ ăn đi, yên tâm, rất nhanh em sẽ trở lại" Trình Mộ Thanh vỗ vỗ tay anh, cho anh nụ cười để yên tâm, rồi bước vào phòng bệnh

Nhìn bóng dáng của cô, Uất Sâm Dạ cảm thấy bản thân mình nợ cô thật nhiều, cũng chẳng hiểu vì sao lại có cảm giác đó ..

Hách Liên Tuyết xoay người, chuẩn bị đi mua đồ ăn cho Trình Mộ Thanh, chính là kia một khác, chống lại ánh mắt sâu thẳm của Uất Sâm Dạ

"Tôi sẽ lập tức kết hôn cùng cô ấy" Hách Liên Tuyết nói ra một câu, xoay người bước đi

Không biết vì sao nhưng hiện tại anh phải bá đạo tuyên bố rõ một chút

Người phụ nữ của mình được một người đàn ông khác yêu thương, thì anh cũng nên khoe ra một chút, nghĩ đến đây khoe miệng Hách Liên Tuyết chậm rãi nhếch lên

Sau khi mua đồ trở về, Hách Liên Tuyết vừa đi qua khúc cua qeo, liền đụng phải một người, theo bản năng vươn tay đỡ người đó lên, nhưng lúc nhìn rõ khuôn mặt người trước mặt, anh ta nhú mày "Là em?"

Sắc mặt Chu Lâm Na tái nhợt, không nghĩ tới ở đây lại gặp anh, cô bay vào lòng ngực anh, khuôn mặt dù cho có trang điểm nhưng cũng không thể che khỏi sắc mặt tái nhợt kia, nhìn Hách Liên Tuyết, nhất thời đôi mắt nổi lên sương trắng .

"Tuyết..... .."

Hách Liên Tuyết nhú mày " Em làm sao vậy? Sắc mặt của em không tốt lắm"

"em.... ..em" Lời còn chưa nói xong, nhất thời nhú mày, hai tay đè bụng

"Em làm sao?" Hách Liên Tuyết phát hiện ra Chu Lâm Na có điểm không khỏe nên nhanh đỡ lấy cô

"Đau, đau quá.... .." Chu Lâm Na hai tay ấn bụng, thân mình dần dần trượt " Tuyết, cứu em, cứu em, thật sự đau quá.... .."

Hách Liên Tuyết nhíu mi, không nói hai lời liền ngồi xổm ôm lấy Chu Lâm Na đi tìm bác sĩ

Chu Lâm Na nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, nhưng đã đỡ hơn không còn đau đớn như vừa rồi

Lúc này, bác sĩ đi đến, nhìn hai người rồi nhìn kết quả trong tay, có điểm tiếc nuối lắc đầu

"Bác sĩ, sao rồi?" Hách Liên Tuyết liền hỏi

Bác sĩ lắc đầu, đi đến gần Chu Lâm Na " Gần đây cô có phải rất hay đau dạ dày không? Còn có buồn nôn đến phát ngất"

Chu Lâm Na nằm trên giường, gật gật đầu "Đúng"

bác Sĩ nhìn tờ kết quả xét nghiệm trong tay, mím môi, cuối cùng nâng người " Kết quả kiểm tra của cô là cô đã bị ung thư dạ dày"

"Ung thư dạ dày?" Hách Liên Tuyết trừng to mắt, có chút không thể tin, nhìn nhìn bác sĩ hỏi "Thời kì đầu hay là.."

"thời kì cuối" Một câu, như là tuyên bố sống chết của con người giống nhau

Hách Liên Tuyết xoay người nhìn Chu Lâm Na nằm trên giường, vẻ mặt đau đớn, thống khổ ...

Số mệnh của con người thật giống một quả bom, có thể tùy lúc phát nổ tuyên bố sự sống chết ..

"Còn bao lâu thời gian nữa?" Hách Liên Tuyết hỏi, anh ta nghĩ chính mình đã rõ bộ mặt của Chu Lâm Na nhưng lúc nghe được tin này thật không khỏi được mà đau lòng

Dù sao lúc trước cũng là Chu Lâm Na giúp anh vượt qua giai đoạn khó khăn, hiện tại cô xảy ra chuyện anh không thể mặc kệ được ..

"Nếu đồng ý trị liệu thì còn một năm....Nhưng nếu không trị liệu thì có thể chỉ là 3,4 tháng.... .."

... ..

Trong phòng bệnh thật im lặng ...

Bác Sĩ đi ra ngoài lúc nào Hách Liên Tuyết cũng không biết, anh ta chậm rãi bước đến ngồi cạnh Chu Lâm Na "Chuyện này bắt đầu khi nào?"

Chu Lâm Na mắt đầy lệ "Em không biết, bỗng nhiên hôm nay em cảm thấy đau dạ dày, em có gọi cho anh nhưng dù thế nào anh cũng không bắt máy"

Hách Liên Tuyết nhớ tới hôm nay Chu Lâm Na có gọi cho anh nhưng vì sợ Trình Mộ Thanh hiểu lầm nên anh không nhận điện thoại, còn cố ý liệt kê số điện thoại của Chu Lâm Na vào trong danh sách đen, thật không nghĩ tới cô tìm anh là vì việc này ..

"Thật xin lỗi, anh còn nghĩ em là.... .."

"Tuyết, anh có biết từ trước giờ em không có trách anh" Chu Lâm Na nhìn Hách Liên Tuyết, nước mắt tràn ra, nghẹn ngào nói

Hách Liên Tuyết gắt gao cầm tay Chu Lâm Na " Em yên tâm, anh nhất định sẽ nghĩ ra cách để cứu em, nếu không được thì đi sang Mỹ.... .."

Có thể nghe anh nói vậy, Chu Lâm Na cảm thấy cảm động, nhưng cô lắc đầu " Vô dụng thôi ... em sắp chết rồi"

"Em yên tâm, anh nhất định sẽ nghĩ ra cách để cứu em" Hách Liên Tuyết nắm tay Chu Lâm Na, kiên định nói

"Tuyết, em rất sợ, rất sợ .. em không có người thân, hiện tại em chỉ còn mình anh . Tuyết, em nên làm gì bây giờ? Em rất sợ ..." Chu Lâm Na nằm trên giường khóc nức nở nói

Hách Liên Tuyết sững sờ, lập tức nắm lấy cánh tay cô "Em yên tâm, anh sẽ không bỏ lại em, anh sẽ bên cạnh em.... .."

"Thật sao?Anh sẽ không gạt em chứ?" Chu Lâm Na ngẩng đầu, không tin nhìn anh .

"Ừ" Hách Liên Tuyết gật gật đầu

Tiếp giây theo, Chu Lâm Na vươn tay ôm lấy anh - "Tuyết, anh đừng rời bỏ em nữa, anh chính là người thân duy nhất trên thế giới này của em, nếu ngay cả anh cũng không cần em thì không bằng hiện tại em chết đi cho xong" Chu Lâm Na nói từng chữ

"Đừng nói vậy, em sẽ không chết"

"Ừ..ừ" Chu Lâm Na liên tục gật đầu, giờ khắc này đã không còn mang theo bộ dạng của Đại Minh Tinh nữa, mà chỉ là một đứa con gái điềm đạm đáng yêu

Trình Mộ Thanh sau khi truyền máu xong liền đi ra tìm kiếm Hách Liên Tuyết nhưng không thấy bóng dáng của anh đâu

Uất Sâm Dạ thấy cô đi ra, nhanh đẩy xe lăn tới "Em sao rồi?"

Trình Mộ Thanh ngồi trên ghế, môi có chút trắng bệch"Không sao, chẳng qua chỉ rút chút máu, không phải mổ xẻ gì nên không có sao"

"Em nên nghỉ ngơi trước" Uất Sâm Dạ nói, ánh mắt lại nhìn vào trong phòng bệnh

"Anh yên tâm, bác sĩ nói Vivi rất nhanh sẽ tỉnh lại" Trình Mộ Thanh nhìn bộ dạng lo lắng của Uất Sâm Dạ nói, lúc này thật muốn cầm di động chụp mặt của anh lại đến lúc đó cho anh xem để biết rằng anh lo lắng đến cỡ nào

Nghe được lời nói của Trình Mộ Thanh, Uất Sâm Dạ nhú mày, xoay người "Anh thay Vivi cảm ơn em"

Trình Mộ Thanh chính là cười không nói gì, mà lúc này bác sĩ bước ra, Uất Sâm Dạ nhanh đẩy xe lăn vào ..

Trình Mộ Thanh ngồi bên ngoài, chưa có vào, nói vậy cũng là tin tức tốt, vừa rồi xem ánh mắt bác sĩ sẽ biết ngay ..

Hách Liên Tuyết đi mua cho cô đồ ăn, nhưng anh chạy đi đâu rồi?Sao còn chưa về?

Nghĩ đến đây, Trình Mộ Thanh đứng dậy bước ra ngoài .. Đi, đi tới, đi tới, bỗng nhiên cảm thấy thật mệt, loạn choạng một bàn tay bám vào tường mà đi, nhưng lúc này bên trong phòng bệnh truyền đến âm thanh quen thuộc..

"Tuyệt, anh đừng rời em đi được không, không cần rời em.... .." Chu Lâm Na lôi kéo cánh tay của Hách Liên Tuyết, mang theo bộ dáng khóc nức nở nói, sợ buông lỏng anh sẽ rời đi ..

Hách Liên Tuyết vốn định chờ Chu Lâm Na ngủ xong sẽ ra ngoài tìm Trình Mộ Thanh, chính là nghĩ tới anh còn chưa động dậy gì thì Chu Lâm Na đã tỉnh lại, ôm tay anh, sống chết không để anh đi

Bất đắc dĩ, Hách Liên Tuyết ngồi xuống "Anh sẽ không đi, anh đáp ứng với em sẽ không rời em đi, em yên tâm mà ngủ đi.... .."

Chu Lâm Na ngược mắt nhìn anh, nghe anh đảm bảo mới gật gật đầu rồi nhắm mắt lại ..

Trình Mộ Thanh đứng ở cửa, cửa đang mở ra, cô có thể nhìn thấy những gì trước mắt ..kia một khác, cô không biết đầu mình suy nghĩ gì, quanh quẩn bên trong tâm trí đều là lời nói ôn nhu mà Hách Liên Tuyết nói với Chu Lâm Na ..

anh ta sẽ không rời đi ..Là thế này sao? Là thế này sao?

Trong lòng Trình Mộ Thanh cảm thấy bế tắc, cô thì đi truyền máu còn anh tại sao lại ở chỗ này?

Chính là nhìn đến Chu Lâm Na nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, có lẽ do cô ta bệnh nên Hách Liên Tuyết đến thăm, cũng không có gì là quá ..

Cô hẳn là tình tưởng anh .. Nghĩ đến đây, Trình Mộ Thanh hít sâu một hơi xoay người rời đi ..

Cô vừa đi, Hách Liên Tuyết đã đến phòng bệnh của Vivi, nhưng Uất Sâm Dạ nói cô đã đi rồi, Hách Liên Tuyết nhú mi, nghĩ muốn cầm di động để gọi nhưng điện thoại lại không liên lạc được ..

Hách Liên Tuyết định trở về, liền thấy Chu Lâm Na bước ra, cả người suy yếu vịn vào cửa "Tuyệt.... .."

Hách Liên Tuyết quay đầu, nhìn thấy Chu Lâm Na, bước qua đỡ lấy" Em sao lại không nằm trên giường? Xuống đây làm gì?"

Chu Lâm Na mở to mắt, vịn trụ cánh tay anh ta "Em thức dậy, thì không thấy anh đâu.... .."

"Anh đã nói là anh sẽ không đi mà"Nói xong, Hách Liên Tuyết bước qua, ôm lấy cô đến phòng bệnh

Đặt Chu Lâm Na trên giường sau đó đắp chăn cho cô

"Tuyệt, em làm vậy có phải không đúng hay không? Em không nên giữ anh ở lại đây ...Em chỉ là sợ, sợ"

"Được rồi, em đừng nghĩ nhiều nữa, sẽ không có việc gì đâu" Lời nói của Chu Lâm Na còn chưa nói xong liền bị Hách Liên Tuyết đánh gãy

"Ngủ đi, anh ở đây với em" Hách Liên Tuyết nói

"Ừ .. ừ" Chu Lâm Na gật đầu,nhắm mắt lại

Hách Liên Tuyết cầm điện thoại trong tay, nghĩ không muốn dùng điện thoại của Chu Lâm Na gọi vì sợ Trình Mộ Thanh hiểu lầm, nên không gọi ..

Sau khi Trình Mộ Thanh trở về, cô ngồi trên sofa, trong đầu không ngừng nghĩ đến cảnh tượng ở bệnh viện, lời nói của anh nói với Chu Lâm Na và bộ dáng ôn nhu đối xử với cô ấy.... ..

Tuy rằng Trình Mộ Thanh lần lượt nói với bản thân là phải tin Hách Liên Tuyết, nhưng trong lòng cô không nhận được mà nghĩ loạn xạ

Lòng dạ của phụ nữ đều hẹp hòi, cô cũng vậy thôi có ngoại lệ gì đâu .. Ngồi trên sofa, mở TV, tự ôm lấy mình, nghĩ nghĩ giờ khắc này rốt cuộc anh ta đang làm gì?

Nhìn di động bên cạnh, từ lúc cô trở về không có hiện lên gì, cô cứ không ngừng cầm lên nhìn xem rồi lại để xuống nhưng thật sự là không chớp lấy một lần, cô không khỏi hỏi bây giờ Hách Liên Tuyết đang làm gì và tự hỏi mình có muốn gọi điện thoại cho anh không ..

Thật ra, cô cũng chỉ là phụ nữ, tuy rằng nói tin tưởng nhưng trong lòng vẫn ghen theo lẽ thường.... ..

Cô có muốn gọi điện thoại hỏi một chút không?

Nhưng mà... Trong lòng rối rắm, cũng chẳng biết có nên gọi hay là không?

Mặc kệ mọi thứ, gọi thì gọi, quan hệ của bọn họ là người yêu, gọi điện thoại hỏi một chút thì có làm sao?

Hạ quyết định, Trình Mộ Thanh cầm điện thoại, gọi cho anh, di động đặt bên tai, trong lòng có chút khẩn trương mà cũng chẳng biết khẩn trương vì cái gì ..

"Thật xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi đã đóng .."

Điện thoại truyền đến câu nói này, làm cho trong tâm Trình Mộ Thanh trở nên lạnh một chút, điện thoại còn đang trên tay, rớt xuống ..

Tắt máy, tại sao lại tắt máy? Trong lòng của Trình Mộ Thanh lại suy nghĩ đủ điều ..

Một lúc sau, cánh cửa mở ra, Trình Mộ Thanh bật người ngồi dậy "Tuyệt, là anh sao?"

Đứng dậy thì thấy Tiểu Trạch và Kim Sa đang đứng đó

Khuôn mặt nhỏ nhắn ta tràn đầy sự thất vọng "Là con sao Tiểu Trạch? Con đi đâu vậy?"

Thấy bộ dạng thất vọng, hệt hăng của Trình Mộ Thanh, Tiểu Trạch bước qua "Con và Kim Sa ra ngoài ăn cơm a ! Làm sao vậy?Ba không ở nhà sao?"

"Ừ, ba con có việc ra ngoài"Trình Mộ Thanh giả vờ bình tĩnh nói

"Mẹ, mẹ sao vậy? Sắc mặt sao lại tái nhợt thế?" Tiểu Trạch có điểm lo lắng hỏi

"Không sao, hôm nay mẹ có truyền máu cho Vivi"Trình Mộ Thanh nói

"Truyền máu?Khi nào?" Tiểu Trạch mày túc khởi

"Sáng nay.... .."

Tiểu Trạch nhíu mày dữ dội " Mẹ ăn gì không?"

"Không.... .."

"Cả ngày hôm nay mẹ đã không ăn gì rồi" Tiểu Trạch đề cao giọng nói

Trình Mộ Thanh nâng người nhìn ra ngoài cửa sổ, thì ra trời tối rồi sao..Bất tri bất giác đã gần tối, cô cũng đã ngồi trên sofa một ngày rồi.... ..

"Mẹ, mẹ" Tiểu Trạch kêu hai tiếng, Trình Mộ Thanh mới lấy lại tin thần "Làm sao?"

"Mẹ mới là làm sao đó? Như thế nào như người mất hồn vậy? Có phải mẹ cãi nhau với ba không?" Tiểu Trạch hỏi

"Không có, mẹ không có cãi nhau với ba, không có" Trình Mộ Thanh khẳng định nói

"Được rồi, con mang mẹ đi ăn chút gì" Tiểu Trạch nói

Vừa dứt lời, cái bụng của Trình Mộ Thanh cũng đã kêu réo ầm ĩ

"Được rồi" Trình Mộ Thanh đứng dậy, chính cả cảm giác cả người vô lực,mềm nhũn ..

"Kim Sa, lái xe đến đây" Tiểu Trạch nói

Kim Sa gật gật đầu, ngay lập tức lái xe chở Tiểu Trạch và Trình Mộ Thanh hướng đến khách sạn ..

Một bàn đầy đồ ăn, Trình Mộ Thanh trừng to mắt nhìn Kim Sa và Tiểu Trạch, hai người cầm đũa đều không động vào ..

"Các người không ăn sao?" Trình Mộ Thanh hỏi

"Vừa rồi đã ăn" Kim Sa nói, nhìn mấy thứ này dù cho muốn ăn nữa cũng không thể nhét nổi

Trình Mộ Thanh tròn to mắt "Như vậy một bàn này là?"

"Cho mẹ ăn" Tiểu Trạch nói "Cả ngày nay mẹ đã không ăn gì rồi, bây giờ ăn nhiều một chút.... .."

Trình Mộ Thanh chớp chớp mắt "Mẹ cũng không thể ăn hết những thứ này a.... .."

"Cũng không có bắt mẹ ăn hết đâu, mẹ thích ăn gì thì ăn đó" Tiểu Trạch giọng điệu giống như ăn tùy thích, thích gì cứ ăn, ăn xong mẹ tự trả tiền

Giọng điệu của Tiểu Trạch làm cho trong lòng Trình Mộ Thanh dâng lên một cỗ ám áp, vẫn là con trai tốt nhất .. Thật không thiết thời khi năm đó sinh ra Tiểu Trạch ..

Lúc sau, một người đi tới "Trình Mộ Thanh?"

Trình Mộ Thanh ngẩng đầu, nhìn đến người đó, đôi mắt xẹt qua một chút khinh bỉ "Có chuyện gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160

Nhìn thấy người tới, động tác của Trình Mộ Thanh dừng lại một chút, không khỏi nghĩ về năm năm trước, và ngày đó khi anh ta nói chuyện với Chu Lâm Na, hôm nay khi ra ngoài chắc cô đã không xem lịch rồi, nếu không thế nào lại gặp toàn những "cực phẩm" không nha ..

Ở trong lòng, Trình Mộ Thanh đã ghét anh ta tới cực hạn rồi, chính là cũng cố gắng nở nụ cười, nửa khinh nửa trọng, nửa châm chọc "Vị tiên sinh này, tôi và ngài có quen biết nhau sao?"

Một câu của cô làm sắc mặt Kiều Tang trở nên xấu hổ, ánh mắt như vậy làm cho anh ta đỏ kị

"Thế nào? Em không nhớ rõ anh sao? Hay anh sẽ nhắc nhở em một chút" Kiều Tang nói

"được, anh cứ nhắc nhở một chút xem" Trình Mộ Thanh nói, con mẹ nó định uy hiếp ai vậy? Xem ai sợ ai? Chuyện 5 năm trước bị anh ta bán đi, lão nương đây còn chưa tính sổ đâu nha

Kiều Tang có chút sùng sốt, không nghĩ tới người phụ nữ này thay đổi nhiều như vậy, hay là anh ta sẽ nói ra chuyện 5 năm trước .. còn nhớ rõ 5 năm trước, có một tiểu cô nương mỗi ngày đều lẻo đẻo theo anh ta, cứ như kẻ ngốc vậy, vô luận là ăn cơm hay mua đồ đều do cô trả tiền, thậm chí anh ta tán gái cũng lấy tiền từ cô mà ra

Cái thời điểm có, cô giống kẻ ngốc, chỉ cần nói ra 1,2 câu thì liền hắc hắc cười, nhưng bây giờ từng hơi thở trên người cô đều tản ra một cỗ phúc hắc, là cô thay đổi hay bản chất của cô đã sẵn như vậy?

"Sao lại không nói?" Trình Mộ Thanh nhìn anh ta hỏi, hôm nay tâm tình của cô không tốt, thấy anh ta điều đó càng tồi tệ hơn

Kiều Tang sùng sốt, ánh mắt trầm tư, tựa hồ như không có phục hồi tinh thần lại

Tiểu Trạch nhìn về mặt Kiều Tang cũng chán ghét, người này chính là bị coi thường "Mẹ, đây là ai a?"

Trình Mộ Thanh nhìn Tiểu Trạch, khoe miệng nở nụ cười khinh miệt "Một cực phẩm đề tiện, chuyên thích lừa tiền của phụ nữ" Trình Mộ Thanh không khách khí nói

Nếu muốn trách chỉ có thể trách anh ta xuất hiện không đúng lúc, còn dám chọc giận cô !

Sắc mặt Kiều Tang thay đổi "Trình Mộ Thanh, cô nói gì?" anh ta không khỏi giận dữ

Tuy rằng đó là sự thân nhưng thân là đàn ông, bị cô vạch trần vẫn cảm thấy mất mặt

Trình Mộ Thanh nhìn anh ta, ánh mắt tràn đầy châm chọc "Thế nào? Tôi nói sai gì rồi sao? Kiều Tang?"

"Trình Mộ Thanh, cô đừng nói chuyện quá đáng như vậy ——"

"Tôi nói chuyện còn chưa quá lắm đâu"

"Ý của cô là gì?" Kiều Tang nhiu mày

"Có ý thì chắc anh nên biết rõ hơn, chuyện 5 năm trước là anh tổn thương tôi, tôi sẽ thu hồi lại gấp trăm lần lại" con tức giận của Trình Mộ Thanh nhất thời phát nổ, tất cả tức giận hôm nay đều trút lên người Kiều Tang

"Cô ——" Kiều Tang vừa định đập bàn thì Kim Sa liền đứng lên ngăn tay anh ta lại, vẻ mặt làm cho người ta phát sợ, ánh mắt của cô thật lạnh lùng, tàn nhẫn, hoàn toàn không giống người phụ nữ

Kiều Tang trong lòng hoảng sợ, nhưng cho dù vậy, anh ta cũng muốn để lại cho chính mình chút thể diện, anh ta thế nào lại sợ một người phụ nữ?

"Tôi cảnh cáo cô đừng để tôi nổi nóng, nếu không tôi sẽ giáo huấn cả ba " Kiều Tang nói ra từng chữ

Tiếp giây theo, Kim Sa cầm tay anh ta, dùng sức bẻ ngược lại

"A ——" Một tiếng hét thảm vang vọng cả nhà hân

"Cực phẩm, tiện nhân" Kim Sa gặng từng chữ, ánh mắt khinh thường, cho dù bây giờ có giết anh ta, sắc mặt cũng sẽ không thay đổi

Trình Mộ Thanh ngồi chỗ kia, hoàn toàn không ngăn cản, trên mặt lộ vẻ giận dữ, sự tình lần trước cô đã thả cho anh ta một con đường, không nghĩ tới bây giờ anh ta còn dám xuất hiện trước mặt của cô

Tiểu Trạch cũng ngồi ở chỗ cũ, sắc mặt lộ ra vẻ tao nhã, không khách gì Hách Liên Tuyết " Cái chú này gọi là ——Kiều Tang sao?"

Kiều Tang đứng đó, trên mặt đỏ bừng không dám tái hành động thiếu suy nghĩ nữa

"đứng, thế nào"

"Không gì, tôi sẽ nhớ kỹ "

Tiểu Trạch cũng không nói vào vấn đề chính, chỉ nói vòng vo, càng làm cho Kiều Tang không phục, nhưng một cái tiểu hài tử nhỏ này có thể làm gì?

Page 23 of 39

Thật sự, anh ta không biết, Tiểu Trạch có thể đảo lộn bầu trời, đương nhiên, nói sau !

"Trình Mộ Thanh, tôi sẽ ghi nhớ lại, tuyệt đối sẽ không để yên cho cô" Kiều Tang nói

"Chờ chút" Trình Mộ Thanh ra tiếng, Kiều Tang quay đầu nhìn lại

"Công ty của anh gọi là gì nhỉ?" Trình Mộ Thanh giả vờ hỏi

Kiều Tang cảm thấy bất an, mày trau lại ..

"Quên đi, tôi cũng không cần ra tay để phá công ty đó, con trai, lên mạng tra một chút, mẹ có việc cần làm"

"Cô muốn làm gì?" Kiều Tang cơ hồ gào thét hỏi

Trình Mộ Thanh vô tội nhún mày "Anh không phải muốn hợp tác cùng tập đoàn TCL sao? Tôi coi như giúp anh một tay, để TCL thu mua công ty của anh.... .."

"Cô ——" Kiều Tang vừa muốn lên tiếng, sau đó bỗng nhiên nhìn chằm chằm, rồi nở nụ cười "Cô nói cho Hách Liên Tuyết thu mua sao?"

Trình Mộ Thanh nhìn anh ta, không quay đầu lại, cô thừa nhận cô tức giận nên nói, cô cũng không muốn thua ..

" Trình Mộ Thanh, cô biết hiện tại bây giờ Hách Liên Tuyết đang làm gì không? Anh ta ở trong bệnh viện cùng Chu Lâm Na, bọn họ mới là một đôi thật sự, cô vĩnh viễn chỉ là món đồ chơi của người khác thôi, 5 năm trước là vậy, 5 năm sau cũng sẽ là vậy" Kiều Tang nói ra một câu độc ác, nhưng cũng đánh trúng tim đen của Trình Mộ Thanh

(TT: chắc chắn, cái chú Tàng Kiều này, kết quả thảm rồi --')

Tuy rằng trong lòng trầm xuống, nhưng biểu tình vẫn như không có gì "Cái này, tôi sẽ xem xét lại "

Sắc mặt Tiểu Trạch trở nên đáng sợ, gã đàn ông này dám trước mặt của Tiểu Trạch nói chuyện với Trình Mộ Thanh như thế "Phải không? Kiều Tiên sinh, ngài vẫn là nên trở về bảo vệ tốt công ty của mình một chút "-Khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo một phần tàn ác.

Sắc mặt Kiều Tang lại trầm xuống, liếc nhìn Trình Mộ Thanh một cái rồi vội vàng rời đi.... ..

Nhìn thấy anh ta đi rồi, Trình Mộ Thanh ngồi ở bàn ăn, đã không còn muốn ăn gì nữa, tuy rằng trên mặt không có biểu tình gì nhưng trong lòng cũng không yên

"Mẹ, đừng quan tâm đến cái loại đó, ăn cơm đi" Tiểu Trạch nói

"Mẹ no rồi" Trình Mộ Thanh cười cười "Chúng ta về nhà đi"

"Mẹ đã ăn gì đâu?" Tiểu Trạch hỏi

"Không còn muốn ăn nữa, đi a, về nhà."

Nhìn thấy bộ dạng miễn cưỡng nở nụ cười của Trình Mộ Thanh, Tiểu Trạch trong lòng nổi lên một trận run rẩy đau đớn, nhớ tới lời nói của Kiều Tang, chẳng lẽ ba thật sự ở bệnh viện cùng Chu Lâm Na?

Mây càng lúc càng túc khử, càng lúc càng bất an.

Tiểu Trạch khuyên Trình Mộ Thanh khôn được, trực tiếp lấy thẻ ra tính tiền, sau đó thuận tiện mua chút đồ này nọ, đóng gói đem về, vì sợ tối nay Trình Mộ Thanh sẽ đói bụng không có gì mà ăn. Trong mắt Trình Mộ Thanh, Tiểu Trạch như tri kỷ ... Vừa chua xót, vừa không tròn tru ..

Mặc kệ là 5 năm trước hay 5 năm sau, cô chưa từng hối hận vì đã sinh ra Tiểu Trạch, chưa từng hối hận.

Là thằng bé đã chống đỡ giúp cô 5 năm này, là nghị lực sống và để cho cô nhận biết được từng bước đi của mình.

Tiểu Trạch cũng nhìn Trình Mộ Thanh, muốn hỏi, rồi lại sợ cô không vui, nên dọc theo đường đi đều trầm mặc .

Cho đến sau khi về nhà, Trình Mộ Thanh nói một, trực tiếp lên lầu ngủ, trong lòng Tiểu Trạch cũng không hề vui vẻ gì.

Tại bệnh viện, chỉ cần Hách Liên Tuyết nhích một bước là Chu Lâm Na cứ như liền tỉnh lại, ôm lấy anh ta, nói sợ hãi ..

Hách Liên Tuyết ngay cả một bước cũng không đi, nói là đi mua đồ ăn nhưng Chu Lâm Na cũng không cho ..

Hách Liên Tuyết không nhẫn nại, trong lòng thật nhớ Trình Mộ Thanh

"Tuyệt, anh không phải là đi chứ? Có phải lại bỏ em không?" Chu Lâm Na lôi kéo cánh tay Hách Liên Tuyết nói

"Lâm Na, anh chỉ muốn về nói với Mộ Thanh một tiếng, anh đã ở đây với em cả ngày rồi, cô ấy nhất định sẽ rất lo" Hách Liên Tuyết nói ra từng chữ

Chu Lâm Na trong lòng trầm xuống, không nghĩ tới anh ta còn nhớ nhưng Trình Mộ Thanh, chẳng lẽ trong lòng anh thật sự không có cô sao?

Không, cô không tin, nếu anh không yêu thương cô thì sẽ không ở lại đây cùng cô. Chỉ cần cô bằng lòng bỏ ra chút thời gian, Hách Liên Tuyết nhất định sẽ quay trở lại.

Chu Lâm Na dần thả lỏng tay anh, trên mặt nở ra nụ cười yếu ớt "Em biết rồi, thật xin lỗi, em không nên giữ anh lại bên cạnh, em quên. Tuyệt, anh về nhà đi"

Hách Liên Tuyết nhìn Chu Lâm Na, con người trở nên phức tạp nhưng cuối cùng gật gật đầu "Em ở đây nghĩ ngơi cho tốt, mai anh lại đến thăm"

"Ừ" Chu Lâm Na gật đầu, Hách Liên Tuyết là người thế nào cô hiểu rất rõ, nếu giữ chặt anh thì kết quả sẽ ngược lại thôi, cho nên tình nguyện cho chút thời gian, làm cho anh tự đau lòng, tự trách bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161

Lúc Hách Liên Tuyết trở về, thì Tiểu Trạch đã an vị ngồi trên sofa đợi anh ta, tuy rằng Hách Liên Tuyết là ba nhưng người Tiểu Trạch yêu thương nhất vẫn là Trình Mộ Thanh, nếu Hách Liên Tuyết không làm cho mẹ hạnh phúc thì Tiểu Trạch liền mang mẹ rời đi.

Đây là Tiểu Trạch, cũng chính là nguyên tắc của Tiểu Trạch !

Chỉ cần mẹ hạnh phúc là được ..

Tiểu Trạch vĩnh viễn sẽ không quên, mẹ khổ sở như thế nào mới sinh được Tiểu Trạch ra, mẹ cho Tiểu Trạch mạng sống cũng vất vả để nuôi nấng Tiểu Trạch, mặc kệ bị người khác xem thường, mẹ luôn lạc quan, nở nụ cười và bảo vệ Tiểu Trạch.

Kia,có huyền thống quan hệ là cha con cũng chẳng thể so sánh được .. Mặc dù luôn khát vọng có một người ba, nhưng mạng sống, hạnh phúc của mẹ mới là quan trọng nhất.

Nhìn thấy Tiểu Trạch ngồi trên sofa, khuôn mặt nhỏ nhắn ta lộ vẻ không vui, Hách Liên Tuyết bước qua "Con sao trễ rồi còn chưa ngủ?" Hách Liên Tuyết sờ sờ cái đầu, ôn nhu hỏi

Tiểu Trạch nhìn chằm chằm vào anh "Ba à, ba sẽ làm mẹ hạnh phúc sao?"

Nghe được câu hỏi của Tiểu Trạch, Hách Liên Tuyết nhủ mi, ần ần bất an - "tại sao bỗng nhiên con hỏi vậy?"

"Ba, 5 năm trước, mẹ một thân đến Milan, thật rất khổ sở mới sinh con ra được, mặc kệ người ta xem thường, thì mẹ vẫn chưa bao giờ ruồng bỏ con, cũng không có trách con câu nào, thời điểm đó con khao khát có một người cha, có thể bảo vệ mẹ, chăm sóc cho mẹ." Tiểu Trạch nói, ánh mắt có chút ẩm ướt "Nhưng hiện tại, con phát hiện mẹ ở cùng một chỗ với ba, mẹ rất khổ sở, con đau lòng lắm, dù cho con khát vọng có ba, nhưng so sánh thì mẹ vẫn quan trọng hơn nhiều.Ba có hiểu không?" Tiểu Trạch nói ra từng chữ

Hách Liên Tuyết nắm tay Tiểu Trạch, lúc mạnh lúc nhẹ ..

Tiểu Trạch biết, ba đã hiểu, nếu như ba thật sự không thể quý trọng mẹ như lời hứa, thì Tiểu Trạch liền mang mẹ quay về Milan, dù sao dựa vào địa vị hiện tại ở Ngục Môn, ước chừng cũng đủ nuôi mẹ cả đời ..

"Hôm nay, mẹ một ngày không ăn gì, tối con dắt mẹ ra ngoài ăn, chính là gặp người bạn trai 5 năm trước, mẹ còn bị anh ta châm chọc, cuối cùng mẹ không ăn gì rồi về." Tiểu Trạch đem tình huống hôm nay đại khái nói cho Hách Liên Tuyết biết

Hách Liên Tuyết nhủ mảy, tản ra sự rét lạnh "Được ba biết rồi, con lên lầu ngủ đi"

"Vâng"Những gì nói đã nói xong, Tiểu Trạch liền lên lầu

Hách Liên Tuyết nhìn Tiểu Trạch, con người dần trở nên u ám, đứng dậy cũng lên lầu

Anh đẩy cửa ra, phòng một mảnh đen tối, tuy rằng đã là ban đêm nhưng cũng có thể thấy một bóng dáng nhỏ gầy nằm trên giường, anh nhẹ nhàng bước qua, ngồi xổm xuống, Trình Mộ Thanh nhắm mắt lại, thở đều đều, đã ngủ rồi ..

Anh bỗng nhiên nhớ tới lời nói của Tiểu Trạch, hôm nay cô không ăn gì, mà anh nói anh ta đi mua đồ ăn cho cô cuối cùng cũng chẳng trở về ..

Nhìn người phụ nữ nằm trên giường, lộ re vẻ mặt độc nhất vô nhị của cô, trong lòng không khỏi tự trách ..

Nhìn đôi mắt của cô, càng nồng nàn và nóng rực, cúi người hôn lên cái trán cô một cái rồi đứng dậy bước vào phòng tắm.

Lúc này, người nằm trên giường chậm rãi mở mắt, nghiêng người, dư quan nhìn bóng dáng của anh, trong lòng vô vị không nói thành lời ..

Nụ hôn vừa rồi, trên trán cô, làm cho cô cảm thấy mê đắm, không biết phương hướng. Cô tiếp tục giả vờ ngủ?Hay đứng dậy hỏi cho rõ ràng?

Trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy ào ào, Trình Mộ Thanh nằm trên giường căn bản không ngủ được, thật ra cho dù anh ta chưa về, cô vẫn nằm trên giường và không có ngủ, hiện tại anh về rồi cũng vẫn là không ngủ được.

Tiếng nước khi nào thì nghe cô cũng không biết, chỉ biết trên lưng có một đôi tay, Trình Mộ Thanh hoảng hốt, vừa định giả vờ ngủ không hiểu sao lại mở mắt ra, sau đó đôi môi mềm mại bị bao trùm lên.

"Bà xã, anh muốn em." âm thanh của anh có chút áp lực nói, thân thể cũng thật mạnh đặt trên người anh, còn tán ra mùi sữa tắm nhẹ ..

Chẳng lẽ anh biết cô giả vờ ngủ? Trình Mộ Thanh nghĩ nghĩ, chính là bàn tay của anh đã không an phận dò xét vào bên trong áo ngủ của cô "Không cần." Trình Mộ Thanh theo bản năng, bật thốt lên

Hách Liên Tuyết rời môi của cô nhưng tay không đình chỉ, đặt trên bộ ngực mềm mại của cô, con người u lục nhìn nhìn, giọng nói thật nhẹ "Anh biết em không ngủ."

Thì ra, anh biết.

Trình Mộ Thanh bắt lấy cánh tay anh, giọng nói không ngọt cũng không lạnh "Anh là cố ý?"

Hách Liên Tuyết cúi người cắn vào vành tai của cô, âm thanh khàn khàn, lại mang theo một tia**" Không có anh bên cạnh, làm sao em ngủ được"

Thì ra, anh cũng biết.

Trình Mộ Thanh không nói gì, trong lòng lại lạnh lẽo, bởi vì một câu giải thích cũng không có ..

Hách Liên Tuyết cúi người tiếp tục hôn cô, liếm vành tai mẫn cảm, sau đó đến mặt rồi đến cổ ..

Hạ thân đã sớm bành trướng không thôi, cánh tay anh đặt bên hai bên, nhẹ nhàng mở hai chân của cô ra, dùng sức thật mạnh tiến vào bên trong cơ thể của cô.

Cái loại thỏa mãn này, chưa từng có, lần này thậm chí những động tác dạo đầu cũng không có liên hưng hấn tiến vào bên trong cơ thể của cô ..

Trình Mộ Thanh gắt gao nắm chặt ra giường, cắn môi không chịu ra tiếng, thân thể có phản ứng nhưng đáy lòng vẫn lạnh lẽo, cố gắng ngăn chặn lại ..

Nhìn cổ cô cố gắng kiềm lại, động tác của anh nhanh hơn, cũng tăng thêm lực, mỗi một lần đều dùng hết sức thâm nhập vào nơi sâu nhất của cô, như là muốn xuyên thẳng qua người cô vậy

"A..."Cuối cùng, Trình Mộ Thanh chịu không được vẫn kêu ra tiếng

Hách Liên Tuyết đem chân của cô để lên thắt lưng của mình, sau đó nâng mông lên để anh có thể xâm nhập vào nơi sâu nhất của cô ..

"Mộ Thanh, kêu ra đi."Giọng nói áp lực của anh phát ra trong đêm, hơn nữa càng tăng thêm một phần ái muội cùng tính cảm...

Trình Mộ Thanh cắn môi, không muốn để ý đến anh, chính là thân thể đã phản ứng, đã bán đứng cô ...

Cô càng không kêu ra thì động tác của anh càng lúc càng nhanh, càng dùng sức, thậm chí như hận không thể xuyên thẳng qua người cô vậy ..

"A.Đau." Trình Mộ Thanh nhịn không được bấu anh một chút, kêu ra tiếng, hôm nay anh thô bạo, làm cho cô không khỏi rơi nước mắt, cũng không biết là do uỷ khuất hay đau mà khóc ra, âm thanh nghẹn ngào kia làm cho đáy lòng Hách Liên Tuyết sinh lên một cỗ xúc động

"a." Hách Liên Tuyết gằm nhẹ một tiếng, dùng sức nâng mông cô lên để phóng thẳng vào bên trong cơ thể ..

Sau khi kích tình qua đi, anh không ra ngoài, mà cúi người hôn cô, Trình Mộ Thanh nằm yên, không nói gì, để anh hôn cô, hôn môi, hôn mặt, cuối cùng khi phát hiện ra hương vị, liền giật mình.

Hai tay anh ôm mặt cô "Em sao vậy?"

"Không có gì, trễ rồi, ngủ đi" Trình Mộ Thanh thần nhiên nói

Hách Liên Tuyết nhìn cô, cuối cùng nằm xuống, Trình Mộ Thanh quay lưng về phía anh, có thể cảm giác được hơi thở ồ ồ của anh, nhưng không thấy anh nói gì ..

Cô khóc, không phải vì đau, mà vì anh trở về một câu giải thích cũng không có, liền ôm cô cùng cô làm.

Cảm giác được thân thể nhẹ nhàng run rẩy, anh vươn tay, trụ thắt lưng, gắt gao ôm cô "Anh xin lỗi."

Trình Mộ Thanh cũng không có nói, anh giải thích là ý gì?

Hách Liên Tuyết nhẹ nhàng ôm cô lại, sau đó lau đi những giọt nước mắt "Đừng khóc, anh sẽ rất đau lòng."

Nhìn thấy cô khóc, trong lòng anh ta thật sự rất đau.

Trình Mộ Thanh nhìn anh, cố gắng làm cho chính mình như bình thường "Hách Liên Tuyết, anh nói xem, trong lòng anh rốt cuộc em là gì? Công cụ tình dục sao?"

Sắc mặt Hách Liên Tuyết trầm xuống "Em không được nói vậy, em không phải công cụ mà em là người anh yêu."

Trên mặt Trình Mộ Thanh xẹt qua một tia cười khê, chính là xem ra cái đó lại châm chọc Hách Liên Tuyết

Anh bá đạo ôm cô vào lòng ngực "Em đừng cười như thế được không?Anh không cho phép"Nụ cười như vậy thật giống cô chẳng quan tâm gì, làm anh khó chịu

" Hách Liên Tuyết, anh thật bá đạo, ngay cả em cười ra sao anh cũng muốn quản à?" Trình Mộ Thanh bất mãn nói

"Mộ Thanh, anh xin lỗi"

Trình Mộ Thanh trầm mặc không nói gì

Hách Liên Tuyết ôm lấy cô "Mộ Thanh, anh muốn nói với em một việc nhưng hi vọng em đừng tức giận"

Trình Mộ Thanh vẫn không nói gì, con ngươi trong suốt nhìn chăm chăm vào anh, cô muốn nói cho anh biết cô không tức giận nhưng anh thật không biết bản thân thiếu cô một lời giải thích sao?

Chương 162

"Hôm nay, ở bệnh viện, anh gặp Chu Lâm Na, cô ấy bị ung thư dạ dày" Hách Liên Tuyệt nói

Trình Mộ Thanh trừng to mắt, thật lâu không thể 'tiêu hoá' lời nói của anh, cô nguyên bản chỉ nghĩ Chu Lâm Na bị bệnh chứ không nghĩ lại bị ung thư dạ dày ..

Cô chớp chớp mắt "Là thời kì đầu hay.?"

"Thời kì cuối"

Hồ hấp của Trình Mộ Thanh trở nên cứng lại, nhớ tới lúc Chu Lâm Na cầm tay Hách Liên Tuyệt, nhất thời cảm thấy hành động đó không có gì quá đáng

"Cô ấy nhất định rất đau buồn?" Trình Mộ Thanh ưu sầu nói, nhân chi đem từ cái gì cũng trở nên mơ hồ, cái gì cũng không còn quan trọng ..

Hách Liên Tuyệt kéo cô vào lòng ngực, ôm lấy cô "Anh chỉ mong em đừng hiểu lầm, người hiện tại anh yêu là em, còn với cô ấy chỉ là tình nghĩa, dù sao lúc anh thống khổ cô ấy cũng đã giúp anh, bây giờ cô ấy bị bệnh anh không thể mặc kệ được..."

Một câu, người hiện tại anh yêu là em, đối với cô chính là đồng tình .. có những lời này rồi, cô còn so đo gì ?

Trình Mộ Thanh gất gao ôm lấy anh - "Em không giận, em chỉ tức là vì anh không nói một tiếng liền bỏ đi, ngay cả điện thoại cũng không gọi cho em, em gọi thì anh cũng tắt máy Trở về không một lời giải thích liền đem em ra làm, em thật không vui, anh một câu giải thích cũng không có" Trình Mộ Thanh chậm rãi nói ra những gì mình nghĩ

Thật ra, chỉ cần nói thẳng cho nhau biết thì sẽ không xảy ra việc gì ..

"Xin lỗi, điện thoại của anh hết pin, trở về là bởi vìrất muốn em" Nói xong, anh vờn lười đùa giỡn với đôi môi của cô

"Được rồi, anh đừng náo loạn nữa" Nụ hôn như vậy, cô nhất thời cảm giác xương cốt đều rã ra, cả người như có luồng điện .

"Chính là làm sao đây? Anh vẫn muốn em"

"Không phải chúng ta vừa mới sao?Sao bây giờ lại muốn?" Trình Mộ Thanh hờn dỗi nói

"Không có cách nào cả, thế nào cũng chẳng đủ."Nói xong, anh xoay người đem Trình Mộ Thanh đặt ở dưới

"A, từ bỏ." Trình Mộ Thanh kêu một tiếng, hai tay đánh đánh anh - "Anh mau đứng lên đi, nặng quá."

"Nặng?" Hách Liên Tuyệt nhú mi, một cái xoay người liền đổi vị trí, Trình Mộ Thanh ở trên anh ở dưới ..

Đối với việc tự nhiên vị trí bị hoán đổi, Trình Mộ Thanh có điểm không chịu được, mặc dù cô đang ở cường thế nhưng để cho cô chủ động bên trên làm chuyện này cô không làm được

"Anh làm gì, mau để em xuống" Trình Mộ Thanh tổng cảm giác thật ngượng ngùng

Hách Liên Tuyệt hay tay, để lên gối "Em không phải nói anh nặng sao? Anh để em lên trên rồi."

Trình Mộ Thanh lắc đầu "Em không muốn" Nói xong định sẽ xuống chính là cánh tay bị anh nắm lại, anh nâng mông cô lên, đột nhiên dùng sức tiến vào bên trong

"A."

"A."

Hai người đồng thanh kêu ra tiếng

Kia hướng đến cảm giác ngập tràn thỏa mãn, mọi tức giận đều trút bỏ

Trình Mộ Thanh theo bản năng ngượng ngùng ngồi trên người anh, không biết phải làm sao, Hách Liên Tuyệt lại ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, nhích lên một cái làm cho cô động trên chính người anh, ngay từ đầu cô còn ngại chính là dần dần, đã bị cảm giác thoải mái này thay thế, quên hết tất cả.

.

Bỗng nhiên, Hách Liên Tuyết xoay người, đem cô đặt dưới thân lại "Tiểu Ngưu Ngốc, em ở trên nhưng chỉ toàn anh dùng sức, anh sắp mệt chết rồi, vẫn là để cho em bên dưới đi" Nói xong, anh lại tiến sâu vào bên trong cơ thể của cô, bắt đầu dùng sức va chạm ..

Ban đêm, âm thanh da thịt đụng vào nhau, từng đợt từng đợt truyền ra, cùng với sự vui sướng và thỏa mãn.

Ngày hôm sau, Hách Liên Tuyết còn chưa tỉnh lại thì Trình Mộ Thanh đã ra ngoài làm điểm tâm, tuy rằng đêm qua mệt gần chết nhưng tâm tình cô cũng trở nên tốt hơn, cho nên thay đổi, buổi sáng làm điểm tâm một chút ..

Lúc Hách Liên Tuyết tỉnh dậy, theo bản năng, sờ sờ bên giường chính là không có ai, ngẩng đầu đã không thấy bóng dáng cô đâu, anh đành đứng dậy mặc quần áo mở cửa bước xuống ..

Dưới lầu, trong phòng bếp, một bóng dáng nhỏ nhắn ta mang theo tạp dề, bận rộn làm đồ ăn, nhìn cô, khoé miệng chậm rãi nhếch lên, nhớ tới lời nói của Tiểu Trạch hôm qua nói với anh, cô chưa ăn gì, chính là đêm qua không biết sao lại có sức làm nhiều lần.

Nghĩ đến đây, anh lại tự trách .. Trình Mộ Thanh vừa từ phòng bếp đi ra, mang theo một đĩa jăm-bông, còn nở nụ cười "Anh tỉnh rồi sao? Mau tới ăn sáng đi"

Hách Liên Tuyết đi qua, một phen trụ thất lưng của cô "Anh xin lỗi."

"Sao tự nhiên lại nói xin lỗi?" Từ đêm qua đến giờ anh ta nói từ này rất nhiều lần rồi

"Hôm qua em không ăn gì, anh còn gây sức ép cho em, hôm nay còn bắt em phải dậy làm đồ ăn sáng cho anh."

Trình Mộ Thanh đỏ mặt "Được rồi, mới sáng mà đã nói cái gì đâu không à, nhanh đi rửa mặt rồi ăn sáng"

Hách Liên Tuyết cúi người hôn cô một cái "Thật thơm.Được, anh đi rửa mặt đây"Nói xong liền hướng đi vào phòng tắm

Trình Mộ Thanh nhìn theo anh, mặt không khỏi đỏ lên, đem đồ ăn sáng ra ngoài, sau đó Trình Mộ Thanh liền lên lầu

Đẩy cửa phòng Tiểu Trạch ra, Tiểu Trạch còn đang cuộn chăn ngủ, tuy rằng nhỏ bé nhưng nói chuyện rất uy nghiêm, thật không đúng với tuổi của Tiểu Trạch

Trình Mộ Thanh lấy tay đánh vào cái mông của Tiểu Trạch "Nè, Tiểu Trạch dậy ăn sáng"

Tiểu Trạch trở mình tiếp tục ngủ

Trình Mộ Thanh nghĩ nghĩ, trực tiếp kéo chăn sang một bên "Tiểu Trạch, con rời giường cho mẹ ——"

Tiểu Trạch bên trong mặc cái quần nhỏ, cảm giác mát mát, nhất thời mở mắt "Mẹ,sao dậy sớm vậy?"

"Hôm nay dậy sớm như vậy, mau, đứng dậy ăn sáng" Nói xong, Trình Mộ Thanh không quên vỗ vỗ cái mông của Tiểu Trạch

Tiểu Trạch cúi đầu, nhìn thấy cái quần nhỏ bị lộ ra ngoài, còn lại cũng không mặc gì, nhất thời đỏ mặt, nhanh lấy chăn che lại "Được, con biết rồi,mẹ ra ngoài đi"

Là mẹ của nó không phải nên làm chuyện này theo lẽ thường sao? Nhưng thấy bộ dạng của囡囡 của Tiểu Trạch

Trình Mộ Thanh cảm thấy mắc cùi ! Kia biểu tình thật giống Hách Liên Tuyết !

"Còn không mau ra ngoài" Tiểu Trạch hờn hờn hô một tiếng, chết tiệt, về sau ngủ phải khoá cửa lạ

"A..A" Trình Mộ Thanh nói ra 2 tiếng rồi đi ra ngoài

Sau đó, đi đến phòng của Kim Sa, gõ cửa một tiếng nhưng không ai để ý, vốn định gọi Kim Sa ra ăn sáng nhưng đẩy cửa ra bên trong phòng rất ngăn nắp, sạch sẽ như không ai ngủ vậy, chẳng lẽ Kim Sa không ở trong phòng?

Nghĩ đến công phu của Kim Sa, Trình Mộ Thanh cũng yên tâm đi xuống lầu, Hách Liên Tuyết ngồi trên bàn ăn, nhìn bộ dạng vui vẻ của Trình Mộ Thanh, tâm tình cũng tốt lên.

"có gì mà vui vậy?" Hách Liên Tuyết hào tâm hỏi

Trình Mộ Thanh nghĩ, đi qua đem chuyện vừa rồi nói cho Hách Liên Tuyết, anh sửng sốt, lập tức cười không nghĩ đứa con này giống y chang anh !

Lúc này, Tiểu Trạch bước qua, nhìn thấy Trình Mộ Thanh nhin không được lườm một cái, mặt cũng hơi ửng đỏ ..

Trình Mộ Thanh biết Tiểu Trạch rất tự trọng, nên không dám chọc, chỉ cười cười chào đón Tiểu Trạch ăn sáng ..

Trên bàn ăn, một nhà 3 người, nhìn rất hạnh phúc ..

Tiểu Trạch vừa ăn sáng vừa đánh giá hai người, thoát nhìn, không tệ.

Trên bàn ăn, Trình Mộ Thanh và Hách Liên Tuyết cũng nói chuyện với nhau, tiếng cười truyền khai, cả biệt thự nhìn rất ấm áp

Tiểu Trạch ăn sáng, tuy rằng ăn không vô nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười ..

Sau khi ăn xong, Hách Liên Tuyết lên lầu thay áo, một chút sau, điện thoại vang lên, nhìn thấy là dãy số của Chu Lâm Na, anh .tiếp

"Alo?"

"Tuyết"

"Anh nghe"

"Tuyết, anh tới với em được không, em không biết nói sau nhưng cảm thấy cả người khó chịu."

Hách Liên Tuyết mày túc khởi "Được, em đợi anh, anh liền tới"

"Ừ" Chu Lâm Na lên tiếng liền cúp điện thoại

Trình Mộ Thanh đứng một bên nghe được những lời nói đó, liền xoay người hoàn tụ cánh tay anh ta "Anh sao vậy?"

"Chu Lâm Na có điểm không thoải mái, anh phải đến xem" Hách Liên Tuyết nói

Trình Mộ Thanh giật mình, sau đó ôm anh vô cùng thân thiết "Tuyết, em đi với anh được không?"

Hách Liên Tuyết nghiêng đầu, đánh giá cô "Em muốn đi?"

Trình Mộ Thanh gật đầu "Em muốn đi cùng anh"

Hách Liên Tuyết không chút do dự, liền cười "Được"

Trong bệnh viện, sau khi cúp điện thoại Chu Lâm Na nằm trên giường, một bộ dạng ngoan ngoãn chờ Hách Liên Tuyết đến, quả nhiên nghe đến cô không thoải mái anh ta rất khẩn trương ..

Nửa tiếng sau, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Chu Lâm Na nhanh nằm xuống, lúc cửa đẩy ra còn cười nhưng sau đó nhìn người đi vào nụ cười dần mất đi

Chu Lâm Na không tin Hách Liên Tuyết mang theo Trình Mộ Thanh vào đây, hai người mười ngón tương giao một chỗ, thoát nhìn biết đặc biệt chăm chọc ..

Nửa người Chu Lâm Na ngồi trên giường, sắc mặt không tốt nhìn Trình Mộ Thanh

Trình Mộ Thanh nở nụ cười "Chu Tiểu Thư, cô không ngại khi tôi vào đây chứ?"

Chu Lâm Na miễn cưỡng nở nụ cười "Đương nhiên, sẽ không ngại."

Ngoài miệng thì nói không ngại nhưng trong lòng khó chịu không thôi, không nghĩ tới Trình Mộ Thanh lại vào đây ...

"Em sao rồi? Vừa rồi trong điện thoại em nói không thoải mái, bây giờ thì sao?" Hách Liên Tuyết dò hỏi

"A, không sao rồi, bác sĩ vừa lại kiểm tra cho em" Chu Lâm Na thản nhiên nói, giọng điệu rất nhẹ nhàng, thoát nhìn giống người bệnh 10 phần

Trình Mộ Thanh cũng bước lên "Nếu không thoải mái nhớ kĩ đừng ăn đồ cay, chua, sẽ kích thích dạ dày"

"Đồ ăn bệnh viện toàn là rau, như thế nào cho người bệnh ăn đồ cay độc đâu" Chu Lâm Na nói lại, giọng điệu chớ chút không tốt

Trình Mộ Thanh trong nháy mắt sững sờ, cô chỉ muốn quan tâm một chút nhưng giọng điệu của Chu Lâm Na vẫn như là tình địch ..

Đôi mắt chợt lướt qua hận ý, vẫn là bắt giữ một cái rõ ràng ..

Nghe được lời nói Chu Lâm Na, Hách Liên Tuyết về mặt có chút không vui "Mộ Thanh chỉ là quan tâm em thôi"

"Em" Chu Lâm Na sùng sốt "tôi biết rồi, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, chỉ vì bệnh mà trong lòng không thoải mái, cô đừng để bụng"

Trình Mộ Thanh lắc lắc đầu, chính là ánh mắt đã không có loại quan tâm này, bởi vì cô cảm giác được ý của Chu Lâm Na, sự hận thù của cô ấy rất mãnh liệt.

Cuối cùng, Chu Lâm Na lôi kéo Hách Liên Tuyết nói này nói nọ, rồi làm nũng, nhớ lại chuyện của bọn họ, hoàn toàn không kiêng kị có mặt Trình Mộ Thanh ở đây, mà Trình Mộ Thanh cũng biết là Chu Lâm Na cố ý ..

Từ đầu đến cuối, Trình Mộ Thanh đứng đó, mặt không chút thay đổi, trong lòng nghĩ gì người ta cũng không biết

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163

Sau khi rời khỏi phòng bệnh của Chu Lâm Na, thì Hách Liên Tuyết và Trình Mộ Thanh đi đến thăm Uất Sâm Dạ và Vivi, lúc ra khỏi Trình Mộ Thanh cũng không nói gì ..

Hách Liên Tuyết liền chú ý "Làm sao vậy?Em giận sao?"

Trình Mộ Thanh ngẩng đầu, liếc anh một cái - "Không có giận"

"Còn nói là không giận ?Mặt của em đã viết rõ bốn chữ tôi đang rất giận kìa"- tay Hách Liên Tuyết nhéo nhéo cái mặt của cô một chút.

Trình Mộ Thanh né ra - "Em nói thật, em không có giận, chỉ không ngờ cô ấy bây giờ đã bệnh mà còn mãnh liệt hận em như vậy".

Hách Liên Tuyết hạp mâu, ôm lấy cô - "hiện tại cô ấy đã vậy thì đừng so đo làm gì, về sau không gặp lại là được".

Trình Mộ Thanh gật gật đầu - "Đi thôi, đi thăm Vivi".

_ Trong phòng bệnh _

Vivi đã tỉnh lại, khi thấy Trình Mộ Thanh và Hách Liên Tuyết đi tới, cặp ngời trong suốt có một chút lặng lẽ.

Bọn họ thật hạnh phúc vậy Sâm Dạ ca thì sao?

"Vivi, cô tỉnh rồi?" Trình Mộ Thanh nhẹ giọng hỏi.

"Ừ" -Vivi gật đầu, sau đó nhớ tới cái gì - "Cảm ơn cô đã cứu tôi".

Trình Mộ Thanh ngồi xuống, cầm tay Vivi - "Đừng nói cảm ơn, cô tỉnh lại là tốt rồi ! À, Uất Sâm Dạ đâu?"- Trình Mộ Thanh hỏi, vừa rồi đi ngang phòng của anh cũng không thấy.

Nói đến đây, sắc mặt của Vivi tối đi vài phần "Sâm Dạ ca có chuyện, vội đi."

Nghe vậy, Trình Mộ Thanh cũng đoán ra được, dùng sức nắm tay Vivi - " Vivi, tôi không biết cô hiểu lắm tôi cái gì, nhưng tôi chỉ muốn nói những lời ngày đó cô nói với tôi tôi sẽ không đáp ứng, hạnh phúc là tự tay mình nắm bắt được, nên nếu cô thật lòng thích Sâm Dạ thì phải tranh thủ ".

Vivi nhìn Trình Mộ Thanh, đôi mắt nhẹ nhàng chớp chớp, sau đó nhìn lên trần nhà, tranh thủ sao? Cô đã tranh thủ mười mấy năm rồi không phải kết quả vẫn vậy sao?

Một nụ cười chua xót nở lên môi - "Cho dù tranh thủ, tâm tư của Sâm Dạ ca cũng không thuộc về tôi, anh ấy chỉ có thể xem tôi là em gái".

Nụ cười như vậy, lại nở trên mặt của một cô gái mười mấy tuổi, Trình Mộ Thanh không khỏi cân nhắc, lúc cô bằng tuổi Vivi cũng là lúc cô gặp Hách Liên Tuyết, sau đó một mình đến Milan nhưng lại mang thai, nhìn đến Vivi cô cảm thấy giống mình trước kia, chính là hiện tại cô có thể nói gì? Chuyện tình cảm của người khác mình không thể đụng tay vào .

Uất Sâm Dạ vẫn hi vọng anh nên hiểu sớm một chút ..

Cùng Vivi nói mấy câu thì Trình Mộ Thanh và Hách Liên Tuyết trở về nhưng là về công ty .

Tốt hay xấu thì hiện tại Trình Mộ Thanh cũng là thư kí của Tổng Tài TCL.

Trình Mộ Thanh vốn phải tự chính mình vào, nhưng Hách Liên Tuyết không cho, lôi kéo tay cô đi qua đường, trên chốc không ít ánh mắt, Trình Mộ Thanh đỏ mặt cúi đầu, chính là Hách Liên Tuyết lại cố tình ngẩng đầu, hận không thể nói cho mọi người biết, cô gái này là của tôi.

Cái loại hạnh phúc này, tất cả đều dạt dào thể hiện ra.

Mà trên mặt Trình Mộ Thanh cũng đỏ rực, nhiều người nhìn thấy như vậy, ánh mắt nào cũng có, hại cô thật ngại chết.

Lúc vào thang máy, mặt đã ứng đỏ đến mang tai, vươn tay định sẽ đánh anh - "Đều là tại anh".

Hách Liên Tuyết ôm trụ lại, đột nhiên đem cô ôm vào lòng ngực, tà mị nở nụ cười - "Anh thì sao?"

"Không nên rêu rao như vậy? Anh không thấy bọn họ đều dùng ánh mắt kì dị nhìn em đâu." - Trình Mộ Thanh hờn dỗi nói

"Nhìn thì nhìn, em chính là người phụ nữ của anh, làm cho bọn họ đều biết để khỏi nhớ mong em" - Nói xong, Hách Liên Tuyết giữ chặt cô, đối với đôi môi của cô mà hôn lên.

"A..." Trình Mộ Thanh đẩy đẩy anh ra - "Nơi này là thang máy!"

"Không việc gì, sẽ không ai thấy".

Đang nói, đinh một tiếng, cửa thang máy mở ra, Hàn Dĩ đứng bên ngoài, nhìn thấy cảnh tượng trong thang máy, ngây ngẩn cả người..

Mà Trình Mộ Thanh bị che khuất, dư quang nhìn thấy Hàn Dĩ, bật người đẩy Hách Liên Tuyết ra.

Hách Liên Tuyết xoay người, nhìn thấy Hàn Dĩ, ánh mắt tựa hồ muốn nuốt sống Hàn Dĩ, anh đã quên Hàn Dĩ cũng có thể dùng thang máy này!

"Cái kia, tôi không thấy gì hết, gần đây mắt không tốt lắm." Nói xong, Hàn Dĩ liền đi vào bên trong thang máy.

Trình Mộ Thanh đỏ mặt, đẩy Hách Liên Tuyết rồi chạy nhanh ra ngoài.

Hách Liên Tuyết cũng bước ra, trừng mắt nhìn Hàn Dĩ - "Cẩn thận tôi điều cậu đến Châu Phi".

Hàn Dĩ đứng đó, một dạng mang theo - tôi không thấy gì, tôi không thấy gì cả.

Sau khi Hách Liên Tuyết rời bệnh viện, Chu Lâm Na nằm trên giường, vẻ mặt không cam lòng, lúc này Phó Gia Tuấn đi đến, nhìn thấy Chu Lâm Na, nét mặt biểu lộ nụ cười quái dị "Thế nào? Có khá hơn chút nào không?"

"Anh tới đây làm gì?" Thấy Phó Gia Tuấn, sắc mặt Chu Lâm Na không vui.

Phó Gia Tuấn một thân hàng hiệu, thản nhiên bước vào, ánh mắt khinh mạn "Thế nào? Sau khi lợi dụng tôi rồi thì muốn vứt tôi sao?"

Chu Lâm Na liếc anh ta một cái, cũng không nói thêm gì.

"Thế nào? Một câu cũng không nói?" Phó Gia Tuấn hỏi.

"Mặc kệ chuyện của anh" - Chu Lâm Na tức giận nói

"A, mặc kệ chuyện của tôi, em có đừng quên tôi đã đầu tư không ít tiền cho em, bây giờ em nói mặc kệ tôi." Phó Gia Tuấn nói

"Anh yên tâm, tiền tôi sẽ trả lại" - Nói xong, xốc chăn xuống giường - "Tôi phải xuất viện".

Phó Gia Tuấn làm hiệu "Ok"

Ban đêm, di động của Hách Liên Tuyết vang lên, anh cầm di động tiếp nhận - "Alo."

"Là Hách Liên Tuyết phải không?"

"Đúng là tôi".

"Tôi là Phó Gia Tuấn, bây giờ anh đến quán bar Hạ Tuý Nhân đi, Chu Lâm Na uống rượu, không ngừng gọi tên anh."

Hách Liên Tuyết nhú mày - "Cô ấy không phải ở bệnh viện sao?"

"Đến rồi nói sau" - Nói xong, điện thoại trực tiếp bị cúp

Hách Liên Tuyết cầm di động trong tay, nhíu mày, Trình Mộ Thanh nằm trong lòng ngực anh, cô cũng nghe được, ngẩng đầu nhìn -"Anh đi đi!"

"Nhưng mà."

"Anh yên tâm, em sẽ không nghĩ lung tung nữa, anh về sớm một chút"- Trình Mộ Thanh quan tâm nói.

Hách Liên Tuyết cúi người hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một cái "Bà xã, em thật tốt".

"Ai là bà xã của anh nha" Trình Mộ Thanh đánh vào lòng ngực anh một cái.

"Đương nhiên là em, chờ chuyện này chấm dứt, chúng ta liền kết hôn".Nói xong, anh triển miên hôn lên đôi môi mềm mại của cô, mấy phút sau mới đứng dậy.

"Được rồi, ai đi đi, trời tối rồi"- Trình Mộ Thanh nói, dùng chăn bao vây bản thân .

"Ừ" Hách Liên Tuyết đứng dậy, thay chút quần áo.

"Anh đi nha"

"Ừ" Trình Mộ Thanh gật gật đầu

Hách Liên Tuyết không nói nhiều liền vội vào trong chăn, ánh mắt neho lại "Làm sao đây? Anh bỏ em không được."

Trình Mộ Thanh sợ hãi, nhanh đem chính mình cuốn lại -"Thôi được rồi, đừng loạn nữa, mau đi đi".

Hách Liên Tuyết nhin xuống, thu lấy tay lại "Em ở nhà ngoan ngoãn đợi anh, rất nhanh anh liền trở lại".

"Ừ..ừ" Trình Mộ Thanh liên tục gật đầu

Hách Liên Tuyết đứng dậy, hướng đi ra ngoài

"Tuyệt." Trình Mộ Thanh gọi lại

Hách Liên Tuyết quay đầu

"Đi đường cẩn thận." -Trình Mộ Thanh nhẹ giọng nói

Khoé miệng Hách Liên Tuyết gọi lên -"Ừ, đợi anh về."

Ở quán bar, Chu Lâm Na ngồi trong một chỗ, uống say như chết, Phó Gia Tuấn ngồi cạnh nhưng cô không ngừng kêu tên Hách Liên Tuyết .

Phó Gia Tuấn không thể kéo cô được, không cho cô uống nhưng cô lại cố tình uống !

Lúc Hách Liên Tuyết tới nhìn thấy Phó Gia Tuấn, anh bước qua cầm tay Chu Lâm Na —“ Em xuất viện lúc nào?Em có biết tình trạng bây giờ của mình thế nào không?Lại còn ở đây uống rượu? Em không muốn sống nữa?"

Nghe được giọng nói của Hách Liên Tuyết, Chu Lâm Na chậm rãi ngẩng đầu "Tuyệt?Là anh sao?.Là anh phải không?"

"Là anh, hiện tại em lập tức theo anh trở về bệnh viện đi"- Nói xong, Hách Liên Tuyết muốn kéo Chu Lâm Na đi

"Không, em không muốn quay về bệnh viện, không muốn." Chu Lâm Na bỏ tay anh ra "Em không muốn trở về."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164

"Em đừng náo loạn nữa, em có hiểu rõ tình trạng sức khoẻ bây giờ của mình không?" Hách Liên Tuyết hô lên.

"Em không muốn trở về, không muốn trở lại bệnh viện, em không muốn lẻ loi một mình." -Giọng điệu của Chu Lâm Na thoát nhìn rất đau khổ.

Hách Liên Tuyệt nhủ mảy, nhìn cái dạng này của cô, có chút không đành lòng.

Phó Gia Tuấn đứng dậy - "Cô ấy tôi giao cho anh, tôi đi trước"- Nói xong, liền đi ra ngoài.

Hách Liên Tuyệt nhìn thấy người phụ nữ khóc lóc trên sofa, không biết lại đưa cô đi đâu bây giờ ..

Mà Phó Gia Tuấn đứng bên ngoài, quay đầu nhìn Chu Lâm Na, ánh mắt hiện lên tia khó dò, cuối cùng lên xe, chạy nhanh đi ..

Thật sự không còn cách nào, Hách Liên Tuyệt đem Chu Lâm Na đến khách sạn

Hách Liên Tuyệt ôm Chu Lâm Na, cô bây giờ vẫn được mọi người quan tâm, nên anh chỉ có thể tránh đại sảnh vào bên trong phòng ..

"Tuyệt, anh nói anh sẽ không rời bỏ em, sẽ không rời bỏ em" Chu Lâm Na tựa người vào lòng ngực của Hách Liên Tuyệt, cũng không biết thật say rượu hay giả vờ say rượu, nói ra một câu.

Hách Liên Tuyệt rất nhanh ôm Chu Lâm Na vào phòng, chính là một cảnh này đều bị camera thu vào.

"Đi, trước nằm xuống, anh lấy cho em ly nước" Hách Liên Tuyệt mang Chu Lâm Na tới giường, đứng dậy sẽ đi lấy nước.

"Không cần, em không muốn uống nước, anh đừng rời em... Ồi, mắc ới!" - Chu Lâm Na vừa nói xong, nhin không được liền ới ra

Mà Hách Liên Tuyệt ôm lấy cô nên tất cả những gì Chu Lâm Na ới đều dính lên người anh, anh nhủ mảy nhưng không có nhúc nhích.

Trải qua màn ới mữa, tựa như tỉnh một chút, Chu Lâm Na nhìn Hách Liên Tuyệt, ánh mắt xẹt qua một tia xin lỗi - "Tuyệt, xin lỗi, em không phải là cố ý.".

"Không sao"- Hách Liên Tuyệt nói nhỏ

"Kia, anh vào phòng tắm thay đồ đi, em đi giặt quần áo cho anh". Nói xong, Chu Lâm Na định rời giường chính là bị Hách Liên Tuyệt ngăn lại - "Anh không sao, em nằm xuống đi, đừng cử động nữa".

"Nhưng mà quần áo của anh." Chu Lâm Na cau mày, bộ dáng có lỗi.

"Không sao, anh tự giặt một chút là được ". Nói xong, Hách Liên Tuyệt hướng đến phòng tắm, mà lúc này di động của anh vang lên .

Nhìn thấy di động sáng sáng, Chu Lâm Na ngồi dậy, cầm di động nhìn vào, nhưng thấy đến tên trên điện thoại, ánh mắt trở nên rõ ràng hơn, Hách Liên Tuyệt cũng vừa lúc đi ra ..

Chu Lâm Na gấp gáp, nhấn tiếp nghe, sau đó đặt dưới gối.

"Alo..." Trình Mộ Thanh nói chuyện, nhưng chính là bên kia không ai trả lời, cô nhủ mảy, cô gọi chỉ muốn hỏi tình trạng của Chu Lâm Na một chút, nhưng bên kia lại truyền đến ——

"Tuyệt." âm thanh nhẹ nhàng của Chu Lâm Na mang theo một chút khiêu khích.

"Em thế nào lại cử động rồi?" Hách Liên Tuyệt hỏi.

"Thế nào? Rửa được không?" Chu Lâm Na ngắn gọn hỏi

"Ừ, rửa rồi, mau nằm xuống đi, em uống rượu đó, đừng để mình bị cảm"- âm thanh của Hách Liên Tuyệt cũng rất từ tính.

"Ừ"- Chu Lâm Na nhu thuận gật đầu, ra vẻ bắt đắ dĩ muốn lên giường .

Mới vừa đến giường, Chu Lâm Na lôi kéo làm cho cả người Hách Liên Tuyệt đè ở trên ..

"A..." Chu Lâm Na phát ra âm thanh không hài hoà - "Tuyệt, anh đè em đau quá."

Hách Liên Tuyệt nhanh chóng đứng dậy - "Thật xin lỗi, anh.."

Lời của Hách Liên Tuyệt còn chưa nói xong, Chu Lâm Na liền bưng kín cái miệng của anh ta - "Tuyệt, không sao, em không trách anh."

Nói xong, buông tay ra, nhẹ nhàng hôn lên môi của Hách Liên Tuyệt " Tuyệt, em yêu anh." Cô nói vậy làm cho Hách Liên Tuyệt có chút sững sờ, trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trình Mộ Thanh, sắc mặt liền thay đổi, muốn đẩy Chu Lâm Na ra nhưng cô ta cứ như sam dính lấy anh, gắt gao ôm anh, thuần thục hôn lên miệng anh

Hách Liên Tuyệt một phen ngăn lại - "Em ——"

Tiếp giây theo, Chu Lâm Na nhủ mảy, hai tay che bụng - "Đau quá, tuyệt, em**anh."

Hách Liên Tuyệt ngẩng ra, nhìn đến bộ dạng thống khổ của Chu Lâm Na, động tác của anh trở nên mềm mại lại - "Em không sao chứ?."

Chu Lâm Na lắc đầu - "Anh nhẹ một chút em sẽ không đau."

Hách Liên Tuyệt cảm giác lời nói của Chu Lâm Na có gì đó lạ lạ, nhưng không giải thích được.

Mà bên kia điện thoại, Trình Mộ Thanh từng giọt nước mắt rơi xuống, bây giờ còn nói gì nữa? âm thanh ái muội như vậy? Không phải nói ra tất cả rồi sao?

Giọng nói của Hách Liên Tuyệt, giọng nói của Chu Lâm Na.

Sau khi cúp điện thoại, Trình Mộ Thanh nắm chặt điện thoại trong tay, cuối cùng đứng dậy trực tiếp đá văng cửa phòng Tiểu Trạch, Tiểu Trạch còn đang ngủ nghe âm thanh thật lớn, bật người ngồi dậy ..

Nhìn rõ người trước mặt, Tiểu Trạch nhất thời tức giận "Mẹ, đây là buổi tối, mẹ còn làm gì vậy?"

"Tiểu Trạch, thu dọn đồ, đặt vé máy bay, chúng ta đi !!"

Vốn chưa định lại tinh thần, cộng thêm câu nói này, Tiểu Trạch cả kinh "Mẹ, mẹ nói gì?"

"Thu dọn đồ, chúng ta quay về Milan" Trình Mộ Thanh nói từng chữ, ngũ quan thanh thuần phát rõ ràng

Trình Mộ Thanh lập tức đè ép, làm cho Tiểu Trạch không dám hỏi gì liền nhanh rời giường, sau đó gọi cho Kim Sa, đặt vé máy bay đi Milan.

Ngôn Dục biết tin này, mặt dày mảy dạn đi theo, vô luận Kim Sa và Tiểu Trạch nói gì hăn cũng đi theo .. Đối với sự sắp xếp này, Kim Sa rất vừa lòng .. Ít nhất đến Italy, vào Ngục Môn cũng được Mà trước khi lên máy bay, Trình Mộ Thanh tắt máy .. Hách Liên Tuyệt, anh nhất định hối hận !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165

Một buổi tối, Chu Lâm Na cảm thấy không ngừng nhớ lại chuyện bọn họ trước kia, nhớ đến bọn họ vui vẻ cùng nhau .. Cô vừa nói, Hách Liên Tuyệt vừa nhủ mảy, lòng toàn nghĩ về Trình Mộ Thanh ..

Giờ phút này cô đang làm gì? Có đợi anh không?

Tối gần rạng sáng, Chu Lâm Na mệt nên ngủ, mà lúc Hách Liên Tuyệt muốn đi liền cầm đi động ở cái gối, chính là đi động lại hiện lên chấm dứt trò chuyện.

Hách Liên Tuyệt nhủ mảy, bản ghi ghép lại là Trình Mộ Thanh, lúc gọi là 2g10p, thời gian nói chuyện là 30 phút

Một loại cảm giác bất an tràn ra, như có bàn tay vô tình bóp nát trái tim anh, như vậy những gì Chu Lâm Na nói, Trình Mộ Thanh đều nghe sao?

Sợ Trình Mộ Thanh hiểu lầm, Hách Liên Tuyệt muốn đứng lên, chính là giờ phút này Chu Lâm Na lại mở mắt - "Tuyệt, anh muốn đi đâu?"

Hách Liên Tuyệt ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt tức giận "Chu Lâm Na, cô giỏi lắm!"

Lời nói lạnh như băng, ánh mắt u ám làm cho Chu Lâm Na cả kinh, chỉ qua buổi tối mà anh thay đổi như vậy, nhìn đi động trong tay anh, Chu Lâm Na đã hiểu ra được !

"Phanh" Một tiếng, cửa bị đóng lại, trái tim của Chu Lâm Na cũng tan vỡ ra ..

Lúc Hách Liên Tuyệt trở về, cả phòng trống không, chẳng có ai trong nhà, cũng không biết kết quả thế nào, anh ta vọt lên lầu, nguyên bản nghĩ Trình Mộ Thanh sẽ trong phòng đợi anh, nhưng sau khi vào, người không có, giường cũng thu dọn rất sạch sẽ ..

Một loại cảm giác bất an, anh nghĩ đến tủ quần áo, liền mở ra, trong nháy mắt đầy lòng như rơi xuống vực thẳm, tất cả quần áo của Trình Mộ Thanh không còn nữa ..

Trái tim của anh như bị ai khóa vào, những cái này đều chứng minh những gì hôm qua Chu Lâm Na nói Trình Mộ Thanh đã nghe được ..

Anh chạy đến phòng của Tiểu Trạch, và cũng chẳng còn gì .. Lấy di động, gọi dây số, nhưng bên kia đã tắt máy ..

Hách Liên Tuyết bật người xông ra ngoài tới nhà Ngôn Dục, thì cửa cũng khoá trụ, vô luận gõ thế nào cũng không ai mở cửa ..

Anh lại lấy di động gọi cho Ngôn Dục nhưng điện thoại của Ngôn Dục cũng tắt máy .

***" Hách Liên Tuyết mắng một tiếng, liền ném di động trong tay đi, nhưng dừng lại, gọi cho Hàn Dã thì nói Trình Mộ Thanh đã từ chức ...

Di động lập tức bị vỡ nát.

Liên tiếp vài ngày, Trình Mộ Thanh bốc khỏi thể giới, tìm thế nào cũng không ra, Hách Liên Tuyết thật sắp điên rồi, vừa tức giận, vừa sốt ruột vừa hận Trình Mộ Thanh không cho anh giải thích liền bỏ đi .. chỉ cần nghĩ anh không khỏi tức giận ..

Trong phòng, một mảnh tối đen, Hách Liên Tuyết ngồi trên giường lấy thuốc ra hút, cả phòng thật yên lặng ..

Mà tàn thuốc cũng rơi rớt đầy trên quần áo của anh .. lúc sau, Hàn Hàn Dã gọi tới ..

"Ông chủ."

"Tìm được rồi sao?" âm thanh của Hách Liên Tuyết có chút áp lực

"Đúng."

"Tôi điều tra được, chuyến bay vào ngày 24, bọn họ và Trình Mộ Thanh đi Milan .. Ngôn Dục cũng đi theo "- Hàn Dã nói

Milan? Hách Liên Tuyết nắm chặt điện thoại trong tay.

"Đặt vé đi Milan cho tôi,càng nhanh càng tốt". Nói xong, Hách Liên Tuyết trực tiếp cúp điện thoại.

Trình Mộ Thanh thế nhưng lại chạy đến Milan, dù là chân trời góc biển, anh cũng sẽ tìm được em ..

Vừa cúp, di động lại vang lên, thấy số của Hàn Dã, giọng điệu của Hách Liên Tuyết càng thêm không tốt -"Còn chuyện gì nữa?"

"Ông chủ, tốt nhất ông nên mở máy tính để xem." Nói xong, Hàn Dã trực tiếp cúp điện thoại vì không muốn vô cớ bị mắng.

Nhìn thấy điện thoại cúp, Hách Liên Tuyết nhủ mày, mở vi tính để xem,=...

Trình Mộ Thanh một thân mặc lễ phục màu trắng, đeo trang sức tao nhã, gương mặt thanh thuần mang theo nụ cười tự tin, cả người nhìn như một đoá hoa sen.

Gần ảnh chụp, Trình Mộ Thanh có chút ngẩn người, chính là nhìn thấy cô kéo tay một người đàn ông khác, thiếu nữa máy tính của Tiểu Trạch đã bị Hách Liên Tuyết ném nát bấy ..

Anh cực lực nhịn xuống, nhìn tin tức trên vi tính ..

Hoàng Tử Italy mang theo bạn gái tham gia buổi lễ, tuyên bố chuyện tốt tới gần !

Chuyện tốt tới gần ! Nhìn thấy bốn chữ này, Hách Liên Tuyết hận không thể bóp chết người đàn ông kia, sau đó hung hăng giáo huấn Trình Mộ Thanh một chút ..

Thế nhưng không phân biệt đúng sai, cô liền rời đi, lại còn cùng một chỗ với người đàn ông khác ! Không thể tha thứ ..

Hách Liên Tuyết đứng dậy liền đi ra ngoài .. lúc sau, điện thoại của Hách Liên Tuyết vang lên, là số của bệnh viện ..

"Hách Tiên Sinh, có chuyện gấp mong ngài đến bệnh viện một chuyến "- Bác sĩ bên kia nói

"Không có thời gian, tôi có việc phải đi"- Hách Liên Tuyết lạnh giọng nói, vừa định cúp điện thoại thì bên kia lại truyền đến âm thanh -"Là về tình trạng của Chu Tiểu Thư, tôi mong ngài có thể đến một chuyến".

"Chuyện của cô ta? Tôi không hứng thú"- Hách Liên Tuyết lạnh lùng nói, hiện tại trong lòng anh chỉ muốn đến Milan, kéo người phụ nữ kia về ..

"Thật không hứng thú sao?Tôi chính là thành tâm muốn nói cho Hách Tiên Sinh biết một việc "- Bên kia, bác sĩ nói.

Hách Liên Tuyết không khỏi tò mò – Hừ, chuyện gì?"

"Nếu tôi nói ra, lần này hy vọng tuyến cử danh sách y học sẽ là của tôi."

"Vây để xem tin của ông thế nào nữa đã"- Hách Liên Tuyết là thương nhân, ở phương diện "trao đổi điều kiện" tất nhiên sẽ không chịu thiệt thòi.

"Thật ra, chuyện bệnh tình của Chu Tiểu Thư là giả "- Bác sĩ nghĩ nghĩ vẫn là nói ra.

Hách Liên Tuyết nắm chặt di động "Thế nào?"

"Cô ấy nhờ tôi làm giả giấy xét nghiệm, căn bản cô ấy chỉ bị loét dạ dày chứ không phải ung thư"- Nếu không phải lâm vào đường cùng, bác sĩ cũng không nói ra, nhưng lần tuyến cử này, với anh ta mà nói quan trọng hơn ..

Chỉ cần nhớ tới Chu Lâm Na lừa gạt mình, Hách Liên Tuyết sẽ tức giận không thôi, nhưng hiện tại anh có việc cần làm hơn ..

"Được, tôi cúp máy trước, tôi có việc phải đi, về phần chuyện này, đợi tôi trở về nói sau"- Nói xong, Hách Liên Tuyết trực tiếp cúp điện thoại.

Nửa tiếng sau, Hách Liên Tuyết đến sân bay, lúc này điện thoại anh vang lên, là dãy số của Chu Lâm Na, trên mặt xet qua một tia cười lạnh, cuối cùng nhún tũ chối ..

Vừa định đi, điện thoại lại vang lên, anh không kiên nhẫn nên tiếp "Cô muốn gì?"

"Tuyết, dạ dày của em đau quá, em muốn gặp anh anh đến đây được không?" Bên kia truyền đến giọng nói yếu ớt của Chu Lâm Na.

Nghe được Chu Lâm Na nói vậy, Hách Liên Tuyết có chút chầm chọc -"Phải không? Hay là loét dạ dày liền biến cô thành dạng này?" Hách Liên Tuyết cảm ghét nói

Nghe được anh nói, Chu Lâm Na sùng sốt, giả vờ như không hiểu gì "Em không biết anh nói gì, anh mau tới được không, em đau quá."

"Đau thì đi tìm bác sĩ, tìm tôi chỉ vô dụng thôi, còn nữa Chu Lâm Na, tôi nguyên bản nghĩ cô đã thay đổi, nhưng không ngờ cô lại đi lợi dụng lòng tốt của tôi, tôi thật thất vọng về cô, hiện tại tôi không muốn nghe giọng nói của cô nữa, về sau cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi, đời này tôi chỉ yêu Trình Mộ Thanh, vô luận cô giờ trò gì đều không thể thay đổi"- Hách Liên Tuyết nói từng chữ, mỗi chữ đều như cây kim châm vào trái tim Chu Lâm Na.

Tàn khóc như vậy, đau đớn như vậy, dứt khoát như vậy ..

Bên kia, truyền đến giọng nói có chút nghẹn ngào của Chu Lâm Na "Anh đều biết hết?"

Hách Liên Tuyết nở nụ cười lạnh lùng -"Từ nay về sau đừng gọi cho tôi nữa".

"Tuyết, em không lừa anh, tất cả em làm đều vì anh, tại sao anh không tin em .. Tuyết, anh tới với em được không? Em nhớ anh."

"Quý khách đi Milan vui lòng chú ý. " Lúc này, Hách Liên Tuyết cúp điện thoại, xoay người đi làm thủ tục.

Bên kia, Chu Lâm Na tròn tròn mắt, không nghĩ tới anh đã biết tất cả.

Mà Hách Liên Tuyết xoay người đi vào, sắc mặt mang theo hàn khí, Trình Mộ Thanh, em đợi anh, anh nhất định mang em trở về .Đừng mơ tưởng rời anh đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166

Milan, trong bữa tiệc rượu ..

Trình Mộ Thanh mặc lễ phục trắng, tóc uốn xoắn búi cao, lộ ra cái cổ trắng nõn, cả người nhìn cao ngạo như đoá hoa sen, làm cho người khác không thể rời mắt ..

Trình Mộ Thanh cầm ly rượu trong tay, chân mang giày cao gót, xinh đẹp không thể bàn được.

Thật ra cô không thích tham gia tiệc rượu, còn phải trang điểm, ăn mặc, tùm lùm thứ, rất phiền .. Mặt nở nụ cười, chính là không có biện pháp, tiệc phải tham gia.

Sau đó, một mình đi lại, một đôi ánh mắt lạnh lùng, hình dáng kiên nghị, mặc tay phục, cả người thoát nhìn phi phàm, mà anh ta chính là Vương Tử của Italy ——Anthony

Mọi người nói, những người nam nhân Italy đối với trang phục đều là đẳng cấp, cho tới giờ cũng không keo kiệt đầu tư vào khoản này, những lời này rất đúng ..

Anthony xuất hiện sau lưng Trình Mộ Thanh, ánh mắt nhìn cô, rất thâm thúy.

"Mộ Thanh." -Anthony kêu lên

Vốn Trình Mộ Thanh đang trao đổi cùng vài người, nhìn thấy Anthony xuất hiện, lập tức rời đi ..

Trình Mộ Thanh xoay người, nhìn Anthony - "Tìm tôi có việc gì sao?"

"Chẳng lẽ không có việc không được tìm em sao?" -Anthony cầm ly rượu trong tay, một bóng dáng 1m8, cả người nhìn tao nhã như hoàng tử.

Mà thật ra, anh ta cũng chính là hoàng tử !!

"Đương nhiên không phải" Trình Mộ Thanh cười cười "Bất quá, vẫn thấy lạ vì anh tìm tôi ...

Anthony cũng nở nụ cười ..

Hai người đứng nói chuyện với nhau, không ngừng có những ánh mắt hâm mộ nhìn bọn họ, bọn họ rất xứng đôi ..

"Mộ Thanh, chuyện ngày đó anh nói với em, em nghĩ sao?"

Nghe đến đây, Trình Mộ Thanh khởi đôi môi đáng yêu "Này, tôi đã nói rất rõ với anh".

"Anh muốn biết vì cái gì" - Anthony chưa từ bỏ ý định, thật ra lúc trước khi quen biết Trình Mộ Thanh, anh ta chưa nói ra nhưng bây giờ có lẽ là đến lúc .Người phụ nữ này, vô tình hấp dẫn anh ta ..

"Anthony, tôi đã nói rồi, tôi không có thích đàn ông, tôi cũng đã có con, lần này trở về chỉ vì tham gia buổi thi đấu trang phục anh mời thôi, chứ không có ý khác" -Trình Mộ Thanh mỉm cười nói

Anthony nhíu mày, ngũ quang anh tuần mang theo vẻ tao nhã "Được, anh tôn trọng lựa chọn của em, nhưng anh cũng tò mò, cái người đàn ông có dáng vẻ gì mà làm cho em cố chấp như vậy, anh quả hâm mộ ."

Trình Mộ Thanh cười, nheo con ngươi lại "Anh ta a, là hôn đản".

Đúng, hôn đản ! Không có câu nào chuẩn xác hơn câu này !

Anthony sững sốt, không nghĩ tới cô nói vậy, khoé miệng nở nụ cười nhạt "-Lời này là ý gì?"

Trình Mộ Thanh cười - "Không có gì, dù sao anh ta cũng chỉ là hôn đản không hơn không kém".

Lời của cô vừa nói xong, Anthony lập tức bật cười

"Anh ta đối xử tốt với em không?" Anthoy hỏi

"Không tốt, tôi đến đây vài ngày rồi, anh ta cũng không có đi tìm." Giọng nói của Trình Mộ Thanh có chút u oán

Anthony chậm rãi thân nhiên tiến gần lại, cúi người, từ phía sau mà nhìn cứ như hai người đang hôn nhau, Trình Mộ Thanh đứng đó, không động đậy, nhưng chính là mảy mẩy gao chau lại, không rõ Anthony vì sao lại đến gần như vậy ..

"Bằng không, chúng ta chơi một trò chơi đi" - Anthony ra đề nghị

"Chơi thì chơi, đừng đứng sát vậy, có gì cứ nói" - Thật ra, Anthony là một người tốt, mà người có thể gặp được Anthony cũng đếm trên đầu ngón tay, chính là bọn họ như tri kỉ, quan hệ như vậy khiến biết bao nhiêu người hâm mộ

"Chúng ta kết hôn".

"Hả?" Trình Mộ Thanh trừng to mắt nhìn anh ta

Anthony lại nhẹ nhàng nói bên tai cô cái gì, Trình Mộ Thanh nhíu mày, hoài nghi nhìn anh ta _ "Này không phải là lừa gạt hôn nhân sao?"

"Nếu vậy thì sao?"

"Nếu nói đúng vậy, anh cũng không có hại a.." Trình Mộ Thanh cười.

Ở giáo đường, là nơi Trình Mộ Thanh chọn để kết hôn, cùng với cha xứ trang nghiêm tuyên hệ, hoàn thành hôn lễ ..

Trình Mộ Thanh mặc chiếc váy cưới màu trắng, tóc buộc lỏng, nhưng cả người nhìn đẹp mỹ như nhân vật trong tranh vẽ ..

Người tới không nhiều lắm, chỉ có Tiểu Trạch, Kim Sa, Ngôn Dục, đương nhiên có cả Anh Hoàng và Jack

Anh Hoàng và Jack là do Tiểu Trạch mời đến, Ngôn Dục thật không ngờ bọn họ đùa thật, chạy nhanh cầm đi động ..

Hách Liên Tuyết cũng không ngờ, lại nghe được tin tức này, không nói 2 lời trực tiếp vọt đến địa phương Ngôn Dục nói

Anthony một thân mặc tây trang, còn Trình Mộ Thanh mặc áo cưới trắng, hai người đứng trước mặt cha xứ, Trình Mộ Thanh cầm nhẫn trong tay, khăn trương vô cùng ..

Ánh mắt thỉnh thoảng nhìn Anthony, nhưng Anthony chỉ nở nụ cười .. Cha xứ lúc này, đứng trước mặt hai người, nghiêm trang túc mục

"Xin hỏi, Trình Mộ Thanh tiểu thư có nguyện ý gả cho Anthony không? Dù cho phú quý hay nghèo khổ, bất luận sinh lão bệnh tử đều bảo vệ anh ấy, chăm sóc anh ấy cả đời?"

Trình Mộ Thanh đứng đó, trong lòng rối rắm không thôi ..

Lúc sau, một chiếc xe dừng lại, Hách Liên Tuyết từ trên xe chạy xuống thẳng vào trong giáo đường ..

"Không muốn"- Cửa bỗng nhiên vang lên một trận hò hét, Trình Mộ Thanh sững sốt xoay người thì thấy Hách Liên Tuyết đang tức giận đứng ngay cửa ..

Kìa khuôn mặt mà cô ngày đêm mong nhớ, giờ khắc này trở nên sa sút vô cùng.

Anthony lại hướng đến cô nở nụ cười "Thế nào? Chiều này dùng được chứ?"

Trình Mộ Thanh liếc anh ta một cái, sau đó nhìn chăm chăm vào người đứng ở cửa .. đã vài ngày không thấy anh rồi ..

Hách Liên Tuyết vọt vào ôm trụ tay - "Người phụ nữ đáng chết này, không cho phép em kết hôn".

Ngữ khí vẫn vậy, bá đạo vô cùng, chính là cũng có chút mang theo sự khẩn cầu, nhìn thấy mắt anh đỏ ửng có lẽ vài ngày đã không ngủ, trong lòng Trình Mộ Thanh rất ro lắng ..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167

Chỉ cần tượng tượng đến những gì nghe được trong buổi tối hôm đó, cô sẽ lại giận dữ, Trình Mộ Thanh hất tay anh ra "Anh sao lại đến đây?"

Hách Liên Tuyết nắm lấy tay cô, gắt gao nắm chặt, không cho cô giãy dụa - "Đi theo anh" - Nói xong, liền kéo cô ra ngoài

Nhưng lúc sau, Kim Sa và Jack chặn bọn họ lại, Anh Hoàng đứng phía sau - "Muốn mang cô ấy ra ngoài, để xem cậu có hiểu chuyện hay không đã. . . ."

Lúc này, ánh mắt Hách Liên Tuyết trở nên u ám, giống như địa ngục điên cuồng - "Tránh ra".

"Muốn mang cô ấy đi, trừ phi lọt qua một cửa của bọn này" - Anh Hoàng nói, tuy rằng giọng nói rất bình tĩnh nhưng người khác không thể xem thường.

Hách Liên Tuyết nhìn bọn họ, ánh mắt muốn Tiểu Trạch giúp nhưng Tiểu Trạch lại thờ phỉ phỉ !

Hách Liên Tuyết một tay nắm chặt Trình Mộ Thanh, đem cô để ra phía sau - "vậy đừng trách tôi không khách khí". Nói xong, anh tung chân đá vào hai người, cũng may Kim Sa và Jack nhanh nhẹn tránh ra, Hách Liên Tuyết liền lôi Trình Mộ Thanh chạy ra ngoài ..

Kim Sa và Jack xoay người chạy theo Hách Liên Tuyết, mà anh sợ Trình Mộ Thanh bị thương nên vội vàng che đỡ cho cô, chính là lúc này Jack nắm một tay Hách Liên Tuyết.

Hách Liên Tuyết phát ra tiếng kêu rên, dù sao Jack cũng từng được toi luyện, một quyền đánh ra không thể xem nhẹ, Hách Liên Tuyết cũng không khách khí thúc vào Jack, thừa dịp Jack lắc mình, Hách Liên Tuyết mang Trình Mộ Thanh ra ngoài

Jack cùng Kim Sa định chạy đi, Anh Hoàng ra tiếng - "Đề bọn họ đi".

Tiểu Trạch lúc này chạy đến nhìn theo bóng dáng 2 người, quay đầu thờ phỉ phỉ - "Jack, anh làm chi mà mạnh tay vậy, người đó là ba ruột em."

Jack sừng sốt "Xử tiểu tử, anh đây giúp chú em đó, không phải chú em giận anh sao? Anh giúp chú em trút giận."

"Có giận cũng là ba tôi"- Tiểu Trạch nghiêng răng nói.

"Té ra, lòng tốt của tôi không đúng chỗ sao?" -Jack hỏi lại

"Anh xem, tôi không đem anh cuộn lại?"

"."

Jack im lặng, nhìn về phía Anh Hoàng, Anh Hoàng giả vờ ho khan một tiếng, làm bộ không nghe gì ..

Mà bên ngoài Hách Liên Tuyết kéo tay Trình Mộ Thanh chạy đi, gắt gao cầm chặt tay cô không chịu dừng lại, bởi vì anh không biết có thể hay không dùng tay bóp chết người phụ nữ này, cô cư nhiên dám đến đây kết hôn cùng người đàn ông khác ..

Trong lòng ngực như bị lửa thiêu đốt, tuy lúc mà bùng nổ, Trình Mộ Thanh nhìn anh ta, chân mạng giày cao gót chạy đã đau chết ..

Cô phải bỏ tay anh ta ra, nhưng thế nào cũng không được - "Hách Liên Tuyết, đừng chạy nữa, chân em đã đau sắp chết rồi"- Trình Mộ Thanh cau mày nói.

Nghe được lời cô nói, anh xoay người, vẻ mặt tức giận như muốn giết người - "Đau chết em đi"- Hách Liên Tuyết rống lên, gân xanh nổi đầy ra - "Trình Mộ Thanh, trái tim em thật độc ác."

Lời nói vừa dứt, Trình Mộ Thanh cũng nổi giận - "Em độc ác? Hách Liên Tuyết, anh dựa vào cái gì mà nói em vậy?"

"Em không nói một tiếng liền đi đến Milan, em biết anh lo thế nào không? Không những vậy còn dám kết hôn với người đàn ông khác, em muốn chết đúng không?"- Hách Liên Tuyết quát

"Em có thể cùng người khác kết hôn cũng như anh nửa đêm lên giường với người phụ nữ khác, hai cái này có khác gì nhau không? Dựa vào cái gì anh có thể còn em thì không?" Trình Mộ Thanh tức giận hô.

"Anh ——" Hách Liên Tuyết nâng lên một hơi - "Em nói anh lên giường với ai? Ngoài em ra, anh còn lên giường với ai?"

Những lời nói này, con mẹ nó đủ tối mà cũng đủ trắng ra rồi ..

Trình Mộ Thanh khuôn mặt ửng đỏ - "Ai ai, lên giường với anh?"

"Trình Mộ Thanh, anh nói cho em biết, từ đầu đến cuối anh chỉ yêu mình em, anh không biết em hiểu lầm anh cái gì nhưng nếu em dám kết hôn cùng người khác, anh sẽ giết chết em, sẽ không bỏ qua đâu."

"Sau khi giết xong thì sao?" Trình Mộ Thanh sâu kín hỏi, nghe được anh hò hét, anh chất vấn, cô không tức giận gì cả, hơn nữa nghe anh nói chưa cùng lên giường với ai, vậy ngày đó là Chu Lâm Na cố ý? Nghĩ đến đây, cảm thấy vui sướng.

"giết em xong, anh sẽ tự sát" Hách Liên Tuyết nói

Trình Mộ Thanh không ngờ, anh dám yêu, yêu đến tận cốt tủy, cái loại cảm giác này cô rất thích, và cũng cảm thấy hạnh phúc, chỉ cần nhìn thấy anh, cô không khỏi bật cười.

Hách Liên Tuyết xoay người - "em còn cười?"

Trình Mộ Thanh nhin xuống - "có bắn lĩnh, anh liền giết đi".

"Em nghĩ rằng anh không dám sao? Chỉ cần em kết hôn với người khác, anh sẽ giết em"

"Kết hôn thì là nhất định rồi" Trình Mộ Thanh kiên trì nói

"Em——"

"Nhưng không phải cùng người khác"- Trình Mộ Thanh nói thêm một câu.

Hách Liên Tuyết nhú mày, chưa hiểu gì xảy ra thì Trình Mộ Thanh đã kéo anh vào bên trong.

"Được rồi, đừng nhiều lời, đi theo em" Trình Mộ Thanh nói

"Em kéo anh đi đâu?"

"Đương nhiên là kết hôn"- Trình Mộ Thanh theo lẽ thường nói.

Hách Liên Tuyết nhú mày, trừng to mắt - "Em còn dám kết hôn?"

Trình Mộ Thanh cũng nhú mày, quay đầu nhìn anh: "Thế nào? Chẳng lẽ anh không định cưới em?"

"Anh ——" Hách Liên Tuyết thật không hiểu tình huống này là gì!

Lúc anh tới, Ngôn Dục cầm một túi to lấy ra bên trong một bộ tây trang cho chú rể màu trắng, lúc thay đổi quần áo Hách Liên Tuyết mới hiểu ra.

Anthony đứng trước mặt, lắc đầu đáng tiếc - "Tôi còn nghĩ hôm nay nếu anh không đến thì cô dâu sẽ là của tôi."

Hách Liên Tuyết gắt gao cầm tay Trình Mộ Thanh, nở nụ cười, bá đạo tuyên ngôn - "Cả đời này, cô ấy là người phụ nữ của tôi!"

Tiểu Trạch lúc này bước lên - "Nếu ba còn làm cho mẹ không vui, con sẽ mang mẹ rời đi."

Hách Liên Tuyết ngồi xổm xuống- "xú tiểu tử, con có mặt trên đời này không chỉ có công của mẹ con?"

"Trời đất bao la, công mẹ là lớn nhất, sinh dưỡng con là mẹ, ba cùng lắm chỉ cho con là một viên jing từ nhỏ thôi, ngoài trừ này, ba còn cho con gì?"

Nghe Tiểu Trạch nói vậy, tất cả mọi người đều 囧

Đứa nhỏ này, đã đủ chín chắn rồi !

"Được, ba đáp ứng với con không bao giờ làm mẹ con khổ tâm nữa, cho nên con cũng sớm đánh gãy ý nghĩ trong đầu đi" - Hách Liên Tuyết nói ra, anh phát hiện bốn sự của Tiểu Trạch lớn hơn, không thể coi nhẹ được ..

Tiểu Trạch ngẩng đầu - "đến lúc đó xem sao."

Hôn lễ vẫn tiếp tục.

Hách Liên Tuyết cơ bản muốn cho Trình Mộ Thanh một cái hôn lễ đáng nhớ, thật không nghĩ tới bọn họ chỉ làm hôn lễ trong tiểu giáo đường này, nhưng mặc kệ thế nào chỉ cần chú rể là anh, cô dâu là Trình Mộ Thanh là tốt rồi ..

Nhiều ngày ' tra tấn' cũng tiêu thất, tinh thần của anh tốt lên rất nhiều.

Cha xứ đứng trước mặt đọc tuyên hệ, chú rể đổi người mới, cha xứ có chút buồn bực nhưng tựa hồ người này còn hạnh phúc hơn người lúc này..

"xin hỏi Trình Tiểu Thư, cô có đồng ý gả cho người bên cạnh không? Hơn nữa một đời bất luận sinh lão bệnh tử, bản cùng phú quý, sẽ nguyện ý chăm sóc cho anh ta, cả đời không rời xa?"

"Tôi nguyện ý" - Trình Mộ Thanh nói

"xin hỏi Hách Tiên Sinh, có đồng ý lấy người bên cạnh làm vợ không? Dù cho sinh lão bệnh tử, bản cùng phú quý đều nguyện ý cả đời chăm sóc, bảo vệ cô ấy không bao giờ rời xa?"

"Tôi nguyện ý"- Hách Liên Tuyết nói, giờ phút này trong lòng cảm thấy rất hạnh phúc ..

"Được, tôi lấy danh nghĩa cha xứ tuyên bố hai người chính thức thành vợ chồng, bây giờ các người có thể đeo nhẫn cho nhau".

Nhẫn? Hách Liên Tuyết ngây ngẩn cả người, này căn bản là không có chuẩn bị, anh tới đây chỉ vì muốn đem cô về chứ không có nghĩ gì để chuẩn bị nhẫn ..

Bất quá

Hách Liên Tuyết bắt lấy tay cô - "trở về anh sẽ bồi cho em một cái nhẫn thật to ."

"Phải là kim cương mấy ngàn vạn, phải lớn một chút để người ta chỉ cần liếc mắt thì biết là mắc tiền, như vậy mới nổi"- Trình Mộ Thanh yêu cầu.

"Được, không thành vấn đề !"

Hách Liên Tuyệt xoay người nhìn cha xứ "Xin hỏi, bây giờ tôi có thể hôn cô dâu không?"

Cha xứ sững sốt, chưa bao giờ gặp qua hôn lễ lạ lùng thế này .. Chính là vẫn mang bộ dáng nghiêm trang "có thể."

Hách Liên Tuyệt nhìn Trình Mộ Thanh "Người phụ nữ này, xem cả đời này em trốn thế nào, nhất định em phải là của anh"- Nói xong, anh đột nhiên ôm lấy cô, hôn lên đôi môi mềm mại đó ..

Hai người hôn nhau, thoạt nhìn rất đẹp đôi, hạnh phúc, như trong giấc mơ ..

Tiểu Trạch nhìn bọn họ, ba và mẹ cuối cùng cũng hạnh phúc ..

Thì ra, hạnh phúc bây giờ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Chương 168 (Hoàn)

Ở bệnh viện, cơ thể Vivi đã hồi phục lại, nhưng từ đầu đến cuối Uất Sâm Dạ không có xuất hiện, thu dọn xong mọi thứ, cô chuẩn bị xuất viện ..

Cô không có định quay về Italy, mà muốn đi du lịch thế giới, trước kia cô tự giam cầm chính mình, thế giới của cô lúc nào cũng chỉ có Sâm dạ ca ca, bây giờ cô phát hiện cô sai rồi, anh không yêu cô, chỉ xem cô như em gái. cho nên muốn đi du lịch, đi cảm thụ những điều tốt đẹp của thế giới không có Sâm Dạ ca ca, cô muốn kiên cường tiếp tục sống.

Nghĩ đến đây, Vivi thoải mái nở nụ cười, lôi kéo hành lý, ngoắc một chiếc taxi .. Xe vừa đi, thì xe Uất Sâm Dạ dừng lại, nhìn bệnh viện nhưng do dự không vào, lúc này Trình Mộ Thanh gọi điện thoại, anh tiếp ..

"Uất Sâm Dạ, em nói cho anh biết, Vivi đi rồi, nếu bây giờ anh còn không nhận ra rõ trái tim của mình thì anh sẽ hối hận".

"Cô ấy đi đâu?" Uất Sâm Dạ nhíu mày

"Vừa rồi cô ấy gọi điện nói muốn đi lữ hành, về phần đi đâu em không biết, em chỉ muốn nói với anh, Vivi đã không còn là tiểu cô nương nữa, dù cho cô ấy có nhỏ hơn anh nhiều tuổi nhưng cô ấy cũng có tư tưởng, chủ kiến riêng của mình, ngược lại em thấy cô ấy rất dũng cảm, ít nhất cũng đã dám theo đuổi người mình yêu, còn anh thì sao? Đến giờ vẫn không hiểu rõ tâm tư của mình?" Trình Mộ Thanh nói

Uất Sâm Dạ trầm mặc, nghĩ đến lời nói đó, tay nắm chặt điện thoại.

"Vivi đang ở sân bay, nửa tiếng nữa sẽ đi, chuyện còn lại anh tự giải quyết đi, thử nghĩ xem cả đời này không gặp lại Vivi nữa anh sẽ ra sao?" nói xong, Trình Mộ Thanh trực tiếp cúp điện thoại

Nói đến nước này, nếu Uất Sâm Dạ còn không hiểu thì Trình Mộ Thanh cũng không còn cách nào ..

Uất Sâm Dạ ngồi trong xe, suy nghĩ về những lời nói của Trình Mộ Thanh, cuối cùng anh phát động cơ chạy xe rồi đi, Trình Mộ Thanh nhắc anh nếu không có Vivi, anh sẽ làm sao? Đúng, anh sẽ làm sao? Sẽ làm gì?

Anh không thể tin được.

Mười mấy năm quá khứ của anh đều có sự tồn tại của Vivi, nếu thời gian về sau không có cô nữa, anh sẽ làm sao đây?

Anh không dám nghĩ tới, cho nên anh muốn tìm cô, muốn tìm ra đáp án trong lòng mình.

Ở sân bay, Vivi mang theo chút hành lý đơn giản, đúng lúc đã hạ quyết tâm nhưng lòng vẫn khó chịu, không ngừng quay đầu, chính là mỗi lần quay đầu là một lần thất vọng.

"Quý khách đi Vân Nam vui lòng chú ý, chuyến bay quý khách sắp đến giờ."

Nghe radio nói, tâm Vivi trở nên trầm xuống, xoay người bước vào bên trong .

Vừa qua khỏi điểm kiểm tra, đi vào, Uất Sâm Dạ liền đến, vừa vặn thấy bóng dáng của cô, anh nhanh chân chạy qua -"Vivi, Vivi." Anh lớn tiếng hô, chính là đã có người ngăn anh lại.

"Anh không thể vào." Người bảo an trực tiếp ngăn lại

"Vivi, Vivi." Uất Sâm Dạ lớn tiếng hô, sau đó hét với người bảo an - "Buông ra, tôi muốn vào, tôi muốn vào tìm người!"

"Không được, không thể vào"- Bảo an ngăn lại, Uất Sâm Dạ muốn vọt vào nhưng căn bản là không có khả năng.

"Vivi, em ra đây, anh đợi em trở về"- Uất Sâm Dạ hô to.

"Thật ngại, khách đã vào chỗ ngồi, không thể vào"- Bảo an lôi kéo anh, bởi vì hành động của anh mà nhiều người đều tụ lại xem ..

Lúc sau, Vivi bên trong chạy ra.

Nhìn thấy người bên ngoài, đôi mắt vẫn không che được sự kinh hãi .. Cảm giác được có ánh mắt, Uất Sâm Dạ chậm rãi ngừng đầu liền thấy Vivi đứng đó, trong tay kéo hành lý, cô muốn vào lại nghe bên ngoài có tiếng la, cô chỉ nghĩ do mình nghe nhầm nhưng nhìn không được liền chạy ra, thật không ngờ .. là anh .. kia một khắc, 4 mắt nhìn nhau ..

"Vivi." Uất Sâm Dạ hô.

Vivi chậm rãi bước ra ngoài nhìn anh, tuy rằng cô cảm động nhưng vẫn tự nhắc nhở mình: Anh ấy là Sâm Dạ ca ca, chỉ là ca ca mà thôi.

"Anh thế nào đến đây?"- Vivi thu hồi nước mắt, xoay mặt đi không dám nhìn anh, bởi vì cô sợ trái tim lại sụp đổ.

"Vivi, anh..anh" Uất Sâm Dạ nhìn cô - "Em định đi đâu? Em đi rồi, anh không còn em nữa anh phải làm sao?"- Uất Sâm Dạ sốt ruột hỏi.

Vivi kinh ngạc nhìn anh, không hiểu anh nói là có ý gì nhưng trong lòng, lại trầm luân ..

"Sâm Dạ ca ca, anh.anh nói gì?"

Tiếp giây theo, Uất Sâm Dạ ôm lấy cô - "Vivi, không cần đi, không cần đi."

"Sâm Dạ ca ca, anh làm sao vậy?" Vivi ngạc nhiên hỏi, cố gắng duy trì ..

Uất Sâm Dạ ôm cô, tựa như rất chặt - "Vivi, không cần đi không cần đi"- Lời yêu thủy chung đều không nói ra được ... nhưng anh không muốn cô rời đi ..

Vivi sững sốt, chậm rãi đẩy anh ra, trên mặt mang theo nụ cười khổ - "Sâm Dạ ca ca, anh rốt cuộc bị gì vậy?"

"Anh ——"

"Sâm Dạ ca ca, em tin rằng một ngày nào đó Chị Mộ Thanh sẽ yêu anh, anh phải cố lên, em phải vào rồi." - Nói xong, Vivi xoay người bước đi, tuy rằng trong lòng không muốn buông nhưng cô không còn cách nào khác ..

Cô nhớ rõ hôm trước có xem trên quyền sách, có viết là:

『Tình yêu là chuyện của hai người, phải là sự tình nguyện của hai phía, chứ không thể là một bên vẽ thi có thể hoàn thành bức tranh tình yêu được』

Vivi hiểu điều này nên cô phải rời anh mà đi

"Vivi ——" Uất Sâm Dạ dùng sức hô, không chịu buông tay

"Sâm Dạ ca ca, em thật sự phải đi rồi, máy bay sắp cất cánh." Vivi cố gắng không để nước mắt rơi xuống, vừa định giẫy tay thì phát hiện anh càng nắm chặt tay cô.

"Vivi, anh yêu em."

Vivi ngẩn người, như bị sét đánh trúng, anh... anh... nói cái gì? Cái lỗi tai của cô bị hư rồi phải không?

Vivi bất khả tư nghị nhìn anh - "Sâm Dạ ca ca, anh nói gì?"

Uất Sâm Dạ đột nhiên xông tới, hôn lên đôi môi của Vivi, thiên ngôn vạn ngữ đều diễn tả trong cái hôn này, Vivi không thể tin tưởng to mắt, hành lý cũng rớt xuống đất, cô cảm thấy chắc là mình đang nằm mơ, nằm mơ !

Cho đến khi Uất Sâm Dạ rời môi của cô, cô vẫn đang mông lung trong trạng thái mê hoặc.

Uất Sâm Dạ gặt gao nắm tay cô - "Vivi, em hiểu chưa? Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em." - Anh bằng bất cứ giá nào cũng không thừa nhận, bỗng nhiên hôm nay lại nói rất nhiều.

Vivi nghẹn ngào đầy nước mắt - "anh, anh nói thật sao?"

Uất Sâm Dạ gật đầu thật mạnh, Vivi không ngừng rơi nước mắt, căn bản không tin vào những gì mình nghe, Sâm Dạ ca ca nói yêu cô là thật sao?

"Đời này, anh không để em rời xa anh, mặc kệ danh phận là gì, anh sẽ không buông tay em"- anh vẫn lấy danh ca ca chăm sóc cô, chưa bao giờ nghĩ thêm nhiều nhưng bây giờ có lẽ đã không còn cách nào khác ..

Trình Mộ Thanh nói đúng, nếu không có Vivi, anh sẽ làm sao? Làm sao?

Nhìn cánh tay bị nắm, Vivi cảm thấy thoải mái, Vivi ôm chặt anh, nước mắt không ngừng chảy ra, cô vừa khóc vừa cười ..

Hữu tình nhân sẽ thành thân thuộc .. nhất thời bốn phía nổi lên một trận vỗ tay ..

Tất cả mọi người đều chúc phúc cho họ, Vivi nhìn Uất Sâm Dạ, cô thật hạnh phúc..

"Đi, chúng ta trở về" - Uất Sâm Dạ giữ chặt tay cô nói.

Chính là Vivi chưa đi, nhìn anh - "Sâm Dạ ca ca, chúng ta đi lữ hành được không?"

"Lữ hành?"- Uất Sâm Dạ nhún mày, tiếp giấy theo nờ nự cười sùng nịch - "Được, vô luận em muốn đi đâu anh cũng sẽ đi cùng em".

Nhìn vé máy bay đi Vân Nam trong tay Vivi, Uất Sâm Dạ nờ nự cười, gắt gao nắm chặt tay cô ...

Máy bay hướng phương nam mà đi, tạo thành một độ cong trên bầu trời ..

Hành trình vừa mới bắt đầu .. khiến cho bọn họ hạnh phúc ...

Quên tất cả trong quá khứ, một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới.

END.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Đưa Cục Cung Cho Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.